

Giới thiệu Bại Liệt Thiếu Gia

Hắn thân là Luyện Đan Sư của một môn phái tiềm tu về kiếm đạo có tên Phong Ngọc Kiếm Phái, nơi có đến tận bảy vị đường chủ tu vi ở hạng tinh tuyệt, lại có một vị Đại Đan Sư tọa trấn cũng chính là sư phụ hắn trong môn phái, thế nhưng không hiểu vì sao cả môn phái lại bị cao thủ đuổi tận giết tuyệt.

Những tưởng hắn chết tức tưởi cùng mớ kiến thức Đan Đạo chưa kịp dụng võ thì bất ngờ, hiện tượng cửu tinh xuất hiện, một lực hút thần kì xuất hiện đem hắn hút vào xuyên hắn đến Địa Cầu hiện đại, cuối cùng khiến hắn thoát một hồi tai nạn

Tại đây, hắn xuyên nhập vào một vị công tử của một tập đoàn giàu có nổi tiếng, vị công tử này liệt toàn bộ hai chân, cơ thể tàn phế, ngay cả bố ruột của người này cũng vì vậy mà đem gã ném trong nhà hoang.

Sau này, nhờ sự trợ giúp của Lã Miêu Yến mỹ nữ cực phẩm xinh đẹp là thanh mai chước mã với gã Vũ Minh trước kia, lại thêm kiến thức luyện đan siêu việt, cơ duyên xảo hợp hắn liền có thể chữa được đôi chân bị bại liệt của mình trở thành một người bình thường.

Lúc này hắn mới nhớ lại việc mình bị hãm hại tàn tật đôi chân, là do người anh họ trong gia tộc làm nên. Người này phát hiện ra hắn tinh lại, liền liên tục dùng mưu kế thủ đoạn, muốn dồn hắn vào chỗ chết. Hắn vì tạm gác lại thù hận, tìm đường tu luyện, nhiều lần tham gia khảo cổ di tích, tìm con đường tu tiên, nên vô tình thoát khỏi sự truy đuổi của người anh họ tàn nhẫn kia. Nhưng mà khi trở về hắn lại phát hiện cực phẩm mỹ nữ đã không còn, trách nhiệm đều liên quan tới người anh họ kia. Hắn cực kỳ phẫn nộ, liền một đường vạch ra kế hoạch trả thù tàn nhẫn nhất.

Không ngừng tăng cường sức mạnh, tấn cấp tu vi, diệt kẻ thù đem đạp dưới chân. Tu luyện chín loại võ công thuộc hàng hiếm đến bậc xuất thần nhập hóa, thông lĩnh tám đại môn phái võ học, dần theo thuộc hạ tràn vào tam đại thế giới âm ty xây dựng thế lực, nhân nhả tìm ra con đường trở về quê cũ, trả thù diệt môn.

Kính mời quý độc giả theo dõi, các chương liên tục cập nhật của Bại Liệt Thiếu Gia.

Hắn từ tàn tật đứng dậy, ngoan cường chống lại địch nhân.

Hắn nước mắt đau thương rơi không ngừng.

Đỉnh cao của tu sĩ là tế kiếm xông lên tầng trời, phá mây tự xưng là Tiên Thiên. Tu sĩ muốn được như vậy phải trải qua muôn vàn khổ cực, ngàn vạn tài bảo tu luyện. Mà hắn lạc vào một thế giới không có tài nguyên, kẻ thù lại muôn trùng lớp lớp, làm sao có thể tu luyện?

Vốn dĩ hắn có tâm hồn rất trong sáng thanh khiết, nhưng cuối cùng vì trải qua một đoạn thời gian ấy mà tâm ma lẩn sâu. Tâm tư hắn nhuốm vào u tối, không còn tâm hồn thiện lương.

Hắn đặt kiếm trước mặt, dùng một chiêu trong cửu môn mà sát bạt tám phái, dùng sở học kiếp trước làm bàn đạp, đem toàn bộ thế giới hiện đại đều hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cửu Mệnh Thiên Tinh Khai Mở

- A! Cửu nhân, cửu nhân! Sẽ có một ngày ta báo thù cho Phong Ngọc Kiếm Phái, sẽ có một ngày ta đâm đạp tất cả khiến các ngươi nát bét thành phân nhão!!

Phong Mặc Trần uất hận hét lên một tiếng lớn, hắn đã lâm vào đường cùng. Xung quanh ba phía vực thẳm vách đá cao vạn trượng, rơi xuống nhất định thịt xương vỡ vụn không còn đường sống sót. Duy chỉ còn một đường trước mắt là sinh lộ cũng đã bị bốn tên sát thủ cáo to vạm vỡ tay cầm đại đao chặn đứng. Hắn hận, hận không thể biết những kẻ trước mắt này là ai, vì sao lại ác độc hãm hại Phong Ngọc Kiếm Phái.

Phong Ngọc Kiếm Phái một đời ẩn thế không xuất hiện, tại vì sao lại xuất hiện cửu nhân muốn đồ sát. Phong Mặc Trần nắm chặt nắm đấm hiện lên những đường gân guốc thật lớn trong tay, muốn một lần liều mạng nhưng không thể.

Bốn tên sát thủ tên nào tên nấy cao to vạm vỡ lông mày rậm rạp, khuôn mặt bịt kín không hề hở. Căn bản là không có khả năng phát hiện ra danh tính của bọn chúng. Phong Mặc Trần năm nay hai mươi hai tuổi, vốn trong Phong Ngọc Kiếm Phái với độ tuổi này đã có thể đạt tới Trung Cấp Đạo Sư. Có thể đạt được danh cấp Đại Đệ Tử. Nhưng mà vì hắn đam mê luyện đan nên không mấy ham muốn thao tập võ công. Dẫn đến hiện tại võ đạo chỉ dừng lại ở cấp bậc Thượng Đạo Học, đối mặt với bốn tên sát thủ trước mắt đều đã đạt tới cấp bậc Hạ Cấp Đạo Sư căn bản không có khả năng đánh lại. Bốn tên Hạ Cấp Đạo Sư ngày càng giờ cao bốn thanh đao lớn tiến dần đến phía Phong Mặc Trần, ngày càng ép hắn lui xuống càng gần một bước vực thẳm hơn.

- Tiểu Tử! Còn muốn chạy!!

Một tên sát thủ ánh mắt lạnh lẽo ở giữa, tỏa ra sát khí áp bách, hô lớn lạnh lẽo đẩy nhanh thanh đao lớn tiến tới.

- A! Ta hận!!!!...

Phong Mặc Trần cắn chặt răng hét một tiếng lớn, chân hắn tiếp tục lui thêm một bước cuối cùng chạm tới vực thẳm khoảng cách giới hạn. Vách đá trơn trượt căn bản không có khả năng bám vào, những tiếng lạch cạch lạch cạch của đá vụn rơi xuống. Kèm theo ánh mắt uất hận không cam lòng của Phong Mặc Trần, cũng theo những viên đá kia lao xuống một cách vô lực.

Núi cao vạn trượng phía dưới là vực thẳm, Phong Mặc Trần quả thực không cam tâm một đời hắn lại kết thúc như vậy. Đỉnh cao võ học hắn mơ ước cũng chưa có chạm tới, đan đao sau này xem ra cũng không thể thực hiện nữa rồi. Phong Mặc Trần từ từ nhắm nghiền mắt lại buông xuôi, thân thể hắn lao xuống vực thẳm nhanh như xé gió, vậy mà trong khoảng thời gian này hắn như cảm nhận được không gian, khiến hết thảy mọi thứ đều chậm chạp lại. Một khắc rơi xuống vực thẳm mà khiến cho hắn cảm nhận như hắn đang trải qua vô số năm tháng trôi qua, giống như có vô số khoảnh khắc một đời người hắn đều có thể cảm nhận trong lúc này.

Bình!!

Đúng lúc này một cỗ ánh sáng màu trắng nhạt trải rộng xuống miệng vực, ánh sáng như vậy mà lại chiếu rộng chính xác toàn bộ thân mình Phong Mặc Trần. Hắn cảm nhận rất rõ ràng, thân thể nặng nề của hắn vậy mà lại từ từ trở nên thanh thoát, tâm thần cũng là nhẹ nhàng hơn một cách thư thái.

- Thật sự! Rất thoải mái!

Phong Mặc Trần khẽ thở hắt ra một hơi thật dài.

- Cứu Mệnh Thiên Tinh?

- Hừ, tiểu tử này không ngờ vận cút chó lại may mắn đến như vậy!!

- Đáng nhẽ ra ta phải lập tức cho hắn một đao!!

Bốn tên sát thủ mắt thấy tia ánh sáng màu trắng nhạt kia chiếu rọi thanh niên nam tử trước mắt đang tận mệnh rơi xuống vực thẳm. Thì liền lập tức đá đất dậm chân điên loạn chửi bới liên hồi, đao lớn trong tay cũng là run lên chém xuống tầng Vân Thạch cứng rắn trước mặt như để trút tức giận. Ánh đao chém xuống lập tức sinh ra những tia lửa tóe sáng lóe chớp. Vân Thạch kia vậy mà cũng bị một đường chém này khiến cho nứt vỡ.

....

- Ách, đây là đâu?

Phong Mặc Trần từ từ tỉnh lại, cảm giác thân thể vậy mà có một chút gò bó. Mắt hắn mờ dần lướt nhìn khung cảnh xung quanh, đại não hắn liên tục co giật đau nhức.

- A... LÀ THỨ GÌ??

Phong Mặc Trần hét lớn lên một tiếng, đầu hắn thật sự đau nhức, đau nhức không phải từ thể xác. Mà hắn cảm nhận rất rõ ràng, đây chính là sự đau nhức về Hồn Thể.

Hợp dung, là hợp dung hai Linh Hồn lại với nhau. Phong Mặc Trần vật lộn tâm thần liên tục, tình trạng hiện tại rõ ràng là tranh đấu giữa hai Hồn Thể với nhau. Là hắn và tia Hồn Thể chủ nhân của thân xác này đang tranh chấp khả năng khống chế thân thể. Kẻ chiến thắng sẽ làm chủ thể xác này và kiểm soát toàn bộ ký ức của đối phương.

Từng tia gân xanh hiện trên gương mặt co quắp gầy gò, rõ ràng người này đang phải chịu sự thống khổ không thể đo đếm. Một thanh niên nam tử bộ dáng gầy gò ngồi trên chiếc xe lăn đang liên tục co giật như bị lên cơn động kinh. Hắn chính là cái thể xác mà Phong Mặc Trần và chủ nhân thể xác này đang tranh chấp sinh cơ.

Thời gian dần trôi qua cuối cùng thân mình nam tử kia cũng chậm rãi dừng lại bất động không nhúc nhích. Một ánh mắt vô hồn trắng dã khẽ ngược nhìn lên, khuôn mặt khẽ nghiêng sang một bên, làn môi khô héo và thâm quầng, răng khẽ nhe nhõm ra thật giống với bộ dạng bị quỷ nhập. Hình ảnh lúc này trông thật sự rất kinh dị, bất giác nếu có kẻ nào đi qua gặp cảnh này đều sẽ phải rùng mình mà hãi hùng. Thanh niên nam tử giờ đây không biết là Người hay Ma.

- Cuối cùng, cuối cùng ta cũng đã chiến thắng! Người anh em, xin lỗi nhưng ta bắt buộc phải làm như vậy, cho dù ngươi có thắng ta đi chăng nữa thì ngươi cũng vẫn không thể sống một kiếp người trọn vẹn! Hãy để cho ta sống cuộc đời thay ngươi, phục hận báo thù cho ngươi. Người anh em, yên nghỉ đi!

Thanh niên nam tử trên chiếc xe lăn bộ dáng nửa Ma nửa Người kia vậy mà lúc này lại cất giọng nói một hồi.

Ánh mắt cũng dần trở lại bình thường, miệng khô héo vậy mà lại từ từ khôi phục lại chút ẩm ướt. Khuôn mặt hốc hác xanh xao giờ đây cũng đã có chút hồng nhuận.

Người chiến thắng, là Phong Mặc Trần.

Phong Mặc Trần vừa mới tỉnh lại đã phát hiện tình trạng của mình, vậy mà hắn lại bị mất đi thân xác. Hiện giờ không ngờ lại còn đang tạm thời áp chế một tia linh hồn yếu ớt. Thế nhưng sự áp chế đó không được lâu dài, Hồn Thể kia như đang không cam tâm chống trả một cách mạnh mẽ, thế nhưng đó cũng chỉ là sức tàn lực kiệt. Người này là một thường nhân, chính vì vậy Hồn Thể của hắn không thể nào có thể so sánh được với Phong Mặc Trần.

Phong Mặc Trần tuy không chú tâm vào võ đạo nhiều như đan đạo, nhưng ít ra hắn cũng đã đạt tới cảnh giới Thượng Đạo Học. Linh Hồn thể vốn thường nhân là không thể nào so sánh, Hồn Thể của hắn ít ra cũng đã được cố thể ngưng hồn dẻo dai đến gấp mười lần. Tia Hồn Thể của thanh niên nam tử này tuy chống cự mạnh mẽ nhưng cũng không thể nào phản kháng được trước thực lực tuyệt đối của Hồn Thể Phong Mặc Trần.

Diệt hồn đoạt xác tuy là chuyện nhẩn tằm, thế nhưng sau khi chiến thắng tia linh hồn thể của thanh niên nam tử kia Phong Mặc Trần lại cảm thấy chuyện này thực ra lại là tốt hơn. Diệt hồn dung hợp kí ức, Phong Mặc Trần cuối cùng đã phát hiện ra kí ức người này vậy mà đau khổ đến như vậy.

Bản thân bị người ta ám toán, dẫn đến hai chân hoàn toàn thành phế vật. Sau này cũng vì vậy mà trở lên điên loạn, thần trí không thể kiểm soát. Nếu tiếp tục sống căn bản không còn được gọi là người nữa rồi.

Phong Mặc Trần cũng cảm thấy như vậy thật là may mắn, thanh niên nam tử kia nếu cứ tiếp tục thì sống không bằng chết. Đổi lại xem ra như đây là một lần giải thoát cho hắn, cũng là có thêm một con đường sinh lộ cho Phong Mặc Trần. Nếu là người khác, chưa chắc Phong Mặc Trần đã có đủ nhẫn tâm để triệt tiêu tia Hồn Thể kia mà chiếm đoạt thân xác.

Chiến đấu Hồn Thể tuy kẻ chiến thắng có thể kiểm soát kí ức đối phương. Nhưng Hồn Thể cũng chưa tính là trực tiếp có thể dung nhập hết ngay. Nếu Phong Mặc Trần phát hiện kí ức của người này thực sự không đau khổ như vậy. Có lẽ hắn sẽ thực sự buông xuôi cho Hồn Thể này, thoát ra mà tha cho nó.

Bản thân Phong Mặc Trần mới đầu cũng không có ý định tranh chấp Hồn Thể với thanh niên nam tử này. Nhưng là vì Hồn Thể kia quá gắt gao mạnh mẽ chống cự, dẫn đến hắn phải phản kháng. Mà Hồn Thể của Phong Mặc Trần đầu phải giống người thường, Hồn Thể của hắn là Hồn Thể của một Thượng Đạo Học đẳng cấp. Chỉ cần một tia nhúc nhích của hắn thôi là đã có thể áp chế một cái Hồn Thể bình thường rồi, chứ chưa nói là hắn thực sự phản kháng.

Nhưng xem ra, âu đây cũng là khí vận của hắn.

Chậm rãi vận chuyển Thanh Thần Quyết điều tiết cơ thể, mặc dù hiện tại chiếm được quyền chủ động thân thể rồi nhưng Phong Mặc Trần cũng không thể lập tức đi lại ngay. Mà hắn còn phải từ từ tiêu thụ kí ức của người kia, sau đó mới có thể hoàn toàn khống chế thân thể. Cộng thêm tình trạng thân thể này hiện tại cũng là cực độ suy nhược.

Ngoài đại não hoàn toàn kinh mạch đều bị phong bế tắc nghẽn, lại còn cộng thêm thân thể không hề có chút khí lực nào. Đây có lẽ là nguyên nhân chính dẫn đến thanh niên nam tử này trước đây như vậy mà bị điên. Chính vì vậy, trước hết phải vận chuyển Thanh Thần Quyết để từ từ đã thông kinh mạch, lưu thông khí huyết. Nhuận thể cường thân lúc đó Phong Mặc Trần mới có thể linh hoạt di động được.

Thuận tiện khoảng thời gian điều trị thân thể Phong Mặc Trần cũng tiêu thụ kí ức của người này một chút.

- A, vậy mà ta lại xuyên giới!!

Hồi lâu chuyển hóa kí ức Hồn Thể, Phong Mặc Trần liền phát hiện ra tình trạng của mình. Hắn không ngờ rằng sau khi rơi xuống vách núi vậy mà hắn lại bị li tách Hồn Thể dẫn đến xuyên giới đến không gian hiện tại, là Địa Cầu.

Không gian này nhiều cái vậy mà lại khác biệt lớn đến như vậy so với Đông Á Đại Lục mà hắn biết, không chỉ tình trạng văn minh con người hoàn toàn khác biệt. Mà hắn phát hiện ra một sự thật khiến hắn giật mình, nơi này vậy mà lại không có võ giả tu đạo. Hơn nữa hoàn toàn chỉ phát triển một thứ gọi là khoa kỹ.

Không chỉ vậy, hắn cũng phát hiện ra không gian này hoàn toàn không có cái gọi là Thiên Địa Linh Khí tồn tại như ở Đông Á Đại Lục. Nhưng cũng may là yếu tố nguyên khí cũng vẫn tồn tại một cách mờ nhạt nên hắn vẫn có thể vận chuyển được Thanh Thần Quyết.

Thủy Nguyên xung quanh vì chỉ tồn tại tương đối ít ỏi cho nên Thanh Thần Quyết cũng không thể vận dụng tối đa tác dụng của nó. Ngoài có thể làm cho một số kinh mạch trở nên khá hơn, còn lại cũng không thể hoàn toàn khai thông.

Phát hiện mọi thứ hoàn toàn bất lợi Phong Mặc Trần cũng cảm thấy hơi ngán ngẫm. Lại chậm rãi tiêu thụ kí ức của người này thêm một chút hắn cũng đã hiểu biết thêm được nhiều thứ. Người này tên là Trần Vũ Minh, là con trưởng của một tập đoàn tên là SSAD. Tập đoàn chuyên cung cấp trung chuyển về hàng hải ở thành phố Hải Phòng. Là tập đoàn đứng thứ ba về vận tải của Việt Quốc.

Thêm một lát nữa Phong Mặc Trần cũng có thể biết thêm một ít thông tin về cách ứng xử văn hóa phong tục của giới diện này. Cộng thêm tình trạng các quốc gia và thế lực, tuy không hoàn toàn nắm bắt được rõ ràng nhưng hắn cũng biết được những thông tin cơ bản.

- Haiz!! Phong Mặc Trần, cái tên này xem ra bây giờ cũng nên bỏ đi a!!

Chậm rãi một chút Phong Mặc Trần hắn cũng thở dài một hơi, thân xác hắn cũng đã không còn. Hiện tại còn đi chiếm thân xác của người ta, hơn nữa người ta còn thống khổ về kí ức như vậy. Hắn cũng không thực sự nhẫn tâm khiến người này thực sự biến mất. Hơn nữa hắn và Hồn Thể Trần Vũ Minh kia cũng đã dung nhập, hiện tại có thể coi như Trần Vũ Minh là hắn mà hắn cũng chính là Trần Vũ Minh.

Hắn thực sự đã quyết định, cái tên Phong Mặc Trần xem ra cũng không còn nữa. Nhập gia thì phải tùy tục, thân xác hắn là của Trần Vũ Minh, vậy thì từ giờ cái tên Trần Vũ Minh cũng sẽ là tên hắn.

- Người anh em, ta sẽ không làm nguoi thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cô Đơn Tịch Liêu

Trần Vũ Minh, đây là cái tên mới của hắn. Ánh mắt lại nhắm nghiền, mọi kí ức pha tạp thay đổi trộn lẫn, đang từ từ bạo loạn trong Hồn Thể của Vũ Minh. Đoạt xác diệt hồn, đa phần đều sẽ phải tiêu trừ kí ức đối phương để giữ lại Hồn Thể tinh thuần nhất của bản thân. Nếu không làm như vậy, rất có thể Hồn Thể lẫn lộn, xuất hiện tình trạng không phân biệt được nổi chính mình.

Nhưng Vũ Minh, hắn không làm như vậy.

Kí ức này, hắn tuyệt đối không có ý định tiêu trừ, hắn sẽ giữ lại nó, bởi vì hắn đã có quyết định của riêng mình. Cuộc đời của Vũ Minh trước kia, cũng chính là cuộc đời hắn bây giờ và mãi mãi.

- Người anh em, để ta từ từ xả nổi thống hận cho nguoi!

Hồn Thể hỗn tạp chống cự đến cuối cùng, vậy mà nghe thấy câu này của Vũ Minh như cảm thấy cam lòng, liền chậm rãi không kháng cự, dần dần thuận thể hòa tan vào Hồn Thể của hắn.

Cảm nhận Hồn Thể là Tàn Hồn còn sót lại kia đã không chống đối. Vũ Minh cũng dần thả lỏng tâm thần, tùy thời để mặc Hồn Thể kia tự động dung nhập Hồn Thể của hắn. Xác nhận đã hoàn toàn không chế được thân thể, Vũ Minh lúc này mới quan tâm đến tình trạng thân thể hiện tại.

Dựa vào Thanh Thần Quyết thân thể hắn đã có dấu hiệu hồi phục, tuy nhiên, vẫn không mấy khả quan. Vũ Minh chậm rãi mở mí mắt đang có chút khô rất kia ra, đảo mắt nhìn xung quanh một hồi. Hiện tại hắn đang ở trong một căn phòng nhỏ, không rộng lớn lắm. Căn phòng rộng chỉ chừng năm mét vuông, đồ đạc bên trong cũng không tính là nhiều, vền vện cũng chỉ có vài thứ.

Phía góc phòng bên phải cách hắn không xa là một chiếc giường đơn bằng gỗ khá mộc mạc, chân giường còn có hiện tượng mối xông. Xem ra chiếc giường này cũng không được chú ý bảo quản, cứ tình trạng như vậy chẳng mấy thời gian nữa mà nó sẽ tự động sập xuống.

Trước mắt hắn là một cánh cửa bằng gỗ cũng khá cũ kĩ, phía dưới lớp sơn của cánh cửa cũng đã tróc vẩy, toàn bộ cánh cửa đều có dấu hiệu nứt vỡ của gỗ. Chiếc móc khóa hời hợt ở nắm đấm cửa cũng đã rỉ sét, tay nắm cửa kia còn cũng không có chắc chắn, siêu vẹo lệch lạc, trực như sắp muốn rơi xuống.

Bên trái hắn là một cái bàn gỗ nhỏ cũng đã mục nát, trên bàn có để một số thứ lặt vặt như cốc chén. Nhưng đa phần thứ nhiều nhất trên đó là thuốc, thuốc kháng sinh, thuốc hạ nhiệt. Nhiệt kế và rất nhiều đồ đạc khác, Vũ Minh thầm cảm thấy may mắn, nếu không có kí ức này thì e rằng thậm chí hắn còn chẳng biết những thứ trên bàn kia là cái gì.

Một vài đồ vật khác không đáng nhắc tới, có lẽ nó quá nhỏ nhặt. Vũ Minh khẽ nhếch miệng lên nhạt nhèo than một tiếng:

- Bó à, bó khi phụ con quá!

Hắn cũng thầm cảm thấy thương xót cho Vũ Minh trước kia, và có lẽ là cả hắn bây giờ. Đường đường là con cả của tập đoàn SSAD mạnh nhất nhì thành phố Hải Phòng này, vậy mà chỉ vì hắn bị điên. Đến mức đày đọa hắn trong cái nơi hầm hiu ẩm mốc cũ nát này đến như vậy. Lâu như vậy mà hắn cũng không có cảm nhận thấy một bóng người nào.

Nếu không phải hiện tại hắn còn sống sót thì hắn đã cho rằng Trần Gia Cảnh bố của hắn, chủ tịch tập đoàn SSAD, trưởng dòng họ Trần kia đã vứt bỏ hắn ở đây, phó mặc hắn tự sinh tự diệt rồi.

Vũ Minh đã thừa nhận thân xác này, cũng như đã thừa nhận giới diện này. Vì vậy hiện tại cách ăn nói xưng hô ở Đông Á Đại Lục có lẽ đã không còn phù hợp, vì vậy hắn cũng không ngần ngại trực tiếp sử dụng ngôn ngữ hiện đại.

Vũ Minh trước kia bị bại liệt từ năm mười bốn tuổi, sau đó vài ngày thì hắn cũng vì không chịu nổi mà lâm vào cảnh điên loạn, kể từ đó kí ức của hắn cũng là một mảnh hỗn tạp. Vì vậy Vũ Minh cũng không giữ lại mảnh kí ức khi đó, cho nên hiện tại hắn cũng không biết là mình đang ở nơi nào.

Ọt ọt!

- Ai nha, cái bụng này lại báo động rồi!

Vũ Minh cười nhạt một tiếng, cố gắng nhấc đôi tay lên từ từ đặt vào hai bánh xe lăn. Hắn là muốn đẩy chiếc xe lăn đi tham quan một chút. Hiện tại dù khí lực của Vũ Minh không có nhiều nhưng xem ra gắng sức thì vẫn có thể đẩy chiếc xe lăn này chậm rãi đi chuyển.

- Kèo kẹt!

Cửa gỗ kia tuy nhìn hình thái có vẻ rất yếu ớt, nhưng khi Vũ Minh cầm vào tay vịn đẩy nó ra thì cũng khá chắc chắn, chỉ xuất hiện tình trạng cánh cửa hơi bị chạm xuống đất một chút, nên đâm ra nó hơi bị kẹt cứng và khá khó nhúc nhích.

Dùng sức hồi lâu Vũ Minh mới vất vả đẩy được cánh cửa kia ra. Đập vào mắt hắn là một khung cảnh không mấy khá khảm hơn căn phòng kia. Đây là một căn nhà lớn, nhưng xem ra nó đã bị bỏ hoang từ lâu. Từng khối kiến trúc điêu tàn cũ kỹ, từng lớp sơn cũ đang tróc vẩy và những mảng rêu xanh bám kéo dài.

Có lẽ đã lâu rồi không ai chăm chút căn nhà này, đây là một căn nhà theo lối kiến trúc cổ. Vũ Minh đoán chừng chắc hẳn là nó theo lối kiến trúc của Pháp, từng cái đèn một đều được sắp xếp theo phong cách quý tộc kiểu Châu Âu. Nếu nơi này còn mới chắc hẳn nó sẽ rất hoa lệ, thậm chí có thể nói là choáng ngợp.

Lối kiến trúc kiểu Châu Âu quý tộc này vốn rất đắt tiền, không mấy ai có thể có khả năng chi trả cho một căn nhà vừa nhiều đồ cổ vừa có lối kiến trúc được bố cục một cách chặt chẽ hợp lý đến như vậy. Nhưng cuối cùng cũng là phí phạm, căn nhà có thể nói là tuyệt phẩm này lại bị để hoang phế đến nhường này. Thậm chí như vậy mà lại còn để một tên điên như hắn ở, nếu người ta bước vào đây. Vừa nhìn cái khung cảnh này, vừa nhìn thấy hắn, thì chỉ sợ rằng người ta sẽ cho là đây là căn nhà ma mất.

Cảm nhận bụng mình co thắt lại vì đói, Vũ Minh cũng ngậm nuốt mảy. Trước hết xem ra hắn vẫn nên tìm một chút gì ăn thì tốt hơn. Tình trạng này không thể kéo dài, hắn còn phải điều trị thương thế, còn vừa phải củng cố lại Hồn Thể, nếu không ăn, e là không có sức lực chống đỡ.

Nhưng Vũ Minh cũng đành chờ dài một cái, tình cảnh hiện tại thực sự tiến thoái lưỡng nan. Đừng nói là đi kiếm cái ăn, mà cho dù hắn có muốn đứng lên cũng không thể. Căn phòng hắn là ở trên tầng hai của căn biệt thự kiểu Pháp cũ này. Vậy cũng có nghĩa là muốn đi xuống dưới hắn còn cần phải trải qua chiếc bậc thang gấp ghềnh kia nữa.

Suy tính hồi lâu Vũ Minh cũng không có đối sách, cuối cùng đành phải chờ dài huy động đôi tay đẩy chiếc xe lăn đi dọc theo hành lang tầng hai tham quan một chút. Hiện tại hắn có muốn đi kiếm cái ăn cũng không được rồi, bây giờ thì chỉ đành trông chờ vào người khác. Hi vọng rằng Trần Gia Cảnh bố hắn không có ác độc đến mức mà bỏ đói đứa con này.

Tận dụng thời gian chờ người khác đến, Vũ Minh cũng muốn đi tìm hiểu ngôi biệt thự này một chút. Cạnh bên căn phòng ẩm mốc cũ kỹ của hắn là một căn phòng rộng lớn, có những cái kệ sập xệ đang lún lóc ngổn ngang. Một vài quyển sách rơi vãi tứ tung, xem ra ở đây trước kia đã từng là phòng đọc sách. Thậm chí có thể nó còn là một cái thư viện nữa.

Vũ Minh đẩy chiếc xe lăn tiến vào, mùi ẩm mốc xộc lên mũi hắn. Vũ Minh khẽ thở hắt một cái thổi bay những đám bụi ẩm mốc kia ra xa một chút. Chạm rãi tiến vào lướt nhìn khung cảnh điêu tàn xung quanh, hắn cũng cảm thấy có chút hứng thú. Ở đây tuy đồ vật ngổn ngang rơi vãi, thế nhưng có rất nhiều sách. Khoảng thời gian này cũng không làm gì, tiếp thu tri thức nhân loại cũng tốt.

Tiến qua khoảng hai ba cái kệ sách, cuối cùng Vũ Minh dừng lại ở một cái kệ sách duy nhất còn đứng vững mà không đổ vỡ. Hắn đưa tay lên cầm vào một cuốn sách dày nhất và trông tình trạng của nó vẫn còn ổn nhất. Lấy tay phui phui lớp bụi trên mặt sách Vũ Minh liền lập tức cảm thấy mừng rỡ.

- Bí ẩn lăng mộ các vị vua!

Vũ Minh từ từ đọc từng chữ trên bìa sách mà cảm thấy phấn khích. Kết hợp với kí ức Hồn Thể, cộng thêm kí ức trước đây ở Đông Á Đại Lục, Vũ Minh cho rằng các lăng mộ ở Địa Cầu này hẳn sẽ ẩn chứa rất nhiều bí mật. Thậm chí có thể sẽ có thứ đồ có ích cho hắn tu đạo.

Có rất nhiều truyền thuyết về giới diện Địa Cầu này, thông tin trong kí ức Vũ Minh biết được, có khả năng trước đây Địa Cầu cũng có tồn tại thế lực tu đạo, chỉ là không biết tại sao trải qua thời gian đến thời hiện đại lại biến mất không chút tung tích. Những bí ẩn lăng mộ này có khả năng sẽ cung cấp thông tin về võ giả tu đạo trước đây của Địa Cầu. Như vậy cũng có trợ giúp rất lớn cho hắn tìm kiếm tài nguyên tu đạo.

Địa Cầu Thiên Địa Linh Khí không tồn tại, vì vậy nếu hắn muốn tu luyện chỉ có thể dựa vào con đường tài nguyên mà thôi. Mặc dù hắn biết rằng cơ hội nhỏ nhoi nhưng xem ra không phải là không có.

Xuyên giới li tách Hồn Thể với thân xác, như vậy có nghĩa là toàn bộ cảnh giới võ đạo trước đây Vũ Minh tu luyện được đều đã tan thành mây khói, chỉ có thành tựu về Hồn Thể là còn giữ được nguyên vẹn. Tựu là hắn chỉ có thể vận dụng một số đạo pháp liên quan đến Hồn Thể như Thanh Thần Quyết, hay Ti Thần Bỏ Quyết mà thôi.

Vì vậy, chính xác hiện tại là hắn tu võ đạo chính là tu luyện lại từ đầu. Không gian Địa Cầu, không tồn tại Thiên Địa Linh Khí, vì vậy cho nên việc tu luyện hắn sẽ rất khó khăn, nhưng không vì vậy mà hắn sẽ buông bỏ. Hắn quyết không từ bỏ được, hắn còn phải báo thù, trước là cho Vũ Minh này. Sau là còn trả thù cho Phong Ngọc Kiếm Phái kiếp trước của hắn nữa.

Võ đạo sở học Đông Á Đại Lục phân chia cấp bậc cũng rất rõ ràng. Trước hết muốn nhập học võ đạo cần phải trải qua rèn luyện thân thể linh mẫn dẻo dai, thao tập tốc độ. Thao tập pháp kĩ đến độ linh mẫn nhất định, kiên trì cực khổ, người thường khoảng ba tháng thời gian cực khổ như vậy mới có thể đạt đến thể trạng thân thể hoàn hảo. Lúc này mới có thể được gọi là nhập học võ đạo.

Tiến vào giai vị, giai vị này gọi là Đạo Học cảnh giới. Người đạt tới tổ chất thân thể đặc thù để tu luyện võ đạo được phong giai vị gọi là Nhập Đạo Học,

nhưng đó mới là cảnh giới sơ cấp. Chưa tính là đã có thể nhận biết được da lông của võ đạo.

Phải trải qua quá trình cải tổ, đề thăng tổ chất thân thể, thành công cảm nhận được Hồn Thể, khi đó mới gọi là cảm nhận được võ đạo. Lúc này tổ chất thân thể thường nhân không thể so sánh. Không chỉ cứng cáp rắn gỏi gấp mấy lần, mà tốc độ cũng là được đề thăng, thậm chí tâm thần cũng dễ dàng điều tiết tâm trạng vì đã cảm nhận được Hồn Thể. Chính vì vậy sẽ không dễ dàng bị người đả kích, đây cũng xem như là một phần thực lực của võ đạo sở học. Cảnh giới này gọi là Hạ Đạo Học, đến lúc này mới có thể chính thức tự xưng là tu luyện đạo nhân.

Hiện tại nếu như Vũ Minh muốn tiến hành tu luyện trở lại thì trước hết phải đề thăng tổ chất thân thể lên một mức nhất định. Tìm kiếm cơ duyên để có thể tiến giai vào Nhập Đạo Học cảnh giới, việc tu luyện võ đạo ở Địa Cầu rất khó khăn, vì không có Thiên Địa Linh Khí, thế nhưng Nhập Đạo Học cảnh giới cũng không phải là không có khả năng tiến vào.

Nhập Đạo Học là quá trình tôi luyện thân thể tới mức cực hạn, dựa vào ngoại lực mà đề thăng tổ chất thân thể hiện tại. Cũng tương tự như chúng ta có thể dùng các phương thức cực hạn thân thể để tu luyện tiến vào cảnh giới nhập đạo học như chạy bộ hoặc nâng những thanh tạ thật lớn.

Đây xem ra là một cách khả quan nhất hiện tại với tình trạng tu luyện thiếu thốn ở Địa Cầu. Nếu như ở Đông Á Đại Lục thì quá trình này xem như thật quá dễ dàng rồi. Có Thiên Địa Linh Khí phụ trợ tu luyện, chỉ cần người có tổ chất một chút, không quá một tuần đã có thể tiến vào Nhập Đạo Học một cách đơn giản rồi. Nói chung, Nhập Đạo Học ở Đông Á Đại Lục hầu hết ai cũng đều có thể vượt qua.

Nhưng nói đó là cách khả quan nhất cũng cần phải suy xét lại, bởi vì áp dụng đó chỉ với thân thể người bình thường còn có thể linh hoạt di động. Còn như Vũ Minh hiện tại đến đứng còn không xong nói gì là cực hạn thao tập.

Chính vì vậy, hắn đã suy nghĩ đến một phương án khác, phương án mà hắn tự tin nắm chắc mười phần có thể thành công. Đó chính là, dựa vào đan đạo.

Đúng vậy, đan đạo, có thể nói đối với Vũ Minh hiện tại chính là khả năng khả quan nhất có thể giúp hắn trong thời gian ngắn nhất có thể tu luyện trở lại, đồng thời cũng có khả năng trợ giúp hắn tăng cường tốc độ tu luyện tiến giai cao hơn.

Nói về tu vi võ đạo có thể hắn không cao, thế nhưng đan đạo đối với hắn mà nói lại tuyệt đối là thiên phú. Kiếp trước hai mươi hai tuổi hắn chỉ có tu vi Thượng Đạo Học, thế nhưng đan đạo cảnh giới của hắn đã đạt tới cấp bậc Luyện Đan Sư.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lã Miêu Yến

Luyện Đan Sư, có thể nói đây là cảnh giới đan đạo mà không biết có bao nhiêu kẻ ham muốn đạt tới. Thậm chí còn chịu trả những cái giá đắt nhất để đạt được, bởi vì, lợi ích của Luyện Đan Sư thực sự quá lớn. Luyện Đan Sư, chính là có thể luyện ra đan dược, mà đan dược thì có công hiệu trực tiếp, có thể dùng để trị thương và nhiều thứ khác. Nhưng mà tối quan trọng nhất, đó là đan dược có thể khiến tu luyện đạo nhân đề thăng cảnh giới.

Thế nhưng, để làm một Luyện Đan Sư đích thực không đơn giản. Để đến được một bước Luyện Đan Sư này có thể nói là phải trải qua muôn trùng khó khăn. Trước hết, để có thể lĩnh ngộ được đan đạo, người này tuyệt đối phải có thiên phú cực cao. Cộng thêm phải đam mê luyện dược đến mức cuồng si, bỏ mặc hết thảy tất cả mọi thứ, chỉ có đan đạo là trên hết. Vũ Minh kiếp trước chính là dạng người này.

Nói về đan đạo sở học Đông Á Đại Lục cũng phân chia làm các cấp bậc rất rõ ràng. Trước hết, người muốn tiến nhập đan đạo phải thao tập tìm hiểu các loại thảo dược và linh dược. Đạt đến một trình độ thông hiểu nhất định, lúc này mới được chân chính tính là bước vào đan đạo, được phong giai là Dược Học Đồ.

Dược Học Đồ là cảnh giới phân biệt được các loại dược liệu, từ đó có thể dùng trực tiếp thảo dược linh dược để sử dụng. Tuy nhiên, Dược Học Đồ chỉ có thể sử dụng trực tiếp thảo dược linh dược để lấy đi dược tính áp dụng vào việc cần thiết. Ví dụ như dùng trực tiếp thảo dược để ăn sống, không có bất cứ quá trình điều chế nào. Dẫn đến dược tính không phát huy được nhiều tác dụng, chỉ có thể gọi là hương hoa.

Cảnh giới tiếp theo của đan đạo chính là Thỉnh Dược Sư, cảnh giới này cũng chỉ cao cấp hơn Dược Học Đồ một chút. Chính là có thể thông qua khứu giác tinh tường phát hiện thảo dược linh dược cùng dược tính và khả năng của nó, từ đó có thể nâng cao dược lực kết hợp một số loại thảo dược nhất định. Đồng thời cảnh giới này cũng giúp tôi luyện Hồn Thể, khiến tinh thần trở nên tập trung linh mẫn hơn.

Sau đó tiến đến chính là cảnh giới Hợp Dược Sư, cảnh giới này hội tụ tất cả những khả năng đỉnh cao nhất của Dược Học Đồ và Thỉnh Dược Sư. Kết hợp được các loại thảo dược linh dược với nhau tạo thành linh dịch, linh dịch này có thể giữ được bốn mươi phần trăm dược tính. Kèm theo đó nó cũng đã có xuất hiện một số công hiệu đặc dụng của đan dược, tuy chưa thể bằng đan dược nhưng cũng cực kỳ trân quý. Hợp Dược Sư ở trên Đông Á Đại Lục cũng rất được coi trọng

Còn cuối cùng là cảnh giới Luyện Đan Sư thì càng không cần phải nói tới nữa, đây là cảnh giới mà vạn người tôn kính. Luyện Đan Sư ở tại Đông Á Đại Lục ngay cả tới cường cao thủ cũng không dám đắc tội. Cảnh giới Luyện Đan Sư cũng được phân làm mười hai cấp bậc, gọi là thập nhị cấp Luyện Đan Sư. Mà Phong Ngọc Kiếm Phái của Vũ Minh kiếp trước cũng chỉ có đến Luyện Đan Sư ngũ cấp.

Một vị Luyện Đan Sư ngũ cấp của Phong Ngọc Kiếm phái tồn tại uy danh e là trường môn cũng không có mấy phần bằng vị này. Người này chính là Phong Ngọc Trì, cao cấp trưởng lão của Phong Ngọc Kiếm Phái và cũng chính là sư phụ kiếp trước của Vũ Minh hân.

Ngũ cấp Luyện Đan Sư là cảnh giới đã có thể luyện chế được đan dược phẩm cấp cho Tiên Thiên Đạo Sư phục dục, cảnh giới Tiên Thiên là cảnh giới vạn người mơ ước, thậm chí còn chỉ có thể tưởng tượng trong truyền thuyết. Bởi vì, gần như người ta tu luyện đến Đỉnh Cấp Đạo Sư đã là cực hạn của võ đạo rồi. Tiên Thiên vốn là cảnh giới người ta cũng không dám mơ tưởng đến, đạt đến Trung Cấp Đạo Sư đã được gia trì chức vị Đại Đệ Tử của một phái, mà đạt đến cấp bậc Thượng Cấp Đạo Sư thì lập tức được tấn tước vị Trưởng Lão.

Tước vị Trưởng Lão danh hào của một phái có thể nói là uy danh đỉnh đỉnh. Khiến vạn người phải ngưỡng mộ, càng chưa nói đến Đỉnh Cấp Đạo Sư, chắc chắn sẽ là trường môn tông chủ đứng đầu một phái. Hàng vạn đệ tử phải kính ngưỡng, hàng chục Trưởng Lão tước vị phái thần phục.

Chính vì vậy có thể tưởng tượng được Luyện Đan Sư có khả năng luyện chế đan dược cho Tiên Thiên cảnh giới, địa vị không phải một trường môn tông chủ hay bất cứ kẻ nào có thể so sánh được. Một Luyện Đan Sư ngũ cấp có thể nói chỉ cần nói một lời đã có một đồng cao thủ đến bầu đồng như ruồi để nịnh nọt. Tung ra một phẩm cấp đan dược đã có thể đơn giản lấy mạng bất cứ kẻ nào. Thậm chí còn có thể điều động Tiên Thiên cao thủ đến thủ hộ cho mình. Có thể thấy Luyện Đan Sư ngũ cấp tôn quý đến nhường nào.

Vũ Minh là đệ tử chân truyền của Phong Ngọc Trì, từ nhỏ đã có ngộ tính thiên phú đan đạo rất cao. Năm mười tám tuổi đã có thể đạt tới cảnh giới Hợp Dược Sư trong đan đạo. Hai mươi tuổi đã làm chấn động cả Phong Ngọc Kiếm Phái, bước vào cảnh giới Luyện Đan Sư nhất cấp. Đến năm hai mươi hai tuổi đã tiến được vào cảnh giới Luyện Đan Sư tam cấp, Vũ Minh mặc dù cảnh giới võ đạo chỉ là Thượng Đạo Học, thế nhưng trong Phong Ngọc Kiếm Phái địa vị của hắn đã có thể sánh ngang tước vị của một Trưởng Lão.

Hiện tại Vũ Minh đã là Luyện Đan Sư tam cấp, việc chữa trị đôi chân bị bại liệt này đối với hắn cũng không mấy khó khăn. Chỉ có điều hắn vẫn thật sự băn khoăn, liệu ở Địa Cầu có tồn tại Linh Dược hay không, bởi vì chỉ có Linh Dược mới có thể khiến hắn điều chế ra được Linh Đan chữa trị, còn nếu không có Linh Dược chỉ có Thảo Dược thì chỉ có thể điều chế ra Hoàn Đan mà thôi. Hoàn Đan phẩm cấp kém hơn rất nhiều so với Linh Đan, nếu dùng để chữa trị thì hắn cũng không nắm chắc được mấy phần.

Địa Cầu Thiên Địa Linh Khí không hề tồn tại, vì vậy khả năng tồn tại Linh Dược là rất nhỏ, nếu không có được Linh Dược thì tạm thời vẫn phải sử dụng Thảo Dược để luyện chế Hoàn Đan. Tuy không khả thi nhưng xem ra cũng chẳng còn cách nào.

Miết một ngón tay chạm vào bìa cuốn sách Bí Ẩn Lăng Mộ Các Vị Vua, Vũ Minh cảm nhận thấy một trận rung động. Trí thức của nhân loại Địa Cầu trong kí ức của Vũ Minh khiến hắn cảm thấy rất hứng thú, bìa cuốn sách có màu nâu như da bò và rất dày, phần chữ tiêu đề kia cũng được in nổi bằng màu bạc. Chạm rãi một chút, Vũ Minh chuẩn bị mở trang sách đầu tiên ra và cảm nhận.

Kèo kẹt!!

Bất chợt, tiếng cửa gỗ từ cách đó rất gần vang lên khiến Vũ Minh ngay lập tức dừng tay lại chú ý. Hắn không thể ngoảnh đầu lại một cách linh hoạt vì kinh mạch khắp cơ thể hắn nói cho đúng là vẫn đang bế tắc. Cái đầu hắn chỉ có thể ngắc ngứ chậm rãi hơi nghiêng sang một chút, thậm chí nó còn lắc gật lắc gật khiến hắn trông thật giống như một tên tâm thần đang ngơ ngẩn.

Tiếng cửa gỗ là phát ra từ căn phòng phía bên cạnh của hắn, hắn đoán vậy. Chỉ có chiếc cửa gỗ đó mới tạo ra âm thanh như thế, vì hắn đã nghe qua một lần rồi. Trí nhớ của Vũ Minh rất siêu phàm, bất cứ thứ gì chỉ cần nghe qua một lần, hay nhắc qua một lần là hắn đều nhớ kĩ. Bởi thế cho nên cũng trợ giúp cho thành tựu đan đạo của hắn rất lớn. Hơn nữa, cộng thêm tiếng kêu kia rất gần nên hắn mới khẳng định chắc chắn rằng đó là tiếng cửa phòng hắn.

Lịch kịch! Lịch kịch!

Một chàng tiếng bước chân kéo dài như vậy mà đang tiến tới phía bên phòng sách cũ rích này. Có lẽ người kia vào phòng hắn nhưng không thấy hắn nên mới đi tìm. Tiếng bước chân rất nhẹ và kéo dài, phần âm thanh phát ra giống như người này đang ấn đa phần lực vào phần trước của bàn chân, cộng thêm tiếng va chạm như vật gì bằng gỗ nhọn đập nhẹ xuống sàn. Từ âm thanh như vậy Vũ Minh lại tiếp tục suy đoán người tới rất có khả năng là một người phụ nữ.

Vũ Minh nhẹ nhàng đặt tay vào bánh xe, từ từ xoay chiếc xe lăn trở về đối diện với phần cửa phòng sách này. Cho đến khi hắn hoàn thành quá trình đó thì người kia dường như cũng đã đến. Hắn cảm giác được, chậm rãi Vũ Minh lại từ tốn ngược đầu lên, vì kinh mạch hắn vẫn còn đang bị tắc nghẽn nên khi hắn ngược nên cái đầu của hắn cứ liên tục ngắc ngứ.

- Phù!

Một tiếng thở dài phát ra, người kia không hề nói câu gì, có lẽ là đã tìm ra hắn nên tâm trạng cũng thoải mái hơn. Vũ Minh lúc này cũng đã vất vả ngược được cái đầu không tuân theo sự kiểm soát của hắn lên, và lúc này hắn cũng đã nhìn được khuôn mặt người đó, rất rõ ràng. Người đến là một cô gái khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt hình trái xoan với cái mũi cao dọc dừa trông rất đẹp, cộng thêm dáng người cong hình chữ S và mặc một bộ váy áo công sở bo sát thân hình. Tạo cho cô nàng toát ra một vẻ rất quyến rũ, làn da cô gái này không trắng, thế nhưng cũng có thể nói là sáng sủa. Cộng thêm cô nàng này trang điểm không quá đậm nên nhìn qua trông cũng rất thanh thiện.

- Miêu Yến!

Vũ Minh khẽ kích động phát ra thành lời, hắn có thể nhận thức được. Từ trong kí ức của hắn, hắn nhận ra cô gái này, đây chính là Miêu Yến, cô bạn rất thân từ những năm cấp hai của hắn. Tên đầy đủ là Lã Miêu Yến, cô ấy là người Việt gốc Hoa. Từ nhỏ đã quần quýt lấy Vũ Minh, lớn lên thì trở thành bạn thân, có thể nói rằng hai người như là thanh mai trúc mã.

Miêu Yến so với trước đây thì khuôn mặt có vẻ già dặn hơn, bớt đi vẻ trẻ con mà nhiều hơn là phong sương thuần thực. Trông có vẻ như là người từng trải, có khả năng trong thời gian Vũ Minh bị tâm thần gia đình Miêu Yến đã xảy ra một số chuyện. Hắn cảm giác được như vậy, trực giác của hắn rất lớn và thường ít khi sai sót.

- Cậu!

Miêu Yến vậy mà khi nghe Vũ Minh cất tiếng lên gọi tên mình cũng là tròn xoe đôi mắt kinh ngạc, cô thực sự không thể tin nổi cậu bạn thân của cô dường như đã hết hi vọng từ lâu vậy mà bây giờ lại cất lên tiếng nói có vẻ rất tinh táo. Từ khi Vũ Minh bị tâm thần hắn luôn im lặng, không có bất cứ một câu nói nào phát ra từ miệng của hắn, nhưng cho đến hôm nay thì hắn lại thực sự cất lời.

Miêu Yến hơi lạng thân mình đi một chút, môi cô lấp bắp và khẽ run, cô lạng lẽ tiến đến gần Vũ Minh hơn như để xác nhận rằng mình không có nghe lầm.

- Cậu không khác xưa nhiều lắm!

Vũ Minh lại tiếp tục nói, không quên nở một nụ cười.

- Vũ Minh!

Miêu Yến như không thể kìm nổi cảm xúc, cô lập tức khóc òa lên lao vào ôm ghì chặt lấy Vũ Minh khóc nức lên từng tiếng.

- Đồ đáng ghét!

Cô ghen giọng phát ra âm thanh như ám ức oán hận, nhưng lại ẩn chứa sự mừng rỡ. Cô giờ nắm đấm lên đánh nhẹ nhàng vào ngực Vũ Minh như để xả hận, nhưng vẫn sợ hắn đau lên không dám đánh mạnh.

- Ách, mình vẫn còn đau lắm, cậu chẳng thương mình gì cả!

Vũ Minh cười khúc khích giờ đôi tay yếu ớt lên nhẹ nhàng cầm lấy tay Miêu Yến giữ chặt. Miêu Yến dương ánh mắt vẫn còn long lanh những giọt nước lên nhìn khuôn mặt hốc hác của Vũ Minh. Một ngón tay búp măng đẹp đẽ đưa lên vuốt từ khóe mắt xuống đôi môi của Vũ Minh.

- Mình không đang mơ đấy chứ!

Vũ Minh liền tiếp tục khúc khích cười như để chọc ghẹo cô nàng:

- Tất nhiên, cậu đang mơ là cái chắc rồi, tại sao cậu có thể nghĩ đây là sự thực cơ chứ!

Miêu Yến nghe thấy Vũ Minh chọc ghẹo lại tròn xoe đôi mắt, khuôn mặt cô nàng lúc này trông thật giống tiểu Loli. Lại đấm nhẹ một cái vào ngực Vũ Minh cô nàng mím môi cười rồi từ từ đứng dậy lau mấy giọt nước ở khóe mắt.

- Còn trêu mình nữa!

- Miêu Yến!

Vũ Minh cũng thôi bộ dạng điệu đàng với Miêu Yến, mặt giả bộ đánh lại. Miêu Yến thấy vậy liền hốt hoảng, không lẽ cậu bạn mình vừa tinh táo lại một chút lúc này lại trở về trạng như cũ.

- Vũ Minh! Cậu, cậu sao vậy!

Nói rồi luống cuống chân tay cứ nhấp nhồm không yên, không biết làm cách nào, cô thực sự không muốn Vũ Minh chỉ tinh táo một chốc như vậy rồi lại trở lại như cũ.

- Mình đói!

Vũ Minh lại bật cười nói ra một câu, bộ dạng của Miêu Yến lúc này khiến hắn không thể nhịn nổi cười. Miêu Yến thấy vậy thì liền lạng người, lát sau đôi mắt lại tròn xoe, cô nàng xoay người về phía cửa chống hai tay vào hông miệng mím lại đưa lên.

- Cho cậu nhịn đói, ai bảo dám trêu mình!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sinh Cơ Thảo

Sau khi ăn hết ba hộp com gà dưới sự chứng kiến há hốc miệng của Miêu Yến, lúc này Vũ Minh mới tỏ vẻ thỏa mãn xoa xoa cái bụng căng tròn của mình và nhìn Miêu Yến một cách triu mến.

- Cậu muốn ăn thêm chứ?

Miêu Yến nuốt nước bọt đến ực một cái sợ hãi và hỏi Vũ Minh một lần nữa cho chắc chắn. Vũ Minh lúc này mới lắc lắc đầu lấy lưỡi đảo quanh các kẽ răng hớn hờ cười:

- Mình có phải lợn đầu mà ăn thêm được nữa! Hi!

Vũ Minh lại tiếp tục nhe nhón cười, bất chợt lúc này hắn mới nhớ ra việc chính mình cần phải làm liền vội vã hỏi Miêu Yến:

- Cậu có thể cho mình xin một cái tờ giấy và cái bút chì được không?

- Cậu định làm gì?

Miêu Yến đang dọn dẹp thấy Vũ Minh hỏi như vậy cũng cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn từ từ lôi một cuốn sách và một cái bút chì từ cái túi sách cô để ở trên bàn đưa cho Vũ Minh. Vũ Minh chỉ cười nhạt một cái rồi nhanh tay cầm lấy cuốn sách và cái bút chì. Mau chóng mở cuốn sách ra và hí hoáy vẽ một cái gì đó khiến cho Miêu Yến cũng cảm thấy rất tò mò.

- Xong rồi!

Vũ Minh thờ dãi một hơi lau những giọt mồ hôi trên thái dương rồi hồ hởi cười nhìn Miêu Yến:

- Cậu giúp mình nhé! Tìm cho mình loại thảo dược này!

- Thảo dược?

Miêu Yến tỏ ra kì quái khó hiểu tiếp nhận cuốn sách từ tay Vũ Minh, cẩn thận nhìn những nét vẽ tỉ mỉ đến mức chi tiết trên phần trống màu trắng của bìa sách.

- O, đây là cỏ bốn lá mà!

- Cậu biết nó?

Vũ Minh lập tức mừng rỡ, không ngờ lại dễ dàng như vậy, vốn nghĩ phải tốn không ít thời gian Miêu Yến mới có thể tìm ra loại thảo dược này, nhưng không ngờ khi cô nàng vừa mới nhìn thấy hình vẽ, đã lập tức nhận ra ngay.

Thứ mà Vũ Minh vẽ chính là Sinh Cơ Thảo, trên Đông Á Đại Lục tìm được nó cũng rất hiếm hoi, không nghĩ ở Địa Cầu thiếu thốn Linh Khí như vậy mà lại dễ dàng tìm được.

Miêu Yến tiếp tục gật đầu như để khẳng định, sau đó chăm chú nhìn Vũ Minh rồi bật miệng cười.

- Sao cậu lại cười mình?

Vũ Minh tỏ ra khó hiểu gãi gãi đầu, Miêu Yến lại tròn xoe đôi mắt tiểu Loli của mình nhìn Vũ Minh hít một hơi dài.

- Đại thiếu gia của chúng ta đúng là ngay cả cỏ bốn lá cũng không biết ư?

Miêu Yến vừa cười vừa nói như châm chọc Vũ Minh, khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu. Đúng là trong kí ức của hắn không hề có thông tin về loại cỏ bốn lá như Miêu Yến nói, hay nói cách khác là hắn không hề biết Sinh Cơ Thảo ở Địa Cầu lại có cái tên là cỏ bốn lá.

- Mặc kệ cậu nói gì, nhưng cậu có thể giúp mình tìm loại thảo dược này hay không?

Vũ Minh bắt đầu nghiêm túc nhìn Miêu Yến, khiến cho cô nàng đang cười khúc khích cũng phải dừng lại.

- Thảo dược gì chứ, nó là cỏ mà! Thứ này mọc đầy ở ngoài ao đầu làng. Nếu cậu thích mình có thể đem cho cậu cả tá!

Miêu Yến nhìn Vũ Minh ủy khuất nói, cũng là nhanh chóng cất cuốn sách trở lại trong túi sách và đứng lên. Dường như là cô nàng đang chuẩn bị dời đi.

- Cậu nói thật chứ?

Vũ Minh mừng rỡ vội vã hỏi, nếu thực sự có Sinh Cơ Thảo, tức là hắn có thể có khả năng luyện chế được Sinh Cơ Hoàn, có tác dụng trợ giúp hồi phục cho đôi chân này của hắn rất lớn. Miêu Yến như giận rồi, chỉ vội vã gật đầu và nhanh chóng cầm chiếc túi sách chuẩn bị dời đi. Nhìn điệu bộ ủy khuất của cô nàng mà Vũ Minh cảm thấy thực sự Miêu Yến rất đáng yêu, vẫn giữ được cái vẻ trẻ con hay giận dỗi ngày nào.

- Cậu định đi à?

- Ừm, chiều nay mình phải có ca làm thêm, khoảng sáu giờ tối mình sẽ lại đến!

Miêu Yến đã đi ra đến cửa, nhưng vẫn cố nói vọng lại trả lời. Vũ Minh chợt cảm thấy hụt hẫng, thật may mắn khi có người để trò chuyện. Vậy mà bây giờ lại phải tiếp tục một mình, nhìn đồng hồ còn phải đến sáu bảy tiếng nữa thì mới đến sáu giờ tối. Trong khoảng thời gian đó cũng thật sự rảnh rỗi. Ăn no rồi Vũ Minh lại cảm thấy buồn ngủ, cơ thể gầy gò này của hắn rất suy nhược, có lẽ trước đây cũng hiếm khi nào nó được bổ sung năng lượng đầy đủ. Hiện tại chỉ một bữa ăn no cũng đã khiến cho Vũ Minh cảm thấy khỏe lên không ít.

Thanh Thần Quyết đã vận chuyển đến cực hạn, xem ra nó cũng không còn mấy tác dụng nữa. Vũ Minh cũng từ từ dừng lại pháp quyết, Thanh Thần Quyết tuy có thể đã thông kinh mạch nhưng nó cũng hao tổn tinh thần của Hồn Thể rất lớn. Việc sử dụng lâu dài có thể khiến Hồn Thể suy nhược, hơn nữa Thanh Thần Quyết bây giờ cũng không đem lại nhiều tác dụng, Vũ Minh cũng không ngu ngốc đến mức tự làm chuyện hại mình.

Nhắm nghiền đôi mắt lại hắn trìm sâu vào giấc ngủ, một cảm giác thoải mái tràn ngập khắp thân thể. Cứ như vậy Vũ Minh cũng không biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua.

...

- Cốp!

- Ai nha!!!

Vũ Minh suýt xoa sờ sờ cái trán đỏ rát của mình, đau đớn mím chặt môi từ từ ngược đầu lên. Là Miêu Yến, cô nàng đang tròn xoe đôi mắt cười khúc khích nhìn Vũ Minh. Trên tay đang cầm cuốn sách Bí Ẩn Lăng Mộ Các Vị Vua dày cộp đưa đây, có lẽ nó chính là thủ phạm đã gõ vào trán Vũ Minh một cách đau điếng.

- Cậu không phải là một con lợn thì là gì nữa, chúng chỉ biết hay ăn và ngủ khi thôi. Lại còn ăn rất khỏe!

Miêu Yến như thỏa mãn vuốt vuốt cuốn sách nói, Vũ Minh chỉ ủy khuất xoa xoa cái trán của hắn. Thì ra cô nàng vẫn nhớ chuyện lúc trưa hắn ăn hết ba hộp cơm gà, và bây giờ nhân lúc hắn ngủ thì trả thù đây. Đúng là thù dai thật.

- Cậu về sớm thế, mà có mang loại thảo dược kia đến cho mình không?

Vũ Minh bắt đầu ngồi thẳng dậy, giơ tay ra giật lại cuốn sách từ tay Miêu Yến. Suýt xoa rồi gõ đến cốp một cái vào bìa sách, như để xả hận.

- Sớm gì nữa, đã là sáu giờ tối rồi đấy! Thế mới bảo cậu là lợn mà!

Miêu Yến tiếp tục bấu mỗi một cái như không cam tâm, xoay mình ra sau cầm một cái hộp gỗ cỡ hai bàn tay ghép lại, đưa thẳng cho Vũ Minh rồi ngồi phịch xuống chiếc giường cũ rích kia một cái. Hình như cô nàng đang rất mệt mỏi, chiếc giường chỉ phát ra những âm thanh kéo kệt nhẹ nhẹ. Vũ Minh thấy vậy thì cũng chỉ thờ dài, nhưng cũng ngay sau đó lập tức mừng rỡ. Bên trong chiếc hộp quả đúng là Sinh Cơ Thảo, còn là rất nhiều Sinh Cơ Thảo.

Uốn uốn lọn tóc mai trên trán, Miêu Yến kì quái hỏi:

- Cậu cần cỏ bốn lá làm gì thế, buồn quá định để ép sách à?

- Không, bí mật!

Vũ Minh chỉ cười cười một tiếng rồi nhanh tay cất chiếc hộp kia đi, cứ như đó là vật cực kì trân quý. Bất luận không để cho kẻ nào có thể lấy mất.

Lại tiếp tục xoa xoa cái bụng xẹp lép của mình, Vũ Minh cười khi khi nhìn Miêu Yến. Ý định rất rõ ràng, hắn lại tiếp tục đói rồi.

Miêu Yến nhìn thấy vậy thì chỉ nguyệt một hơi, nheo mắt lại nhìn Vũ Minh.

- Đó, mới dậy mà đã tiếp tục ăn được. Đến phục cậu!

Miêu Yến ngoài mặt thì nói vậy thôi, nhưng trong lòng thì cô cảm thấy vui lắm. Không chỉ Vũ Minh đã tỉnh táo trở lại mà cô cũng phát hiện ra Vũ Minh so với trước đây thì ăn khỏe hơn rất nhiều. Rút kinh nghiệm từ buổi trưa nên cô đã mua luôn ba hộp cơm, không phải như lúc trước cô phải hai lần tiếp tục chạy xuống quán cơm để mua cho hắn, lần này thì biết thừa sức ăn khỏe của Vũ Minh nên đã có sẵn rất nhiều cơm hộp, là bốn hộp cơm. Ba cho Vũ Minh và một cho cô.

Thế nhưng Miêu Yến cũng không tránh khỏi phải tiếp tục ngã ngũ, Vũ Minh vậy mà so với buổi trưa thì lại ăn khỏe hơn nữa. Lần này hắn ăn hết đến những năm hộp cơm, hại ngay cả phần cơm của cô hắn cũng ăn mất. Kèm theo là một lần nữa lại phải vất vả chạy xuống quán cơm cách đó khá xa để mua cơm cho hắn.

- Cậu cứ ăn như này khéo mình khuyhnh gia bại sản mất!

Miêu Yến nhắm tít mắt cười, Vũ Minh chỉ liếm mép một cái.

- À! Phải rồi, tại sao cậu lại ở đây chăm sóc cho mình vậy! Người nhà của mình, tại sao không có một ai?

Miêu Yến liền lập tức khựng lại, một cảm giác buồn rười rượi từ mắt cô tràn ra. Tay cô cũng đành chỉ dọn dẹp, cô từ từ ngồi xuống thờ dài nhìn Vũ Minh.

- Minh nói ra cậu đừng buồn nhé!

Vũ Minh vẫn tiếp tục chăm chú, chờ đợi câu trả lời.

- Kể từ sau khi cậu phát điên, bố cậu đã tuyên bố cậu không còn là con của ông ta rồi đuổi cậu ra khỏi nhà!

- Thật vất vả lắm, mẹ cậu mới có thể xin cho cậu ở tạm cái biệt thự cũ này. Kể từ đó thì bà đã nhờ mình chăm sóc cho cậu, dù sao thì mình cũng làm việc ở gần đây! Hàng tháng còn chu cấp một số tiền cho cậu rất đều đặn nữa!

- Chỉ vậy thôi à?

Trái ngược với Miêu Yến tưởng tượng, thái độ của Vũ Minh lại nhàn nhạt bình thản, hần thậm chí chỉ nghiêng đầu một cái chép miệng. Nhưng Miêu Yến cũng biết rõ, đó hẳn chỉ là thái độ bên ngoài mà thôi, hẳn lúc này Vũ Minh đang rất khổ tâm nên cô cũng không tiện nói nhiều.

Một thiếu gia giàu có, luôn luôn có người đưa đón, được cưng chiều thậm chí là quản lý chặt chẽ đến mức đi đâu cũng có bảo vệ đi cùng. Được ăn sơn hào hải vị, được ở nhà cao cửa rộng tận hưởng những thứ tiện nghi nhất. Vậy mà chỉ một thoáng chốc, hẳn ngay cả một tên đầu đường xó chợ cũng không bằng. Nếu không phải mẹ hắn chu cấp cho hắn, và Miêu Yến chăm sóc cho hắn thì hẳn đã chết từ lâu rồi.

- Miêu Yến, mình cảm thấy hơi mệt, cậu có thể cho mình riêng tư một chút được chứ!

Vũ Minh tỏ ra nhặt nhẻo nói một tiếng, Miêu Yến cũng nhẹ nhàng gật đầu rồi sau đó mau chóng lấy túi sách rời đi. Trước khi ra đến cửa vẫn không quên nói vọng lại:

- Nếu cần gì cứ gọi lớn một tiếng, mình ở tầng dưới!

Vũ Minh chỉ nhẹ gật đầu rồi mau chóng lâm vào trầm tư, đợi Miêu Yến đã đi xa rồi hắn mới bắt đầu từ từ lôi chiếc hộp gỗ có chứa Sinh Cơ Thảo kia ra. Hẳn muốn Miêu Yến rời đi không phải là vì nghe chuyện kia khiến hắn buồn nên phải ở một mình. Đó chỉ là một cái cớ, hắn muốn làm hiện tại, chính là Luyện chế Sinh Cơ Tạo Phách Đan. Bởi vì Miêu Yến hiện tại nếu còn ở lại nhất định sẽ không tiện cho việc hắn luyện đan, vậy nên mới phải đành tìm một cái cớ để tạm đuổi khéo cô nàng đi. Còn về chuyện Trần Gia Cảnh bố hắn đã sớm ghi thù hận nên không mấy quan tâm, có thể thấy ngay cả lúc nhỏ bố hắn cũng không như bề ngoài mà mọi người trông thấy, là luôn luôn đánh đập hắn. Chỉ có mẹ hắn là trước giờ vẫn liên tục quan tâm đến hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Sinh Cơ Tạo Phách Đan

Sinh Cơ Tạo Phách Đan, là một dòng đan dược thuộc loại Sinh Cơ Đan phẩm cấp tương đối thấp. Nguyên liệu chính chỉ cần có Sinh Cơ Thảo hoặc Sinh Cơ Linh, tùy vào khả năng chiết xuất Linh Dịch của Luyện Đan Sư mà tạo ra các đan dược Sinh Cơ Đan khác nhau. Có thể nói, muốn luyện thành Sinh Cơ Tạo Phách Đan, Luyện Đan Sư chỉ cần trong bước chiết xuất Linh Dịch đạt đến tám mươi phần trăm được tính là gần như nắm chắc thành công.

Luyện đan trong đan đạo cũng được phân chia làm năm bước chính. Đó là, Tán Dược, Linh Dịch, Ngưng Lộ, Chú Linh và Thành Đan. Trong năm bước này mỗi bước đều quyết định trọng yếu đến việc có thành đan hay không, chỉ cần sai sót bất cứ một bước nhỏ nào là có thể dẫn đến bạo nổ đan dược trong khi luyện chế, hoặc có thể là đan dược hình thành chỉ là một lò phế đan.

Luyện đan cũng cần phải có đầy đủ các tố chất yêu cầu đòi hỏi như, cần có Đan Đình, Đan Hỏa đặc dụng, Luyện Đan Sư cấp bậc càng cao càng coi trọng các tố chất này. Tỉ như một Luyện Đan Sư ít nhất phải có trong tay một mối lửa thuộc Nhân Giai Chi Hỏa cấp thấp nhất thì mới có thể luyện đan. Hay là phải nắm trong tay một Phẩm Đình thì mới có thể luyện đan.

Hiện tại Vũ Minh muốn luyện chế một lò Sinh Cơ Tạo Phách Đan trước hết cũng cần phải có đầy đủ những thứ này. Dược liệu là Sinh Cơ Thảo hắn cũng đã có, Đan Đình thì trước mắt cũng không cần, Sinh Cơ Tạo Phách Đan chỉ là đan dược cấp thấp nhất, vì vậy cho nên hắn cũng đã suy nghĩ đến tình huống lấy chính mình làm lò đỉnh. Bước khó nhất có lẽ chính là Đan Hỏa, vì bây giờ thân thể này của Vũ Minh không có tu vi võ đạo, nên không thể sinh ra Đan Hỏa của tu luyện đạo nhân. Nhưng cũng thật may mắn cho hắn, Sinh Cơ Tạo Phách Đan này ngay cả Đan Hỏa cấp thấp nhất cũng không cần. Hay nói cách khác nó chỉ cần một mối lửa thường cũng đã có thể luyện chế.

Hồn Thể của Vũ Minh dù sao cũng đã là Hồn Thể của một Thượng Đạo Học cấp bậc. Vì vậy cho nên nó cũng có thể sinh ra Hồn Hỏa, tuy nhiên nếu lạm dụng quá nhiều cũng sẽ khiến tinh thần Hồn Thể suy yếu. Nhưng vì luyện đan nên Vũ Minh cũng không có suy nghĩ nhiều đến như vậy, Hồn Hỏa tuy nhiệt độ của nó chỉ là bằng một mối lửa thường, thế nhưng Vũ Minh nếu sợ hao tổn tinh thần Hồn Thể thì cũng không thể châm lửa ở ngoài xong nhét vào miệng là được. Quá trình luyện đan chính là phải khống chế được Đan Hỏa để điều động nhiệt độ cho phù hợp, nếu không một lò đan luyện ra, chỉ là phế phẩm.

Cầm hai nhánh Sinh Cơ Thảo, Vũ Minh bắt đầu hít một hơi dài sau đó từ từ nhét hai nhánh thảo dược vào miệng. Mắt hắn cũng từ từ khép lại nhắm nghiền, quá trình luyện đan bắt đầu cũng là lúc Vũ Minh tiến vào trạng thái bất động thân thể, hết thảy mọi chuyện bên ngoài hắn đều không quan tâm.

Tán Dược là bước đầu tiên, bước này tuy dễ dàng nhưng cũng tối quan trọng, thảo dược nếu không được nghiền kỹ nhuyễn nhuyễn thì không thể chiết suất được dược tính cao nhất. Tiếp theo chính là Linh Dịch, bước này đối với luyện chế Sinh Cơ Tạo Phách Đan là quan trọng nhất. Không chỉ chiết suất ra Linh Dịch từ bã thảo dược, mà còn phải loại bỏ những thứ tạp chất không liên quan đến dược lực, để cho Linh Dịch ở trạng thái tinh thuần nhất.

Chính vì vậy lúc này nếu nhìn ở bên ngoài có thể phát hiện từ khoe miệng của Vũ Minh không ngừng chảy ra thứ nước màu xanh, đây có lẽ chính là tạp chất đào thải trong quá trình luyện đan. Hồn Hỏa của Vũ Minh vẫn không ngừng điều động nhiệt độ thay đổi, hắn vừa phải giữ khéo léo cho Linh Dịch sôi ở đủ nhiệt độ, vừa phải né tránh linh hoạt tránh va chạm lung tung, nếu không thì cái miệng của Vũ Minh cũng bị bỏng mất. Dù sao thân thể hiện tại của hắn chỉ là phàm nhân, một mối lửa có thể khiến hắn bỏng rất nặng. Sau này nhất quyết Vũ Minh cần phải tìm được một cái Đan Đình, bằng không hắn cũng không thể tiếp tục luyện đan. Cũng may Sinh Cơ Tạo Phách Đan là đan dược cấp thấp, nếu không thì hắn cũng đành chịu chết.

Linh Dịch cuối cùng cũng thành công, nó đã tinh thuần ở mức độ tám mươi phần trăm, Vũ Minh cũng bắt đầu chuẩn bị chuyển sang bước tiếp theo. Khả năng của Vũ Minh có thể khống chế Linh Dịch đạt đến một trăm phần trăm, thế nhưng vì đây là Sinh Cơ Tạo Phách Đan nên cũng không cần thiết. Nếu khống chế độ tinh thuần đạt đến một trăm phần trăm, trừ khi hắn muốn luyện chế Sinh Cơ Tạo Huyết Đan, bằng không cũng chỉ là thừa thãi, hơn nữa làm như vậy sẽ phải sử dụng Hồn Hỏa lâu hơn, Vũ Minh cũng không muốn tiêu hao tinh thần Hồn Thể vô ích như vậy.

Ngưng Lộ!

Bước thứ ba cũng đã bắt đầu tiến vào, thần hồn Vũ Minh hét khê một tiếng. Ngưng Lộ là quá trình tiếp theo sau Linh Dịch, bước này chính là làm khô Linh Dịch từ từ ép xuất Linh Dịch thành thể rắn, có thể thấy hình thái cơ bản của đan dược đã hình thành. Bước này Vũ Minh cũng không mấy khó khăn đã có thể trực tiếp vượt qua, chỉ có điều Hồn Hỏa nhiệt độ hơi thấp, hơn nữa hắn cũng sợ bỏng miệng nên hơi lâu một chút.

Tiếp theo là Chú Linh, bước này chính là quán thủ Thiên Địa Linh Khí vào đan dược, nâng cao phẩm cấp, kích phát dược lực. Thế nhưng bước này Vũ Minh có thể trực tiếp bỏ qua, bởi Sinh Cơ Tạo Phách Đan là đan dược đặc thù, bước này có cũng được, không có cũng được. Quan trọng nhất là hiện tại hắn đang luyện đan ở Địa Cầu, Thiên Địa Linh Khí căn bản là không tồn tại. Chính vì vậy hắn chỉ có thể trực tiếp bỏ qua, mặc dù sẽ làm hạ phẩm cấp đan dược, nhưng xem ra cũng không còn cách nào.

Cuối cùng chính là một bước Thành Đan, bước này có thể xem như là gặt hái thành quả, điều chỉnh hình thái đan dược đến trạng thái hoàn mỹ nhất. Vũ Minh bắt đầu nhanh chóng phun đan dược ra khỏi miệng, Thành Đan, một bước này chính là đưa đan dược luyện chế thành công ra khỏi Đan Đình. Để cho nó từ từ bay hết những loại khí tạp chất bám xung quanh đan dược, hơn nữa cũng là để tiếp nhận không khí làm giảm nhiệt độ xung quanh trở về trạng thái bình thường hoàn mỹ.

Thành công luyện chế được một viên Sinh Cơ Tạo Phách Đan, Vũ Minh liền cảm thấy rất hài lòng và hưng phấn. Mặc dù nhìn vào viên đan dược này chỉ là phẩm cấp trung phẩm, thế nhưng đây là không gian Địa Cầu, ngay cả Thiên Địa Linh Khí cũng không tồn tại, trung phẩm xem ra là đã quá tốt rồi.

Cầm viên Sinh Cơ Tạo Phách Đan trên tay Vũ Minh cũng không trực tiếp phục dụng. Hắn biết tình trạng hiện tại của mình, vừa trải qua luyện đan quá trình, Hồn Thể cũng đã suy yếu đến mức nhất định. Hơn nữa cơ thể vẫn đang ở trạng thái suy nhược, dùng lúc này chính là phạm phạm dược lực cùng đan dược nhất. Ngược lại, còn có thể tích tụ đan độc, ảnh hưởng trực tiếp đến thân thể, hắn cũng không ngu ngốc tự làm chuyện hại mình.

Nhìn đồng hồ Vũ Minh thăm thò dài, vậy quá quá trình luyện đan cũng mất đến bốn tiếng. Bây giờ cũng đã là mười giờ khuya rồi, cũng không biết Miêu Yến có còn ở dưới hay không, hắn đoán chắc cô nàng lo cho hắn nên chưa có rời đi. Dù sao một người bình thường cũng khó mà có thể dễ dàng tiếp nhận được chuyện kia.

- Miêu Yến!

Vũ Minh cũng hơi lo lắng, nếu Miêu Yến vẫn còn ở lại đây thì cũng không tiện. Bây giờ cũng muộn rồi, ra ngoài cũng không thực sự an toàn, hi vọng là cô nàng này cũng không có giấc như vậy, ở đây chờ hắn cả buổi tối. Tuy nhiên Vũ Minh cũng cần phải gọi một tiếng để kiểm tra, như vậy hắn sẽ an tâm hơn.

Hồi lâu không thấy tiếng động, Vũ Minh thở phào một tiếng, xem ra Miêu Yến cũng đã về rồi, hắn cũng không cần phải quá lo lắng.

- Gọi mình à?

- Ách!

Vũ Minh vừa mới thoải mái tâm trạng một chút, còn đang định chuẩn bị đi ngủ. Vậy mà thỉnh linh Miêu Yến xuất hiện ở cửa khiến hắn giật thót mình. Kể cũng kì lạ thật, tại sao hắn không nghe thấy bất cứ tiếng động nào chứng tỏ là Miêu Yến đã di chuyển. Đang đêm như vậy khéo người ta lại tưởng cô nàng là ma mất.

Miêu Yến hiện tại mặc một cái váy ngủ màu xanh nhạt, đầu cô nàng vẫn còn đang búi tóc lên cao. Và thỉnh thoảng có một vài nhúm tóc ướt nhẹp rủ xuống khiến cô cứ phải liên tục lấy tay vén lên. Miêu Yến như vậy mà kết hợp giữa đêm khuya ánh đèn mờ nhạt với chiếc váy ngắn đến trên đầu gối một chút lại thật sự quyến rũ. Ánh đèn màu trắng chỉ đủ chiếu trong phòng nhưng cũng hơi hắt ra ngoài phía cửa khiến cho làn da Miêu Yến trong bóng tối lại càng hấp dẫn hơn.

Vũ Minh thầm nuốt nước bọt ực một cái, hành động của hắn chỉ trong nháy mắt. Hắn đã lập tức trở về trạng thái điềm tĩnh bình thường, vội vã đánh

trống lảng hời Miêu Yến:

- Cậu chưa về à?

Miêu Yến chỉ nghiêng đầu một cái tinh nghịch cười.

- Về đâu? Đây chính là nhà mình mà!

- Nhà cậu??

Vũ Minh có chút sùng sốt ngạc nhiên.

- Đúng vậy, từ lúc ở đây chăm sóc cho cậu mình luôn ở tầng dưới! Trước nay mình cũng luôn ở đây, nếu không, nhờ đang đêm cậu cần gì. Hay xảy ra chuyện gì thì lấy ai chăm sóc??

Miêu Yến tiếp tục thân nhiên giải thích, cô cũng trực tiếp tháo chiếc khăn trên đầu khiến mái tóc dài quăn rũ đang bị ướt nhẹp của cô rũ xuống toàn bộ. Hẳn là cô nàng vừa mới gội đầu, nên khi nghe Vũ Minh gọi mới không lập tức trả lời, hơn nữa dưới chân cũng không có đi dép, chắc là trực tiếp vội vã chạy lên đây nên mới không kịp đi. Thảo nào như vậy mà Vũ Minh không hề nghe thấy bất cứ một tiếng động nào.

Cầm chiếc khăn lau lau mái tóc dài cho khô bớt, Miêu Yến tiếp tục nói:

- Căn nhà này cũng khá rộng rãi, hơn nữa cũng an toàn! Cậu nhìn thấy ở trên này ẩm mốc nên mới nghĩ rằng chẳng có ai ở đây ngoài cậu đúng không? Cũng tại mình, trước nay công việc bận quá nên cũng ít có thời gian dọn dẹp. Trên này đồ đạc cũng thiếu thốn, một phần là tại vì chưa có điều kiện, một phần là trước đây có gì thì cậu cũng đập phá hết rồi, bây giờ cũng không còn lại gì nhiều. Trong nhà cũng không có đàn ông, thành ra mấy cánh cửa hỏng với việc nặng cũng không ai làm, để cuối tuần mình sẽ thuê người đến dọn dẹp!

Miêu Yến lại tròn xoe đôi mắt, cô hơi ngại ngại, kể cũng ngại thật. Là con gái vậy mà chăm sóc ngôi nhà cũng không được sạch sẽ cho lắm, khiến cho Vũ Minh hiểu nhầm, trong lòng cô cũng cảm thấy có lỗi.

Vũ Minh chỉ lắc đầu mỉm cười:

- Không cần đâu, cậu đã vất vả vì mình nhiều rồi mà!

- Ngày mai mình sẽ gọi điện cho mẹ cậu! Chắc biết cậu đã tỉnh táo lại như thế này mẹ cậu sẽ vui lắm!

Miêu Yến vẫn cảm giác hơi ngại, nói chuyện mà đầu cô nàng cứ cúi gằm xuống không dám nhìn Vũ Minh.

Vũ Minh bật cười.

- Không! cậu đừng gọi, hiện tại vẫn chưa phải lúc! Cậu cũng đừng ngại, mình hiểu mà, vừa phải chăm sóc cho mình, vừa phải đi làm. Miêu Yến của chúng ta là một người con gái đảm đang tài giỏi, tại sao lại tự ti đến như vậy cơ chứ! Cậu mà làm hết được mọi chuyện, ngược lại tớ lại nghĩ cậu không phải người nữa rồi ấy chứ!

Miêu Yến nghe thấy vậy thì cũng cảm thấy thoải mái hơn, lại tru miệng nhỏ nhắn của mình lên:

- Không phải là người, vậy thì là gì?

- Là quái vật!

Vũ Minh nghiêm mảy lại, môi mím hất lên. Lát sau nhìn khuôn mặt đơ cứng của Miêu Yến lại không nhịn nổi mà bật cười:

- Cậu dám trêu mình?

Miêu Yến tiếp tục tru miệng nhíu mày, bàn tay búp măng nhỏ nhắn quét về phía Vũ Minh.

- Ách, mình không dám nữa, không dám nữa. Miêu Yến đại tiểu thư không nên vì việc nhỏ này mà tức giận. Tồn hại nhan sắc, sau này mau già mặt lại nhăn nheo như quý!

- Còn dám nói mình mặt nhăn nheo như Quý? Mình đánh chết cậu!

Căn biệt thự rộng lớn âm u lạnh lẽo bấy lâu nay, vậy mà trong đêm khuya cũng bắt đầu xuất hiện tiếng cười đùa. Vũ Minh cảm thấy trong lòng thật sự thanh thản, cũng may ông trời không phụ bạc hẳn lắm, hẳn vẫn còn có Miêu Yến.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Quạt Cường Mà Đứng Lên

Sinh Cơ Tạo Phách Đan, tên như ý nghĩa, cải tạo thể phách, cường thân kiện thể. Phục dụng một khóa Sinh Cơ Tạo Phách Đan này tuy không thể khiến đôi chân bị bại liệt của hần hoàn toàn khỏi hẳn. Nhưng ít ra cũng có thể khiến hần miễn cưỡng đứng được, cộng thêm quá trình rèn luyện thân thể, ít lâu nữa hần sẽ có khả năng đi được.

Vì là đan được cấp thấp nên Sinh Cơ Tạo Phách Đan được lực không mạnh, không thể một lần trị khỏi tận gốc. Nhưng đối với Vũ Minh mà nói Sinh Cơ Tạo Phách Đan lúc này đối với hần chẳng khác gì tiên đan rượu được. Y học hiện đại Địa Cầu đối với đôi chân của hần đã hết thuốc chữa, thế nhưng đối với một Luyện Đan Sư như hần chuyện này lại hết sức đơn giản. Nếu không phải Địa Cầu thiếu thôn Thiên Địa Linh Khí, chỉ sợ một lần luyện đan đã có thể khiến hần trực tiếp đứng dậy đi chuyển bình thường.

Cầm khóa Sinh Cơ Tạo Phách Đan trong tay, lúc này Vũ Minh đã quyết định chuẩn bị sử dụng. Trải qua hai ngày tĩnh dưỡng, cộng thêm liên tiếp vận chuyển Tì Thần Bỏ Quyết, thân thể Vũ Minh lúc này đã đến trạng thái hoàn hảo nhất để phục dụng Sinh Cơ Tạo Phách Đan. Hồn THỂ của hần cũng đã ngưng thực thêm ở một mức nhất định, khiến cho quá trình phục dụng hần có thể điều động linh được một cách linh mẫn hơn. Phát huy tối đa được lực của Sinh Cơ Tạo Phách Đan vào đôi chân phế liệt kia.

- Bắt đầu thôi!

Vũ Minh hít một hơi dài, trấn tĩnh toàn thân rồi nhanh chóng ném khóa Sinh Cơ Tạo Phách Đan vào miệng. Mắt lập tức nhắm nghiền dưỡng thần, Sinh Cơ Tạo Phách Đan vừa chạm vào lưỡi của Vũ Minh đã lập tức tan rã, hóa thành một dòng nước thuốc âm áp chảy xuống cuống họng của hần.

Một cảm giác thư thái bắt đầu tràn ngập khắp cơ thể Vũ Minh, hần có cảm giác muốn thả lỏng bỏ mặc. Nhưng Vũ Minh ý thức được lúc này là lúc tối quan trọng nhất, hần không thể bỏ mặc mọi chuyện. Hần cần phải nhanh chóng khống chế được lực toàn bộ tập trung vào đôi chân. Lúc này cảm giác thư thái cũng dần giảm bớt, thay vào đó là cảm giác nóng rất đau nhức bành trướng ở đôi chân Vũ Minh.

Được lực đã có tác dụng, đôi chân teo quắp khô héo lâu ngày của Vũ Minh lúc này nom đã có sinh cơ hơn, hơn nữa cũng có cảm giác nó đang phình trướng lên một mức nhất định. Tuy mất thường khó có thể thấy ngay nhưng Vũ Minh cũng đã cảm giác được. Cảm giác đôi chân nóng rất khiến Vũ Minh đau nhức đến cực độ, thế nhưng hần vẫn phải cố gắng cắn răng chịu đựng. Chỉ cần vượt qua quá trình này là hần có thể đứng lên được rồi. Từng tia gân guốc màu xanh hần lên trên hai thái dương của Vũ Minh, những dòng mồ hôi ướt nhẹp chảy dài.

- Hư... Uá a a a!

Vũ Minh đau đớn hét to lên một hơi dài, lúc này đây là lúc hần đau nhức nhất. Nhưng cũng chính lúc này đây lại là lúc hần cảm giác phấn khích nhất, hần biết đã đến lúc rồi. Vũ Minh dồn hết sức bình sinh một hơi điên cuồng gồng lên đứng dậy, cứ mỗi một centimet hần nâng cao thân thể là lại có những tiếng cạch cạch từ bó cơ. Hần cần phải làm như vậy, bởi vì chỉ có như vậy mới khiến được lực phát huy tối đa tác dụng xuống các vùng cơ. Quá trình khống chế được lực không chỉ dựa vào tinh thần Hồn Thể mà còn phải dựa vào cả thân thể nữa.

- Vũ Minh!!

Choang!

Miêu Yến nghe thấy tiếng Vũ Minh hét lớn như vậy liền vội vã chạy đến, nhưng đập vào mắt cô là cảnh tượng Vũ Minh lúc này như bị ma quỷ ám nhập. Gân xanh nổi đầy thân mình, ánh mắt Vũ Minh vậy mà đỏ như máu quay ra nhìn cô, miệng hần cắn chặt nhe hai hàm răng trắng ớn ra ngoài. Đường như hần đang rất đau đớn, Miêu Yến thấy cảnh tượng này lập tức giật mình khiến chiếc bình hoa bên cạnh đã bị cô trong lúc loạng choạng đánh vỡ.

- Miêu Yến! Đờ mình đi lại, MAU LÊN!

Vũ Minh trong cơn đau nhức vẫn cố gắng nói và hét lớn, Miêu Yến lúc này mới sực tỉnh lại trong sợ hãi. Lúc này cô mới ngạc nhiên nhận thức được rằng Vũ Minh, hần đang đứng. Vũ Minh, người bạn bị tàn phế đôi chân bao nhiêu năm nay cuối cùng như vậy mà lại phát sinh kì tích. Hai dòng nước mắt chảy dài, Miêu Yến đờ cứng toàn bộ thân thể, tay cô bụm vào đôi môi nhỏ xinh khóc nức lên.

- Hức hức, Vũ Minh!

- Cậu còn làm gì đấy, Mau Lên!

Vũ Minh lúc này như đã không chịu nổi nữa, bèn cố gắng lấy hết sức bình sinh hét lên một lần nữa. Hần thở hổn hển những hơi kéo dài như thoi thóp. Miêu Yến lúc này mới cố gắng kiềm chế nhanh chóng lao đến đỡ lấy cánh tay Vũ Minh. Cũng may Vũ Minh không có nặng lắm, Miêu Yến tuy thân thể yếu ớt nhưng cũng đủ sức chống đỡ thân hình gầy gò của Vũ Minh. Vũ Minh lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm thả lỏng thân thể. Hần đã đứng được dậy rồi.

Nhờ có Miêu Yến chống đỡ thân thể, Vũ Minh lúc này mới có thể thoái mái một chút. Cố gắng điều tiết trạng thái thân thể, Vũ Minh lúc này mới có đủ sức đề thì tháo.

- Miêu Yến... Cậu... Cậu đỡ mình đi lại một chút... Vài bước thôi cũng được!

Vũ Minh nói xong một câu, gân xanh trên khuôn mặt lại nổi lên, vì hắn gắng sức nói nên con đau lại ập đến. Miêu Yến lúc này vẫn đang sụt sùi khóc nước như một đứa trẻ, rất đáng yêu, đôi mắt long lanh tròn xoe nhìn Vũ Minh thương cảm, cô nhẹ gật đầu một cái rồi hít một hơi dài.

- Hừ... Ừa a a a!

Vũ Minh lại cắn chặt răng đau nhức thét lên, tiếng thét kéo dài. Bước đi đầu tiên của hắn đau nhức như có hàng vạn chiếc kim đâm, đôi chân yếu ớt oặt ẹo trực như muốn lập tức gục. Miêu Yến thấy như vậy thì lại càng khóc to hơn, nước mắt chảy dài sụt sùi. Thế nhưng cô không dám lau nước mắt, hai tay vẫn không dám buông tận lực chú tâm dồn sức đỡ Vũ Minh.

Mỗi bước đi là hàng vạn nỗi đau, như dằng xé muốn bạo nát đôi chân kia. Nhưng Vũ Minh vẫn gắng sức chịu đựng, đôi mắt đỏ gât, thỉnh thoảng ứa ra một vài giọt nước mắt vì quá đau đớn.

Quá trình kia trải qua như nghiền hình địa ngục, thống khổ vạn phần. Thế nhưng Vũ Minh cũng không có dám dừng lại, bước được hơn mười bước, lúc này Vũ Minh mới cảm thấy sự đau nhức đang có xu thế giảm bớt. Hắn hòa hoãn một hơi khựng lại, thở đều hỏn hên nhìn Miêu Yến, hắn như vậy mà trong con đau vẫn nở một nụ cười nhìn cô.

- Còn cười được!

Miêu Yến như ủy khuất động thổ thổ nói, ánh mắt long lanh kia không ngừng chớp động. lát sau, khoe miệng Miêu Yến cũng bắt giác co giãn, cô như vậy cũng không nhìn được cười theo hắn. Vừa cười vừa khóc, Vũ Minh thật không biết xử lý sao cho thỏa đáng, giờ bàn tay yếu ớt nhéo khuôn mặt đáng yêu kia một cái.

...

Trải qua bốn năm ngày luyện tập, Vũ Minh lúc này đã có thể đi đứng chậm chạp trong khoảng cách ngắn. Còn cô nàng Miêu Yến mấy hôm nay thì vui mừng lắm, lúc nào cũng toe toét nở nụ cười, ríu rít như chim họa mĩ. Làm việc gì cũng trước hết phải ngó quá nhìn Vũ Minh một cái, cô thực sự mong muốn đây không phải là giấc mơ. Để cho chắc chắn, mỗi sáng cô nàng còn bắt Vũ Minh nhéo má một cái thật đau, chứng tỏ đây là hiện thực mới vui vẻ sách túi đi làm.

Ngày qua ngày cứ như vậy, cũng đã trôi qua được hơn một tháng. Lúc này nhờ khả năng tinh dưỡng thân thể, cộng thêm Vũ Minh ăn khỏe như trâu húc má. Thân thể hắn cũng đã có da có thịt hơn, làn da trắng sáng bóng khỏe khoắn, cách tay yếu ớt ngày nào cũng đã rắn chắc và có bắp. Đôi chân hắn cũng đã không còn teo quắp nữa, nhờ luyện tập liên tục. Cộng thêm trong khoảng thời gian này hắn đã phục dụng thêm hai khóa Sinh Cơ Tạo Phách Đan nữa, lúc này được lực không còn mấy tác dụng hắn mới dừng lại.

Trong phạm vi nội căn biệt thự này hắn đều đã có thể đi tới, cảm giác cũng khỏe khoắn hơn trước đây không ít. Anh chàng Vũ Minh của chúng ta bây giờ trông đã đẹp trai hơn một tháng trước rất nhiều. Hai má căng lên đều đặn, sống mũi cao kiêu những anh chàng cao bồi. Cơ thể cũng đã đều đặn thớ thịt, cộng thêm chiều cao cũng khá vào khoảng mét bảy sáu. Mái tóc vì lâu nay không cắt nên quá dài, Vũ Minh bèn phái búi cao lên giống như lúc ở Đông Á Đại Lục, việc này đối với hắn không quá khó khăn, thậm chí hắn búi tóc còn rất đẹp. Hại hắn suốt ngày bị Miêu Yến làm phiền cũng đòi bắt chiếc búi tóc cho cô nàng, Vũ Minh chỉ bèn cười khổ, cũng may hắn biết vài kiểu tóc cho nữ nhân ở Đông Á Đại Lục vận với tiên y thì rất đẹp, lúc này mới làm cô nàng hài lòng không đòi hỏi.

- Miêu Yến à!

Vũ Minh bắt giác gọi một tiếng, Miêu Yến đang như một chú mèo lười làm nũng nằm trườn trên đôi chân của Vũ Minh cũng phải tròn xoe đôi mắt tiểu Loli nhìn lên.

- Hiện tại chân mình cũng đã đỡ hơn nhiều rồi, mình muốn tuần tới rời khỏi đây!

- Rời khỏi đây ư, cậu muốn đi chơi à? Vậy để cuối tuần mình đưa cậu đi nhé!

Miêu Yến vẫn lười nhác chẳng chịu nhúc nhích rời khỏi đùi của Vũ Minh, hai tay vẫn trườn dài, không hiểu tại sao khi ở bên Vũ Minh cô có một cảm giác rất thoải mái. Cảm giác như chỉ cần như vậy hết thấy mọi thứ đều không thể làm cô sợ hãi, rất an toàn.

Vũ Minh nhẹ nhàng lắc đầu:

- Cậu hiểu rất rõ ý mình mà, không phải chỉ đi một chút. Mình muốn rời hẳn khỏi căn nhà này, kiếm một công việc và một cuộc sống mới!

- Cậu ghét mình à? Hay là sợ mình không nuôi nổi cậu!

Miêu Yến từ từ nhồm đậy, miệng lấp bắp sợ hãi, đôi mắt long lanh tròn xoe như trực muốn khóc. Vũ Minh rời xa cô, chuyện này trước nay cô chưa từng nghĩ đến, bây giờ nghe qua, có chút không muốn. Vũ Minh lại bật cười, nhéo má cô nàng một cái.

- Ngốc ạ, ai bảo mình ghét cậu, ai bảo mình sợ cậu không nuôi nổi mình! Chỉ là, mình cũng đã lớn rồi, hơn nữa cũng cần phải tự lập, sống bám mãi vào cậu sao được. Hơn nữa, mình cũng muốn phát triển sự nghiệp của riêng mình!

- Ừm!

Miêu Yến chỉ khẽ gật đầu một cái. Vũ Minh tiếp tục nhẹ nhàng cười, bàn tay khẽ vuốt những sợi tóc mỏng manh đẹp đẽ của Miêu Yến. Một mùi thơm

nhẹ nhàng bay ra, hẳn sẽ nhớ kĩ mùi hương này. Cô bạn bé bỏng đáng yêu này khiến hẳn thực không nỡ rời xa, nhưng hẳn còn một cuộc đời. Còn mỗi thù phải trả, chính đó là lý do khiến hẳn gồng mình đau đớn để sống.

Trong khoảng thời gian một tháng Vũ Minh cũng đã tiếp nhận được rất nhiều kiến thức, những lúc rảnh rỗi hẳn đều đọc sách. Rất nhiều lĩnh vực hẳn đều khám phá qua, nhưng có hai thứ khiến Vũ Minh đặc biệt quan tâm, đó chính là Vũ Khí và Lịch Sử. Vũ Khí của Địa Cầu vậy mà khiến hẳn có nhiều hứng thú, hẳn cũng thật sự nể phục trí thông minh của nhân loại Địa Cầu. Trong điều kiện không có Thiên Địa Linh Khí, vậy mà cũng phát minh ra nhiều loại vũ khí đáng sợ. Những loại Vũ Khí này chỉ cần đơn giản đặt một món ở Đông Á Đại Lục thôi, chỉ sợ ngay cả Thượng Đạo Học cấp bậc như hẳn trước đây cũng không chịu nổi một kích.

Tỉ như một chiếc súng máy M60 của Mĩ chỉ cần một cái, đem ra đánh nhau e rằng có mấy chục tu luyện đạo nhân cấp bậc Thượng Đạo Học như hẳn cũng phải ôm hận mà chết. Hay như khẩu TT-33 của Liên Xô, rất gọn nhẹ, tuy độ chính xác không cao nhưng so với quang tiễn thì uy lực hơn nhiều. Nhanh gọn lẹ, không tốn sức, chỉ cần một cái bóp cò đã có thể lấy mạng đối thủ không chút phí sức.

Nếu sau này có cơ hội, hẳn nhất định phải đem một ít súng đạn về Đông Á Đại Lục phổ biến, đảm bảo còn kiếm được không ít sinh ý. Còn về lịch sử cũng khiến hẳn rất hứng thú, Địa Cầu đối với hẳn chỉ là một gói diện nhỏ bé. Thế nhưng lại có không ít tư liệu, trong lịch sử các triều đại xa xưa của Địa Cầu cũng tồn tại thể lực siêu nhiên hư trần thoát tục. Có phật đạo, có tu chân đạo, có tiên đạo, có võ học đỉnh cao.

Điều này so ra đối với Đông Á Đại Lục cũng không kém phần phong phú. Điều tạo cho hẳn hứng thú lớn nhất là lịch sử có từng nhắc qua, một số đế vương sau khi chết đi tuần tảo theo lăng mộ của mình không ít bí tàng có liên quan đến tiên đạo. Thứ này đối với hẳn rất hữu dụng, có thể vì vậy mà hẳn tìm kiếm được con đường tu luyện của mình. Ở Địa Cầu thiếu thốn tài nguyên như vậy thì mỗi một thông tin nhỏ nhoi đều chẳng khác gì báu vật đối với hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bán Đan Dược Gặp Côn Đồ !

- Miêu Yến, tạm biệt nhé!

Vũ Minh lặng lẽ ngắm nhìn Miêu Yến đang yên lành ngủ ngon, trên miệng khẽ nở một nụ cười. Bây giờ là vào khoảng năm giờ sáng, lúc này đa phần mọi người còn chìm sâu trong giấc ngủ. Miêu Yến cũng không ngoại lệ, Vũ Minh có chút không nỡ rời đi. Dù sao ở đây chỉ có một tháng nhưng đối với hẳn cũng có biết bao nhiêu kỉ niệm. Đặc biệt là Miêu Yến, hẳn không dám trực tiếp đối diện nói lời từ biệt. Hẳn sợ rằng những giọt nước mắt của cô sẽ khiến hẳn không thể cất bước.

Bàn tay nắm chặt lại, Vũ Minh nhẹ nhàng rời đi trong bầu trời nhá nhem nửa sáng nửa tối. Bây giờ là mùa hè, thế nhưng buổi sáng trời cũng hơi se lạnh. Vũ Minh phải mặc một chiếc áo phông ở phía trong mà một chiếc áo dài tay ở bên ngoài mới có thể có cảm giác ấm áp. Bất quá như vậy lại tạo thành phong cách cho hẳn.

Ở đây một thời gian hẳn cũng đã tìm hiểu được vị trí địa phương mà mình đang ở. Đây là xã An Hưng, cách thị trấn An Dương không xa. Mất khoảng mười lăm phút đi xe là đã có thể vào đến trung tâm thị trấn. Trước hết, Vũ Minh muốn tìm một công việc để tạm thời kiếm tiền, cũng phải no bụng đã rồi mới nghĩ tiếp. Trước giờ đều có Miêu Yến lo cho hẳn, lần này ra ngoài một mình tuy có hơi lạ lắm nhưng Vũ Minh cũng thích ứng rất nhanh.

Tạm thời trong túi Vũ Minh không có tiền nên hẳn không thể thuê xe để đi vào thị trấn. Hẳn đành phải tìm tạm một chiếc xe để quá giang, thân thủ Vũ Minh không tệ, một chiếc xe chở Xi Măng tà tà đi chậm tới. Là loại xe thông dụng trở vật liệu. Vũ Minh nhanh chóng quan sát phương hướng, một chân tì làm điểm tựa, một chân xoay cao một nhát làm sức bật đẩy thân thể hẳn lên không trung.

Bịch!

Thành công tiếp cận chiếc xe, Vũ Minh đẩy cao thân mình lúc này đã rơi vào thùng xe trở vật liệu ở phía sau. Một đám bụi Xi Măng mù mịt bay lên bám vào khuôn mặt trắng trẻo của Vũ Minh, khiến cho mặt hẳn nhìn nhá nhem nhọ bẩn. Một thiếu gia từ bé như Vũ Minh không phải làm gì nên da giẻ dều rất mượt mà. Lúc này đối diện với cơn bụi cuộc sống lần đầu tiên kia rất có thể vì vậy mà sẽ thô ráp đi. Nhưng Vũ Minh không quan tâm, kiếp trước để luyện được đến tu vi Thượng Đạo Học còn khổ cực gấp vạn lần thế này, một chút như vậy không thấm tháp gì với hẳn.

Chỉ là thân thể này vừa mới lành lặn, vẫn còn suy nhược, một số việc làm sẽ rất khó khăn. Kinh mạch của Vũ Minh vẫn chưa hoàn toàn đã thông, làm công việc nặng đối với hẳn gần như là cực hình.

Bạch, bạch, bạch!!

Những tiếng nổ cuối cùng của động cơ xe vừa dứt, Vũ Minh cũng đã nhanh chóng nhảy xuống thùng xe. Thân thủ mau lẹ đến mức người ta chỉ kịp nhìn thấy cái chớp mắt. Vũ Minh hiện tại tuy thân thể suy nhược, nhưng Hồn Thể lại cực kì linh hoạt, hẳn điều động cơ lực rất phù hợp không có chút thừa thãi nào. Cộng thêm kĩ ức kiếp trước lưu giữ không ít thượng thế võ công, thân thể hư nhược cũng có thể mượn lực không gian mà hư thoát.

Có thể nói, hiện giờ nếu so sánh Vũ Minh đánh nhau với một thanh niên bình thường thì hẳn còn không chịu nổi một chiêu. Thế nhưng vì sở hữu thượng

thể võ công, Vũ Minh có thể mượn lực, không tổn sức mà hạ gục đối thủ. Như vậy ta cũng có thể hiểu, hiện giờ thắng thua so sánh lực lượng thân thể Vũ Minh không bằng ai, thể nhưng cũng không ai có thể dễ dàng triệt hạ hẳn. Cái này chính là ưu thế của võ đạo, võ đạo khiến khí cơ nhẹ nhàng không hao phí. Có thể khiến thân thể dẻo dai lâu hơn, người khổng chế võ đạo mượn lực đến mức đỉnh cao cũng là chính là lúc đột phá tu vi tiến giai từ Thượng Đạo Học đẳng cấp lên đến Hạ Cấp Đạo Sư.

Hạ Cấp Đạo Sư dùng lực không gian như múa vũ đạo, hư thoát uyển chuyển mau lẹ. Một chiêu xuất ra chỉ là hư ảnh, cơ lực thì ít nhưng mượn ngoại lực thì nhiều. Không chế được ngoại lực càng nhiều khả năng tiến giai là càng cao.

Hiện tại Vũ Minh không có tu vi thân thể, chỉ là phàm thể, thậm chí còn chưa đạt tới mức độ Nhập Đạo Học. Việc hắn sử dụng được Hồn Thể linh hoạt khiến khả năng tấn công cao hơn. Tuy nhiên cũng chỉ hoàn toàn là hương hoa, hắn chỉ cậy vào ưu thế Hồn Thể cường đại, cộng thêm thượng thể võ công hỗ trợ. Đối phó với người bình thường thì không vấn đề gì, nhưng nếu đối phó với một Võ Sư của Địa Cầu thì cũng không nắm chắc phần thắng.

Thực lực của Vũ Minh hiện giờ kết hợp cả ưu thế Hồn Thể, kết hợp cả ưu thế thượng thể võ công. So ra, có lẽ có thể giao chiến ngang tay với một Hạ Đạo Học cấp bậc ở Đông Á Đại Lục. Mà theo như điển tịch Vũ Minh đã đọc qua, võ học của Địa Cầu cũng không phải tầm thường. Thời kì cường đại, võ học Địa Cầu có thể phân chia cấp bậc như sau.

Đầu tiên là cảnh giới Võ Sư, cảnh giới này có thể so sánh với một Trung Đạo Học tu vi trở lên. Mà thực lực Võ Sư cũng không thể chỉ dựa vào giai cảnh để đánh giá. Có thể cùng được công nhận là Võ Sư, thể nhưng lại có một số Võ Sư có thực lực đặc thù, có thể dựa vào vũ kĩ, có thể là dựa vào thân thể mà thực lực khác biệt. Chính vì vậy, cảnh giới Võ Sư địa cầu rất khó đánh giá, có thể một Võ Sư Địa Cầu thực lực thấp nhất so sánh được với Trung Đạo Học tu vi, thể nhưng cũng có Võ Sư đẳng cấp thực lực có thể so sánh với Hạ Cấp Đạo Sư, thậm chí là Trung Cấp Đạo Sư cũng có khả năng.

Theo điển tịch cho biết, thậm chí vượt qua cảnh giới Võ Sư là Võ Đạo Tôn Sư, cảnh giới này không có mấy người, thực lực có thể mạnh ngang với Thượng Cấp Đạo Sư hay Đỉnh Cấp Đạo Sư, thậm chí là đến Tiên Thiên Đạo Sư cảnh giới cũng có thể so sánh.

Có một truyền thuyết mà Vũ Minh cảm thấy rất hứng thú. Thời kì cổ đại Địa Cầu, vào thời đại được tự xưng là Võ Lâm Tranh Hùng, có xuất hiện qua một số nhân vật thực lực cực mạnh. Có thể thực lực một số người này đã đạt tới Võ Đạo Tôn Sư ngang với Tiên Thiên Đạo Sư, dựa vào vũ kĩ mà tranh hùng. Tỉ như Trương Tam Phong, nhất môn chủ của Võ Đang đạo phái, sáng tạo ra Thái Cực Quyền. Một chiêu này được Vũ Minh phỏng đoán uy lực có lẽ phải ngang với một kích của Đỉnh Cấp Đạo Sư, thậm chí đạt tới ngưỡng của Tiên Thiên Đạo Sư mới có thể chống cự.

Thái Cực Quyền, là đỉnh cao nhân giai võ học của Địa Cầu. Theo miêu tả, nó có thể mượn ngoại lực đến hàng chục mét, hư thoát không gian tạo thành huyền ảnh Thái Cực Đồ, uy lực thập phần khủng khiếp.

Còn có Hồng Thất Công môn chủ Cái Bang đạo phái, sở hữu tuyệt học vũ kĩ Hàng Long Thập Bát Chương. Cũng có thể mượn ngoại lực tới mức hư thoát, tạo thành huyền ảnh Long Lân đồ sộ đến mấy chục mét. Uy lực so với Thái Cực Quyền cơ hồ còn muốn mạnh hơn.

Tuy nhiên, đây chỉ hoàn toàn là những nhân vật trong truyền thuyết, cũng không có bằng chứng nào chứng minh sự tồn tại của họ. Nhưng cũng có thể thấy võ học Địa Cầu không thể coi thường, trải qua thời gian võ học Địa Cầu sa sút, nhưng vẫn có khả năng tồn tại những cao thủ cấp bậc như thế. Chính vì vậy Vũ Minh càng không dám khinh xuất, thậm chí nếu có thể lĩnh ngộ được tuyệt học võ công của Địa Cầu đối với hắn cũng là thập phần may mắn.

Bây giờ Vũ Minh cũng tạm thời chưa suy nghĩ xem là kiếm việc gì làm, công việc nặng nhọc thì hắn không thể động đến được rồi. Đánh nhau hoặc di chuyển thì còn có thể mượn lực, nhưng những công việc như khâu vá thì hoàn toàn đều phải dựa vào thể chất cơ thể. Thể chất cơ thể của hắn hoàn toàn hư nhược, những việc này đúng là không đến lượt hắn.

Đau đầu một hồi cuối cùng Vũ Minh cũng nghĩ ra cách, hắn kiếp trước thành công trên đan đạo. Cũng không ít lần xuống núi luyện đan đem đi bán. Hiện tại xem ra chỉ còn cách đó là có thể kiếm tiền, ý nghĩ thông suốt cuối cùng Vũ Minh quyết định kiếm một mảnh giấy thật lớn, trong túi hắn vẫn còn giữ một chiếc bút chì. Chiếc bút chì này là hắn lấy trộm của Miêu Yến đây, hắn muốn giữ lại một kỉ vật nhưng xem ra bây giờ cũng thật sự hữu dụng.

Viết một dòng chữ thật lớn tô đậm nhạt từng nét tạo thành một bức tranh hoàn hảo ‘Đan dược liệu thượng, trị bại liệt gãy xương, teo cơ yếu nhược cơ thể, không khỏi không lấy tiền’. Viết xong dòng chữ lớn Vũ Minh cũng mệt mỏi, hắn đứng nghĩa là đang thiết kế một cái bảng tròn quảng cáo. Tuy nhiên cái bảng tròn này chỉ hoàn toàn là giấy bia lớn, cộng thêm Vũ Minh thiết kế những cái que làm giá đỡ. Tuy vật liệu sơ sài nhưng chiếc bảng tròn cũng khá đẹp. Dòng chữ uốn lượn như thư pháp, nhìn rất hợp mắt, đủ thấy khả năng hội họa của Vũ Minh cũng không tệ.

Thiết kế xong chiếc bảng tròn, Vũ Minh bắt đầu quá trình kiếm tiền của mình. Kiếp trước hắn cũng từng bày bán qua vài lần nên cũng có kinh nghiệm, thường là lựa chọn những nơi đông đúc giao dịch. Tỉ như hội chợ đan dược hay bữa chú phẩm cấp. Thế nhưng ở Địa Cầu không có những nơi như thế, bắt buộc dĩ hắn lại phải lựa chọn địa điểm là một cái chợ cóc mua bán thức ăn hàng ngày ở thị trấn An Dương.

Lựa chọn một góc hấp dẫn tầm nhìn, Vũ Minh bắt đầu cắm cột bằng tròn, bày ra một tấm vải nhỏ, trên đó có đề vài khóa Sinh Cơ Tạo Phách Đan phẩm cấp hạ phẩm. Là do hắn cố tình luyện chế, người thường không có khả năng淬 cường như Vũ Minh, dược lực cao như Sinh Cơ Tạo Phách Đan trung phẩm sẽ là không chịu nổi, thậm chí còn có thể sinh ra tích lũy đan độc. Vì vậy cho nên hắn chỉ có thể bày ra hạ phẩm đan dược mà thôi.

Bảng tròn vừa cắm, tấm vải nhỏ vừa bày ra lập tức Vũ Minh đã hấp dẫn ánh mắt nhìn của vô số người. Vô số ánh mắt kì quái, có ngạc nhiên, có thận trọng. Nhưng nhiều nhất vẫn là thái độ miệt thị bằng ánh mắt, cười cợt chi trò.

Tiếng bàn tán râm ran bắt đầu nhiều lên, có một số nhóm cười tích tụ chỉ trỏ nói xấu hắn. Đại ý như tâm thần xổng trại, thần kinh có vấn đề, hay là chiêu lừa gạt rẻ tiền cũ rích của lũ người mà họ cho rằng buồn thần bán thánh. Đan dược ư, vậy không phải sẽ thừa nhận hắn là đạo sĩ sao, chỉ có đạo sĩ mới bày bán đan dược. Mấy cái này trong mắt họ chỉ là trò lừa đảo vặt vãnh. Mà nhiều người thì lại cho rằng hắn bị điên, bởi vì lừa gạt thì cũng cần đầu tư

cẩn thận một chút chứ.

Nhìn hấn xem, đến cái băng rôn quảng cáo cũng là băng bìa giấy, họ còn nghĩ, có khả năng hấn là một tên điền gia đình quản lý không chặt nên mới chạy ra ngoài làm loạn. Nhưng khiến Vũ Minh cảm thấy khó chịu nhất vẫn là có một số ánh mắt cảm thông thương cảm, thậm chí còn nói ‘thôi, người ta bị điền đã khổ lắm rồi, chúng mày còn trêu chọc’. Nghiễm nhiên, hấn trở thành một thằng điền thật sự, chỉ bày bán đan được thôi mà đã phiền phức như vậy. Sớm biết thế hấn cũng không làm trò này, đan được của hấn là hàng thật giá thật, vậy mà ngay cả bọn lừa đảo còn khiến cho họ tin hơn.

Roạt, roạt, cò rạch!!

- Thằng điền này, mẹ kiếp, có cút nhanh cho ông không thì bảo? Ông lại đánh chết mày bây giờ!

Vũ Minh vẫn còn đang đau đầu bởi ánh mắt của mọi người xung quanh, lúc này lại có một gã thanh niên cơ bắp vạm vỡ, mặc áo ba lỗ màu đen, chân đi dép tông quần cộc. Mái tóc một chóm nhuộm màu đỏ lửa, lao đến bẻ gãy băng băng rôn, bặm trợn nhìn Vũ Minh quát lớn, còn trợn như muốn đánh hấn.

Sớm đã bức mình, thế nhưng Vũ Minh cũng cố nhịn, chỉ lùi thúi cầm chiếc băng rôn với cái giá đã bị gã thanh niên kia bẻ nát, đứng dậy. Xem ra bán đan được đối với hấn ở Địa Cầu này là không thích hợp, hấn có lẽ phải tìm một công việc khác để làm thì tốt hơn.

- Đm mày có phải coi thường ông, nên mới không thèm nhìn có phải không!

Không ngờ, Vũ Minh đã chịu hạ mình như vậy mà gã thanh niên này thậm chí còn kiêu có gây sự. Hấn là cái loại chơi bời lêu lổng hư hỏng suốt ngày chỉ đi bắt nạt người khác. Hít một hơi dài, Vũ Minh nghiêng răng lại cố nhịn thêm một lần nữa, vẫn tiếp tục cầm đồ đạc dúi đi không nói gì.

- Đm mày đứng lại cho bố, mày không nghe thấy đại ca tao nói gì à!

Lúc này lại có thêm một gã thanh niên khác, tuy nhiên lại là thấp lùn gầy gò loi loi, mặt đầy hốc hác, thế nhưng cũng vênh mặt lên dọa nạt Vũ Minh. Nhìn được một thằng nhưng không thể nhìn được hai thằng, bọn này đã đánh chủ ý lên người Vũ Minh rồi, hấn là không đánh nhau thì không yên với bọn chúng. Vũ Minh liền nắm chặt nắm đấm lại, tấm băng rôn cũng lập tức vứt xuống đất, ánh mắt lạnh lẽo ngược lên nhìn hai gã thanh niên láo toét kia.

Bọn người này ăn nói tục tũ, chứ bói không kiêng dè. Vũ Minh so ra với hai tên này thì chắc cũng phải hơn đến vài tuổi, vừa gặp mặt không nói gì đã xưng mày tao, hơn nữa còn kiêu có muốn đánh nhau.

- Chúng mày muốn gì?

Vũ Minh chỉ nhàn nhạt nói một câu, hai tay đều thả lỏng, hấn đã chuẩn bị sẵn tinh thần, trước hết phải giáo huấn hai thằng trẻ ranh này một trận.

- O, đm mày còn dám nhìn anh Long như thế à??

Tên thanh niên gầy gò thấy Vũ Minh thái độ thay đổi, lại còn dám ngược lên nhìn bọn chúng như vậy thì liền lập tức mặt mày bặm trợn, không kiêng kị gì lao đến định dùng một tát muốn vả vào mặt Vũ Minh. Ngay lập tức, Vũ Minh xoay mình từa một chân ra sau làm điểm bật, một thân dựa vào thượng thể võ công và Hồn Thể linh hoạt, túm lấy tay phải của thanh niên gầy gò một chiều khóa tay đến ‘crắc’ một cái.

- A a a...

Cực độ đau đớn, thanh niên gầy gò hét một tiếng dài như lợn bị cắt tiết. Ngã sụp xuống đất đau đớn gầy dựa quần quai. Thanh niên vạm vỡ được gọi là ‘anh Long’ kia lúc này lập tức kinh ngạc:

- Mày có võ?

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ngang Ngược!

Crắc, rạch!!

- Bất quá có võ lại khiến cho tao hứng thú, tao vốn không tin cái bọn học võ về có tài cán gì. Trước nay bao nhiêu thằng đi học võ Karatedo gặp tao cũng đều bị ăn một bạt tai, sau đó còn phải quỳ xuống xin lỗi tao, còn phải liếm gót giày cho tao. Tao xem mày cũng chỉ là thằng tiếp theo!

Thanh niên tên là Long kia chỉ thoáng kinh ngạc, sau đó lập tức cười nhạt nói một hồi. Mối hấn liếm lên mép vài cái tỏ vẻ phản kích, hai bàn tay không ngừng co duỗi nắm lại tạo ra những tiếng kêu cạch cạch từ các khớp tay. Hấn đang muốn chứng tỏ uy thế cơ bắp của mình để dọa Vũ Minh, thế nhưng Vũ Minh bề ngoài không biểu lộ gì, kì thực bên trong đã sớm cười thầm. Cái trò vật vãnh bề ngón tay này cũng dám đem ra dọa Vũ Minh, bản thân hấn kiếp trước tu luyện võ đạo thống khổ đến vạn lần, thậm chí còn phải nhảy từ miệng vực núi cao mấy trăm mét cũng không hề sợ hãi. Chỉ là một chiêu tiểu xảo dọa trẻ con mà cũng dám mạnh miệng.

Thanh niên tên Long kia thấy mình hung hãn như vậy mà cũng không thể làm Vũ Minh khiếp sợ cũng lấy làm chột dạ. Một trò này của hắn không biết đã dọa được bao nhiêu tên tự xưng là đầu gấu ở cái huyện này, thậm chí bọn xã hội đen ở thành phố về cũng phải vì thế mà kiêng dè hắn, không nghĩ, chỉ là một thằng tâm thần lừa đảo da dẻ thì trắng trẻo như công tử bột vậy mà không có chút biến sắc. Thậm chí hắn còn sinh ra một ý cười miệt thị mình.

- Ha ha, cười, mày cứ cười đi, đến lúc ông và vợ mồm ròi thì hết cười!

Thanh niên tên Long thấy Vũ Minh ngày càng tỏ ra coi thường mình, thậm chí mặt còn héch lên trông thật sự đáng ghét. Máu điên trong người nổi lên, hắn lập tức gồng cơ bắp tay lao đến đâm thẳng một đâm vào mặt Vũ Minh, muốn dùng một đâm này ít nhất phải đập gãy răng Vũ Minh hắn mới hả dạ, không thì cũng phải thấy máu.

Huych!

Một đâm kia đánh tới, Vũ Minh mặt mày không đổi sắc, điềm tĩnh chờ đợi. Hắn có thể dựa vào thượng thế võ công, chớp mắt có thể tránh được một đâm này. Tuy nhiên hắn cũng không có vội vã, phải tiên phát chế nhân, hắn muốn mượn lực một đâm này của thanh niên tên Long kia, lập tức hạ gục gã.

Bốp!

Bốp!!

Chỉ trong vòng một chớp mắt, thanh niên tên Long kia không những không thành công đánh lên mặt Vũ Minh mà còn bị hắn thuận thế né tránh một phát, sau đó giờ sẵn tay đập tới, vừa có lực đánh tới từ tay mình, vừa có lực lao tới từ thân thể thanh niên tên Long, khiến một tát Vũ Minh đưa ra uy lực mạnh lên gấp ba lần. Đây chính là mượn lực, một tát kia đập tới Vũ Minh vẫn chưa dừng lại, trong khoảng thời gian cái chớp mắt ấy hắn còn thuận thế sút luôn một cước vào mông thanh niên tên Long kia khiến hắn lập tức ngã dúi.

Một tát Vũ Minh giáng tới quả thực không phải một cái tát bình thường. Thanh niên tên Long kia vốn cao to vạm vỡ, vậy mà cũng bị một tát này của Vũ Minh đánh cho khóc miệng chảy máu, lập tức tím ngắt sưng vù. Một cước kia của Vũ Minh cũng không phải tầm thường, cái mông của thanh niên tên Long kia chỉ sợ lúc này đã bầm tím dập nát rồi.

- Ha ha ha!

- Cái loại này đáng đánh lắm, tôi là tôi ngựa mất từ lâu rồi, con cái nhà bố lão bố toét!

- Ha ha, để xem thằng Long này còn có mặt mũi nào mà lên lớp nữa hay không, cái loại nó cũng đúp hai năm rồi còn đâu.

- Không nhờ có bố nó thì chỉ sợ bị đuổi học từ lâu rồi ấy chứ, cũng phải thôi, nó là con ông chủ tịch huyện mà. Lời người ta nói phải có trọng lượng chứ, hiệu trưởng cũng không dám đắc tội với bố nó!

- Chủ tịch huyện thì là cái gì, nó cậy là cậy bác nó làm bí thư tỉnh ủy kia kia!

- Bí thư tỉnh ủy?? Lại lên chức rồi, cái loại ác ôn họ nhà nó đáng nhẽ ra phải bị cách chức bỏ tù, không ngờ còn lên chức nhanh hơn!

- Cái lão Cương lúc trước làm phó chủ tịch huyện An Dương này cũng vợ vết được không ít, tiền dự án ở trên đồ xuống quá nửa là vào túi lão. Cái loại tham ô như thế mà bây giờ cũng lên được đến chức Bí thư tỉnh ủy rồi, không biết nhà nước nghĩ gì mà lại để cho lão làm. Thế này thì chi khổ dân khổ nước mà thôi!!

- Họ Trương nhà nó ngày trước cũng là ác bá một thời, nghe nói cụ tổ nhà nó làm Chánh Tổng thời pháp làm dân chết đói cả một vùng sông Đuống, còn cụ ông thì đi làm lính tay sai cho Mỹ. Đứng là bán nước con nhà nòi!

Mọi người xung quanh liên tục có những lời xì xầm bàn tán, người cười cợt người thỏa mãn hả dạ. Chắc cũng có không ít người bị cái gã thanh niên tên Long này bắt nạt, còn thanh niên tên Long kia bị đánh liên hoàn đòn của Vũ Minh thì lúc này cũng không đứng dậy được. Vũ Minh thờ phờ một hơi dài, cúi mình xuống nhặt nhanh lại tấm băng rôn cùng tấm vải đang chứa hạ phẩm Sinh Cơ Tạo Phách Đan, nhét tấm vải vào túi quần Vũ Minh lại chuẩn bị cất bước rồi đi, nơi này xem ra hắn cũng không nên ở lại nữa rồi.

Chợ cóc cũng vì vụ việc của Vũ Minh xảy ra mà trở lên đình trệ, cái tính người ta xưa nay là vậy, hễ có chuyện là lại bầu kín đông vào để xem trò. Có đánh nhau hay tai nạn là lại có một đám lớn người vây đông thành vòng tròn chỉ chi trò. Người đến thì càng ngày càng đông hơn vì người ta truyền tai nhau, nhưng mặc nhiên không có ai nhúng tay vào ngăn cản hay giúp đỡ cả.

- Tất cả mọi người yêu cầu tránh ra khỏi hiện trường để công an chúng tôi làm nhiệm vụ!

Bất chợt lúc này một tiếng quát dài hô lớn, tất cả mọi người đều chú ý. Không ai bảo ai, mỗi người đều tản ra một vòng lớn, tránh bị liên lụy. Cứ đứng ý ra đấy khéo lại mang vạ vào thân.

- Khổ thân, cái anh chàng kia lại đi không kịp rồi, lần này thì khổ với nhà nó. Chú nó làm trưởng công an huyện, không biết thằng nào ác mồm độc miệng mà lại nhanh tay gọi chú nó đến như thế!

- Còn đứng ý ra đấy làm gì, lui vào đây, mày muốn đi ăn cơm tù vài bữa mới sướng hả??

Một người phụ nữ trung niên đứng khá gần Vũ Minh than vãn liền bị một bà lão vội vã lôi vào, cố gắng kéo người phụ nữ kia càng xa càng tốt. Vũ Minh lúc này vẫn chưa hiểu chuyện gì, hay nói đúng hơn là từ này giờ hắn đang suy nghĩ chuyện khác nên không để ý đến vấn đề xung quanh. Hắn vẫn lững thững bước đi, muốn nhanh chóng rời khỏi đám đông, rời khỏi cái chợ cóc này. Nhưng đúng lúc này một cánh tay giờ ra chặn trước người Vũ Minh chặn hắn lại.

- Anh là người có mặt trong vụ ẩu đả ngày hôm nay đúng không? Yêu cầu anh đứng lại cho chúng tôi điều tra giải quyết vụ việc!

Người đến là một người đàn ông trung niên, mặt béo tròn, bụng phệ lồng ngực rậm rạp. Trên mình còn mặc một bộ quân phục màu xanh có dính huy hiệu, đây là trang phục của công an nhân dân Việt Nam, Vũ Minh dù chỉ có kí ức của một đứa trẻ mười bốn tuổi nhưng không phải là không thể nhận ra. Nhờ một chút Vũ Minh liền cất giọng:

- Là có việc gì? Hai tên kia cản trở tôi làm ăn, còn ra tay đánh người, tôi giáo huấn bọn chúng một chút không được sao?

Người đàn ông trung niên là công an kia nghe Vũ Minh nói vậy thì chỉ cười khinh một cái, định cất tiếng, thì đúng lúc này một giọng nói cất ngang.

- Chú Mãng, thằng này là phường lừa đảo, cháu với anh Long chỉ ra nhắc nhở hắn một chút để duy trì trật tự trị an, tránh để mọi người bị mắc lừa. Vậy mà hắn vừa thấy bọn cháu, chẳng nói chẳng rằng đã hung hăng bẻ gãy tay cháu, còn đánh sưng hết mặt anh Long, chú xem!

Người nói không ai khác chính là thanh niên gầy gò khi nãy kia, Vũ Minh lập tức há hốc miệng. Thật không ngờ tên này lại trắng trợn như vậy, trước mặt bao nhiêu người như thế này còn vu oan giá họa cho hắn. Vũ Minh còn chưa kịp giải thích, trung niên công an được gọi là chú Mãng kia lập tức giơ tay lên chặn lại, ý là hắn không cần phải nói gì nữa, ngắt ngứ cái đầu giọng trịch thượng nói:

- Mọi chuyện đã rất rõ ràng, nhân chứng vật chứng đầy đủ cả, tôi thấy anh chính là người đã gây ra sự việc trong ngày hôm nay. Thằng Long là người xưa nay ngoan ngoãn tôi hiểu rất rõ, nó đến con kiến còn không dám hại lấy đầu ra mà đi gây sự đánh người. Mời anh theo chúng tôi về đồn để giải quyết vụ việc!

Vũ Minh lần này mồm miệng còn há to hơn, cái này chính là trắng trợn đến mức không thể trắng trợn hơn mà. Chỉ nghe lời từ một phía đã lập tức phán quyết, hơn nữa còn vội vã muốn lôi hắn đi, loại người như gã Long đầu gấu kia mà cũng có thể nói là con kiến cũng không dám hại, hắn nhổ vào, đoán chắc nếu Vũ Minh để cho dễ dàng bị lôi đi như vậy sẽ ăn không ít quả đắng.

- Chết chưa, ai bảo dây vào nó làm gì, thà cứ nhục một tí mà quỳ xuống xin lỗi nó, chứ lần này về đồn thì có khi ra chỉ còn cái xác. Chú cháu nhà nó mà không hành cho không ra hình người tôi dám đâm đầu xuống đất chết luôn!

- Rõ khô, cơ mà cũng tại đi lừa đảo mới không may gặp phải nhà nó. Nếu làm ăn lương thiện thì đâu đến nỗi!

Vũ Minh đang hoang mang thì nghe những lời bàn tán xung quanh cũng phải phun máu miệng tập hai, bảo hắn số khổ thì thôi đi, nhưng rõ ràng là hắn làm ăn lương thiện, bán đan cứu người, đan của hắn là hàng thật giá thật, vậy mà bây giờ bị quy kết tội lừa đảo hắn không cam tâm!

- Tôi thấy mọi người nên giải tán, không tập trung đông đúc mất trật tự trị an! Giải tán cho công an chúng tôi còn làm việc, nếu không tôi nghĩ cái chợ cóc này cũng nên giải tán luôn đi!

Lão Mãng công an mặt phệ kia lúc này lại cười cợt nói lớn, ánh mắt lạnh lùng đảo quanh. Lập tức vòng tròn toàn người bao quanh xem náo nhiệt giãn ra, không ai bảo ai đều tự động giải tán. Chợ cóc này là chợ chui tự phát, toàn là những thương nhân bán rau củ không có tiền vốn thuê vị trí ở chợ trung tâm nên mới tự đem đồ ra đây bán. Chính phủ chính là cấm những chợ cóc như vậy mọc lên, người vi phạm bán hàng bừa bãi không đúng chỗ như thế này bị phạt rất nặng, mà người ta cũng phần lớn chỉ là trồng rau, buôn bán nhỏ lẻ, phạt một lần có khi mất ăn vài tháng.

Mà công an thì là chịu thẩm quyền đi phạt những vụ việc như vậy, chính vì thế khi lão Mãng công an mặt phệ kia lên tiếng đe dọa, ai cũng nom nớp lo sợ, vội vã tránh xa ra, kéo mang vạ vào thân. Có thể thấy, chỉ là một chức trưởng công an huyện nhưng ở cái thị trấn này cũng có thực lực không tệ. Quyền lực có thể nói là thét ra lửa, càng không phải nói đến bố của tên Long đầu gấu kia làm chủ tịch huyện, xem ra muốn giúp Vũ Minh cũng không ai có khả năng, có thể nói ở trong cái huyện này Vũ Minh đừng mong mà chạy thoát, sống được với bố con nhà nó cũng là cả một tài năng.

- Mời anh đi theo chúng tôi!

Trong lúc lão Mãng mặt phệ kia đang dương dương tự đắc hống hách với mọi người, thì lúc này có hai gã công an khác đến trước mặt Vũ Minh mắt tròn mồm nhướn, ăn nói thì lịch sự nhưng hành động thì như du côn, hung hãn mạnh tay kéo Vũ Minh đi không kịp cho hắn nói một lời, nhanh chóng tống cổ hắn vào khoang xe cảnh sát.

Tên thanh niên mặt gầy lúc này lật đật đứng dậy được, bị Vũ Minh bẻ tay cho như vậy mà vẫn chưa chừa, vẫn tròn mắt lớn tiếng:

- Đm mày lần này chết với bố, bố xem mày còn sống nổi không con chó! Dám đánh bố bố cho mày vỡ mồm!

Thanh niên này cất tiếng Vũ Minh lập tức phản cảm, cái loại này cho sống cũng bằng thừa. Lần sau gặp mặt thì Vũ Minh đừng hòng mà nương tay, phải lựa thời cơ đánh chết thì hắn mới cam tâm. Tên Long đầu gấu kia là đại ca xem ra còn đỡ hơn tên này một chút, ít ra là hắn chỉ ham đánh nhau chứ không bố láo bố toét như thằng ranh con vừa gầy vừa lùn này, Vũ Minh nghĩ vậy.

- Còn chờ gì nữa, giải nghị phạm về đồn để thẩm tra.

Lão Mãng mặt phệ lúc này mới bước vào xe ngồi xuống, nhìn gã cảnh sát cầm bánh lái nhướn mày nói.

Chương 9: Kẻ Lạ Mặt

- Vâng anh Mãng!

Gã cảnh sát cầm bánh lái vội vã cúi đầu cung kính, ánh mắt còn thuận tiện liếc nhìn Vũ Minh một cái rồi cười âm lãnh. Nhìn điệu bộ của gã, Vũ Minh biết lần này vào cái đồn cảnh sát kia sẽ không yên lành gì, kết quả có thể đoán trước được là thập phần không dễ chịu.

Bạch, bạch, bạch!

Xe cảnh sát nổ máy khiến khói bụi lập tức mù mịt, chỉ trong hai giây thời gian đã biến mất khỏi cái chợ cóc kia, đoán chừng cái lão Mãng mập kia muốn xử lý Vũ Minh lắm rồi. Hiện tại có nhiều người không tiện, nhưng không có gì đảm bảo rằng khi vào đến cái đồn công an kia thì hắn sẽ không phải nhận quả đắng.

- Vĩ! Cậu mau đến đồn công an một chuyến!

Ở một góc khuất của cái chợ cóc là một quán cà phê nhỏ, lúc này một trung niên mũi ưng ánh mắt chăm chú nhìn chiếc xe cảnh sát đang rời đi kia, cất giọng hướng về người thanh niên mặc vét tông màu đen phía sau.

- Anh Bái, đến đồn công an làm gì, chuyện lần này lão Mãng muốn anh phải nhanh chóng xử lý xong chuyện! Đám dân đòi bồi thường kia không thể nương tay nữa, nếu cần thì giết một vài đứa để làm gương trước cũng được, quan trọng là phải nhanh chóng, lão Mãng đã dặn rất rõ!

Thanh niên tên Vĩ kia thấy người trung niên được gọi là ‘anh Bái’ lại muốn mình đến đồn công an, nhìn vào thái độ và hành động của trung niên thì hắn cũng đã phần nào đoán được ‘anh Bái’ này muốn làm gì rồi. Hiện tại hắn lập tức lên tiếng can ngăn, tuy vậy, trung niên tên Bái kia chỉ khẽ hắng giọng một cái:

- Cậu vội cái gì, cái đám tạp nham kia nếu dễ dàng giải quyết như vậy thì há chẳng Bái này trước nay đều vô dụng hay sao?? Cứ đến đồn công an một chuyến, nếu cần tiền thì không cần phải khiếm tốn, trực tiếp ném vào mặt lão ta là được rồi, chẳng Mãng này trước nay tham tiền, có tiền bố con cũng thành người đứng!

- Anh Bái, em biết rồi, em lập tức đi ngay!

Thanh niên tên Vĩ kia nghe vậy thì liền lập tức cúi đầu cung kính, trung niên tên Bái chỉ khẽ gật đầu nhàn nhạt nói:

- Xong việc thì trực tiếp quay lại đây!

...

Rầm!!!

Cánh cửa gỗ đóng lại va đập vào vách tường một cách hung bạo. Lão Mãng mặt phệ lúc này nhìn Vũ Minh một cách lạnh lẽo, quân phục công an cũng trực tiếp cởi ra, xắn cao tay áo, bàn tay cầm điều thuốc rít một hơi dài hai mắt lim dim nói:

- Chẳng ranh con! Mày chán sống nên ăn no dùng mỡ hả?

Vũ Minh từ lúc vào đây thì cũng đã hiểu được phần nào, chỉ trách hắn sơ xuất, lúc này rơi vào tay tên Mãng mặt phệ này xem ra khó sống rồi. Hiện tại hai cánh tay của Vũ Minh đều đã bị cột chặt vào thành ghế bằng hai chiếc còng số tám. Chiếc ghế hiện tại hắn ngồi là ghế thanh sắt, rất chắc chắn. Nếu là ghế gỗ thì Vũ Minh còn dùng chút tiểu xảo có thể thoát ra được, nhưng với ghế thanh sắt thì không có khả năng.

- Hắc hắc! Chú Mãng, chú cứ để cháu ra tay cũng được, loại như thế này chú đánh cũng bản tay lắm!

Thanh niên mặt gầy lúc này cũng có mặt, một tay phải đã được băng bó cẩn thận, xem ra một cái khóa tay của Vũ Minh cũng khiến tên này không vui vẻ gì, thậm chí có thể là đã gãy xương như lời hắn nói. Nhìn ánh mắt phản kích như muốn nuốt chửng Vũ Minh, Vũ Minh đoán tên này muốn một lần tính sổ với hắn đây, đánh nhau không lại bây giờ dùng trò bản này để ra tay. Loại người này Vũ Minh cũng là cảm thấy thật sự bản mặt, hận một lần không thể ra tay là bóp chết.

Tét, tét!!

Dùng cái bàn tay trái vẫn hoạt động bình thường của mình thanh niên mặt gầy kia vỗ nhẹ nhẹ vào má Vũ Minh nất trọn trứng, cái kiểu mèo vờn chuột này Vũ Minh còn lạ gì, tên mặt gầy này không muốn một nhát đánh thoải mái Vũ Minh luôn mà còn muốn hành hạ hắn từ từ, từ tâm lý đến thể xác đây.

mà. Thủ đoạn này ở Đông Á Đại Lục Vũ Minh cũng thấy không thiếu, lần này thanh niên mặt gầy kia dùng xem như trò cũ diễn lại rồi.

- Mạnh, cứ từ từ mà đánh, lớp chúng mày còn phải học hỏi nhiều, từ này về sau không nên đánh nhau công khai như vậy nữa. Còn có tao ở đây chúng mày còn thoải mái làm bừa, đợi mấy hôm nữa tao lên Sở rồi thì không còn người giúp chúng mày đâu!

Tiếp tục rút một hơi thuốc lão Mãng ngồi xuống chiếc ghế sắt đối diện, thỏa mãn nhìn gã thanh niên mặt gầy tên Mạnh kia nói một hồi. Gã tên là Mạnh kia cũng cười cười đắc ý nói:

- Chú Mãng, chú nói thế nào chứ, chú lên Sở rồi thì còn thiếu gì đàn em chú ở đây, bọn chúng mà để cho bọn cháu có mệnh hệ gì thì có mà sống yên với chú, có đúng không ạ!

Gã Mạnh kia vừa nói vừa liếm mép, tay trái xoa xoa đầu Vũ Minh tiếp tục trò mèo vờn chuột. Lão Mãng phả một hơi khói dài ra nhân mày.

- Đúng là ngu, tao lên Sở rồi còn quản lý mấy cái chuyện vụn vặt của chúng mày à. Đến lúc ấy muốn làm càn thì đi theo tao, bố thằng Long nội trong hết năm nay cũng được vào tỉnh ủy rồi. Bây giờ chẳng còn ai ở lại mà bảo kê chúng mày đâu! Suy nghĩ đúng là ngu như lợn!

Hai chú cháu nhà này nói chuyện với nhau mà cứ coi Vũ Minh hần như kẻ vô hình, cười lạnh một tiếng. Vũ Minh âm thầm vận động Linh Thể Quyết, cơ khớp co giãn, hần đã biết bộ mặt thật của lũ người này rồi. Lúc trước còn là muốn nói chuyện đạo lý, nói theo pháp luật, nhưng xem ra ở đây pháp luật bằng vung. Vốn không có khả năng có thể nói đạo lý, thừa thời cơ bọn chúng vẫn còn đang tán phét, không bằng tìm cơ hội thoát ra.

Hai chiếc còng số tám này tạm thời có thể làm khó Vũ Minh, nhưng chỉ cần cho hần thời gian khoảng vài phút, là hần có thể dùng Linh Thể Quyết thành công thoát ra. Sau đó xử lý luôn hai chú cháu súc sinh này.

Linh Thể Quyết, một trong những pháp quyết của Phong Ngọc Kiếm Phái, dùng để tôi luyện thân thể, linh hoạt gân cốt cơ bắp. Vốn là để khiến cho các khớp cơ dẻo dai, kiểm soát ra cũng là mềm mại chính xác hơn, Phong Ngọc Kiếm Phái là một trong những môn phái tu luyện kiếm đạo. Tôi luyện tố chất thân thể đặc biệt coi trọng, nhất là về độ linh hoạt các bó cơ, khớp tay rồi đến cả từng thớ thịt. Chính vì vậy, Linh Thể Quyết là một trong những pháp quyết hàng đầu mà một đệ tử của Phong Ngọc Kiếm Phái cần phải nắm vững.

Vũ Minh cũng không ngờ rằng pháp quyết cơ bản của đạo phái, lần này cũng hữu dụng cứu được hần một mạng. Linh Thể Quyết có thể sử dụng nhanh chóng, thế nhưng cũng cần phải trải qua một quá trình tôi luyện dài đằng đẳng, mới có thể khiến cơ khớp từ từ linh mẫn, không thể một sớm một chiều có thể theo ý ngay được. Càng rèn luyện Linh Thể Quyết lâu, càng có thể khiến cơ thể phát sinh ra kì tích, thậm chí có thể khiến tu vi vô đạo đột phá. Vì thế cho nên không thể chỉ nhìn nó là một pháp quyết nhập môn cơ bản, nhưng chính là không thể coi thường.

Trong Phong Ngọc Kiếm Phái, một Đại Đệ Tử danh hào có thể điều động Linh Thể Quyết đến mức xuất thần, thậm chí ngay cả xương cốt cũng có thể bẻ cong đến chín mươi độ. Có thể thấy đạt đến mức độ này thì kiểm soát ra cũng không phải bình thường, địch nhân phía trước phía sau đều có thể nói là như một. Rất khó có thể xuất hiện tình trạng vì bị vây hãm mà kiểm soát ra bị hạn chế.

Hiện tại Vũ Minh tuy sử dụng Linh Thể Quyết, nhưng cường độ của nó không cao, chỉ có thể nói là sơ nhập tôi luyện, muốn dùng nó để trực tiếp ép khớp cơ bàn tay thoát ra là không thể nào. Bất quá vẫn có thể miễn cưỡng ép buộc đến một độ nhất định, mặc dù như vậy sẽ rất đau nhức, nhưng chỉ có cách như vậy hiện tại hần mới có thể thoát ra.

Cắn chặt răng lại Vũ Minh mặt không biểu tình, mặc dù rất khó chịu với cái kiểu mèo vờn chuột của gã Mạnh gầy gò kia, thế nhưng Vũ Minh cũng không cất lời khó chịu nào cả, đợi lần này hần thoát ra sẽ tính cả vốn lẫn lời.

Linh Thể Quyết bắt đầu vận động, dây thần kinh cảm giác của Vũ Minh lập tức tiếp nhận một trận đau nhức từ hai khớp bàn tay. Vũ Minh trước hết chia quá trình vận động Linh Thể Quyết ra làm ba lần, hi vọng sau ba lần này hần có thể thành công thoát ra, nếu không thì cũng chỉ đành chịu chết.

Lần vận động Linh Thể Quyết đầu tiên, cảm giác tay Vũ Minh như bị kéo từng khớp xương tách rời nhau ra. Hiện tại quan sát bên ngoài nếu nhìn kĩ có thể thấy những ngón tay kia của Vũ Minh vậy mà đang từ từ sụp xuống như những khối ghép xếp hình, khiến tay hần lúc này nhìn trông rất dị tặc, chỉ có điều những khối ghép kia rất lộn xộn, tuy đã sụp xuống thu nhỏ tiết diện tay hần nhưng vẫn còn rất to so với lỗ còng số tám.

Gân xanh lúc này nổi lên trên hai thái dương Vũ Minh, mồ hôi trên trán bắt đầu nhỏ giọt. Bước đầu tiên vận động Linh Thể Quyết xem ra đã thành công, tiếp đến là bước thứ hai, di chuyển những khối xếp hình là những khớp xương ngón tay lẫn cả bàn tay kia. Tức thì bàn tay Vũ Minh cứ như có những con vật nhỏ đang ở phía bên trong làm loạn, những con vật nhỏ bé đang nhộn nhạo dưới lớp thịt của bàn tay.

Đến lúc này Vũ Minh đã thực sự thống khổ, sự đau đớn là không thể đo đếm được, miệng hần đã mấp máy đang chuẩn bị hét lên, gân xanh trên thái dương cũng căng phồng lên gấp bội. Linh Thể Quyết hiện tại tuy Vũ Minh có thể vận dụng nhưng cũng chỉ là sơ cấp, thân thể này của Vũ Minh hần cũng tiếp nhận không lâu, không thể một bước mà tôi luyện nó lên mấy được. Hiện tại đây cũng là lần đầu tiên hần vận động Linh Thể Quyết ở giới diện Địa Cầu này, đặc biệt là trong thân thể này, trước đây một phần thân thể chưa ổn định, một phần vẫn còn rất suy nhược nên Vũ Minh không có cơ hội để tôi luyện. Lần này sử dụng lần đầu tiên cũng chỉ có thể dùng ở mức sơ cấp, thế nhưng vì ép buộc thoát ra mà Vũ Minh đã vận dụng lên đến trung cấp Linh Thể Quyết, đau đớn đến như vậy xem ra vẫn còn là nhẹ đấy.

Từng dòng mồ hôi kéo dài nhễ nhại, lúc này gã thanh niên tên Mạnh kia vẫn đang cười nói với lão Mãng mập, tay không ngừng xoa đầu Vũ Minh thấy nhóp nhép cũng không khỏi chú ý. Bất giác gã lại cười thỏa mãn:

- Sao rồi thằng chó, có phải bây giờ biết sợ rồi không, toát mồ hôi nhiều đến như vậy. Biết trước như thế thì khi nãy không nên cắn người bừa bãi!

Vũ Minh vẫn đang vật vả vận động Linh Thể Quyết, hần lúc này vì quá đau đớn nên mọi chuyện phía bên ngoài cũng chỉ nghe thấy mơ màng, nhưng tuyệt

đôi vẫn đã kích hấn không nhỏ. Tên Mạnh kia lần này thoát ra ngoài trước hết hấn phải cắt lưỡi gã thì mới hả dạ, cái mồm kia sinh ra chính là để chửi giữ lại cũng không để làm gì. Loại phế vật này khiến Vũ Minh rất bần mắt, bất quá như vậy lại kích động tinh thần Vũ Minh rắn chắc hơn, vốn đã không thể kiềm chế nổi muốn thét lên rồi, nhưng nghe lời chửi bới của tên Mạnh gầy gò kia thì Vũ Minh liền cắn răng chặt hơn nút lưỡi lại cố im lặng. Mặc cho mồ hôi tiếp tục chảy nhiều hơn, tâm thần lúc này đang mơ màng, Vũ Minh cũng quyết đánh liều tiến vào bước thứ ba Linh Thể Quyết.

Từ trung cấp Linh Thể Quyết, mạnh mẽ vận động đẩy đến hậu cấp Linh Thể Quyết, lúc này sự đau đớn đã không thể dùng từ ngữ đơn giản để diễn tả được nữa rồi. Vũ Minh cảm giác bàn tay mình như có hàng vạn chiếc chiến xa đang dùng thùng kéo toạc từng khớp xương ra khỏi tay hấn, nhưng cũng không phải là đứt khoát, mà là cái kiểu dư dứ mọi chài khiến hấn càng đau đớn hơn. Bàn tay Vũ Minh đã xẹp nhỏ xuống một phần thì lúc này có xu thế co rút lại còn nhỏ hơn. Giống như một quả bóng bay, bị hờ vết kim châm từ từ xẹp hơi, tốc độ có thể trông thấy bằng mắt thường.

Vụt!

Vũ Minh nhanh chóng rút hai bàn tay ra khỏi chiếc còng số tám, từng trận đau nhức vẫn kéo dài thi nhau mà đến, mồ hôi Vũ Minh vã ra lúc này đã ướt đầm như tắm. Gã Mạnh kia thấy như vậy thì lại càng phần khích hơn nữa, tưởng rằng trò mèo vờn chuột của mình có hiệu quả khiến Vũ Minh sợ hãi nên càng không vội vã ra tay, muốn để cho Vũ Minh phải xón đáí ra quần thì mới tính tiếp.

Như vậy lại càng là may mắn cho Vũ Minh, tranh thủ lúc tên Mạnh mặt gầy kia đang tưởng bỏ, Vũ Minh dành thời gian còn lại vận động ngược Linh Thể Quyết cho khớp tay trở lại như cũ. Quá trình này cũng đau đớn không kém, nhưng có thể nói rằng lúc kia Vũ Minh thoát ra đau đớn ở đôi tay hấn đã đến cực hạn, đã không thể đau thêm được nữa, hiện bây giờ vận động ngược lại, đau nhức giảm sút, âu lại làm hấn có cảm giác thỏa mãn.

Một lát sau tình trạng ổn định trở lại, lúc này thần trí Vũ Minh mới minh mẫn như cũ, quan sát được tình hình xung quanh. Hiện tại hấn lập tức muốn động thủ, tên Mạnh kia cứ xoa đầu hấn như vậy khiến hấn có cảm giác như con dận bò trong người, thực sự ngứa ngáy khó chịu.

Cốc cốc!!

Nhưng đúng lúc này cửa phòng tra khảo vang lên tiếng gõ, khiến hoạt động trong phòng tạm thời ngưng lại, cả Vũ Minh cũng như vậy.

- Anh Mãng, có người bên Mãnh Bang muốn gặp!

Là một gã cảnh sát lên tiếng, giọng điệu còn đang rất gấp rút, lão Mãng mặt phệ nghe thấy câu này thì lập tức cau mày đứng dậy dõn đi, trước khi đi còn quay lại phía trong lớn giọng:

- Vòn thể đủ rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thể Lực Mãnh Bang

Tên Mạnh mặt gầy lúc này mới cười nhạt nói:

- Chú Mãng cứ yên tâm, lúc chú trở lại sẽ thấy hấn được chăm sóc chu đáo!

Nói rồi bàn tay đang xoa trên đầu Vũ Minh cũng ngưng lại, từ sau lưng Vũ Minh truyền đến một cảm giác yên tĩnh lạ thường, khiến hấn cảm thấy một cổ cảm giác lạnh lẽo. Hấn đã đoán biết được, rất có khả năng tên Mạnh mặt gầy kia lúc này sẽ ra tay. Nhanh như chớp ảnh, Vũ Minh dùng chân phải đạp một nhát ngược lại chiếc ghế sắt một phát, đầu và thân trên hướng về phía trước theo phản xạ tránh né.

Đúng như Vũ Minh dự đoán, lúc này một bàn tay đang cầm chiếc gạt tàn đập tới, muốn đập thẳng vào đại não Vũ Minh. Nếu một đập này mà đắc thủ, Vũ Minh hấn không bị ngất xỉu lập tức thì cũng bị thương rất nặng.

- Sao có thể?

Tiếng lách bấp sợ hãi từ sau lưng Vũ Minh truyền đến, Vũ Minh lạnh lẽo một tia ánh mắt, thân mình diềm tĩnh đứng thẳng dậy. Khi nãy chiếc ghế sắt mà Vũ Minh đang ngồi khuất sâu vào trong gầm bàn nên mới che được ánh mắt của lão Mãng mặt phệ và tên Mạnh mặt gầy này. Nếu không, trong lúc Vũ Minh vận động Linh Thể Quyết, rất có thể vì bị phát hiện mà hỏng mọi chuyện.

Tên Mạnh mặt gầy cho đến lúc Vũ Minh hoàn toàn khôi phục vẫn không biết mọi chuyện, vẫn chậm rãi cầm chiếc gạt tàn xoa một lúc rồi mới đập xuống. Chính điều này đã giúp Vũ Minh một tránh được một đập này, nếu hấn lập tức đập chiếc gạt tàn xuống, Vũ Minh cũng không có khả năng có thể phán đoán được tình hình mà thuận thể tránh né một đập kia, như vậy rất có thể hấn sẽ bị thương rất nặng.

Xoay thân mình lại Vũ Minh đảo mắt nhìn chung quanh hít một hơi dài nhàn nhạt nói:

- Cũng đã đến giờ chết của thằng súc sinh như mày rồi!

Tên Mạnh mặt gầy vẫn đang run rẩy không tin vào mắt mình, rõ ràng hắn đã tận mắt chứng kiến là tay của Vũ Minh được khóa bằng hai chiếc khóa còng số tám rất chắc chắn, hơn nữa còn được cột chặt trên ghế thanh sắt, tuyệt đối không có khả năng hắn có thể thoát ra dễ dàng như vậy. Chỉ có một khả năng lúc này hắn đang suy nghĩ đến, chính là Vũ Minh không phải là người bình thường, rất có thể hắn là một tên trộm có kỹ năng mở khóa rất điêu luyện mới có thể làm được chuyện này.

Về thân thù của Vũ Minh hắn cũng đã được nếm mùi qua, lúc này lão Mãng cũng không có ở đây, hiện tại trong phòng không có ai, chỉ có hắn và Vũ Minh, nếu Vũ Minh muốn động thủ thì muốn giết hắn hẳn là chuyện dễ dàng đấy. Hơn nữa sau khi đem Vũ Minh đến đây, hắn và lão Mãng đã bàn bạc không ít chuyện, thậm chí còn muốn giết Vũ Minh để xả hận, những chuyện này Vũ Minh đều đã nghe rõ, rất khó có thể nói Vũ Minh cùn quá mà không làm cần, đáng nào cũng bị hại chết phải đem theo mình chết chung.

Tên Mạnh mặt gầy lúc này mới cố trấn tĩnh lại dùng giọng đe dọa:

- Mày định làm gì, đây là nơi pháp luật làm việc, không phải phường chợ búa. Nếu mày giết người thì đừng mong được sống yên, sẽ bị cơ quan công an truy nã, thậm chí sẽ bị tử hình, biết điều thì ngoan ngoãn ngồi xuống!

Vũ Minh chỉ cười nhạt:

- Ngồi xuống, mày nghĩ tao là lợn hay là người đây, ngồi xuống cũng chết, đứng lên cũng chết. Thôi thì giết thêm một cái mạng súc sinh như mày kéo theo cũng không tệ, hơn nữa cũng không có gì chứng minh rằng tao sẽ bị bắt cả. Tao đã có gan giết người thì cũng có đủ bản lĩnh để chạy trốn!

Nói một hồi bỗng mắt Vũ Minh sắc lạnh, từ từ tiến đến gần tên Mạnh mặt gầy hơn một chút, hai bàn tay thả lỏng từ từ mất xa cơ bàn tay nắm bóp. Mặc dù hiện tại bàn tay hắn đã trở lại bình thường, nhưng vẫn còn một chút dư âm tê nhức sau khi vận động Linh Thể Quyết nên hắn phải mất xa để cho thoải mái hơn.

Vũ Minh càng tiến lại gần tên Mạnh mặt gầy càng trở nên sợ hãi, hắn luống cuống bị dồn vào chân tường, mặc dù trong tay hắn vẫn đang cầm chiếc gạt tàn. Cũng gọi là có vũ khí trong tay, thế nhưng hắn không dám chính diện đập tới Vũ Minh, hắn sợ rằng nếu mình làm liều thậm chí còn chết nhanh hơn, hắn đã dính nhiều đòn của Vũ Minh rồi, cho nên lúc này sinh ra tâm lý sợ hãi âu cũng là điều đương nhiên.

Choang!

- Đại... đại ca, em biết em có lỗi rồi, xin đại ca tha cho em cái mạng chó này. Anh muốn em làm gì cũng được, cho em liếm gót giày anh em cũng cảm thấy rất thỏa mãn, thậm chí em cũng cảm thấy rất vinh dự. Cái mạng chó như em thế này anh giết làm gì cho bẩn tay, anh...

Chiếc gạt tàn từ trên tay tên Mạnh mặt gầy rơi xuống vỡ tan, hắn như chó cùng đường phát điên sợ hãi cúi đầu xun xoe nhìn Vũ Minh. Nhìn hắn mà Vũ Minh cảm thấy nhục nhã thay, loại người này đúng là sinh ra để làm súc sinh, hắn cúi đầu làm việc này mà động tác chuyên nghiệp như đã làm cả nghìn lần. Vũ Minh biết thừa loại người này trước mặt thì chịu khuất phục, nhưng sau lưng nhất định sẽ tìm cơ hội để cắn trở, âm toán không chút kiêng kỵ.

- Vô ích!

Bộp, bộp!!

Tay giờ nắm đầm lên cao, một chiêu thượng thể võ công Vũ Minh thuận thực đập xuống, dưới ánh mắt sợ hãi của tên Mạnh mặt gầy, nắm đầm đánh xuống không một chút nào nương tình. Vũ Minh kiếp trước là ở Đông Á Đại Lục, ở đó chỉ có thực lực vi tôn, chỉ có kẻ mạnh nhất mới có thể sống sót. Nương tình một bước chính là bán một cái mạng, có kẻ chỉ vì mềm lòng tha cho địch nhân mà sau đó bị chính kẻ mình khoan dung nhân nhượng tàn độc dùng thủ đoạn mà giết chết. Chính vì vậy, ở Đông Á Đại Lục thủ đoạn cũng là thực lực, Vũ Minh cũng hiểu được đạo lý này, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân.

Một nắm đầm đánh xuống như hàng chục cân sắt cứng nện vào mặt tên Mạnh mặt gầy, từ khuôn mặt bầm tím đến nứt ra từng kẻ máu trên da mặt, khuôn mặt hắn cứ như vậy mà dần trở lên dị dạng, mặt mũi sưng vù chảy đầy máu. Vũ Minh ánh mắt vẫn lạnh lẽo, không chút dừng tay, một tay cột chặt cổ áo kéo giữ thân mình tên Mạnh mặt gầy kia, một tay liên tục đánh ra liên hoàn đầm. Cả căn phòng tra khảo lúc này chỉ nghe thấy tiếng bình bịch phát ra từ khuôn mặt của tên Mạnh mặt gầy, mãi đến khi thân mình tên Mạnh mặt gầy kia nhũn ra, lúc này Vũ Minh mới đình chỉ chậm rãi hơn một chút, những đầm vẫn liên tục được đánh đến, chỉ có điều chậm hơn không có nghĩa là hắn muốn ngừng lại, chậm hơn là để hắn dồn lực vào những cú đầm phía sau khiến chúng mạnh hơn.

- Cạch cạch cạch!

Đúng lúc Vũ Minh đang chuẩn bị tung ra cú đầm kết liễu, cánh cửa phòng tra khảo mở ra, đập vào mắt Vũ Minh là tên Mãng mặt phệ và hai gã công an. Lập tức Vũ Minh đình chỉ công kích tên Mạnh mặt gầy, hắn nghĩ bây giờ không phải là lúc để hành cái xác kia nữa, mà chính là hiện tại tìm cách hạ gục tên Mãng mặt phệ và hai gã công an kia. Lập tức trong đầu hắn liên tưởng đến những thủ đoạn công kích và kế hoạch. Hắn biết rõ những gã công an kia bên mình đều đem theo một khẩu súng. Ngay cả tên Mãng mặt phệ kia cũng vậy, hiện tại trước hết không chế tên Mãng mặt phệ cướp lấy khẩu súng của lão, sau đó không chế lão bắn chết hai gã công an kia, rồi tìm cách thoát ra. Có đồ nóng trong tay dù sau cũng năng thực lực Vũ Minh lên không ít.

Nghĩ là làm, Vũ Minh lập tức nhanh chóng tung thân mình lao tới phía trước, nhanh như chớp, nhân lúc lão Mãng mặt phệ kia đang không đề phòng. Một tay lao tới khóa chặt cổ và thân lão, một tay nhanh chóng lướt tới cầm khẩu súng ở bên hông của lão.

- Anh, anh định làm gì!

Lão Mãng mặt phệ lúc này mới hốt hoảng nói, lúc lão mới của ra đập vào mắt lão là cảnh tượng Vũ Minh đánh tên Mạnh mặt gầy người không ra người, quỹ không ra quỹ lão đã lập tức kinh ngạc mà không tập trung, dẫn đến Vũ Minh ra tay thành công đắc thủ, cũng phải nói là Vũ Minh ra tay cũng quá nhanh nên lão không kịp phản ứng gì cả, hiện tại đến lúc bị không chế mới nhận biết được tình hình.

Vũ Minh không chế được lão Mãng mặt phệ, lúc này cũng đã cầm được khẩu súng của lão trong tay. Bèn lập tức dương súng lên muốn bắn hạ hai gã công an phía trước đắc thủ chạy trốn, sau đó xử lý luôn tên Mãng mặt phệ này. Nhưng lúc này lão Mãng mặt phệ lập tức lên tiếng vội vã ngăn cản Vũ Minh:

- Dừng tay, anh không cần phải làm như vậy, hiện tại chúng tôi đã có thể lập tức thả anh ra, đã có người đến bảo lãnh cho anh rồi.

Lão Mãng mặt phệ hét lên như vậy, hai gã công an đang ngỡ ngàng lúc này nhận thức tình hình thì mới chậm chạp lôi súng ra, tuy nhiên chưa kịp kéo cò thì đã bị liên hoàn cước của Vũ Minh đập tới đã bay hai khẩu súng trên tay hai gã.

Lập tức Vũ Minh chìa súng về phía hai gã lạnh giọng:

- Muốn sống thì hợp tác một chút đi!

Quay trở lại nhìn lão Mãng, Vũ Minh lại tiếp tục cười nhạt:

- Mày muốn bịa lý do để sống thì cũng không nên nghĩ ra cái chuyện vớ vẩn như vậy chứ, bảo lãnh, tao không quen ai ở cái huyện An Dương này lấy đâu ra người bảo lãnh, đến giờ chết của mày rồi đấy!

Vũ Minh sát khí tỏa ra, súng tên tay lập tức siết chặt cò.

- Khoan đã!

Lúc này chợt có một tiếng hét truyền tới chặn đứng hành động của Vũ Minh lại, khiến Vũ Minh lập tức chú ý, tuy nhiên hắn cũng không có định chỉ hoạt động. Mọi chuyện vẫn trong tầm không chế của hắn, cò súng đang siết chặt kia, lúc này cũng hơi nới lỏng ra một chút.

- Mày là ai?

Người tới là một thanh niên mặc vét tông màu đen, bộ dáng diêm dān bước tới nhìn Vũ Minh bình thản nói:

- Nếu anh giết lão ta rồi thì tôi muốn bảo lãnh anh cũng khó đấy!

- Bảo lãnh, tôi không quen biết anh?

Vũ Minh cảm nhận được thiện ý của người này, tuy vẫn nghi ngờ nhưng lúc này hắn cũng đã đổi giọng. Thanh niên mặc vét tông màu đen kia thấy vậy thì lập tức cười nói:

- Hiện tại thì chưa quen biết, nhưng tôi nghĩ sau này sẽ quen biết. Với thực lực của anh Minh đây gia nhập vào Mãnh Bang chúng tôi nhất định tương lai tiền đồ vô hạn định.

Lão Mãng lúc này đang trong tầm không chế của Vũ Minh mồ hôi chảy dài, cứ ngỡ mạng mình như vậy mà xong rồi, hiện tại như chết trôi vớ được cọc, vội vã tiếp lời:

- Anh Minh thấy đấy, tôi không hề bịa chuyện, đúng là có người bên Mãnh Bang muốn bảo lãnh cho anh. Mãnh bang là thế lực thế nào làm sao tôi dám đắc tội, chỉ trách lúc trước, Trương Văn Mãng tôi không biết nhìn người, lần này vô tình động đến anh em của Mãnh bang, anh Minh cũng không nên vì chuyện nhỏ này mà tức giận!

Nói xong, mồ hôi trên trán lão Mãng mặt phệ vẫn tiếp tục chảy dài, hai gã công an kia cũng xanh mặt không dám nói gì. Trong tình cảnh này chỉ cần một yếu tố bất ngờ bọn chúng đều có thể mất mạng.

Thanh niên mặc vét tông màu đen kia thấy Vũ Minh vẫn còn đang nghi ngờ bèn xuất ra một tấm các vi dít đưa cho Vũ Minh sau đó tiếp tục nói:

- Đây là danh thiếp của tập đoàn Mãnh gia chúng tôi, hiện tại anh Bái giám đốc bộ phận chiến lược tập đoàn đang muốn gặp anh Minh đây, xin anh lập tức thu xếp, anh Bái cũng không có nhiều thời gian!

Nói xong lập tức diêm tĩnh cười nhạt đứng chờ, Vũ Minh tiếp nhận danh thiếp trong tay, chần chừ một chút liền từ từ thả lỏng tay phải, một cước đạp thẳng vào mông lão Mãng mặt phệ khiến hắn ngã dúi dụi.

Tay trái Vũ Minh vẫn cầm khẩu súng, lúc này hắn mới thuận tiện để ý một chút. Đây là khẩu Makarov của Nga, là loại súng bán tự động còn gọi là K59, loại này sử dụng đạn 9*18mm uy lực vừa phải, tốc độ bắn nhanh, nhỏ gọn dễ sử dụng. Quan trọng đây là súng của Nga, dùng rất tốt, ít khi bị tắc, độ bắn lại chuẩn xác trong cự li gần, tâm ít bị giật. Nhìn thấy nó mà khiến Vũ Minh cảm thấy động tâm, bèn quay ra nhìn lão Mãng mặt phệ một nháy, lạnh giọng nói:

- Cái mạng chó của mày tao có thể tha, những khẩu súng này đối với tao hữu dụng, tạm thời giữ lại!

Chương 11: Trung niên tên Bái

- Cái này...

Lão Mãng mặt phệ nghe câu này của Vũ Minh giọng điệu hơi dừng lại một chút.

Vũ Minh thấy vậy liền cau mày:

- Chẳng lẽ không được?

Thanh niên mặc vét tông màu đen lúc này liền cười lớn nói:

- Anh Minh có lẽ không biết, quy định của quân nhân rất nghiêm khắc, mỗi người chỉ được phân phát duy nhất một khẩu súng. Mà khẩu súng này cũng cần bảo quản kỹ càng, nếu làm mất có thể bị kỉ luật rất nặng, thậm chí phải đối mặt với tòa án binh. Anh Minh làm như vậy e là làm khó lão ta!

Thấy Vũ Minh vẫn có vẻ tiếc rẻ khẩu súng trong tay, chần chừ không nỡ rời.

Thanh niên mặc vét tông màu đen lúc này lại tiếp tục lên tiếng:

- Nếu anh Minh có hứng thú với loại đồ chơi này, như vậy đi, tôi biếu anh khẩu Glock-17 này! Chứa được đến 17 viên đạn, so với khẩu Makarov của lão ta có thể bắn được nhiều hơn, hơn nữa lại nhẹ hơn nhiều.

- Glock-17, được!

Vũ Minh nghe thấy thanh niên mặc áo đen vừa nói muốn xuất cho mình một khẩu Glock-17 liền lập tức mừng rỡ, trực tiếp ném khẩu Makarov trong tay đi. Hắn cũng biết sơ qua về súng, hẳn đủ biết uy lực của khẩu Makarov với khẩu Glock-17 này như thế nào, vụ làm ăn này thật may mắn, không tính là lỗ vốn.

Trực tiếp quay người lại nhìn thanh niên mặc vét tông màu đen kia đánh giá một chút, Vũ Minh điềm tĩnh nói:

- Chúng ta hiện tại có thể đi được rồi!

Thanh niên mặc vét tông màu đen gật đầu:

- Đây là súng của anh!

Cười nhạt một tiếng, rút từ bên hông anh ta một khẩu súng ngắn trực tiếp ném về phía Vũ Minh. Tiếp nhận khẩu súng trong tay, Vũ Minh liền lập tức hưng phấn, tuy nhiên không có biểu lộ ra ngoài.

- Anh Minh đi thông thả!

Chứng kiến Vũ Minh từ từ rời đi, lão Mãng mặt phệ lúc này cũng cố gượng gạo bôi thêm một tiếng. Sau đó khuôn mặt lạnh lẽo nhìn hai gã cảnh sát phía sau.

- Bọn vô dụng!

Hắng lớn một tiếng, lão Mãng lúc này mới vất vả đứng được dậy, thân hình béo tròn của lão nhìn ục ịch không chút linh hoạt một chút nào. Mặc dù nhìn như vậy, nhưng kì thực ra, trong cái đồn công an huyện này lão là người có thực lực nhất, nếu như không gặp phải người đến là Vũ Minh, trong tình huống vừa rồi lão còn có thể ra tay nhanh hơn hai gã cảnh sát kia gấp nhiều lần, chỉ trách đối thủ của lão không phải người bình thường mà lại là Vũ Minh. Chính vì vậy mới nói rằng, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Kì thực Vũ Minh cũng đã sớm nhận ra điểm này, vì vậy cho nên lúc chủ động ra tay công kích hắn đã lựa chọn đối thủ là lão Mãng mặt phệ này, thứ nhất vừa có thể khống chế lão, nếu đối lại khống chế người khác, với tính cách tàn bạo của lão, chắc chắn lão sẽ không ngần ngại mà trực tiếp dùng súng bắn. Thứ hai chính là hắn nhận ra lão Mãng mặt phệ ở đây là có thực lực nhất, cho nên tấn công lão ta trước, khống chế được rồi thì hắn vẫn còn vừa kịp đủ thời gian để khống chế hai tên còn lại, như vậy nước cờ này của hắn đưa ra đã tận dụng được tối đa thực lực.

Lúc này Vũ Minh đang ngồi trên một chiếc Camry màu đen, rời khỏi đồn cảnh sát một lúc rồi, Vũ Minh hiện tại mới coi bỏ bớt lo lắng tạm thời nhắm nghiền mắt lại điều tức. Bây giờ đã là mười một giờ trưa, hắn vẫn chưa ăn gì, cái bụng của hắn đã sôi lên ục ục rồi. Lúc này cũng dùng không ít khí lực đánh đám người kia nữa, cộng thêm sáng nay hắn cũng chưa ăn gì làm cho bụng hắn reo lên so với hôm to hơn gấp bội. Hắn chỉ đành cười khổ, cũng là tự mình ra ngoài tìm lấy khổ cực, so với mọi hôm, có lẽ giờ này Miêu Yến đã riu rít gọi hắn ăn cơm rồi ấy chứ.

Miệng nuốt nước bọt ừng ực, nhưng vẫn giương ánh mắt canh chừng thanh niên mặc vét tông màu đen kia sợ hắn nhìn thấy. Cầm trong tay khẩu Glock-17 ngấm nghĩa một hồi, cũng không ngờ lại may mắn như vậy. Trước đây hắn nhìn thấy loại súng này cũng chỉ là hình ảnh từ cuốn sách giới thiệu các loại súng thời kì chiến tranh lạnh mà Miêu Yên đem về cho hắn. Hiện tại đã được trực tiếp nắm một khẩu trong tay Vũ Minh vẫn là phần khích đến không thể tin được đây. Nhẹ nhàng tung lắc xoay súng kiểu cao bồi, đưa thước ngắm lên nhìn xung quanh một lát, rồi sau đó Vũ Minh cẩn thận cất khẩu súng đi cứ như nó là báu vật.

Thanh niên áo vét tông màu đen liếc thấy Vũ Minh nghịch súng như vậy thì vui vẻ nói:

- Anh Minh có vẻ thích súng nhỉ?

Vũ Minh cũng chỉ nhặt nhẻo trả lời một tiếng:

- Cũng không có gì, chỉ là, có chút hứng thú!

Trong lòng hắn cũng đang suy nghĩ một số chuyện nên không muốn nói nhiều.

Mất khoảng năm phút sau, lúc này chiếc Camry mới chậm rãi dừng lại, Vũ Minh cũng không vội mở mắt. Chỉ nghe có tiếng cạch cách mở cửa xe, cũng không như hắn nghĩ, vốn Vũ Minh cứ tưởng thanh niên mặc vét tông màu đen kia sẽ lên tiếng gọi hắn để mời hắn xuống xe đi gặp nhân vật là anh Bái. Nhưng không ngờ lại là ngược lại, chiếc xe Camry chỉ dừng lại một chút, lát sau ngoài thanh niên mặc vét tông màu đen kia, Vũ Minh còn cảm nhận được thêm một người nữa cũng bước vào trong xe, người này có khả năng là anh Bái mà thanh niên kia đã nhắc tới. Lúc này Vũ Minh mới khẽ mở mắt ra, hít một hơi thật sâu cất giọng nói:

- Có việc gì trực tiếp nói nhanh đi!

Trong xe ngồi ở khoang sau cạnh Vũ Minh lúc này là một trung niên mũi ưng, da dẻ đen xạm, mặc một bộ vét tông màu bạc, ở ngực còn đính kèm một cái huy hiệu rất đẹp ‘Giám Đốc Chiến Lược MGB’ đang cười nhẹ nhìn hắn tỏ vẻ thích thú đánh giá. Lát sau mới dừng lại, hướng mắt nhìn thanh niên mặc vét tông màu đen cất giọng:

- Đến nhà hàng họ Nhân đi!

- Dạ!

Vũ Minh thấy thái độ của trung niên tên Bái này như vậy thì muốn lên tiếng nhưng chợt nghĩ lại là mình hiện tại đang rất đói, mất đi cơ hội này thì cũng không biết kiếm chỗ nào mà ăn cơm nên đành lẳng lặng bấm bụng mà ngồi im, như vậy lại quá tốt, cơm đang đến tận miệng, không ăn đúng là đại ngu dốt.

- Cậu có biết tại sao tôi bảo lãnh cho cậu hay không?

Trung niên tên Bái lúc này mới hướng Vũ Minh mà cất giọng, Vũ Minh cũng chỉ nhú mồm, đúng là hắn cũng đã suy nghĩ đến chuyện này. Lúc trước là do hắn đang mắc kẹt trong đòn công an nên mới tạm thời phải dựa theo tình thế, hắn cũng không muốn giết người để cả một quốc gia truy nã, mới chấp nhận để những người này giải cứu. Hơn nữa hắn cũng đã từng suy nghĩ, với thực lực của hắn hiện tại ở Địa Cầu, trừ Võ Sư cấp bậc ra thì hiếm có khả năng người nào đã bại được hắn mà khiến hắn bất lợi nên mới chấp thuận đi theo thanh niên tên Vĩ kia.

Hiện tại trung niên tên Bái này đã hỏi như vậy thì Vũ Minh cũng rất tò mò muốn biết nguyên nhân tại sao lại ông ta lại muốn bảo lãnh cho hắn, trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí, hắn cũng hiểu đạo lý này. Dương ánh mắt nhìn trung niên tên Bái với vẻ hiếu kì, tuy nhiên hắn vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng ánh mắt chờ đợi. Như hiểu ý, trung niên tên Bái lúc này mới gật gật đầu:

- Người trẻ tuổi như vậy lại ít nói, rất tốt, rất phù hợp cho công việc! Ừm, hiện tại tôi cũng không tiện nói nhiều, chúng ta sẽ bàn việc này trên bàn ăn đi! Vĩ à, cậu nhanh lên một chút!

- Vâng! Cũng sắp tới rồi anh ạ!

Thanh niên mặc vét tông màu đen kia lễ phép trả lời, lát sau khung cảnh bên ngoài cũng dần thay đổi, chiếc xe Camry lúc này đã rời khỏi nội vi thị trấn An Dương, tiến tới một đại lộ hai bên là cánh đồng tốt tươi xanh mướt màu lúa non. Từng cơn gió nhẹ thổi vào khoang xe mùi thực vật khiến Vũ Minh cảm thấy khoan khoái tâm thần mà nhắm mắt lại. Mãi đến khi chiếc xe dừng hẳn lại Vũ Minh mới lười nhác mở mắt nhìn xung quanh, nếu không phải vì hiện tại hắn quá đói, có lẽ khi này lâm vào cảm giác đầy hắn đã trực tiếp ngủ lịm ra rồi.

Đồ ăn vừa mới dọn ra Vũ Minh đã trực tiếp ngấu nghiến nhai gấp, đến mức trung niên tên Bái kia phải tròn mắt há mồm, mấy lần gọi hắn bàn chuyện mà hắn cũng không để tâm. Cuối cùng nhả nhận ba mươi phút sau hắn mới điềm đạm từ tốn lấy giấy ăn lau miệng xoa bụng, cảm chiếc tăm xia răng nhưong mồm nói:

- Hiện tại có thể nói chuyện được rồi, cảm ơn trước về bữa ăn!

- Cũng không cần dài dòng nữa, tôi nói thẳng luôn vào vấn đề. Hiện tại tập đoàn Mãnh gia chúng tôi đang khuyết thiếu nhân lực nòng cốt tinh anh của Bang hội, chắc anh Minh đây cũng biết rõ vấn đề tranh đấu bang hội ở Hải Phòng, mỗi thế lực muốn giữ tốt địa bàn của mình, không chỉ có tiền nhiều, mà còn phải có thực lực ngầm, tôi nói... .

- Khoan!

Trung niên tên Bái đang bắt đầu cặn kẽ nói.

Vũ Minh lập tức lên tiếng ngắt lời:

- Ý ông muốn nói thực lực ngầm ở đây, có phải là muốn mượn tôi gia nhập thế lực để giết người, tranh dành địa bàn cho Mãnh Bang các ông hay không?

- Hà hà, không ngờ cậu lại trực tiếp như vậy! Đúng vậy, tôi cũng không giấu diếm, chính là ý này!

- Hải Phòng hiện giờ loạn thế sao?

Tuy Vũ Minh phần nào hiểu được ý trung niên tên Bái kia nói, nhưng hắn cũng không khỏi ngạc nhiên. Trước nay hắn vẫn chưa từng biết rằng Hải Phòng còn tồn tại cái sự việc Bang Hội xã hội đen nổi lên chém giết nhau như vậy, có lẽ hắn kìm ức mà hắn biết được về Hải Phòng là từ lúc hắn còn quá nhỏ, vẫn còn được bao bọc bởi thế lực gia đình nên mới không hiểu sự đời.

Trung niên tên Bái thấy hắn cảm khái hỏi một câu như vậy cũng không khỏi ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ lâu rồi cậu chưa tới Hải Phòng?

Vũ Minh bần thần người một lát rồi mới lặng giọng nói:

- Cũng có thể coi như vậy đi!

Nhăn mày một chút, trung niên tên Bái tỏ vẻ khó hiểu hiếu kì hỏi:

- Không lẽ cậu rời Hải Phòng từ lâu để luyện thân thủ được đến như ngày hôm nay hay sao?

- Chuyện này hiện tại ông không cần biết, nhưng tôi cũng có thể đưa cho ông câu trả lời ngay lập tức. Việc muốn tôi ra nhập Bang hội dưới quyền điều động người khác là không thể nào. Nể tình ông đã ra tay giúp tôi ngày hôm nay, sau này nếu thực sự cần thì tôi sẽ trợ giúp ba việc, không hơn không kém. Ân oán giang hồ thì đừng có lôi tôi vào, mọi chuyện chỉ có thế. Nếu ông không chấp nhận, tôi cũng không ngại mà động thủ đâu!

Kịch!!

Lạnh lẽo nói một hồi Vũ Minh trực tiếp rút khẩu Glock-17 lên đạn đặt mạnh xuống bàn ăn khiến bát đĩa kêu leng xeng. Mắt chăm chăm quan sát động thái của trung niên tên Bái kia.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Một tiếng tán đồng

- Hừ!

- Trần Vũ Minh, anh đừng tưởng là có vài đường võ quyền mà lại có thể hạch sách như vậy, tôi nói cho anh biết. Nếu không phải anh Bái có chút coi trọng anh thì tôi đã không nể mặt mà nói lời khách khí với anh rồi. Còn muốn lớn lối nói là ba việc, tôi nói cho anh biết dù có là trăm việc hay nghìn việc anh cũng phải làm. Thậm chí cho dù có phải bán mạng đi chăng nữa!

Thanh niên mặc vét tông màu đen tên Vĩ lúc này bộ mặt hoàn toàn thay đổi, đáng vẻ lịch sự nhã nhặn trong bộ vét tông bây giờ lại biểu lộ đúng kiểu hành động của một tên xã hội đen. Đúng thật là giang hồ nguy trang, Vũ Minh thâm cười lạnh một tiếng, nếu đã tuyệt tình như vậy thì hắn cũng không cần khách khí, hiện giờ chỉ xem thái độ của trung niên tên Bái kia thế nào, nếu là đồng nhất thái độ, vậy hắn sẽ lập tức ra tay.

Muốn hắn dưới trướng người khác, cun cút nghe theo lệnh không phải là phong cách của hắn. Mấy người này cũng suy nghĩ quá đơn giản rồi, muốn chỉ dùng chút tiền và một bữa ăn mà hắn phải bán mạng, suy nghĩ quả thật quá ngây thơ. Khẩu Glock-17 hắn đã đặt ở giữa bàn ăn, thậm chí còn gần trung niên tên Bái kia một chút, ông ta có thể dễ dàng lấy nó. Nhưng đối với Vũ Minh, khẩu súng đó lúc nào cũng trong tầm tay, hắn chỉ cần hơi vươn mình đã có thể nhanh hơn thân thủ trung niên tên Bái kia đến gấp vài lần.

Kỳ thật, hắn nếu muốn giết hai người này thì ngay cả súng cũng không cần đấy, bắt quá có nó lại xử lý nhanh gọn hơn. Muốn giết người chỉ đơn giản một cái bóp cò, Vũ Minh chưa từng dùng súng, hắn cũng chưa từng ngắm bắn, nhưng điều đó không có nghĩa là mỗi một phát hắn bóp cò là không chuẩn xác. Có thể nói, nếu Vũ Minh sử dụng một khẩu súng thì hắn có thừa khả năng để làm một xạ thủ, cho dù hắn chưa từng bắn súng. Một điểm hắn dựa vào duy nhất để có thể tự tin như vậy, Hồn Thể.

Hồn thể không chỉ có thể ngưng hồn dèo dãi có thể khiến tâm thần linh mẫn, mà nó còn có thể khiến ánh mắt cùng động tác thân thể tinh chuẩn hơn. Có thể nói, Hồn Thể là thứ duy nhất hẳn dựa vào, Hồn Thể khiến hẳn có thể nhìn điểm bắn xa hơn người thường một cách chuẩn xác, hay nói cách khác, hẳn dùng súng để ngắm bắn với một khẩu súng ngắn bình thường, là đã có thể bắn ngang với một xạ thủ chuyên nghiệp bắn tia có ống ngắm. Không những vậy, cơ tay hẳn cũng linh hoạt hơn người thường gấp nhiều lần, nhờ đã vận động qua Linh Thể Quyết, khiến cho từng milimet căn chuẩn đường đạn của hẳn chính xác hơn. Điều này khiến cho một xạ thủ chuyên nghiệp có kinh nghiệm lâu năm có lẽ cũng phải ghen tị với hẳn đấy.

Hội tụ đủ các yếu tố từ xạ thủ cho đến tốc độ, có thể nói hẳn muốn trung niên tên Bái này chết đến vạn lần trong một giây cũng được. Chưa tính là hẳn thậm chí còn không cần dùng đến súng cũng có thể đơn giản giải quyết hai người trong một cái chớp mắt. Vậy cho nên, bề ngoài bây giờ là đang có hai người uy hiếp hẳn, là do họ không chế, nhưng kỳ thật mọi chuyện đều đã nằm trong sự tính toán của hẳn, có thể nói hiện tại hẳn đang nắm đằng chuôi chứ không phải họ.

Khi thanh niên tên Vĩ kia lên tiếng, kế hoạch như dự đoán của hẳn đã được triển khai đúng một nửa như hẳn suy xét. Hiện tại nếu trung niên tên Bái muốn gia tay, như vậy mọi tính toán của hẳn đều chuẩn xác. Thậm chí hẳn còn đã tính đến bước xử lý ra sao khi ra tay hạ thủ hai người này, rồi khỏi đây phi tang hiện trường như thế nào đều đã có kế hoạch.

Bất quá hành động tiếp theo của trung niên tên Bái lại ngược lại với suy đoán của hẳn, cười nhẹ một tiếng ông ta mới khẽ hắng giọng:

- Không cần phải khẩn trương như vậy, thế này đi, nếu anh hiện tại không muốn giúp tập đoàn Mạnh gia tôi, như vậy tôi cũng không ép. Chỉ là nếu cảm thấy mọi chuyện quá khó khăn, bất cứ lúc nào tập đoàn Mạnh gia chúng tôi cũng mở rộng cửa chào đón. Bữa cơm hôm nay như đề gặp mặt quen biết, anh cũng không cần lo lắng. Khẩu súng này là cậu Vĩ tặng cho anh đúng không, hiện tại tôi còn cho anh thêm một lô đạn, súng không có đạn chỉ là đồ vô dụng!

Thanh niên mặc vét tông tên Vĩ thấy vậy lập tức lên tiếng:

- Anh Bái, tại sao lại tha cho anh ta dễ dàng như vậy, em đã tốn không ít tiền để bảo lãnh anh ta từ tay lão Mãng mặt phệ kia, bây giờ lại dễ dàng thả anh ta đi. Đây vốn không phải là phong cách làm việc của anh, một việc lỗ vốn như vậy anh cũng đồng ý?

Trung niên tên Bái chỉ khẽ nhàn nhạt nói một tiếng:

- Không cần cậu phải nói nhiều, mọi chuyện ý tôi đã quyết!

Vũ Minh cũng chỉ khẽ cười nhẹ, như vậy xem ra lại tốt, phong cách làm người của trung niên tên Bái này lại khiến hẳn cảm thấy hứng thú. Mọi chuyện đã không rắc rối, như vậy hẳn cũng không cần phải ra tay giết người. Hẳn không phải là loại người ham mê đánh nhau, nhưng nếu là tình cảnh ép buộc, hẳn cũng không ngại mà nhả tâm ra tay.

Hiện tại mọi chuyện đã được giải quyết Vũ Minh cũng thu lại thái độ lãnh đạm, cầm khẩu súng lên cất đi. Hai hộp đạn lớn được trung niên tên Bái lập tức đưa ra, hẳn cũng không khách khí trực tiếp thu lại. Lúc này mới điềm đạm cất giọng:

- Lựa chọn của ông không sai lắm, sau này ông sẽ biết, ba việc mà tôi giúp ông xem ra là quá nhiều đấy! Tập đoàn Mạnh gia, tôi sẽ lưu ý kĩ!

Trực tiếp xoay người rời đi, bộ pháp khoan thai thoải mái khiến hẳn trông bông bênh như một cao nhân trong phim võ hiệp. Làm cho trung niên tên Bái lập tức hoa mắt, càng khẳng định hơn lựa chọn của mình là không sai lắm.

Thanh niên mặc vét tông tên Vĩ lúc này vẫn không rời hậm hực, nhìn bóng dáng Vũ Minh đang từ tốn rời đi mà gặng hỏi:

- Anh Bái, dựa vào đâu mà anh lại lựa chọn như vậy?

- Cậu không thể được tôi cất nhắc, lâu như vậy cũng là do ánh mắt nhìn người! Cậu thử nghĩ xem, xông pha chốn giang hồ không chỉ đơn giản là nắm đấm, mà còn phải có tâm kế, còn phải có một thứ gọi là mắt nhìn người. Anh Bái này của cậu cũng không ngại mà chỉ cho cậu vài đường cơ bản!

- Anh Bái, em biết là như vậy, chỉ có điều em thực sự vẫn không hiểu. Tên Trần Vũ Minh này có gì nổi bật, thực lực cũng không đến mức mà anh phải kiêng kị, hẳn cũng chỉ biết đánh võ, chúng ta cũng có thể thuê võ sư?

- Nếu chỉ đơn giản là vài đường võ, cậu nghĩ tôi có thể coi trọng hẳn như vậy sao?

Thanh niên tên Vĩ vẫn kiên trì gặng hỏi.

- Vậy là dựa vào điểm nào?

Chậm rãi nhắm nghiền mắt, trung niên tên Bái từ tốn hỏi:

Khi hẳn rời đi cậu nhìn thấy gì?

- Hẳn đi rất chậm, còn không có ý đề phòng!

- Đi chậm, không đề phòng, vậy hẳn không sợ chúng ta ra tay đánh lên giết hẳn hay sao. Hơn nữa cái quan trọng nhất mà cậu không hề để ý ở đây. Đó chính là cước bộ của hẳn, hãy cố nhớ lại xem cậu thấy hẳn đi rất chậm rãi, nhưng tốc độ so ra còn nhanh hơn cậu đạp xe đạp cực tốc một chút. Cái này cậu nghĩ võ sư bình thường có thể làm được?

Ngừng lại một chút trung niên tên Bái lại tiếp tục nói:

- Cái thứ hai ở đây, là điểm quan trọng khiến tôi chú ý đến hần khi ở cái chợ cóc An Dương, lý do mà tôi muốn cậu đi bảo lãnh cho hần trong tay cái thằng Mãng vô dụng kia. Không phải chỉ là hần biết đánh nhau, mà tôi còn thấy phong cách làm người của hần. Thằng Bái này ra nhập giang hồ cũng đã được hơn ba mươi năm, tôi cũng không phải là có ít kinh nghiệm. Phong cách làm người, có thể phân ra làm ba loại, tiểu nhân, quân tử, một loại nữa tồn tại giữa hai loại người này mà không cách nào có thể đoán định. Loại người này không phải là đứng đầu một thế lực như lão Mãnh thì cũng thuộc hàng sát thủ.

- Cái tôi thấy ở hần ta, không chỉ là thuộc loại người thứ ba, cái mà tôi thấy là khí lực của hần không như người thường. Một võ sư bình thường cậu nghĩ với cái thể chất gầy yếu nhu nhược thế kia có thể quật ngã được ai? Thậm chí ngay cả đánh ra võ với cái thể lực như vậy cũng là tự đập vào chân mình, không nói khi ở cái chợ cóc kia tôi nhìn ra hần chỉ tung một đấm nhẹ nhàng đã có thể phệ đi một cánh tay của một người, cậu nghĩ võ sư bình thường có thể làm được như hần. Nếu thực sự mời được hần, cậu thử nghĩ xem, không phải như vậy là ban chiến lược chúng ta có thêm một trợ thủ đắc lực hay sao. Vài cái đồng lẻ bảo lãnh cũng không so sánh được!

Thanh niên tên Vĩ lúc này mới lặng người tỏ vẻ thấu hiểu.

- Anh Bái, em biết rồi! Như vậy, nếu cứ để hần đi chẳng phải là càng lãng phí hơn sao?

- Không lãng phí chút nào!

Trung niên tên Bái chỉ lắc nhẹ đầu cười, một mời nói tiếp:

- Mọi chuyện sau này cậu sẽ biết tại sao tôi lại lựa chọn như vậy. Bây giờ vẫn cần chú ý đến việc trước mắt!

Nghe trung niên tên Bái nói như vậy, thanh niên tên Vĩ cũng không khỏi giật mình:

- Phải rồi, còn chuyện chính, lô đất ở gần thị trấn An Dương chúng ta chiều nay cần phải giải quyết nhanh gọn, ngày mai lão Mãnh sẽ cho người xuống thi công. Không làm xong việc này e rằng cái bộ phận chiến lược của chúng ta sẽ bị giảm lương, cắt biên chế. Như vậy thế lực của ban chiến lược cũng bị thu gọn, không đấu được với mấy lão yêu quái kia. Chuyện với Trần Vũ Minh này làm em suýt nữa thì quên mất!

- Cắt biên chế, lão Mãnh định làm mạnh tay như vậy?

Trung niên tên Bái không khỏi nhíu mày suy nghĩ. Thực ra tập đoàn Mãnh bang ông ta không phải như bề ngoài, là một thế lực chính thể thống nhất. Mà Mãnh bang được cấu thành bởi nhiều ban ngành, nói là ban ngành nhưng kì thực đó là về bề ngoài được gọi cho lịch sự, chứ thực chất mỗi ban ngành là một băng nhóm. Tập đoàn Mãnh gia cấu thành, thực tế chính là từ những băng nhóm hợp nhất. Mỗi băng nhóm tự động luân phiên công việc, bề ngoài để trốn tránh pháp luật, bên trong dùng để dễ dàng làm ăn phi pháp với võ bọc tập đoàn làm ăn chính đáng bên ngoài.

Sự việc cắt giảm biên chế như thanh niên tên Vĩ kia nói, như vậy có nghĩa là nếu ban chiến lược của trung niên tên Bái bị cắt giảm biên chế, tức là sẽ bị giảm số anh em trong ban, như vậy rất có khả năng bị các ban còn lại đông người hơn lấn lĩnh vực làm ăn, làm cho suy yếu.

Mãnh lão tổng cũng là một con cáo già tinh ranh, ông ta không bao giờ để bất cứ một ban ngành nào trở nên quá mạnh vượt tầm kiểm soát của ông ta. Có thể nói, Mãnh lão tổng như một ông trùm các băng nhóm biết kiềm chế và sử dụng các quân bài của mình một cách tốt nhất, lão ta biết cách khống chế sao cho mình luôn là người chơi chứ không phải là một quân bài.

Hiện tại trung niên tên Bái này mới có thời gian suy nghĩ, rất có thể lần cử ông ta đi thị trấn An Dương lần này, cũng là nước cờ của Mãnh lão tổng muốn loại bỏ bớt vây cánh của ông ta. Lúc này ông ta mới nhận ra có lẽ hơi muộn màng, việc giải quyết ôn hòa bồi thường cho dân trong một thời gian ngắn là rất khó hoàn thành. Hơn nữa tập đoàn Mãnh gia bản chất là xã hội đen, rất ki bo, không đời nào Mãnh lão tổng chịu bỏ một số tiền lớn kèch xù ra để thỏa mãn dân bồi thường cả. Nói như vậy thì đã khó lại ngàn vạn lần khó, trung niên tên Bái cũng chỉ biết thở dài, xem ra thế lực của ông ta lại tiếp tục bị thu hẹp thêm một lần nữa.

- Vĩ, chiều nay chúng ta trở về Hải Phòng!

Cân nhắc một chút trung niên tên Bái lúc này mới bắt đầu cất giọng nói. Thanh niên tên Vĩ lúc này lại càng tỏ vẻ khó hiểu hơn:

- Trở về Hải Phòng? Còn việc giải tòa bồi thường thì sao?

- Hừm! Giải tòa bồi thường, lão Mãnh rõ ràng là muốn chơi tôi, cậu còn nghĩ chúng ta có thể tiếp tục? Với số tiền ba tỉ đồng mà muốn giải tòa một khu vực rộng mấy kilomet vuông, cậu nghĩ tôi là thần thánh mà ngày một ngày hai có thể giải quyết được chắc?

Thanh niên tên Vĩ vẫn không cam tâm muốn vót vát.

- Chúng ta có thể giết gà dọa khỉ, xử vài tên cũng được?

Khẽ hừ lạnh một tiếng khinh thường, trung niên tên Bái gắt giọng:

- Cậu nghĩ đây là Hải Phòng à! Có thể giết người bừa bãi như vậy?

Chương 13: Tung tích đầu tiên

Ăn no một bữa, lúc này Vũ Minh chỉ muốn đánh một giấc cho khỏe. Nhưng mà hiện tại vẫn không thể làm như vậy, việc làm hán cũng chưa có kiếm được, kiếm tiền thì ngay ngày đầu tiên không có thành công. Có được bữa ăn cũng coi như là người ta cho, hai người một thanh niên một trung niên tâm địa ai nấy đều thâm sâu. Một bữa ăn này cũng không phải là miễn phí, hán đã phải đưa ra một cái giá là giúp họ ba việc. Ba việc này nếu tốt đẹp thì có lẽ không nói làm gì, nhưng nếu người ta muốn hán giết người thì khó nói rồi đấy. Chỉ đâu đánh đâu như Thiên Lôi không phải là phong cách của hán.

Bất quá nghĩ nhiều cũng không ích lợi gì, chỉ tổ đau đầu. Đang loay hoay tìm kiếm chung quanh xem có thể kiếm chác được gì hay không thì Vũ Minh bỗng phát hiện một thứ khiến hán phấn khích.

Đoàn khảo cổ giáo sư Cao Tự tuyển bốc vác, khuôn đồ cho chuyển thám hiểm?

Một tờ thông báo dài dán trên tường của tòa nhà trung tâm văn hóa huyện An Dương, khiến Vũ Minh bị thu hút tiến tới gần đọc cho kĩ càng. Trên đó có một số thông tin nhỏ nhặt, đại thể giáo sư Cao Tự là giáo sư đầu ngành khảo cổ Việt Nam, lần này muốn mạo hiểm vào sâu trong dãy Hoàng Liên Sơn tìm kiếm tung tích một ngôi mộ cổ thời nhà Lý. Muốn tuyển một số bốc vác, nói là bốc vác nhưng cũng không có gì nặng nhọc, chỉ là di chuyển một số mấy móc chuyên dụng cho việc khảo cổ. Việc này nói là bốc vác, nhưng cũng không thể làm huynh huých như bê gạo đập bê tông được, vì vậy quy định rất ngặt nghèo. Mặc dù chỉ là tuyển bốc vác cho đoàn khảo cổ nhưng không phải ai cũng đạt được tiêu chuẩn, mà người đó cần phải có đôi tay khéo léo, hơn nữa cũng cần có sức khỏe, tiền công thì tương đối cao. Trả công sau chuyển thám hiểm được định giá trên tờ thông báo đến năm mươi triệu.

Năm mươi triệu đối với người có mức thu nhập cao thì không nói làm gì, nhưng đối với những người làm nghề bốc vác thì đó là cả một số tiền lớn, phải kiếm hàng mấy tháng, thậm chí là một năm mới có thể tích cóp. Mà bây giờ chỉ cần tham gia đoàn thám hiểm trong mười ngày đã dễ dàng dứt túi số tiền năm mươi triệu, quả thực quá hấp dẫn.

Thêm một chút thông tin bên dưới, ngày hết hạn tuyển dụng là ngày 25 tháng 8 năm 2013. Vậy tức là còn ba ngày thời hạn nữa tính từ bây giờ, có mặt tại Viện Khảo Cổ Học Việt Nam để đăng kí tuyển dụng, cũng có thể tham gia Viện Khảo Cổ để chuẩn bị công tác. Có điều Vũ Minh vẫn cảm thấy khó hiểu, tại sao Viện Khảo Cổ ở thành phố Hà Nội, vậy mà lại dán thông báo tuyển dụng ở cái huyện An Dương nhỏ bé này.

Chần chừ một chút, Vũ Minh bèn tặc lưỡi, thôi thì mặc kệ, đến đâu hay đến đấy. Trước mắt có việc làm đã là tốt rồi, hơn nữa lại còn có thể cho hán có cơ hội thám hiểm một chút, biết đâu trong lần này có thể tìm kiếm được một chút tu tiên di tích gì đó của Địa Cầu, đến khi đó thì đúng là mèo mù vớ được cá rán. Không chỉ kiếm được tiền khởi nghiệp, mà còn có thể có cơ hội gia tăng thực lực.

Về phần yêu cầu của đoàn khảo cổ, Vũ Minh nắm chắc đến tám phần có thể đáp ứng được yêu cầu. Tuy hán không được học hành sâu rộng, thế nhưng hán cơ bản cũng biết khảo cổ là công việc như thế nào, cần những tố chất gì, không phải ai cũng có thể đơn giản tham gia.

Hiện tại có đoàn chi nhánh ở Hải Phòng, như vậy rất tốt, hán có thể không cần đến tận Viện Khảo Cổ ở Hà Nội để phỏng vấn. Từ huyện An Dương này đến thành phố Hải Phòng chưa đến một tiếng đồng hồ, rất nhanh chóng, hai ngày nữa hán có thể tham gia phỏng vấn là chuyện không quá khó khăn. Chỉ là hiện tại có chút rắc rối, hai ngày này cũng đòi hỏi hán cần phải kiếm được công việc tạm bợ để nuôi sống bản thân. Hơn nữa còn phải chuẩn bị một chút vốn liếng, nếu là bốc vác theo đoàn thì công việc này không nói làm gì. Nhưng mà hán còn có ý đồ, tham gia đoàn bốc vác không chỉ để kiếm tiền, mà còn để tìm kiếm di tích chước lấy cơ hội.

...

- Chị Ly à! Tầm bùa này của bà đồng Đông liệu có thật sự hiệu nghiệm hay không? nếu vẫn không thể giải quyết tình trạng của bác Tiến thì phải làm sao?

- Chị cũng không biết, nhưng nghe nhiều người nói bà Đồng là thầy bùa cao tay lắm, đã bắt được bao nhiêu ca quỷ nhập tràng với cả quỷ ám rồi đấy, đến bà phượng ở đầu xóm nhà chị cũng đã từng bị làm ăn thua lỗ, đến mức sắp phải chạy nợ, thế mà đến tay bà ấy chỉ trong vòng một năm lại phát lên như điều gặp gió!

Vũ Minh đang mơ mơ màng màng đứng hóng gió ở đầu chiếc cầu nhỏ bên bờ sông, bỗng nghe thấy tiếng nói của hai người con gái ở phía sau, nói về bùa chú gì đó khiến hán cảm thấy chú ý, bất giác cảm thấy hứng thú Vũ Minh liền theo sát hai người để nghe câu chuyện của họ, thử xem địa cầu này phẩm cấp bùa chú có thực sự tồn tại. Hai người này mãi mê nói chuyện rảo bước qua cầu mà không để ý thấy Vũ Minh đã theo sát từ phía sau bám sát theo dõi câu chuyện. Được một lúc hán cũng đã hiểu được phần nào, bèn cười khinh một cái. Hán biết là hai người này kiểu gì cũng đã bị lừa rồi, hóa ra địa cầu này cũng không có tồn tại bùa chú thật sự như hán mong đợi, theo như tình tiết câu chuyện hán nghe được thì cha của cô gái tên là Ly kia không biết vì chuyện gì mắc một chứng bệnh trở nên điên điên khùng khùng, đem đến bệnh viện người ta cũng không tìm ra nguyên nhân, đành phải trả về.

Tìm đủ mọi phương cách cũng không có cách nào chữa khỏi, cuối cùng gia đình chỉ có thể đưa ra suy đoán là ông ta bị quỷ nhập hay ma ám. Đi khắp chùa triền đình miếu đều không thể có cách nào điều trị, hiện tại nghe nói có bà thầy đồng tên là Đông ở huyện An Dương này cao tay thì sắm sửa đồ lễ tiền bạc đến nhờ cậy.

Hiện tại cũng mất vào tay bà ta đến hơn trăm triệu, nói là mỗi lần dùng một lá bùa đồng cốt của bà ta chứng bệnh sẽ thuyên giảm. Gia đình cô Ly này thì

cũng tin lắm, bỏ bao tiền của vào lần này những mong sẽ chữa khỏi, hiện tại đang đem lá bùa mới lấy ở chỗ bà Đông kia về cho ông Tiến cha của cô gái tên Ly kia sử dụng.

Hơn nữa nhà cô Ly này xem chừng cũng lắm tiền nhiều của, bỏ ra hơn trăm triệu mà không có chút xót xa nào, hơn nữa lại còn cả tin như vậy. Vũ Minh cũng cảm thấy thương cảm thay, loại người mà bán rẻ lương tâm như bà Đông kia để lừa bịp người ta trong lúc người ta sinh tử quả thật không bằng cảm thú. Lá bùa trên tay cô gái tên Ly kia Vũ Minh cũng đã nhìn qua, hoàn toàn chỉ là một tờ giấy bình thường có phết chút máu gà, dùng thứ này chẳng những không có tác dụng gì mà khéo lại còn sinh bệnh.

Kiếp trước ở Đông Á Đại Lục Vũ Minh cũng có biết qua chế tạo một số loại bùa chú để hộ thân, ngoài ra còn dùng để phòng thủ những Hồn Thê lang thang cường bạo bên ngoài công kích đoạt xác. Mà ở địa cầu này thì linh khí thiếu thốn, võ học thì trì trệ không phát triển, Vũ Minh không tin có mấy người có thể vượt qua hẳn về trình độ bùa chú này. Hơn nữa cho dù trình độ có vượt qua đi chăng nữa, thì Vũ Minh cũng có thể nhận ra bùa chú mà người đó làm ra ít nhất đạt đến đẳng cấp gì, có thực sự là bùa chú. Còn loại cao nhân đến mức chế tạo bùa chú mà Vũ Minh cũng không nhìn ra thì hẳn không tin ở địa cầu này có thể tồn tại. Chính vì vậy, tấm bùa trên tay cô gái tên Ly kia hẳn tin chắc rằng đó chỉ có thể là lừa đảo.

Rảo bước nhanh hơn một chút, Vũ Minh vượt qua hai cô gái giờ tay chặn lại cất giọng nhẹ nhàng:

- Hai cô chờ một chút, tôi có chuyện muốn hỏi có được không?

Hai cô gái lúc này mới giật mình vì có người từ đâu xuất hiện trước mắt. Cô gái tên Ly ngờ ngàng hồi lâu rồi cũng gật đầu nói:

- Có việc gì anh cứ hỏi.

Vũ Minh chép miệng một cái:

- Trên tay cô có phải là một lá bùa đuổi tà có đúng hay không?

- Đúng vậy!

Cô gái gật đầu hơi khó hiểu nhưng vẫn khẳng định một cách chắc chắn, hơn nữa còn cảm thấy may mắn. Vũ Minh chỉ nhếch miệng cười nhạt một cái:

- Theo tôi thấy, hai cô hẳn là đã bị người cho lá bùa này lừa rồi! Lá bùa trên tay hai cô chỉ là một tờ giấy vụn, câu chuyện của gia đình cô tôi cũng đã may mắn nghe hết, nếu bây giờ muốn chữa khỏi cho bố cô tôi có thể có cách. Còn nếu vẫn cả tin si mê vào lá bùa vô dụng này, thì không chỉ bố cô không thể chữa khỏi mà bệnh tình còn ngày càng nặng thêm!

Vũ Minh kiêu ngạo nói một hồi, tư chất võ đạo kiếp trước phần nào bộc lộ ra sự ngạo nghễ tự tin.

- Anh theo dõi chúng tôi?

Cô gái bên cạnh cô gái tên Ly kia lúc này mới tròn mắt nghiêng răng giận giữ nói, sau đó còn mạnh tay kéo cổ tay cô gái tên Ly kia muốn đi, hơn nữa còn nói to:

- Chị Ly, theo em thấy tên này mới chính là kẻ lừa bịp, hẳn theo dõi chúng ta để cố ý lừa tiền chị đấy!

Thế nhưng cô gái tên Ly kia thì rất cố chấp, bất cứ chuyện gì liên quan đến có thể chữa khỏi cho bố mình là cô đều tin đến mê muội. Vũ Minh vừa nói là có cách thì cô ta hai mắt liền sáng rực lên, dứt cổ tay ra khỏi bàn tay cô gái bên cạnh trầm giọng nói:

- Anh nói là anh có cách, vậy nếu anh thật sự làm được, cái giá nào tôi cũng trả?

Lại cười nhạt một cái, Vũ Minh nói:

- Tiền thì tôi không cần, chỉ cần cô có thể sắp xếp cho tôi chỗ ăn ở trong vòng hai ngày, hơn nữa còn có thể đưa tôi đến Hải Phòng, tôi có thể giúp cô!

- Chỉ là như vậy?

Cô gái tên Ly hơi lo lắng, cố hỏi lại sợ rằng mình nghe nhầm, trước nay vì chữa cho bố cô ta, mỗi lần có bét ra rẻ rúng nhất cũng đến hơn chục triệu, lần này lại chỉ là hai ngày ăn, cứ gọi cho là sáu bữa cơm với một vé đi Hải Phòng là có thể chữa khỏi, chuyện này khiến cô có chút không tin được. Cô gái bên cạnh lúc này thì đã lo chơi không chịu nổi nhảy cẫng lên:

- Chị Ly, chị thật ngốc, trước nay bỏ ra mấy trăm triệu còn không chữa được bây giờ chỉ cần vài bữa ăn là xong chị có tin được không? Chị cũng không phải là nhà từ thiện của thiên hạ, ai chết đói đến lừa tiền thì lại có đồ ăn. Cái này căn bản là không thể tin nổi, chị nghe em, mặc kệ cái tên lừa đảo này đi!

Quắc mắt một cái, cô ta lại nhìn Vũ Minh lớn giọng:

- Còn anh mau rút khỏi đây, đừng thấy chị tôi nhẹ dạ cả tin mà lừa bịp, tôi nói trước, nếu anh còn lòi thôi lăng nhăng là tôi báo cảnh sát đấy!

Vũ Minh chỉ nghiêng đầu một cái nhàn nhả đáp lại:

- Lừa bịp hay không để sau khi tôi chữa xong cho bác nhà rồi đã rõ, tôi chữa là vì lương tâm. Hơn nữa chữa xong cũng không có chạy mất, vẫn ở trong

nhà các cô đi đâu mà sợ, hơn nữa cũng chỉ là vài bữa cơm. So với cả trăm triệu các cô bỏ ra để mua mảnh giấy vụn này thì chẳng thấm vào đâu cả!

Nói xong Vũ Minh nghiêm mặt nhìn cô gái tên Ly chờ đợi, cô gái bên cạnh vẫn không cam tâm tiếp tục định nói thì cô gái tên Ly đã giơ tay lên chặn lại:

- Em không cần phải nói gì nữa, mọi chuyện chị đã quyết cả rồi, hơn nữa chị thấy bộ dạng anh ta cũng thật thà, chắc không có lừa người như vậy đâu!

- Chị...

Cô gái bên cạnh lúc này cứng họng không biết nói gì, đành uất ức lí nhí trong miệng, neho mắt oán thán nhìn Vũ Minh. Ý định là phải vạch trần bộ mặt lừa đảo của hắn cho ra ngô ra khoai, chứng minh cho chị của cô ta thấy là đã cả tin vào người trước mặt mà cô cho là lừa bịp đến như thế nào.

Vũ Minh lúc này mới có thời gian để chú ý đến vẻ bề ngoài của hai cô gái này. Trước mắt hắn quả thực hai người này có thể nói là đã phù hợp với cái danh xưng mỹ nhân rồi đấy. Cô chị tên Ly thì làn da trắng hồng thân hình thon thả mềm mại, ánh mắt tuy u buồn nhưng lại có sức hấp dẫn đến lạ kì. Cô em thì có làn da xạm hơn một chút nhưng khuôn mặt cũng rất trẻ trung cá tính, bận một bộ váy màu xanh lam có tơ rua vẫn bám sát từng đường cong, đặc biệt khiến đôi nhũ hoa của cô ta trở nên nổi bật hơn nhiều, càng tạo thêm sức hấp dẫn, chỉ có điều hành động và thái độ hơi có chút chua ngoa khiến Vũ Minh có cảm giác phản cảm không hề nhẹ.

Bản thân ngẫm nghĩ hồi lâu, Vũ Minh lúc này mới phát giác mình đang bị đón nhận ánh mắt nhìn chăm chăm của cô gái là em kia đang nghiêng. Tặc lưỡi cười khổ một cái định nói gì nhưng lại thôi, được thể thấy Vũ Minh như vậy cô ta lại càng làm tới:

- Chị xem, hắn ta không chỉ lừa đảo mà còn là quân háo sắc nữa kia. Nhìn chúng ta còn không thèm chớp mắt!

- Miên, đừng có nói nhiều nữa, anh Giang chắc cũng đã đợi lâu rồi. Chúng ta mau đi thôi!

Lại lên tiếng can ngăn một lần nữa, cô còn không ra tay kéo giữa hai người này xảy ra án mạng đồ sát mất, nhìn ánh mắt như muốn nuốt sống Vũ Minh kia mà cô cũng cảm thấy khó tâm, đã nhờ cậy người ta rồi mà còn hống hách như vậy, còn đòi ra ngô ra khoai, cũng may người ta không tức giận mà bỏ đi. Tính cách của cô em gái này khiến cô không ít lần lâm vào tình huống khó xử. Hôm nay gặp bà Đông kia nếu không phải cô can ngăn mấy lần, chỉ sợ là lá bùa này có bỏ tiền ra cũng không có lấy được. Người ta là thầy bùa cao tay nổi tiếng, ra tay vì mình đã là phúc phận lắm rồi, lại còn phải đòi hỏi đặt rẻ, cũng không phải là mua rau ngoài chợ mà có thể làm như vậy. Hiện tại tuy đã có lá bùa, nhưng thấy Vũ Minh nói rằng có thể chữa khỏi cho bố cô thì cô cũng không tiếc gì mà không tin cả, dù sao cũng là thêm một phần cơ hội, hơn nữa cũng không mất gì nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Những điều Ma Mị!

Mất khoảng mười lăm phút đi bộ nữa, lúc này cô gái tên Ly đã dẫn Vũ Minh đến một cái quán nước khá sạch sẽ, bên cạnh có đỗ một chiếc Mercedes Ben màu đen.

- Anh Giang, đây là...

Cô gái tên Ly lúc này bước đến trước mặt một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, kéo Vũ Minh đến gần định giới thiệu, nhưng cô lại quên mất rằng ngay cả tên hắn cô cũng chưa hỏi. Đúng lúc này Vũ Minh niềm nở bước tới, giới thiệu:

- Tôi tên, Trần Vũ Minh, hân hạnh làm quen với anh!

- Trần Vũ Minh, cái tên này thực sự nghe rất quen!

Người đàn ông tên Giang nghe thấy Vũ Minh giới thiệu như vậy liền nhíu mày suy nghĩ, anh ta cảm giác như đã nghe qua tên Vũ Minh ở đâu đó rồi, nhưng thực sự đúng là không thể nhớ ra.

Cô gái tên Ly cũng hơi cảm thấy ngạc nhiên, bèn bước lên hỏi:

- Hai người chẳng lẽ trước đây đã từng biết nhau?

Người đàn ông tên Giang chỉ lắc đầu:

- Không phải, chỉ là anh cảm giác có chút ấn tượng về cái tên này mà thôi!

- Ra là vậy! À, anh Giang, em muốn giới thiệu với anh, đây là thầy đồng em mới mời về. Còn anh là Vũ Minh có đúng không? Quên mất chưa giới thiệu với anh, tôi tên Đào Huyền Ly, đây là anh Dương Minh Giang, là anh họ của tôi!

Vũ Minh nghe Đào Huyền Ly giới thiệu, chỉ mỉm cười một cái như có lệ. Ánh mắt lúc này vô thức lướt tới cô gái đứng cạnh Huyền Ly, chính là cô em gái

của Đào Huyền Ly. Bất giác Đào Huyền Ly cũng bật thốt một cái:

- À, tôi cũng quên mất không giới thiệu cả cô ấy, cô ấy là Phan Yên Miên, là em họ của tôi!

Thấy vậy, Phan Yên Miên mím môi chưa giọng nói:

- Chị Ly, chị giới thiệu cho hần ta làm gì, đằng nào sau này cũng đâu có gặp!

Đào Huyền Ly liếc nhìn Phan Yên Miên kia lườm một cái, đang định nói gì thì Dương Minh Giang lại hắng giọng:

- Ba mươi phút trước mẹ em đã gọi cho anh, tình hình của bố em đã trở nên nguy kịch hơn rồi, gọi em phải về gấp, vì em không mang theo điện thoại nên mẹ em không thể gọi điện cho em được!

- Cái gì? Vậy anh còn dãi dòng này giờ...

Đào Huyền Ly nghe thấy Dương Minh Giang nói bố mình xảy ra chuyện, thân mình liền bủn rủn, cất giọng trách cứ Dương Minh Giang. Rồi nhanh chóng leo lên chiếc Mercedes Ben tìm kiếm chiếc điện thoại của mình, Dương Minh Giang cũng vội vã leo lên xe, không quên kéo theo Phan Yên Miên, Vũ Minh thấy vậy cũng không khách khí, trực tiếp trèo vào xe tìm một chỗ ngồi êm ái tựa lưng muốn ngủ.

Chiếc xe rú ga nhẹ nhẹ, hất tung những đám bụi mù mịt trên con đường nhựa nhưng đầy cát mà phóng đi. Cũng may ở đây không có nhiều người vì nó chỉ là đường huyện, nếu là một con đường ở thành phố, đoán chắc Dương Minh Giang kia cũng không dám tùy tiện phóng xe như vậy.

Một môi ngủ thiếp đi, Vũ Minh nhanh chóng quên đi vô số những chuyện rắc rối mà hần đã gặp phải trong một ngày này để nghỉ ngơi. Đối với hần, mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu, lăn lộn trong mỗi một thế giới, nếu muốn thành công sẽ tạo ra không ít kẻ thù, thậm chí không ít kẻ ganh ghét, chính vì vậy những rắc rối hôm nay mà hần gặp phải, đối với người bình thường có lẽ nó sẽ ám ảnh họ một thời gian dài, nhưng đối với hần nó chỉ như một thoáng chớp mắt, dễ dàng qua đi, chỉ mà một hạt cát nhỏ nhoi trong biển cát của sự rắc rối.

Khoảng hơn một tiếng ngủ thiếp đi, Vũ Minh cảm thấy khỏe khoắn không ít, hần còn muốn ngủ thêm cơ, nhưng lại bị Phan Yên Miên nhí nhéo bên tai khiến hần tỉnh giấc. Lúc này Vũ Minh mới dụi mắt nhìn qua lớp kính trong suốt của cánh cửa xe, một khung cảnh quen thuộc mà hần cảm giác đã khá lâu rồi mới được nhìn lại, nhưng cũng có cảm giác như nó chỉ vừa mới trải qua đây thôi.

Vào quãng đường của thành phố, Dương Minh Giang cũng không thể phóng xe bá đạo như lúc trước. Lúc này đang là giờ cao điểm, từng dòng người đổ xô về nhà sau giờ làm việc khiến giao thông bị tắc nghẽn. Chiếc Mercedes lại khá cồng kềnh so với những khung đường nhỏ ở Việt Nam, nhất là lại đông nghịt người khắp cả khoảng đường, khiến Dương Minh Giang phải bực mình vỗ tay đập vào vô lăng liên tục bấm còi để cho chiếc xe nhúc nhích thêm ở trên đường chút ít.

- Đen quá, gặp đúng giờ cao điểm rồi, kiểu này phải hai tiếng mới về đến nhà mất!

Thở hắt một hơi, Dương Minh Giang theo thói quen rút một điếu thuốc lá đưa lên miệng. Đào Huyền Ly liền nhanh tay giật lấy điếu thuốc, lườm một cái:

- Trong xe kín như vậy mà anh còn hút thuốc?

Dương Minh Giang hơi giật mình vì hành động bất ngờ đó, nhưng cũng ý thức được, liền vội gãi đầu cười gượng:

- Anh xin lỗi, tại theo thói quen nên vậy!

Bất chợt Phan Yên Miên reo lên.

-A, tan tầm, đường thông rồi kia!

Chiếc xe lại tiếp tục chuyển bánh, trong xe tuy chỉ có bốn người nhưng cảm giác ồn ã như muốn nứt vỡ bởi những tiếng tranh cãi. Vũ Minh uể oải ngáp dài một cái, mặc kệ những người kia nói qua nói lại, hần ngược nhìn quang cảnh thành phố như để tận hưởng.

...

- Mẹ!

- Huyền Ly, con... Con về rồi... À, hức hức...

Vừa mới bước vào đến cửa, Đào Huyền Ly đã phải sững sờ bởi ánh mắt đỏ hoe của mẹ mình. Trước đây cô thấy bà khóc rất nhiều, nhưng không lần nào đến mức như lần này, cảm giác có chuyện không ổn, cô vội gạt tay mẹ mình ra hấp tấp chạy đến một căn phòng ở góc trong xa. Đoán chắc đó là căn phòng mà ông Tiến hiện đang ở đó. Mấy người phía sau không ai bảo ai cũng vội vã bám theo. Riêng Vũ Minh thì vẫn chậm rãi thăm thú căn nhà.

Căn nhà là một chiếc biệt thự cỡ lớn, có hầm để xe rất rộng mà khi vào đây Vũ Minh đã nhìn qua, bên trên được thiết kế theo lối kiến trúc Châu Âu hiện đại, có những căn phòng tiện nghi và đầy đủ, với những bóng đèn được sắp xếp nối tiếp trông rất đẹp mắt và khoa học, những cánh cửa sổ bằng kính trong suốt có thể nhìn ra khung cảnh nhộn nhịp của thành phố Hải Phòng ở phía xa.

Người sở hữu căn nhà này Vũ Minh đoán chắc nếu không phải là một người có chức tước thì cũng phải là một ông chủ của một công ti lớn, mặc dù nó

chỉ là thuộc vào hàng biệt thự tầm trung thường thấy thôi, thế nhưng người có khả năng sở hữu được nó đã chứng tỏ là họ không hề nghèo khó một chút nào rồi. Thảo nào cái cô Đào Huyền Ly kia lại không tiếc tiền mà làm mấy cái trò vô bổ như vậy, bị lừa nhiều lần mà vẫn chưa tỉnh ra, xem ra cô ta còn phải mất tiền dài dài thì mới khôn lên được. Vũ Minh nghĩ vậy, cười một tiếng lắc lắc đầu.

Căn biệt thự này có khoảng bốn tầng lầu, một tầng để xe, còn tầng mà Vũ Minh đang đứng này trở lên thì dùng để ở, đây là tầng coi như thấp nhất trừ tầng để xe kia, như vậy cũng có thể coi như nó là tầng một, bởi tầng để xe kia không phải là tầng hầm mà nó được xây bằng với mặt đất. Ông tiến đang ở căn phòng phía trong góc, nơi mà Vũ Minh cảm thấy ở đó có một luồng ám khí tụ tập nhiều. Cảm giác đã hiểu ra vấn đề một chút, Vũ Minh lại tiếp tục cẩn trọng điều tra.

Hắn để ý từ lúc bước vào, ngay cả trên ngưỡng cửa đều gắn những lá bùa màu vàng cỡ hai lòng bàn tay, và một cái kính hình bát quái. Mấy cái này đa phần đều là tập quán cổ xưa, nó được du nhập từ văn hóa Trung Quốc cổ đại thời kì lịch sử mà Việt Nam bị đô hộ, đều là những tay đạo sĩ bói quẻ mang sang, chứ người Việt cổ đâu có những thứ này.

Càng tiến vào gần căn phòng trong góc, ám khí tụ tập càng nặng, khiến Vũ Minh cũng không khỏi cảm thấy bất ổn. Theo như kinh nghiệm kiếp trước ở Đông Á Đại Lục, ám khí là một trong chín đại nguyên khí, thường tụ tập nhiều nhất ở những nơi oán khí trởng chất, u linh hoang vắng, ví như mộ địa hoặc động đen.

-Hức hức, bỏ làm sao vậy.... Hức...

- Vũ Minh... Vũ Minh!

Lúc này có một tiếng khóc lớn vọng ra từ căn phòng kia, là tiếng của Đào Huyền Ly, tiếng khóc như tuyệt vọng sợ hãi, như lâm vào đường cùng, như muốn lay động một ai đó xa cách muốn đi mà không thể giữ lại. Ám khí cũng ngày càng đậm hơn khiến Vũ Minh cũng không thể bình tĩnh được nữa. Bước chân hắn nhanh chóng rảo bước tiến tới căn phòng.

Ngay sau đó đập vào mắt hắn là một khung cảnh khiến bất cứ ai cũng phải nôn mửa.

Một con người, trước mắt hắn là một con người, hay là một con quái vật. Thứ đó, không ai khác chẳng lẽ lại là ông Tiến bố của Đào Huyền Ly.

Giữa căn phòng vây quanh là toàn bộ hơn mười người, ngoài Dương Minh Giang, Phan Yên Miên và Đào Huyền Ly, còn lại toàn là gương mặt trung niên đã lớn tuổi, thậm chí trong hàng ngũ đó còn có một nhà sư đang cầm tràng hạt không ngừng lầm bầm niệm ngữ.

Đào Huyền Ly đang khóc như chết đi sống lại, khiến Vũ Minh cảm thấy thương cảm đến lặng người, cô gục xuống bám víu vào một thứ mà đáng lẽ ra chúng ta nên gọi nó là quái vật thì đúng hơn. Một con người mà mắt bị lỗi ra, văng nó thực sự lỗi ra đúng theo nghĩa đen. Khuôn mặt chẳng chút là những bó gân xanh nổi lên sắc nét như phim dị nhân, lưỡi không ngừng thò như muốn liếm chẹn và nuốt chửng thứ gì đó, một con người cuồng loạn đang rít gào dưới hình dạng của một con Quỷ.

Phan Yên Miên lúc này cũng đang run lên sợ hãi, khác hẳn với bộ dạng hung dữ của cô ta lúc trước mà Vũ Minh từng chứng kiến. Bà mẹ của Đào Huyền Ly chứng kiến cảnh này thì cũng đã ngất xỉu từ lâu, trong phòng ai nấy đều tỏ vẻ hãi hùng, chắc chỉ còn duy nhất nhà sư kia là vẫn còn có thể giữ được bình tĩnh mà thờ dài. Ai nấy trong căn phòng này đều nhìn ông ta mà trông cậy, đối với họ, ông ta chính là người duy nhất có thể tin tưởng.

Nhà sư nhìn một lượt quanh căn phòng rồi lắc đầu nói:

- Bàn tăng cho đến hôm nay cũng đã tận lực, xem như cũng đã hết cách, vị thí chủ này xem như quy tiên thì nên gửi vào bồn tự để tránh con yêu kia quấy nhiễu gia môn thì hơn!

Đào Huyền Ly lúc này thì lại lắc lắc đầu như không cam tâm, ánh mắt như một con thú tuyệt vọng dón vào đường cùng, nhìn nhà sư mà kêu gào, rồi lại nhìn quanh cầu cứu mọi người giúp cái con người mà trông như quái vật kia, ai nấy đều lắc đầu. Cô vẫn kiên trì, cuối cùng ánh mắt đụng chạm ánh mắt Vũ Minh.

Phát hiện Vũ Minh so với nhà sư kia thì càng điềm tĩnh hơn, liền mừng rỡ nói:

- Vũ Minh, phải rồi Vũ Minh, anh nói anh có thể chữa cho bố tôi có phải không, anh mau làm đi, anh... anh!

Nói rồi lại nắc lên từng tiếng, mọi người ai nấy đều chán nản, người trước mắt mà Đào Huyền Ly nhờ cậy trông còn trẻ như vậy, đoán chắc không phải mười thì cũng là chín phần lừa đảo, trước nay Đào Huyền Ly cuồng si bị lừa gạt bao nhiêu lần không phải không ai không thấy, đoán chừng lần này họ lại nghĩ Vũ Minh là một trong những kẻ lừa đảo kia mà thôi.

Nhưng đáp lại coi thường của họ, Vũ Minh lại cất giọng khiến họ hoàn toàn bị sững sờ:

- Tôi có thể cứu được ông ta!

Toàn bộ ai nấy đều thốt lên kinh ngạc, riêng Dương Minh Giang thì trực tiếp đi đến trước mặt Vũ Minh cất giọng nói:

- Nếu anh có thể cứu được chú Tiến, bao nhiêu tiền tôi cũng trả!

Vũ Minh chỉ lắc lắc đầu một cái, hắn còn không muốn nhìn Dương Minh Giang, người dùng tiền để thuyết phục hắn, trước nay đều làm hắn không vừa ý. Ánh mắt nhìn Đào Huyền Ly rồi cất giọng hỏi:

- Có phải cô đã cho ông ấy uống thứ gì đúng không?

Đào Huyền Ly vội vã gật đầu:

- Đúng vậy, sau khi tôi vào đây thấy tình trạng bố tôi xấu đi, nên mới vội vã cho ông ấy dùng lá bùa kia!

- Ngu ngốc!

Vũ Minh vội quát lớn một tiếng, giọng như thét ra lửa vì tức giận:

- Cô có biết mình đang đối mặt phải thứ gì? Nó chính là một Mị Thể đấy cô có biết không?

Ma rồi đến Mị, Mị Thể chính là thứ khiến mọi tu luyện đạo nhân cấp thấp ở Đông Á Đại Lục đều phải kinh hãi mà thất sắc, con người sau khi chết đi chỉ còn lại hồn phách, nhưng hồn phách đó nếu có thể tu luyện được sẽ tiến cấp đến Hồn Thể, cao cấp hơn chính là Mị Thể, thứ mà có thể ám chết được cả Ma, hay còn gọi là Hồn Thể. Mị cướp hồn đoạt xác chỉ trong nháy mắt, nó điên loạn mà cũng mạnh mẽ, Mị Thể này so với Hồn Thể của Vũ Minh thì cao cấp hơn đến mấy lần, sợ rằng ngay cả xác của hắn nó cũng có thể cướp, điều khiến Vũ Minh cảm thấy sợ hãi nhất đó chính là trong điều kiện Địa Cầu như này cũng có thể sinh ra Mị Thể, vậy rốt cuộc Địa Cầu còn tồn tại thứ gì cao cấp hơn nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hạ Cấp Mị Thể

Con người khi sinh ra đều có linh hồn, sinh mệnh trải qua trường tồn dài lâu mà linh hồn càng trở nên mạnh mẽ. Kể cả sau khi xác thịt chết đi thì linh hồn vẫn cứ như vậy mà phát triển, khó có thể làm nó tiêu tan mà tán, chỉ có thể làm nó suy yếu đi nhiều hơn.

Tu luyện đạo nhân chết đi, hoặc bất cứ thường nhân nào vẫn mệnh, hay kể cả sinh vật vô tri, chúng đều có linh hồn và thoát ra khỏi thể xác, bắt đầu một quá trình sinh trưởng hoàn toàn mới giống như loài rắn lột xác.

Từ một linh hồn sơ khai yếu ớt, trải qua tuế nguyệt có thể mạnh mẽ đến không tưởng. Mà phạm là những linh hồn có chấp niệm nặng nề, lại càng cố chấp mà tu luyện, từ đó lại càng dễ dàng mạnh mẽ hơn lên. Chính điều này tạo thành hung tính bản sinh vốn có của linh hồn, mà kể từ đây có thể coi linh hồn là một chủng loại mới khác với nhân loại.

Linh hồn bản sinh yếu ớt, hung tính khiến chúng ưa thích ám khí nồng đậm. Mà chính ám khí cũng khiến chúng mạnh hơn lên, chúng thôn phệ ám khí mà tăng trưởng tu vi. Chúng ưa chuộng đoạt hồn diệt phách mà làm sự vui thú. Khó có một linh hồn nào khi thoát khỏi thể xác mà lại có thể áp chế được cảm dỗ đoạt phách, đây là bản tính trời sinh của chúng. Ngay cả trước đây Vũ Minh từng là một Hồn Thể cũng không thể không thừa nhận là hắn có trải qua cảm giác này.

Linh hồn mạnh mẽ sẽ tiến giai lên đến cấp bậc Hồn Thể, một linh hồn có thể từ hồn mà diễn sinh ra thể, có thể khống chế được chính mình, lúc này chúng mạnh mẽ không kém một tu luyện đạo nhân.

Hồn Thể cũng có thể phân làm ba cấp bậc, từ hạ cấp đến đỉnh cấp. Hồn Thể hạ cấp có thể bắt đầu tiến hành cường bạo mà đoạt xác của thường nhân, duy chỉ có điều chúng phải làm điều đó qua vô số năm tháng. Trừ phi chúng tìm được thân thể thích hợp, bằng không chúng chỉ có thể sống kí sinh trong thể phách của một người, dần mòn mà tiêu trừ hồn phách người đó đoạt xác. Người ta vẫn gọi đây là hiện tượng ma ám.

Trung cấp Hồn Thể lúc này đã có thể có khả năng cường bạo mà đoạt xác trong tức khắc, thế nhưng đây cũng vẫn là một điều khó khăn với chúng. Thường thì chúng vẫn phải kí sinh giống như hạ cấp Hồn Thể, bởi vì nếu chúng cường bạo cướp xác, có thể chúng sẽ nhận phải sự chống trả dữ dội của linh hồn bản thể, khiến cả hai vì vậy mà diệt. Vẫn là phương pháp tiêu trừ lâu dài như hạ cấp Hồn Thể, nhưng hình thức chúng biểu hiện thì mạnh bạo hơn, có thể nhìn thấy rõ ràng, thời gian chúng tiến hành hao mòn linh hồn bản thể để đoạt xác cũng nhanh hơn hạ cấp Hồn Thể đến vài lần. Vũ Minh hiện tại cấp bậc Hồn Thể của hắn chính xác đang là ở đẳng cấp này.

Đừng nói hắn trước đây tu vi bình sinh là Thượng Đạo Học, nói là Thượng Đạo Học, nhưng không có nghĩa cứ tu vi cao là có Hồn Thể mạnh mẽ, thậm chí ngay cả một Trung cấp Đạo Sư ở Đông Á Đại Lục cũng có thể có trường hợp Hồn Thể chỉ tồn tại ở hạ cấp. Chính vì vậy Hồn Thể cũng là một hình thức mà tu luyện đạo nhân muốn tu luyện, không chỉ nâng cao linh tâm trở nên linh mãnh, mà còn để tránh bị những Hồn Thể lang thang tiến hành đoạt xác hoặc kí sinh.

Cuối cùng của cảnh giới Hồn Thể, chính là cảnh giới Đỉnh Cấp Hồn Thể, cảnh giới này khó mà hình dung nổi, Hồn Thể có thể đoạt xác tùy ý đến mức ba mươi phân trăm những người nó gặp đều được. Điều đó cũng có nghĩa là nó tuy mạnh mẽ nhưng vẫn chưa thoát khỏi giới hạn, chẳng hạn một trăm người nó gặp thì chỉ có ba mươi người là nó có thể phù hợp mà dễ dàng đoạt xác. Những người còn lại có thể tùy thuộc vào căn cơ vững chắc mới có thể chống lại nó. Dĩ nhiên, nếu Đỉnh Cấp Hồn Thể muốn cố đắm ăn xồi mà đoạt xác những người này thì vẫn có khả năng đấy, nhưng nó vẫn phải mất khá khá thời gian, nhưng cũng nhanh hơn hạ cấp Hồn Thể và Trung Cấp Hồn Thể nhiều.

Cảnh giới tiếp theo, chính là cảnh giới không tướng, chỉ có thể có trong truyền thuyết. Hồn Thể đạt tới cảnh giới này mạnh mẽ đến mức có thể sánh ngang với Tiên Thiên Đạo Sư trong truyền thuyết, một thứ mà chỉ có thể thấy trong lời đồn đại, một thứ hung tính tràn ngập, điên cuồng mạnh mẽ đến phát sợ, mà mỗi một tu luyện đạo nhân nào nhắc đến nó đều phải nuốt nước bọt khô họng, cảm giác thần kinh rung động đến muốn vỡ tung, nó chính là... Mị Thể.

Mị Thể khủng khiếp đến mức không thân xác nào nó không thể đoạt, người gặp phải nó, mười người thì đến chín người phải tận mệnh. Xác xuất nó có thể đoạt hồn là quá lớn, lớn đến mức người ta còn sợ mà không dám nghĩ đến nó. Thứ mà Vũ Minh đối mặt trước mắt lúc này, đúng là Mị Thể trong truyền thuyết, thứ làm vạn vạn tu luyện đạo nhân kinh hãi thất sắc, một thứ không tướng. Mị Thể có thể dễ dàng đoạt hồn, không chỉ tiêu diệt được linh hồn bản thể mà nó còn có thể phá tung thể xác của một thường nhân.

Mị Thể ở Đông Á Đại Lục ngàn vạn lần khó gặp, khó có một linh hồn nào có thể tu luyện được đến mức này, trừ phi là Tiên Thiên Đạo Sư cực kì mạnh mẽ bị chết đi sinh ra, còn không nếu để tu luyện đến mức này có thể nói là vạn vạn khó cầu. Nó hiểm đến mức mà xác xuất gặp được một Mị Thể cũng còn hiểm hơn có thể gặp được một Tiên Thiên Đạo Sư trong truyền thuyết.

Tiên Thiên Đạo Sư người ta muốn cầu có thể nhìn được thấy mặt mà còn khó hơn đạp không phi thăng, Tiên Thiên Đạo Sư ở Đông Á Đại Lục chẳng khác gì thần nhân. Trừ phi là đỉnh cấp đạo phái may mắn thay mới có thể tồn tại được mấy vị, mà toàn Đông Á Đại Lục chỉ sợ cũng không tồn tại được mấy người.

Mà Mị Thể thì còn khó gặp hơn Tiên Thiên Đạo Sư đến vài lần, có thể nói nói chúng ta có cơ hội gặp được ba Tiên Thiên Đạo Sư thì may mắn thay mới có thể trông thấy một Mị Thể. Vì vậy tu luyện đạo nhân ở Đông Á Đại Lục phần lớn đến không quá lo lắng, trừ phi người nào vận khí quá đen đui mới gặp phải Mị Thể hung tàn kia, bằng không cũng không có gì đáng ngại.

Vậy mà thứ tồn tại trước mắt Vũ Minh đây rất có thể chân chính là một Mị Thể trong truyền thuyết. Thứ mà ngay cả Đông Á Đại Lục cực kì hiếm hoi thì ở đây chính mắt Vũ Minh có khả năng được chứng kiến.

- Mị... Mị... Thể?

Đào Huyền Ly miệng khê lắp bắp vừa nắc vừa sợ hãi nhắc lại từng từ Vũ Minh nói. Ánh mắt đỏ hoe vừa nhìn ông Tiến vừa lướt nhìn mọi người xung quanh rồi lại nhìn Vũ Minh. Nhà sư nghe thấy Vũ Minh nói như vậy thì cũng tỏ ra ngạc nhiên, thứ mà Vũ Minh nói ông ta hoàn toàn không hiểu, thứ này vượt ra ngoài phạm trù mà ông ta có thể nhận biết.

Nhà sư bước đến gần Vũ Minh, thân thiện cúi đầu chào hỏi rồi cất giọng hiền từ:

- Vị thí chủ này, thứ mà thí chủ nói bản tăng chưa từng nghe qua. Bản tăng từ khi sinh ra đã ở bốn tự, cũng đã gặp nhiều điều kì lạ, có gặp thể lực siêu linh, đã hóa độ cũng rất nhiều linh hồn. Gặp rất nhiều thứ, kinh nghiệm mà bản tăng có cũng không phải là ít, còn được đích thân thượng đại trụ trì của bốn tự đích thân chỉ dạy, độ hóa duyên kiếp. Vậy thứ mà là Mị Thể như thí chủ nói quả thật là chưa từng gặp, không biết có thể cho bản tăng vài điều chỉ giáo hay không?

Mọi người trong căn phòng lúc này cũng đều nhìn vào Vũ Minh với ánh mắt kì vọng, có thể nói hy vọng của họ bị dập tắt bởi người họ tin tưởng nhất là nhà sư kia, nhưng lúc này đây một ngọn lửa mới lại được nhen nhóm từ người trẻ tuổi như Vũ Minh khiến họ không ai là không cảm thấy mừng rỡ.

Lúc này Vũ Minh chỉ nghiêm mặt cau mày một cái, giọng nói từ từ phát ra:

- Tôi chỉ có thể nói, Mị Thể này muốn bất cứ người nào trong căn phòng này chết, nó đều có khả năng làm được!

Mọi người ai nấy đều bất động, họ vốn đã sợ hãi, thế nhưng Vũ Minh nói ra những lời này còn khiến họ sợ hãi hơn gấp bội, ngay cả nhà sư vốn điềm tĩnh từ đầu đến giờ cũng không khỏi xuất hiện một sự run rẩy nhẹ.

Nhưng Vũ Minh dừng một chút lại tiếp tục nói:

- Bất quá, mọi người cũng không cần phải lo lắng, thứ này rất có thể là Mị Thể như tôi được biết, nhưng cũng rất có thể là không phải, nếu nó thực sự là Mị Thể thì tôi cũng đành bó tay. Nhưng nó chỉ là một thứ giống như Mị Thể tôi vẫn còn có cách!

Những lời này Vũ Minh nói ra đều là có lý do, thứ mà hắn trông thấy, xác thực lúc mới bước vào hắn cũng không khỏi giật mình vì nó có những biểu hiện giống như của Mị Thể mà hắn từng được biết đến. Thế nhưng sau một thời gian quan sát hắn đã lập tức gạt bỏ suy đoán này, thứ nhất bởi vì Địa Cầu có thể tồn tại Mị Thể là điều khó có thể xảy ra, bởi Mị Thể chỉ có thể hình thành nhờ điều kiện đặc thù mà điều kiện này Địa Cầu không thể đáp ứng. Thứ hai, trừ phi Địa Cầu có tồn tại được Tiên Thiên Đạo Sư, bằng không một chủng loại như Mị Thể là tuyệt đối không thể xuất hiện.

Vì vậy, thứ mà Vũ Minh trông thấy rất có thể là hàng giả. Mị Thể đoạt xác bên ngoài biểu hiện trường hợp đúng là giống hệt với ông Tiến lúc này, nhưng mà có một thứ Hồn Thể khác đoạt xác cũng có biểu hiện tương tự như vậy, nó có một điểm chính là thôn phệ linh hồn đoạt xác thì thường rất dễ bị ngoại vật kích thích hung tính.

Thứ Hồn Thể này chính là từ Đỉnh Cấp Hồn Thể mới chớm bắt đầu tiến giai vào đẳng cấp Mị Thể, một Hồn Thể bắt đầu mang dáng dấp của một Mị Thể thế nhưng không có toàn bộ khả năng của nó, nó chỉ có một số biểu hiện đặc thù. Tỉ như có thể đoạt hồn dễ dàng hơn nhưng không đến mức bá đạo như Mị Thể là gần như không thân xác nào không đoạt được, hơn nữa nó cũng không thể dễ dàng bạo phá một thân thể, mà chỉ có thể làm cho thân thể đó trở nên dị dạng và giữ nguyên trạng thái đó.

Vũ Minh bước tới gần ông Tiến hơn, nhìn sâu vào trong đôi mắt ông ta, hắn kích phát tinh hồn lực đụng chạm dò xét. Đập ngược lại linh hồn hắn là một

con sóng hồn lực khiến tinh thần hấn rúng động, hấn biết nếu đây là Mị Thể thật sự thì đúng là lúc này hấn đang ngu dốt mà lao vào thí mạng cho nó, thể nhưng nếu chỉ là hàng giả thì hiện không thể làm được gì cả. Bởi khi nó xâm chiếm thân thể ông Tiến, nó tiến hành đoạt xác thì cũng đã bị khóa chặt vào thể phách này, khó mà thoát ra được để công kích Vũ Minh.

Hấn làm chuyện này tuyệt đối là đánh cược, mà hấn cũng đã từng suy nghĩ, nếu đây là Mị Thể thật sự, thì kể cả cho dù hấn không làm cái hành động liều lĩnh ấy thì tất cả mọi người ở đây cũng đều cảm chắc cái chết. Hồn Thể này đúng thật là mạnh mẽ, Hồn lực của nó mạnh hơn Vũ Minh đến nhiều lần, khiến hấn cũng phải đau nhức linh tâm đến thống khổ. Thế nhưng sau đó hấn đã thực sự mừng rỡ, thứ mà hấn phát hiện đúng thật có khả năng không phải là một Mị Thể chân chính mà chỉ là hàng nhái. Hồn lực của nó còn thiếu một điểm hung tàn để đạt đến mức độ Mị Thể.

Đề kháng định cho suy đoán của mình, Vũ Minh liền mau chóng quay ra nhìn mọi người lớn giọng nói:

- Mau đi kiểm cho tôi một ít máu chó đến đây!

Máu chó, máu gà, hoặc một số máu động vật mang tính nóng cao thì có thể kích phát hồn thể trở nên hung tàn hơn, khiến nó bộc lộ rõ bản chất cuồng loạn. Người Địa Cầu xưa nay vẫn lầm tưởng dùng những loại máu này là có thể xua đuổi được tà ma, thể nhưng Hồn Thể mà Vũ Minh biết, những thứ này chỉ có khả năng kích phát hung tính của nó cuồng bạo hơn mà thôi, điều này càng làm nguy hiểm hơn đến vật chủ mà nó kí sinh.

Chính vì vậy là bùa mà Đào Huyền Ly khi này sử dụng, nó có chứa máu gà, vì vậy đã kích thích hung tính của Hồn Thể gần đạt đến trạng thái Mị Thể biểu hiện hung tính tàn phá thân thể ông Tiến đến mức này. Lần này Vũ Minh sử dụng máu chó, có đặc tính nóng hơn máu gà nhiều lần, vì vậy biểu lộ hung tính của Hồn Thể khi gặp phải nó cũng rõ ràng hơn rất nhiều, nếu suy đoán này của hấn là chính xác, cùng mọi biểu lộ chứng minh, hấn có thể sử dụng một số thủ thuật cổ xưa ở Đông Á Đại Lục mà đối phó với Hồn Thể chớm đạt đến hạ cấp Mị Thể này, ngăn cản không cho nó có thể tiến đến mức độ đẳng cấp Mị Thể, một thứ đáng sợ trong truyền thuyết ngay cả ở Đông Á Đại Lục.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tướng Quân Cổ Đại

- Được!

Dương Minh Giang lúc này cũng biểu lộ khẩn trương, lập tức hướng mình rời khỏi phòng biến mất. Vũ Minh nhân lúc chờ máu chó để kiểm chứng thì cũng làm một số thủ ấn ẩn lên tất cả mọi người trong phòng. Đây là một số loại bí pháp của Phong Ngọc Kiếm Phái thường xuyên sử dụng khi bốn tẩu ở bên ngoài, nó có thể cơ bản loại bỏ tà khí tạm thời.

Hồn Thể này rất mạnh, nếu không nói là cực kì mạnh mẽ, bí pháp của Vũ Minh mặc dù không thể loại bỏ hoàn toàn nguy cơ Hồn Thể này công kích tất cả mọi người ở đây. Nhưng nó có thể làm cho Hồn Thể kia có chút kiêng kị, mặc dù chỉ là chút kiêng kị thể nhưng có còn hơn không, có biện pháp bảo hộ khiến Vũ Minh an tâm hơn rất nhiều, tránh việc khi hấn tiến hành trục xuất Hồn Thể kia, nó lại tiếp tục công kích thể phách một người khác làm cho việc làm của hấn trở thành công cốc.

Bộp bộp!!

Tùng đường ấn đánh xuống thân thể mỗi người là lúc đó họ cảm thấy khó thở. Bởi vì đặc tính của ám khí là ở thể khí loãng, mà Hồn Thể công kích thường nương tựa rất nhiều vào ám khí. Mọi người ở đây mỗi khi hít thở đều có thể khiến ám khí xâm nhập, như vậy sẽ khiến Hồn Thể kia công kích dễ dàng. Thủ ấn này tạo nên dựa trên nguyên tắc bế khí cho nên không thể tránh khỏi khiến mọi người có chút khó chịu ở lồng ngực, nói đơn giản ra thủ ấn này là để phong bế một số huyết đạo khiến ám khí khó xâm nhập hơn.

Khoảng một tiếng sau, lúc này mới có tiếng bước chân lịch bạch vang dội đến. Đoán chắc Dương Minh Giang đã kiểm được máu chó, mà lúc này Vũ Minh cũng hoàn thành việc thành lập thủ ấn trên thân mình tất cả mọi người, hấn liền nhắm nghiền đường thần điều tiết Hồn Thể. Đây là quá trình rất gian nan, là quá trình hấn sẽ phải dùng chính Hồn Thể của mình vốn yếu hơn Hồn Thể kia rất nhiều để áp chế nó.

- Vũ Minh, đây là máu chó!

Dương Minh Giang mồm miệng thở hắt hắt, mồ hôi nhễ nhại, cầm một cái túi nylon nhỏ, bên trong chứa toàn bộ là chất dịch màu đỏ tươi vẫn đang còn những bọt khí thỉnh thoảng nổi lên. Vũ Minh nhanh tay chớp lấy cái túi nylon, thận trọng tiến gần đến người ông Tiến.

Grừ rào, khề khề!!

Dường như cảm nhận được máu chó đang đến gần, một tia phản kích hiện lên trong mắt ông Tiến. Hung tính được bộc lộ rõ ràng, khoe miệng không ngừng chảy ra nước rãi, thân thể run lên bần bật muốn lao đến trực như muốn bóp cổ Vũ Minh. Ông Tiến hiện đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ lớn, được làm bằng gỗ đinh hương tỏa ra mùi thơm của gỗ, tay ông ta bị cột chặt ở thành ghế, cả chân cũng vậy. Một chiếc ghế chắc chắn đến như thế, vậy mà từ lâu cũng đã vang lên những tiếng rắc rắc như muốn gãy vụn. Hồn Thể này tác động vào thân thể ông Tiến khiến ông ta trở nên quá mạnh mẽ, chiếc ghế kia chỉ sợ sẽ không chịu nổi vài giây nữa.

Hồn Thể xâm nhập mà khiến một thân thể già yếu còm cõi khỏe đến mức muốn bẻ gãy được cả gỗ đình hương, thứ mà ngay cả một người tự xưng là võ sư cũng cảm thấy khó nhằn thì nếu ai nhìn thấy cảnh này chỉ sợ cũng sợ hãi đến không thể chịu nổi. Vũ Minh không chần chừ thêm nữa, lập tức xoay tay nhanh thoăn thoắt, hất tung những giọt dịch thể màu đỏ lên không trung. Chính xác rải đều đến từng milimet, cứ như hấn có thể không chế được chúng phủ toàn bộ lên thân mình ông Tiến không sót một giọt nào. Đây cũng đều là nhờ vào khả năng không chế linh dịch luyện đan lâu nay của hấn.

GRÀO!!!

- Quả nhiên là Hồn Thể Đình Cấp!

Rắc rắc rắc!

Một tiếng rít lên hung bạo to đến chói tai gây khó chịu đến cả trung ương thần kinh. Đúng như Vũ Minh dự đoán, Hồn Thể này chính xác là một Hồn Thể Đình Cấp đang chồm giai tiến vào Mị Thể, nếu để một thời gian nữa nó thành công thôn phệ linh hồn ông Tiến, nó sẽ có thể ngay lập tức tiến vào cấp bậc Mị Thể. Nếu đúng thật đến mức này, chỉ sợ Địa Cầu không ai có thể ngăn nổi nó hoành hành.

Thành ghế gỗ đã nứt vỡ từ lâu từ sức mạnh to lớn của đôi bàn tay ông Tiến, lúc này không chịu nổi đã trực tiếp vỡ vụn. Lúc này không còn gì trói buộc, khoảng cách giữa Vũ Minh và ông Tiến là quá gần, bàn tay nổi những gân xanh và lúc này đang bốc mùi gớm ghiếc kia quá dễ dàng để chụp lấy hấn. Tinh thần Hồn Thể của hấn lúc này lập tức đón nhận công kích từ Hồn Thể sâu thẳm trong thể phách của ông Tiến, khiến hấn không khỏi cảm thấy choáng váng, một cảm giác không thể không chế thân thể lan tràn đang đến gần.

- KHÔNG ĐƯỢC!

Vũ Minh hét to một tiếng, thứ duy nhất khiến hấn tự tin có thể đối chọi với Hồn Thể này là hấn đang có thể phách để dựa vào, nếu bây giờ bị nó đánh bay luôn cả kết nối thể phách, chỉ sợ thân hấn còn không lo nổi, trực tiếp bị nó thôn phệ ngược lại.

- Bộp!

Một cước nhanh chóng được Vũ Minh đạp tới, đẩy bay thân thể ông Tiến ra xa một quãng. Hấn cũng thuận tiện nhờ cước này lui người lại một chút. Nhờ vậy hấn đã tránh được một sự uy hiếp khủng khiếp đến từ Hồn Thể kia, cảm giác tinh thần Hồn Thể thoáng chốc ổn định, hấn lại càng mau lẹ hơn, một thủ ấn lạ kì hình giọt nước lóe lên được đánh ra.

- CẦM HỒN ẮN!!!

Thủ ấn mờ ảo như có như không, hình ảnh lập lờ nhỏ bé lóe lên nhanh như lưu tinh đánh vào mi tâm ông Tiến. Thân thể ông Tiến vẫn đang hung bạo lao đến gặp phải thủ ấn này lập tức đứng sững lại. Không lâu sau có một tiếng cười khàn đặc và khò khè phát ra từ miệng ông Tiến.

- Khả khả, thẳng nhóc, này tướng làm như thế này sẽ giữ chân tao được bao lâu?

- Bớ!

Đào Huyền Ly mừng như muốn khóc, ông Tiến im lặng đã bao nhiêu lâu nay vậy mà lúc này lại cất lên tiếng nói khiến cô không dấu nổi vui mừng. Thân mình cô đứng bật dậy lao nhanh đến muốn ôm trùm lấy ông Tiến. Vũ Minh vội biến sắc, Cầm Hồn Ấn là hấn dựa vào tinh thần Hồn Thể tạo ra để nhiễu loạn liên kết giữa Hồn Thể kia và thể phách ông Tiến, khiến nó tạm thời không thể di chuyển được. Hiện tại Đào Huyền Ly tới gần hấn không chắc sự nhiễu loạn kia có thể diễn ra bao lâu, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

- Mau ngăn cô ấy lại!

Vũ Minh vội giọng nói, khoảng cách giữa hấn và Đào Huyền Ly khá xa, lúc này chỉ có Dương Minh Giang là gần cô ấy nhất. Anh ta lập tức cũng cảm thấy hốt hoảng nhanh chóng kéo Đào Huyền Ly lại ghì chặt lấy cô, mặc cho cô giãy dụa vẫn không buông, cảm nhận được sự nguy hiểm từ ánh mắt Vũ Minh truyền đến khiến Dương Minh Giang thầm toát mồ hôi cảm thấy may mắn là mình đã hành động kịp thời. Thái độ kia của Vũ Minh, chỉ sợ nếu anh ta mà không ngăn cản Đào Huyền Ly kịp thì sẽ xảy ra án mạng.

Khắc khắc!

Lại một ánh mắt ma mãnh toát ra từ khuôn mặt ông Tiến nhìn về phía Đào Huyền Ly, ông cất giọng mà nghe muốn phát tởm:

- Đến đây nào, khắc khắc, con gái!

Giọng nói khàn đặc tiếp tục phát ra, như đề mê hoặc. Nhà sư lúc này chứng kiến cảnh tượng cũng không khỏi giật mình, nhưng thoáng chốc lại bình tĩnh, suy nghĩ chút gì đó ông ta liền cất giọng:

- Đề bản tăng có gắng ra tay trừ con yêu này! Nếu thất bại chết cũng không hối tiếc!

Nói rồi cầm tràng hạt lao đến gần ông Tiến, nhanh đến mức mà Vũ Minh muốn ra tay ngăn cản cũng không kịp, bởi vì khoảng cách giữa hấn ta và nhà sư là quá xa. Hấn còn đang chuẩn bị bước thứ hai để không chế Hồn Thể này, hiện tại chưa kịp hoàn thành đã bị nhà sư phá hỏng. Mà chỉ sợ tính mạng của nhà sư cũng bị uy hiếp, Cầm Hồn Ấn kia sợ rằng đây đã là mốc thời gian giới hạn cuối cùng của nó có thể duy trì.

- Khắc khắc, khi còn sống bốn tướng cũng thích làm thịt mấy con lừa trọc này!

Rạc rạch!

Ông Tiến bị Cầm Hồn Án của Vũ Minh chế ngự bất động hồi lâu, lúc này bắt đầu chậm rãi cử động. Các cơ thịt phát ra tiếng động như muốn rách. Nhà sư cầm tràng hạt lao đến chưa kịp tung lên đã bị bàn tay góm ghiếc của ông Tiến bóp chặt lấy cổ, được mấy chốc thì sắc mặt nhà sư cũng tím ngắt. Vũ Minh thì lại càng nhanh chóng hơn, hẳn biết bây giờ có muốn cứu nhà sư cũng không kịp nữa rồi, cho nên hẳn muốn càng tận dụng thời gian hơn nữa để hoàn thành bước thứ hai của Cầm Hồn Án chế ngự hồn thể kia thêm một lần nữa.

- THÍCH THUỘNG ĐẠI SU'!!!

Tất cả mọi người trong căn phòng ai nấy đều sợ hãi kêu lên, nhưng không ai dám tiến gần ông Tiến, họ vẫn dè chừng và hành động dựa theo thái độ của Vũ Minh. Hiện tại thấy hắn cũng bất động không nói gì thì họ lại càng im lặng hơn.

- Khắc khắc, bốn tướng chết cũng đã mấy trăm năm, hiện tại có thể cảm nhận được cơ thể sống thật thích thú!

- Mấy trăm năm??

Vũ Minh đang vận động tinh thần Hồn Thể hình thành thủ ấn nghe thấy lời nói ma mãnh của Hồn Thể kia cũng không khỏi nhú mày. Nói như vậy Hồn Thể này chết đã mấy trăm năm, tính ra hẳn là người thuộc thời kì cổ đại của Địa Cầu. Địa Cầu cổ đại có rất nhiều truyền thuyết tồn tại võ đạo đỉnh cao, thậm chí có Tiên Thiên Võ Sư cũng là có khả năng, thảo nào khó trách Hồn Thể đó lại mạnh đến như vậy, sinh ra trong thời kì đó, nó kia đạt đến mức gần tiến giai Mị Thể cũng là có khả năng.

Vũ Minh vốn định dùng Cầm Huyền Án, một loại Án kí hình thành từ việc hi sinh tinh thần Hồn Lực, để có thể trục xuất Hồn Thể kia ra khỏi người ông Tiến. Chỉ có điều sau khi trục xuất Hồn Thể đó, tất cả đều phải rời khỏi căn nhà hiện tại, và còn phải đốt ngay căn nhà này thì mới có thể loại bỏ được gốc rễ vấn đề. Nhưng kế hoạch của hắn còn chưa thành công thì liên tiếp bị Đào Huyền Ly và nhà sư kia quấy rầy, hiện tại còn để Hồn Thể kia thành công thoát khỏi Cầm Hồn Án, khiến cho hắn bị phân tâm, Cầm Huyền Án không thể thành công hình thành.

Rắc!!!

Cuối cùng trải qua hồi lâu bị bóp nghẹt cổ, nhà sư đã chết, chết dưới cái bàn tay góm ghiếc kia của ông Tiến. Con người mà trước đây trong mắt Đào Huyền Ly là một người bố hiền từ và ân cần, một con người sáng suốt thiện lương, vậy mà giờ hình ảnh ông thật tàn độc. Một kẻ sát nhân lộ nguyên hình, giết người mà không cảm thấy góm tay.

- Vũ Minh... Chú Tiến, còn có thể cứu được chứ?

Dương Minh Giang vẫn đang ghi chặt thân mình run rẩy của Đào Huyền Ly, sợ hãi mà không dám tin con người gầy gò yếu ớt trước mắt chỉ bằng một tay bóp chết nhà sư khỏe mạnh.

Vũ Minh tỏ ra bất lực mà lắc đầu:

- Bây giờ chỉ còn có hai con đường. Một là giết ông ấy, để bảo đảm tính mạng cho mọi người. Hai là để ông ấy sống, Mị Thể kia sẽ giết hết tất cả chúng ta.... Không chừa một ai!

- Bịch!

Xác nhà sư rơi xuống nền nhà cứng ngắt lạnh lẽo, ông Tiến đưa ánh mắt quái vật của mình hướng tới Vũ Minh. Chớp mắt một cái thân mình gầy yếu kia đã nhanh như cắt đến trước mặt hắn. Vũ Minh cũng lập tức nhận ra, thân mình cũng không hề lay động sợ hãi mà lại càng bình tĩnh hơn.

Tận đến khi ông Tiến áp sát, hắn mới hét lớn:

- Cầm Đại Hồn Án!

Bình!!!

Hình ảnh giọt nước nhỏ lại ánh nên, tuy nhiên lần này sắc nét gấp bội, trực tiếp đánh thẳng vào mi tâm ông Tiến một lần nữa, khuôn mặt Vũ Minh tái nhợt. Thi triển Cầm Hồn Án mỗi lần đều tiêu hao tinh thần Hồn Thể, hay nói cách khác là chính hắn đang thiêu đốt Hồn Thể của mình để thi triển loại thủ ấn này. Huống chi lần này còn là Cầm Đại Hồn Án, tinh thần Hồn Thể tiêu hao cũng là gấp bội, khó tránh khỏi Hồn Thể vì vậy mà suy yếu.

Vũ Minh vội hét lớn:

- MAU LỰA CHỌN, MỘT LÀ ÔNG TA CHẾT, HAI LÀ CHÚNG TA!!!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lũng Bang Chợ Đố

Trước tiếng hét lớn của Vũ Minh, mọi người ai nấy đều run sợ nhìn nhau, im lặng không nói gì. Dương Minh Giang bần thần cả người, lát sau mới cố cất giọng:

- Thật sự không còn cách nào?

Vũ Minh mệt mỏi cố lắc đầu:

- Không còn!

Không khí im lặng lại bao trùm, cả căn phòng chỉ có duy nhất một âm thanh khè khè đang phát ra từ miệng ông Tiến. Ông ta đang bất động, nhưng cũng không được lâu nữa, Cầm Đại Hồn Ân sẽ hoàn toàn bị công phá, đến lúc ấy thì Vũ Minh kể cả có còn tinh thần Hồn Thể kia cũng nhất định sẽ đề phòng, khó mà đắc thủ như hai lần đầu.

Một giây, hai giây, thẳng cho đến một phút sau vẫn không ai nói câu gì, tất cả đều đang lưỡng lự. Một là tin Vũ Minh, họ sẽ bị coi là người mê tín dị đoan, lâm vào hủ tục cổ đại. Thứ mà chính phủ cam đoan bài trừ, không chừng còn bị gắn tội danh đồng mưu giết người. Hai là bỏ qua tất cả những thứ mà họ nhìn thấy, coi là ông Tiến bị tâm thần, mọi chuyện Vũ Minh nói đều là bịa đặt, nhưng cũng rất có khả năng họ sẽ phải hứng chịu hậu quả thảm khốc là toàn bộ mất mạng.

Lớp ngăn cách Hồn Thể trên thể phách ông Tiến có lẽ không còn duy trì được nữa, có lẽ chỉ còn là vài giây. Chấm sáng mờ nhạt trên mi tâm của ông vốn đã khó thấy nay còn mờ hơn nữa, điều đó chứng tỏ Cầm Đại Hồn Ân nhất định là chuẩn bị bị giải khai toàn bộ.

- Quyết định đi!

Vũ Minh lần này nghiêng răng nói, hần rất giận dữ, nếu không phải là tại những con người này liên tiếp phá hỏng quá trình của hần, thì chuyện này thực sự quá dễ giải quyết, không đến nỗi đặt hần vào nguy hiểm đến như thế này. Ai nấy lại đều nuốt nước bọt khô họng im lặng, khiến hần lại càng khấn trương hơn. Lúc này thời gian chẳng khác gì sinh mệnh, phí phạm một giây một phút trong im lặng thế này còn khó chịu hơn là phải chết thật sự.

Đào Huyền Ly thì đã chết lặng từ lâu, cô vẫn đưa ánh mắt kì vọng nhìn về phía ông Tiến. Dương Minh Giang thì biểu hiện cũng không mấy khả quan, miệng méo xệch, tư lự một lúc cuối cùng cất giọng nói:

- Chúng tôi muốn ông ấy được sống!

Nói rồi anh ta thờ dãi một tiếng nhắm nghiền mắt lại, mọi người ai nấy trong phòng cũng đều nín lặng cúi đầu.

Vũ Minh nhẹ nhàng gạt đầu, hần đã tức giận, nhưng lúc này cũng đã hiểu, liệu có mấy ai đứng trước ngưỡng cửa lựa chọn sinh tử này mà lại có thể tàn độc chọn giết một người mà họ yêu quý. Đây âu cũng là số mệnh của họ, vậy giận họ làm liên lụy đến mình phỏng có ích gì.

- Đã như vậy tôi cũng không còn phận sự ở đây nữa rồi, mọi chuyện tùy trời! Hy vọng sau này có thể gặp lại mọi người!

Nói rồi Vũ Minh sắc mặt không biểu cảm, lạnh lẽ mà biến mất. Mọi người lúc này vẫn còn đang mơ màng, họ không ý thức được, vì mọi chuyện đối với họ có lẽ xảy ra quá nhanh. Nhanh đến mức mà Vũ Minh sử dụng thân thủ linh hoạt của mình rời khỏi biệt thự chỉ trong khoảng vài giây mà bọn họ cũng không kinh ngạc hay để ý. Bởi họ còn có thứ phải nghĩ quan trọng hơn là ngoại vật tác động nhiều.

Căn biệt thự to lớn sáng rõ, chỉ vài phút sau ánh đèn đã vụt tắt. Không một tiếng động, ánh đèn biến mất cũng khiến nó âm u hơn không ít. Vũ Minh lặng lẽ đứng nhìn từ phía xa mà lắc đầu, đêm nay có lẽ đã có quá nhiều người chết vì hần. Hần lại cắn răng ngẩng đầu mà suy nghĩ, nếu như hần có thực lực thật sự thì những người này hôm nay đã không phải chết, chứng kiến thứ mà đã biết trước kết quả như vậy mà không làm gì được để thay đổi quả thực quá đau lòng.

....

Chợ Đố, hay còn gọi là chợ Tam Bạc, là một cái chợ nằm trên đường Phan Bội Châu của thành phố Hải Phòng. Chợ này được dựng lên vào năm 1985, thế nhưng đi về xa xưa hơn có lẽ còn có nhiều chuyện sâu xa về nó, lâu hơn về trước nó có khi còn được hình thành từ thời Pháp thuộc, thế nhưng vì một trận bom dội mà nó bị phá hủy, mãi sau này mới được xây dựng lại. Kể từ khi nó hình thành, đã có không ít mầm mống hắc đạo nổi lên ngấp nghé muốn thao túng.

Thế nhưng vì những năm trước đây chính quyền còn mạnh tay, cho nên những thế lực này không phát triển mạnh. Còn về những năm gần đây, tham nhũng hối lộ xảy ra nhiều, các nhân vật chính quyền cấp cao ở đây cũng đã bị mua chuộc, thậm chí còn làm tay sai cho hắc đạo để ăn tiền.

Thăng phải nói về bảy năm trước, lúc này các thế lực hắc đạo phát triển mạnh. Có bốn thế lực được chú ý đến nhất là Lũng Bang, Vĩnh mặt sẹo, Hà Hổ, Kiên đầu bẹt nổi lên chém giết nhau tranh địa bàn làm ăn trong chợ. Các thế lực khác thì cũng chỉ ăn theo hoặc thu tiền bảo kê một số cửa hàng nhỏ.

Trải qua nhiều năm như vậy, cái chợ Đố này cũng phát triển to lớn không ít. Trong đó bang Hà Hổ là mưu toan hống hách chiếm được nhiều địa bàn nhất, Kiên đầu bẹt chiếm địa bàn ít hơn nhưng cũng không chịu kém cạnh cậy thế lực người đông hơn mà cũng ngao ngễ một khu. Còn bang Vĩnh mặt sẹo thì đã suy yếu đi nhiều hơn so với trước, nhưng cũng nhờ bang chủ là tên Vĩnh mặt sẹo có mối quan hệ với lãnh đạo, giới luôn cúi cúi cúi nên cũng giữ được miếng đất làm ăn.

Duy chỉ có Lũng bang, do Cù Lũng cầm đầu là suy yếu đi quá nhiều, thậm chí yếu đến mức có thể bị gạt bỏ khỏi tên bốn thế lực lớn.

Cù Lũng ban đầu chỉ là một tên bốc vác, sau vì chủ trả lương bèo nên rấp tâm muốn làm xã hội đen, hắn mới vay tiền mà mở lên một cái quán điện tử. Sau khi mở quán điện tử hắn quen biết nhiều, nhiều tên chơi nợ phải nghe răm rắp hắn mà làm việc cho hắn, thẳng đến khi lún sâu vào vũng lầy không thoát ra được mà đầu nhập vào bang của hắn.

Không lâu sau thì Cù Lũng đã gây dựng được một lực lượng lớn với hơn ba mươi tên đàn em, bắt đầu nổi lên tranh chấp địa bàn với Hà Hồ, bắt đầu thu tiền bảo kê. Các thế lực khác sau đó cũng lần lượt mà hình thành.

Quân của Hà Hồ xuất thân đều là xe ôm, dọc một tuyến phố Phan Bội Châu quá nửa đám xe ôm đều là quân của hắn, thế cho nên lực lượng cũng rất đông, phải đến hơn hai mươi người. Hà Hồ với Cù Lũng đánh nhau phải đến mấy năm, đa phần đều là Cù Lũng thắng thế vì quân số đông hơn, hơn nữa toàn là bọn nghiện game nên có máu làm liều.

Lũng từ đấy đâm ra khinh địch, tự coi địa bàn cả cái chợ Đổ này đều là của mình. Nhưng không ngờ trong trận chiến ba năm trước, Hà Hồ chơi đều, hắn sai một đám đàn em đến gây sự, đánh nhau ở quán của Cù Lũng rồi báo cho dân phòng. Cù Lũng từ đấy bị tước giấy phép làm ăn, lại phải mở một cái quán Bida chui. Địa bàn cũng thu hẹp đi không ít, dần cho đến bây giờ các bang khác đều lớn mạnh, chỉ có hắn là vẫn không ngóc đầu lên được.

Trần Vũ Minh lang thang suốt mấy tiếng đồng hồ, trời đã tối, bụng đói hắn không biết lấy gì ăn. Cuối cùng đi đến trước chợ Đổ này hắn mệt mỏi mà gục xuống.

- Người anh em có về một mẻ mồi nhĩ?

Lúc này có một người trung niên dáng vóc khá vạm vỡ, khuôn mặt xạm nắng. Đang cầm điều thuốc rít từng hơi xa xăm mà nhìn về giữa chợ. Ông ta nhìn Vũ Minh tỏ vẻ quan tâm rồi lại liếc đi chỗ khác.

Môi Vũ Minh khô khốc, hắn đang rất khát nước, bờ môi là những lớp da do thiếu nước tróc lên trắng bóc. Hắn cũng chỉ khô họng thờ ra những hơi nóng nói:

- Cũng không có gì, chỉ là hôm nay là một ngày không may thôi!

Trung niên gạt đầu rồi hỏi:

- Cậu tên gì?

- Trần Vũ Minh!

Vũ Minh cười nhạt nói, trung niên cũng tiếp giọng:

- Tôi tên Cù Lũng, có thể gọi tôi là anh Lũng cũng được!

Thì ra người trung niên này lại chính là Cù Lũng, một trong những nhân vật một thời tiếng tăm của chợ Đổ. Vũ Minh cũng chưa nghe qua tích chợ Đổ này nên cũng chỉ gạt đầu không nói gì. Im lặng một lát, Cù Lũng lúc này đứng lên rít nốt hơi thuốc cuối cùng rồi ngắc ngư đầu nói:

- Đi thôi!

- Đi đâu?

Vũ Minh ngạc nhiên hỏi.

- Tôi đãi cậu một bát phở, người ngòm thế kia thì còn làm ăn gì!

Vũ Minh lắc đầu:

- Tôi không quen biết anh!

Cù Lũng lại cười:

- Làm người ai cũng có lúc này lúc kia, không cần phải ngại!

Nói rồi đi thẳng, cũng chẳng thèm để ý xem Vũ Minh có đi theo hay không.

Vũ Minh nuốt một ngụm nước bọt ít ỏi xuống cổ họng khô rát, hắn nắm chặt bàn tay lại. Quyết tâm thờ dài một tiếng, Vũ Minh đứng dậy đi theo Cù Lũng. Chỉ cần có thể trụ được hơn một ngày nữa thôi là hắn có khả năng sẽ tìm ra lối thoát mới cho mình. Không cần phải lang thang vất vưởng như thế này nữa.

Bước vào quán phở hơi nước bay nghi ngút, mùi thơm của thịt bò bay đến khiến Vũ Minh dù đang rất khát nước mồm miệng cũng ướt nhẹp. Nồi nước phở sôi sùng sục với hành lá xanh tươi khiến hắn liên tưởng đến thứ mình sắp chuẩn bị được thưởng thức.

Ngồi xuống chiếc bàn cũ kĩ nhưng khá chắc chắn ở ngay ngoài cửa quán. Cù Lũng ra hiệu cho Vũ Minh ngồi xuống, rồi cất lớn giọng nói:

- Chủ quán, cho hai bát phở!

Bà chủ quán mặt béo tròn phốp pháp hai mắt cười híp lại:

- Anh Lũng lâu lắm rồi mới thấy có mặt nhì!

Lời bà ta vừa dứt đã có một thằng nhóc khoảng mười lăm tuổi bụng hai bát phở thơm phức khói bay nghi ngút đặt lên bàn. Vũ Minh nuốt nước bọt ừng ực nhưng vẫn ngại chưa dám động đũa. Cù Lũng thấy vậy lại càng cười lớn:

- Cậu là đàn ông hay đàn bà mà phải như vậy?

Nghe thấy câu nói này, hai mắt Vũ Minh sáng rực, đã như vậy hấn cũng không cần khách khí. Liền trực tiếp cầm đũa bẻ bát phở húp sùm sụp, đây là bát phở tuyệt vời nhất, hay là thứ thức ăn ngon nhất từ khi hấn biết đến thế giới hấn có thể cảm nhận. Từng miếng phở hấn nuốt vào cảm giác trơn tuột ngọt ngào thơm ngát đến vô bì.

Ăn xong một bát phở chỉ trong chưa đầy một phút, khiến Cù Lũng cũng phải há hốc mồm miệng. Vũ Minh vẫn còn chèm chẹp miệng nghĩ đến hương vị mà hấn vừa trải qua, cả đời này hấn nhất định sẽ không quên hương vị này. Hấn nhìn Cù Lũng mà thấy cảm động, Cù Lũng nhìn hấn mà thương thức.

- Ông không ăn?

- Hai bát phở này đều là tôi gọi cho anh, tôi đã ăn rồi!

Cù Lũng mỉm cười mà nói, Vũ Minh bất giác cảm thấy ghen hợm, bát phở thứ hai hấn bẻ lên, ăn nó từ từ mà cảm nhận. Tận mười phút sau hấn ăn đến không xót một giọt nước, lại liếm mép mà ngồi bất động.

- Ha ha, anh Lũng hôm nay lại có nhả hứng đi chơi nhì, còn không dẫn theo đàn em!

Bất chợt có giọng nói lớn vọng vào quán phở, chỉ thấy Cù Lũng mặt mày bất chợt biến sắc. Ông ta cười gượng nhìn Vũ Minh:

- Xin lỗi, có lẽ tôi lại làm phiền người anh em rồi!

Giọng nói vọng vào kia xuất phát từ phía sau Vũ Minh, là từ ngoài cửa, hấn nhanh chóng quay người lại đảo mắt nhìn, chỉ thấy bốn năm tên ăn mặc lôi thôi. Mặt mũi hốc hác tóc tai nhuộm vàng đỏ đang trợn mắt nhìn Cù Lũng.

- Bọn chúng là ai?

Vũ Minh ngạc nhiên hỏi, Cù Lũng lúc này cũng đang rất khấn trương vội trả lời:

- Đàn em của Kiên đầu bết!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kiên Thành

Kiên đầu bết, năm mười bốn tuổi nổi danh cả cái vùng chợ Đổ với sự liều lĩnh, hấn khiêu chiến những tên đầu gấu nhất nhì cả chợ với chỉ một con dao trên tay. Năm mười sáu tuổi hấn tự lập nên một băng nhóm trộm cắp mang tên: “Những người anh em”, hoành hành khiến công an phải đau đầu. Ngay sau đó hấn bị bắt vào trại giáo dưỡng cải tạo hai năm.

Ra trại, ngra quen đường cũ, hấn thiết lập nên một băng nhóm mới dựa vào quen biết từ trước. Móc nối đường dây buôn bán hàng lậu từ cửa khẩu Lạng Sơn thẳng vào chợ. Kể từ đây hấn bắt đầu có tiền, nhiều kẻ đi theo hấn và cúi đầu, băng nhóm của hấn tuy rằng xuất hiện sau nhất bốn thế lực, thế nhưng lại có sự uy hiếp rất lớn bởi người đồng, hấn trả lương cho đàn em rất hậu vì những chuyến hàng lời lãi đến cao ngất.

Từ lúc bắt đầu trở nên có máu mặt, hấn không kiêng dè bất cứ ai, ngay cả Hà Hồ là người kiểm soát nhiều địa bàn nhất cũng cảm thấy khó chịu trước quân số của hấn. Người ta thường gọi nôm na biệt danh của hấn là “Kiên đầu bết” bởi vì hấn có một khuôn mặt ngấn, ánh nhìn khó chịu với gò má bành và lông mày rậm. Nhưng hấn lại tự thích gọi mình là Kiên Thành hơn, bởi vì tên đó nghe cũng hay và khá hầm hố, hấn bắt bọn đàn em đều phải gọi hấn như vậy, mặc dù sau lưng hấn bọn chúng vẫn rì rầm gọi hấn với cái biệt danh như cũ là Kiên đầu bết.

Đàn em của Kiên đầu bết đi đâu cũng có bè có hội, chúng cậy người đồng nên không bao giờ đi lẻ. Băng nhóm Kiên thành phải đông đến hơn bốn mươi người, nhiều hơn cả bang Cù Lũng và Hà Hồ hiện giờ cộng lại. Chính vì vậy chúng rất thích trò đánh hội đồng, và cũng rất bản tính. Mỗi khi gặp bất cứ

đàn em băng nhóm nào đối địch đi lẻ thì chúng đều chặn đường sinh sự và giữ đủ trò bi ối. Còn khi thấy băng đối thủ đi đông thì chúng chọn cách nịnh nọt hoặc trốn tránh.

Chính vì vậy, bất cứ ai thuộc ba băng nhóm còn lại đều rất chán ghét bọn đàn em Kiên Thành. Không chỉ trong đối chọi về vũ lực, quân của Kiên Thành đi đâu cũng chỉ rất hậu, bởi vậy mỗi tụ điểm ăn chơi, chỉ cần nói là thuộc thế lực Kiên Thành thì ánh mắt nhìn của người ta cũng khác hẳn về mình, cho dù về ngoài của họ có xoàng xĩnh đến cỡ nào.

Cù Lũng là đại ca của Lũng bang cho nên chuyện mà ông ta đi một mình là rất hiếm khi xảy ra. Hôm nay không hiểu đám đàn em của Kiên Thành gặp phải vận may gì mà lại bắt gặp được đúng Cù Lũng đang ở một mình với Vũ Minh. Dĩ nhiên với tính cách của bọn chúng thì không có gì mà lại không sinh sự cả.

Bốn tên tuy ăn mặc lố lếch thếch, nhưng không tên nào là không có nhẫn bạc hay đồng hồ vàng. Có thể thấy chúng kiếm được không ít lợi từ Kiên đầu bet, lúc này gặp Cù Lũng đang ở một mình. Ừ thì cùng lắm có thêm Vũ Minh bên cạnh đi. Nhưng mà đối với chúng thì Vũ Minh cũng chẳng to lắm, người như Cù Lũng xông pha lâu năm thì có thể lo được hai người một lúc, thậm chí là ba. Nhưng chúng tin chắc Vũ Minh thì chỉ cần một người trong bọn chúng là có thể đánh dẹp.

Chúng bị đánh lừa bởi vẻ ngoài trắng trẻo thư sinh của Vũ Minh, nhưng tên lẫn lộn trong trốn xã hội đen như chúng thì coi Vũ Minh chẳng khác gì đám phé công tử, chỉ cần một đám là đã ngã lăn quay ra đây.

Với quân số là năm người, chúng tin chắc có thể hành hạ cả Cù Lũng lẫn Vũ Minh trong vòng vài phút. Nhưng chúng thật sự hoàn toàn đã mắc sai lầm.

- Mấy thằng nhãi nhép chúng mày định làm cái gì, mau rút đi cho khuất mắt tao!

Cù Lũng lúc này tỏ ra sành sỏi, lớn giọng dùng bộ mặt khá quen thuộc khi đánh nhau để dọa nạt. Với chán nhãn và khuôn mặt dữ tợn, mặt hơi ngược lên để tỏ vẻ khiêu khích. Chỉ với một chiêu này ông ta đã dọa được không biết bao nhiêu kẻ, thậm chí không cần dùng đến nắm đấm đã khiến cho kẻ đó kêu cha gọi mẹ. Dù sao lẫn lộn trong giang hồ lâu nay thì cũng phải có chút ít thủ đoạn, thủ đoạn dọa nạt vẫn là thường dùng đến nhiều nhất.

Năm tên bang Kiên Thành trước điệu bộ dữ tợn của Cù Lũng thì cũng chỉ im lặng chốc lát rồi lại, nhìn nhau thì thầm rồi rúc rích cười.

- Thôi đi thằng già, Lũng bang của ông bây giờ cũng chỉ có hơn chục thằng, nếu anh Kiên muốn xóa sổ thì Lũng bang từ lâu cũng chẳng còn bát phở mà húp nữa rồi. Ở đây mà giờ trò giả sư từ nạt hồ!

- Thực ra cũng là sư từ giấy đấy, ha ha!

Bốn tên lại phá lên cười rúc rích, cả bọn quảng cái hành động bá đạo của Cù Lũng đi như một đứa trẻ đang tập làm oai.

Cù Lũng lòng chột bồi hồi, lúc này nghĩ lại, ông ta thấy ngày xưa mình hùng tráng với bao nhiêu đàn em thế nào, thì bây giờ bị hạ nhục đến không còn sót lấy một chút danh dự. Quả thật là cuộc đời xoay vần, bất cứ lúc nào cũng có thể lên voi xuống chó. Khi ông ta còn nhiều đàn em và quyền thế thì sợ rằng ngay cả năm tên này nhìn thấy mặt ông cũng phải sợ mất mặt, rồi rít mà nịnh nọt lấy lòng. Còn bây giờ dưới con mắt của bọn chúng, bang chủ của Lũng bang chẳng khác gì trò hề, người ta muốn cho sống thì được sống, còn muốn bóp chết thì sẽ chết bất cứ lúc nào.

- Ha ha, năm thằng, năm thằng chúng mày thực ra muốn cạy người đồng chứ gì? Thằng Lũng này cóc sợ, cái loại ăn nhơ như chúng mày thì chỉ giỏi chạy theo xoắn quây ăn tiền, chứ ngoài ra đánh nhau thì vẫn phải gọi ông đây một tiếng bằng cụ nghe chưa?

Cù Lũng vẫn không giảm bộ mặt hầm hờ, cảm vẫn hát lên tỏ sự bá đạo trong tính cách của mình. Đứng trước nguy hiểm ông ta vẫn không làm sa sút phong độ của một đại ca, để cho năm thằng nhóc con trong mắt ông ta biết không phải cứ ai cũng có thể bắt nạt được một nhân vật tầm cỡ đại ca một băng. Muốn cổ đám ăn xôi thì cũng phải chịu quả đắng mới được.

- Đại ca cỡ anh Lũng theo tôi thấy cũng chỉ được cái lắm mồm!

Lúc này bất chợt lại có một động nói khác vọng đến từ xa, ngay cả năm tên hầm hờ trước mặt Cù Lũng lúc này cũng không khỏi chột dạ mà giật mình. Bọn chúng mặt mày tái xanh, cứ ngỡ lại đụng phải một băng nhóm khác.

Quả thật lúc này mà năm tên bọn hắn gặp băng nhóm khác thì đúng là xong chuyện rồi đấy. Có băng nhóm nào mà không ghét đàn em của Kiên Thành, coi như hôm nay bọn chúng vận xui hơn chút chớ. Cứ ngỡ vớ được trái hồng ngọt là Cù Lũng, ai dè...

Cả bọn ai nấy run rẩy, sợ hãi mà nhìn lại phía sau, bất chợt ánh mắt bọn chúng đều tỏ nên mừng rỡ:

- Anh Kiên!

Cả năm tên thở phào như chết đi sống lại, mừng rỡ như được tái sinh. Kẻ đến chính xác là Kiên Thành hay Kiên đầu bet, hắn đang ngậm một miếng xì gà Cuba loại Magicos đã hút được quá nửa. Điều đó càng chứng tỏ Kiên Thành là kẻ rất giàu, hiếm có kẻ nào có nhiều tiền để có thể hút được một miếng xì gà hiệu ngoại như vậy. Ngay cả Hà Hồ thế lực đứng thứ nhất mà cũng chỉ dám hút ba số, càng không dám nói đến Cù Lũng lại chỉ dám hút Thăng Long.

Phía sau Kiên Thành là hàng chục tên đàn em nữa, tên nào cũng to khỏe, có thể thấy những kẻ trực tiếp theo hầu Kiên Thành cũng đã được chọn lọc, chứ không phải là loại hàng mã thứ cấp như năm tên trước mặt.

Cù Lũng lúc này cũng không giữ nổi bình tĩnh, nếu là năm tên thì ông ta còn có thể liều mạng được, nhưng đây phải kể đến là gần hai mươi tên. Lúc này

sợ rằng có kéo cả băng ra chưa chắc đã xi nhê gì chứ đừng nói là chỉ có ông ta và Vũ Minh. Ngón tay cái Cù Lũng lúc này hơi run, đây cũng là bản tính của Cù Lũng, ông ta sợ hãi chỉ được thể hiện trên ngón tay cái. Còn bình thường có dọa thể nào ông ta cũng không thể biểu lộ ra ngoài, chính vì vậy khiến cho điểm yếu của ông ta được che dấu rõ ràng hơn. Thậm chí còn khiến cho bất cứ ai đều lầm tưởng rằng ông ta không biết sợ hãi là gì, nhưng kì thực ông ta cũng chỉ là một con người bình thường mà thôi, không đến mức thần thánh như vậy.

Vũ Minh lúc này mắt nhắm lim dim tỏ vẻ khoan khoái, mọi chuyện đều nằm trong tầm ngắm của hắn. Ngay cả động thái Cù Lũng đang sợ hãi lúc này được thể hiện trên ngón tay cái mà hiếm ai có thể thấy được thì hắn đều biết rõ. Thậm chí thái độ của Kiên Thành ở phía xa đang tỏ vẻ phản kích khi tóm gọn được Cù Lũng cũng bị hắn nhìn thấu.

Kiên Thành tiếp tục rít một hơi khiến điệu xỉ gà Magicos cháy đỏ đầu sáng rực trong màn đêm rồi phản kích bước đến gần mà ngúc ngắc cái đầu tỏ vẻ giễu cợt Cù Lũng, lúc này đang định nói gì thì...

ĐOÀNG!!

Một tiếng nổ đánh lớn phát lên khiến tất cả đều thót tim mà giật mình. Một giọng nói lạnh lẽo mà khiến thâm tâm tận sâu cũng muốn run rẩy phát ra:

- Chúng mày có biết đã làm tao phí mất một viên đạn hay không?

Cạch!

Im lặng...

- Bà con mẹ nó có súng!

Kiên Thành giọng chột kéo dài trọn mắt run giọng nói, điệu xỉ gà Cuba ngậm trên miệng cũng tự động rụng xuống, thậm chí còn làm cháy xém một vạt áo hắn ta.

Vũ Minh vẫn giữ điệu bộ lạnh lẽo, khẩu Glock 17 vừa đặt mạnh xuống bàn thì lúc này cũng cầm lên xoa ngắm. Mắt hắn từ từ quét nhìn xung quanh, mắt hắn quét đến đâu thì tên thuộc hạ đó của Kiên Thành đều rủa trời hận đất. Cả bọn Kiên Thành gần hai mươi người đứng trước uy lực tuyệt đối của khẩu súng đều không dám động đậy.

Có thể thấy ở đây hàng nóng còn có mặt mũi hơn cả năm đầm, cho dù Vũ Minh có chẳng cần súng hắn vẫn có thể xử lý gọn đẹp gần hai mươi tên này đây.

Súng trong những bang hội cỡ lớn thì không nói làm gì, vì thậm chí mỗi một tên đều sở hữu một khẩu. Nhưng tầm cỡ bang hội lớn đã có thể sánh ngang với một tổ chức chính phủ, nên không nhắc đến. Còn tầm cỡ những bang hội ở chợ Đố thì súng là ở vị trí tối thượng, ngay cả cấp đại ca một băng cũng khó khăn lắm mới sở hữu được một khẩu, còn đầu toàn là vũ khí lạnh.

Có thể thấy Vũ Minh đơn giản rút ra một khẩu súng đã đủ dọa chết chúng rồi đây. Không phải là chúng không có tiền để sở hữu những khẩu súng, mà là vì chúng có gan dám dùng súng hay không. Sở hữu súng là vi phạm pháp luật chính phủ rất nặng, tội sở hữu một khẩu súng phải đi tù đến vài năm, hơn nữa kẻ cả có súng thì cũng không thằng nào dám bắn, chứ đừng nói là muốn giết người.

Cù Lũng lúc này cũng đang ngốc trệ ngạc nhiên, có thể thấy ông ta cũng không tưởng tượng nổi kẻ mà ông ta vừa cứu vớt trước mặt ông ta.

Mọi kinh nghiệm sành sỏi trong đời mà ông ta biểu lộ, sợ rằng dưới con mắt người này chỉ đều là cứt rích. Sở hữu một khẩu súng, được, nhưng có gan bắn chỉ thiên một phát để giải nguy cho ông ta thì trừ phi đó là một thằng máu mặt cỡ sành sỏi ngay cả dân phòng hay công an cũng đều không thấy sợ hãi, hai là trừ phi kẻ đó bị điên.

Tiếng súng bắn ra bấy lâu, lúc này mới có âm thanh loạn lạc phát lên, mấy mươi người dân qua đường đều tái xanh tái đỏ mặt mà muốn tránh xa khỏi hiện trường. Những hiện tượng bang hội thanh trừng lẫn nhau gần đây ở Hải Phòng là không hiếm, tránh bị mang họa vào thân tốt nhất nên tránh xa những thế lực này một chút.

- Anh Lũng, anh định thế nào?

Kiên Thành hấp tấp hỏi, gần hai mươi người bang Kiên Thành ai nấy đều bất động.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Chuyện năm xưa

Cù Lũng cũng đang thất thần, ông ta đang ở trong trạng thái không thể tin nổi. Nghe Kiên Thành hỏi vài ba câu mới sực tỉnh.

Vũ Minh thì trong tay vẫn cầm chặt khẩu súng, ánh mắt như bắn ra lửa, khiến bọn đàn em Kiên Thành thậm chí còn sợ ánh mắt hắn hơn là khẩu súng trong tay hắn. Cù Lũng thì trong lòng càng kinh hô, hành động của Vũ Minh biểu lộ cứ như hắn đã từng trải qua vô vàn chém giết, bọn xã hội đen cỡ ông ta chỉ thuộc hạng tép riu.

Thấy Cù Lũng mãi không nói gì mà chỉ lặng người, Kiên Thành mồ hôi càng chảy đặc. Hắn tuyệt đối nghĩ rằng Vũ Minh là đàn em của Cù Lũng, mà thái độ của Cù Lũng bây giờ là im lặng, thậm chí hắn hỏi cũng không trả lời, chẳng khác nào ý của Cù Lũng là tuyên án tử đối với hắn ta.

Khoảng cách của hắn với Cù Lũng là quá gần, mà lại càng hợp lý hơn đối với tầm ngắm của Vũ Minh. Khẩu súng trong đêm đen bóng loáng, mùi thuốc súng từ phát súng chỉ thiên vừa nảy vẫn còn thoang thoảng, cộng thêm mùi mồ hôi càng làm không khí trở nên ngột ngạt.

- Anh Lũng, tôi biết trước nay chúng ta có nhiều thứ hiểu nhầm dẫn đến tranh chấp. Nhưng cũng không đến mức phải lấy mạng thằng Kiên này thế chứ!

- Cái rắm! mày nghĩ lại vụ hai năm trước nói cho tao nghe?

Cù Lũng mặc dù đang trầm mặc nhưng nghe Kiên Thành nói cũng bất chợt nổi xung.

Hai năm trước, trong một trận chiến có thể mang tính sống còn đến phân chia thế lực. Lũng bang lúc này có thể nói là suy yếu, nhưng cũng mạnh hơn hiện tại gấp mấy lần. Trong khi đó thế lực của Kiên Thành chỉ mới khởi sắc.

Kiên Thành tính bị ồ ạt nhấn vào máu, ngay cả từ khi hắn sinh ra sợ rằng tính cách này đã tồn tại. Trong một đêm hai mươi anh em của Cù Lũng bị bang Kiên Thành huyết tẩy chợ Đổ. Có thể nói không đến mức giết người, nhưng cũng hoàn toàn làm tàn phế. Khiến Cù Lũng xa sút lực lượng xuống chỉ còn cỡ sáu bảy anh em trong bang, không thể đứng dậy nổi.

Bản thân Cù Lũng trong trận này cũng thương tích đầy mình, cũng nhờ mấy thằng đàn em ruột trung thành liều mạng đỡ rút về địa bàn. Nguyên nhân cũng đều là do Kiên Thành đã bày kế. Hắn giả vờ muốn đầu nhập bang Cù Lũng để trả thù trong vụ Hà Hồ, muốn hệ thống cửa hàng của hắn nở ra năm mươi phần trăm lãi.

Cù Lũng ban đầu cũng không tin, bởi vì tính cách xưa nay của Hà Hồ ông ta có thể nắm rõ vài phần. Nhưng vì muốn mở rộng thế lực một lần nữa tranh chấp với Hà Hồ nên ông ta đã lựa chọn làm liều. Kéo anh em toàn bộ trong bang đến địa bàn Kiên Thành làm một vụ giao dịch, uống máu ăn thề.

Lúc này thế lực Kiên Thành không có đông như hiện tại, chúng chỉ có gần hai mươi người. Cù Lũng một phần muốn làm liều, một phần tự tin vào lực lượng của mình mang tính chất áp đảo, cộng thêm xông pha bao nhiêu năm nên cũng có máu mặt và kỹ năng. Còn Kiên Thành chỉ mới nổi, tay chân toàn là bọn làm công ăn lương, trả tiền mà bán máu. Dĩ nhiên so ra với anh em thân thiết thống nhất một thể như Lũng Bang sao có thể so sánh.

Chính vì tất cả những điều đó mà Cù Lũng đã là một con sói ngu ngốc mắc bẫy một con thỏ đúng chất. Mà sau này chính cái con thỏ ông ta coi thường lại thành chúa sơn lâm, muốn giết ông ta lúc nào thì giết.

Kiên Thành ngoài mặt hồ hởi, bên trong ngấm ngầm sai đàn em chuẩn bị dao phớt, nã tẩu giấu kỹ. Trong khi Lũng bang không một người nào mang vũ khí, vì đều tự tin vào nắm đầm cộng không sợ chết. Và cuối cùng kết quả tất yếu cũng đến, khi cao trào nhất của buổi tiệc, cũng là lúc Lũng bang phải đổ máu. Tay không tác sát, lực lượng hùng mạnh còn sót lại của Lũng Bang cũng dễ dàng bị bẻ gãy. Kiên Thành một tay thu thế lực, kiểm soát bảy mươi phần trăm địa bàn của Cù Lũng vào tay, thu tiền bảo kê.

Các hệ thống cửa hàng còn lại một là vẫn trong tầm ảnh hưởng của Lũng bang, hai là vụ huyết sát xảy ra chưa lâu nên vẫn chưa dám quay đầu với Cù Lũng. Chính vì vậy mới khiến Lũng bang còn chút hơi tàn mà thôi thóp, còn không chỉ sợ ngay cả Cù Lũng cũng phải bỏ đất mà đi.

Kiên Thành lim dim nhớ lại, lúc này nghe Cù Lũng càng hỏi dồn thì lại thêm sợ hãi.

- Anh Lũng, vụ việc hai năm trước tất cả đều là do thằng Hà Hồ xúi giục! Tất cả chuyện này tôi cũng chỉ nghe theo hắn sắp xếp!

Kiên Thành mồ hôi nhễ nhại nói.

- Thế sao mày không cho nó cả địa bàn của mày luôn đi, mày nói thế có chó nó nghe à?

Cù Lũng như kích động hơn cong môi tỏ ý miệt nói.

Kiên Thành lúc này sợ hãi không biết nói gì, cuống quá làm cuống.

- Tao giết mày!

Hắn lao lên chớp lấy Cù Lũng như một con sói bị điên, hơn hai mươi người bang Kiên Thành lúc thân thể cũng chợt động. Nhưng chúng vẫn dõi thấy ánh mắt của Vũ Minh đang quét đến, nên bản chân chỉ cất được nửa bước đã phải đặt lại chỗ cũ. Dù sao Kiên Thành nói là đại ca của chúng, nhưng ai cũng biết trong bang của Kiên Thành chả thằng nào là biết đến chữ trung thành cả, chúng chỉ biết đến tiền. Bảo chúng liều mạng mà cứu Kiên Thành lúc này dĩ nhiên chẳng thằng nào làm. Tiền nhiều cũng tốt, chỉ có điều có mạng mà hưởng thụ hay không.

Mặc dù trong tay Vũ Minh chỉ có duy nhất một khẩu súng, cứ cho dù Vũ Minh có bắn được đi. Nhưng nếu cả thấy gần hai mươi người bọn chúng lao lên đảm bảo hấp diêm tập thể cả hai người. Tất nhiên, đi kèm với điều đó là có thằng phải chết trước, mà trong bọn chúng chẳng có thằng nào nguyện ý làm vậy. Vì vậy lực bất tòng tâm, chúng đành để cho Kiên Thành quần nhau với Cù Lũng mà không hề động đến một ngón tay.

Cù Lũng trong nháy mắt cũng phát hiện ra hành động của Kiên Thành. Với kinh nghiệm lăn lộn giang hồ sừng sỏ, lẽ dĩ nhiên ông ta nào chịu để yên. Kiên Thành mặc dù là đại ca một bang, thế nhưng so ra kinh nghiệm đánh nhau còn lâu mới bì được Cù Lũng. Một kẻ chỉ biết dùng tiền giật đây, còn một kẻ là dùng máu mà xông pha, ưu điểm tất nhiên lộ rõ.

Ngay sau đó, chỉ với một cú huých bấp tay, Cù Lũng đã khiến Kiên Thành ngã dúi. Không dùng lại ở đó...

Bộp!

Một âm thanh va đập của thịt và xương. Kiên Thành mồm miệng rỉ máu, có thể thấy Cù Lũng đã tung ra một cú đánh không hề nhẹ. Mặt mũi Kiên Thành đang mướt mướt, không lâu sau cũng bắt đầu nổi phồng.

Trước quán phở lúc này đều im ắng, hai đại ca giang hồ đánh nhau bất cứ ai cũng không dám xen vào. Thậm chí chỉ dám nhìn đám đui, ngay cả nhìn trực diện cũng sợ bọn chúng phát hiện, ngửa mặt mà cho ăn đòn. Không khí tĩnh lặng không có duy trì được lâu, Cù Lũng đang thỏa thuê với màn hành xác Kiên Thành cũng phải dừng tay.

Hàng loạt người mặc quân phục dân phòng đang từ xa lao đến. Không nói không rằng, cả chục người ấy trong tay đều chỉ có gậy an ninh tuần tra và những chiếc còng số tám, can đảm mà lao đến. Trong những cuộc thanh trừng bang hội như thế này, lực lượng an ninh can thiệp luôn ở số lượng áp chót nhưng đều không chế được cục diện.

Không phải dân phòng đánh nhau giỏi hơn nhóm người băng đảng, mà là bọn xã hội đen như thế liệu có dám đắc tội với lực lượng này hay không, trừ phi chúng muốn bị cắt com. Còn không tốt nhất thấy dân phòng hay công an thì tự liệu giữ mạng mà chạy cho xa. Đám đàn em Kiên Thành thấy dân phòng đến thì đều tỏ ra mừng rỡ, chúng nghĩ rằng chúng đã được cứu rồi. Chẳng có thằng điên nào dám cầm súng nã vào dân phòng, còn không thì thằng cha ấy phải chạy đầu nước chứ không phải chúng.

Trong tay Vũ Minh có súng, nhưng mà khẩu súng lúc này đối với bọn chúng chỉ là vô dụng, bởi gặp dân phòng thì súng ống cũng chỉ là hàng phế thải. Bắn dân phòng tương đương nhận lệnh truy nã cấp tính, chưa bước ra khỏi cái chợ Đổ này thì đã bị gở cổ vào ngục rồi.

Cù Lũng hành động dừng lại, mặc kệ hiện tại Kiên Thành ra sao, giờ thắng một chân đạp vào mặt Kiên Thành, nhanh chân phi ra khỏi quán phở, lấy một tay giờ lên hiệu Vũ Minh chạy theo cùng. Đám đàn em Kiên Thành thấy Cù Lũng lao đến phía mình tẩu thoát thì đều tán rập. Không phải là chúng sợ Cù Lũng, mà là chúng e ngại nhất thằng có gan cầm súng phía sau là Vũ Minh cũng đang theo sau.

Hiện tại trong mắt chúng thì chính Vũ Minh mới là kẻ cầm trịch chứ không phải là bang chủ Lũng bang kia.

Cù Lũng hấp tấp vội vã, vừa chạy vừa thở dốc. Vũ Minh bám sát theo phía sau, tuy nhiên dựa vào thượng thế võ công nên cước bộ của hắn trông không có vẻ mệt mỏi, mà ngược lại rất khoan thai nhẹ nhàng.

- Nhanh!

Cù Lũng thấy Vũ Minh vẫn bình tĩnh như vậy thì cổ ngoái lại nhắc nhở. Nhưng kì lạ thay ông ta đã chạy rất nhanh mà Vũ Minh vẫn theo kịp, mặc dù mỗi lần ngoảnh đầu lại ông ta đều thấy cước bộ của Vũ Minh rất chậm rãi, thậm chí ông ta còn cảm nhận mình bước được ba bước Vũ Minh mới từ từ mà nhả một bước. Với tốc độ như vậy không thể nào có thể đuổi kịp ông ta.

Đến tận vài lần như vậy, dù không tin nổi vào mắt mình, thế nhưng ông ta cũng tạm chấp nhận là Vũ Minh luôn theo sát, bèn không bận tâm mà lao theo lộ trình đã định sẵn trong đầu.

Cái chợ Đổ này ông ta nắm rõ trong lòng bàn tay, dân phòng mặc dù cũng là thổ ở đây nhưng thật ra đường chui ngõ hẻm của cả cái chợ này chúng đâu thể biết hết. Muốn đuổi theo Cù Lũng là điều không thể, một vài tên dân phòng cố dám ăn xoi chạy theo qua vài con ngõ cũng bị Cù Lũng cắt đuôi mất dạng.

Tận mười phút sau, lúc này Cù Lũng mới dừng lại, trước mặt là toàn bộ gian bán thịt của chợ đổ. Quang cảnh ở đây trống vắng vì chợ chiều đã tan từ lâu, chỉ còn lại những cái sạp gỗ trống không, và mùi thịt ôi thi thoảng bốc lên ở một góc nào đó.

Cù Lũng bình tĩnh thò tay vào túi áo trong, rút ra mấy viên kíp đỏ. Ông ta chậm rãi bước đến trước một sạp thịt cách đó không xa, Cù Lũng chợt quay lại nhìn Vũ Minh nói:

- Lần sau cậu đến đây chỉ cần nhớ sạp số năm tư và hàng mười hai là được. Ban ngày nếu muốn vào cũng chỉ cần đến trước sạp nói rằng: "Cho tôi một viên lớn!", sẽ có người dẫn cậu đến nơi!

Mặc kệ Vũ Minh có hiểu mình đang nói gì hay không, Cù Lũng vẫn tiếp tục, ông nhẹ đặt ba viên kíp lần lượt thẳng hàng lên sạp.

- Cho tôi mượn khẩu súng!

Cù Lũng giọng khàn trương nói, Vũ Minh hơi ngạc nhiên, nhưng mặc kệ, hắn cũng không lo Cù Lũng có thể làm gì được mình, vì cho dù Cù Lũng có súng trong tay, hắn cũng tin chắc với khả năng của mình có thể khống chế ông ta, huống chi mình vừa giải nguy cho ông ta một keo.

Xoay khẩu súng một vòng, Vũ Minh nhanh tay quăng nó về phía Cù Lũng.

Tiếp nhận khẩu súng trong tay, Cù Lũng lại càng không chậm trễ, ông ta giờ cao khẩu súng lên, lấy lực mạnh hết cỡ, điều chỉnh báng súng đập lần lượt

vào ba viên kíp.

- ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG!

Ba phát nổ nhỏ liên tiếp phát ra, đều là tiếng nổ, tuy không to và đánh như tiếng súng của Vũ Minh nổ, nhưng cũng gần giống. Tiếng nổ phát ra, nhất định sẽ kích động dân phòng mau chóng về hướng này. Cù Lũng biết điều đó, và ông ta cũng đã suy tính được việc làm tiếp theo.

Kèo kẹt!!!

Lúc này, cái sập gỗ trông không bấy lâu nay bỗng động đậy, tiếng cọt xát của gỗ khiến người ta ghê tai, một ánh sáng hắt ra từ đó. Hóa ra phía trong sập lại là một cái cửa hầm, sập bán thịt này cũng không phải chỉ bán thịt mà nó còn dùng để ngụy trang.

- Anh Lũng, có việc gì mà lại phát ra tín hiệu khẩn như vậy?

Một âm thanh trẻ trung từ cửa hầm dưới sập vọng lên, Cù Lũng chẳng nói chẳng rằng nhảy thẳng vào miệng cửa hầm, không quên vọng theo tiếng gọi, ngăn đến gọn lỏn.

- Vào!!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hồ Bang

Tiếng ồn ào từ phía xa bắt đầu xuất hiện và ngày càng lớn, khẳng định đám dân phòng kia không mấy chốc nữa sẽ có mặt tại đây. Vũ Minh cũng nhanh chân nhảy vào miệng hầm, nhưng trước hết vẫn không quên nhớ kỹ quang cảnh bên ngoài. Đây là một thói quen từ kiếp trước của hắn, mỗi khi bồn tẩu bên ngoài môn phái đều phải nhớ kỹ địa điểm, cho dù địa điểm đó có nhìn qua một lần đi chăng nữa.

Bịch!!

Bàn chân hắn vang lên một tiếng thò rập từ đôi giày chạm xuống nền, nền của cái hầm này đều được lát bằng gạch vuông màu đỏ. Không quá đẹp từ những viên gạch nhưng cũng làm cho nó có phần hoài cổ. Cù Lũng đã nhảy xuống đây từ trước, lúc này đã men theo đường hầm đi sâu xuống dưới.

Sâu xuống dưới là loạt cầu thang kéo dài khoảng chục mét, từ xa Vũ Minh đã có thể trông thấy ánh sáng màu đỏ của bóng đèn tóc hắt tới tận chỗ hắn. Một âm thanh im lìm đến khó tả, trước mặt Vũ Minh là một cái cửa kính, trên cánh cửa có dán những dòng chữ ‘đóng cửa để cách âm’. Cái cửa kính này cần phải bước qua mới có thể đi xuống hàng cầu thang kia. Vì Cù Lũng đã đi trước cho nên vẫn chưa đóng cửa, Vũ Minh đến sau nhưng cũng chú ý đến dòng chữ, bèn thuận tay đóng cửa kính lại thật cẩn thận rồi mới tiếp tục đi xuống. Tránh có tiếng động ồn ào phát ra khiến bọn dân phòng phía trên chú ý.

Thượng thế võ công kết hợp di chuyển cước bộ, chẳng mấy chốc Vũ Minh đã đuổi kịp Cù Lũng đã đi trước đó vài giây. Hai người đang sắp hoàn toàn bước ra khỏi loạt cầu thang dẫn xuống dưới.

Bỗng Vũ Minh cảm giác được một cổ nguy hiểm bức đến, đây là từ Hồn Thể linh mẫn của hắn truyền đến. Nhanh tay Vũ Minh liền ghì chặt bả vai Cù Lũng kéo ông ta lại.

Cù Lũng háp tấp hỏi:

- Có chuyện gì?

- Anh Lũng có việc gì vậy?

Thanh niên kia thấy có tiếng động phía sau bất giác cũng quay lại hỏi.

Cù Lũng nghe thấy người thanh niên kia hỏi thì cũng chỉ gơ cánh tay lên tỏ vẻ không có việc gì làm hiệu, rồi quay về phía Vũ Minh chờ đợi. Thanh niên kia thấy vậy liền gật gật đầu, tuy nhiên vẫn nhất cử nhất động chú ý đến hành động của cả hai người Cù Lũng và Vũ Minh.

Vũ Minh liếc thêm một ánh nhìn tới thanh niên kia, phát hiện vẻ ngoài bình tĩnh của anh ta hoàn toàn giả dối. Dựa vào sự linh mẫn của Hồn Thể, Vũ Minh có thể chú trọng tình huống mục tiêu từ phía xa hơn rất nhiều so với người thường. Hắn phát hiện thanh niên kia đang âm thầm toát mồ hôi, hơn nữa, bộ dạng còn vô cùng lo lắng, như đang bày kế mà sợ bại lộ hồng chuyện.

Kinh nghiệm xông pha kiếp trước báo cho hắn nhất định có nguy hiểm đang rình rập phía trước. Cù Lũng là người thường nên không phát hiện ra điểm này, nhưng hành động của thanh niên kia thì đều trong tầm ngắm của hắn.

Khẽ giọng, Vũ Minh phát ra âm thanh chỉ vừa đủ để Cù Lũng nghe:

- Phía trước có người đang mai phục!

Cù Lũng nghe được lời này liền sững người, ánh mắt tỏ vẻ không tin. Đây là địa bàn của ông ta, xưa nay tuyệt đối kín đáo, ngoại trừ anh em trong bang thì chỉ có một số ít khách sộp mới biết được địa điểm này. Nếu thực sự có người mai phục, trừ phi là người trong bang làm, còn không khó có khả năng bang hội khác nắm được chỗ này mà mai phục ông ta. Huống hồ thanh niên trước mắt là người trong bang, nếu bị mai phục hay khống chế thì thái độ anh ta tuyệt đối không bình tĩnh được như thế này.

Tuy nhiên Cù Lũng mặc dù không hoàn toàn tin lời Vũ Minh thì cũng nửa ngờ, Vũ Minh không có lý do gì để lừa ông ta cả. Mặc dù ông ta mới chỉ gặp Vũ Minh không lâu, nhưng những hành động mà Vũ Minh làm đều khiến ông ta có điểm tin tưởng người này không lừa mình.

Mặc dù không tin, nhưng Cù Lũng vẫn nhỏ giọng nói với Vũ Minh:

- Vậy phải làm sao?

Vũ Minh nhìn ánh mắt của Cù Lũng, biết là ông ta vẫn chưa tin mình, bèn tận tình miêu tả tỉ mỉ phía bên trong:

- Bên trong tôi đoán có ít nhất hơn ba mươi người, hai mươi người khống chế khoảng hơn chục người còn lại. Còn người thanh niên kia tôi cũng có cảm giác không ổn!

Mắt Cù Lũng lóe lên, tên Vũ Minh này không phải có vấn đề đấy chứ, hơn ba mươi người, hơn nữa lại còn xuất hiện tình trạng khống chế mà không một tiếng động. Nhưng ông ta chợt nghĩ lại, phải rồi, không một tiếng động, tình huống này trước nay chưa hề xảy ra, dù có yên ắng thế nào thì theo kinh nghiệm mọi khi của ông ta cũng phải có vài tiếng hô hét. Lần này yên ắng đến mức bất thường, khiến ông ta lập tức tăng bảy phần tin tưởng Vũ Minh.

Thái dương ông ta khẽ co giật, nếu tình trạng này thật sự diễn ra. Vậy thì Lũng bang không phải gặp họa hung hiểm sao. Dựa theo kinh nghiệm lăn lộn giang hồ, Cù Lũng lập tức khẩn trương hơn gấp bội. Hiện tại hai người bọn họ ở tình thế tiền thoái lưỡng nan, phía dưới có người khác khống chế, đi vào có khả năng bị mai phục. Phía trên là cả một đám dân phòng lúc nhúc lừng lừng. Tình huống này khiến Cù Lũng cảm thấy rất khó khăn, bèn chôn chân đứng yên suy tính:

- Vậy bây giờ phải làm thế nào?

Tận một lúc Cù Lũng không suy nghĩ được gì mới sốt ruột hỏi Vũ Minh. Vũ Minh chỉ điềm tĩnh nói:

- Cảm chắc khẩu súng trong tay, tôi sẽ có cách xử lý bọn chúng, cứ bình tĩnh như thường!

Cù Lũng gật gù đầu, dù sao cũng là đại ca một bang, ông ta biểu lộ thái độ sa vào hung hiểm cũng không hề sợ hãi.

Hai người như vậy cước bộ lại bình tĩnh như thường, tốc độ không có một điểm sơ hở nào lộ ra. Thanh niên kia thấy hai người lại tiếp tục đi vào, bèn thờ phài nhẹ nhõm một cách kín kẽ, miệng còn không quên nở một nụ cười gian tà.

Bước vào căn phòng, Vũ Minh lập tức xác định cảm giác của mình là đúng. Căn phòng này rất lớn, cỡ tầm sáu mươi bảy mươi mét vuông. Toàn bộ căn phòng được bài trí là những bộ bàn Bi-a mới mẻ còn nguyên lớp sơn bóng, phía xa là một quầy ba cỡ nhỏ. Đang có vài người khách qua lại, đa phần ở đây toàn độ tuổi thanh niên, đặt tiền cá cược cho những ván Bi-a rất nhiệt tình. Còn có một vài cô gái không quá xinh xắn nhưng trang điểm đậm đặc nên dễ thu hút những anh chàng đang cá cược kia. Toàn cảnh là một khung cảnh xa hoa chơi bời.

Cù Lũng bước vào thì không có cảm giác gì bất thường, nhưng đứng một lúc thì ông ta phát hiện ngay cả những khách chơi này cũng không có cái vẻ tự nhiên, mà dường như là bị người khác khống chế. Mười phần liên tin tưởng Vũ Minh, bàn tay lập tức thò vào túi áo khoác trong, giả vờ lấy bật lửa nhưng kì thật là để nắm chắc khẩu súng mà vừa nãy Vũ Minh đã đưa cho.

Thanh niên kia đã bước vào và di chuyển khá xa đến phía quầy bar. Lúc này hắn ta lập tức quay ngược thân mình lại nhìn Vũ Minh và Cù Lũng cười lạnh.

- Anh Lũng, Lũng bang từ bây giờ cũng nên biến mất là vừa rồi!

Nói rồi thanh niên cười lớn một tràng, khung cảnh ngay sau đó cũng biến đổi hoàn toàn. Những tiếng soàn soạt của va chạm quần áo liên tiếp vang lên. Cộng thêm tiếng va chạm càn cách mà Vũ Minh đoán rằng chúng là vũ khí.

Hàng loạt người xuất hiện từ những điểm khuất của căn phòng, có khoảng hơn chục người mặc áo màu đen, có to lớn có gầy gò, tất cả đều cầm mã tấu dí vào cổ và khống chế hơn chục người còn lại. Khung cảnh vừa xuất hiện Cù Lũng liền xanh mặt, ngón tay cái lại hơi run lên. Toàn bộ Lũng bang hiện tại đều đã bị người ta khống chế, chỉ có duy nhất một người thanh niên kia thuộc Lũng bang là vẫn phiêu diêu tự tại.

Cù Lũng mắt tròn lông mày nhướng nhìn thanh niên kia:

- Mày là gian tế!

- Hà hà!

Bất chợt lại có một tiếng cười khác vọng đến, là từ quầy bar truyền lại. Một người khá bình thường không có ai chú ý đến đang ngồi trên chiếc ghế bar cao đứng dậy. Cù Lũng thì nhìn đám người này đều cảm thấy rất quen mắt, người kia vừa đứng lên cũng khiến ông ta co giật khuôn mặt biến đổi như nhìn thấy đại cừu địch.

- Hà Hồ?

Đích thực đại ca một trong bốn thế lực điền đảo chợ Đồ, Hà Hồ, Hà bang chủ.

Phía sau Hà Hồ là khoảng bảy tám người nữa cũng đều cầm vũ khí, trong đó đặc biệt nhất có hai người. Chính là đang.... Cầm súng.

Bọn chúng cũng có súng, Cù Lũng lũng này càng thất kinh hơn, Hà Hồ này không ngờ lại có máu làm liều, lần này đem quân đến tận địa bàn ông ta, lại còn đem theo hai thằng thù hạ cầm súng. Đoán chắc Hà Hồ muốn một lần này diệt sạch Lũng bang, loại bỏ cái gai trong mắt đã bấy lâu.

Vốn Cù Lũng cầm trong tay khẩu súng của Vũ Minh có vài phần tự tin, thế như hiện tại trong tay đối phương cũng có súng, khiến ưu thế duy nhất ông ta trông cậy vào cũng tiêu tán.

Hà Hồ dáng người cao lớn, khoảng mét sáu, dáng người đậm và có cơ bắp, khẳng định cũng là kẻ có sức lực. Đánh nhau với Cù Lũng bao nhiêu năm chắc chắn cũng không tầm thường.

Vũ Minh bản thân lúc này cũng xuất hiện lo lắng, vốn hấn nghĩ đám người này cùng lắm chỉ có binh khí lạnh. Nếu hấn dựa vào thân thủ và thượng thế võ công cùng Hồn Thể linh mẫn, đoán chắc có thể giải vây bốn năm người, cộng thêm Cù Lũng có súng trong tay nhất định không chế được cục diện. Nhưng không ngờ hiện tại trong tay đối phương cũng có súng, mặc dù Vũ Minh nhìn qua cũng chỉ thấy là hai khẩu súng Trung Quốc hàng lởm, thế nhưng có súng và không có súng khác biệt rất lớn. Một kẻ cầm súng cho dù có vớ vẩn bắn loạn lên ít nhất cũng lấy mạng vài tên, súng có lởm hay không thì cũng đều có tác dụng tối thượng.

Vũ Minh hiện giờ dựa vào thân thủ để lo cho tính mạng mình thì không vấn đề gì, chỉ có điều Cù Lũng và Lũng bang của ông ta thì hấn không đảm bảo. Mặc dù chỉ mới gặp qua Cù Lũng, nhưng Vũ Minh đối với Cù Lũng rất cảm kích, thậm trí còn sinh ra mến mộ tính cách con người này.

Hiện tại nếu chỉ bỏ bỏ giữ cái mạng của mình thì hấn cũng cảm thấy rất khó chịu, hơn nữa nhìn đám người này cứ như đem hấn không chế tính mạng trong tay. Khiến cho hấn không nổi giận không được.

Hà Hồ, chậm rãi rút bao thuốc lá ba số trong túi áo khoác, đưa một điếu thuốc lên miệng rít lấy rít để. Phả từng đợt khói đặc, ông ta lại ngậm chặt điếu thuốc, tiếp tục đưa ra một thứ nữa mà khiến Vũ Minh lại càng trợn mắt... Súng!

Lại là súng, Hồ bang này từ đâu mà lại có lắm súng như vậy, hơn nữa khẩu súng lần này Hà Hồ rút ra Vũ Minh nhận biết nó không hề tầm thường, mặc dù hấn biết nhiều về súng nhưng cũng chưa nhìn qua loại này. Thứ này khẳng định là một khẩu súng tự chế, súng tự chế thì phân làm rất nhiều loại, có loại đều hơn quân nhân, còn đều hơn cả súng Trung Quốc, thế nhưng có loại lại cực mạnh, tốc độ bắn cực nhanh mà nòng cũng không hề nóng. Đây là loại súng tự chế phân làm hàng cao cấp, chỉ có những kẻ chuyên nghiệp trong việc chế tạo súng lâu năm mới có thể tạo ra.

Súng bắn không nóng nòng có rất nhiều lợi ích, ngoài việc nòng súng bắn lâu khó biến dạng, nó còn có một lợi ích vô cùng lớn là có thể bắn liên tiếp được nhiều đạn hơn. Những loại súng thường của Trung Quốc thường chỉ bắn được gần mười băng là nòng đã đỏ hòn, không thể tiếp tục bắn, nếu bắn tiếp sẽ gây biến dạng nòng, thậm trí còn xuất hiện tình trạng tự đập vào chân mình, bắn súng tự nổ.

Hà Hồ thân là bang chủ một băng, kia lại là khẩu súng tự chế, như vậy khẩu súng kia trong tay hấn nhất định phải thuộc loại súng tự chế cao cấp. Mà súng tự chế cao cấp thì sợ rằng ngay cả khẩu Glock-17 của Vũ Minh cũng không thể so sánh.

Như vậy Hà Hồ chỉ rút ra thêm một khẩu súng, đã nâng khoảng cách song phương vốn đã xa nay lại càng xa hơn. Khiến Vũ Minh còn tự nhảm thậm trí ngay cả tính mạng của hấn hiện giờ cũng khó giữ. Trong khoảng cách căn phòng này hẹp như vậy, có mù đi chăng nữa bắn súng cũng tuyệt đối nâng cao khả năng trúng đích, Vũ Minh chỉ sợ hấn chưa tiếp xúc gần Hà Hồ đã bị lão ta trực tiếp bắn một phát bẻ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đánh lên thành công

- Hà Hồ, bây giờ mày muốn làm cái gì?

Cù Lũng mồ hôi vừa toát vừa sốt ruột hỏi. Khẩu súng trong túi áo ngực định rút ra bấy lâu bây giờ cũng đành chỉ không dám động đến, người ta đã chĩa thẳng súng vào đầu ông ta, bây giờ lôi súng ra chẳng khác gì tự sát.

- Hà hà!

Hà Hồ lại cười một tràng, ngúc ngoác cái đầu tỏ vẻ đắc ý:

- Chúng mày một lượt sắp chết hết!

Cù Lũng nghe xong câu này của Hà Hồ chỉ lắc lắc đầu mà nói:

- Tao biết tính mày, đánh nhau bao nhiêu năm, nhưng giữa chúng ta không thể thù hằn đến mức mày muốn giết tao? Nói đi, lần này tại sao mày lại muốn hạ thù?

Hà Hồ lại rút một hơi thuốc nữa, cắn răng rồi xì ra một làn khói đặc, mắt hơi liếc về phía Cù Lũng rồi trả lời ông ta:

- Mày đã sắp chết rồi, tao cũng không ngại nói cho mày biết một chút!

- Lũng bang tuy bây giờ trong mắt tao chỉ là một lũ bại xấu, thế nhưng tương lai tao nghĩ nó lại có uy hiếp đến tao lớn nhất! Nhưng đây cũng chỉ là một lý do nhỏ để tao muốn giết mày và cả cái bang rề rạch của mày!

Ngừng lại một chút, Hà Hồ đi loanh quanh vài vòng rồi nói tiếp:

- Lý do thứ hai là bang mày tuy nhỏ nhưng chiếm nhiều chỗ ...Ngon quá! Hà hà, nên có thể nói là tao thèm địa bàn của mày, muốn giết mày cũng chẳng sai... Ừm!

- Còn lý do lớn nhất!

Nói đến đây, mắt Hà Hồ bỗng trở nên lạnh lẽo. Khẩu súng trong tay cũng chậm rãi lên đạn, Cù Lũng lạnh người, Hà Hồ bây giờ muốn động thủ rồi.

- Lý do lớn nhất... Là... Có người muốn tao giết mày!

Hà Hồ lập tức chĩa súng về phía Cù Lũng tay rất nhanh siết chặt cò.

Vụt vụt vụt!

Đoàng!

Tiếng súng vừa nổ lập tức có tiếng cười:

- Khà khà, ông không nên vội vã như vậy!

Tình thế lúc này bỗng thay đổi một cách chóng vánh, Hà Hồ lúc này không ngờ không phải là người cầm súng, mà người cầm súng... Thật sự không ngờ... chính là Vũ Minh!

Hà Hồ mồm miệng lắp bắp, mắt nhìn lên mà không thể nào tin nổi.

- Không có khả năng!

Cur nhiên một người đang cầm trịch, bây giờ lại bị chính khẩu súng của mình chĩa vào đầu, ngay cả nguyên nhân tại sao mình mất súng cũng không biết. Chuyện này ai có thể chấp nhận được.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức phát súng kia vừa bắn vẫn còn vương khói thuốc súng. Khẩu súng Vũ Minh cầm trên tay, khói trắng không ngừng tỏa ra từ nòng, lạnh lẽo hướng đầu Hà Hồ. Tình cảnh lúc này thậm trí còn khiến người ta tưởng tượng, trước đó người cầm súng trong tay, tất nhiên không phải là Hà Hồ, mà là Vũ Minh.

Lúc này Vũ Minh thành công khống chế Hà Hồ, trong lòng liên tưởng lại sự việc lúc hắn hành động mà không khói cũng tự chảy mồ hôi sợ hãi. Hắn cảm thấy nếu mình chỉ nắm chậm thời cơ thêm một chút nữa, khẳng định không chỉ có Cù Lũng phải chết, mà tính mạng của hắn cũng tùy thời nằm trong tay người ta.

Cù Lũng lúc này cũng há hốc mồm miệng, nếu Hà Hồ kinh ngạc một phần thì ông ta thậm trí kinh ngạc còn đến mười phần. Cù Lũng mắt đã nhắm lại chờ chết, không nghĩ rằng kẻ chết không phải là ông ta, mà lại chính là Hà Hồ, người đang cầm chuôi con dao sắc nhọn.

Bất quá Cù Lũng trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng nhận biết được tình hình, lập tức nhanh tay không chút chậm trễ rút khẩu Glock-17 từ trong ngực. Ông ta lên đạn cảnh cách một cách chớp nhoáng, khẩu súng nhanh tay chĩa về phía hai tên cầm súng phía sau Hà Hồ.

Đoàng!

Đoàng!!

Đồng loạt hai phát súng nổ lên, một tên lập tức bị Cù Lũng bắn chết, một tên còn lại nhận ra tình huống cũng vội vã bắn ra một phát đạn nhưng cũng không thay đổi được kết cục.

Vũ Minh trong lòng thâm cười nhạt, 'hà hà, súng Trung Quốc mà cũng đòi so sánh với khẩu Glock-17 của ta ư'. Hai tên kia dĩ nhiên một phần chết trên

tay Cù Lũng là vì hành động chậm chạp, một phần còn lại lại chính là khẩu súng trong tay bọn chúng có tốc độ bắn chậm hơn khẩu Glock-17 trong tay Cù Lũng, cho nên mới xuất hiện tình trạng Cù Lũng xử đẹp hai tên chúng mới có thể bắn một phát. Còn một yếu tố quan trọng nữa là khẩu súng Trung Quốc trong tay tên bắn được một phát đạt kia bắn không có độ chính xác, nếu không sợ rằng Cù Lũng trong phát đạn đó cũng phải táng mạng theo cùng.

Nhìn lại một chút, Vũ Minh phát hiện cánh tay Cù Lũng hóa ra cũng bị dính đạn và đang chảy máu. Khó trách hai tên kia vì sao lại bỏ mạng, không phải cũng vì mấy khẩu súng rẻ tiền trong tay quá chậm chạp hay sao.

- Tất cả chúng mày bỏ hết Mã Tấu xuống cho tao!

Cù Lũng lạnh giọng mà nói, ánh mắt như muốn lấy mạng đao quanh hơn mấy chục thủ hạ của Hà Hổ.

Keng!

Keng!!

Keng!!!

Tiếng kim khí va chạm xuống nền đất, hiển nhiên cả thầy hơn hai mươi người Hồ Bang đều đã bỏ Mã Tấu xuống đất. Bọn chúng mặc dù trung thành với Hà Hổ, thế nhưng bây giờ tính mạng của Hà Hổ còn khó giữ, tất nhiên bọn chúng không có ai muốn liều mạng.

Hà Hổ trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cố giữ mảnh khỏe mà nói:

- Anh Lũng, hôm nay tôi đến đây cũng chỉ hỏi thăm một chút thôi, anh biết đấy, tôi đâu có gan dám giết người!

Phi!

- Hay thật, giết tao không thành bây giờ lại nói tất cả là một trò đùa! Mày nghĩ tao có tin được không?

Cộp!

Cù Lũng bước tới cầm đáy súng gỗ một nhát thật mạnh hất cầm Hà Hổ, máu lập tức liền rơi. Hà Hổ trong lòng càng sợ hãi hơn, không nghĩ bây giờ mình lại chết, lại cố lớn giọng mà biện minh:

- Anh Lũng, không phải tôi muốn giết anh, mà là có người muốn thuê tôi giết anh, hơn nữa tôi cũng bị người đó không chế!

Cù Lũng nghe thấy Hà Hổ biện minh, cặp mắt cũng không khỏi sáng lên:

- Là ai?

- Lý Sĩ Nguyên!

Hà Hổ vội vã nói. Cù Lũng liền lớn giọng mà hô:

- Không thể nào, cái mạng nhỏ của tao làm sao lại liên quan đến đại nhân vật như Lý Sĩ Nguyên được chứ!

- Anh Lũng, tôi nói hoàn toàn là sự thật, không anh thử nghĩ xem, tại sao chúng tôi lại có súng trong tay. Tất cả cũng đều là do Lý Sĩ Nguyên cung cấp!

Hà Hổ tỏ vẻ khổ sở mà giải thích, Cù Lũng vừa nghe vừa lạng người. lát sau đầu gật gù, Hà Hổ thấy vậy liền vui mừng và hỏi:

- Anh Lũng, tôi chỉ biết có như vậy, có phải là anh nên tha cho tôi hay không?

- Tha?

Cù Lũng cố gắt giọng hỏi lại một câu, cảm giác như Hà Hổ nói mình không nghe rõ.

Một câu này lập tức làm Hà Hổ sợ hãi, ý định đã quá rõ ràng, Cù Lũng không tha cho cái mạng nhỏ này của hắn nữa rồi.

Đoàng!

Chỉ thấy khói thuốc súng lại mịt mù, Hà Hổ nét mặt vẫn còn sự sợ hãi hiển hiện, trên chân từ lúc nào đã xuất hiện một cái lỗ máu.

Hơn hai mươi người Hồ bang khi này bỏ hết Mã Tấu xuống đất, đã bị người của Cù Lũng nhanh tay khống chế lại. Cù Lũng lúc này ánh mắt lạnh lẽo nhìn, có điều không phải là nhìn đám người Hồ bang. Mà ông ta đang nhìn vào người thanh niên lúc này đã mở cửa.

- Anh... Anh Lũng!

Thanh niên mồm miệng lắp bắp, hẳn ngay cả nghĩ ra một câu để biện minh cũng không có. Bán rẻ anh em chỉ có một kết cục duy nhất.

Đoảng!

Trên chân hắn xuất hiện một lỗ máu, tương tự như trên chân Hà Hồ. Vũ Minh hít một hơi dài tỏ vẻ hài lòng, ra tay thật quyết đoán, con người như vậy sau này mới có thể làm lên đại sự.

Chỉ có điều nhớ lại, Vũ Minh cảm thấy tò mò về Lý Sĩ Nguyên mà Hà Hồ nói, bèn cất giọng kì quái mà hỏi Cù Lũng:

- Anh Lũng, Lý Sĩ Nguyên là ai?

Cù Lũng lúc này xử lý xong hết chướng ngại, nhìn vào trong tay đều toát mồ hôi ướt nháy, cầm súng cũng có cảm giác trơn như bôi mỡ. Thấy Vũ Minh hỏi thì cũng không ngần ngại mà trả lời, trong lòng vì vậy mà cũng cảm thấy vừa sợ vừa khó hiểu.

- Lý Sĩ Nguyên, hắn là chủ tịch tập đoàn vũ khí Việt Quốc. Nói ra thân phận của hắn thật ít người biết đến, hắn nắm trong tay phải đến cả một trung đoàn tư binh. Vì có thân phận đặc thù, cho nên người của hắn sở hữu súng cũng không ai nói gì, ngay cả bộ quốc phòng cũng phải mắt nhắm mắt mở. Có thể nói nếu hắn là con rồng ở Việt Quốc thì không ai dám nói hắn là Giao Long, thực sự thân phận của hắn quá lớn!

Cù Lũng nói xong thở dài, cũng không khỏi lo lắng. Vũ Minh vẫn không hết tò mò:

- Đại nhân vật như vậy, tại sao lại muốn giết anh?

Cù Lũng chỉ lắc lắc đầu, Vũ Minh thấy vậy cũng không hỏi nữa. lát sau, sau một hồi giằng giải đạo lý, cuối cùng Cù Lũng đã thu phục được toàn bộ thuộc hạ dưới trướng của Hà Hồ đầu quân vào Lũng bang. Dù sao thì sau khi Hà Hồ chết không có người cầm đầu, Hồ bang sẽ cứ như vậy mà tan rã, địa bàn cũng bị người ta chiếm mất, không bằng Cù Lũng thuận tiện thu vào tay, coi như một khoản bồi thường chết hụt.

- Anh Lũng, có lẽ tôi phải đi rồi! Phía trên cũng đã yên lặng!

- Cậu phải đi? Vũ Minh, tôi thấy cậu cũng không có việc làm, như vậy đi, cậu ở lại đây, chúng ta sẽ làm đế vương ở cái chợ Đổ này, ăn ngủ sung sướng? Cậu thấy có được không?

Vũ Minh chỉ lắc lắc đầu:

- Tôi còn rất nhiều chuyện, thật khó nói, anh Lũng, có duyên sau này gặp lại!

- Chạm đã!

Cù Lũng thấy Vũ Minh có ý định muốn đi thì liền chạy tới kéo tay hắn lại, nhanh tay rút từ trong ngực một xấp tiền lớn:

- Không có tiền thì muốn làm gì cũng không được, anh có ít tiền, chú cứ cầm tạm!

Vũ Minh lập tức tròn mắt há miệng, ít tiền, số tiền trong tay Vũ Minh phải đến cả chục triệu chứ ít, toàn bộ là polime năm trăm nghìn, tiêu tiền chỉ sợ người ta cũng ngại trả lại tiền lẻ. Cù Lũng lại tiếp tục nói:

- Còn khẩu súng của cậu đây, đi bên ngoài gặp nhiều nguy hiểm phải cẩn thận!

Nói rồi cầm khẩu Glock-17 muốn đưa cho Vũ Minh, nhưng hắn lập tức gạt tay ra mà nói:

- Số tiền này thì Vũ Minh xin nhận, còn khẩu súng này anh cứ cầm lấy, coi như quà gặp mặt!

Nói rồi cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp cất bước rời đi không ngoảnh đầu. Cù Lũng hơi sững người, lát sau nhận biết liền hét lớn:

- Nhớ đến thằng Lũng này!

Vũ Minh cũng cười mà nói:

- Nhất định không quên!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cậu cả nhà họ Trần

Thế nhưng Vũ Minh không biết rằng, ngày hôm nay, từ khi hắn cất bước đi khỏi chợ Đổ. Lũng bang đã lập tức thay đổi đến chóng mặt.

Cù Lũng một phen thoát chết huyệt dưới tay Hà Hổ, ngay buổi tối hôm đó sai đàn em phi tang hiện trường. Ngay trong đêm kéo toàn bộ anh em cả cũ lẫn mới, đến quán bar nhỏ của Vĩnh bang, bang chủ Vĩnh mặt sọc sau tối hôm đó bỗng cũng biệt tăm tung tích.

Chợ Đổ lập tức chỉ còn một thế lực độc tôn, bá chiếm toàn bộ địa bàn, kể từ đây Lũng Bang không còn là một bang hội ở hạng chótбет nữa. Mà nó đã có thể nổi lên đứng xứng tầm với Lang Bang bên xe Hải Phòng, hay sánh ngang với ngũ đại thế lực Cảng Hải Phòng, đứng vào hàng tam lưu băng hội trên toàn tỉnh thành.

Thay đổi chỉ trong một đêm đã khiến Cù Lũng thân phận cũng biến đổi theo, được không ít thượng lưu nhân vật chú ý đến. Một loạt đại nhân vật nhị lưu thế lực Hải Phòng, muốn cò mồi móc xích thu nạp Cù Lũng, nhưng Cù Lũng vẫn kiên quyết giữ thế kiểm soát, quyết không đầu quân dưới trướng kẻ nào.

...

Miêu Yến sau khi tỉnh dậy phát hiện Vũ Minh biến mất thì liền hoảng sợ mà vội vã đi kiếm tìm hân. Nhưng cô đã lục tung cả căn nhà lên rồi, Vũ Minh biến mất, đến một chút mùi vị của hân cũng không lưu lại, cứ như hân chưa từng ở đây, cứ như tất cả những kỉ niệm một tháng qua tất cả chỉ là một cơn ảo mộng.

Miêu Yến, mắt ướt nhòe, giọng chỉ rung động than nhẹ một câu:

- Đáng ghét thật!

Bỗng cô nghĩ, càng nghĩ cô lại càng khóc lớn:

- Không có tiền làm sao đi đâu?

Hư hư!

- Ăn khỏe như vậy, những lúc đói bụng phải làm sao?

Miêu Yến lại nức lên, khuôn mặt như vậy mà lại yêu kiều hơn gấp bội, một hình dáng yếu ớt nhu thuận khác xa về thường ngày. Nếu Vũ Minh ở đây, có lẽ hân phải nheo má cô nàng một cái, rồi búng mũi trêu ghẹo, cho chừa cái tội hay khóc nhe như vậy. Thế nhưng Vũ Minh đã ở rất xa rồi, hân không còn ở đây để thấy Miêu Yến giờ cái khuôn mặt tiểu Loli dễ thương kia nữa. Mà nếu hân có trông thấy Miêu Yến đoán chắc cũng đâu thể kìm nổi lòng.

Cái mũi cao dọc dừa đẹp đẽ của Miêu Yến bây giờ đã đỏ ửng, nó sứt sùi không ngừng, đôi mắt to tròn cũng long lanh đỏ hoe. Miêu Yến cứ như vậy khóc cả nửa ngày, cuối cùng không biết làm cách nào đành tự nín.

Cô bước ra khỏi căn biệt thự cổ kính, những bóng đèn kiểu Châu Âu được cô và Vũ Minh sửa mấy hôm trước bây giờ vẫn cứ sáng rõ. Một tháng Vũ Minh tỉnh lại thật có nhiều kỉ niệm, một tháng ấy khiến cho cô như chìm vào cõi thần tiên, khung cảnh không quá rộng lớn nhưng không hiểu sao cô có cảm giác, mỗi ngày bên cạnh Vũ Minh thì căn nhà đều rất đẹp đẽ, đẹp đến từng centimet. Mỗi căn phòng chẳng khác nào một thế giới phù hoa.

Vũ Minh vừa biến mất, cô cảm thấy nó thật nhỏ bé, thế giới kia như đã biến mất. Một thứ hoang tàn không còn màu sắc lung linh. Phải chăng cô đã có chút gì đó với Vũ Minh, nghĩ đến đây mặt cô lại bỗng đỏ ửng lác lác đầu.

...

- Anh tên gì?

- A, tôi tên Trần Vũ Minh!

- Nguyên quán?

- Hải Phòng!

- Bố mẹ?

Vũ Minh thần tình hoảng hốt ngạc nhiên:

- Chỉ là bốc vác thôi mà, cô có cần phải hỏi thông tin kỹ càng như vậy không?

Trước mặt Vũ Minh là một cô gái, khoảng chừng hai mươi tuổi, khá xinh đẹp, tuy không thể so sánh với Miêu Yến nhưng cũng có thể thuộc hàng mỹ nhân, trên mặt cô ta còn có một nốt ruồi cạnh mép. Làm cho khuôn mặt có vẻ gì đó càng thuần thực hơn. Cô gái thấy Vũ Minh thắc mắc, chỉ lạnh lạnh mà nói:

- Đây liên quan đến bảo tàng quốc gia, mọi thông tin chúng tôi cần xác thực và nắm chắc. Nếu không sau này xảy ra mất mát, chúng tôi biết tìm anh ở đâu?

Vũ Minh gật gật đầu tỏ vẻ đồng tình, có điều, hân nghĩ đến bố mẹ, đặc biệt nghĩ đến Trần Gia Cảnh thì càng thống hận, bèn khai một lượt:

- Bố đã mất, mẹ là Đồng Tố Uyên!

Cô thư ký nghe thấy hẳn bảo rằng bố hẳn đã mất, chỉ nhìn hẳn một tia tỏ vẻ cảm thông, rồi sau đó gật đầu nói:

- Anh đã hoàn tất hồ sơ đăng ký rồi, ngày mai có thể tham gia phỏng vấn.

- Chúng tôi thông báo đã hết giờ đăng ký hạng mục, sờ khảo cổ Hải Phòng bắt đầu đóng cửa!

Nói rồi, cô gái mạnh tay kéo ‘roet’ đến một cái, trước mặt Vũ Minh cái khe nhỏ mà hẳn thò đầu vào báo danh cũng đã bị chặn bởi lớp kính và giấy bạc bên trong. Chỉ nửa phút sau thì có vài anh bảo vệ tiến tới lừa hơn cả thấy đồng người ra khỏi khuôn viên sờ khảo cổ.

- Hắc, làm việc thật mau lẹ!

Vũ Minh gật gù cảm thán tác phong chuyên nghiệp của mấy người làm ở đây. Lặng lẽ rời khỏi sờ bảo tàng, kiếm tạm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm, ngày mai còn tham gia đợt phỏng vấn.

...

- Trần Đình Đại, cháu đứng lại cho chú, cả ngày hôm qua cháu đi đâu? Dự án DK5 bên đối tác gọi đến mắng xối xả cho chú một trận, cháu nói xem cháu đã làm cái gì?

Trần Gia Cảnh đứng trên lầu hai, lớn giọng quát xuống, giọng như phát hỏa. Đứa cháu mà ông ta nói đến lúc này rón rén trong điệu bộ bị bắt quả tang khổ sở mà nói:

- Chú Cảnh, dự án đó căn bản đối tác không chịu hợp tác. Họ sớm đã không coi chúng ta là người có thể hợp tác được rồi, cháu chỉ thuận gió đẩy thuyền truyền bá một số thông tin về tập đoàn SSAD chúng ta. Hy vọng họ có thể vì vậy mà sau này không coi thường!

Trần Đình Đại nghễnh giọng nói, tỏ vẻ oan khuất, ánh mắt vừa run vừa mừng. Trần Gia Cảnh muốn thối lửa một câu nữa, nhưng giọng chợt hòa hoãn.

- Cháu giỏi lắm!

Trần Gia Cảnh thực sự muốn nổi điên, muốn một phát chém chết cái thằng cháu làm hỏng việc của mình kia đi. Ông ta sai hẳn đi ký hợp đồng mua hai chiếc tàu chở hàng cỡ trung, kết quả hẳn hợp đồng không ký được, còn đuổi đánh đối tác đến bán sống bán chết. Khiến cho họ mắng trời chửi diêm vương, gọi điện thẳng đến phàn nàn, Trần Gia Cảnh quá đau đầu, thực sự muốn điên tiết. Cũng may đối tác kia chỉ là một công ty nhỏ, vốn không được SSAD coi trọng, nên Trần Gia Cảnh mới tạm thời bỏ qua, còn nếu đó là một thế lực lớn, đoán chắc ông ta đánh gãy chân Trần Đình Đại cũng chưa vừa lòng.

Trần Đình Đại bố mẹ mất sớm, chỉ đến ở với chú là Trần Gia Cảnh ông ta. Bố của Trần Đình Đại ban đầu là trưởng họ Trần, nhưng vì sau mất đi nên Trần Gia Cảnh lập tức thế chức, nắm giữ SSAD trong tay. Vốn Trần Gia Cảnh muốn để cả cơ nghiệp sau này cho Trần Vũ Minh, nhưng không ngờ hẳn sau đó lại bị bại liệt, dẫn đến thần kinh. Trần Gia Cảnh thất vọng rất lớn, về sau cũng chán ghét đứa con này mà bỏ mặc nó tự sinh tự diệt. Trần Gia Cảnh thành ra không có người nối dõi, cuối cùng đành phải chọn lựa Trần Đình Đại làm người kế thừa dưới sức ép của dòng họ.

Quắc mắt lên nhìn Trần Đình Đại một hồi, Trần Gia Cảnh lại lặng lẽ lui vào căn phòng sách của mình. Ông ta đã định đập cho Trần Đình Đại một trận, thế nhưng hẳn lại là người nối dõi nên bèn phải chôn hận trong lòng.

Trần Đình Đại trong lòng cười thầm mà tự nhủ ‘thằng già, mày chẳng còn sống được bao lâu nữa mà chửi mắng tao đâu. Gia sản nhà họ Trần cuối cùng cũng đều thuộc về tao mà thôi’. Trần Đình Đại tỏ vẻ thích trí, nhanh chân chạy lên căn phòng sang trọng lầu hai của mình. Rút ra một chai Chivas 12 hai, vừa uống vừa chê, tại sao lại chỉ còn thứ rượu rẻ tiền như vậy. Hẳn ngồi xuống chiếc ghế bành mần mề chai rượu, vừa uống vừa tưởng tượng đến cảnh tượng lúc này bất nạt đối tác thật thích trí. Đuối xong mấy tên đối tác già bợm ngu ngốc, lại còn được mấy cái kiểu nữ phục vụ tận tình quả thật là thích mất. Mặt hẳn hiện vẻ vô si cười cợt, bỗng hẳn nhớ ra cái gì đó, vội rút điện thoại ra bấm số.

- A lô, Miêu Yến, em đã về Hải Phòng chưa? Anh thực sự rất nhớ em!

Trần Đình Đại tạm gác phong hoa tuyết nguyệt giả giọng si tình mà nói. Đầu dây bên kia đúng là Miêu Yến, trước đây cô ở với Vũ Minh, thực sự không phải như lời cô nói với Vũ Minh, rằng cô làm ở một công ty gần đây. Mà thật ra công ty của cô ở thành phố Hải Phòng, nhưng cô rất chăm chỉ, ngày nào cũng đi mấy tiếng từ An Dương, đi đi về về, vừa chăm sóc Vũ Minh vừa điều hành công ty ở xa.

Từ lúc Vũ Minh bị thần kinh, trải qua mấy năm trời trong nhà Miêu Yến xảy ra rất nhiều chuyện. Bố mẹ cô sau một lần du lịch, không may gặp tai nạn cả hai đều đã mất. Đối mặt với sự thật tang thương, Miêu Yến vẫn quật cường không gục ngã, vừa điều hành công ty trong khi còn rất trẻ. Khiến nó không lại bại mà ngày càng thành công hơn, cho đến bây giờ công ty mà bố mẹ cô để lại đã trở thành một công ty lớn.

Cô trở thành tâm điểm chú ý của tất cả những tên đàn ông, với vẻ ngoài là một nữ doanh nhân trẻ trung xinh đẹp, Miêu Yến còn hấp dẫn bởi vẻ quyết đoán và lạnh nhạt. Chính cái thứ lạnh nhạt này của cô đã khiến những gã đàn ông chết mê chết mệt, họ gặp quá nhiều người con gái dễ dãi, dễ dãi đến mức mà họ không còn cảm thấy hứng thú. Chính vì vậy tính cách của Miêu Yến chẳng khác gì một hũ mật ong mà nhưng con gấu béo mập tham lam thèm muốn sở hữu.

Thế nhưng trong mắt Miêu Yến, ngày ngày cô chỉ cần hoàn thành công việc. Trở về chăm sóc cậu bạn ngờ ngợ ngẩn ngẩn của mình là cảm thấy hạnh phúc. Cái vẻ ngoài lạnh lẽo của cô mỗi khi bên ngoài thì bên Vũ Minh nó hoàn toàn biến mất, thay vào đó mà một vẻ mặt tràn đầy tình thân và rạng rỡ,

cô cứ ngỡ rằng bố mẹ cô mất đi thì cô không còn một người thân nào cả. Nhưng cuối cùng cô lại có Vũ Minh để làm điểm tựa, mặc dù cái bộ dạng ngờ ngợ của cậu ta mỗi khi ngắc ngắc cái đầu thật tức cười.

Trần Đình Đại hơi rục rịch lên, mỗi câu nói chuyện càng hăng hái. Miêu Yến chỉ lạnh lẽo mà trả lời, nếu Trần Đình Đại không phải anh họ của Vũ Minh, cộng thêm Vũ Minh vừa biến mất nên cô cảm thấy rất lo lắng thì thậm chí cô nhìn thấy số máy của hắn còn chẳng thèm nhắc máy. Cô vốn định qua hắn tìm hiểu xem liệu hắn có biết gì về Vũ Minh đang ở đâu hay không, nhưng hắn cứ lằng nhằng làm cô thực sự bức mình bèn cúp máy đến ‘Rup’ một cái.

Tút tut!!

- A!

- Con à này, được!

Trần Đình Đại chửi lớn, rượu vào lời ra. Miêu Yến cúp máy nhanh như vậy hắn cảm thấy rất phản cảm. Mỹ nữ trong tay hắn trước nay có gì mà không phải nghe theo hắn sai khiến, chỉ có Miêu Yến này lâu như vậy vẫn còn giữ cái bộ dạng cao cao tại thượng.

- Giữ gì chứ! Một phường dâm đảng mà còn giả bộ! Nếu không phải cô có chút gia sản thì sao lọt vào mắt xanh Trần đại thiếu gia ta được, hà hà!

Trần Đình Đại lại nở nụ cười dâm tà, hắn tiếp tục bấm điện thoại:

- A lô, Kim hả?

- Anh Đại, có việc gì không ạ?

- Ờ...

Trần Đình Đại gật gù một hồi lại kể nể, tay Kim mà hắn vừa gọi tên đầy đủ là Nguyễn Trọng Kim. Là lái xe riêng của hắn, người này trước đây cũng xông pha giang hồ không ít. Sau cùng đầu quân làm lái xe dưới trướng Trần Đình Đại theo hắn làm không ít chuyện bại hoại.

Vì Trần Đình Đại có tiền, lại có quyền thế trong tay, Nguyễn Trọng Kim đi theo cũng hưởng được không ít lợi lộc. Bèn làm tay sai kiếm mồi cho chủ, Trần Đình Đại lần này uống rượu lại tức giận trong lòng liền nổi nóng. Vừa gọi điện kể nể vừa chửi mắng, cuối cùng lại nghĩ ra một chuyện đại bại hoại. Chuyện này nếu Vũ Minh ở tại đây biết được, chỉ sợ lột da rút gân Trần Đình Đại hắn cũng chưa hà lòng.

- Dạ, dạ, em biết rồi, chỉ một liều là đủ, dạ...

Tút tut!

Trần Đình Đại nói xong cúp máy, nốc nốt ngụm rượu, thoải mái tựa xuống ghế mắt lim dim. Trên miệng còn không ngừng hiển hiện nụ cười đều giả tỏ vẻ thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chợ Đen phố Đèn Lồng

Phố Đèn Lồng, một con phố nằm phía tây đường Nguyễn Du, cách đây không xa là sở bảo tàng. Vũ Minh nhè nhẹ lay lay cái mũi cao trắng bóc, vuốt một cái sịt sịt.

- Ở đây chỗ này cũng tốt!

Hắn gật đầu một cái, khoan thai từng bước tiến vào căn phố nhỏ mà rục rờ. Quả đúng là phố như tên, hai bên Đèn Lồng treo đỏ rực một dãy phố dài, khiến khung cảnh trông thật thích mắt. Tuy nhiên, nhưng chiếc đèn lồng đó không ngờ không phải thấp từ nền, mà chúng được trang bị những bóng đèn điện màu năng bên trong. Đây cũng đã là thời đại nào rồi, dĩ nhiên chẳng còn ai lại đi châm nến để thắp đèn lồng.

Hai bên đường người qua lại tấp nập, khung cảnh thật phồn hoa. Nếu những người ở đây không mặc phục trang hiện đại, có lẽ Vũ Minh hắn đã ngỡ mình bước vào một trấn thành thị của Đông Á Đại Lục.

Người người bước đi vội vã, có người bước đi chậm chạp nhưng ánh mắt mê mang. Vài người khác lại mang theo khuôn mặt nở rộ hưng phấn, phởn ngán nhưng người đi thì không ngăn chút nào, kéo dài vô tận không ngớt.

Mãi miên man ngắm cảnh Vũ Minh chợt sực tỉnh mà nhớ lại, vỗ trán đến ‘Đình!’ một cái.

- Chu nha! Quên mất!

Hắn cảm thán mà bất giác hô lên một câu cửa miệng giống lúc ở Đông Á Đại Lục, hắn hô hơi có phần lớn giọng. Lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt nhìn về phía này, Vũ Minh lắc đầu cười khổ, chỉ là than một tiếng thôi mà. Có cần thiết phải nhìn như vậy không cơ chứ.

Mãi đánh giá tư tưởng, Vũ Minh lúc này đã bước đến trước một cửa tiệm đồ cổ từ lúc nào. Hắn liền mừng rỡ mà dừng chân, cước bộ nhanh chóng bước vào cửa tiệm.

Trong tiệm lúc này có một vài du khách nước ngoài là người Châu Âu, da dẻ họ trắng bóc nên dễ dàng nổi bật trong đám người Châu Á. Những người đó vừa xem vừa chỉ trỏ những món đồ cổ trên kệ giá rồi cười nói. Vũ Minh thương thức, hắn bước vòng một hồi qua những người này, bước đến trước mặt một người đàn ông đã khá lớn tuổi, đeo kính dày cộp.

Người đàn ông bộ dáng bất cần, thấy hắn đến gần mình thậm chí còn tỏ vẻ không quan tâm, đến liếc nhìn hắn một cái hình như cũng làm gã cảm thấy khó khăn.

- Cần gì?

Người đàn ông cất giọng tỏ vẻ khó chịu mà nói. Vũ Minh chỉ cảm thấy là lạ, khách hàng là thượng đế, chân lý đó luôn là tối thượng trong kinh doanh. Chẳng lẽ gã không muốn bán hàng muốn dẹp tiệm sớm hay sao mà giờ cái thái độ đó ra. Bất quá Vũ Minh đảo quanh nhìn một chút, phát hiện những vị khách khác cũng bị đối xử tương tự, nhưng vẫn mặc kệ gã mà hưng phấn tìm kiếm những món đồ.

Vũ Minh thờ dài một cái, lắc lắc đầu. Cất giọng, vừa đủ nghe:

- Ở đây có bán đồ dụng cụ chuyên biệt không?

- Chuyên biệt?

Gã ngược lên nhìn Vũ Minh một hồi tỏ vẻ đánh giá, thái độ sau đó cũng khác hẳn. Gã đứng dậy đi về phía sau kệ đồ cổ, ra hiệu cho Vũ Minh đi theo, trước khi đi còn tiện thể dặn dò một số nhân viên trong cửa hàng. Rồi mới an tĩnh mà biến mất sau cái kệ đồ cổ.

Vũ Minh cũng lập tức bám theo, người này kì kì quái quái. Nếu không phải đám người kia khẳng định gã có đồ vật Vũ Minh cần thì chắc Vũ Minh cũng chẳng muốn đi theo con người quái gở khó chịu này một chút nào.

- Cậu là người mới tham gia hay là người cũ?

Đi ra sau kệ đồ cổ không lâu là một cánh cửa gỗ cổ kính, sần lộp véc li, kéo dài sâu vào trong là một lối hành lang có vẻ ẩm mốc tối tăm, được thấp lên bởi những chiếc đèn lồng. Gã vừa đi vừa dò hỏi Vũ Minh một chút.

Vũ Minh lúc này rất cảnh giác, mọi thứ ở đây đều đem lại cho hắn cảm giác uy hiếp. Ngay cả lời nói của gã kia hắn cũng cảm thấy có phần thâm ý, bèn thận trọng mà trả lời như dò hỏi:

- Người mới thì sao?

Gã nhếch miệng cười 'hừ' một cái, rồi lại đi tiếp không nói câu nào. Đi tiếp hết lối hành lang, cuối cùng dẫn đến một bức tường nhẵn chặn đứng. Vũ Minh lập tức thần kinh căng cứng, bàn tay cũng là nắm chặt hơn. Gã kia như đoán được hành động của hắn, liền thoáng nhếch mày mà nói:

- Không phải khăn trương!

Nói rồi gã bước tới gần bức tường, vỗ vỗ vào một góc tường không khác những chỗ khác là mấy. Lúc này lập tức có tiếng 'kình kích' vang lên, bức tường kia không ngờ lại nứt ra một mảng. Vũ Minh lập tức vỡ lẽ, hóa ra đây là cơ quan để che dấu, quả thật là thủ đoạn cao minh. Để ý một chút Vũ Minh cũng cảm thấy phía góc tường lúc này gã kia bấm cũng có điểm khác lạ.

Gã kia sau khi mở cơ quan trên tường, bức tường lại xuất hiện một lối đi khác, gã lại tiếp tục. Vũ Minh cũng liền bước theo sau, lúc này khẳng định gã không có ý hại mình, thần tình mới thả lỏng ra một chút. Bước hết lối đi tiếp theo đó, cuối cùng dẫn đến một căn phòng không tính là lớn. Vũ Minh liền giật mình choáng ngợp, ở đây có không ít thứ đồ thú vị.

Căn phòng khoảng chừng chỉ ba mươi mét vuông, nhưng bên trong chứa đến bốn năm cái kệ giá, nhìn lên có một số thư tịch, nhưng chú ý đến nhất lại có rất nhiều vũ khí, phi thường nhiều. Trọng binh đoản kiếm, thậm chí ngay cả súng cũng có. Vũ Minh còn thăm thán, không hề mình lọt vào kho hậu trường phim điện ảnh cổ trang, những thứ này nhiều như vậy không trách người ta cũng làm tưởng nó là đồ giả nha.

Keng!

Tiếng kim khí vang lên làm vũ minh giật mình. Chỉ một giọng nói nhàn nhạt vang lên trong căn phòng.

- Một xẻng quân dụng Liên Xô thế chiến hai, hai cái La Bàn tầm trung, loại sương mù và chống từ. Một đèn pin quân dụng chống nước, ba lô vải bạt quân dụng. Bùa trừ xú khí, móng lừa đen...

Gã lần lượt đọc lên từng thứ ném bình bịch lên chiếc bàn gỗ nhỏ duy nhất trong căn phòng. Cả thầy có đến hơn hai mươi đồ vật, lão đếm xong, nhẵn nhụi một chút rồi thu tất thứ đồ trên bàn ném vào ba lô vải bạt.

Nhắc nhắc vài cái đánh giá rồi lãnh đạm nói:

- Tất cả năm triệu có lẻ hai trăm, người mới tôi tính năm triệu cho tròn!

- Năm triệu? Giết người a...

Vũ Minh thần tình hoảng hốt, định cắt cổ người cũng không cần thiết phải phô trương đến như vậy chứ. Gã lại nhần nhần mày râu nhìn Vũ Minh:

- Rốt cục có lấy không?

Vũ Minh hít một hơi cảm giác bức tức đến tận họng, muốn phát tiết ra lời nhưng vừa đến cổ đã đành nuốt lại.

- Năm triệu thì năm triệu!

Nói một câu không cam tâm hẳn liền nhanh tay rút số tiền từ túi quần ra ném bịch một cái lên bàn. Không chờ lão nói gì liền cầm cái ba lô khoác lên vai trực tiếp rời khỏi, gã nhường nhường mày cầm đồng tiền vừa đếm vừa nói:

- Lần sau nếu môi giới được người mới sẽ được giảm hai mươi phần trăm!

Mẹ nó, Vũ Minh chửi đồng một câu, hóa ra từ đầu đến giờ mình đều bị người ta tính toán. Đám người kia cũng không phải thực tâm muốn giúp đỡ hẳn mà có khi đã được ăn chia phần trăm hoa hồng với gã này. Bực mình muốn quay lại phát tiết một chút, nhưng nghĩ lại thôi. Vũ Minh trực tiếp bước ra khỏi tiệm đồ cổ nọ.

Trong người có mười triệu Cù Lũng tặng, cũng bị người ta chặt chém mất một nửa. Vốn Vũ Minh định tìm một cái khách sạn nào thoải mái một chút mà nghỉ ngơi, không ngờ gặp ngay đám cò mồi. Giá trị lô vật phẩm này hẳn sợ rằng không đáng đến một nửa, đúng là đã ăn thịt còn hằm như cả xương ăn nốt. Cái bọn răn sành ra mỡ, ông thề một ngày có chút vốn sẽ đập tụi bay không chút nương tình, tính toán hôm nay lời lãi sau này cũng gộp lại đủ cả.

Bực mình Vũ Minh lại càng bước nhanh hơn ra khỏi phố Đèn Lồng, khi đi mất còn không ngừng liếc quanh muốn tìm cái đám cò mồi kia thống hận một trận. Còn làm bộ bí hiểm dọa người, không phải cũng chỉ là biện pháp tâm lý của bọn chúng lừa những tên gà mờ hay sao. Đảm bảo chúng chỉ diễn trò không mua thì sẽ ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng thực ra chắc dèch gì đã dám động đến một sợi lông.

Khẳng định có không ít người bị bọn gã lừa sau đó thoát ra được thì đều thầm cảm thấy may mắn, thậm chí còn bị bọn chúng gạt rằng mình mua với giá lời lãi mà phản kích không thôi. Cảm giác lo lo một chút, Vũ Minh liền mở ba lô ra kiểm tra.

Ôi mẹ nó, bên trong ngoài xeng quân dụng và đèn pin là hàng thật, còn đâu tất cả đều Made In China.

- A, khôn nạn!

Vũ Minh lại hét lên một tiếng, lập tức lại hấp dẫn không ít ánh nhìn.

- Bà nó, nhìn gì chứ! Không thấy người bị lừa bao giờ hả?

Vũ Minh lớn giọng mà nhìn quanh, xung quanh nhìn hẳn lại lắc lắc đầu mà tự nhủ, lại gặp một tên thần kinh có vấn đề. Kì thực Vũ Minh không hề biết, hình ảnh người như hẳn sau khi đi ra khỏi tiệm đồ cổ kia phát tiết như vậy, người ở phố Đèn Lồng này đã nhìn thấy không ít. Thậm chí có người còn rút dao muốn quay lại đâm chém, tình huống không phải như Vũ Minh muốn đi sửa chữa đồ chuyên dụng khảo cổ, hay nói đúng hơn là muốn trộm mộ cổ thì cũng là mua đồ cổ bị dính phải hàng giả.

Chỉ có điều người có lý trí một chút sẽ không làm chuyện đại đột ngu ngốc mà đi gây sự với đám người kia. Như Vũ Minh bây giờ là một ví dụ.

Ra khỏi phố Đèn Lồng không xa là một dãy nhà nghỉ với tiêu đề ‘Thiên Đường’ ‘Án Tượng’...

Vũ Minh than vài tiếng trong thâm tâm, nhà nghỉ thôi mà cũng cần biển hiệu đẹp như vậy, tùy tiện đặt ở Đồng Á Đại Lục một tấm không biết mấy cái khách điểm kiểm được bao nhiêu sinh ý nha.

Đại khái Vũ Minh bước tạm vào một cái nhà nghỉ, trên biển hiệu có chữ Án Tượng. Còn sau đó là bao nhiêu số má hẳn thật cũng không để tâm. Bởi Án Tượng thì cũng có rất nhiều, một, hai, ba, bốn, cả hơn hai mươi cũng có, nhà nghỉ số lượng dọa người.

Vũ Minh tặc tặc lưỡi vài cái:

- Ông chủ, cho một phòng qua đêm!

Vũ Minh bước vào quầy lễ tân, phát hiện trong đó cũng có không ít người, chỉ có điều toàn bộ đều là những đôi nam nữ trẻ. Tâm trạng biểu lộ đỏ mặt có, dầy dạn có...

Hắn nhìn gã đàn ông trung niên khá đúng tuổi cười cười mà nói, gã đàn ông nhìn hẳn hồ hởi gật đầu trả lời lại:

- Xin lỗi anh, chỗ chúng tôi chỉ cho nghỉ theo ca giờ, mỗi ca giờ tính là ba tiếng. Không có cho nghỉ qua đêm!

- Ách!

Vũ Minh than, lại có chuyện này. Đám người này làm ăn thật kỳ lạ, ba tiếng thì làm sao người ta đủ thời gian để nghỉ ngơi, ngả lưng một chút đã hết thời gian còn nghỉ cái gì. Bực mình Vũ Minh nhướn mày nói:

- Vậy cho tôi nghỉ ba ca, tất cả bao nhiêu tiền!

Gã ở quầy tiếp tân cười nói:

- Chỗ tôi không cần giấy chứng minh thư cũng có thể làm thủ tục. Một ca hai trăm rưỡi, ba ca cả thấy bảy trăm rưỡi có lẽ!

Mẹ nó, Vũ Minh lại chửi thề một câu, toàn bộ đều là một lũ cơ hội. Chấm chỉ kiểm tìm sơ hở người ta để moi tiền. Đau lòng xót xa Vũ Minh lại rút ra hai tờ polime năm trăm đưa cho gã. Gã nhìn Vũ Minh cầm lấy mà hồ hởi, Vũ Minh vẫn đứng ý ở đấy chờ gã trả lại tiền lẻ, lâu lâu không thấy động tĩnh liền hỏi:

- Tiền thừa đâu?

- Tiền thừa?

Gã ngạc nhiên nhìn Vũ Minh.

- Đây không phải là cả tiền phòng và tiền bo cho lễ tân sao?

Vũ Minh nghe đến đây liền phát hỏa, định trừng mắt làm loạn. Nhưng hắn lại phát hiện ánh mắt xung quanh nhìn hắn vô cùng ái ngại, một số lời đàm tiếu phát ra:

- Không ngờ đi nhà nghỉ mà cũng ki bo kẹt xin đến vậy, đã như vậy thì ở nhà đi!

Thống hận nhưng không thể phát tiết, nếu Vũ Minh mà chày cối đòi tiền thừa thì đám người xung quanh kia nghĩ gì. Bất quá hắn cũng không muốn dây dưa, bèn kìm giận lãnh đạm cầm lấy ba lô quần dụng trầm giọng nói:

- Chia khóa!

Gã lễ tân nhìn hắn đang loay hoay khô sở, định trả lại tiền thừa thấy hắn nói vậy liền vui mừng, như vậy là không nhất quyết đòi lại tiền, vậy cũng không cần phải trả, hắn liền cung kính điệu bộ mà giờ lên một chùm chìa khóa. Trên chùm chìa khóa còn có tấm thiệp nhỏ ghi rõ, phòng bảy lẻ hai.

- Ách!

Vũ Minh nhìn mà lại giật mình lần nữa, mẹ nó đã ăn dày tiền còn tổng ông lên tận tầng bảy, nhìn quanh cũng không thấy thang máy, chỉ thấy người ta đi bộ. ‘Ông hận’ Vũ Minh rửa thầm trong lòng. Gã nhìn Vũ Minh cười cười mà nói:

- Chúc quý khách vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Phỏng vấn (1)

Vũ Minh trong lòng hung hăng rửa thầm họ hàng tổ tông mười tám đời cái thằng cha lễ tân. Xong rồi bước chân cũng không có dừng lại, đối với Vũ Minh mà nói, leo lên tầng bảy không quá khó khăn, có thể coi là một lần rèn luyện cũng được. Thượng thế võ công tuy có lợi ích khi đánh nhau, nhưng khi làm một số thao tác cần thể lực nhiều và lâu dài, chẳng hạn như việc leo cầu thang này cũng có thể là một ví dụ, không thể áp dụng được bữa bãi, vẫn cần thể lực vốn có là chính.

Một mạch chạy trên những cái cầu thang kéo dài, Vũ Minh lại chửi rửa thêm một lần nữa, cái thằng cha nào thiết kế ra khoảng cách bậc thang lại ngắn đến như vậy, hắn bước một bước cũng không cảm thấy vừa chân thoải mái. Nhớ ki ức lúc nhỏ, trong biệt thự nhà họ Trần, những chiếc bậc thang luôn to rộng và cao, bước chân cũng cảm thấy thuận hơn nhiều.

Leo đến tầng năm Vũ Minh đã cảm thấy có điểm mệt mỏi, lên đến tầng bảy hắn mới hơi thở gấp một chút. Đúng là sau này có thời gian thì phải luyện tập tố chất thân thể, sớm ngày đề cao tu vi, còn không như bây giờ mọi việc hoạt động cảm giác thật gò bó khó chịu không thông thoáng.

Tư tưởng kiếp trước lướt qua những ngọn cây liễu thoát nhẹ nhàng, so sánh với hiện tại đúng là âm thầm kêu khổ.

Bây lè một, bảy lè hai, Vũ Minh nhìn quanh đếm số. Chìa khóa đút vào đúng số phòng, vừa mở cửa đã thấy đèn điện lập tức bật sáng trưng. Căn phòng bên trong không quá rộng rãi, chỉ khoảng hai mươi mét vuông nhưng cũng khá sạch sẽ và sang trọng. Cạnh cửa có một chỗ treo chìa khóa, Vũ Minh cũng không ngại treo chìa khóa phòng lên đó, bước vào phòng mùi điều hòa mát lạnh xộc ra.

Đối với người khác Vũ Minh có thể không biết, nhưng đối với hần hần rất ghét cái mùi điều hòa này, kiếp trước và kiếp này hoàn cảnh đều được ở trong không khí trong lành. Bây giờ cảm nhận thứ tươi mát nhân tạo này vẫn chưa thể thích ứng.

Xoay mình đặt thân xuống giường, cảm giác giường là đệm mút rất êm ái, Vũ Minh thầm than, quả thật bỏ một triệu ra chất lượng đúng là có phần khác biệt nha.

Hần cũng không ngại, rút chân ra khỏi đôi giày sau mấy ngày quần tả trông đã bẩn đến đáng thương, phúi bụi vài cái, Vũ Minh co chân ngồi sát vào mép giường, khoanh chân nhắm mắt thiền định. Hạn định điều tiết thân thể một chút.

Trải qua một tháng điều trị tự thân, thân thể Vũ Minh hiện tại đã khởi sắc hơn, cộng thêm mấy ngày lang bạt, tình trạng cũng cải thiện rất nhiều. Đến bây giờ đã có thể nói hần trở về trạng thái cơ bản khỏe mạnh như người bình thường. Mấy gã bác sĩ địa cầu, nếu biết Vũ Minh chỉ bình phục trong một tháng, hơn nữa lại còn khởi hoàn toàn, chỉ sợ thảm rùa trời chửi diêm vương công sức đi học bao nhiêu năm trời không bằng một tên phế vật như Vũ Minh, tâm tình đảm bảo sẽ có điểm không phục.

Vũ Minh khoanh chân cảm nhận tổ chất thân thể, thuận tiện điều hòa Thanh Thần Quyết, lần trước đụng độ với chóm giai đẳng cấp Mị Thể, đúng là làm Vũ Minh sợ hãi không thôi, hai lần sử dụng Cẩm Hồn Ấn, một tiểu thành một đại thành hao tổn tinh thần lực của Vũ Minh không ít, đến tận bây giờ trải qua mấy hôm thời gian Hồn Thể của Vũ Minh mới chỉ có thể hồi phục tinh thần hồn lực quá một nửa. Có thể nói lần đó đánh cược quá lớn, Vũ Minh nghĩ thâm sau này tuyệt đối không thể rơi vào trạng thái sơ xuất như vậy.

Lấy ra từ ba lô mấy đồ vật dụng để phân biệt, có hai chiếc la bàn, một loại có kí hiệu màu đen và một loại có kí hiệu màu đỏ, không biết có tác dụng gì. Vũ Minh lại lấy ra một cuốn sách màu xanh lá cũ sờn, giở ra vài trang trong mắt liền tỏ vẻ nghiền ngẫm.

Hai chiếc la bàn này thì ra đều thuộc loại cổ điển, một đen một đỏ đều đại biểu cho hai thứ công năng. Cái màu đen là la bàn dùng trong môi trường có từ tính cao, xác định phương hướng cũng không vì thế mà sai lệch, bởi la bàn có cấu tạo từ nam châm, nếu gặp phải điều kiện môi trường ảnh hưởng bất lợi, phương hướng phán đoán cũng có thể vì thế mà sai lệch. Loại la bàn thứ hai có đánh dấu màu đỏ là loại thường, thường dùng trong hoàn cảnh sa mạc hoặc địa phương có khí vụ bao quanh không xác định được phương hướng, loại đánh dấu màu đỏ này vẫn là thấy người ta sử dụng nhiều nhất. Nghĩ lại Vũ Minh thấy cái gã ở tiệm đồ cổ kia cũng không dám làm quả lừa quá trắng trợn, ít ra hai cái này đều có lợi ích.

Đào mắt nhìn qua trong ba lô còn có nhiều thứ Vũ Minh vẫn chưa thể xác định được tác dụng, nhưng hần cũng gạt đầu một cái tự thưởng cho mình lười biếng một chút. Những thứ này trên quá trình đi tới Hoàng Liên Sơn kia từ từ tìm hiểu cũng được.

Nhớ lại mấy tiếng trước Vũ Minh vừa ra khỏi sở bảo tàng, thấy mấy đám người có hành động mờ ám lượn lờ xung quanh, tò mò mà bám theo sau. Không nghĩ chúng lại là thành phần thuộc thị trường bán đồ cổ chợ đen, thông qua chúng Vũ Minh thăm dò được không ít tin tức, hóa ra ở địa cầu này còn thịnh hành một cái nghề nữa là trộm mộ, những tên trộm mộ này luôn luôn rình rập địa điểm các nhà khảo cổ thường xuyên lui tới tác nghiệp đánh liều ăn trộm.

Những năm trước giải phóng, nghề này còn kém phát triển, những tên trộm mộ chỉ có thể rình rập những ngôi mộ của đại phú gia, địa chủ giàu có để hành nghề, những năm gần về đây nghề này càng có sự khởi sắc hơn, cuối cùng đúc rút ra không ít kinh nghiệm tác nghiệp, thậm chí không ít chuyện ma quái li kì cũng có nói qua. Những tên trộm mộ này cũng phân đẳng cấp rất nghiêm ngặt, phàm là mới hành nghề chỉ có thể đi theo canh chừng, nhận được chút lợi tức.

Những tên trộm mộ đã có chút kinh nghiệm thì đều tổ chức theo nhóm bí mật, mấy người có khả năng cộng kinh nghiệm lão luyện, bám theo các nhà khảo cổ. Nhân cơ hội một là họ chưa bắt đầu tác nghiệp chỉ mới xác định được địa điểm, ra tay trước để kiểm về chút lợi tức, hoặc nhân lúc họ đã bắt đầu khai quật rình rập cơ hội sơ ý mà chôm chia.

Thế nhưng những tên trộm mộ thuộc tầng lớp này thường là chết nhiều nhất, chính bởi trong mộ địa không chỉ có gia tài hoa mắt người, mà cơ quan bấy rập cũng nhiều vô số kể. Có không ít kẻ vì tham lam mà cuối cùng vàng còn chưa nhìn thấy đã bị bấy rập hại chết, đến xác cũng không còn, thật thảm thương vô cùng.

Dẫu vậy, vì tiền tài, có không ít tên vẫn bất chấp tính mạng làm liều, thế cho nên mới có câu nói, nhưng thằng có chút kinh nghiệm còn có khả năng để chết hơn những thằng mới vào nghề.

Bởi vì sau khả năng của những tên trộm mộ có chút kinh nghiệm nghiệp dư, thì cũng có tồn tại những bậc lão làng trong nghề trộm mộ đến đẳng cấp chuyên nghiệp, những người mới vào nghề cũng là đi theo những tên này học hỏi cho nên tính mạng mới có phần đảm bảo.

Tác phong của những tên trộm mộ chuyên nghiệp cũng thật kì lạ, không chỉ hành động nhanh gọn, mà kinh nghiệm về bấy rập mộ địa cũng là choáng ngợp. Những người này trong mình đồ nghề mang theo thì nhiều vô kể, toàn là những thứ không tên. Những tên trộm mộ theo học nghề thấy những đồ đạc này đều có tác dụng thì cũng đều học theo mà mang đầy đủ, mặc dù chẳng biết tác dụng của nó là gì.

Chính vì vậy thị trường chợ đen mới có những thứ mà như Vũ Minh đang sở hữu trong tay, chọn bộ đồ nghề trộm mộ theo cách chuyên nghiệp. Mặc dù chẳng có một tên trộm mộ nào thuộc đẳng cấp nghiệp dư hay có chút kinh nghiệm nào có thể hiểu biết được hết nhưng vẫn mặc nhiên mang theo đồ nghề gióng các tiền bối cho đủ bộ, đến ngay cả những tên mới học nghề cũng ti toe không kém cạnh. Thành ra việc bán đồ nghề trộm mộ này cũng kiếm được không ít lợi tức, không biết những người trộm mộ chuyên nghiệp kia liệu có giờ chút mảnh khoque, móc nối với tiểu thương để lừa gạt mấy tên gà mờ bên dưới hay không, nhưng cũng có thể thấy đây cũng là một quy định thật nực cười trong nghề trộm mộ hồ lớn này.

Nghĩ miên man, Vũ Minh mắt đã lim dim ngủ thiếp đi từ lúc nào, hẩn chìm trong một biển hỗn độn toàn những suy tư.

Đến lúc trời nghiêng đã quá bóng buổi sáng, Vũ Minh mới giật mình hốt hoảng ‘Xong rồi!’.

Vũ Minh tự gỡ đến bóp một cái vào đầu, hặn một tiếng rửa thẳm, cũng không biết bây giờ là mấy giờ. Công tác phỏng vấn của sở bảo tàng Hải Phòng liệu đã bắt đầu hay chưa. Nhanh chân xỏ đôi giày có phần nham ố, không bận tâm bộ dạng mình thế nào, đánh răng một cách sơ qua. Rồi xông thẳng một nhát phi ra cửa, ba lô trong chớp nhoáng cũng đã lấy đi từ lúc nào.

Chỉ thấy vèo một cái, bóng Vũ Minh loáng qua một nhát, gã lễ tân nhà nghỉ chỉ kịp tròn mắt và nghe thấy âm thanh vang lại một tiếng.

- Trà phòng!

Từ lúc nào trên bàn đã xuất hiện chùm chìa khóa, thao tác đúng là nhanh đến chóng mặt. Khoảng cách từ nhà nghỉ đến sở bảo tàng cũng khá gần, Vũ Minh chẳng tốn mấy phút đã có mặt trong sân khuôn viên. Nhận thấy danh sách gọi phỏng vấn đã đến những người cuối cùng hẩn liền toát mồ hôi chảy dài, chạy lên vội vã hỏi:

- Đã có nghe qua cái tên Trần Vũ Minh hay chưa?

Mấy người đứng phía trước thấy vậy nheo mày không nói gì, bắt quá có một thanh niên tỏ vẻ hào tâm nói:

- Cũng đã đọc qua ba bốn người thì phải, anh bây giờ thử lên hỏi lại xem!

Vũ Minh gật gật đầu vài cái tỏ vẻ cảm ơn, đối với thanh niên này trong lòng sinh ra không ít hào cảm. Trong đám người này có ai mà lại nguyện ý nói cho hẩn biết, bớt một người là bớt đi một đối thủ, khả năng có miếng com cho vào bụng cũng tăng lên, không có ai ngu ngốc lại mua thêm rắc rối vào mình. Thanh niên kia vừa nói cho Vũ Minh một lời, đã có không ít ánh mắt bất thiện nhìn hẩn, ý tứ không nói thì không ai bảo anh cầm đầu.

Vũ Minh âm thầm ghi nhớ người này trong lòng, cũng không có chần chừ, lập tức phóng người lao vào hội trường phỏng vấn. Một người bảo vệ thấy Vũ Minh chạy như bay đến thì liền chặn lại:

- Đứng lại, mời anh đến lượt thì mới tham gia phỏng vấn, không được lộn xộn!

Vũ Minh hỏn hển mà nói:

- Xin lỗi! Tôi đến muộn, tên tôi vừa mới gọi qua ba bốn người xong!

Anh bảo vệ thấy vậy thì cũng không khách khí nghiêm khắc mà nói:

- Đã như vậy thì coi như anh đen đui, anh có thể về được rồi. Chúng tôi cũng đã bỏ sung danh sách gần đầy đủ, bây giờ chỉ tìm người dự bị nữa thôi!

Vũ Minh lập tức khuôn mặt co dãn, miệng không ngại có chút cầu tình nói:

- Tôi chỉ cần một cơ hội? Nếu không đủ khả năng thì cũng không có gì đáng tiếc!

Anh bảo vệ nhìn hẩn rồi lạnh lùng mà lắc đầu, Vũ Minh có phần chán nản. Đang quay người định đi thì chợt có giọng nói gọi hẩn giật lại:

- Anh kia vào đây một chút!

Vũ Minh sững sốt quay đầu, nhìn thấy người gọi mình là một người đàn ông cũng đã khá cao tuổi, khoảng tầm sáu mươi trở lên, tóc đã bạc trắng, nhìn hẩn mỉm cười. Vũ Minh thấy vậy mừng rỡ bước vào, anh bảo vệ nhìn qua nhìn lại than thẳm một câu cạnh tai Vũ Minh:

- May cho anh là giáo sư Cao Tự có chút dễ tính đấy!

Giáo sư Cao Tự sao, trong lòng Vũ Minh tự hỏi, thì ra đây chính là giáo sư Cao Tự trưởng đoàn thám hiểm lần này. Đúng thật là con người có hình tượng, nhìn qua cho dù người ta không biết học vị cũng phải đoán ra được chức vụ đến tám chín phần, phong thái lãnh đạo quả thật khác hẩn nha.

Vũ Minh chậm chậm bước chân tiến vào mặt không biểu tình mà nhìn toàn đoàn phỏng vấn, trong đoàn chỉ có hai người Vũ Minh có thể nhận biết, một là cô thư ký hôm qua làm danh sách, hai là giáo sư Cao Tự còn lại toàn bộ đều là khuôn mặt lạnh đang chăm chăm nhìn hẩn.

Giáo sư Cao Tự tỏ vẻ thân thiện hỏi:

- Anh tên là gì?

Vũ Minh cũng đáp lại thịnh tình của giáo sư Cao Tự, trả lời rất cẩn thận và trong lời nói có phần kính trọng:

- Tôi tên Trần Vũ Minh, rất hân hạnh được làm quen với giáo sư!

Giáo sư Cao Tự nghe thấy vậy thì liền gật gật đầu, cô thư ký bên cạnh cũng nhanh tay đưa một tập hồ sơ đến trong tay giáo sư Cao Tự. Ông nhìn qua

một lượt rồi bắt đầu đặt câu hỏi:

- Chắc anh cũng biết việc lần này là gì rồi, chúng tôi tuyển người cũng không phải làm việc gì quá khó khăn?

Vũ Minh gật đầu vài cái, khẳng định, trong mắt còn có phản tự tin:

- Tôi biết, hơn nữa tôi khẳng định mình hoàn toàn có khả năng đảm nhận. Tôi cũng không ngại mà khẳng định rằng tôi cũng có am hiểu về khảo cổ, nhất định có thể giúp cho đoàn chúng ta thành công trong công việc lần này!

- Ô!

Cả hội trường lập tức vang lên tiếng cười, đa phần ánh mắt còn tỏ vẻ không tin nhìn Vũ Minh. Không ít âm thanh trực tiếp chê bai không khách sáo, giáo sư Cao Tự trong đó thì vẫn điềm tĩnh, quả thật là tố chất của người lãnh đạo, luôn phải tỉnh táo, không nghe những lời sáo rỗng.

Một người đàn ông trung niên vừa cười vừa nói:

- Vậy anh có thể biểu hiện một chút khả năng cho chúng tôi nhận biết được hay không?

Trong mắt mấy người này, Vũ Minh cũng lắm chỉ là một tên ít học, dám mở miệng hiểu biết về khảo cổ, đúng là không biết tự lượng sức. Thế nhưng họ lại không biết rằng, Vũ Minh đã đọc sách liên quan đến thư tịch đặc biệt là kiến thức khảo cổ hay lăng tẩm mộ địa, kiến thức chuyên ngành cũng có phần rất nắm chắc, cho nên hẳn nói hẳn có khả năng đều là có cơ sở để nói.

Vũ Minh cũng không vì vậy mà tức giận, hẳn cũng không ngại biểu hiện một chút kiến thức, cộng thêm kiếp trước ở Đông Á Đại Lục hẳn cũng đã từng tham gia kiến tạo mộ địa. Lịch sử địa cầu tầng lớp không khác Đông Á Đại Lục là mấy, sợ rằng mấy điểm kiến thức mà hẳn nói ra sẽ làm không ít kẻ ở đây phải tròn mắt. Bởi vì nó thậm chí còn không tồn tại trong hệ thống kiến thức khảo cổ đương đại, ngay cả giáo sư Cao Tự cũng không thể biết.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Phỏng Vấn (2)

Đông Á Đại Lục tầng lớp tu đạo đồng đạo, thế nhưng tu đạo, không nghĩa là gắn liền với con đường trường sinh. Ngay cả những bậc tiền bối có tu vi cao thâm trong truyền thuyết như Tiên Thiên Đạo Sư cũng có ngày phải về với thiên địa.

Chính vì vậy, giống như những bậc đế vương Địa Cầu, những tu luyện đạo nhân sau khi chết đi, dựa vào thứ bậc tu vi và sự trọng vọng của giới tu đạo, tùy thời có thể lập mộ địa. Những mộ địa này về cơ bản không khác so với mộ địa người thường là mấy. Ngoài ẩn chứa vô số kho báu, thậm chí là cả tuần táng đồ đệ theo cùng là cũng có khả năng. Thế nhưng trường hợp tuần táng đồ đệ theo cùng sư phụ, Đông Á Đại Lục lại cho là bằng môn tà đạo, chỉ có một số ít môn phái áp dụng lệ tục này. Những môn phái áp dụng lệ tục này đều bị toàn bộ giới tu đạo lên án, liệt vào danh sách Ma Đạo.

Mộ địa kiến tạo cơ bản nhất luôn luôn phải có ba thứ kết hợp. Chính là, trận pháp, địa thể, và cả pháp bảo tuần cùng. Ba thứ này mỗi thứ đều không thể thiếu, mỗi một mộ địa của tu luyện đạo nhân khi kiến tạo phải bố trí sao cho phù hợp đầy đủ, để mộ địa đó không chỉ là nơi tu luyện đạo nhân an nghỉ, mà nó còn là một khố trân sát trân, vừa là nơi đắc địa linh khí, lại có pháp bảo kho tàng cực kì quý giá.

Phàm là những mộ địa được kiến tạo càng đảm bảo những nguyên tắc này càng khiến tu luyện đạo nhân được kiến tạo mộ địa đó, sau khi chết đi linh hồn có thể đảm bảo được pháp lực, đi về Minh Giới cũng không bị người ta bắt nạt.

Đế vương kiến tạo mộ địa thì lại khác, về cơ bản họ xây dựng mộ địa đều dựa vào sự hoành tráng, số nhân mạng hay hình nhân thể mạng chôn cùng cũng có ý nghĩa rất to lớn, bậc đế vương khi chết đi đều muốn mang theo tùy tùng, thậm chí cả một đội quân lại càng tốt, điều đó không chỉ thể hiện sức mạnh và quyền lực của đế vương đó khi còn sống, mà nó còn thể hiện khát vọng muốn có một chỗ đứng tốt sau khi đến Minh Giới.

Một phần nữa trong mộ địa đế vương cũng phải nhắc đến, mộ địa đế vương một số cũng bắt chước theo kiểu mộ địa của tu luyện đạo nhân, không chỉ có sự hoành tráng, mà họ còn muốn kết hợp cả ba yếu tố, trận pháp, địa thể, vật báu. Phàm đế vương là người thường, không thể tạo ra trận pháp, thế nhưng họ lại có thể cậy nhờ vào cơ quan bày rập, một hình thức thông dụng và phổ biến nhất ở các mộ địa đế vương. Về địa thể, không thể chọn được địa lợi sung túc linh khí như là tu luyện đạo nhân, nhưng dưới trường đế vương luôn có các thầy phong thủy, có ánh mắt tinh tường, địa thể lượng chọn là long thể, hoặc thiên thể, không chỉ đảm bảo cho khí vận vương triều đế vương khi đó, mà nó còn đảm bảo cho xác đế vương kẻ cả có chết đi vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, thật khí thế. Về vật báu, người thường thứ quý giá nhất đều là vàng bạc châu báu, đế vương cũng coi vàng bạc châu báu như chân bảo. Phàm mộ địa đế vương chứa nhiều nhất là thứ này, vàng bạc châu báu không chỉ có ý nghĩa là để đế vương thể hiện sự giàu có, mà nó còn có ý nghĩa dùng để đế vương sau khi chết đi, có một khoản khí tài trong tay, có thể xây dựng lại được thế lực ở Minh Giới, không bị người ta khi dễ.

Lại nói đến Minh Giới, minh giới là một nơi trong truyền thuyết, người ta chỉ rí tai nhau đồn đại, nơi đó là nơi người thường hay tu luyện đạo nhân chết đi, đều đi đến đó. Sống một cuộc sống ở thế giới thứ hai, có thể vào tầng lớp thượng tầng của Minh Giới thì sống hạnh phúc không kém gì nhân gian, nếu vào phải tầng lớp thấp, bị đẩy dọa thì thật Minh Giới chính là địa ngục trong truyền thuyết, nơi ấy tồn tại những thứ đáng sợ.

Truyền thuyết lại kể rằng, người ta sau khi vào Minh Giới, nếu có thật nhiều tiền tài, có thể hối lộ cho bọn cai dịch ở đấy chút tiền, chúng sẽ không đẩy người vào địa ngục. Nhưng nếu người không có tiền, thì cho dù người ở trần gian có sống tốt đến bao nhiêu, cách cánh cổng địa ngục cũng không xa lắm.

Còn phàm là đế vương đến Minh Giới, bọn cai dịch tiếp nhận đương nhiên sẽ bỏ qua, đặc cách vào tầng lớp thượng tầng Minh Giới, sống xa hoa như ở trần gian, đế vương nào càng có nhiều quân binh tuân theo cùng, ở Minh Giới đương nhiên được kính trọng. Tu luyện đạo nhân cũng tương tự, hồn thể có tu vi càng cao, không những vậy mộ địa lại rắn chắc đầy đủ tài bảo, cũng được đặc cách vào cao tầng Minh Giới, thậm chí còn có thể tiếp tục tu luyện một lần nữa.

Vì vậy, mộ địa, thực ra dễ hiểu một chút, có thể hiểu nó như là thân thể của bạn ở Minh Giới, nếu có một cái thân thể cường hãn, khỏe khoắn. Chính là những mộ địa được tu bổ cẩn trọng, thì bạn sẽ càng mạnh hơn trong Minh Giới, càng được người ta coi trọng. Mộ địa ở trần gian bị xâm phạm, con người đó ở Minh Giới cũng không sống được yên ổn. Giống như người ta trộm mộ chẳng khác nào người ta đâm anh một nhát dao vậy.

Mộ địa bị sụp đổ hoặc tàn phá, ở Minh Giới anh cho dù cường hãn đến đâu cũng bị mất đi thân phận, lập tức bị đẩy xuống tầng lớp cấp thấp, có thể nhìn thấy cửa Địa Ngục rồi.

Vì vậy có thể nói, một người kiến tạo mộ địa, với một người chỉ là một cái hồ huyết, sau khi chết đi, không cần đoán cũng biết thân phận người kia sau khi đến Minh Giới sẽ trải qua tình trạng gì. Chỉ có thể cho thêm một chút vàng mã, hi vọng người thường đó sau khi chết đi có thể sống đỡ khổ hơn một chút. Còn tu luyện đạo nhân sau khi chết đi, đến cái hồ huyết cũng không có, phải phơi xác mặc cho thối rữa trên mặt đất thì cả thân phận cũng không có, cho dù hồn thể có tu vi cao đi chăng nữa cũng chỉ có thể làm nô lệ, thậm chí lập tức bị tổng cổ vào địa ngục không chút thương xót.

Đây mới chỉ là một số kiến thức cơ bản Vũ Minh hiểu sâu, kiếp trước cũng có lần hắn được tham gia kiến tạo một ngôi mộ địa cho một vị Cung Phụng trong Phong Ngọc Kiếm Phái, vì thế cho nên một số mặt về trận pháp và tài bảo trong đó hắn cũng có thể cơ bản nắm chắc qua. Đối với những người ở trong phòng phòng vẫn này thì như vậy đã là vượt quá tầm hiểu biết của họ rồi, chỉ cần lộ một chút thông tin về kiến tạo mộ địa để vương, chỉ sợ họ sẽ lập tức nhìn Vũ Minh với con mắt khác.

Vũ Minh cười nhạt một cái, đảo mắt nhìn quanh căn phòng rồi điềm tĩnh mà nói:

- Mấy vị ở đây học vị ít nhất cũng là Tiến Sĩ đi?

Người đàn ông trung niên bên cạnh giáo sư Cao Tự khi này cũng không giấu nổi vẻ đắc ý và có chút hừng hực:

- Cái này là dĩ nhiên!

Tiến Sĩ hay Phó Giáo Sư, là học vị và học hàm được chú trọng đến nhất, là thành viên của một đoàn khảo cổ đều phải có để đảm bảo chuyên môn cao. Dĩ nhiên không nói đến đoàn khảo cổ nghiệp dư, những đoàn khảo cổ trong đó chỉ toàn là sinh viên thực tập và một Tiến Sĩ hướng dẫn sẽ không bao giờ được Viện Khảo Cổ hưởng đến những di chỉ mộ địa trọng điểm.

Lần này tuyển mộ đại quy mô, hơn nữa trưởng đoàn khảo cổ là một vị học hàm Giáo Sư, cho nên có thể thấy thành viên cốt cán trong đoàn không thể tầm thường, nếu Vũ Minh chỉ nói những điều cơ bản, nằm trong chuyên ngành, hẳn là sẽ không có sức thuyết phục. Tuy hắn cơ bản nắm được, thế nhưng cũng không phải là chuyên sâu, nói năng không cẩn thận, rất có thể bị hỏi vặn không trả lời được, như vậy bề ngoài tỏ ra hiểu biết chiếm tiên cơ ban đầu chẳng khác gì trò cười.

Đạt đến học vị Tiến Sĩ, không chỉ bản thân sở hữu công trình nghiên cứu có tầm vóc, mà là học vị người người kính trọng, tầm hiểu biết sâu rộng đến mức cao thâm. Nếu nói Đình Cấp Đạo Sư trong tu đạo giới được người người coi trọng, thì học vị Tiến Sĩ ở thời đại này không kém uy danh là mấy, thậm chí còn có phần muốn hơn. Một thế giới coi trọng khoa học, tu đạo chỉ là viên vòng thì mạng học vị Tiến Sĩ thực sự có tầm ảnh hưởng rất cao.

Trung niên cười nhạt nhạt, có phần coi thường Vũ Minh, tỏ ra cao thâm cái gì chứ, không phải cũng chỉ là một tên đến phỏng vấn bốc vác phụ đoàn hay sao. Có thể có bản lĩnh gì trung niên ông ta cũng thực sự rất muốn xem. Vũ Minh trong lòng đã cân nhắc kỹ lưỡng, nói một số vấn đề liên quan đến mộ địa đế vương kiến tạo ở Đông Á Đại Lục, tuy nhiên đều phải có chọn lọc, hơn nữa thông tin còn phải gạt bỏ một số yếu tố kì ảo trong đó. Người ở thời đại này đến Ma còn chẳng tin là tồn tại, huống chi tình huống kiến tạo mộ địa giới tu đạo lại càng thật viễn vông.

- Tôi có thể nói một số vấn đề sau đây!

Vũ Minh chép miệng một cái bắt đầu huyền thuyên một tràng. Lời hắn vừa nói lập tức hấp dẫn ánh mắt giáo sư Cao Tự, riêng trung niên kia thì trong mắt vẫn giữ nguyên vẻ đắc ý. Cô thư ký bên cạnh giáo sư Cao Tự luôn giữ thái độ điềm đạm không biểu tình, mỗi người một tâm trạng. Vũ Minh bắt đầu càng nói càng hăng, mới đầu có thể dài dòng không liên quan, thậm chí còn muốn người nghe nghe muốn nản.

Nhưng sau đó các chuỗi sự kiện tưởng như chán nản không liên quan ấy, xâu chuỗi lại thành một khối thông tin thật quan trọng, ánh mắt giáo sư Cao Tự không giấu nổi vẻ hưng phấn, trung niên bên cạnh cũng không khỏi há hốc mồm miệng. Thậm chí trung niên còn hoài nghi, có phải người trước mắt đã từng tham gia công trình nghiên cứu nào đó, hoặc giả là đã có học vị Thạc Sĩ trở lên mới có thể nói năng lưu loát, bất chợt nghĩ lại lúc này mình có hơi kiêu ngạo lập tức tỏ ra ngưng ngừng.

Nói chừng hơn hai tiếng đồng hồ, lúc này thời gian phỏng vấn của Vũ Minh kéo dài, khiến các nhân viên ở bên ngoài lại càng chờ đợi lâu hơn. Có không ít ý kiến bức xúc phàn nàn kêu gào, một số ít còn bỏ cuộc rời khỏi. Chỉ thấy bên trong hội trường có không ngừng tiếng bàn luận, tranh luận gay gắt, thỉnh thoảng có tiếng vỗ tay rào rào nho nhỏ, cũng thật là không biết đang làm cái gì.

Thời gian càng kéo dài, đại lượng đã càng chán nản, lúc này đã đến bốn giờ chiều, ngay cả giờ ăn cơm cũng không có người của ban phỏng vấn đi ra.

Chẳng lẽ những người bên trong lại trâu bò đến như vậy, đến com cũng muốn nhìn, rốt cuộc là thí sinh nào lại có thể tranh luận kéo dài, đây cũng chỉ là một cuộc phỏng vấn xin một chân công việc nho nhỏ, không phải là bảo vệ luận văn đấy chứ.

Nhìn ra dãy hàng xếp chờ phỏng vấn kéo dài lúc trước, bây giờ còn lại ít đến đáng thương, khoảng hai ba người là còn bám trụ, những người này khuôn mặt khắc khổ, làn môi khô rát, bụng liên tục kêu ọt ọt. Mặc dù thời gian càng trôi, bảo vệ đã có lần ra nhắc nhở nếu không muốn thì nên bỏ cuộc, vì dù sao khả năng trúng phỏng vấn còn lại là rất ít, thế nhưng mấy người này dường như có nỗi khổ trong lòng. Bất giác dù có nói thế nào cũng không ai nguyện ý dời khỏi.

Đốp đốp đốp đốp!!

Bất chợt một tràng vỗ tay kéo dài không ngớt, có không ít tiếng hô hào các loại. Đảo mắt nhìn vào trong hội trường khung cảnh vẫn chỉ có duy nhất một người điềm tĩnh đứng đó, mặt không biểu lộ cảm xúc nhìn chằm chằm vào ban phỏng vấn tuyền mộ.

- Anh Trần Vũ Minh, đoàn khảo cổ chúng tôi nhiệt liệt hoan nghênh anh tham gia đoàn với chức vụ cố vấn khảo cổ, công việc bốc vác khuôn đồ sao có thể xứng tầm! Việc này chúng tôi sẽ sắp xếp người khác!

- Nhưng...

Giáo sư Cao Tự mặt mày rạng rỡ, môi không khép nổi, nói một đoạn sau đó ngừng lại cố ý dò hỏi:

- Anh thật sự không có phẩm hàm hay học vị nào thật sao?

Vũ Minh bất chợt nhăn mặt lại có ý trách:

- Tôi chỉ là người thất học, có duy nhất cái bằng cấp hai, nếu giáo sư không tin tưởng tôi có thể đi ngay lập tức!

Lời Vũ Minh vừa thốt ra lập tức như tảng đá lớn ném xuống mặt hồ phẳng lặng, nếu nói trước đây vài tiếng Vũ Minh nói những lời này thì lập tức sẽ bị đuổi thẳng cổ ra khỏi hội trường, thế nhưng hiện tại lời nói hần nói ra chẳng khác gì bom tấn bom tã vào giới khảo cổ, một số kiến thức là nút thắt bấy lâu nay không ngờ được hần một lời chỉnh giải rất hợp lý, dẫn chứng rõ ràng đến không thể tin được. Có một số phần được miêu tả cực kỳ chi tiết, khiến người ta không khỏi không có ý nghĩ con người này sống trong cái thời đại xây dựng nên những ngôi cổ mộ đó.

Ánh mắt trung niên lúc trước tỏ vẻ coi thường Vũ Minh thì lúc này cũng không giấu nổi vẻ kính phục, thậm chí thần tình còn xuất hiện một tia hưng phấn, nếu có thể hỏi qua một số vấn đề mà ông ta đang khúc mắc trong công trình nghiên cứu cổ mộ tiền Xích Quỷ, ông ta có khả năng sẽ vượt qua cuộc bảo vệ luận văn tiến vào học hàm Phó Giáo Sư.

Việt Quốc có thể có mấy người là Phó Giáo Sư đây, nếu cận thận đếm đi đếm lại cũng chỉ có hơn hai mươi người, mà học hàm Giáo Sư lại còn chỉ có mấy vị, như Giáo Sư Cao Tự đây cũng có thể coi là thật hiếm hoi, tiến vào học hàm Phó Giáo Sư, học hàm mà không ít người trong giới khoa học thần tượng thì có thể cảm thấy mặt mặt đến như thế nào. Không chỉ được người ta nhìn bằng con mắt khác, mà thậm chí cũng được trung ương đáng chú ý, có khả năng sẽ được đích thân đảm nhiệm vài di chỉ. Như vậy con đường đến Viện Trường Viện Khảo Cổ Quốc Gia không còn xa nữa. So với học vị Tiến Sĩ thì học hàm Phó Giáo Sư chẳng khác nào từ một con suối nhỏ lập tức đổ ra sông lớn, nghiễm nhiên trở thành dòng sông.

Chính vì vậy, trong thâm tâm trung niên lập tức đã có ý định tiếp cận Vũ Minh, thậm chí muốn chăm chỉ nịnh nọt để hần chỉ điểm một chút vấn đề đã thật quá tuyệt vời. Hạ mình một chút không thành vấn đề với ông ta nha.

Suy nghĩ như vậy, trung niên lập tức đứng lên, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ hồ hồ cười nói:

- Anh Trần Vũ Minh!

Trung niên gơ bàn tay lên muốn ra ý thân thiện:

- Hân hạnh làm quen với anh, tôi là Bùi Đình Dương, Tiến Sĩ công trình khảo cổ tiền Xích Quỷ. Là hỗ trợ đoàn tham nghiệm khảo cổ di chỉ lần này!

Vũ Minh mặt khê liếc, có ý muốn chán ghét, nhưng mà lần này tham gia đoàn khảo cổ nếu có nhiều sự ủng hộ cũng thật tốt nha, không chỉ lúc động tay động chân trong di chỉ cũng có thể danh chính ngôn thuận, mà muốn làm nhiều việc cũng thật thuận lợi, nghĩ lại muốn trả thù thái độ lúc đầu khinh miệt của trung niên cũng có chút không nên. Vũ Minh liền không nóng không lạnh mà quay sang bắt tay một cái xã giao:

- Hân hạnh!

Mấy vị Tiến Sĩ khác cũng bắt đầu đứng lên, ánh mắt đã bắn ra lửa thèm thường nhìn vào Vũ Minh. Con người nắm giữ nhiều thông tin quý báu như vậy, lẽ nào tên Bùi Đình Dương này lại muốn độc chiếm, bắt tay lâu như vậy còn muốn lôi người ta đi luôn, hần không thể cho vào phòng kín lốt sạch thông tin hay sao. mấy vị Tiến Sĩ phía sau đều có suy nghĩ như vậy, đều là tầng lớp khoa học cấp cao với nhau. Thế không phải tất cả đều có cùng chung mục đích, trong suy nghĩ ngầm còn không ngừng có suy nghĩ muốn tìm ra sơ hở người kia triệt hạ công trình. Trên thực tế đây cũng là một điều đúng đắn, nếu không có những suy nghĩ tích cực như vậy, khoa học không phát hiện ra sai lầm, mãi mãi phát triển trên con đường sai lầm ấy mà không phát hiện ra thì cũng thật là không thể tiến thêm được bước nào nữa.

Cho nên vì vậy kì thực tầng lớp học vị cấp cao đều có ý muốn triệt hạ công trình nghiên cứu của các Tiến Sĩ khác, dẫn đến những cuộc bảo vệ luận văn lại càng khác nghiệt. Những Tiến Sĩ đã thành danh kinh nghiệm phong phú, chính vì vậy còn có thể biện hộ một cách chặt chẽ, còn những người mới bước vào bảo vệ luận văn vào học vị Tiến Sĩ thì chẳng khác gì xông vào mưa tên biển lửa, chỉ trích như mây, kể cả luận điểm của anh có đúng chăng nữa

nhưng nếu không bảo vệ được một cách chặt chẽ tùy thời đều có thể khiến người ta tìm ra sơ hở mà đã kích, biện luận thất bại coi như con đường tiến vào học vị Tiến Sĩ cũng coi như lại đóng lại, cho nên có thể thấy vì sao học vị Tiến Sĩ ở Việt Quốc lại ít đến thăm thương như vậy. Nhưng người đang mang học vị hiện tại, có thể nói là tài năng trong tài năng mới có thể trụ lại đến bây giờ, đều là bậc trí giả uyên thâm.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Phỏng Vấn (3)

Bùi Đình Dương còn đang muốn hồ hởi lâu một chút, bất ngờ có một cách tay chen vào, một khuôn mặt dày không khách khí, hớn hờ nói:

- Chào anh, tôi là Huỳnh Đức Kính, Tiến Sĩ công trình người Vượn Cổ ở Việt Quốc!

Huỳnh Đức Kính vừa giơ tay vừa chào hỏi, tỏ vẻ thân thiết, tay nắm chắc lắc lắc tít mắt mà nói. Trong giọng nói còn có không ít câu ‘thằng em’ làm như coi Vũ Minh thật sự đã là người trong nhà. Còn hận không thể quen biết đã lâu hơn, Bùi Đình Dương mắt lại tròn tròn kinh hãi, tên Huỳnh Đức Kính này so ra với ông ta cũng thật cơ hội gặp nhiều lần nha.

Huỳnh Đức Kính sau khi chen chân được vào trò chuyện với Vũ Minh, liền lập tức muốn lôi kéo hẳn ra một góc khác để từ từ thân mật nói chuyện, muốn bồi dưỡng mối quan hệ thật tốt. Thủ đoạn so với Bùi Đình Dương lúc này còn muốn cao hơn vài lần.

Bùi Đình Dương mấy lần muốn chen giọng vào để cướp lời, nhưng đều bị Huỳnh Đức Kính nhanh miệng gạt đi. Cộng thêm Vũ Minh với Bùi Đình Dương có không ít ấn tượng xấu, cho nên cũng không muốn bắt mối quan hệ với ông ta, Bùi Đình Dương có mấy lần nói trọn vẹn được câu, thế nhưng cũng bị Vũ Minh làm lơ như không nghe thấy.

Vũ Minh để ý phía sau còn có hai vị Tiến Sĩ khác cũng muốn nói chuyện, cũng chủ động khách khí quá chào hỏi một chút, còn vừa mới bắt tay được một lượt đã bị Huỳnh Đức Kính lôi kéo niềm nở. Khiến cho mấy vị Tiến Sĩ kia có lời cũng không kịp mà nói, bất lực cười khờ nhìn Huỳnh Đức Kính lôi Vũ Minh một mạch ra chỗ khác.

Giáo Sư Cao Tự xa xa nhìn Vũ Minh mỉm cười đắc ý, có thể nói phạm người đã đạt đến học hàm Giáo Sư. Thông tin liên quan đến công trình nghiên cứu còn không phải như mèo thấy mỡ sao, tất cả đều thêm thưởng muốn phát điên, thế nhưng cũng không thể vì muốn khai thác chút thông tin mà mất đi thân phận Giáo Sư được, làm việc dù gì cũng phải có phong thái một chút người ta mới coi trọng, mới có chỗ đứng cao trong giới khoa học.

Việc khai thác Vũ Minh Giáo Sư Cao Tự suy nghĩ đi suy nghĩ lại đều quyết định sau này sẽ lựa thời cơ mà hỏi thăm. Dù gì lần này đến Hoàng Liên Sơn khai quật di chỉ cũng còn nhiều thời gian, đến lúc ấy có không ít cơ hội bồi dưỡng thân mật.

Mấy vị Tiến Sĩ ai ai lòng đều nóng như có lửa đốt, giống như miếng ăn đang treo trước miệng mà thật không sao chạm tới. Thái độ tuy điềm tĩnh nhưng hận thật không thể trực tiếp lao vào xâu xé Vũ Minh, mỗi người một mảnh để khai thác thông tin trọng điểm.

Có thể thấy, Vũ Minh chỉ dùng một chút kiến thức kiếp trước, cộng thêm khối kiến thức hán đọc sách tham khảo lâu nay đã làm cao tăng giới khoa học thật chấn động.

Vũ Minh còn thật không ngờ rằng, sau ngày hôm nay có không ít thông tin lộ ra. Những vị Tiến Sĩ khác đánh hơi được sự kiện đều như bầy sói háu đói, hau hau tìm kiếm Vũ Minh. Vũ Minh lập tức chẳng khác gì con sốt hàng nóng, có mấy vị Tiến Sĩ còn hận mình ngu ngốc, nếu như trong quá trình Vũ Minh tranh luận có thể ghi âm lại thì chẳng khác gì báu vật được người ta tranh cướp. Nhưng cũng không thể trách bản thân họ nha, lúc ấy ai ai cũng đều bị Vũ Minh làm cho chấn động, từng lời hán nói ra như hũ mật muốn nuốt không bỏ sót giọt nào, ai còn có tâm tư mang máy ghi âm ghi lại nữa đây. Nhưng kiến thức phun ra từ miệng Vũ Minh nhiều như vậy, khó tránh khỏi lúc này khối lượng thông tin đọng lại chẳng khác gì hốt văng, ít đến thăm thương. Ngoài một số chi tiết chính quan trọng mấy vị Tiến Sĩ có thể nhớ đến, còn lại những thông tin nhỏ nhặt muốn tham khảo lại để nghiên cứu thì đều nhớ không ra.

Vũ Minh lúc này đảo quanh các nhân vật trong hội trường một lượt, nhìn thấy ngoài cô thư ký hôm qua ở mục đăng ký chưa có chào hỏi, còn lại đều đã một lượt tận tình hỏi thăm. Bèn tiến đến gần bắt quan hệ, dù sao cô thư ký này nói là không bằng Miêu Yên nhưng cũng thật xinh đẹp nha. Vũ Minh có chút muốn thân cận, là người đàn ông có ai lại không thích phụ nữ xinh đẹp, nếu anh nói ngược lại thì xin lỗi chính mình đi anh không phải đàn ông nữa rồi.

- Chào cô!

Vũ Minh giơ bàn tay lên, muốn hành động bắt tay một cái không khách sáo. Cô thư ký cũng không ngại chút nào lập tức đáp lại, bàn tay mềm mại tron nhẵn chạm vào da thịt Vũ Minh có chút cảm giác thật khó tả. Tuy vậy sắc mặt cô ta cũng không biểu lộ thái độ gì thay đổi, so với lúc trước nhìn vào thậm chí còn thấy vẻ sâu thẳm thăm không đoán được nhiều hơn.

- Tôi là Liễu Bảo Trang.

Vũ Minh gật đầu một cách khách khí nữa, muốn tiếp tục nói nhưng lúc này Huỳnh Đức Kính luôn cơ hội lại tiếp tục nhảy vào:

- À, Vũ Minh, thằng em có thể không biết, để anh giới thiệu nhé! Đừng nhìn vẻ ngoài của Bảo Trang mà đoán bừa, cô ấy cũng là Tiến Sĩ như bọn anh đây!

Tiến Sĩ!!!

Vũ Minh tròn tròn mắt há miệng vừa quả táo, trẻ như vậy thật không đoán ra còn là Tiến Sĩ, kì thực lúc trước Vũ Minh cũng chỉ đưa ra giả thuyết Liễu Bảo Trang này chỉ có bằng cấp cử nhân. Bởi thật sự lại có Tiến Sĩ nào cam chịu đi làm công việc thư ký đi nha, như vậy cũng thật là ỳ ạch.

Dường như Huỳnh Đức Kính cũng đoán được phần nào ý nghĩ qua mắt Vũ Minh, bèn nhiệt tình mà nói tiếp:

- Kỳ thật, cô ấy tuy là làm thư ký, nhưng chức vụ này không phải tầm thường như vẻ bề ngoài mọi người nhìn thấy. Bởi cô ấy luôn hỗ trợ Giáo Sư Cao Tự, có nhiều thông tin khúc mắc đều có thể tham khảo được Giáo Sư, cho nên con đường đến với hàm Phó Giáo Sư của cô ấy so với chúng tôi còn muốn thênh thang hơn nhiều!

Liễu Bảo Trang dường như không vừa ý với lời Huỳnh Đức Kính nói, liền lạnh lạnh giọng:

- Anh nói quá rồi.

Huỳnh Đức Kính đang định ba hoa thêm một hồi nhưng nghe thấy lời này chẳng khác nào gáo nước lạnh dội vào người, bèn ngại ngại gãi đầu im lặng suy nghĩ. Nghĩ lại cũng thật hồ đồ nha, trước mặt người ta mà nói năng có phần không khách sao như vậy không khỏi có suy nghĩ phản cảm, như vậy đi, nếu muốn cho Vũ Minh biết thì sau này cũng nên nói sau lưng một chút. Không nên trước mặt làm như vậy thật làm xấu mối quan hệ mọi người.

Vũ Minh còn đang có không ít khúc mắc, lúc này thấy Huỳnh Đức Kính dừng lại bèn cảm thấy kỳ lạ, muốn thăm dò nhưng phát hiện ánh mắt Liễu Bảo Trang lạnh lạnh sâu không biểu tình, nhưng thật muốn làm tâm trạng người ta nóng ra lửa.

Bèn cũng bật cười hiểu ra, bàn tay nắm chặt tay Liễu Bảo Trang lâu như vậy mà quên mất không có bỏ ra. Lúc này phát hiện ánh mắt cô nàng đang nhìn chăm chăm mình không khỏi giật mình kinh hãi. Bèn rút tay lại cười cười, đánh lạc chủ đề:

- Như vậy đoàn chúng ta ngày mai có thể lên đường đến thủ đô.

Liễu Bảo Trang gật gật đầu một cái:

- Ngày mai khoảng bảy giờ đã lên đường, trước hết chúng tôi khuyên anh nhập luôn với đoàn để còn tiện khoảng thời gian tránh sai lệch. Còn nếu anh muốn ra ngoài giải trí một chút chúng tôi cũng không cản, miễn có thể đúng giờ là được.

Liễu Bảo Trang nói đến từ giải trí khuôn mặt có chút đỏ ửng, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì. Vũ Minh bèn tặc lưỡi tỏ vẻ cảm thán, kỳ thực trong lòng đã mừng rỡ không thôi. Nếu đã như vậy hôm nay có thể đỡ được một khoản rất lớn, số tiền trong túi hần cũng không còn nhiều, mấy lần vào nhà nghỉ như vậy thì cũng thật cạn vốn. Bây giờ lại có chỗ nghỉ miễn phí, không những vậy lại còn có người báo thức đúng giờ thật không còn gì tốt hơn. Nếu lại như sáng hôm nay đến muộn thì coi như cơ hội đôi đôi cũng mất luôn nha. Như vậy thì không còn gì để nói, chỉ trách trời phù hộ số hần thật khổ. Nghĩ lại nếu có một chiếc điện thoại thì thật tốt, không nói đến chức năng liên lạc, nhưng có thể có cái báo thức, còn có thêm đèn pin nữa.

Gật đầu một cái Vũ Minh quyết định, trước hết nên đi sắm sửa một cái điện thoại cho tiện. Bằng không như vậy nhiều lúc nào việc cũng cảm thấy thật khó khăn.

Vừa suy nghĩ đến vấn đề này lập tức như có người đọc thấu suy nghĩ hần:

- A, Vũ Minh, cậu có thể cho tôi xin số điện thoại có được hay không? Có gì sau này chúng ta gặp gỡ cả phê cả pháo có phải không?

Nhìn sang phát hiện người vừa hỏi không ai khác là Bùi Đình Dương, mấy vị Tiến Sĩ khác vừa nghe thấy vấn đề này cũng thật như nghe thấy sét đánh ngang tai, ánh mắt cũng lập tức khẩn trương tập trung nhìn Vũ Minh. Cũng phải nha, không thể tiếp cận lúc này vì có cái tên mặt dày như Huỳnh Đức Kính, nhưng nếu có được số điện thoại thì tùy thời lúc nào cũng có thể nói chuyện, như vậy chẳng phải quá tốt hay sao.

Huỳnh Đức Kính cũng vỗ trán đến tét một cái, cũng phải, tại sao lúc đầu không nghĩ ra vấn đề này. Nghĩ lại công sức mồm miệng nước bọt nãy giờ thu hút mối quan hệ cũng thật không bằng người ta gọi cú điện thoại. Từng ánh mắt hau háu nhìn Vũ Minh như đói ăn mấy ngày đang chảy nước miếng, mà thức ăn chính là số điện thoại kia. Ánh mắt nóng như lửa đốt khiến Vũ Minh có chút không quen, hần ngượng ngượng gãi đầu mà nói:

- Thật sự! tôi cũng không có điện thoại!

Phải không nha, như tiếng sét lại oanh động toàn bộ hội trường, lập tức rào rào ồn ào. Thời đại này rồi mà còn có người nói là không có điện thoại, đến đứa trẻ con lớp ba bây giờ đều đã sở hữu. Một thứ mà người ta bây giờ coi như tay chân, không khác một bộ phận cơ thể trời sinh ra đã có, bây giờ anh nói không có có phải là hơi có chút lừa bịp hay không.

Có không ít suy nghĩ đều nghĩ rằng Vũ Minh không coi trọng những người ở đây, không muốn cho nên mới nói như vậy. Huỳnh Đức Kính lại trở nên đắc ý, như vậy chẳng phải chỉ có ông ta có thể thân thiện với Vũ Minh hay sao, Vũ Minh đã nói là không có điện thoại, như vậy là không muốn những người ở đây biết số điện thoại của hần. Minh lại là người tiếp cận được với hần từ đầu đến giờ, vậy thì cơ hội có thể xin được số điện thoại của hần là rất cao nha.

Liễu Bảo Trang có chút sùng sốt, nhưng suy nghĩ liền lập tức khẳng định, tên Vũ Minh này không ngờ lại thật kiêu ngạo, suy nghĩ ban đầu về Vũ Minh của Liễu Bảo Trang thật có chút thay đổi.

Giáo sư Cao Tự cũng giữ vẻ hồ nghi, nhưng không nói gì, dù sao có hay không có điện thoại, ông ta cũng khẳng định có không ít cơ hội kẻ cận Vũ Minh để khai thác. So ra với mấy vị Tiến Sĩ ở đây thì thật không quan trọng cho lắm.

Vũ Minh cũng chỉ biết gãi đầu, mặc dù hẳn biết mọi người đều không tin nhưng thật không sao giải thích nên chỉ biết im lặng. Nghĩ lại không có điện thoại lại thật khổ đến như vậy.

Hắn lại đành chuyển chủ đề thêm một lần nữa, lần này hướng Giáo Sư Cao Tự thắc mắc:

- Giáo Sư, tôi không có học vấn bằng cấp, nhưng nếu lần này tham gia đoàn lại lập tức được đảm nhiệm vị trí cố vấn. Thật nếu như cấp trên không đồng ý thì phải làm thế nào, dù sao công việc hướng ban đầu của tôi cũng không phải là vị trí này?

Đúng như lời Vũ Minh nói, hẳn trước khi đến đây đều tồn tại suy nghĩ, chỉ cần một chân lật vệt trong đoàn là đã có thể có cơ hội tiến vào công trình di chỉ để điều tra. Thật không ngờ rằng ngay cả chân chạy vệt cũng không được làm mà lại đặc cách thăng lên chức vị cố vấn, xem ra vẫn khó có thể tin nổi trong chốn này.

Giáo Sư Cao Tự lập tức cất giọng khoát tay gạt đi mà nói:

- Cái này cậu không cần phải lo, một lời tôi nói đảm bảo là sẽ được!

Cung phải, Giáo Sư Cao Tự trong giới khảo cổ vị thế tuyệt đối cao. Trong ngành khảo cổ ông ta tự xưng là đứng thứ nhì không ai dám đứng thứ nhất. Trung ương đảng cũng đặc biệt coi trọng, là nhân vật tâm cỡ trọng điểm quốc gia. Mỗi lời nói ra so với thủ trưởng một bộ cũng uy lực không sai biệt lắm. Một chức vị cố vấn nho nhỏ ông ta muốn cấp thì cấp, có ai có gan dám ngăn cản thật không ngại bị ăn chỉ trích đến chìm dập, người ủng hộ theo Giáo Sư Cao Tự ở Việt Quốc không hiếm nếu không nói là đông như quân Nguyên.

Lời Giáo Sư Cao Tự vừa khẳng định toàn hội trường cũng đều lập tức gạt đầu. Họ mỗi người đều đảm nhận địa vị thật quan trọng trong giới khoa học, kỳ thật không cần phải Giáo Sư Cao Tự ra tay, nếu có kẻ nào phản đối, thật họ còn muốn lao đến đập chết đầu tiên thật nhanh chóng. Cho nên có thể nói vị trí cố vấn đoàn lần này của Vũ Minh coi như được đảm bảo vững chắc.

Gạt bỏ được hết khúc mắc, một lúc lại trúng được hai mục đích. Một là gạt bỏ tâm điểm tranh cãi, thứ hai có thể giải khai nghi vấn, mọi người lúc này còn đang có nhiều điều muốn nói với Vũ Minh, thế nhưng sắc trời đã không còn sớm nữa. Bèn lập tức giải tán cuộc phỏng vấn tuyến mộ, mấy nhân viên bên ngoài lập tức chán nản, nhưng Giáo Sư Cao Tự phát hiện, đều hỏi qua một lượt, cuối cùng lại nhận toàn bộ vào đoàn. Lần này kiến tạo đoàn khảo cổ, cũng coi như giải quyết thất nghiệp của đất nước, cho con em chúng ta có việc làm không vô công rồi nghề đi.

Phỏng vấn vừa tan, Vũ Minh còn chưa kịp nhận biết tình hình, Huỳnh Đức Kính đã lập tức lôi hắn một mạch mất dạng. Khiến mấy vị Tiến Sĩ ở lại còn muốn bồi dưỡng quan hệ thêm chút nữa cũng không kịp trở tay, ánh mắt chỉ đành oán độc nhìn Huỳnh Đức Kính mà hận hủi hụi.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Dây đoạn Hoàng Liên Sơn (1)

- Vũ Minh, hôm nay anh đây sẽ dẫn cậu đi ăn ở nhà hàng Công Đoàn Hải Phòng nhé!

Huỳnh Đức Kính hồ hồ nói, trong tay cầm một cái chìa khóa điện tử hiện đại, bấm bíp bíp vài cái. Chỉ thấy phía xa lập tức có tiếng còi ré lên đáp lại, Vũ Minh giật mình bồi hồi, không ngờ ô tô thời nay lại hiện đại đến như vậy. Còn nhớ mấy năm trước SSAD chưa phát triển đến tầm tập đoàn như bây giờ, mới chỉ có ở tầm công ty, mà công ty cũng chỉ có chiếc xe Oát hai cầu là đã đủ sang lắm rồi.

Bây giờ thời đại công nghệ phát triển phong phú, nào Toyota nào Land Rover nào Mercedes ...vv. Quả thực là khiến người ta hoa mắt thật nhiều. Lần trước có ngồi trên xe của Dương Minh Giang, cũng không có thấy qua anh ta lấy qua loại chìa khóa hiện đại như vậy, không khỏi làm cho Vũ Minh kiến thức thêm phần phong phú, có thời gian nhất định cần thận nghiên cứu một phen.

Bước vào khoang xe mùi thơm ngát tỏa ra nhẹ nhàng khiến Vũ Minh không khỏi cảm thấy khoan khoái. Cái mùi điều hòa lần trước khi bước vào xe của Dương Minh Giang lần này thật kì lạ lại không thấy đâu. Vũ Minh tò mò bèn đánh tiếng hỏi Huỳnh Đức Kính:

- Anh Kính này! Trong xe của anh tại sao lại có mùi thoải mái đến vậy, không có mùi điều hòa?

Huỳnh Đức Kính vừa dứt chìa khóa vào ổ khóa xe bật máy rồi ga vừa cười vừa nói:

- Thơm có đúng không? Cái này cũng phải khâm phục tôi đây nhé!

Huỳnh Đức Kính không ngại mặt dày bôi vàng lên mặt, lại hưng phấn nói tiếp:

- Kì thực tôi có sở thích sưu tầm mùi hương, đặc biệt là mùi hương thanh nhẹ, ủ trong xe, như vậy vừa có thể thỏa mãn được đam mê, vừa có thể khử được mùi điều hòa. Hơn nữa là người làm khoa học, nhiều lúc cũng thật căng thẳng mệt mỏi, ngửi mấy mùi hương này rồi cũng thấy khoan khoái dễ chịu hơn rất nhiều!

Vũ Minh nghe xong cũng không khỏi cảm khái hít sâu thêm một hơi, cộng nhận thực sự dễ chịu, nhưng hấn lại tò mò nhìn quanh mà hỏi tiếp:

- Anh Kính, anh nói đây là mùi hương của hoa, vậy sao tôi lại không thấy hoa đâu?

Vũ Minh vừa hỏi, Huỳnh Đức Kính liền tròn mắt ngạc nhiên, người này vừa nãy còn trong hội trường thao thao bất tuyệt hùng biện sắc sảo, thể hiện kiến thức uyên thâm, như thế nào lại không phát hiện mùi hương là từ đâu ra:

- Cậu hỏi thật hay đùa tôi đấy?

Vũ Minh không biết mình mới hỏi một câu đã làm Huỳnh Đức Kính sững sốt như vậy, bèn ngược đầu lên nhìn ra cửa sổ làm bộ câu hỏi vừa nãy cũng chỉ là buột miệng. Huỳnh Đức Kính nhìn đi nhìn lại không thấy gì khác lạ mới gật đầu tự nhủ, khẳng định là người ta cũng chỉ buột miệng mà hỏi cho vui thôi chứ không phải là không biết. Vũ Minh kì thực trong lòng tràn ngập hốt hoảng, nếu hấn mà không thừa cơ bịt lại hành động sơ hở kia thì không biết vị trí cố vấn đoàn lần này sẽ ảnh hưởng thế nào. Hấn thực sự không biết cái mùi hương dễ chịu như thế kia từ đâu, nhưng nhìn bộ dạng của Huỳnh Đức Kính thể hiện thì phạm là người làm khoa học lẽ nào lại không phát hiện ra, thứ này ngay cả người bình thường không học văn cũng có thể đoán biết.

Khoa học bây giờ rất phát triển, thông tin cũng đại trà hơn ngày xưa Vũ Minh biết không ít, người ta từ lâu đã có thể chiết xuất được hương thơm của hoa để giữ lấy mùi hương, thứ này phụ nữ rất thường dùng, nhưng còn một thứ nữa mà giới chuyên môn cao thường hay chiết suất còn cao cấp hơn cả nước hoa, chính là tinh phẩm dịch hoa, giữ lại phần thơm nhất làm dung dịch, không như nước hoa bình thường đã có phần bị pha chế để đảm bảo mùi hương. Thì tinh phẩm dịch hoa chiết suất ra mùi thơm tự nhiên hơn nước hoa, thế nhưng lại không giữ hương thơm lâu như nước hoa, chỉ dùng vài hôm là phải bỏ, thậm chí sẽ bốc mùi. Thứ mà Huỳnh Đức Kính dùng trong xe chính là một lọ tinh phẩm dịch hoa, cho nên Vũ Minh kì quái không biết cũng phải.

Còn nhớ mấy năm trước, nước hoa cũng không được dùng thông dụng như bây giờ, thậm chí đến nước hoa người ta cũng không biết rằng nó được sản xuất như thế nào, họ chỉ cho rằng nó là tổ hợp các chất hóa học có mùi hương, chứ không hề nghĩ nó được chiết suất từ những bông hoa thực sự. Vũ Minh trong thời điểm đó cũng có tư tưởng như vậy, đến bây giờ đã qua mấy năm, nhưng cũng chỉ có những phần thông tin của quá khứ, dù khoảng thời gian ở gần Miêu Yên có đọc rất nhiều sách, nhưng cũng không phải là cái gì cũng biết, khó tránh khỏi hiện giờ không biết tinh phẩm dịch hoa hay nước hoa hiện đại là như thế nào.

Chiếc xe của Huỳnh Đức Kính là một chiếc mang hiệu Nissan, có màu đen bóng và đường nét được thiết kế tinh tế, chạy bon bon trên đường phố hấp dẫn không ít ánh nhìn thèm muốn. Quả thật là một Tiến Sĩ có khác, chiếc xe cũng nâng tầm mặt mũi không ít.

Qua hai mươi phút đi trên đường đại lộ, lúc này chiếc xe ghé vào một khu phố không mấy tấp nập, đa phần ở đây dường như là khu tập thể, toàn là con em gia đình cán bộ. Phố có phần vắng vẻ, thế nhưng trên phố thì thoáng lại xuất hiện rất nhiều xe ô tô cao cấp, biển xanh biển đỏ đủ cả. Vũ Minh lại gật mình, biển xanh biển đỏ là đại biểu cho cái gì hấn rất rõ ràng. Biển xanh không phải dành cho các cán bộ cốt cán của nhà nước đại diện hay sao, biển đỏ cũng là đại biểu cho quân đội. Mà ở đây toàn là xe con hạng sang mang biển đỏ, như vậy phải là rất nhiều người mang quân hàm cấp cao trong quân đội mới được đi xe này nha.

Chiếc Nissan của Huỳnh Đức Kính đánh bánh lái đến vào một cái, thao tác chuyên nghiệp tiến lùi. Bất giác đã có thể lọt vào bãi đỗ xe chật hẹp, thừa duy chỉ một cái lỗ nhỏ vừa cái xe nhét vào, như vậy tính cả đường đi phải thật cẩn thận mới có thể đưa chiếc xe vào vị trí, không cẩn thận sẽ bị đâm lung tung. Ở đây toàn là nhân vật cốt cán như vậy, cho dù anh là một Tiến Sĩ đi chăng nữa làm ăn không cẩn thận cũng chọc người ta phát hỏa thì rách việc.

Phịch!

Cửa xe đóng mạnh một cái, Huỳnh Đức Kính đứng ngoài xoa xoa tay lại mặt dày cảm khái:

- Lâu rồi không đánh xe mà tay nghề mình vẫn siêu phàm như vậy!

- Hắc hắc!

Nói rồi lại đắc ý cười thêm vài cái nữa thật vô sỉ, Vũ Minh không khỏi tròn mắt lần nữa, đi với con người này lâu lâu cũng phải thích ứng một chút nếu không muốn nôn mửa đi.

Nhà hàng Công Đoàn Hải Phòng, là nhà hàng công vụ dành cho các buổi tổ chức hội nghị, hoặc tổ chức hoạt động sự kiện của các ban ngành như văn hóa, ngân hàng hoặc nhà đầu tư làm việc với chính quyền đều đặt bàn tại đây. Trong đó tập trung mọi hoạt động công trình dự án...vv. Các cán bộ cấp cao của tỉnh cũng đều thường xuyên góp mặt, cho nên nhà hàng này là một địa điểm lý tưởng tìm kiếm cơ hội làm ăn không tồi của mấy doanh nghiệp.

Nhà hàng được xây dựng đã mấy chục năm, trải qua nâng cấp mấy lần cũng đã khang trang hơn trước không ít. Trước cửa là loạt nhân viên mặc áo dài màu trắng phục vụ rất chuyên nghiệp, bảo vệ an ninh lướt lơ hai vòng mười phút, có thể xếp top nhà hàng này vào ba sao cũng không ngoa.

Cái quan trọng của nhà hàng này là những nhân vật thường xuyên lui tới, thứ mà những nhà hàng năm sao cũng chưa chắc đã có được.

Huỳnh Đức Kính vừa đi vào đặt mông xuống ghế, chọn vị trí là cái bàn gần cửa nhất. Vũ Minh cũng không câu nệ ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Không lâu sau có một nhân viên phục vụ chạy đến, vừa đến bàn này nhìn thấy Huỳnh Đức Kính hình như quen mặt liền nói:

- Tiến Sĩ, anh muốn dùng gì?

Vũ Minh không khỏi tò mò, chỉ thấy Huỳnh Đức Kính gật gật đầu nói, xem ra đã quen biết từ trước:

- Cậu mang cho tôi một nồi lẩu, hai cái chén, cái loại nếp cái hoa vàng ấy nhé! Với cả, cả nồi thịt kho tộ nữa, nhanh lên!

Nói rồi khoát khoát tay cho nhân viên kia đi ra chỗ khác để làm việc, còn mình thì vẫn bồi chuyện với Vũ Minh. Nhân viên kia nghe xong một loạt ghi vào cuốn sổ con, bèn không lảng nhảng liền nhanh chân đi thẳng. Mấy món vừa nói tên đã khiến Vũ Minh muốn nhò nước bọt, nhớ lại mấy hôm nay ăn uống cũng chẳng ra sao, lần này được đãi một bữa ra trò phải tận tâm không bỏ phí mới được.

- Tôi nói cho cậu biết này, thịt kho tộ ở nhà hàng này phải nói là tuyệt vời nhất đấy! Không chỉ mềm và thơm, mà ngay cả từ khâu chăn nuôi cũng đã được cách ly không nuôi công nghiệp, hoàn toàn ăn rau cỏ, thứ thịt này phải gọi là đã nấu lên thì thơm nức, không có văng bọt!

Huỳnh Đức Kính vừa kể vừa liếm mép, nước bọt bắn tung tóe, khẳng định là cũng đang đói lắm rồi. Còn nhớ buổi trưa muốn thông tầm tuyến nốt mấy thí sinh rồi mới đi ăn cơm, nhưng không ngờ gặp phải Vũ Minh nói năng lâu như vậy nên quên mất cả ăn, đến bây giờ mới hơn sáu giờ một chút mà bụng đã ọt ọt liên hồi. Vũ Minh tình trạng cũng tương tự không khác nhiều, ánh mắt chỉ hau háu trông đợi nồi lẩu bùng lên. Bây giờ thứ gì ư, mỹ nữ, tiền nhiều, xe đẹp cũng không thể hấp dẫn hán bằng nồi lẩu yêu quý nha.

- A, sếp Lương, bây giờ đã hết chỗ rồi!

- Anh nói hết chỗ ư?

Vũ Minh và Huỳnh Đức Kính đang mải chém gió thức ăn trên trời dưới biển, càng nói nước bọt càng ứa ra hăng, bụng càng kêu lớn. Bất chợt nghe thấy to tiếng phía ngoài cửa nhìn ra ngoài, chỉ thấy một ba người đàn ông, một người bụng phệ phốp pháp mặc áo sơ mi trắng đang đeo huy hiệu đảng neho mắt nói, hai người phía sau hình như là nhân viên dưới quyền cun cút nghe lệnh, thấy người bụng phệ phía trước nói một câu là cũng chêm thêm một câu vào đồng tình. Nhìn hướng nhân viên phục vụ quầy lễ tân mà hung hăng nói.

- Sếp Lương, nếu anh đến sớm hơn một chút nữa thì sẽ còn bàn, nhưng bàn cuối cùng vừa nãy Tiến Sĩ Huỳnh Đức Kính mới đến cũng đã ngồi vào rồi!

Huỳnh Đức Kính?

Gã được gọi là sếp Lương kia nghe thấy vậy liền đảo mắt nhìn vào khán phòng bàn ăn bên trong, phát hiện Huỳnh Đức Kính lông mày không khỏi neho lại. Còn thấy đôi phượng không ngờ đã đương đôi mắt lạnh nhìn mình từ lúc nào.

Gã Lương lập tức càng quát lớn:

- Mẹ kiếp! Huỳnh Đức Kính tính là cái mẹ gì cơ chứ, bảo hán lăn ra đây cho tôi! Cái bàn này hôm nay tôi nhất định phải có được!

Huỳnh Đức Kính vừa nghe câu này lông tóc liền dựng đứng, như chọc phải chỗ ngứa nổi xung lên. Gã Lương này rõ ràng là lời nói không hề coi trọng mình chút nào. Huỳnh Đức Kính hùng hổ lao ra phía cửa tròn tròn mắt nhìn gã Lương kia nói:

- Anh Lương, anh vừa nói cái gì đấy?

Quả thực đối với Huỳnh Đức Kính, hành động của gã Lương kia thật đã kích không nhỏ, nếu là bình thường cũng đã đủ nổi điên. Đằng này phía sau còn có Vũ Minh, người mà Huỳnh Đức Kính muốn khoa mặt mũi của mình này giờ, không ngờ bị gã Lương quăng một câu nói như tát vào mặt, khiến Huỳnh Đức Kính như muốn mất hết mặt mũi trước khách quý là Vũ Minh.

Gã Lương kia nhìn nhìn Huỳnh Đức Kính một cái, nhếch mép cười cười vờ nhìn ra chỗ khác bâng quơ nói mịa:

- Huỳnh Đức Kính, cùng lắm chỉ là cái thằng Tiến Sĩ hết thời mà cũng to mồm góm!

Hai tên nhân viên phía sau gã Lương nghe câu này cũng thi nhau cười cười. Huỳnh Đức Kính giận tím mặt không biết nói gì, đang chuẩn bị lớn tiếng một lần nữa thì lúc này Vũ Minh liền bước tới gờ tay lên chặn lại, vờ hỏi, mặc dù hán đã biết hết:

- Không biết xảy ra chuyện gì mà khiến mọi người to tiếng như vậy?

Gã Lương lúc này đang bâng quơ nhìn quanh, bỗng thấy có người hỏi thì bèn quay người lại nhìn, gờm gờm vai cái cảnh giác nói:

- Không biết anh đây là?

- Trần Vũ Minh!

Vũ Minh nhặt giọng nói. Gã Lương lại nhìn tiếp cẩn thận hỏi lại, trong nhà hàng Công Đoàn này, có không ít nhân vật cốt cán cấp cao, cũng là những người mà gã không thể tùy tiện đắc tội, đã dám ra can thiệp cuộc cãi vã giữa Huỳnh Đức Kính và gã thì cũng không phải là nhân vật tầm thường đi:

- Không biết anh Minh đây làm ở bộ phận ban ngành nào?

Vũ Minh thấy thế chỉ cao giọng lắc lắc đầu nói:

- Tôi không thuộc bộ phận nào!

- Không thuộc bộ phận nào?

Gã Lương nghe đến câu này mồm miệng lập tức lắp bắp cảm thấy vô cùng ngửa răng, hung hăng quát lớn:

- Mẹ kiếp, không thuộc bộ phận nào mà cũng bày đặt dám to mồm chen ngang? Anh muốn ngồi ăn cơm tù vài bữa cho sướng phòng?

Vốn tướng Vũ Minh đảm nhiệm chức vị nào thật quan trọng, bởi vì đi bên mình Huỳnh Đức Kính vào nhà hàng Công Đoàn ăn cơm thì cũng không phải tầm thường. Nếu Vũ Minh nằm trong thành viên cốt cán hội đồng tỉnh thì gã còn có chút e sợ mà nể mặt cho Huỳnh Đức Kính, nhưng không ngờ Vũ Minh một câu gạt bỏ khẳng định suy nghĩ của gã khiến cho gã cảm thấy như mình bị chơi một vở thật đau, không phát tiết một trận không được. Hai tên nhân viên cạnh gã bắt đầu nhìn Vũ Minh bằng ánh mắt ái ngại, lắc đầu xem như Vũ Minh xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dây đoạn Hoàng Liên Sơn (2)

To chuyện rồi, Huỳnh Đức Kính lúc này tâm trạng nhảy nhót. Ngược trước mặt được gọi là sếp Lương này chính là Lư Hoàng Lương, chủ tịch hội liên hiệp cổ vật Việt Nam. Hắn ta nắm trong tay thực quyền khá lớn về mặt công bố di sản giám định khảo cổ, một công trình mang tầm vóc lớn bao giờ cũng phải trải qua kiểm định ngặt nghèo, cộng thêm ở trên ủng hộ rót vốn, và một yếu tố lớn không kém phần quan trọng là được công chúng thừa nhận mới có thể được vinh danh là cổ vật có giá trị. Mà người có thể khiến cổ vật được vinh danh không ai khác nắm thực quyền chính là tên Lư Hoàng Lương trước mặt. Thử nghĩ nếu một tiến sĩ không có tên tuổi, công trình không mấy khả quan được nhà nước đề ý đến đi, nếu như được vinh danh kết quả sẽ thay đổi như thế nào đây. Không phải là lập tức nổi danh trong nghề, trung ương chú ý đến lập tức sẽ suôn sẻ tron tru từ A đến Z tham nghiệm công trình được đầu tư trọng điểm, chẳng mấy mà được thành công lưu danh vào sử sách như Đắc Uyn hay sao.

Cũng không biết tại sao lần này Lư Hoàng Lương lại có mặt ở đây, thể nhưng tính cách của Lư Hoàng Lương xưa nay cả giới khảo cổ Việt Quốc đều biết rõ. Tên này trước mặt những Tiến Sĩ có công trình trọng điểm được trung ương chú ý đến thì đều thóa mặt phần mà vô mong ngửa, còn với những công trình không đáng lưu danh thì những vị Tiến Sĩ đó hắn còn không thèm để một phần mặt mũi. Thậm chí những Tiến Sĩ đó muốn được đầu tư để tham nghiệm công trình, cũng còn phải nịnh nọt hắn để hắn công bố mới có khả năng vinh danh tốt. Như Huỳnh Đức Kính đây, tại sao hắn lại bị Lư Hoàng Lương khinh mặt, ấy chẳng qua là vì công trình nghiên cứu người Vượn Cổ ở Việt Quốc đã đình trệ mấy năm nay, cộng thêm chủ đề nghiên cứu này đã có phản nặt so với công chúng, cho nên khả năng được trung ương chú ý đến lại càng thấp, vì vậy với tính cách của Lư Hoàng Lương, dĩ nhiên Huỳnh Đức Kính trước mặt gã một con kiến cũng chẳng bằng.

- Anh Lương! Tôi nói cho anh biết, người trước mặt anh tốt nhất không nên động vào!

Huỳnh Đức Kính mặc dù nghe lời của Lư Hoàng Lương thô tục thấy nóng cả mặt thế nhưng cũng phải nhẹ giọng. Lư Hoàng Lương nghe thấy vậy lại càng tròn tròn mắt mà nhặng:

- Thế thì thế nào? Hắn là cái rắm gì mà bảo tôi không được động vào!

Hai ngón tay trỏ Lư Hoàng Lương chỉ chỉ mặt Vũ Minh thì miệt hấn thậm tệ, Vũ Minh tâm tình muốn phát hỏa, hắn cũng không phải là người giỏi nhẫn nhịn gì. Lập tức vung tay ‘pắc’ một tiếng, tiếng khớp tay va nhau kêu lên ròn rã.

Lư Hoàng Lương đang hùng hùng hổ hổ, lập tức mặt đơ như tàu lá chuối. Hai tay theo phản xạ tự nhiên run run.

- A...!

Lúc này sau vài giây cảm giác đau nhức mới nhói đến độ cao nhất, Lư Hoàng Lương nước trào khốc mắt kêu thảm thiết, nhìn lại chỉ thấy hai ngón tay gã đã lủng lẳng như không có xương từ lúc nào. Hai gã nhân viên dưới quyền lúc này nhìn ra tình hình liền hét lớn:

- Anh dám đánh anh Lương!!!

Lư Hoàng Lương run run tay lấy bàn tay còn lại, lại giơ ngón tay lên chỉ chỉ vào mặt Vũ Minh muốn nói gì đó nhưng lúc này đau không nói nổi, chỉ thấy mấp máy môi. Huỳnh Đức Kính cũng co giật tâm tình không thôi, ông ta không ngờ Vũ Minh lại dám đánh người thật, mà cái ông ta càng kinh ngạc ấy chính là Vũ Minh có thể vung tay một cái khiến ngón tay Lư Hoàng Lương lập tức bị gãy, người này khẳng định cũng phải tập võ rất giỏi đi, thấy không khí ngày càng âm trầm, Huỳnh Đức Kính thấy mình không giải thích một chút chỉ sợ là sẽ to chuyện mất:

- Anh Lương, đây là cổ vấn mới của Giáo Sư Cao Tự, không phải là người anh có thể dây vào, nếu anh không muốn làm cái chức chủ tịch hội liên hiệp nữa, thì cứ việc!

Lưu Hoàng Lương thực ra muốn hô lớn cho hai gã dưới quyền đánh Vũ Minh một trận, nhưng lúc này đau quá không nói nổi, muốn nghỉ một tí đỡ đau rồi nói sau. Nhưng lại nghe Huỳnh Đức Kính nói như vậy thì tâm tình cũng không khỏi co giật. Giáo Sư Cao Tự là ai cơ chứ, chẳng phải là một trong những người đứng đầu giới khoa học hay sao, người như vậy ngay cả trung ương đảng cũng phải nể mặt mũi, hần chi là một tên chủ tịch hội liên hiệp còn ngai sủng không đủ lâu. Huống hồ người này lại là cố vấn của Giáo Sư Cao Tự, hôm nay hần muốn báo thù ngón tay bị bẻ gãy chỉ sợ không được nữa rồi.

Hóp hóp vài cái Lưu Hoàng Lương hần hần vài hơi cổ nói:

- Nhanh, đưa tôi đi!

Hai gã dưới quyền vẫn còn muốn hung hăng, ái ngại nhìn Lưu Hoàng Lương một lượt rồi lại trừng mắt lớn nhìn Vũ Minh. Nhìn bộ dạng Lưu Hoàng Lương chắc là đau đến không chịu nổi nữa rồi, hai gã bèn bắt đắc dĩ riu ông sắp béo bụng này vội đi khỏi.

Huỳnh Đức Kính xa xa nhìn ba người biến mất lác lác đầu vài cái, quay lại nhìn chỉ thấy Vũ Minh cũng đang bần thần. Liền vỗ vỗ vai hần rồi kéo hần quay trở lại bàn, thức ăn lúc này đã được dọn sẵn ê hề một mâm cỗ đầy. Thế nhưng hai người lúc này tâm trạng vừa bị Lưu Hoàng Lương chọc cho một trận, nên không khí cũng không có thoải mái lắm như ban đầu.

Gấp qua gấp lại vài lần không khí bắt đầu rôm rả, bất giác sự việc Lưu Hoàng Lương quấy nhiễu khi nãy đã coi như không có. Huỳnh Đức Kính càng nói càng hăng, khoa chân múa tay khiến người ta phát loạn. Vũ Minh vừa ăn vừa gật đầu vài cái cho có lệ, thuận tiện dò xem có thông tin gì có thể khai thác từ phía Huỳnh Đức Kính, lại nói về gã Lương khi nãy, Vũ Minh qua miệng Huỳnh Đức Kính cũng biết được nhiều một ít. Thật không ngờ con người thiếu văn hóa mở miệng là chửi bới như vậy cũng có thể đảm nhiệm chức vị thật cao kia. Vũ Minh âm thầm tặc lưỡi, thật không ngờ xã hội bây giờ đã biến chất hơn mấy năm trước nhiều. Còn nhớ mấy năm trước kỉ cương áp chặt, cán bộ người người đều là gương mẫu, thậm chí chỉ có một chút gì đó mờ ám đã bị đã kích không nhỏ, còn bây giờ việc trước mắt bất bình tràn đầy, nhưng cũng khó có thể làm gì.

Ăn xong bữa cơm, Huỳnh Đức Kính còn muốn lôi kéo Vũ Minh một trận nhưng hần thẳng thừng từ chối. Hỏi qua một chút địa điểm tập hợp của đoàn lần này, Vũ Minh liền tách khỏi Huỳnh Đức Kính, mặc cho ông ta có cổ thần cận muốn chở hần đi bất cứ nơi nào, thật khản thiết nhưng Vũ Minh cũng chỉ cười cho có lệ.

Rời khỏi nhà hàng, Vũ Minh phát triển thân thủ một chút, hần chạy một đoạn thật dài và nhanh. Cũng đã đến lúc Vũ Minh phải tôi luyện thân thể rồi, hiện tại hần đã đạt trạng thái cơ thể hoàn mỹ nhất, lúc này thi triển một vài bài tập khắc nghiệt để đề cao tố chất thân thể, sớm ngày tiến giai tu vi mới là quan trọng.

Lần đầu tiên chạy cố hết sức, Vũ Minh cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, miệng thở phì phò. Lưng áo ướt đầm mồ hôi chảy dài nhễ nhại, ven đường có đôi ba hàng nước, cứ mỗi khi hần chạy một đoạn cực hạn là lại dừng lại một chút, uống đến năm sáu chai nước khiến người ta tròn mắt kinh hãi rồi mới đi tiếp.

Trên đường phát hiện có một cửa hàng điện thoại, hần chợt nhớ ra, vội đảo qua một chút. Dù gì thì gì, có một chiếc điện thoại sau này vẫn tiện hơn nhiều. Vừa bước vào cửa hàng, nhân viên cửa hàng lập tức niềm nở đón đả giới thiệu cho hần vô số điện thoại, nào là cảm ứng đời mới, hăng công nghệ nổi tiếng, cấu hình khủng giá sốc...vv khiến hần chóng cả mặt. Hần còn không nghĩ bây giờ lại có nhiều loại điện thoại như vậy, hơn nữa còn khó sử dụng. Cuối cùng hần chốt một câu tính bơ hơi có loại 1280 hay không. Không khí trong cửa hàng lập tức ngột ngạt, thái độ nhân viên lập tức thay đổi đến chóng mặt, chỉ trả lời một cách nhạt nhẽo là không có, trong mắt còn có không ít sự khinh thường. Vũ Minh lắc đầu cười khổ, xem ra bao nhiêu năm mất trí, thế giới thực đã thay đổi quá nhiều.

Cuối cùng hần đành phải ra khỏi cửa hàng, xem ra muốn mua một chiếc điện thoại không phải dễ dàng đi.

- A, Vũ Minh, cậu đến rồi!

Vũ Minh vừa đến địa chỉ mà Huỳnh Đức Kính đưa lúc trước, vừa bước vào căn phòng hần được sắp xếp, lập tức giật mình thảng thốt kêu. Trong phòng hơn mười cặp mắt tròn phổng nhìn hần, ánh mắt còn không giấu nổi sự suốt ruột, như là đã chờ từ lâu lắm rồi. Nhìn kĩ lại một lượt, hóa ra toàn bộ là mấy vị Tiên Sĩ lúc ban ngày, một số vị khác thì có hơi lạ mặt.

Mấy người ban ngày thàm kêu khổ không đo nổi mồm miệng với Huỳnh Đức Kính, ban đêm định đi đánh quã lẻ tìm Vũ Minh bồi dưỡng thân mật, ai ngờ mình lại không phải là kẻ duy nhất. Phát hiện ra có nhiều người cùng chung suy nghĩ, nhưng đã đến rồi thì cũng không thể về, ngộ nhờ bị kẻ khác tranh thủ mất cơ hội thì phải hận thiên nhân quá bạc bẽo đi.

- Chào cậu!

Một vị Tiên Sĩ ban chiều khuôn mặt phúc hậu chất phác vội vã bước lên đưa bàn tay ra bắt tay Vũ Minh một cái nồng hậu. Mấy vị Tiên Sĩ khác cũng hấp tấp vội vã muốn là người đầu tiên làm quen nhưng chậm chân hơn bèn thờ dài đứng chờ. Vị Tiên Sĩ bắt tay Vũ Minh vừa bắt tay vừa nói, còn không muốn bỏ ra, sợ rằng mình vừa bỏ tay ra đã có kẻ khác nhanh tay chen vào thì hỏng. Quả thật cảnh tượng này nếu để người ta nhìn thấy thì cũng không biết mấy vị Tiên Sĩ họ sùng bái cũng có lúc thật tức cười như vậy.

- Tôi là Dương Đình Vũ, Tiên Sĩ Vật Lý học, tôi đang tham nghiệm công trình vật lý học bức xạ!

- Hân hạnh, đã nhận biết qua!

- A, trước hết mời mọi người cứ vào trong ngồi đi đã, có gì từ từ rồi nói!

Vũ Minh nhanh miệng tỏ ra hành động trước, chỉ sợ hấn không kịp nói thì một đồng làm quen ập lên đầu. Cũng còn không biết phải bắt tay đến bao giờ. Bây giờ đã là chín giờ tối, để mỗi một vị lần lượt giới thiệu huyền thuyên như thế này e rằng một hai giờ sáng cũng không xong mất. Mấy vị Tiên Sĩ phía sau còn đang hừng hực chờ đến lượt, một câu này của Vũ Minh lại như gạo nước, càng tự chửi mình tay chân chậm chạp.

Trong phòng có hơn mười người, nhưng ai nấy đều im lặng không một câu nói, tất cả chỉ đành trơ mắt nhìn Dương Đình Vũ hỏi qua hỏi lại Vũ Minh, dù sao thì người ta cũng làm quen được trước. Bây giờ mình chưa quen biết cũng không tiện đưa ra câu hỏi, còn mặt dày chen ngang để làm quen Vũ Minh thì mấy vị Tiên Sĩ còn tự thấy xấu hổ không làm được.

Lại qua hơn tiếng thời gian đồng hồ, cuối cùng cũng có người đưa ra câu hỏi, chủ đề bỗng chốc rôm rả. Dương Đình Vũ không còn được độc quyền Vũ Minh nhưng cũng có thể bồi dưỡng quan hệ không ít, hơn nữa Vũ Minh không ngờ còn chia sẻ được một số thông tin mà ông ta quan tâm, khiến tâm trạng ông ta phấn khích không thôi. Mấy vị Tiên Sĩ khác lạ mặt, nghe danh Vũ Minh mới đến để tìm hiểu, thấy hấn trả lời rõ ràng rành mạch là lại càng không thất vọng, thấy chuyện này của mình đi thật không uổng phí. Bèn gật đầu quyết tâm bám sát miếng mồi này, không chừng con người này sẽ là chìa khóa đưa công trình của chính mình đi đến thành công.

Buổi nói chuyện kéo dài, đến khuya Vũ Minh bèn hứng chịu sương đạo, mặt ngái mà lớn miệng mời mấy vị Tiên Sĩ rời khỏi. Mấy vị Tiên Sĩ đặt câu hỏi còn chưa đã, như sa mạc cát thiếu nước, muốn điên cuồng thăm dò. Nhưng cũng ý thức được bây giờ đã là đêm muộn, là chính mình còn không biết ý tứ ý lại. Nếu còn tham lam sợ rằng sẽ lưu ản tượng xấu trong mắt Vũ Minh, đến lúc đó muốn khai thác thêm thông tin nữa thì không thể nào rồi.

Trong mấy vị Tiên Sĩ ở đây phần lớn liên quan đến ngành khảo cổ. Ngay cả Dương Đình Vũ, tuy là Tiên Sĩ vật lý, nhưng những công trình của ông ta nghiên cứu ra phần lớn đều để phục vụ cho ngành khảo cổ. Vũ Minh áp dụng một số phương pháp tu luyện, từ đó biết được đặc tính của môi trường, suy luận ra theo đặc tính khoa học, không ngờ lại làm cho Dương Đình Vũ mừng rỡ phát điên.

Buổi nói chuyện đặt ra rất nhiều câu hỏi, nhưng người được lợi ích lớn nhất lại là Dương Đình Vũ, mấy vị khác thông tin đạt được chỉ như hột váng. Thế nhưng cũng lại càng thêm khát, bởi Vũ Minh càng chứng tỏ khả năng hiểu biết của mình thì càng làm mấy người thật hận muốn phát điên, con người này vì sao lại không hề có bằng cấp. Với trình độ như vậy, cho dù là Tiên Sĩ hay Giáo Sư cũng khó có khả năng đưa ra suy luận siêu việt tuyệt luân tầm ấy.

Thật không biết từ khi nào Việt Quốc lại xuất hiện một nhân tài, trở về mỗi vị Tiên Sĩ đều có suy nghĩ lần hội nghị giới khoa học Việt Quốc lần tới. Sẽ đem Vũ Minh tôn danh trước toàn hội nghị, một người có kiến thức uyên thâm như vậy không sử dụng thì quốc gia coi như mất một kho báu lớn rồi.

Đóng cửa phòng lại Vũ Minh thở dài một tiếng, quăng mình lên giường nệm êm ái. Toàn thân hấn lúc này mới cảm thấy mồi giữ dội. Hấn bèn phải ngồi dậy, vận qua một lần Kiện Thân Quyết cho thật thoải mái rồi mới đánh giấc đi ngủ, từ ngày mai Vũ Minh đã xác định chính mình phải lao vào trường kì khổ luyện. Tăng tiến tu vi bây giờ sẽ là mục tiêu số một của mình, lần này tham nghiệm đi chỉ, cũng không biết sẽ gặp phải bao nhiêu nguy hiểm. Nếu có thân thủ mau lẹ cũng là có chỗ dựa thật tốt, chỉ cần tình mạng còn bảo toàn. Một ngày hấn có thể trả hết món nợ, Phong Ngọc Kiếm Phái bị diệt môn, thù hận hấn bị tàn phế, tất cả các món nợ, gom một lần trả cho thật thống khoái, sau đó có thể trải qua bình yên ngày tháng phiêu diêu thật hạnh phúc.

Vũ Minh càng nghĩ càng thở dài, ánh mắt dần trở lên quyết tâm. Nhắm nghiền mắt lại, Vũ Minh lúc này đánh liều vận động Linh Thể Quyết, từng đoạn cơ kêu lên căng cặc. Những đường gân thì thoáng nổi lên, mồ hôi ướt nhẹp. Hấn biết rằng Linh Thể Quyết là pháp môn tu luyện thân thể khắc nghiệt và tàn bạo nhất, thể nhưng muốn mình có thể sớm ngày trưởng thành. Trong điều kiện địa cầu thiếu thốn linh khí đến như vậy. Thì Linh Thể Quyết trường kì tu luyện mỗi ngày lại là một pháp môn tuyệt đỉnh nhất.

Vì vậy, tôi luyện thân thể, truy cầu cực hạn, đây chính là hướng mà Vũ Minh muốn lựa chọn để tiến giai. Đây chính là lối rẽ con đường mà hấn lựa chọn. Kì thực chính Vũ Minh cũng không thể ngờ rằng, nhờ có quyết định này của hấn, mà sau này hấn có một chỗ dựa tuyệt đối so với các cao thủ cùng giai vị, gặp hấn đều phải thâm than sợ hãi. Phong Ngọc Kiếm Phái kiếp trước kì thật cũng có người tu luyện theo lối truy cầu cực hạn, không dựa vào đan dược hay linh khí, thể nhưng những người này chưa từng có ai bước qua được cảnh giới Trung Cấp Đạo Sư, chứ đừng nói là tiến đến Tiên Thiên truyền thuyết, người như vậy ngay cả toàn Đông Á Đại Lục cũng chưa từng có nghe qua.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Dãy đoạn Hoàng Liên Sơn (3)

Cảm giác vừa chợp mắt mà thời gian trôi qua rất nhanh, Vũ Minh bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa ồn ào bên ngoài. Ngày hôm qua hấn có vận động một chút, nói là một chút, nhưng với cơ thể hiện tại thì hấn rèn luyện như vậy có vẻ như vẫn là quá nhiều, mặc dù tối hôm qua trước khi đi ngủ hấn đã vận qua vài lần Kiện Thân Quyết, thể nhưng cơ thể vẫn không tránh khỏi có phần đau nhức.

Tiếng gõ cửa ngày càng gấp gáp hơn khiến Vũ Minh cũng không khỏi có chút khó chịu, hấn lười nhác bước xuống mở chốt cửa, sau đó hấn mặc kệ dù có là ai đi chăng nữa. Cũng điềm tình mà bước vào phòng tắm từ tốn đánh răng. Người đến không ai khác chính là vị Tiên Sĩ trẻ trung xinh đẹp Liễu Bảo Trang, cô ta đang cau cau mày nhìn Vũ Minh với ánh mắt bất thiện, mặc kệ, Vũ Minh lại càng từ tốn hơn khiến cô ta phát bực.

- Đã sáu rưỡi sáng rồi, anh còn lè mè như vậy...

Liễu Bảo Trang như vào phom chuẩn bị lên giọng giáo huấn, thế nhưng nghĩ lại địa vị người này hiện giờ đã không còn như trước. Có đôi lúc Liễu Bảo Trang vẫn lầm tưởng rằng, Vũ Minh vẫn phụ trách công việc phụ tá bê vật dụng. Hiện tại ý thức được mình liên nhỏ dân giọng, Vũ Minh chỉ một lần hùng

biện thay đổi cục diện, một bước lên mây xanh cũng không phải ngoa. Ngay cả Liễu Bảo Trang hiện không mấy hào cảm với hắn nhưng cũng không thể không phục kiến thức của hắn.

Vũ Minh vừa đánh răng vừa nghe ngóng, thấy giọng điệu Liễu Bảo Trang như vậy thì bèn cười thầm lắc đầu. Cô nàng này thường ngày phụ trách mọi việc lật vật trong đoàn, phân phó công việc thường xuyên, nên việc lên giọng chỉ trích cũng đã là thói quen, ngay cả mấy vị Tiến Sĩ địa vị cao là như vậy, thế nhưng cũng bị cô ta đốc thúc, như thế nào Vũ Minh chỉ vừa một bước lên mây đã có thể áp chế, có thể nói đây đã là một phần ỷ khuất cho cô ta rồi nha.

Vũ Minh vẫn điềm nhiên chậm rãi đến tận năm phút sau mới từ tốn bước ra khỏi phòng tắm, thu dọn chút ít đồ đạc sau đó bước đến trước khuôn mặt đang cau có của Liễu Bảo Trang hếch mũi nói:

- Đi thôi!

Liễu Bảo Trang thấy hắn có thái độ như vậy cũng chỉ nguyền một hơi dài, sau đó sai đôi chân dài thon thả đánh hông nhanh đi trước. Vũ Minh xoa xoa sống mũi vài cái thầm nhủ:

- Mới sớm như vậy đã có hành động làm người ta kích thích rồi nha!

Sau đó cũng hắc hắc cười vài tiếng theo sau.

Cách khu tập thể tập trung mà đêm qua Vũ Minh ngủ lại không xa, chỉ tầm năm phút đi bộ, lúc này ở một cái sân nhỏ đã có một đám người khá đông đang rì rào tập trung. Vô số dụng cụ bày la liệt, một số vật dụng thật to lớn, một vài cái lại thật nhỏ bé, trong số những vật dụng đó Vũ Minh cũng chỉ có thể cơ bản nhận biết một vài thứ đáng chú ý như Máy Gia Tốc Quang Phổ dùng để xác định niên đại, hai là một vài chất hóa học thông dụng, như Clo, Thủy Ngân...

Đám người đang ồn ào là vậy, thế nhưng chỉ vừa thoáng liếc thấy bóng dáng Vũ Minh, không ai bảo ai đã đều thin thít im re, chỉnh sửa phong độ trở lại nhả nhận, mắt đầy thiện ý nhìn về phía Vũ Minh. Liễu Bảo Trang đang đi phía trước vậy mà cũng bị đám người này coi như không có tồn tại, làm cho cô nàng không khỏi lại thở dài thêm một hơi tỏ vẻ khó chịu.

Giáo Sư Cao Tự xa xa đang lẩm bẩm tính toán điều gì đó, thấy Vũ Minh đã đến thì bèn gật đầu nói:

- Như vậy là đủ người rồi, chúng ta bắt đầu lên đường!

Vũ Minh mặt tràn đầy xấu hổ, tất cả đều đã có mặt từ lâu, xem ra hắn chính là người đến muộn làm trì hoãn tất cả. Nhìn Giáo Sư Cao Tự vài cái cười cười, Vũ Minh vội vã chọn một chiếc xe nhảy vào cho đỡ xấu hổ, lần đầu tiên đi làm việc đã đến trễ, bình thường không đuổi việc đã là thật may mắn.

Đoàn xe có cả thảy bốn chiếc, đều là xe ô tô địa hình mập mạp. Bon bon chuyển bánh trên đường phố lại hấp dẫn không ít ánh nhìn. Trên đường tiếng hối hả bận rộn bàn luận, khiến Vũ Minh cũng không khỏi bị cuốn theo vào không khí khẩn trương.

"Viện Khảo Cổ Học Việt Nam"

Tòa nhà lớn cỡ một sân vận động thật đáng chú ý là tâm điểm mấy Ki lô mét quanh phố Phan Chu Trinh. Giữa tâm điểm là quận Hoàn Kiếm hoài cổ hoa lệ, Viện Khảo Cổ có vẻ có phần mờ nhạt. Thế nhưng vào ngày hôm nay ở đây lại một lần nữa là tâm điểm của sự chú ý. Gần bốn ngàn người, đứng chính xác là gần cả bốn ngàn người tập trung đông đúc ở quảng trường hội nghị Viện Khảo Cổ Hà Nội, toàn bộ những nhân vật đứng đầu giới khoa học cốt cán Việt quốc hội tụ tạo nên một sự kiện kinh điển trong lịch sử giới khảo cổ.

Ngày hôm nay Giáo Sư Cao Tự, một trong những vị Giáo Sư đứng đầu toàn bộ Việt quốc, thuyết giảng kiến thức trước đợt thâm nhập dãy đoạn Hoàng Liên Sơn, trước cả thảy gần bốn ngàn người thật khiến cho người ta cảm thấy phấn khích. Không khí ong ong toàn những âm thanh bàn tán. Nhân sự kiện có thể nói là oanh động này, không ít công trình khảo cổ của một số Tiến Sĩ không nổi danh cũng muốn nhân cơ hội bon chen quảng bá. Chỉ cần một lần có thể thuyết giảng thành công, anh lập tức bước lên đỉnh cao vinh quang. Cơ hội tốt như vậy dĩ nhiên không ai nguyện ý bỏ qua.

Vũ Minh bước xuống khỏi chiếc xe ngọt ngào của đoàn khảo cổ, chui ra từ cái lồng đồ đạc muốn đè chết người kia mà thở hắt thật lớn. Mặt hắn lúc này nóng bừng toát mồ hôi mà thở hân hân, vừa xuống xe lại làm hắn càng giật mình hơn gấp bội, cái không khí ở quảng trường hội nghị lúc này so với trong xe còn muốn ngọt ngào hơn, toàn người là người.

Đây là lần đầu tiên khi Vũ Minh đến với thế giới này mà hắn gặp nhiều người đến như vậy. Trước đây ở Đông Á Đại Lục, cũng có gặp qua vài lần, thế nhưng cũng chỉ là đứng nhìn ở phía xa. Phong Ngọc Kiếm Phái từng có lần được chủ trì vị trí đại hội Đông Úc thành trong nội vi Nam Thiên Quốc, nhưng vì ở vị trí chủ trì, cho nên những hoạt động công hiến tập thể không cần phải tham gia, chỉ cần đứng ở vị trí trên cao thật quan trọng với Thành Chủ là được, cho nên không khí đông đúc mà lúc này Vũ Minh cảm nhận, cũng có thể nói là lần đầu cảm nhận cũng được.

Thật không nghĩ Sở Khảo Cổ Hải Phòng và Viện Khảo Cổ, hai nơi không khí lại khác nhau quá nhiều đến vậy. Cũng phải nha, đây là nơi đại biểu cho toàn giới khảo cổ, như thế nào mà lại không thể đông đúc. Vũ Minh chỉnh lại quần áo cho đỡ xô lệch, đưa mắt lăm lăm nhìn xung quanh. Bỗng có tiếng hô vang- Ồ, ồ! rộn rã. Theo giác quan, Vũ Minh quay mắt ra nhìn về phía đám đông đang kinh hô. Chỉ thấy chính là Giáo Sư Cao Tự đang bước từ trên xe xuống, dáng vẻ cũng chật vật không kém Vũ Minh lúc mới xuống xe là mấy.

Bị đám người đông đúc từ xa xa chú ý, lúc này như có cả dòng người đổ về, trong đó có không ít vị Tiến Sĩ mặt dạn mày dày muốn tiếp cận Giáo Sư Cao Tự để có chỗ đứng tốt. Giáo Sư Cao Tự trong ngành chính là nhân vật uy danh đứng đầu, nếu có thể mượn hơi Giáo Sư Cao Tự, lúc này thậm chí có thể hấp dẫn không ít ánh mắt nhìn, như vậy không phải quá tốt sao. Có thể không bỏ tiền quảng cáo mà vẫn được người ta chú ý, đây chẳng khác

nào miếng ăn đến miệng mà lại không ăn.

- Giáo Sư, Giáo Sư!

- Giáo Sư, chính là tôi đây!

- Giáo Sư, cháu đây, cháu...

- Giáo Sư, ngài nhất định còn nhớ tôi, hôm trước tôi với ngài ăn cùng một chỗ...

Không ít Tiến Sĩ độ mặt dày còn có thể cho là thái quá, thậm chí giờ trò nhận họ hàng thân thích để đẩy từ đám người đông lúc nhúc ra, ra về quen thân để có chỗ đứng tốt. Vũ Minh mồm miệng há nhét vừa quả táo, thái độ kinh hãi. Không từ thủ đoạn đạt mục đích, hạo, Tu Luyện Giới xem ra gặp mấy người này vẫn còn phải học hỏi rất nhiều.

Không chỉ vậy, trong cả đám người đông đến rộn người vây quanh bu vào. Không phải vì muốn mượn hơi Giáo Sư Cao Tự có chỗ đứng tốt, thì cũng là muốn chụp một vài tấm ảnh để chứng tỏ rằng mình đã gặp nhân vật nổi tiếng như Giáo Sư Cao Tự, khoe khoang muốn người ta lác mắt. Còn một đội ngũ đông không kém khác chính là đám phóng viên truyền hình nhà báo. Loa mic ầm ầm hồi dòn, máy quay ảnh ảnh bấm liên tục đến chóng cả mặt.

Vũ Minh càng nhìn càng hãi hùng, cảm nhận nếu chính hắn đứng giữa đám đông loạn như vậy thật muốn ngất. Đưa mắt nhìn về phía Giáo Sư Cao Tự, cứ ngỡ ông ta sẽ phải một phen hoảng loạn, nhưng không ngờ lại làm Vũ Minh thật ngạc nhiên, Giáo Sư Cao Tự lại điềm tĩnh hòa nhã, từ tốn trả lời từng vấn đề, rất nhanh rất có tính khoa học sắp xếp, chẳng mấy chốc cả đám người không còn hành động theo ý đồ ban đầu. Mà bất giác từ lúc nào đã bị Giáo Sư Cao Tự lừa khe cuốn hút qua giọng nói, cả đoàn người đông đến mấy trăm người bu đông, như vậy mà bây giờ lại im thin thít nghe Giáo Sư Cao Tự giảng giải, thật quá đáng sợ.

Giáo Sư Cao Tự vừa nói vừa đi, lại vừa vung chân múa tay biểu lộ thái độ. Đám người xung quanh từ lúc nào bất giác đã cứ như vậy đi theo như có ma lực. Vũ Minh lại càng không thể không kinh hãi, thậm chí hắn còn cho rằng Giáo Sư Cao Tự chẳng hề lại biết Huyền Thuật, không lý nào một con người lại có thể chỉ dùng vài câu nói đã có thể chinh cả đám người rầm rập như núi đổ không một chút sai sót. Con người như vậy thật sự khiến Vũ Minh thật muốn một nhát búa bổ làm sư phụ đi, thật quá bá đạo.

Giáo Sư Cao Tự cứ như vậy di chuyển, lại di chuyển, từ lúc nào, ông đã có mặt trên thuyết giảng quảng trường. Phía dưới cũng không còn là trăm người ban đầu nữa, mà lúc này đã hấp dẫn cả ngàn người đến dưới chân. Giáo Sư Cao Tự, quả thật không thể nói hai từ uy danh là đủ đủ diễn tả, mà có thể nói là nhân vật huyền thoại của công chúng cũng không ngoa. Con người này nếu đặt vào thời kì phong kiến Địa Cầu, thật không biết có thể gây nên sóng gió gì nữa. Thật khó tưởng tượng, sợ rằng vị Nhân Vương truyền thuyết Nam Thiên Quốc trong lịch sử Đông Á Đại Lục, có khả năng triệu hàng trăm nghìn người si mê mà nghe mình điều động, muốn liêu chết. Cũng chỉ có thể đến như vậy mà thôi.

Giáo Sư Cao Tự nhàn nhạt, mở miệng nói, nụ cười mập mạp như có như không khiến người ta thật khó đoán. Từ những câu trả lời đơn giản, Giáo Sư Cao Tự đã đưa vấn đề cốt lõi lên đến tầm vóc lớn của đỉnh cao chuyên ngành khảo cổ. Khiến từng lời nói như rót mật vào tai, muốn mãi đắm chìm mà không dừng lại, thậm chí, ngay cả Vũ Minh như vậy mà cũng bị si mê không dứt, thật có ma lực quá đi. Cái này, đặt vào Đông Á Đại Lục có kẻ nào không dám nói đây là Huyền Thuật. Nếu không phải Địa Cầu linh khí thiếu thốn không có khả năng thi triển Huyền Thuật, Vũ Minh cũng thật muốn khẳng định đây chính là Huyền Thuật trong truyền thuyết.

Cuối cùng nói cả nửa ngày, Giáo Sư Cao Tự khôn khéo đẩy vấn đề cho một vị Tiến Sĩ khác tiếp lời, sau đó từ lúc nào đã biến mất sau màn chướng. Cả đám người đang mãi đắm chìm trong loạt vấn đề, đến lúc nửa mê nửa tỉnh, đã thấy là người khác đang nói rộn, bắt quá giọng người này thật khó nghe, hơn nữa vấn đề thật nhàm chán, nghe qua một lần là đã biết. Lập tức đã khiến người ta như thanh tỉnh, một vài Tiến Sĩ vỗ chán đến côm cốp, cơ hội tốt như vậy mà để vụt mất khỏi tay, lắt đầu tận tụy quay về khoảng công trình giới thiệu ban đầu, lại chăm chỉ lôi kéo khách thăm quan giải thích.

Đám phóng viên nhà báo thì chưa kịp hỏi câu gì, đã bị Giáo Sư Cao Tự một lần cáo giả lừa khe, đến cả cốt lõi vấn đề lần này muốn khai thác để viết bài lần này cũng chưa kịp hỏi. Một đám ai nấy mặt mày xanh mét, hồi đáp không có bài hoàn chỉnh mấy vị tổng biên còn không muốn vung nước miếng đầy mặt mũi chính mình hay sao.

Vũ Minh đang mê mê, lại thấy cánh tay có ai kéo kéo vài cái, chỉ thấy quay lại là Liễu Bảo Trang đang nhợt nhạt.

- Ách, cô làm sao vậy?

Vũ Minh lo lắng hỏi một câu. Liễu Bảo Trang chỉ lắc lắc đầu, nhìn quanh toàn đoàn khởi hành từ Hải Phòng trừ Giáo Sư Cao Tự đều có mặt ở đây cả. Mới biết ngay cả nội bộ cũng bị Giáo Sư Cao Tự làm cho mê muội, thật sự quá cao tay. Bây giờ phát hiện Giáo Sư Cao Tự biến mất, ai nấy đều lo lắng. Chỉ có Liễu Bảo Trang biết lịch trình hành động, thế nhưng cô ta hình như cũng thật quá mệt mỏi, bất cứ lúc nào cũng muốn ngất. Có vẻ như chuyến đi ngắn đã khiến cô ta bị say xe, cho nên hiện tại cũng không ai muốn hỏi lịch trình, dù sao thì việc gì đến sẽ đến, không cần phải quá vội vã. Mọi người lại coi bỏ gánh nặng tâm trí, chú ý tìm kiếm một vài công trình của một vài vị Tiến Sĩ xung quanh, xem có thứ gì có thể thực sự hứng thú.

Liễu Bảo Trang như muốn gục, cũng không biết tại sao, nhưng cô chỉ cảm thấy lúc mình thấy mệt mỏi nhất. Ý thức lại tự giác đến gần Vũ Minh muốn dựa dẫm vào hắn. Vũ Minh lúc này nhanh tay, đỡ lấy Liễu Bảo Trang vung tay lên vài huyệt đạo từ Thủy Cầu kéo lên Đoái Thủy, một vài sự kết hợp thông thoáng từ huyệt đạo phía Thái Dương đã khiến Liễu Bảo Trang như thoát khỏi cơn mê. Từ từ hồi phục, cô nàng lúc này nhìn thấy mình đã ở trong lòng Vũ Minh, liền lập tức đỏ mặt dấy dựa một hồi thoát ra. Vén vén tóc mai, vừa xấu hổ vừa nói:

- Chúng ta sẽ tập hợp ở hội trường A2, Giáo Sư Cao Tự lúc này chắc đang chờ ở đó!

Liễu Bảo Trang cố điều tiết tâm tình, thế nhưng từng lời nói ra đều kèm theo hơi nóng bùng bùng. Vũ Minh thì lúc này lại không để ý quá nhiều, nghe

thấy vị trí tập hợp thì liền gật gật đầu, lớn tiếng gọi vài người trong đoàn xung quanh để thông báo. Sau đó chính mình hùng hổ đi lên trước muốn dẫn đoàn.

Đi được vài bước lập tức muốn thộn mắt, lại mặt ngái quay lại nhìn Liễu Bảo Trang:

- Nhưng hội trường A2 là ở đâu vậy?

Vũ Minh vừa nói vừa gãi đầu, còn Liễu Bảo Trang cảm xúc vẫn đang bị xáo trộn. Vô ý đi theo Vũ Minh không nghĩ gì, lúc này thấy hắn hỏi, cũng im lặng thật lâu mới như thanh tỉnh phát hiện ra tình huống. Chính mình là người phụ trách dẫn đoàn, như thế nào lại cho một người chưa biết gì đi trước. Nhìn dáng vẻ Vũ Minh thật hùng hổ, Liễu Bảo Trang lúc đó theo tâm lý của con gái lập tức đi theo ngoan ngoãn. Phong thái đỉnh đạc mọi khi lúc này cũng không tránh khỏi tâm lý thường tình. Liễu Bảo Trang không khỏi che miệng cười rúc rích, cô nằng nạnh lạnh lạnh mọi khi không ngờ cũng có lúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Dây đoạn Hoàng Liên Sơn (4)

- Qua hai dãy nhà nữa là có thể đến phía hội trường A2!

Liễu Bảo Trang thu liễm nụ cười, bàn tay nhỏ chỉ về phía Đông Nam khuất sau một bức tường. Vũ Minh bèn gật gật đầu. Bỗng hắn nghe thấy vài âm thanh chứa đựng thông tin khiến hắn chú ý cách đó không xa. Vũ Minh bèn tò mò hướng về phía âm thanh ấy dò xét.

- Đoàn tham dự của tổng công ty Lã Ân lần này có ba người, trong đó có một thành viên của hội đồng quản trị!

Một cô gái tóc ngắn màu vàng nắng mượt mà, giọng ngọt ngào như cao vút đứng cách Vũ Minh khoảng hai bước chân nói vang vang.

Liễu Ân, Vũ Minh vừa nghe thấy hai từ này đã liền chú ý. Lã Ân chẳng phải chính là doanh nghiệp của Lã Ân Thiểu, bố của Miêu Yến hay sao. Mặc dù trí óc Vũ Minh bị điên nhiều năm, thế nhưng phản kí ức lúc nhỏ vẫn cơ bản có mấy vấn đề hắn nắm rõ.

Hắn chỉ có một điều ngạc nhiên, đó chính là công ty Lã Ân, cái công ty mà từ lúc hắn gặp lại Miêu Yến. Với hành động và cử chỉ của cô, hắn cứ nghĩ rằng nó đã sụp đổ. Vậy mà bây giờ ở đây lại gặp một đám người tự nhận là đoàn đại diện của công ty Lã Ân, rốt cuộc là có chuyện gì. Miêu Yến khi ở chung với hắn cũng không nói rõ ràng, hắn rất tò mò nhưng nhiều lần không muốn hỏi, sợ rằng sẽ vô tình động phải nỗi đau của cô.

Bây giờ có một đám người này xuất hiện làm cho sự tò mò trong lòng hắn như trời dậy.

Nhìn thấy Vũ Minh bỗng đi về một phía ngược lại mình chỉ, Liễu Bảo Trang khuôn mặt liền kì quái hỏi:

- Anh định đi đâu?

- Tôi ra đây có chút việc, cô cứ dẫn mọi người đi trước, lát tôi sẽ đến!

Liễu Bảo Trang liền lắc lắc đầu nhún nhó:

- Tôi đi với anh, mọi người ở đây có ai là không quen thuộc nơi này, cần gì tôi phải dẫn!

- A!

Vũ Minh liền ngăn người một cái, cũng phải, ở đây toàn bộ là Tiền Sĩ liên quan đến khảo cổ, lẽ nào với cái Viện Khảo Cổ này lại không quen thuộc, xem ra mình lo lắng thừa thãi rồi. Vũ Minh lắc lắc đầu vài cái, định cất giọng thoải thác để Liễu Bảo Trang mặc kệ mình, bởi vì là chuyện liên quan đến Miêu Yến, cho nên hắn cũng không muốn người khác bận tâm đến. Nhưng không ngờ Vũ Minh còn chưa kịp mở miệng, Liễu Bảo Trang đã trực tiếp bám lấy cánh tay hắn túm chặt, hành động cô nằng nạnh thật khấn trương như sợ rằng mình buông tay thì tên Vũ Minh này sẽ biến mất trước tầm mắt.

Vũ Minh căn bản lúc này cũng không có bận tâm đến nhiều, chỉ nhanh cất bước đi về phía đám người kia. Sợ rằng mình chỉ chậm vài bước là mấy người ấy biến mất sâu vào đám đông. Nhưng cũng không đến mức như vậy, Vũ Minh chỉ bước vài bước, không ngờ mấy người kia lại trực tiếp bước về phía hắn. Ngơ ngác như đang kiểm tìm gì đó.

Không để mất thời gian, Vũ Minh liền trực tiếp bước đến trước mặt mấy người giờ tay chặn lại mấy người bọn họ. Cô gái tóc ngắn màu vàng nắng thoáng ngạc nhiên:

- Xin hỏi anh có việc gì?

- Các cô có phải người của công ty Lã Ân?

- Đúng vậy, chẳng hay anh có chuyện gì cần hỏi chúng tôi ư?

- Các cô có biết người tên là Miêu Yến?

Một cô gái đứng cạnh cô gái có tóc màu vàng nắng liền ngạc nhiên nói:

- Anh biết Tổng Giám Đốc của chúng tôi?

- Tổng Giám Đốc!

Vũ Minh cũng lập tức sững sốt, thật không ngờ Miêu Yến bây giờ lại chính là Tổng Giám Đốc của Lã Ân. Nhưng mà nghĩ lại thì chuyện này cũng không có gì lạ, chẳng phải Miêu Yến là con gái của Lã Ân Thiếu hay sao. Vậy chuyện cô ấy có khả năng làm Tổng Giám Đốc của Lã Ân là hoàn toàn có khả năng xảy ra. Điều khiến Vũ Minh thực sự nghi ngờ lúc này chính là hành động và cử chỉ của Miêu Yến trong thời gian qua, tại sao thâm tâm cô lại luôn buồn bã như vậy. Mặc dù Miêu Yến thường ngày tỏ vẻ dễ thương, vui vẻ hoạt bát, thế nhưng nội tâm không thể nào giấu kín trước Vũ Minh có Hồn Thể cực kì linh mẫn.

- Có phải Tổng Giám Đốc của các cô trước đây đã xảy ra chuyện gì hay không?

- Xảy ra chuyện?

Cô gái tóc màu vàng nắng thoáng mê mang, khuôn mặt cũng chợt buồn lướt qua:

- Chỉ trách số phận của Tổng Giám Đốc thật khổ, nhưng cô ấy lại có một nghị lực phi thường!

- Trả lời câu hỏi của tôi!

Vũ Minh tỏ vẻ khẩn trương nhũn mảy, bất quá hành động này lại khiến cô gái có tóc màu vàng nắng cảnh giác:

- Anh là ai, tại sao lại hỏi nhiều về Tổng Giám Đốc của chúng tôi như vậy?

Không khí bao trùm nặng nề, Liễu Bảo Trang đứng bên cạnh Vũ Minh mân mê cánh tay hần cũng tỏ vẻ khó hiểu ngờ ngác, nhưng không khí áp xuống quá nặng nề. Theo kinh nghiệm nhanh nhạy, Liễu Bảo Trang mặc dù chưa hiểu tình huống thế nhưng cũng bước lên phía trước cời bỏ căng thẳng hai bên:

- A, xin lỗi cô, chắc anh ấy có phần vội vã nên thái độ hơi khó chịu một chút, Tổng Giám Đốc của các cô là bạn của Tiến Sĩ Vũ Minh đây!

- Tiến Sĩ!

- Tiến Sĩ!

Hai âm thanh đồng loạt vang lên cùng lúc, một từ Vũ Minh, một từ đám người công ty Lã Ân. Vũ Minh tâm thần hốt hoảng, trong miệng Liễu Bảo Trang từ lúc nào mình đã bị phao lên thành Tiến Sĩ, khiến hần cũng không khỏi đảo mắt nhìn quanh xem có ai chú ý đến hay không, tâm trạng canh cánh như mọi người đều để ý đến mình thật xấu hổ. Còn đám người công ty Lã Ân thì cũng rất ngạc nhiên, bất quá một lời này nói ra khiến họ liền cời bỏ tâm lý cảnh giác đối với Vũ Minh.

Dù sao người ta cũng là Tiến Sĩ, khẳng định sẽ không vì thế mà lừa gạt đám nhân viên tiểu tốt như mấy cô. Hơn nữa xung quanh đây đều là Tiến Sĩ, xuất hiện một Tiến Sĩ ở đây, với cả nếu là bạn của Tổng Giám Đốc của mình thì với thân phận ấy cũng không có gì lạ.

Liễu Bảo Trang thì mặc dù nói dối, thế nhưng chính cô cũng không cảm thấy thẹn với lòng mình. Trải qua đoạn thời gian tiếp xúc với Vũ Minh, thì cô cảm thấy chính mình còn không bằng hần. Cho nên Học Vị Tiến Sĩ này cô cho rằng Vũ Minh là hoàn toàn xứng đáng. Liễu Bảo Trang lại thao thao nói tiếp:

- Đúng vậy, anh ấy là Tiến Sĩ rất có địa vị, hơn nữa còn được Giáo Sư Cao Tự rất coi trọng!

- Giáo Sư Cao Tự!

Cả đám người mắt như lóe sáng, thái độ lập tức phấn khích nhảy nhót. Giáo Sư Cao Tự là người như thế nào đây, nhân vật nổi tiếng như vậy, chỉ cần chụp được một bức ảnh bên cạnh người này, ra ngoài đã có thể hãnh diện, thậm chí còn có thể bán ra tiền nếu chứng thực đó là ảnh chính xác không cắt ghép. Bởi người như Giáo Sư Cao Tự mỗi lần nhắc đến đều làm cho người ta phấn khích, hơn mười hai năm từ khi đảm nhiệm chức vị Giáo Sư, Giáo Sư Cao Tự đã đem đến hàng chục công trình oanh động thế giới. Khiến cả Việt Quốc đều cảm thấy tự hào. Trong đó có một công trình oanh động đến mức toàn bộ các chuyên gia đầu ngành toàn thế giới đều đổ xô vào Việt Quốc hi vọng có thể có một chân tham nghiệm. Chính là di chỉ của Triều Lê Sơ, phát hiện cổ quan tài của Thần Hoàng Đế Chiêu Tông. Vị Hoàng Đế nổi danh trong lịch sử Việt Quốc truyền kì.

Công trình này đã đưa Giáo Sư Cao Tự lên một tầm vóc hoàn toàn khác so với những Giáo Sư cùng cấp bậc. Ngay cả Bộ Chính Trị cũng phải từ đó chú trọng, thân phận Giáo Sư Cao Tự được đặc cách quyền hạn không kém một vị Bộ Trưởng. Chỉ cần không đến mức quá đáng, Giáo Sư Cao Tự vẫn có thể dùng thân phận mà điều động.

Dĩ nhiên Bộ Chính Trị cũng đã nghĩ trước đến điều này, thậm chí đã tính trước, bởi một con người như Giáo Sư Cao Tự, đảm bảo không bao giờ lại lạm dụng quyền hạn một cách lung tung, như vậy thật mất đi thân phận. Cho nên quyền hạn này như vậy cũng chỉ là như bề ngoài mà thôi, chỉ đủ để cho thấy Việt Quốc coi trọng nhân tài, chỉ cần anh có thể giỏi như vậy, muốn gì cũng đều có thể được quốc gia chấp thuận.

Chỉ một lần mượn danh tiếng của Giáo Sư Cao Tự. Liễu Bảo Trang đã tung Vũ Minh trước mặt mấy người lên tít tận mây xanh. Khiến cho mấy cô gái của Lã Ân tâm trạng cũng phải run rẩy cảm giác chính là không tin vào mắt mình. Mọi câu hỏi Vũ Minh khi này đưa ra đều răm rắp trả lời, thậm chí hành động còn tỏ ra mấy câu hỏi của Vũ Minh hình như quá thiếu thốn và ít ỏi, còn muốn hấn hỏi thêm nhiều nữa cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Vũ Minh tâm trạng tuy có chút xấu hổ nhưng cũng thích ứng rất nhanh, chẳng qua ấy chốc mà thái độ đã không khác gì hành động của một Tiên Sĩ thực thụ, khiến cho mấy người kia lại càng tin rằng lời của Liễu Bảo Trang là sự thật.

- Như vậy, Tiên Sĩ...

- Gọi tôi là "anh Minh" được rồi.

Vũ Minh liền thái độ lạnh nhạt giờ tay lên ngắt lời, cô gái có tóc màu vàng nắng liền cuống quýt nói:

- Vâng, anh Minh, nếu có thể anh có gọi cho em cũng được, đây là danh thiếp của em! Mọi việc liên quan đến chị Miêu Yến anh cứ việc hỏi em nhé!

Cô gái tóc ngắn màu vàng nắng, mấy ngón tay nhỏ vẫn đang run run chia ra tám danh thiếp màu trắng hoa văn rất đẹp. Vũ Minh định đưa tay lên gạt đi vì chính hấn hiện giờ không có điện thoại, nên lấy danh thiếp của cô ta cũng chẳng để làm gì. Thế nhưng hấn còn chưa kịp hành động, Liễu Bảo Trang đã trực tiếp giờ tay thu lấy, nhanh nhẩu nói:

- Có việc gì quan trọng cô cứ trực tiếp liên lạc với tôi, tôi là trợ lý của Tiên Sĩ Vũ Minh, anh ấy thường xuyên bận bịu bù đầu vào công việc nên có lúc sẽ không nghe được điện thoại!

Nói rồi Liễu Bảo Trang lại chia ra một cái danh thiếp khác nhét vào tay cô gái tóc ngắn màu vàng nắng. Cô ta ngỡ ngàng một chút nhưng lát sau cũng thuận tay cất đi, ánh mắt vẫn không rời khỏi Vũ Minh như còn có điều gì đó muốn nói. Thấy vậy, Vũ Minh liền nhương mày nói:

- Còn có chuyện gì nữa sao?

- A, không có...

Cô gái tóc màu vàng nắng liền lúng túng nói, Liễu Bảo Trang lúc này lại như nhìn thấu tâm lý cô ta liền nói lớn:

- Có phải cô muốn chụp một tấm ảnh với Tiên Sĩ của chúng tôi đúng không? Đừng ngại nào, lại đây!

- A...

Cô gái tóc ngắn màu vàng nắng như bị Liễu Bảo Trang nói trúng tim đen, liền gật gật đầu mặt đỏ ửng, đôi chân khẽ nhích đến gần Vũ Minh. Liễu Bảo Trang nhần mày, trực tiếp kéo cô ta đi sát vào người Vũ Minh, nhanh nhẩu lấy chiếc máy ảnh trên tay một cô gái phía sau bấm tanh tách.

- A, còn mấy cô nữa, cũng lần lượt vào đây chụp một lượt đi thôi!

Liễu Bảo Trang lại lớn giọng, thái độ như một hoạt náo viên tích cực, chạy đi chạy lại. Còn Vũ Minh thì mặt mày nhần nhỏ, từ lúc nào đã trở thành động vật triển lãm cho người ta thì nhau chụp ảnh. Thậm chí xa xa có mấy người phát hiện đám đông đang đứng cạnh một anh chàng điển trai thì nhau chụp ảnh. Liền cho rằng anh chàng này rất nổi tiếng. Nếu nhanh chân không chừng có thể được chụp với người nổi tiếng, liền cũng lao đến đánh tiếng xin chụp ảnh cùng. Mặc kệ nhìn Vũ Minh có quen mặt hay không, mỗi người bọn họ có thể góp mặt trong sự kiện lần này là đã đủ cảm thấy mát mặt rồi. Chưa nói có thể chụp ảnh với nhân vật nổi tiếng.

Vũ Minh thái độ lập tức hốt hoảng, càng cho rằng mình bây giờ đang như cừu bị bầy sói đuổi, hoảng sợ lẩn trốn. Liễu Bảo Trang thái độ nghịch ngợm, liền phá lên cười. Vũ Minh trong lòng la lớn:- Ôi Liễu Bảo Trang mặt lạnh, không ngờ cô cũng có một mặt như vậy!

Đám đông ồ ồ kêu lên, thấy Vũ Minh chạy trốn lại càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng, một đám lớn đuổi rượt theo Vũ Minh la ó như nhà mất trộm, khiến hấn vừa chạy vừa nhìn xung quanh cũng không khỏi xanh mặt hoảng sợ. Âm thầm chửi loạn Liễu Bảo Trang không thù không oán, tại sao lại chơi xỏ mình như vậy. Liễu Bảo Trang ời Liễu Bảo Trang, đừng trách sau này ta không khách khí với người.

- Hồng học!

Vũ Minh mồm miệng thờ dốc, lưng toát ướt đầm toàn là mồ hôi, ánh mắt đảo về phía sau đầy tia oán thán. Liễu Bảo Trang khuôn mặt nhả nhận xinh đẹp ním ním môi đi đến bình tĩnh phía sau hấn như không có chuyện gì xảy ra.

- Mặt thật đáng ghét!

Vũ Minh la lớn, nghĩ lại vẫn không khỏi sợ hãi. Nếu không phải hấn nhanh chân nhảy vào hội trường A2 này, thì sợ rằng một đám lớn vây quanh không biết kết quả sẽ như thế nào. Quanh hội trường A2 có một đám đông bảo vệ, thấy một đám người lớn lao đến thì liền hốt hoảng lao đến chặn lại. Bởi lẽ hội trường A2 chỉ có thể cho người có nhiệm vụ đi vào, trùng hợp lúc này Vũ Minh có đeo thẻ của đoàn khảo cổ nên tự do đi vào không bị chặn lại, cho nên mới có thể tránh một kiếp nạn.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Dây đoạn Hoàng Liên Sơn (5)

Liều Bảo Trang neho mắt, đưa tay đi đến gõ cốc một cái vào trán Vũ Minh:

- Ô! Có người dám nói Liều Bảo Trang tôi có khuôn mặt đáng ghét!

Vũ Minh xoa trán lại la lớn:

- Nếu không phải cô là con gái thì đừng trách tại sao nước biển lại mặn nhé! Đồ mặt lạnh!

- A, anh có thể làm gì được tôi!

Vũ Minh oán thán, trực tiếp gán danh hiệu cho Liều Bảo Trang là mặt lạnh, khiến cô nàng nhăn nhó, thế nhưng cũng cười rúc rích hỏi vặn. Vũ Minh trực tiếp ngậm miệng lại, quyết không hé răng một lời. Rồi nhé, đồ mặt lạnh, sẽ có một ngày ta trả thù chuyện ngày hôm nay.

Liều Bảo Trang dồn dập đánh xé cào cào Vũ Minh, vừa trong lòng cảm thấy thỏa mãn, cảm thấy dâng dâng lên một cỗ cảm xúc khó tả. Lại thấy Vũ Minh ngồi xuồng ôm đầu như cục bông nhún nhún oán hận lại càng cảm thấy hạnh phúc. Hôm nay bà nương đây không tha cho người... Liều Bảo Trang như bực lộ thú tính, hung hăng hành hạ Vũ Minh cảm thấy rất sung sướng. Vũ Minh thì càng âm thầm phát hỏa, có phải ta chọc phải một hung tính rồi hay không. Tính cách bình ôn nhã nhặn đầu mất rồi, a a, Vũ Minh ta một đời oanh liệt há lại chịu khổ dưới một nữ nhân.

- Đủ rồi, dừng lại!

Vũ Minh lại la lớn, mặc dù cảm thấy bất lực nhưng có còn hơn không. Nhưng không ngờ một lời này lại làm Liều Bảo Trang dừng lại, chỉ thấy khuôn mặt cô ta liền biến đổi, tính cách bá đạo khi nãy liền biến mất hoàn toàn. Thay vào đó là một bộ mặt quen thuộc lạnh lùng.

- Thì ra cháu ở đây à?

- Dạ!

Vũ Minh lắc lắc đầu hé mắt ti hí, thì ra là Giáo Sư Cao Tự, không trách tại sao cái đồ mặt lạnh này lại chột dưng bực phát. Giáo Sư Cao Tự, ôi ông chính là người đã cứu cuộc đời oanh liệt của Vũ Minh này, có cơ hội sau này Vũ Minh thế sẽ báo đáp tận tình.

- Ủm, hai người mau vào trong này, có đoàn của chính phủ đến muốn tìm hiểu một chút!

- Dạ!

Liều Bảo Trang lúc này lại hết sức ngoan ngoãn, Vũ Minh thì thâm rửa lớn:- Giả bộ, thật sự là giả bộ! Giáo Sư Cao Tự khuôn mặt hiền hậu đi trước, cũng không chú ý. Phía sau Liều Bảo Trang kín đáo néo Vũ Minh một cái nhỏ giọng hỏi:

- Cô Miêu Yến kia là có quan hệ gì với anh?

- Sao tôi lại ngại thấy mùi dấm chua ở đây nhỉ!

Vũ Minh giả bộ băng quơ cười cười nói, cảm thấy mình như vừa bắt chẹt được Liều Bảo Trang.

Liều Bảo Trang khuôn mặt nhăn lại, tức giận néo một cái thật đau vào cánh tay Vũ Minh.

- Được! Anh không nói cũng không sao, nhưng đừng có tưởng bở! Liều Bảo Trang tôi không đời nào lại có thể thích một người như anh!

Liều Bảo Trang héch mui nhăn mặt nói, trong tay cầm tấm danh thiếp vừa nãy thu được giờ giờ lên giả bộ đọc đánh vần từng chữ:

- Đỗ An Thụy, phòng Marketing, tham vấn Stylish tổng công ty Lã Ân, số điện thoại....

Liều Bảo Trang chậm chậm đọc từng chữ khiến Vũ Minh cảm thấy rất ngứa tai, vung tay định cướp lấy tấm danh thiếp nhưng Liều Bảo Trang đã lại nhanh tay nắm chặt. Vũ Minh trong lòng kêu lớn:- Không tệ, nếu như cô đặt ở Đông Á Đại Lục với thân thù này, nhất định sẽ bị các phái thi nhau tranh cướp về làm đồ đệ nha!

- Anh định làm gì? Tấm danh thiếp này tôi sẽ giữ lại, anh đâu có điện thoại?

Liều Bảo Trang giờ ngón tay trở khiêu khích.

- Á à!

Lặng!

Vũ Minh liếc một cái, lần này không khách khí liền vung tay điểm huyệt một cái vào ngón tay Liễu Bảo Trang. Một cảm giác như bị điện giật tràn đến, Liễu Bảo Trang kêu la oai oái, thái độ lập tức cảnh giác. Lúc này nhớ lại Huỳnh Đức Kính có lần đã nói qua hình như là Vũ Minh biết võ thì phải. Sau đó cũng cảnh giác không dám trêu chọc Vũ Minh nữa, thế nhưng trong lòng vẫn còn canh cánh ý định tra tấn Vũ Minh một lượt.

Đang đang đang!

- Mọi người trật tự, không nên ồn ào nữa!

Hội trường A2 tràn ngập tranh cãi sôi nổi, bên trong không ít Tiến Sĩ không ngờ lúc này luận bàn chủ đề động chạm công trình của nhau liền cãi nhau nảy lửa. Bên đoàn chính phủ lần này đến tham dự không ngờ gặp một màn này cũng không khỏi lắc đầu chán nản. Đứng là giới khoa học, không tranh cãi thì có vẻ như không giống người của giới khoa học thì phải.

Giáo Sư Cao Tự vừa bước vào, phía trên bục có người dùng đồng xu gõ vào cạnh cửa những tiếng lớn đánh động. Vừa nghe thấy hai chữ Giáo Sư Cao Tự, lập tức không khí trùng xuống, tranh cãi như chưa hề xảy ra, có thể thấy sức ảnh hưởng của Giáo Sư Cao Tự thật lớn như thế nào. Thế nhưng đó vẫn chưa trọng yếu, không ngờ khuôn mặt Giáo Sư Cao Tự so với mặt Vũ Minh lại không đáng tiền bằng. Một đám vừa ổn định trật tự không lâu, phát hiện Vũ Minh liền lập tức lặp lại, ồ ồ là ồ ồ kêu lớn.

Giáo Sư Cao Tự thì lắc đầu tỏ vẻ bất lực, đám người đoàn chính phủ cũng nhếch mép cười. Thế nhưng Vũ Minh cũng là tâm điểm sự chú ý của họ, một đám đề ý xem rốt cục Vũ Minh là con người thế nào mà có thể làm cho đám Tiến Sĩ kia nháo nhào lên như vậy.

- Mọi người bình tĩnh một chút!

Vũ Minh biết mình đang là tâm điểm của chú ý, nói lớn, nhưng vẫn có phần âm trầm hòa nhã, tràn đầy thiện cảm:

- Trước hết chúng ta cần hoàn thành công việc bàn bạc lúc này, có thời gian Vũ Minh tôi sẽ từ từ giải đáp mọi người!

Sau đó đầu hơi cúi thấp, Vũ Minh càng làm vẻ coi trọng mấy vị Tiến Sĩ, không khí bất giác lại hạ xuống. Mấy vị Tiến Sĩ ai nấy lại đều hài lòng gật đầu, dù sao thì nghĩ kĩ lại bây giờ công việc chính cũng là bàn bạc kế hoạch đến di chỉ lần này, nếu Vũ Minh đã nói như vậy, sau này nhất định hẳn sẽ dành thời gian cho chính mình, cũng không cần phải quá vội vàng.

Thông tin Vũ Minh oanh động xuất hiện trong buổi phỏng vấn đã làm không ít vị Tiến Sĩ động tâm đến. Hiện tại nhân vật này xuất hiện đều đã làm mọi người cao hứng, không riêng mấy vị Tiến Sĩ trong lần phỏng vấn ấy thì không nói làm gì. Nhưng mấy vị Tiến Sĩ khác biết đến Vũ Minh cũng đều là do người kể lại, thêm phần thêm mặt vào mới khiến người ta sùng bái hẳn đến như vậy. Thậm chí con người có tầm ảnh hưởng như Giáo Sư Cao Tự cũng bị người ta ném qua một bên cũng đủ hiểu thế nào.

- Giáo Sư Cao Tự, xin lỗi, nhưng đoàn chúng tôi hiện tại không có nhiều thời gian, xin đồng chí quan tâm. . .

- Ủm, chúng ta cũng nên bắt đầu thôi, không nên để các vị chờ lâu nữa. . .

Giáo Sư Cao Tự bước lên bục hội trường, bên dưới loạt người lần lượt ngồi xuống chăm chú lắng nghe.

Sau đó lần lượt từng phần giới thiệu nhân vật trong đoàn lần này, cuối cùng giới thiệu đến chức vị Cố Vấn của Vũ Minh thì tất cả thành viên trong đoàn chính phủ liền cảm thấy ngạc nhiên. Còn đám Tiến Sĩ nghe đến đây thì dường như cảm thấy thật hãnh diện, liền ưỡn ngực càng cao. Chỉ có đoàn chính phủ lại không hiểu tại sao lại đưa một người không danh không tiếng đảm nhận vị trí cố vấn lần này. Phải nói công trình lần này oanh động sợ rằng lớn hơn cả di chỉ Thần Hoàng Đế. Mà Giáo Sư Cao Tự có địa vị quan trọng như vậy, bình thường cũng không ai nghĩ có người có đủ khả năng để đảm nhiệm chức vị Cố Vấn, vì trong đoàn đã có một nhân vật cỡ lão đại uy trấn như Giáo Sư Cao Tự. Vậy người có thể trước mắt Giáo Sư Cao Tự đảm nhiệm Cố Vấn vai trò, có thể thấy khả năng cũng không hề kém. Như vậy suy xét ra thành viên đoàn chính phủ cũng coi bỏ ngạc nhiên lập tức. Hơn nữa một lời Giáo Sư Cao Tự nói bọn họ cũng không thể can thiệp, chuyện này xem như đã quyết định nên có đặt vấn đề cũng không giải quyết chuyện gì.

Cuối cùng mới bàn đến vấn đề phục chế tấm bản đồ cũ nát, thứ mà đã dẫn đến di chỉ lần này được chính phủ đã động đến. Tấm bản đồ này phát hiện trong một hầm mộ cũ nát không phân rõ thuộc triều đại nào, có thể còn cổ hơn thời Trần. Thứ phát hiện duy nhất trong hầm mộ này chỉ là tấm bản đồ rách nát. Mới đầu cũng không có ai quan tâm, thế nhưng qua hai năm thời gian một vị Tiến Sĩ khôi phục, cuối cùng phát hiện ra thông tin oanh động. Chính phủ lập tức chú ý đến, liền cử người giỏi nhất trong ngành tham gia, chính là Giáo Sư Cao Tự. Cuối cùng mới dẫn đến di chỉ lần này được phát động triển khai.

Bàn bạc xong xuôi vấn đề, tham mưu đoàn chính phủ liền đứng lên đồng loạt nói:

- Như vậy mọi chuyện đã ổn thỏa, chúng tôi đã chuẩn bị giấy đặc cách quyền hạn, mọi địa phương Giáo Sư đi qua đều phải phối hợp hỗ trợ điều động. Hy vọng Giáo Sư lần này có thể vì vậy mà tạo nên một công trình oanh động không kém công trình di chỉ của Chiêu Tông!

Giáo Sư Cao Tự gật gù đầu:

- Các đồng chí vất vả rồi!

Hai bên chào hỏi một lượt, cuối cùng đoàn chính phủ sau đó rời đi. Giáo Sư Cao Tự lại họp bàn tất cả một lượt, đưa ra kế hoạch cụ thể một lần nữa rồi

mới giải tán toàn bộ. Thời gian nói thì thật ngắn, nhưng cũng đã trôi qua cả một ngày, từ lúc này trời đã sẩm tối.

Mọi người lúc này bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, cũng không còn bận tâm đến bất cứ vấn đề gì nữa. Lần lượt trở về khách sạn đã được sắp xếp phòng từ trước nghỉ ngơi, thời điểm xuất phát chính là sáng sớm ngày hôm sau. Vì công trình lần này được chính phủ tận lực chú ý đến, cho nên nơi ở được sắp xếp cho mấy vị Tiến Sĩ cũng không hề sơ sài. Ít nhất cũng xứng tầm với khách sạn bốn sao, nhà ăn, bể bơi thật tiện nghi đầy đủ.

Khiến Vũ Minh vừa bước tới liền như gà rừng xuống núi, ngờ ngác một hồi thật lâu vẫn mãi muốn đắm chìm. Liễu Bảo Trang theo sát phía sau, thi thoảng nhân lúc mọi người không chú ý lại đơn giản hành hạ Vũ Minh một chút, khuôn mặt tàn mạt thỏa mãn. Vũ Minh thì âm thầm kêu lớn trong lòng, còn bên ngoài mặt vẫn gượng cười hơn hờ đưa đẩy.

...

Sớm xuất phát vào 5 giờ sáng.

Cả đoàn ai nấy đều đã tỉnh táo dậy sớm, làm công việc khảo cổ phải luôn nằm sượng ăn gió lạnh. Việc này đối với họ khá quen thuộc, chỉ có Vũ Minh lâu nay quen ngủ đầy giấc nên vẫn có phần không thích ứng tốt. Vừa ngáp ngủ vừa lau bầu, thuận tiện liếc Liễu Bảo Trang khuôn mặt hung hăng dọa người.

- La la!

- Cô hát cái gì? Không thấy mệt mỏi à?

Vũ Minh lại lau bầu, Liễu Bảo Trang lú lú thật bức mình. Một mặt này của Liễu Bảo Trang không ngờ chỉ có duy nhất Vũ Minh biết, bởi lẽ bình thường trước mặt tất cả mọi người. Liễu Bảo Trang đều giữ thái độ rất lạnh lùng và nghiêm túc. Nhưng không ngờ trước mặt Vũ Minh thái độ như một con người khác khiến Vũ Minh bao lần vỗ trán bôm bốp, than lên bảy chữ thật lớn:- Tất cả chỉ là giả tạo!

Đúng vậy, giả tạo, hết sức giả tạo. Liễu Bảo Trang, cô thật sự là một con người thật nguy hiểm. Có đôi lúc Vũ Minh cảm nhận, dường như tính cách của Liễu Bảo Trang có phần rất giống Miêu Yến. Thi thoảng hần mỉm cười âm thầm, không ngờ lại bị Liễu Bảo Trang quét ánh mắt bắt gặp, lại càng hung hăng đánh hần như trút hận.

- A, anh cười cái gì, có phải rất thích cười không, vậy để tôi đánh anh một cái nhé, nhé!

Giọng Liễu Bảo Trang oanh oanh, trong đầu Vũ Minh cảm thấy ong ong lên liền hỏi.

- A, cái đồ lắm lời, nghe giọng cô hành hạ liên tục như vậy thật cảm thấy thân phục chính mình chịu đựng quá giỏi!

- Không nên, chẳng lẽ giọng tôi quá khó nghe à?

Liễu Bảo Trang mân mân sợi tóc, bước lên xe thuận tiện kéo Vũ Minh lôi vào cùng một chuyến. Có mấy vị Tiến Sĩ như đã để ý Liễu Bảo Trang từ lâu, thấy cô đi tới cũng như muốn ngồi cùng, nhưng không ngờ cô lại kéo Vũ Minh vào lấp kín chỗ, bèn lắc đầu bắt đầu đi chọn một chiếc xe khác. Thậm chí Liễu Bảo Trang còn bá đạo đến mức, phong tỏa chiếc xe này chỉ có cô ta và Vũ Minh. Tất cả mọi người muốn đi lên đều bị đuổi khéo bằng một câu quen thuộc:- Xe trở vật liệu chuyên dụng chất đầy, hết chỗ rồi!

Liễu Bảo Trang gán sát khuôn mặt Vũ Minh, luyến thoắng nói:

- Nha nha, hôm qua Đỗ An Thụy gọi kể về Miêu Yến đấy! Anh có muốn nghe không?

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Miếu Thần Bà (1)

Kéo sâu trong dãy đoạn Hoàng Liên Sơn khoảng ba mươi kilomet cách thị trấn Phong Thổ tỉnh Lai Châu. Đoàn khảo cổ sau cả ngày dài trên xe mệt mỏi cuối cùng đã tiếp cận xã Nậm Xe ngay sát dưới chân núi. Nơi đây có thể là địa phương gần nhất tiếp cận với ngọn núi hùng vĩ nhất toàn bộ Việt quốc, ngọn Phanxipang.

Nhiệm Nghiêu Hùng, là Tiến Sĩ sinh học địa chất, lần này được bổ sung vào toàn đoàn coi như là nhân tuyển trọng điểm. Bước đến gần chân dãy núi được gọi là hùng vĩ nhất toàn bộ Việt quốc. Nhiệm Nghiêu Hùng thần tình phấn khích liên tục ba hoa:

- Hàng ngàn loại sinh vật học đấy! Tôi nói là hàng ngàn đấy mọi người có biết không?

Nhiệm Nghiêu Hùng phấn chấn xoa xoa từng nhánh cây ngọn cỏ, rồi lại hít hít vài hơi thật dài khiến cho toàn bộ mọi người theo đó cũng phấn chấn tinh thần. Liễu Bảo Trang đưa ngón tay nhỏ chạm chạm vào một đóa phong lan màu tím mỉm cười, cũng hít hít vài hơi tận hưởng hương thơm nhẹ nhẹ.

Vũ Minh đảo mắt nhìn quanh, tâm tình cũng thả lỏng một chút. Nhưng bỗng hồn thể hấn rung lên nhẹ nhẹ:

- Cái gì! Chẳng lẽ ở đây có tồn tại thứ này!

Vũ Minh than khẽ, bởi vì hắn đã phát hiện ra một thứ khiến tâm thần hắn thực sự phấn khích. Là một đóa Tử Diễm Hoa chẳng, Hồn Thể của hắn so với người thường linh mãnh hơn nhiều. Cũng có nghĩa có những thứ người thường không thể phát hiện nhưng hắn lại có thể cảm nhận.

Tử Diễm Hoa sinh trưởng ở địa phương tích tụ nhiều Âm Khí, có thể gần đây có một nơi như vậy. Nhưng chỉ có một điều khiến Vũ Minh không thể tin rằng ở đây có tồn tại một đóa Tử Diễm Hoa. Bởi Tử Diễm Hoa chỉ mọc duy nhất ở trên xác chết, mà xác chết đó đã phải tồn tại vô số năm. Âm Khí tích tụ trông chất thành Cương Khí, có nghĩa là Tử Diễm Hoa này chỉ có thể mọc duy nhất ở trên thân thể của một thứ rợn người, vạn năm bất tan, Cương Thi.

Đúng vậy, chỉ có Cương Thi tồn tại, mới có thể có sự xuất hiện của Tử Diễm Hoa. Mặc dù sắc vị của Tử Diễm Hoa chỉ tỏa ra tàn mát rất ít, hơn nữa Tử Diễm Hoa tương truyền rằng nó có thể lan tỏa sắc vị ra đến mấy chục dặm, vậy tức là phương vị của Tử Diễm Hoa cách đây ít nhất khoảng gần năm mươi kilomet. Nhưng Vũ Minh tu vi Hồn Thể đã đến mức trung kỳ, cái này cơ bản vẫn có thể mờ nhạt cảm nhận, lúc có lúc không, mặc dù không thật chắc chắn nhưng cũng khiến hắn giật mình.

Không ngờ Địa Cầu thế giới lại làm hắn ngạc nhiên nhiều đến như vậy, cơ hồ những thứ tưởng chừng không thể xuất hiện, vậy mà nơi đây điều kiện yếu tố đều không đáp ứng chúng vẫn mặc nhiên xuất hiện. Cái này không biết là trời già cổ trêu ngươi hắn, hay là vì hắn biết về Địa Cầu còn quá nông cạn đây.

- Mọi người chú ý, chú ý!

Một người đàn ông trung niên khuôn mặt hốc hác khuôn mặt điềm tĩnh giờ tay lên vẫy vẫy hô to hấp dẫn mọi ánh nhìn về phía ông ta. Người này chính là Bì Nhân Thanh, Tiến Sĩ Hóa Học Địa Chất toàn đoàn. Lần này đoàn tổ chức thâm nhập dãy đoạn Hoàng Liên Sơn, vốn Vũ Minh tưởng rằng Liễu Bảo Trang sẽ tiếp tục công việc tổ chức đoàn, nhưng không ngờ vị trí này lại giao cho Bì Nhân Thanh.

Mặc dù cảm thấy hơi ngạc nhiên, thế nhưng Vũ Minh cũng chỉ lặng im, hắn chỉ đưa ra suy đoán. Có thể ở Hải Phòng trước khi đến Hà Nội, Liễu Bảo Trang tạm thời được nắm giữ vị trí tổ chức đoàn, còn người có năng lực thực sự mới chính là Bì Nhân Thanh trước mắt này. Giáo Sư Cao Tự tuy có học vấn uyên thâm nhất ở đây, thế nhưng công việc tổ chức không phải là chuyên môn của ông. Vì vậy Bì Nhân Thanh, một con người Vũ Minh chưa hiểu rõ tính cách và thân phận, được lựa chọn vào vị trí quan trọng này.

Kì thực, bất cứ ai cũng có thể hiểu nhầm, vị trí tổ chức toàn đoàn này trong một đoàn khảo cổ có vị trí cực kì trọng yếu. Không chỉ có thể hướng toàn đoàn thực hiện công việc trôi chảy, mà nếu không cẩn thận, trọng một di chỉ có thể đưa toàn đoàn vào quyết định sai lầm, dẫn đến mất mạng.

Bì Nhân Thanh đồng dạng lớn giọng, thao thao nói liên tiếp. Rồi một lúc sau, ông ta vẫn đang tiếp tục ba hoa thì bất chợt có một đoàn xe từ đâu chạy tới, mịt mù khói bụi. Toàn bộ đều mang biển màu xanh dương có đồng thời con số 25. Một người trong đoàn liền hô lớn phóng đoán:

- Đây có lẽ là đoàn xe của tỉnh Lai Châu đến tiếp đón chúng ta!

Người này vừa nói, Bì Nhân Thanh lập tức linh hoạt hô lớn:

- Toàn đoàn chú ý, tất cả tập hợp nghênh đón các đồng chí!

Cả đoàn chia ra làm hai nhóm, một nhóm Tiến Sĩ đã đứng tuổi theo thói quen lập tức xếp thành một hàng ngang, một nhóm còn lại trong đó có bao gồm Liễu Bảo Trang và Vũ Minh thì vẫn bản thân ngơ ngác. Sở dĩ nhóm kia nhanh như vậy đã xếp thành hàng ngang, là bởi vì trong số họ toàn bộ trước đây đều là chiến sĩ, đã có lần tham gia vào cuộc chiến với đế quốc Mỹ, cuộc chiến tranh huyền thoại đem cả dân tộc Việt quốc lên đến đỉnh cao của vinh quang.

Bì Nhân Thanh đảo mắt gật gù đầu, chính bản thân cũng đứng rất ngay ngắn. Trong khi toàn đoàn chỗ chỉnh tề chỗ lộn xộn, Giáo Sư Cao Tự xa xa mỉm cười bước đến, cũng không quan trọng thân phận, lập tức theo đám người Bì Nhân Thanh đứng nhập hàng, bình đẳng với mọi người. Vũ Minh cùng Liễu Bảo Trang và mấy vị Tiến Sĩ trẻ tuổi lúc này cũng tỏ ra lúng túng. Cả đám những người lộn xộn đứng lung tung lúc này định làm theo nhóm Tiến Sĩ lớn tuổi, thế nhưng mấy người ở trên những chiếc xe của tỉnh Lai Châu đại diện đã bước xuống.

Nhìn từng người từng người bước xuống ăn mặc trông thật giản dị, khác xa so với những cán bộ ở miền xuôi mà Vũ Minh đã quen mắt nhìn từ lâu. Tất cả đều đội mũ cối xanh lá và khoác bên ngoài là những chiếc áo mưa toi mòng. Khuôn mặt chân chất hiền hòa, ánh mắt đảo quanh nhìn toàn đoàn không giấu nổi mừng rỡ.

Lai Châu là một trong những tỉnh thành nghèo nhất Việt quốc, nếu như những tỉnh khác ăn uống thừa mứa, thậm chí là có khả năng đồ đi đồ ăn thức uống. Thế nhưng ở đây một số nơi họ thậm chí cơm gạo vẫn còn thiếu thốn, kinh tế đồi núi khó phát triển, thường xuyên thiên tai khổ cực thật vô cùng nhiều. Khí hậu lại khắc nghiệt, mùa đông rét căm căm. Cơ mà những đứa trẻ ở đây lại có sức khỏe phi thường so với những đứa trẻ miền xuôi. Ngày trời rét chúng chỉ cần một chiếc áo mỏng, thậm chí lạnh đến tím cả môi mà vẫn cười đùa không một lời kêu ca, khác xa với những đứa trẻ thành phố nhõng nhẽo, thậm chí đến ăn cũng phải ép buộc. Còn đối với những đứa trẻ ở đây chỉ cần một bắp ngô nướng giữa khoảng đồi gió rít gào thổi lạnh buốt thấu xương, đã là quá tuyệt vời.

Vị đi đầu đoàn xe của tỉnh Lai Châu là một người đàn ông trung niên khuôn mặt gọn gàng, còn có vài cọng râu lún phún, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng kẻ sọc, tay áo có xấn lên có không.

- Chào các vị Tiến Sĩ, anh em chúng tôi vừa mới biết tin các vị đến đây không lâu, bên trên chỉ đạo xuống quá gấp rút nên chúng tôi không kịp tổ chức nghênh đón cho cẩn thận, mong các đồng chí thông cảm!

Bi Nhân Thanh khuôn mặt tỏ vẻ cảm động, khước miệng hơi run nói:

- Các đồng chí vất vả quanh năm, bây giờ lại còn đón tiếp chúng tôi long trọng chúng tôi sao đành!

Nói rồi Bi Nhân Thanh bắt tay người đàn ông trung niên kia vỗ vỗ vai cái thân mật. Cả đoàn chỉ cười nhạt không có biết nói gì, Bi Nhân Thanh bắt tay xong thì người đàn ông trung niên kia liền giới thiệu:

- Thưa các đồng chí, chúng tôi là đoàn huyện ủy của Phong Thổ, lần này ở trên đã có đề nghị trở xuống, bất cứ thứ gì các đồng chí cần chúng tôi đều có thể đáp ứng!

Bi Nhân Thanh cũng đảo mắt quét quanh một lượt, đang định nói gì thì Giáo Sư Cao Tự đã bước tới bắt tay trung niên hỏi:

- Vị này là...

- A, thưa đồng chí, tôi là Sùng Niên Vân, hiện tại đang được nhân dân tín nhiệm giữ chức Phó Chủ tịch huyện Phong Thổ, phụ trách mảng Nông Lâm!

- A, thì ra là đồng chí Phó Chủ tịch, hân hạnh, hân hạnh! Nhìn các đồng chí, hình như mới đi đâu về thì phải?

- Không dám giấu các đồng chí, vừa có sự cố vỡ đập thủy điện. Anh em chúng tôi vừa mới đến xem tình hình!

Vỡ đập thủy điện?

Bi Nhân Thanh sắc mặt co quắp, thần tình rung động, một sự việc lớn như vậy, không ngờ lại trùng hợp xảy ra đúng lúc bọn họ mới đến. Nhìn lại khuôn mặt mấy người công nhận ai nấy cũng đều lấm lem bùn đất, mồ hôi chảy dài, khẳng định là đang rất lo lắng.

Sùng Niên Vân thấy Bi Nhân Thanh ngạc nhiên cũng không cảm thấy kì lạ, mà chỉ bình tĩnh nói tiếp:

- Lần này mưa lớn ở thượng nguồn trữ tồn quá nhiều nước, một lúc đổ ào ạt xuống khiến cho thủy điện của chúng tôi không thể nào chứa đựng nổi, qua một ngày đã lập tức bị nứt vỡ! Lần này anh em đến công trình cũng là để sơ tán bà con lánh nạn, cũng may vẫn chưa thiệt hại một ai! Còn về thủy điện thì ước chừng khoảng chốc lát nữa là sẽ vỡ, sự việc đã được báo về trung ương!

- Các đồng chí vất vả rồi!

Giáo Sư Cao Tự vỗ vỗ vai Sùng Niên Vân tỏ vẻ cảm thông nói. Sùng Niên Vân cũng gật gật đầu, miệng hơi mỉm cười, nhưng vẫn không giấu nổi lo lắng hiển hiện. Rồi bỗng Sùng Niên Vân nhớ ra điều gì đó, ánh mắt như lóe sáng vội nói:

- A, lần này các vị đến đây khẳng định vẫn chưa có người dẫn đường, để chúng tôi sắp xếp cho các vị!

Nói rồi, Sùng Niên Vân rút chiếc điện thoại trong túi quần bấm bấm vài số:

- A lô, đồng chí, Giàng Nông có phải không?

- Phải, đúng vậy, đồng chí mau sắp xếp...

Sùng Niên Vân vừa nói vừa gật đầu, liên tục chỉ đạo, rất có phong thái của lãnh đạo. Lát sau chỉ thấy một nhóm người đi một chiếc xe Oát con màu xanh, bên trong sơ sài không có gì ngoài hai chiếc ghế ca bin lái đã bay cả tấm đệm ngồi, chỉ còn mỗi phần khung. Chỉ nhìn thấy mấy người trừ người lái xe được ngồi ở cái ghế lái còn khung kia, thì mấy vị còn lại đều đang ngồi xổm khuôn mặt hưng phấn.

Người đến chính là Chủ tịch xã Năm Xe, Giàng Nông, và các cán bộ trong xã, nghe nói lần này có đoàn khảo cổ đến, hơn nữa lại còn có không ít người là Tiến Sĩ khiến toàn bộ ai nấy đều phấn khích như điên. Đối với họ, quanh năm chỉ học được vài chữ, có bằng đại học là tương lai đã như trong mộng rồi. Huống hồ lại là được gặp người có học vấn uyên thâm đến bậc Tiến Sĩ đúng là trong mơ cũng không dám mơ, bây giờ thậm chí lại còn được gặp mặt, ai nấy lại không vui mừng đây.

Giàng Nông là một người đàn ông thấp lùn hơi béo một chút, khuôn mặt hơi tròn và cặp mắt híp. Nhìn qua là đã có thể nhận biết đây là một người dân tộc. Giàng Nông cất giọng nói lơ lớ không rõ tiếng Kinh của mình lên nói:

- Ô, chào các đồng chí!

Nói rồi bắt tay một Tiến Sĩ trong đoàn khảo cổ, còn không giấu nổi nét run. Vị Tiến Sĩ thấy Giàng Nông biểu hiện như vậy thì chỉ cười nhẹ mà vỗ tay thân mật. Giàng Nông bắt tay xong thân mình liền thẳng đứng lên nói:

- Lần này các đồng chí đến đây, xã chúng tôi được chỉ thị của huyện đã mời được một người đi rừng có kinh nghiệm lâu năm, là anh Tòng Linh đây!

- Tòng Linh!

Cả đoàn ồ ồ lên cái tên này, nhìn theo hướng bàn tay Giảng Nông chỉ, phát hiện một người thanh niên trẻ tuổi thì lại càng ngạc nhiên, người trẻ tuổi như vậy đã tự xưng là có kinh nghiệm lâu năm. Thực sự là Giảng Nông này nói đùa đấy chứ. Giảng Nông đảo mắt nhìn quanh, như đã nhìn thấu tâm can mọi người liền cười trừ cất giọng lơ lớ nói:

- Ô, mọi người đừng hiểu nhầm! Tông Linh vào rừng từ lúc còn trẻ lắm, ba tuổi đã theo mẹ lên nương rồi!

- Ô!

Toàn đoàn lại ồ lên một tiếng lớn nữa, lần lượt mọi người lại tiến về phía Tông Linh bắt tay chào hỏi rôm rả. Đến lượt Liễu Bảo Trang bắt tay, bàn tay cô trắng muốt, công thêm hương thơm tho chạm vào, khiến Tông Linh như cảm thấy ngại liền đỏ mặt, bắt tay thật nhanh rồi vội vã rút ra. Dù sao con gái thành phố nhan sắc đều xinh đẹp, mấy cô gái bản chân chất căn bản không thể so sánh. Tông Linh cũng là lần đầu gặp qua người con gái xinh đẹp như Liễu Bảo Trang, tâm lý dần ông xảy ra thần tình như vậy cũng không có gì lạ.

Sau đó đoàn ủy ban huyện Phong Thổ cực lực một hồi mời mọc cả đoàn về thị trấn Phong Thổ dùng cơm rồi mới tiến hành. Thế Nhưng đã bị Giáo Sư Cao Tự từ chối thẳng thừng, cuối cùng lại lựa chọn đến nhà Tông Linh ăn cơm mừng rừng. Mấy người Sùng Niên Vân lác lác đầu tỏ ra bất lực, sau đó cũng cùng đoàn đến nhà Tông Linh ăn cơm uống rượu. Sùng Niên Vân còn sợ nhà Tông Linh nghèo nên đã trực tiếp chỉ đạo, toàn bộ chi phí của đoàn khảo cổ đều sẽ do huyện Phong Thổ chi trả, Tông Linh không cần phải bận tâm bất cứ điều gì. Thế nhưng gia đình Tông Linh thật hiếu khách, quyết không nhận một đồng, thậm chí Tông Linh đi lần này cũng quyết không lấy tiền công dẫn đường. Khiến cả đoàn lại càng có cảm tình với Tông Linh hơn nhiều.

Sau khi dùng cơm nhà nhận từ trưa, đến buổi tối cả đoàn hạ trại ở chân núi Mỏ, ngọn núi hùng vĩ cao đến cả hơn nghìn mét. Khiến toàn đoàn khi mới đến đây đều trầm trồ, thế nhưng sau đó nghe Tông Linh nói núi này còn thấp lắm. Nó chỉ như là cửa đường của hành trình lần này, đi sâu vào trong hơn nữa còn có những ngọn cao quá tầm mây, hơn nữa vách núi lại dựng đứng hết sức nguy hiểm. Cả đoàn lúc này lại càng mê man như cảm nhận những điều kì lạ nơi đây một cách thích thú.

Bữa cơm ở nhà Tông Linh tuy thật giản dị, thế nhưng hầu như mọi thứ đều là đặc sản vùng này, dễ dàng kiếm được. Mỗi một món ăn đều làm mọi người kiến thức thật nhiều mà tấm tắc khen ngợi, đặc biệt là món cơm lam gà bản, ăn xong mà ai nấy đều chêm chếp miệng khen liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Miếu Thần Bà (2)

Vũ Minh bắt chân chéo nằm dưới thảm cỏ xanh mượt, trên một cái bãi hẹp góc đỉnh đồi. Hai mắt lim dim tận hưởng từng cơn gió nhẹ thổi thoảng qua thật khoan khoái. Cho đến lúc này hắn vẫn chưa cảm nhận được bất cứ thứ gì ngoài trạng thái cơ thể ngày càng thanh thần hơn. Thuận tiện một chút, Vũ Minh cảm thấy với bầu không khí như vậy vận công lúc này là tuyệt đối phù hợp.

Nghĩ vậy, hắn liền một lượt vận một vòng chu thiên, bỗng, hai khóe mắt hắn lập tức lóe sáng.

Đây, cái này không phải là Thiên Địa Linh Khí hay sao?

Vũ Minh mồm miệng lắp bắp muốn phát run, hắn liên tục lắc đầu không muốn tin, giờ bàn tay lên vỗ mạnh vào má vài cái để xem là liệu hắn có phải có chút không thanh tỉnh. Áp chế lại tâm tình, Vũ Minh cẩn trọng vận thêm một vòng chu thiên nữa, tâm trạng lúc này của hắn đúng là kích động muốn phát điên. Quả thực không ngờ trong không khí có tồn tại Thiên Địa Linh Khí, thực sự chính là Thiên Địa Linh Khí, tuy rằng rất mờ nhạt nhưng vẫn có thể cảm nhận thấy. Làm cho Vũ Minh khi mới đến đây vẫn có một chút ngờ ngợ tại sao ngọn núi này lại có cảm giác thoải mái đến như vậy. Nguyên lai là có sự hiện diện của Thiên Địa Linh Khí, mà tu luyện đạo nhân trời sinh hẳn cảm với linh khí, cảm nhận được linh khí chẳng khác nào như cá gặp nước. Vũ Minh hưng phấn mà đánh thẳng vận công chu thiên hơn mười vòng vẫn chưa có ý muốn dừng lại.

Sau đó lần lượt đánh từng môn pháp quyết liên tục, trên trán mồ hôi lấm tấm, mồm miệng thờ dốc nhưng Vũ Minh lại dường như cảm thấy không hề mệt mỏi mà càng có thêm sinh khí. Thân thể hưng phấn mà tràn đầy sức lực, nhắm mắt lại đắm chìm trong cảm giác cảm nhận được Linh Khí. Vũ Minh quên mất chính mình đang ở đâu, đến khi cảm thấy thân thể hoàn toàn rệu rã mệt mỏi, hắn mới mở mắt ra nhìn xung quanh, phát hiện bây giờ trời đã ửng sáng. Kiểm tra lại tình trạng thân thể đã thấy chính mình từ đêm hôm qua đã đánh thẳng vào cảnh giới tu vi Hạ Đạo Học.

Khỏe miệng Vũ Minh cười không khép lại nổi, cố gắng áp chế tâm tình nhưng hai hàng môi cứ trều ra không theo ý. Vung vài đường quyền tùy ý cảm thấy thân thể rất thanh thoát, Vũ Minh hưng phấn tung cước bộ một đoạn liền thấy mình như cảm nhận được không trung mà thật nhẹ nhàng lướt đi, tuy chưa có thể như kiếp trước, là dùng thân pháp điểm điểm trên nhánh cây di chuyển phiêu thoát, thế nhưng tiến vào Hạ Đạo Học, đã có thể không chế tâm tình phi thường nhiều hơn, cộng thêm thân thể nhẹ nhàng, so ra với người bình thường có thể chạy nhanh gấp ba bốn lần, cảnh giới mụn lực cũng đã tăng một tầng, lúc này không dám chắc một vật hoang dã như Hắc Lang đã có thể tấn công được hắn.

Mụn lúc đang thử nghiệm thân thể, đồng thời lấy lại cảm giác huy hoàng kiếp trước, Vũ Minh chạy nhảy một mạch từ phía quả đồi này về chân núi Mỏ mà cả đoàn khảo cổ hạ trại. Nhớ hôm qua để hắn mon men đến nơi này, đi cũng mất chừng hơn ba mươi phút, phải vượt qua mấy quả đồi nhỏ mới tìm được vị trí thích hợp như vậy để dựng chân. Sớm hôm nay chạy nhảy một chút, chưa đầy năm phút đã có mặt trong đoàn, cả đoàn lúc này đa phần còn

đang say ngủ, chỉ có vài cá nhân lác đác đã dậy làm một vài việc cá nhân.

Vũ Minh tung hứng đi vào căn lều thứ ba trong góc, đây là căn lều nhỏ dành riêng cho hắn, tuy rằng căn lều này có thể ở được hai người. Thế nhưng Bì Nhân Thanh lại đặc biệt muốn sắp xếp cho hắn ở riêng một mình, mượn cơ tránh người quấy rầy. Nhưng kì thực tâm địa của Bì Nhân Thanh rất thâm sâu, bây giờ địa vị Vũ Minh vốn trong đoàn không phải bình thường, có rất nhiều Tiên Sĩ muốn tiếp cận thân mật độc chiếm hắn làm của riêng, ngay cả Bì Nhân Thanh tâm tình cũng chập, nhưng cũng không thoát khỏi ý nghĩ này, nếu sắp xếp bất cứ ai ở chung với Vũ Minh coi như quá tiện nghi cho người đó rồi. Chỉ bằng sắp xếp hắn một mình, như vậy khỏi đỡ mất công lo lắng ai độc chiếm, mà chính mình cũng có lý do chính đáng ngăn cản mọi người.

Bước vào căn lều nhỏ, dường như không có ai chú ý, Vũ Minh cẩn thận quan sát xung quanh một chút mới thò chân vào, nhưng khỏe mắt vừa đến cửa, đã có một thứ đập vào mắt khiến hắn giật bắn mình.

Liễu Bảo Trang không ngờ đang ngủ ngon lành trong lều của hắn, hơn nữa bộ dáng của cô ta lúc này thật hết sức câu động. Vũ Minh khẽ than lên một tiếng:

- Cái đồ mặt lạnh này hết chỗ rồi hay sao mà lại chui vào đây ngủ!

Phát hiện Liễu Bảo Trang ngủ cũng không có đắp chăn, gió trời ở miền Tây Bắc này vào ban đêm với sáng sớm thì lạnh lắm, bèn tiện nghi thể hiện bản lĩnh đàn ông một chút, kéo chiếc chăn mỏng lên quá đầu Liễu Bảo Trang. Sau đó chính mình thò dài ngao ngán cầm một chiếc ghế nhỏ để trước lều khoan khoái ngồi xuống. Tiện nghi lại vận chu thiên một vòng nữa.

Thế nhưng Vũ Minh lập tức nhũn mảy, không ngờ nơi này hắn lại không phát hiện được Thiên Địa Linh Khí nữa, mà chỉ có thể cảm nhận được tia sắc vị mờ nhạt của Tử Sắc Hoa. Nói như vậy, không phải bất cứ nơi nào ở đây cũng tồn tại Thiên Địa Linh Khí, hơn nữa hôm qua ở ngọn đồi kia hắn cũng không cảm nhận được sắc vị của Tử Sắc Hoa. Có nghĩa là nơi tồn tại Thiên Địa Linh Khí và nơi tồn tại Tử Sắc Hoa đều phải đi ngược chiều. Hai thứ này tồn tại đều làm hắn kinh ngạc, cùng một địa phương đều xuất hiện những thứ không tương. Hắn nhất định nhân lần này phải điều tra rõ ràng chuyện này một chút. Nơi có Thiên Địa Linh Khí kia tồn tại, khẳng định sẽ có một mạch Linh Tuyền. Như vậy hắn chỉ cần tìm ra được mạch Linh Tuyền đó thì chỉ cần sớm ngày hấp thu là có thể trở về cảnh giới Thượng Đạo Học như kiếp trước.

Nghĩ đến chuyện này thần tình hắn lại càng phấn khích, cơ thể của hắn giờ đã trở thành cơ thể tu luyện đạo nhân. Có nghĩa là sau này đều có thể tùy ý cảm nhận được Thiên Địa Linh Khí nếu tập trung, không nhất định phải vận động chu thiên. Như vậy cơ thể hắn chẳng khác nào chính là một cái la bàn di động chỉ đường đến mạch Linh Tuyền kia, hơn nữa còn rất tiện nghi. Còn về phần Tử Sắc Hoa, hắn cũng không có ham muốn nhiều lắm đối với thứ này.

Bởi vì Tử Sắc Hoa chỉ có thể luyện chế ra Tử Sắc Linh Đan, công dụng chỉ là đề cường hoành hồn phách không có nhiều trọng yếu. Với điều kiện ở Địa Cầu Vũ Minh tính nhẩm cũng có rất ít yếu tố có thể ảnh hưởng đến hồn phách của hắn, cho nên thứ này bất quá không cần thiết. Nhưng nếu có được cũng rất tiện nghi, dùng để chế ra mấy khóa Tử Sắc Linh Đan, sau này gặp phải tình huống như lúc gặp Mị Thể cũng có tác dụng cực lớn.

Nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, đóa Tử Sắc Hoa này xem ra muốn lấy cũng không phải là dễ lấy. Hắn tự biết rằng Tử Sắc Hoa mọc là tồn tại ở địa phương nào, nơi đó nhất định sẽ tồn tại một cái xác là Cuồng Thi, nếu ham muốn thứ mình không cần thiết lắm mà động phải con Cuồng Thi này thì rất nguy hiểm. Cuồng Thi trời sinh Cuồng Khí, thân thể rắn chắc khỏe mạnh vô bì, cơ hồ thời cổ đại hàng trăm giáp sĩ to lớn khỏe mạnh cũng không áp chế được nó. Vũ Minh cũng không đến nỗi ngu ngốc mà đi liều mạng để lấy một thứ mình không cần. Động phải quái vật kia thì hắn cũng khó mà sống nổi chứ đừng nói gì đến sau này một câu báo thù hai câu báo thù. Mãi suy nghĩ miên man lác đác đầu nguây nguẩy, bất giác từ lúc nào đã có một cặp mắt tròn sáng lung linh nhìn hắn.

- A!

Vũ Minh lác bên này, lác bên kia, cuối cùng quay đầu lại đụng độ đôi mắt kia lập tức giật thót mình.

- Anh làm chuyện gì xấu xa hay sao mà phải giật mình, trong tâm có quỷ?

Cặp mắt kia không ai khác chính là của Liễu Bảo Trang, vừa mới thức dậy đã phát hiện Vũ Minh nháo một hồi bên ngoài bèn ngái ngủ mà thò đầu ra ngoài nhìn hắn một cái, đúng lúc Vũ Minh quay lại phát hiện cô ta nên cô ta lâu lâu vài tiếng ngáp ngáp mà dụi mắt.

Vũ Minh vung tay tiện nghi một cái gõ cốp lên đầu Liễu Bảo Trang.

- Ai nha!

Cô nàng kêu lớn trừng mắt nói:

- Không dung tại sao đánh tôi?

- Tại sao chui vào lều của người khác ngủ, như vậy là rất không tốt?

- Vậy cái lều này của anh từ khi nào đã được tuyên bố chủ quyền, đồ dùng trong đoàn đều là của chung, như vậy cái lều này cũng có một phần là của tôi, như vậy nó chính là lều của tôi. Anh dựa vào cái gì mà đánh!

- Lý luận này ở đâu ra vậy?

Vũ Minh hoảng hốt, Liễu Bảo Trang khỏe mắt phi thường sáng khoái nói:

- Đây chính là tính chất bắc cầu, không có luận điểm nào có thể phản bác!

- Mà! Tôi qua anh đi đâu vậy? Tại sao cả đêm không có về?

- Liên quan tới cô?

- Không trả lời cũng được, có câu nào chứng tỏ là tôi quan tâm hả?

Liễu Bảo Trang chỉnh chỉnh lại đầu tóc một chút, sau đó chính mình bước ra khỏi lều của Vũ Minh phi thường tự nhiên. Kèm trong ánh mắt ngạc nhiên của Vũ Minh là một tia cười nhạt giảo quyết tình nghich.

Vũ Minh thở dài hít hít vài hơi đảo mắt nhìn quanh liền lập tức đứng hình. Vô số vị Tiên Sĩ vừa mới thức dậy đang tròn mắt nhìn về phía này, phát hiện Liễu Bảo Trang vừa mới bước ra khỏi lều của Vũ Minh, hơn nữa điệu bộ còn tỏ ra rất thỏa mãn, quần áo xộc xệch còn tiện nghi chỉnh lại một chút. Sau đó vuốt ve mấy lọn tóc ngắn nga vài câu hát bước đi.

Trời ạ! Vũ Minh vỗ trán đến bóp một cái, cái này không phải là tự dựng chuyện cho người ta đàm tiếu hay sao. Liễu Bảo Trang ới Liễu Bảo Trang, bà cô của tôi, cô có ngu nhầm lều thì cũng không cần có thái độ như vậy!

Vũ Minh liên tục rửa mắt, hận một câu, rồi thống hận một từ. Cặp mắt vô số Tiên Sĩ kèm khuôn mặt kinh hãi, mồm miệng nhét vừa quả táo. Không ít vị Tiên Sĩ trong lòng có Liễu Bảo Trang nhìn thấy cảnh này trong lòng đều nhất thời trầm xuống. Liễu Bảo Trang lúc này vẫn đang vô ý, không phát hiện ra mọi người nghĩ gì về, chỉ giờ bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo xinh xắn giảo hoạt chào mọi người một tiếng. Không biết rằng chính mình đã gây ra hành động phi thường hiểu nhầm cho nhiều người, còn làm bộ dạng tình bơ như vậy, khiến không ít người có thái độ nghĩ khác về Liễu Bảo Trang.

Vũ Minh đầu đập xuống đùi, tiện thể đập luôn vài nhát xuống gối muốn tự sát. Thâm tâm điên cuồng gào loạn ba chữ tiểu yêu tinh Liễu Bảo Trang, hay cho thái độ của cô, để xem sau này chính cô đối mặt với họ như thế nào, đây gọi là tự gây nghiệt thì tự chịu.

Sau đó trong đoàn liền xuất hiện một vài tin đồn lan tràn, rằng là Vũ Minh đã một đêm với Liễu Bảo Trang, hơn nữa hần dường như có thể đáp ứng được cô ta, khiến Liễu Bảo Trang rất thỏa mãn. Một số Tiên Sĩ tận mắt chứng kiến sau đó còn thêm mắm thêm muối, khiến tin đồn ngày một tệ hại. Còn nói rằng Vũ Minh này công nhận bề ngoài thật sự giả tạo, không ngờ đã dùng chiêu gì có thể một thoáng vài ngày đã cura dỗ Liễu Bảo Trang mặt lạnh, hơn nữa còn rất nhanh đã có một đêm thân mật.

Vì dù sao việc Vũ Minh ra ngoài cả đêm cũng không ai biết, cho nên những lời nói kia vô có đã thành chứng cứ xác thực, hơn nữa còn có vô số Tiên Sĩ tự mình khẳng định rằng chính mình đã tận mắt chứng kiến quá trình. Cho nên từ một lời đồn, sau đó cũng đã mặc nhiên bị coi thành sự thật. Từ đó vô số Tiên Sĩ trẻ có tình ý với Liễu Bảo Trang trong đoàn, qua lần này cũng liền cắt đứt tình ý, thống hận một hồi khóc chảy nước mắt.

Liễu Bảo Trang không biết rằng hành động vô tình của mình đã gây ra nhiều sóng gió như vậy. Bình thường vẫn phi thường gần gũi Vũ Minh, hơn nữa khoảng cách cũng không có giãn cách một chút nào. Khiến cho tin đồn kia mọi người lại càng khẳng định là thật, chỉ có Vũ Minh là người duy nhất biết rõ chuyện này, thế nhưng hắn vẫn cười giảo quyết một cái mà không hé răng một lời. Trong lòng chỉ rất thoải mái, coi như lần này là trả thù một đoạn thời gian Liễu Bảo Trang hành hạ hắn. Hơn nữa đây cũng không phải là hắn cố ý hãm hại, là do cô ta tự chuốc lấy mà thôi.

Sau buổi sáng nhộn nhịp vô số lời bàn tán linh tinh, nhưng cuối cùng mọi người cũng bị công việc cuốn hút. Lao đầu vào chuyện môn, bắt giặc sự việc sáng sớm nay của Vũ Minh và Liễu Bảo Trang cũng đã bị ném qua một bên, thay vào đó là hàng loạt kế hoạch được đề ra hết sức nghiêm túc. Tông Linh lần này được bổ nhiệm vào tham mưu kế hoạch, hơn một đoạn đường dài có rất nhiều khó khăn nguy hiểm. Cuối cùng nhờ kinh nghiệm tình trường của Tông Linh, đã chọn ra được lối đi thích hợp và tiện nghi nhất cho đoàn. Con đường này tuy di chuyển chậm chạp, nhưng tuyệt đối an toàn. Có thể từ đó liên tục tiếp tế cho những tháng ngày chìm sâu trong núi.

Ước chừng kế hoạch lần này đến ngôi cổ mộ di tích kia khai quật cũng phải đến cả tháng trời, thậm chí là nửa năm vẫn ít. Thế nên lựa chọn một con đường an toàn sâu trong dãy núi để liên tục tiếp tế cho đoàn là một lựa chọn sáng suốt.

Sau khi vạch xong kế hoạch, Tông Linh còn tiện thể nhắc nhở mọi người một chút về một vài nguy hiểm có thể gặp phải. Trong đó có một nguy hiểm mang tính phản khoa học mà Tông Linh vừa đề cập đã khiến mọi người cười rộ lên, duy chỉ có Vũ Minh là đắm chiêu, cho rằng lời Tông Linh nói không phải là không có cơ sở. Thứ nguy hiểm mà Tông Linh nhắc đến, chính là một truyền thuyết lâu đời của những bộ tộc vùng Tây Bắc về dãy Hoàng Liên Sơn. Truyền thuyết Thần Bà Điện.

Truyền Thuyết này nói ra thì rất dài, cho nên Tông Linh chỉ đơn giản cảnh cáo mọi người một chút. Rằng con đường lần này vạch ra tuy rất an toàn, nhưng vẫn phải đi qua Miếu Thần Bà, nếu đi qua đây mọi người nên tôn trọng một chút, tránh lộn xộn, nếu không như là Tông Linh cho rằng, Thần Bà tức giận, lúc ấy hậu quả phi thường khủng khiếp.

Bất quá lời này nói ra không ai tin Tông Linh, chỉ có Vũ Minh cẩn thận suy nghĩ một chút. Sau đó chính mình lôi kéo Tông Linh ra một chỗ hỏi cặn kẽ mọi chuyện. Bởi sau một lần chứng kiến một thứ khủng khiếp như Mị Thể xuất hiện, hơn nữa lại còn có thể cảm nhận được Từ Sắc Hoa thì Vũ Minh lại càng cho rằng những lời Tông Linh nói là hoàn toàn có khả năng xảy ra. Địa Cầu thế giới rất có thể không như hắn suy nghĩ, vô số bí ẩn liên tục xuất hiện làm hắn kinh ngạc nên không thể không cẩn trọng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Miếu Thần Bà (3)

Tương truyền Thần Bà Điện tọa giữa ngọn núi Sam cao quá tầng mây nằm khoảng mười mấy dặm về phía Tây. Nơi này hàng mấy trăm năm trước là thời kì đỉnh cao hùng tráng của những bộ tộc ít người sơn dã. Ngọn Sam là cô sơn nổi trội giữa hàng ngàn ngọn núi nhỏ thấp xung quanh, nó như một người khổng lồ tồn tại giữa vô vàn sinh linh bé nhỏ, một sự tồn tại lớn đến mức cường đại.

Truyền thuyết của những bộ lạc đã từng nhắc đến rằng, kể từ khi ngọn núi Sam bắt đầu tồn tại, đã có vô số những thứ cường đại và ma tính hoành hành trên nó. Cho đến khi những bộ tộc đầu tiên bắt đầu xuất hiện, kéo dài đằng đẳng vô số năm tháng, ngọn Sam đã để cho họ có được cuộc sống yên bình. Nó không hề biểu hiện sức mạnh của mình cho đến lúc, khi những bộ tộc này phát hiện ra họ đã bị ngọn núi Sam đầu độc, và ma tính đang dần lan tràn trong mỗi thành viên của bộ lạc.

Một thời kì mới đã bùng nổ, thời kì huyền thoại của ngọn núi này, kì Huyết Ngải.

Hàng chục bộ lạc trên ngọn Sam vốn đang chung sống hiền hòa và yên bình. Đến lúc này khi ngọn Sam và những thứ nó mang trong mình, qua thời gian dài đã khiến cho những thành viên của bộ tộc ngấm sâu chất độc của nó. Tâm tính hiền lành của mỗi thành viên các bộ lạc đã bị lấn át bằng sự hiếu chiến, chiến tranh, lúc này đã bắt đầu bùng nổ.

Khởi đầu là những chiến binh khỏe mạnh sung đột làm lực lượng chủ yếu tàn sát lẫn nhau. Họ bắt đầu coi tính mạng và đầu của kẻ thù là vinh quang, là thứ để thể hiện sức mạnh. Những kẻ hiếu chiến nhất bắt đầu xuất hiện và tàn sát. Tính mạng của những con người trên ngọn Sam không còn đáng giá, cho đến lúc này toàn bộ ngọn Sam bao phủ như trong thời kì địa ngục. Trong nỗi tuyệt vọng đang ám sâu trong tâm trí của mỗi người, nhưng chiến binh hiếu chiến lúc đầu bây giờ giết chóc không chỉ là để thỏa mãn lấy hư danh, mà chúng còn muốn giết người như để thỏa mãn cơn thèm khát, dục vọng, thỏa mãn thứ ma tính mà ngọn Sam đã đầu độc.

Tuyệt vọng bao trùm tuyệt vọng, cứ ngỡ rằng trời già đang muốn con người trên ngọn Sam toàn bộ phải chết. Thì lúc này một thời kì mới đã được thay thế cho thời kì những chiến binh. Những người đứng đầu những bộ lạc muốn toàn bộ những chiến binh hung tàn kia phải chết, để toàn bộ ngọn Sam có thể trở lại yên bình. Lúc này một thế lực sức mạnh to lớn được những bộ tộc cầu xin đến, những Mo huyền thoại.

Tồn tại trong mỗi bộ lạc được tọa trấn bởi một vị thầy tế có sức mạnh đại diện cho trời đất quý thần. Những vị thầy tế này được gọi là các Mo, họ có khả năng sử dụng huyết chú cũng như điều động sinh linh tế tự, thờ khấn thần rừng, tế huyết sinh mạng khiến những bộ lạc được mưa thuận gió hòa.

Khi những chiến binh hiếu chiến bùng nổ sát tính, vượt ngoài tầm kiểm soát có thể khống chế của mỗi bộ lạc. Thậm chí ngay cả thành viên của bộ lạc mình cũng bắt đầu xuống tay. Những chiến binh này lúc này không còn được coi là thành viên của bộ tộc nữa, bởi trong mắt chúng chỉ có giết chóc, chúng bị trục xuất ra khỏi bộ lạc và được coi là ác quỷ.

Những chiến binh này bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của mỗi bộ lạc, sát tâm càng nặng hơn, lúc này chúng càng hoành hành một cách dữ dội. Vô số tính mạng đổ xuống, nếu so với trước đây thì thời kì này số người chết còn lớn hơn gấp nhiều lần. Các Mo, bây giờ là lựa chọn duy nhất có đủ sức mạnh chống lại những chiến binh hiếu sát.

Thời kì chiến binh hiếu sát qua đi, lúc này chỉ còn khoảng bảy tám bộ lạc còn tồn tại. Trong đó chỉ có khoảng năm Mo là có thể kiểm soát được sức mạnh và bắt đầu chống lại hàng ngàn chiến binh hiếu sát, những con quỷ của núi Sam.

Sức mạnh to lớn của những Mo nương tựa vào chính là khả năng reo rắc Huyết Ngải của họ. Những Mo bình thường có khả năng điều động những con ma rừng của ngọn Sam để giúp đỡ mùa màng, để điều động được những con ma rừng này, những Mo phải sử dụng đến những lá Huyết Ngải mọc ở những hang động sâu và tối tăm nhất ngọn núi Sam.

Sức mạnh của Huyết Ngải to lớn đến mức có thể khiến những Mo điều động ma rừng và nắm trong tay sức mạnh tương đương những vị thần. Ước chừng cứ hàng trăm năm trôi qua, một bộ lạc mới có thể may mắn xuất hiện một Mo huyền thoại. Năm vị Mo ban đầu sau khi sử dụng Huyết Ngải đã có thể giết chết hàng ngàn con quỷ hiếu sát đang len lỏi trong ngọn Sam và kết thúc sứ mệnh của họ. Thế nhưng điều họ làm lại không thể giải quyết tận gốc vấn đề, khi những chiến binh hiếu sát chết đi, thì trong mỗi bộ tộc, lớp lớp những con quỷ đội nốt người mới lại trọng sinh.

Sự bắt lực và tuyệt vọng lại càng lớn hơn, tính từ thời kì năm vị Mo đầu tiên còn khoảng bảy tám bộ lạc. Cho đến trăm năm sau đã chỉ còn lại duy nhất ba bộ lạc ít ỏi nhất, được bảo vệ bởi bốn vị Mo còn sót lại của thời kì chiến binh hiếu sát. Những Mo lúc này đã già và không còn có thể sống được lâu hơn nữa, trong mỗi bộ lạc lại không thấy dấu hiệu xuất hiện truyền nhân của họ. Nếu những Mo này ngã xuống, đây có thể là dấu chấm hết cho tất cả bộ lạc trên toàn ngọn Sam.

Cuối cùng, những Mo đã phải đưa ra một phương pháp tàn bạo nhất trong lịch sử, Huyết Tế. Chỉ còn duy nhất phương pháp Huyết Tế mới khiến các Mo có khả năng trấn áp những con quỷ của ngọn Sam vĩnh viễn. Ban đầu những vị Mo đầu tiên chỉ có khả năng hiến tế súc vật cho thần linh và điều khiển ma rừng. Nhưng súc vật lại không có linh hồn đủ mạnh để trấn áp ác quỷ, chỉ duy nhất linh hồn của con người mới có thể làm được điều này. Mà người có linh hồn mạnh mẽ nhất để phù hợp Huyết Tế, chính là một người con gái xinh đẹp nhất trong tất cả các bộ lạc, một người con gái trẻ trung và còn nguyên trinh tiết và cả sự trong trắng.

Phương pháp này tuy rằng rất tàn bạo, những tộc trưởng cũng cảm thấy điều này thật kinh khủng, thế nhưng để chấm dứt cả trăm năm ai oán, chấm dứt sức mạnh tương đương các vị thần có thể hủy diệt tất cả. Họ đã chấp nhận cho các Mo thực hiện Huyết Tế.

Một người con gái được cho là đẹp nhất, và trong trắng nhất được lựa chọn cho buổi Huyết Tế, đã làm dấy lên làn sóng phản đối của các thành viên trong những bộ lạc một cách dữ dội. Các tộc trưởng bị chỉ trích là bất lực và đang làm những điều hoang đường. Nhưng mặc cho sự phẫn nộ của đám đông, những tộc trưởng vẫn cố gắng thi hành quyết định được cho là tàn độc kia.

Ngày cô gái trẻ Huyết Tế, đã được các Mo đưa lên đỉnh ngọn Sam hùng vĩ, dưới gốc cây Sam cổ thụ được cho là đã sống đến ngàn năm tuổi, nơi các Mo khẳng định rằng có nhiều ma rừng nhất tập trung ở đây. Hàng ngàn thành viên các bộ tộc kéo dài than khóc kéo lê đôi chân trần điên dại ai oán kêu vang khắp rừng đại ngàn. Những chiến binh mới chưa bị ma tính xâm lấn đang cố gắng áp chế toàn bộ sơn nhân làm điều đại dột. Những tộc trưởng đang phải tự hi sinh danh tiếng của mình để người đời si và mình là bạo chúa mà mặt không đổi sắc.

Từng miếng gỗ xếp thành một cái đài cao bảy thước, cô gái trẻ được trang hoàng một cách lung linh và xinh đẹp nhất. Nét mặt u buồn đứng trên ngọn đài mà dần nhắm mắt lại. Cho đến khi các Mo già đọc lên những lời khấn cầu cuối cùng, Huyết Tế đã bắt đầu xảy ra.

Một tiếng kêu khe khẽ của cô gái trẻ vang lên, tám vãi cầm xa tượng trưng cho mỗi tộc sơn nhân núi Sam từ từ ép chặt quanh cổ cô, cho đến khi cô gái trẻ chút đến hơi thở cuối cùng.

Một cỗ quan tài bằng đá xanh của núi Sam dày đến ba tấc, bên trong chứa đầy Huyết Ngải và lá Sung khô. Cô gái trẻ được đặt vào giữa cỗ quan tài đá, tiếng đóng nắp quan tài kinh kịch vang lên, là lúc khuôn mặt xinh đẹp kia được nhìn thấy lần cuối cùng. Hàng ngàn tiếng gào rú cao vút vang vọng, kết thúc một cuộc đời kém may mắn.

Sau đó cỗ quan tài đá xanh được chôn dưới gốc cây Sam ngàn năm, dưới đến cả mấy chục thước sâu. Một điện thờ được xây dựng ngay cạnh cỗ quan tài bằng đá xanh đó, cũng dưới cả mấy chục thước sâu như để tôn kính. Bên trên mặt đất cách đó không phải là đỉnh núi, mà lại là sườn núi, những tộc trưởng lập nên một cái Miếu lớn trong cái hang dưới gốc cây Pơ Mu. Cô gái trẻ được coi là thần sinh mạng của những bộ lạc núi Sam. Hàng năm được thờ cúng rất thịnh.

- Haizz!

Nói đến đây Tòng Linh chợt thờ dài một tiếng, Vũ Minh khước mày hơi giật nhú nhú vài cái kì quái:

- Nói như vậy thì mọi chuyện có phải là đã kết thúc ổn thỏa rồi đúng không? Tôi cảm thấy trong chuyện này không có vấn đề gì có thể nguy hiểm đến chúng ta cả?

Tòng Linh lắc lắc đầu:

- Vốn dĩ đáng nhẽ ra là nên như vậy! Nhưng vấn đề chính ở đây là sau đó các bộ lạc không còn người chết nữa, thế nhưng vẫn còn một điều chi tiết nhỏ nhặt! Đó là ở cái Miếu đó sau này bắt đầu xuất hiện nhiều thứ kì lạ, ban đầu là bóng một cô gái trẻ rất xinh đẹp thoát ẩn hiện, sau đó cô gái đó xuất hiện lần nữa thì lại có cảnh tượng cô ta nhanh chóng già đi đến thật xấu xí, tốc độ có thể thấy bằng mắt thường. Sau đó cũng không còn ai dám đến đó thờ cúng nữa, chỉ đến hàng năm lễ tổ của bộ lạc, mới có thể tổ chức đại lượng một nhóm người lớn đi đến đó thờ tế!

- Vậy đó chính là lý do tại sao cái Miếu đó gọi là Miếu Thần Bà có đúng không?

Tòng Linh trong mắt miên man, gật gật đầu, sau đó trong tay cầm một khối gỗ nhỏ liên tục đeo gót, cũng không biết là làm cái gì. Vũ Minh cảm khái một hơi, sau đó lắc lắc đầu chính mình quay đi. Không ngờ trong dãy Hoàng Liên Sơn heo hút như vậy, cũng có thể xảy ra những chuyện thật đáng thương, chỉ tiếc cho cô gái trẻ kia, như vậy mà đã mất cả một cuộc đời.

Sau đó một ngày chuẩn bị các kế hoạch đầy đủ, cộng thêm mọi hành trang đã được sắp xếp tươm tất. Đoàn khảo cổ bắt đầu tiến những bước đầu tiên của mình, bắt đầu thâm nhập vào dãy Hoàng Liên Sơn đầy rẫy những điều kì bí ở phía trước. Bên trong đường nhỏ lát sỏi, không có bất cứ một phương tiện nào có thể sử dụng nhanh hơn đi bộ. Đoàn khảo cổ bắt buộc phải mang vác các đồ đạc trọng yếu bằng chính sức lực của bản thân, cũng may lần này trong đoàn đã thuê đại lượng người để khuôn vác đồ đạc, mấy vị Tiến Sĩ cũng không cần phải bận tâm đến điều này, bằng không cũng không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể bước vào di chỉ trong kia. Ở đây toàn là những tên một sách, thân thể yếu ớt, đến chính quần áo mình mang theo còn thấy khó khăn, chưa nói đến hàng loạt vật dụng rất nặng phục vụ cho công tác khảo cổ.

Liễu Bảo Trang khi mới bắt đầu hành trình còn thi thoảng chú ý mọi người, để ý không có ai chú ý đến mới ần ần hành hạ Vũ Minh một chút cho thống khoái. Sau đó leo núi cả nửa ngày, đến mức đi bộ cũng run rẩy, Vũ Minh chỉ cảm thấy buồn cười mà rìu cô ta đi tiếp quãng đường tiếp theo.

Nhìn khuôn mặt trêu tức của Vũ Minh mà Liễu Bảo Trang cảm thấy thật phát hận, muốn hành hạ hắn ta một chút thế nhưng chính mình đến sức nói cũng không có, bèn để mặc thân thể tự phiêu tự dật. Thôi thì liễu đi theo gió cũng được, cốt sao cho thật cảm thấy thoải mái hơn.

Rồi lại qua nửa ngày nữa, cuối cùng Tòng Linh và các thành viên trong đoàn cũng quyết định lựa chọn một nơi an toàn để cắm trại qua đêm, nơi này là một góc rừng bên cạnh một con suối nhỏ. Trong suối có rất nhiều cá, sẵn tiện Tòng Linh liền thể hiện bản lĩnh của mình một chút, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ Tòng Linh đã bắt được rất nhiều cá, sau đó thể hiện tài năng nướng cá của mình khiến các vị Tiến Sĩ trở mặt một trận, tận tình thưởng thức một hồi mà sau đó đồng cá lớn đến như vậy cũng bay sạch không còn một con.

Liễu Bảo Trang mệt mỏi một ngày, đến tối vì món cá của Tòng Linh quá tuyệt nên ăn rất nhiều, cuối cùng lại bị trường bụng kêu la oai oái. Vũ Minh lại lắc đầu cười cười, sau đó cảm thấy Liễu Bảo Trang thật quá đáng thương, liền thể hiện thủ pháp của mình một chút, điểm điểm vài huyệt đạo sau đó truyền một chút chân khí vào hóa giải trạng thái khó chịu của Liễu Bảo Trang.

Dù sao hiện giờ hắn đã có tu vi Hạ Đạo Học, lúc này trong cơ thể cũng đã xuất hiện lượng chân khí nhất định. Tuy không thể sử dụng đánh nhau, thế nhưng để trị liệu và vận hành chu thiên cũng tuyệt đối có lợi.

Liễu Bảo Trang sau khi hồi phục lại cảm thấy thoải mái, liền quên mất ân nghĩa tiếp tục hành hạ Vũ Minh, cầu nheo nặn nhào thật loạn. Vũ Minh kêu trời kêu đất, hận mình thật quá ngu ngốc, tại sao lại tự chuốc khổ vào thân, sau đó phải sử dụng đến thân pháp chạy trốn, né tránh. Cuối cùng mới thoát khỏi tầm mắt của Liễu Bảo Trang, tận tình thờ đóc một hồi, thoải mái cảm nhận không khí trong lành không có Liễu Bảo Trang sao trời.

Kì thực tính cách của Liễu Bảo Trang bạo hành như vậy chỉ có duy nhất một mình Vũ Minh được kiến thức, còn toàn bộ mọi người thật ra không hề biết Liễu Bảo Trang còn có một mặt này. Bề ngoài Liễu Bảo Trang tâm tình lạnh lẽo, rất ít nói, thế nhưng sau đó trong bóng tối bên cạnh Vũ Minh hẳn thì tính tình thật sự rất hoạt bát, hoạt bát đến loạn.

Hành trình sau đó lại tiếp tục, cứ mỗi ngày đoàn khảo cổ tốc độ di chuyển không được nhanh lắm, chỉ được khoảng hơn mười kilomet. Nhưng đó là do địa hình ở đây thực sự quá phức tạp, chỗ nào dễ đi một chút chỉ có thể đi ba tiếng một cây số. Nhưng gặp phải địa hình khó đi, ví dụ như vách núi treo leo, có nơi là núi đá dựng đứng đến chín mươi độ, bình thường một chút thì cũng phải bảy mươi độ, di chuyển đều phải dùng quốc quần dụng cỡ nhỏ để bám vào đất núi. Đây thường người nói người để tránh nguy hiểm, cho nên người nào mà đi chậm hay xảy ra vấn đề, đều có thể ảnh hưởng đến quá trình của cả đoàn.

Hơn nữa đó chỉ là những đoạn đường đầu tiên, những ngọn bên ngoài đa phần thoải mái, còn có thể di chuyển được xa. Nhưng càng đi vào sâu hơn thì lại phải đối diện với địa hình hiểm trở, nhăm nhở vách đá sứt lún. Thậm chí mỗi nguy hiểm ít bận tâm nhất là thú rừng, ban đầu bên ngoài không hề xuất hiện, thế nhưng vào sâu phía trong đã có thể thấy vô số rắn độc mãng xà bò lan tràn mặt đất, rất nguy hiểm. Ban đêm còn có thi thoảng tiếng sói tru khiến không khí thật cảm thấy muốn rợn tóc gáy.

Liễu Bảo Trang mấy ngày đầu còn có tâm trạng chú ý đến Vũ Minh, mấy ngày sau này tâm trạng chỉ một khoảng miên man, trong tâm luôn cảm thấy sợ hãi, bất giác lúc này đến cả đi vệ sinh cô ta cũng bắt Vũ Minh phải đứng ở xa xa trông chừng. Vũ Minh nội tâm hốt hoảng, kể từ lúc này hẳn đã trở thành bảo kê cho cái đồ mặt lạnh này rồi. Thế nhưng nghĩ lại tình cảnh lúc này cô ta cũng thật sự đáng thương, thậm chí có hơi chút tức cười.

Hắn chậm rãi cảm nhận không gian một phen, nhưng bỗng hần lại cảm thấy gặt mình. Mấy ngày nay quả thật chỉ chú tâm đến việc leo núi, hẳn cũng không để ý đến hiện tượng xung quanh. Thế nhưng lúc này hẳn cẩn thận cảm nhận, phát hiện không ngờ càng ngày càng cảm thấy mùi vị của Tử Sắc Hoa càng trở nên nồng đậm, không có lẽ nào...

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Miếu Thần Bà (4)

Trở lại tiếp cận Tông Linh, Vũ Minh tận tình hỏi han chặng đường phía trước, mới bản thần mà biết rằng bọn họ đang cách ngọn núi Sam trong câu truyện của Tông Linh không xa. Vũ Minh có dự cảm bất định, dường như rất có thể lần này Tử Sắc Hoa sẽ xuất hiện ở cái ngôi Miếu kia. Vũ Minh thâm tâm cảnh giác, dè chừng nghi hoặc hỏi Tông Linh:

- Chẳng lẽ ngoài duy nhất lối mòn đi qua ngôi Miếu kia! Chúng ta không còn con đường nào khác để đi hay sao?

Tông Linh đưa tay chống cằm trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cũng không phải là không có! Chỉ là, nếu chúng ta lựa chọn con đường khác, khoảng cách đi vào điểm ẩn định kia rất xa. Sợ rằng còn phải mất thêm cả tháng trời nữa, chưa tính còn nguy hiểm hơn nhiều lần!

Vũ Minh gật gật đầu, trên thực tế hẳn cũng hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ của Tông Linh. Ngay cả hắn không có kinh nghiệm lẫn lộn trong núi rừng như Tông Linh, thế nhưng dựa vào địa hình trùng trùng hiểm trở xung quanh cũng đã đoán được phần nào. Bên trong dãy Hoàng Liên Sơn, chưa kể núi đá nhấp nhô, vách núi dựng đứng, mà còn phải kể đến dã thú rừng rậm, bất cứ lúc nào bọn chúng cũng có thể xuất hiện.

Mấy ngày nay di chuyển trong dãy Hoàng Liên Sơn, mọi người đã trải qua đủ loại cảm giác từ âm u trầm lắng đến xao động dữ dội, rồi rần rết sôi sục. Nhưng chính họ cũng không thể ngờ rằng, con đường mà họ đi đã làm giảm thiểu đi rất nhiều những nguy hiểm. Mặc dù bây giờ thế giới đã hiện đại, không nơi đâu là con người ta không thể không biết, thế nhưng trong dãy Hoàng Liên Sơn vẫn còn vô vàn thứ hoang dã mà bên ngoài vẫn chưa khám phá. Ngay chuyện trong này tồn tại biết bao loài động vật kì lạ, đó cũng là một ẩn số rất lớn cho các nhà khoa học.

Con đường mà Tông Linh lựa chọn đưa cả đoàn khảo cổ đi qua, chính là con đường đã được tạo ra từ vô số lần đi rừng lâu năm của các tộc người bản địa. Ở đây mọi nguy hiểm cơ bản đã được loại trừ đi rất nhiều, thế nhưng nếu chỉ còn bước ra khỏi lối mòn đường đi này một chút thôi. Đảm bảo rất nhanh sẽ có người kinh hãi mà hô lớn, bởi chỉ cần ngoài phạm vi con đường. Dã thú sinh trưởng mạnh mẽ, nhiều loại hung thú dữ tận ăn nấp tiềm tàng, hơn nữa đám cây bụi chẳng chịt chắn tầm đường đi, căn bản ở đây chính là một địa phương nguyên thủy đến mức sơ khai. Ở đây mọi thứ nguy hiểm đều là ở trạng thái cao nhất, chưa kể đến dã thú, mà ngay cả thảm thực vật ở đây cũng có vô vàn loài cây gai có chất kịch độc. Chỉ cần không cẩn thận một chút, có thể chỉ vì cửa trúng một ngọn gai, mà đã sót hôn mê đến mấy ngày là nhẹ, nếu nặng thì ngay cả tính mạng cũng khó giữ.

Sau đó đoàn khảo cổ lại tiếp tục theo lối mòn mà Tông Linh đã định trước để di chuyển. Mỗi lo lắng tiềm tàng trong lòng Vũ Minh càng lúc càng tăng cao. Đến một lúc hẳn đã đánh xuống khẳng định, địa phương Miếu Thần Bà kia đi qua, nhất định Tử Sắc Hoa đang tồn tại ở nơi này. Sắc vị của Tử Sắc Hoa càng thêm nồng đậm, cộng thêm kết hợp với lộ trình mà Tông Linh tiết lộ, hai thứ so sánh với nhau vừa lúc trùng hợp khoảng cách mà Tử Sắc Hoa

tồn tại.

Vũ Minh xác định được mối nguy hiểm, lập tức làm ra chuẩn bị. Lần này cũng không biết có phải sẽ đụng độ với Cương Thi quái vật kia hay không, thế nhưng cũng phải làm chuẩn bị trước thật tốt. Nếu một khi đụng phải nguy hiểm, vẫn còn có đường lui mà đánh vào.

Trước khi tiến vào dãy Hoàng Liên Sơn, nghe qua câu chuyện của Tông Linh, Vũ Minh còn chưa cảm nhận được sự nguy hiểm mà Miếu Thần Bà mang lại như lời Tông Linh nói, nhưng sau khi biết rằng ở đó có tồn tại Tử Sắc Hoa thì hắn đã lập tức khẳng định lời Tông Linh nói hoàn toàn là sự thật.

Cả đoàn chậm chạp di chuyển, lúc này đã là năm giờ chiều, như thường lệ thì Tông Linh sẽ thương thảo với Bì Nhân Thanh để cả đoàn hạ trại tại đây, thế nhưng hôm nay Tông Linh lại động viên mọi người đi tiếp. Điều này khiến Vũ Minh không khỏi cảm thấy kì quái, liền tiến tới gần Tông Linh đánh tiếng hỏi:

- Tại sao không hạ trại tại đây?

- Phía trước không xa là đã đến Miếu Thần Bà, chúng ta cố gắng thêm một chút sẽ tới đó!

Vũ Minh nghe lời này liền trầm xuống lo lắng nói:

- Chẳng phải cậu bảo rằng ở đó có nguy hiểm sao? Tại sao không tránh chỗ đó ra, ngày mai chúng ta trực tiếp vượt qua, như vậy đỡ đi một mối lo lớn?

Tông Linh lắc lắc đầu nói:

- Tuyệt đối không được, chúng ta nhất định phải qua đêm ở Miếu Thần Bà. Đã đi đến địa phương này rồi thì ban đêm có rất nhiều nguy hiểm, xung quanh đây đã không còn an toàn như các đoạn đường trước nữa, so ra chỉ có Miếu Thần Bà là an toàn nhất. Hơn nữa đến chân Miếu mà không vào Miếu, như vậy sẽ bị coi là bất kính, càng đem lại nguy hiểm cho chúng ta lớn hơn...

Vũ Minh trong lòng như có lửa, bởi vì hắn cảm nhận được rằng Tử Sắc Hoa đích thực có trong ngôi Miếu kia cách đây không xa, nếu theo như lời Tông Linh nói, trực tiếp nghỉ ngơi ở Miếu kia, như vậy chẳng khác nào dâng miếng mỡ vào miệng cọp, cách xử lý này hắn cực lực phản đối. Vũ Minh cố gắng thuyết phục Tông Linh một lần:

- Tôi thiết nghĩ nên hạ trại ở đây thì tốt hơn, tôi cảm giác trong đó có sự nguy hiểm rất rõ! Nếu cậu còn lo lắng, yên tâm, hôm nay tôi chịu trách nhiệm canh gác, thế rằng mọi người sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào!

Vũ Minh giọng nói gấp gáp, khóe mắt còn lộ ra chút tự tin. Bởi vì hiện tại tu vi của hắn đã là Hạ Đạo Học, chống chọi với dã thú bây giờ căn bản là không cần phải lo lắng gì đi. Thế nhưng nếu như một khi tiến vào phạm vi Miếu Thần Bà, hắn tin chắc với khả năng của hắn sẽ không thể nào chống chọi nổi với con Cương Thi quái vật kia, nếu điều đó thực sự xảy ra, chỉ sợ ngày này năm sau là ngày giỗ của cả đoàn khảo cổ.

Vũ Minh cương quyết thuyết phục Tông Linh, giọng điệu còn rất chắc chắn. Thế nhưng Tông Linh đã sớm đánh xuống quyết định, bao nhiêu năm hắn đi rừng, đối với nơi này đã hình thành một thứ cổ chấp bảo thủ. Không chỉ từ câu chuyện lời kể từ tiền nhiệm cha ông, mà ngay cả những nguy hiểm né tránh cũng đã thành bản năng, hắn cho rằng quyết định của mình hoàn toàn là đúng, cho nên một lời thuyết phục của Vũ Minh căn bản không có trọng lượng. Tông Linh lắc lắc đầu mà cương quyết:

- Anh cần gì phải lo lắng quá đến như vậy, tôi đã đi qua đây rất nhiều năm rồi, mỗi lần nghỉ chân đều vào Miếu, không có nguy hiểm gì cả! Hơn nữa còn dựa vào lời kể của bố tôi, chỉ cần chúng ta qua đó thành khẩn lễ bái, hơn nữa không đụng chạm vào thứ gì trong Miếu, như vậy có thể tránh được nguy hiểm, không việc gì đến bản thân!

Tông Linh nói ra lời này, Vũ Minh liền suy nghĩ một chút, nếu như câu nói của người trước đó có kinh nghiệm rằng là không được đụng vào bất cứ thứ gì trong Miếu, như vậy nhất định là có nguyên do. Còn việc phải cẩn thận lễ bái, Vũ Minh có phần coi nhẹ thứ này, bởi vì hắn biết lễ bái thực chất chỉ để làm mẫu, căn bản không có tác dụng. Không đụng vào bất cứ thứ gì, như vậy lý giải trong Miếu có một thứ cơ quan nào đó, nếu động chạm không đúng chỗ, vô tình có thể dẫn động Cương Thi kia xuất đầu. Nói như thế thì hắn đã tìm được lối đi cho chuyện này, bèn không cần cố chấp thuyết phục Tông Linh nữa. Với tính cách của Tông Linh này đã ăn sâu vào máu tâm tình cố chấp, như vậy chính mình sợ rằng thuyết phục đến sáng hắn cũng chưa thông.

Đã là như vậy cần gì phải cố chấp, chỉ bằng lựa chọn một lối đi khác tự mình giải quyết việc này. Ở đây đông người như vậy, Vũ Minh khẳng định rằng khó có thể ước thúc cả đám người này không động chạm linh tinh, nguy hiểm tiềm tàng như vậy rất có thể xảy ra. Nhưng hắn đã suy đoán được tại Miếu Thần Bà rất có thể có cơ quan dẫn động Cương Thi kia đi ra, thế cho nên hắn chỉ cần tìm kiếm được cơ quan đó trước khi mọi người tới, phá hủy nó, coi như mọi lo lắng đã có thể được giải quyết.

Nghĩ vậy, Vũ Minh bèn trực tiếp quan sát xung quanh, sau đó nhân lúc tất cả đang không để ý, lén đi cách xa đoàn một chút. Rồi hắn bắt đầu thi triển cước bộ, vận tới đa khả năng tu vi Hạ Đạo Học phiêu động chạy thật nhanh về phía trước. Mắt không cao lâu, một cái Miếu lấp giữa hang đá to lớn sừng sững hiện hiện ra trước mắt Vũ Minh.

Miếu này chất liệu hoàn toàn làm bằng đá xanh, bên trên đều có rêu xanh bám đầy xung quanh, dây leo rủ xuống cửa Miếu che khuất tầm đi. Vũ Minh rút từ trong ba lô ra một con dao lớn, hung hăng hướng đám dây leo phát xuống. Cả một lối đi rộng lớn từ hiện ra giữa đám dây leo chằng chịt, dẫn đến phía trước là một cái cửa đá, cửa đá này một bên mở một bên đóng. Ở đây đám dây leo mọc rậm hơn bất cứ chỗ nào, cơ hồ như toàn bộ chỗ hông của bên cửa mở đã bị dây leo bịt kín.

Vũ Minh phát xuống thật lâu, mồ hôi chảy dài ướt đầm áo, tim đập nhanh hơn bình thường không biết bao nhiêu nhịp. Bởi vì căn bản hắn vừa mệt vì đi

chuyển dài, vừa mệt vì chặt phá cái lũ dây leo rắc rối này, và còn thứ quan trọng nhất là trong lòng hần lúc này quả thực có điểm sợ hãi.

Cũng không mất bao lâu, cho đến lúc Vũ Minh chặt xuống nhát dao cuối cùng, cả đám dây leo như mất đi chỗ bám, lần lượt rơi xuống cả mảng lớn như bức tường đổ sụp. Lộ ra bên trong một không gian rộng lớn đen ngòm, mùi ẩm mốc xồng xộc tỏa tới, nhưng quan trọng nhất là một mùi hương khiến khuôn mặt của Vũ Minh căng cứng, Từ Sắc Hoa.

- Quả nhiên là này!

Vũ Minh khẽ thốt lên một tiếng, lúc này đứng trước cửa đá, sắc vị của Từ Sắc Hoa bốc ra nồng đậm, có một cảm giác ngai ngái tâm thần. Kì thực nếu là người bình thường thì lúc này hẳn là sẽ chẳng cảm nhận được gì ngoài mùi hương ẩm mốc bốc tới, nhưng đối với Vũ Minh, kẻ đã có Hồn Thể mạnh hơn người thường, sắc vị của Từ Sắc Hoa đánh tới Hồn Thể chẳng khác gì như chính mũi mình ngửi thấy, hết sức khó chịu.

Mùi vị của Từ Sắc Hoa không chỉ có mùi ngai ngái, mà nó còn có mùi như người chết, ám khí lại bốc quanh đậm đặc, xồng xộc ra khiến người ta muốn rét run. Cái cảm giác rét run này không phải là do nhiệt độ hạ xuống, mà rét run là bởi vì Âm Khí đang đánh xuống tâm thần, khiến tâm thần có cảm giác lạnh chứ không phải là cơ thể lạnh thực sự.

Vũ Minh vận một đường chân nguyên bọc lấy thân, sau đó cẩn thận bước vào, trước đó còn không quên quăng vào trong một ít huỳnh quang phát sáng dạng que. Khiến cho không gian bên trong dần lộ ra trong mắt hần.

Ở bên trong là vô số cột đá cao lớn, to quá ba bốn người thường. Những cái cột này kéo dài thẳng tắp không biết bao nhiêu hàng. Kéo đến tận khuất vào phía trong sâu nữa, ở bên trong sâu nữa ánh sáng que huỳnh quang không chiếu tới. Vì vậy Vũ Minh cẩn thận đi tiếp vào trong, không quên đề cao tinh thần Hồn Thể lên trạng thái cao nhất, phòng bị khả năng có Hồn Thể lang thang nào nhân lúc hần sơ ý mà tiến hành công kích.

Dù sao trong này tràn ngập Âm Khí, cho nên chuyện có khả năng xuất hiện Hồn Thể lang thang là có khả năng xảy ra. Ném thêm vài que huỳnh quang phát sáng vào sâu nữa. Phát hiện tiếng va chạm kinh kịch vang lên, hẳn là đã chạm tới góc trong cùng, Vũ Minh lúc này đảo mắt quét tới.

Khung cảnh không có gì khác biệt, những cột đá vẫn tiếp tục kéo dài, chỉ có điều điểm kết thúc của những cột đá lại là một miệng hang lớn sâu tiếp vào phía trong. Vũ Minh lúc này lập tức hung hăng rửa lớn:

- Mẹ kiếp, đúng là lừa người mà! Bên ngoài lại còn làm màu như vậy, hóa ra đây cũng chỉ là một cái động đá!

Chửi xong Vũ Minh lại tự vỗ chán mình đến bốp một cái nữa, tự chửi mình thêm một câu ngu ngốc. Tông Linh đã có nhắc qua trong câu chuyện kia, Miếu Thần Bà này không phải là cũng làm ở trong một cái động dưới cây Pơ Mu hay sao.

Lúc này Vũ Minh cũng không còn muốn phí phạm những que huỳnh quang nữa, những thứ này sau này còn cần dùng rất nhiều, không nên sử dụng bừa bãi. Hơn nữa Vũ Minh đoán chừng ở đây chỉ là cửa động, cho nên hẳn là vẫn chưa có nguy hiểm gì xuất hiện. Rút một chiếc đèn pin từ ba lô ra, Vũ Minh cẩn trọng đi chuyển về phía trước, tiếp tục bước qua điểm kết của những chiếc cột đá, bước vào miệng động tối đen.

Hần cứ như vậy, tiếp tục đi, đi cho đến lúc ánh sáng phát ra từ những que huỳnh quang phía ngoài không còn nhìn thấy nữa. Âm khí tích tụ càng đậm hơn bất cứ chỗ nào, Vũ Minh lại phải vận một luồng chân nguyên mạnh hơn nữa để xua tan Âm Khí bám quanh thân. Cho đến khi hần đã đi thăm mệt, lúc này chuẩn bị dừng lại nghỉ một chút, hần mới phát hiện ra. Xa xa ánh đèn pin rọi tới, từ lúc nào đã bắt đầu xuất hiện một bức tượng cao đến cả chục mét.

Vũ Minh cẩn thận quét đèn pin lên, quang cảnh hiện ra là một cái Tượng đá to lớn, hình dáng một thiếu nữ trẻ trung, rất xinh đẹp, bộ trang phục thổ cẩm kì lạ tôn lên vẻ đẹp nhẹ nhàng không quá cuốn hút nhưng khiến người ta muốn nhìn mãi không rời. Vũ Minh trong miệng thều thào vài câu ‘tạo nghệ thật tuyệt’. Mãi mê ngắm nhìn bức tượng, cho đến khi chân nguyên của hần không thể chống lại lũ Âm Khí vây quanh, khiến hần có cảm giác lạnh lạnh tràn tới, lúc này Vũ Minh mới bừng tỉnh.

Lại bước đến gần bức tượng cô gái kia cẩn thận quan sát một hồi, phát hiện không có gì kì lạ, ngoài một ô đất rất lớn vây quanh bằng đá, bên trong có một vài hình nhân cũ nát không rõ hình thù. Đây hẳn là nơi thờ cúng mà những tộc người núi Sam tạo nên.

Bỏ qua địa phương ấy, Vũ Minh lại đánh mắt nhìn sâu hơn vào trong, để xem liệu rằng cái hang này còn kéo dài đến đâu! Nhưng hần nhìn mãi lại phát hiện, không ngờ cái hang này còn sâu nữa vào trong. Vũ Minh thăm nhủ, hang gì mà sâu như vậy, chẳng nhẽ nó lại đánh xuyên qua quả núi này. Nghĩ đến đây Vũ Minh lại thăm kêu lên không xong, không có nhẽ lối đi mà Tông Linh muốn cả đoàn xuyên qua, lại chính là đi qua cái hang động này. Nói như vậy khả năng cả đoàn đụng chạm chỗ bức tượng này là rất lớn, với tính cách của mấy tên Tiến Sĩ kia, gặp thứ kích thích đầu óc như thế này, mấy người còn không mở xẻ ra mới là lạ. Như vậy nguy hiểm trực tiếp hiển hiện, Vũ Minh thâm tâm hết hoảng, lúc này ánh mắt lại càng đánh xuống gắt gao hơn về phía bức tượng.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Miếu Thần Bà (5)

Vũ Minh chăm chú nhìn lướt từng đoạn một của bức tượng thiếu nữ, càng nhìn hần càng không phát hiện ra ở đây có điểm gì khiến mình có thể chú ý.

Bất giác hấn lại lắc đầu vài cái, cố gắng định thần chú ý hơn một chút nữa, tự nhủ có khả năng đã bỏ sót chỗ nào đó. Nhưng bước đi bước lại, Vũ Minh đã đi quanh bức tượng đến mấy vòng, vẫn chỉ thấy có là một bức tượng liền khối không hơn không kém. Không tìm được đầu mối, Vũ Minh bắt đầu chuyển sang truy tung theo khối ám khí nồng đậm phát ra.

Hắn bước dần dần theo luồng ám khí lôi kéo, đây cứ như là một dòng suối cuộn cuộn chảy ra. Mà Vũ Minh đang đứng giữa dòng suối đó, và dùng sức đi lên phía thượng nguồn. Ám khí càng đi lên càng dày, nhìn lại khung cảnh xung quanh, Vũ Minh bất giác đã thấy mình cách bức tượng kia rất xa, lúc này đã đi sâu hơn vào phía trong hang động. Hắn lại phát hiện thấy, hang động này kì thực cũng không phải bằng phẳng hay thẳng tắp, mà nó bắt đầu có xu hướng cong lên như những bậc thang lên tầng. Chỉ có điều những bậc thang này lại không có bậc, mà chỉ là một khối đường thẳng hơi cong kéo dài.

Đến đây thì tâm thần Vũ Minh có cảm giác thả lỏng được rồi, như vậy là hang động này cũng không đâm xuyên qua lòng núi, mà nó chỉ là một hang động uốn khúc trong chính ngọn núi Sam này. Vậy cho nên khả năng Tông Linh dẫn mọi người đi qua đây là không xảy ra. Hơn nữa Vũ Minh ước chừng ám khí ở đây đậm đến như vậy, ngay cả hắn còn phải vận chân nguyên lên chống đỡ, vậy thì mấy người bình thường như Tông Linh hay giáo sư Cao Tự làm sao có thể chịu nổi, cho nên chuyện lợi dụng con đường này để đi đến di chỉ là càng không có khả năng.

Nghĩ đến đây Vũ Minh cảm thấy cũng không cần truy theo luồng ám khí kia làm gì nữa. Hắn trực tiếp giao nhanh cước bộ quay trở lại con đường cũ, lúc chạy qua bức tượng thiếu nữ vẫn không tìm được mà liếc lên nhìn một cái than thở rồi lại đi tiếp. Ra đến cửa Miếu, Vũ Minh nhanh tay chặt đám dây leo lại bịt kín cánh cửa lại, xong rồi lại lần phía đường rừng tránh con đường lớn, ý muốn một lần nữa vô thanh vô tức thâm nhập lại đoàn khảo cổ.

Từ lúc Vũ Minh lần đi cho đến lúc hắn quay trở lại, ước chừng cũng chỉ khoảng mười lăm phút thời gian. Mà đoàn khảo cổ đi bộ cả ngày trời đã rất mệt mỏi, cho nên khoảng cách di chuyển lúc cuối ngày được rất ngắn. Vì vậy đi mười lăm phút mà vẫn chưa đến được cửa Miếu Thần Bà, mặc dù khoảng cách đến nơi chỉ còn một kilomet, cho nên hành động của Vũ Minh không ai có thể phát hiện ra được.

Vũ Minh vừa tiềm nhập vào đoàn khảo cổ, đã thoáng trông thấy Liễu Bảo Trang đưa mắt lên trên xuống dưới, quét mắt khắp đoàn khảo cổ như đang tìm kiếm cái gì đó. Vũ Minh vì vừa mới ẩn vào trong đoàn, nên lập tức giả vờ giúp đỡ mấy người chạy vật đang bê những túi đồ rất lớn, mấy người này người ngom đều to khỏe vạm vỡ, có anh vóc dáng so với Vũ Minh còn lớn hơn gấp đôi. Mồ hôi chảy ra nhễ nhại đến ướt đầm cả chiếc áo sơ mi cũ. Mấy người này đều là những người đoàn khảo cổ bỏ tiền ra để thuê họ mang đồ đạc đi cho đoàn, gọi là chân chạy việc. Mà chính Vũ Minh ban đầu cũng có ý định thâm nhập vào đoàn khảo cổ để nhận công việc này, thuận tiện chiếu cố việc của mình. Nhưng bản thân hắn lại không ngờ rằng, mồm mép mình quá lợi hại, đến bây giờ thì chạy vật cũng không phải làm nữa. Trực tiếp đi làm Cố Vấn cho cả đoàn là được rồi, thì thoáng lại tung ra vài câu có chuyên môn, là đã đủ làm cho cả đám Tiến Sĩ phải ngốc trệ, vừa nghe như uống mật.

Liễu Bảo Trang mắt quét tới quét lui, cuối cùng phát hiện Vũ Minh đang lẫn trong đám người phụ việc. Ánh mắt lập tức liền sáng lên, tuy nhiên thái độ biểu lộ bên ngoài lại không hề thay đổi, vẫn lạnh lạnh dăm chiêu nhìn quanh, ra vẻ như ta đây chính là quản lý. Bước chân Liễu Bảo Trang dần dần chậm lại, thu ngắn khoảng cách với đám người phụ việc.

Vũ Minh lúc này như để che dấu đi hành tung của mình, cho nên bắt chuyện với đám người phụ việc rất sôi nổi. Thi thoảng còn bồi thêm vài câu, cười nói rất rôm rả, đang hồ hởi là vậy, Vũ Minh lại quét mắt nhìn xem cả đoàn có ai chú ý đến mình hay không, không ngờ vừa nhìn đã thấy Liễu Bảo Trang khuôn mặt lạnh lạnh đang lui dần về phía này. Vũ Minh mắt mảy lập tức nhãn nhỏ, không cần phải nói hắn cũng đã biết thóp Liễu Bảo Trang có ý định gì.

Môi khẽ nhếch lên cười lạnh một cái thâm hiểm, tay chậm chạp vươn ra sau cời chiếc ba lô nặng nề đang đeo trên vai xuống, hắc hắc cười vài cái. Đợi khi Liễu Bảo Trang tụt chậm người xuống đứng tầm tay. Vũ Minh lập tức nhanh tay, khoác cả chiếc ba lô to tổ chảng lên người Liễu Bảo Trang, cười lớn rít liên hồi như khi gọi bày.

- Ha ha, Tiến Sĩ Liễu Bảo Trang thật có lòng tốt, muốn xuống đây giúp đỡ mọi người nha!

Âm thanh cười lớn, còn có ý ghé sát vào lỗ tai của Liễu Bảo Trang, khiến Liễu Bảo Trang đang suy tính âm mưu muốn hành hạ Vũ Minh như thế nào cũng không khỏi giật mình. Liễu Bảo Trang hai hàm răng nghiến lại, bộ mặt vẫn duy trì sắc thái lạnh lẽo, thế nhưng trong lòng đã sớm phát hỏa. Thân hình vốn mảnh mai là liễu, bị Vũ Minh chụp cả chiếc ba lô to như vậy thì không di chuyển được nữa, đứng yên tại chỗ mà nghiến răng. Không cần phải nói, Liễu Bảo Trang lúc này đang như khi ăn mắm tôm, khó chịu vô cùng. Cũng may có mấy người phụ tá, phát hiện ra Liễu Bảo Trang đang trông cậy si tại chỗ, liền nhanh chóng đến giúp đỡ Liễu Bảo Trang, thế nhưng lúc này Vũ Minh đã cao chạy xa bay khỏi cô nàng sao chổi luôn luôn ám mình rồi.

Liễu Bảo Trang nhìn lên, đã thấy Vũ Minh đang nói chuyện rôm rả với đám người giáo sư Cao Tự, căn bản hành động còn coi như chưa từng gặp qua cô ta. Làm sao mà lại không cảm thấy tức giận hơn cơ chứ. Còn Vũ Minh thì trong lòng hoàn toàn biết rõ, kì thật nếu hắn không nhanh tay nhanh mắt, chụp cái ba lô to tổ chảng kia lên người Liễu Bảo Trang, thì đã bị cô ta bắt được ngay đó. Mà hậu quả bị Liễu Bảo Trang bắt được phi thường rõ ràng, mấy ngày hôm nay đi chung với cô ta Vũ Minh đã chịu khổ không ít, thì làm sao mà lại không rõ ràng đây cơ chứ.

Cũng bởi vì, cứ mỗi lần Liễu Bảo Trang tiếp cận Vũ Minh, đều không phải là đưa cô ta đi hết chỗ này chỗ kia, thì cũng là bị cô ta đá nguội đá đám đá phát tiết. Sau đó còn bị cô ta bắt mình bồi suốt cả buổi tối nghe tâm sự trên trời dưới biển, mỗi khi bức mình lại đem hấn ra làm bao cát tập dượt, Vũ Minh hấn là một cỗ máy sao. Con người sống cũng muốn có một khoảng yên tĩnh, hờ ra một chút là lại bị làm phiền, chẳng nhẽ lại ra tay hành hạ một trận. Thế nhưng mỗi lần như vậy Vũ Minh lại tự nhủ bản thân ta chính là con người có văn hóa, hơn nữa còn rất lịch sự, không đời nào lại làm những chuyện như vậy với một người con gái nha. Bởi vậy luôn luôn bị chịu khổ muốn kêu trời hận đất mà không có chỗ phát tiết.

Khi Vũ Minh đến gần được giáo sư Cao Tự thì tâm tình cũng có chút thả lỏng, bởi vì Liễu Bảo Trang, con người này thật kì quái. Bề ngoài luôn biểu hiện lạnh lùng, nhất là trước mặt giáo sư Cao Tự thì cái vẻ lạnh lùng ấy lại càng đậm đặc, thậm chí vài hành động lén lút bình thường phiền phức Vũ Minh, cũng không có xuất hiện qua. Cứ như cô ta đã lột xác và biến hóa thành một con người hoàn toàn khác hẳn vậy. Chính vì nắm được điểm này, cho nên Vũ Minh lại càng khẳng định rằng, mình chỉ cần đến gần được giáo sư Cao Tự là đã coi như thiết lập được khoảng cách an toàn với Liễu Bảo Trang, không bị cô ta làm phiền, hơn nữa còn có thể tùy ý hành hạ lại cô ta, mà cô ta không dám phản kháng, hiệu quả phi thường tốt.

- Hồng học! Hồng học!

Bỏ qua sự việc giữa Vũ Minh và Liễu Bảo Trang đang muốn làm loạn nhau. Lúc này Tông Linh không biết từ đâu chui ra, trên đầu toàn lá khô đã mủn, quanh thân loạt loạt cây gai và hoa bồ công anh dính đầy. Miệng thở gấp gấp, khoe miệng há to hít lấy hít để, khuôn mặt nhăn nhó có điệu rất gượng sức. Tông Linh đứng lại thở một lát, rồi lại lấy một con dao Thái nhỏ, đầu dao hơi quăm, chuôi dao được làm từ gỗ Pơ Mu rắn chắc đậm màu gỗ vàng tươi. Tông Linh dùng dao rạch một vết cắt nhỏ ở bàn tay, khi Tông Linh xòe tay ra, thì ở bàn tay đã có sẵn vô số vết sẹo đan xen nhau. Những vết sẹo này có cũ có mới, có vết đã chuyển màu hòa với màu da, có vết thì lại còn hằn đỏ, hẳn là cũng mới liền cách đây không lâu.

Tông Linh cắt một vết nữa trên lòng bàn tay, bất quá cũng chỉ là thêu hoa trên gấm, không thấm tháp so với những vết cắt mà Tông Linh đã từng trải qua.

Từng giọt máu nhỏ xuống, tí tách tí tách, làm đỏ lên cả một vùng đất xám dưới chân, chốc chốc lại có con gió thổi lướt qua làm mùi máu tươi xộc lên đến tận mũi. Cái mùi máu không khác gì mùi tiết lợn mổ trong ngày tết.

Xong việc, Tông Linh rút một mảnh vải nhỏ ở túi quần ra, quơ tạm vải lá cây chó đẻ ven đường. Nhét vào miệng nhai ngấu nghiến vài cái, rồi rít vào miệng vết thương nhỏ kia, lấy mảnh vải băng bó cẩn thận. Cả quá trình từ lúc cắt tay đến lúc rít vết thương, Tông Linh không biểu lộ một chút cảm xúc nào trên khuôn mặt. Mọi chuyện cứ như thể đây là điều hết sức bình thường, có lẽ với Tông Linh là điều bình thường, thế nhưng đối là những người khác, lúc này đảm bảo chưa nói đến việc cắt tay. Mà chỉ cần nhìn thấy con dao Thái kia xướt qua tay, đã kêu la oai oái chứ đừng nói là điếm tỉnh được như Tông Linh.

Xong việc, Tông Linh lại quét mắt nhìn xuống phía dưới. Lúc này Tông Linh đang đứng trên một mỏm núi cao. Chỉ cần đưa mắt xuống, là Tông Linh có thể nhìn thấy hoạt động của cả đoàn đang làm gì. Tông Linh trước nay vẫn vậy, bình thường hành trình được ấn định xong, con đường được vạch rõ, là lại thấy Tông Linh biến mất, cả đám Tiến Sĩ ban đầu còn nhón nháo vì không có người dẫn đường. Nhưng sau cũng quen dần với hành động của Tông Linh, không thấy có gì là kì lạ.

Cả đoàn khảo cổ lúc này đã đi đến nếp dốc, dưới đoạn Miếu Thần Bà chắc chỉ còn vài mươi mét nữa, đầu đoàn đã có người nhìn thấy cửa Miếu mà hô hào to.

Tông Linh nhìn xuống dưới, đoán chắc mọi người đã tiến vào đứng tầm kiểm soát mà mình lắm chắc. Hắn bắt đầu đưa tay lên miệng rít một hơi dài, thổi thật mạnh. “Chi chi”, một tiếng nguyệt gió vang lên chói tai, chỉ thấy Tông Linh vừa huýt xong hơi gió, vàng mặt trời khuất sau ngọn Sam bỗng như nghe được hiệu lệnh, chìm dần xuống khuất sau ngọn núi.

Bóng tối dần bao trùm, đúng lúc này chợt có tiếng tru lên khiến người ta rệu rã.

Hú hú!!

- Là sói, có phải là sói? Bọn chúng định tập kích chúng ta vào lúc này ư?

Nháo nháo, âm thanh có vẻ hỗn loạn, phía xa có tiếng thở phì phò như những con chó đang tản nhiệt. Thanh âm thở dồn gấp gấp của lũ sói càng lúc càng gần. Mắt Tông Linh bỗng sáng quắc, vung chân vung tay, nhanh lẹ lẹ chèo qua những mỏm đá, nhanh như một con khỉ. Thoăn thoắt vài cái đã thấy Tông Linh xuống được phía con đường nhỏ. Đôi bàn chân nhanh giảo, bóng người lướt đi trong ánh sáng lúc sẩm tối.

Chỉ thấy Tông Linh vừa biến mất ở cuối con đường, ngay chỗ mỏm đá mà Tông Linh vừa đứng ở đó, có một hai con sói đen to lớn đã lao tới. Một con có vết sẹo ở ngay quầng mắt, tiến gần chồm mồm mà Tông Linh nhỏ, ngửi ngửi vài hơi thật đậm, sau đó gầm ghừ vài cái. Tiến bốn chân đến đầu mỏm đá, lại tiếp tục tru lên một hơi.

Hú hú!!

Cho đến lúc này thì toàn bộ đoàn khảo cổ đã đứng được ngay cửa Miếu Thần Bà. Bì Nhân Thanh nhanh trí an bài một vài người đàn ông to khỏe trong đám phụ việc, đứng chắn ở đầu dốc vào Miếu. Số người còn lại bắt đầu thay phiên nhau dựng trại, mặc dù trong lòng mọi người đều có cảm giác sợ hãi vì tiếng sói tru, thế nhưng ai cũng đều tin tưởng sự an bài của Tông Linh. Sợ thì vẫn sợ, nhưng chỉ để trong lòng, mọi việc vẫn phải tiếp tục diễn ra.

Mấy người được phân gác ở đầu dốc, vừa đi đến nơi đã thấy Tông Linh chạy như điên từ dưới chân dốc lên, bước chân có vẻ háp tấp, trông như rất dễ dàng bị ngã. Thế nhưng kì lạ thay thân hình Tông Linh rất ổn định, miệng thở gấp gấp như kiệt sức, nhưng tốc độ mặc nhiên lại không đổi chút nào.

- Tông Linh đã về!

Đám người gác dốc thấy vậy hô lớn, tiếng hô hào truyền vào phía trong. Cả đoàn đều ngẩng đầu lên nhìn về phía dốc, Bì Nhân Thanh thấy vậy thì lại lớn tiếng.

- Không có chuyện gì! Mọi người tiếp tục dựng trại, đêm xuống sẽ rất lạnh!

Nghe được khẩu lệnh của Bì Nhân Thanh, mấy ánh mắt ngược lên lại cụp xuống, tiếp tục công việc của mình. Bì Nhân Thanh, Giáo Sư Cao Tự cùng Vũ Minh không ai bảo ai đều đi về hướng Tông Linh.

Ở đây ngoại trừ mấy người họ được đặc quyền là không phải làm gì, còn những người còn lại đều phải làm việc để tiết kiệm nhân thủ. Cho dù anh có là Tiến Sĩ cũng không ngoại lệ, mấy vị Tiến Sĩ ban đầu còn cảm thấy khó chịu, sau cùng càng làm lại càng thấy việc này rất vui vẻ, không có gì nhàm chán nên cũng không có ý kiến gì.

Tông Linh bước tới, tay với lấy bình nước, vục uống một ngụm lớn, sau đó cẩn thận ngồi xuống một tấm vệ đá ven đường thở mạnh.

Bì Nhân Thanh đứng cạnh chờ Tòng Linh nghỉ một lúc rồi mới hỏi:

- Bỗng vào quãng đường chúng ta đã đi, liệu bao nhiêu lâu nữa mới đến được mông cao nguyên kia?

Cao nguyên, khoảng cao nguyên mà Bì Nhân Thanh nhắc đến, chính là nơi được ấn định là có khả năng di chỉ của Vương gia thời nhà Lý. Nói này không biết tại sao những triều đại nhiều năm về trước lại có thể thâm nhập vào, nơi mà ngay cả thời nay điều kiện khoa học kỹ thuật phát triển cũng thật khó tiếp cận. Ban đầu kì thực cả đoàn cũng chưa xác định được địa điểm của di chỉ, nhưng dựa vào tấm bản đồ cũ nát, cộng thêm lời kể của Tòng Linh, chỉ có duy nhất khoảng cao nguyên kia là có thể đáp ứng một chút dữ kiện. Như vậy mới xác định được chuyến đi lần này. Kì thực lần này cả đoàn khảo cổ đến nơi này cũng chỉ mang tâm lý ôm lấy may mắn, bởi trải qua niên đại hàng mấy trăm năm lịch sử, vật đổi sao dời, chưa chắc những tư liệu được nhắc đến trong tấm bản đồ bằng da kia còn là chính xác.

Hơn nữa Hoàng Liên Sơn tiềm ẩn vô số rủi ro nguy hiểm, cùng kì bí vạn điều ẩn hiện. Quả thực có thể nắm chắc đi đến di chỉ lại càng ngàn lần nhỏ nhoi. Không nghĩ đến nơi lại có thể tìm kiếm được một người tinh thông địa hình như Tòng Linh, giúp cả đoàn loại bỏ bớt yếu tố khó khăn lên đến ba mươi phần trăm.

Đừng tưởng rằng ba mươi phần trăm là ít, đối với khảo cổ mà nói, chỉ cần thêm một phần trăm, là khả năng đi đến thành công đã phi thường nhiều. Huống hồ là ba mươi phần trăm, có ít ỏi Tiến Sĩ còn cảm thấy điều này đến mơ cũng không được, vốn như khúc gỗ lênh đênh giữa biển cả, lại gặp phải cơn bão đẩy đến trước mặt hòn đảo, sao lại không cảm thấy vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Miêu Yến gặp nạn (1)

- Tổng Giám Đốc!

Một giọng nói êm dịu vang lên sau cánh cửa gỗ to lớn sang trọng, kèm theo là vài tiếng gõ cửa cảnh cách. Trong phòng, ở chính giữa là một cô gái mặc một bộ đồ công sở màu đen, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng sơ vin cẩn thận, từng đường áo và váy bám sát cơ thể tôn lên đường cong gợi cảm. Cô gái ngồi trên chiếc ghế bành to lớn, chiếc bàn kính cũng lớn và rất sang trọng. Một cặp kính đeo trên khuôn mặt nhỏ thon gọn, tôn lên da không mấy trắng trẻo hơi đậm màu nhưng rất mượt mà. Điểm chú ý duy nhất của cô gái này có thể thấy là ở đôi mắt, một đôi mắt long lanh như một đóa hoa trẻ. Có chút gì đó thật hồn nhiên và ngây thơ.

Miệng được đánh bằng lớp son mỏng và nhạt, nhưng lại tôn lên vẻ đẹp kết hợp hoàn chỉnh với khuôn mặt một cách lạ kì. Đằng sau chiếc bàn làm việc lớn là một bức tranh thư pháp sóng lượn rất lớn. Có hai chữ “Lã Ân”.

Không cần phải nói cũng biết, người này chính là Miêu Yến, tổng giám đốc của công ty thời trang Lã Ân. Còn người đang gõ cửa phía bên ngoài, đang đứng im chờ đợi là một cô gái có mái tóc màu vàng nắng, làn da trắng trẻo khuôn mặt có phần xinh xắn và duyên dáng. Chính là Đỗ An Thụy, là cô gái lần trước đã gặp Vũ Minh ở đại hội thuyết trình ở Viện Khảo Cổ.

Đỗ An Thụy đứng hồi lâu mà vẫn không có tiếng trả lời, định gõ tay gõ cửa một lần nữa, thì bên trong đã có giọng nói vọng ra:

- Có chuyện gì không?

Đỗ An Thụy cảm bản báo cáo trên tay, có vẻ hơi run rẩy và chần chừ. Thoáng nghĩ loáng loáng lên một chút, Đỗ An Thụy bèn mỉm cười cất giọng nói êm dịu của mình:

- Tổng Giám Đốc, em có chuyện muốn nói về Tiến Sĩ!

Miêu Yến đang chăm chú đọc tư liệu, khuôn mặt nghiêm trang túc mục, nghe thấy lời này liền lập tức giãn ra. Giọng nói bất giác có chút hòa hoãn vang lên:

- Em vào đi!

Đỗ An Thụy, khuôn mặt lóe lên điệu cười giảo hoạt. Từ tốn đẩy cửa vào, trên miệng quên không quên nở nụ cười tươi rói:

- Tổng Giám Đốc!

Miêu Yến lúc này bỏ đồng hồ xuống, sau đó vẫn giữ điệu bộ nghiêm túc đứng lên, đi về phía bàn ghế uống nước, đặt trước chiếc bàn kính sang trọng. Đỗ An Thụy tinh tế nhìn Miêu Yến, bất giác có thể nhìn thấy điệu đi của Miêu Yến có hơi chút hấp tấp. Hẳn là về mặt bên ngoài cũng là để làm cho người ta xem.

Đỗ An Thụy, trong lòng cười cười. Bộ dáng sợ hãi ban đầu lúc này có chút tự tin lên hẳn, bèn không khách sáo ngồi xuống nói:

- Tổng Giám Đốc, có phải là chị thích Tiến Sĩ không?

Tập tài liệu Đỗ An Thụy vẫn đang ôm trong ngực, miệng cười tươi rồi dò hỏi. Miêu Yến khuôn mặt thoáng hiện tia đỏ ửng sau đó lại nhanh chóng nghiêm mặt:

- Nói linh tinh, cậu ấy chẳng qua chỉ là bạn từ lúc nhỏ rất thân với chị!

Đỗ An Thụy đưa ngón tay lắc lắc ngoe nguẩy nói:

- Không phải nha!

Miêu Yến lúc này có chút bật cười nói:

- Đủ rồi! có chuyện gì thì nói mau đi!

Thực ra Đỗ An Thụy cũng đâu có chuyện gì muốn nói với Miêu Yến, chẳng qua là bản báo cáo lần này có chút rắc rối. Với tính cách của Miêu Yến bình thường sẽ trừng phạt rất nghiêm khắc, thậm trí còn trì chiết rất lớn, mỗi lần người nào lãnh phải nhiệm vụ đi báo cáo, là có ai không phải ăn quả đắng.

Hơn nữa nếu chỉ là bản báo cáo bình thường thì không nói làm gì, đằng này lại là bản báo cáo doanh số cuối kì. Mà bản báo cáo danh số cuối kì lần này, doanh số bán ra của Lã Ân phi thường tồi tệ, tụt mất mười lăm phần trăm so với dự kiến. Đối với các công ty khác thì mười lăm phần trăm có lẽ không quá phải chú ý. Nhưng đối với Miêu Yến Tổng Giám Đốc này, rất có ý chí cầu tiến, muốn công ty chỉ có tiến thẳng phát triển chứ không thể lùi bại. Chi cần có dấu hiệu le lói của sự sụt giảm là đã đủ hứng chịu cơn thịnh nộ của Miêu Yến.

Đỗ An Thụy cũng không biết tại sao lần này lại thật đen đủi, lại bị trưởng phòng kế hoạch phân cho nhiệm vụ nộp bản báo cáo. Đến khi bước đến trước cửa phòng Tổng Giám Đốc, vẫn còn đang phân vân thì Đỗ An Thụy chợt nhớ ra lần trước gặp Vũ Minh ở đại hội thuyết trình kia. Sau đó cô trực tiếp về kể lể cho vị Tổng Giám Đốc này một chút, rằng Miêu Yến không ngờ lại có một người bạn làm Tiến Sĩ. Không những vậy Đỗ An Thụy còn phát hiện ra rằng khi mình nhắc đến Tiến Sĩ, Miêu Yến lập tức thái độ rất thoải mái, hình ảnh vị giám đốc danh thép có chút được xua đi.

Vị Tiến Sĩ luôn được nhắc đến trong miệng Đỗ An Thụy không ai khác chính là Vũ Minh, sau đó một đoạn được Miêu Yến tâm sự Đỗ An Thụy mới biết kì thực hai người thực sự là bạn thanh mai trúc mã. Cuối cùng nhờ đó mà Đỗ An Thụy về sau cũng kéo được thân tình không ít với Tổng Giám Đốc Miêu Yến. Có thể cũng chính vì điều này mà trưởng phòng kế hoạch đã nhắm sẵn từ trước, không ai ngoài Đỗ An Thụy có khả năng làm dịu được vị Tổng Giám Đốc này, bởi vì ít ra, có chút thân tình còn dễ làm việc hơn. Đạo lý này trong làm ăn kinh doanh đều có thể hiểu được.

Đỗ An Thụy lần này nắm được điểm yếu của Miêu Yến, cho nên trong lòng cũng không khách khí. Trước khi nộp bản báo cáo còn muốn tâm sự thật nhiều với Miêu Yến, hy vọng đến lúc tâm trạng của Miêu Yến tốt nhất thì mới đem cái bản báo cáo trời đánh kia ra. Như vậy cũng mong muốn mọi việc được giải quyết êm đẹp.

Miêu Yến từ đầu đến giờ cũng biết được ý định của Đỗ An Thụy, nhưng cũng không tiện nói thẳng. Chờ khi ngay cả chính mình nói chuyện cũng quên luôn cả mưu đồ của Đỗ An Thụy, đến lúc đó không ngờ rằng Đỗ An Thụy đã rất nhanh tay đưa ra bản báo cáo, quả thật có chút mảnh khảnh.

Miêu Yến nhìn bản báo cáo có chút cau mày, nhưng cũng vẫn giữ nụ cười điềm đạm nói:

- Có phải lại là trưởng phòng kế hoạch xui em đến đây không?

Thấy Miêu Yến bắt đầu hỏi, Đỗ An Thụy mặc dù đã có tâm lý chuẩn bị sẵn, những lúc này cũng không khỏi có chút run lên sợ hãi. Mặc dù khuôn mặt Miêu Yến lúc này đang rất hòa nhã, nhưng có trời mới biết lúc nào Miêu Yến sẽ phát cơn thịnh nộ. Quả như Đỗ An Thụy dự đoán, Miêu Yến sau đó không lạnh không nhạt nói một câu:

- Lần sau báo Lý Thi Nhi không lên đây trực tiếp báo cáo, thì cô ta cũng không cần phải làm trưởng phòng kế hoạch nữa. Có một chút chuyện chị nói với em không rõ ràng được, tạm thời em cứ trở lại làm việc đi, chị còn phải đọc tư liệu một chút!

Thấy thái độ Miêu Yến đã thay đổi, Đỗ An Thụy cũng không tiện ở lại. Kì thực Đỗ An Thụy cũng biết Miêu Yến đối với mình còn mềm mỏng chán, đổi lại hôm nay là người khác, có thể là Lý Thi Nhi kia, không biết chừng lại xảy ra án mạng. Đỗ An Thụy ngực thở phào phồng, bàn tay nhỏ vuốt nhẹ thềm than mình quá may mắn.

Đỗ An Thụy bước ra đóng cửa lại thật nhẹ nhàng, lại nghe thấy giọng Miêu Yến từ phía trong phát ra:

- An Thụy, có tin tức đến Vũ Minh, nhớ báo cho chị nhé!

Đỗ An Thụy vẫn còn đang sợ hãi, nhưng nghe thấy lời này liền mừng rỡ trở lại, như vậy là Miêu Yến Tổng Giám Đốc không chấp nhận vì mình tính toán lên đầu cô ấy. Đỗ An Thụy lại nhanh miệng cất giọng nói êm dịu:

- Vâng thưa Tổng Giám Đốc!

Đằng sau cánh cửa gỗ, Miêu Yến lúc này lại có chút điệu cười mê mang, ngồi trên chiếc ghế bành lớn, hai tay chấp lên bàn đậm chất suy tư. Miêu Yến chỉ đang nghĩ đến Vũ Minh, cái người này thật không ngờ lại còn biết lừa người khác, còn nói mình là Tiến Sĩ. Cũng không biết tại sao Đỗ An Thụy lại tin tưởng đến như vậy, Miêu Yến khi nói chuyện với Đỗ An Thụy, nghe thấy lời này không khỏi bật cười, thế nhưng cũng không muốn vạch trần thân phận

của Vũ Minh. Mà lúc đó căn bản chỉ cảm thấy rất lo lắng cho Vũ Minh. Thậm chí ngay lúc đó còn muốn lập tức đi tìm hắn, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, hành động của mình có chút ngu ngốc.

Vũ Minh lúc này chính là muốn thoát cánh bay xa, chính mình cũng không thể đòi hỏi ước thúc hắn. Hơn nữa mọi chuyện diễn ra thật quá nhanh, chỉ như một cái chớp mắt, thật thần kì. Từ một người chẳng ra người, bây giờ hắn đã hết sức khỏe mạnh, hơn nữa còn muốn thành công rạng rỡ. Là một người đàn ông, chẳng có một ai lại không có chí nguyện thành đạt, mãi mãi chịu dưới sự ước thúc của một người phụ nữ. Không cần phải nói cũng biết là phi thường khó chịu.

Miêu Yến mân mân chiếc mũi trắng nhỏ, nhớ tới khoảng kỉ niệm cùng chung với Vũ Minh, cuộc sống thật hạnh phúc. Vũ Minh chăm chỉ đọc sách, Miêu Yến chỉ có một việc gối vào đùi hắn ngủ ngon lành, cảm giác mọi ưu tư âu lo như thật muốn tan biến toàn bộ. Cảm giác như ở bên Vũ Minh cô chỉ là một chú mèo nhỏ muốn được bao bọc và vuốt ve.

Có hôm Miêu Yến như một chú mèo, trong khoảng sân nhỏ nắng ấm chiều xuống, Vũ Minh nhắm mắt như cảm nhận gì đó. Miêu Yến lại nằm trên ngực hắn nhắm nháp vài tia nắng, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, khuôn mặt xinh đẹp và khỏe mạnh long lanh có lúc lại khẽ chớp lên, thật muốn hấp dẫn.

Giọng nói trầm ấm của Vũ Minh vang lên, có gì đó như xa xăm, có gì đó như mời gọi ‘hãy đến đây, chúng ta cùng nhau’. Thật khó để nhận biết, bởi ký ức lúc nhỏ cả hai mới chỉ chơi đùa đã thật thân thiết. Chớp mắt một cái đã trở thành một anh chàng cao lớn, còn nhớ ngày xưa Miêu Yến cao hơn Vũ Minh đến cả nửa cái đầu, thế mà sức mạnh của thời gian khiến người ta không dám tin vào. Ai dám nói đây còn là cậu nhóc Vũ Minh bé tí tẹo ngày nào, cậu nhóc luôn chạy lẻo đẻo theo Miêu Yến đòi chơi cùng.

Thật quá hạnh phúc, càng nghĩ Miêu Yến lại càng muốn chìm đắm vào những khoảng kí ức kia. Thật thần không biết đến bao giờ, trời bên ngoài đã tối xuống, Miêu Yến vẫn còn cảm giác như hai má mình nóng ran và ửng đỏ. Cũng không biết tại sao cô lại luôn như vậy, mỗi lần nghĩ đến Vũ Minh là chuyện này lại xảy ra. Từng hơi thở ấm nóng thơm ngát quyến với mùi nước hoa, bất cứ người con trai nào lúc này mà ở bên cạnh Miêu Yến, khẳng định thần hồn điên đảo.

Không biết chừng, đặt Miêu Yến vào thời cổ đại, liệu đây có phải là một nàng công chúa Kaguya thứ hai. Được vô số người đàn ông điên cuồng, thậm chí còn được năm con người quyền lực nhất chú ý đến. Ngay cả đức hoàng đế tối cao cũng phải nhún nhường, cũng không biết chắc được.

Miêu Yến thất thần, nhìn vào bầu trời đang hạ dần xuống màn đêm. Cô không biết rằng cũng cùng một khoảng thời gian này, có người cũng đang thất thần trước một ngôi miếu hoang vu, xung quanh cả tá người đang than thở rộ ràng.

- Tổng Giám Đốc, chị chưa về à?

Đang có suy nghĩ băng quơ, lúc này Miêu Yến bị đánh động bởi một giọng nói ấm áp êm dịu gọi gấp, nhìn lại chỉ thấy Đỗ An Thụy đang đứng phía sau khoác một chiếc túi xách nhỏ. Khuôn mặt hơi ngạc nhiên nhìn cô.

Miêu Yến hơi lấy làm lạ, nhìn Đỗ An Thụy nói:

- Sao em lại vào đây?

Đỗ An Thụy không cảm thấy mất hứng mà vẫn cười nói:

- Em cũng đang định về, còn đang hoàn thành nốt một số đánh giá trang phục sự kiện Á Đông tới nên mới về muộn. Đi qua đây thấy điện trong phòng chị vẫn sáng, em chỉ thấy ngạc nhiên nên mới mở cửa vào. Tưởng là chị quên không tắt điện, không ngờ...

Nói đến đây bỗng chốc Đỗ An Thụy dừng lại, Miêu Yến chỉ khẽ cười nhạt gật gật đầu. Đỗ An Thụy lại tiếp tục nói:

- Tổng Giám Đốc, chị chỉ có một mình, em cũng chỉ có một mình. Như vậy cũng không cần phải gò bó, chúng ta đi ăn cơm, chị yên tâm, hôm nay em sẽ đãi chị!

Miêu Yến nghe thấy Đỗ An Thụy muốn khao mình ăn cơm liền bật cười:

- Được, chị muốn xem em cho chị ăn sơn hào hải vị gì nào!

Nói rồi Miêu Yến quay mình lại, cũng không suy nghĩ nữa, lấy chiếc áo khoác cùng chiếc túi xách nhỏ trên bàn. Sau đó cùng Đỗ An Thụy ra khỏi căn phòng, cả vừa đi vừa khoác tay nhau cười nói, rất thân mật.

Tình tình!!

Chuông thang máy kêu lên, hai người phụ nữ dáng người cao dong dỏng xinh đẹp bước ra khỏi thang máy. Vẫn không ngừng cười nói, chỉ thấy hai người phụ nữ không đi được bao xa thì đã bị một người đàn ông chặn lại, người này khuôn mặt vuông góc cạnh, hình chữ điền. Trên mặt còn có vài lốm đốm tàn nhan. Khóe miệng khẽ nhếch một cách đều giả nói:

- Tổng Giám Đốc Miêu Yến, cậu chủ nhà chúng tôi muốn mời cô đi ăn cơm, không biết có được chăng?

- Nguyễn Trọng Kim!

Đỗ An Thụy hét lên, Miêu Yến thì cảm giác có chút mất hứng. Đỗ An Thụy không cần nhìn sắc mặt Miêu Yến cũng biết Miêu Yến đang không vui về gì,

bèn bước lên lạnh giọng nói:

- Đây đã là lần thứ ba rồi, cú!

Nguyễn Trọng Kim lại cười đều:

- Đừng có thân lừa ưa nặng, nói nhẹ không nghe, tốt! Mời hết cả hai quý cô đây đi một thẻ luôn cho vui! Ha ha...

Nguyễn Trọng Kim vừa nói xong, đã có từ đâu hai người thanh niên mặc vét tông nhả nhặn màu đen bước ra, chẳng nói chẳng rằng. Túm lấy hai người Miêu Yến cùng Đỗ An Thụy, một mạch đi. Miêu Yến chỉ cắn chặt răng, khuôn mặt băng sương. Đỗ An Thụy thì nhảy dựng lên phát hỏa:

- Các anh còn coi pháp luật ra cái gì không? Không sợ chúng tôi báo công an bắt hết các anh lại hay sao?

- Pháp luật cái rắm, ít nói nhiều, lời của cậu chủ nói chính là luật!

- Được, tôi thật muốn xem Trần Đình Đại sẽ giải thích như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Miêu Yến gặp nạn (2)

Nguyễn Trọng Kim chỉ rít vài điệu cười rung rung cái đầu dị hợm của mình. Sau đó liền bồi theo hai người Miêu Yến và Đỗ An Thụy lên một chiếc xe Toyota sáu chỗ.

Rừm!

Chiếc xe rồ lên một tiếng như con quái thú đang gầm gừ thỏa mãn. Nó biến mất sau ngã tư của con đường cạnh tòa nhà.

- Nào nào! Trang hoàng đẹp lên một chút, mấy người chân tay què chột hay sao mà chậm chạp như vậy! Hay là cảm thấy tiền không đủ?

Trần Đình Đại lúc này đang đứng giữa sảnh của một nhà hàng sang trọng, phía dưới là đám nhân viên nhà hàng chân tay đang luống cuống rồi rít. Bị Trần Đình Đại thúc dục, đám nhân viên lúc này có vẻ càng loạn hơn. Trần Đình Đại hai tay xoa xoa vào nhau tỏ vẻ phấn khích, mồm luôn miệng chỉ đạo. Đặc biệt một người đứng cạnh Trần Đình Đại, mặc dù chính là quản lý của cả cái nhà hàng này, thế nhưng Trần Đình Đại mặc sức điều động đám nhân viên dưới quyền gã, mà gã chẳng có một chút gì phản đối. Thậm chí còn có đôi chút sợ hãi hiển hiện trong mắt hắn.

- Anh Đại, lần này chỉ cần SSAD chịu hợp tác với công ty HCD của chúng tôi! Thì không chỉ là nhà hàng này, mà ngay cả một ghế đại cổ đông của HCD anh cũng có thể nắm giữ!

Trần Đình Đại có vẻ mất hứng, hai tay đang khua loạn lên lúc này chợt hạ xuống. Sắc mặt gã đanh lại:

- Sao? Có phải thấy tôi rất vô ý hay không, hay là tôi không đủ phân lượng để đứng ở nơi này? Hừ?

Trần Đình Đại gằn giọng, gã quản lý lúc này đứng sau liền sợ hãi run rẩy. Không ngờ mình chỉ muốn thuận miệng vài câu hy vọng thu được chút ưu thế, vậy mà đã làm cho Trần Đình Đại trước mắt mất hứng đến như thế này. Nếu ngày hôm nay gã không những không thuyết phục được Trần Đình Đại, mà lại làm cho Trần Đình Đại tức giận mất hứng, như vậy hậu quả của gã là phi thường thảm hại.

Nguyên nhân tất cả cũng là do công ty HCD, hiệu quả kinh doanh mấy năm nay của công ty này rất tồi tệ. Doanh số tổng thu nhập âm đến hơn năm mươi phần trăm, càng làm lớn càng lụi bại. Từ một công ty lấn thị phần rất lớn ở Hải Phòng, bây giờ tụt xuống thứ hạng những công ty có vốn lưu động thấp. Nếu tình hình cứ như vậy tiếp diễn HCD nhất định hạ trảng sẽ là phá sản. Mặc dù hiện tại HCD vẫn còn rất nổi, còn nắm giữ trong tay những hai tòa nhà thương mại, năm nhà hàng và một tàu du lịch cỡ lớn. Hiện tại HCD còn muốn thầu tóm vài cái công ty nhỏ khác nữa. Bề ngoài HCD vẫn biểu hiện mình là nhân vật tâm cỡ, thế nhưng bên trong cao tầng của HCD cực kì sâu khổ và ảo não. Mọi động thái của HCD chỉ là che mắt người ngoài, còn người trong nghề, đều biết HCD lúc này không khác nào một con hổ giấy. Mọi hành động dương danh múa vuốt thầu tóm mấy công ty nhỏ, chỉ là những động thái dây dưa cuối cùng của một con mãnh thú sắp chết.

Nhà hàng này chính là một trong năm nhà hàng trực thuộc công ty HCD. Mà hôm nay không biết vì sao, Trần Đình Đại, cậu chủ nhà họ Trần nổi tiếng thành phố cảng. Là người thừa kế tương lai của cả một cỗ máy khổng lồ như SSAD lại đến đây. Hơn nữa còn muốn ngó ý sẽ suy nghĩ về hợp đồng ba năm trước SSAD định kí với HCD nhưng lại thôi. Mà hợp đồng ba năm trước đây, vào khoảng thời gian đó với HCD chưa lụi tàn thì có khi sẽ không là gì, nhưng đối lại là bây giờ, bản hợp đồng ấy chẳng khác nào một liều thuốc cứu mạng với HCD.

Lời này vừa nói ra cao tầng HCD lập tức sôi trào, Tổng Giám Đốc của HCD là Đỗ Hưng lập tức chỉ thị xuống cho tổng quản lý nhà hàng là Đặng Thái Tuấn, chính là gã quản lý lúc này đang đứng cạnh Trần Đình Đại đây. Muốn hắn phải dùng mọi thủ đoạn để Trần Đình Đại đồng ý kí bản hợp đồng ba năm trước. Bằng không, Đặng Thái Tuấn cũng không cần phải làm cái chức tổng quản lý nữa.

Chỉ thị này vừa buông xuống đã khiến Đặng Thái Tuấn lập tức biến sắc. Cái chức tổng quản lý này gã phải dùng mười năm công hiến cho HCD mới vurun lên được, không những vậy chức tổng quản lý này khiến cho hắn có quyền lực rất lớn. Nằm trong tay điều hành cả năm nhà hàng của HCD, quen biết được không ít đại nhân vật, mới chỉ làm tổng quản lý có một năm mà tiền trong túi của gã đã tăng lên gấp trăm lần. Thử hỏi một người bình thường có ai lại chịu buông một vị trí tốt như vậy để quay lại vạch xuất phát. Mặc dù Đặng Thái Tuấn rất hận cao tăng HCD, thế nhưng vẫn phải cắn răng làm tất cả mọi thứ.

Lúc này thấy Trần Đình Đại phi thường mất hứng, Đặng Thái Tuấn trong đầu nảy sinh trăm phương ngàn kế, thế nhưng không có kế nào dùng được. Mỗi có vẻ hơi thâm lại, mắt của gã giật giật.

Trần Đình Đại thấy lời mình vừa nói ra đã tóm gọn được đối phương, hơn nữa còn làm cho gã sợ mất mặt liền cười dài đắc ý thống khoái nói:

- Anh tưởng rằng ba hoa vài câu sẽ khiến tôi có thể lập tức đưa ra quyết định? Anh nghĩ tôi là một thằng ngu có phải không?

Đặng Thái Tuấn sợ hãi rồi rít nói:

- Anh Đại, không phải như vậy, ý tôi không phải như vậy!

Trần Đình Đại lúc này càng được thể làm tới, sắc mặt co lại, cười lạnh sau đó cau mày rút điện thoại di động ra, bấm bấm vài số:

- A lô, có phải là Tổng Giám Đốc Hùng? Phải, là tôi, quản lý của anh dám trực tiếp xúc phạm tôi! Tôi nghĩ loại người này anh nuôi cũng chỉ tốn cơm, nên trực tiếp sa thải!

Đặng Thái Tuấn nghe Trần Đình Đại nói chuyện điện thoại, khuôn mặt càng nghe càng tím ngắt, thân hình run rẩy lẩy bẩy. Tay kéo lấy cánh tay Trần Đình Đại, van nài liên tục:

- Anh Đại, là tôi biết tôi sai rồi, tôi không nên nói năng lung tung!

Mặc cho Đặng Thái Tuấn nói thế nào, có biểu lộ ra sao, Trần Đình Đại trực tiếp hất tay gã ra. Sắc mặt đanh lại lạnh lùng. Cũng không phải chờ lâu, chỉ vài giây sau lập tức có điện thoại của Đỗ Hùng gọi đến, trực tiếp sa thải Đặng Thái Tuấn. Hơn nữa còn chỉ thị tổ bảo vệ ở bên ngoài, ngay lập tức ném Đặng Thái Tuấn ra ngoài. Còn nói là không muốn là cho Trần Đình Đại tiếp tục mất hứng thêm nữa.

Đặng Thái Tuấn thật không ngờ rằng, chỉ vì một câu nói vô tình như vậy, đã khiến hạ tròng mình quá thảm hại. Thế nhưng gã chưa kịp muốn làm hành động hối cải thêm nữa, đã bị mấy tên bảo vệ từ đâu xông tới, hùng hục lôi Đặng Thái Tuấn đi. Đặng Thái Tuấn biết mình có làm gì cũng vô dụng, căn bản Trần Đình Đại đã có ý muốn chơi gã từ trước rồi.

Đặng Thái Tuấn lúc này cũng không còn muốn nín nhịn nữa, mà lập tức phát tiết chửi liên tục:

- Thằng khốn nạn, thằng chó nhà họ Trần, tao với mày không thù không oán. Tại sao mày lại hại tao như vậy?

Nói rồi gã lại quắc mắt nhìn hai tên bảo vệ đang lôi mình đi, vùng vằng chửi tiếp:

- Chúng mày chỉ là hạng cu li, lúc trước dưới quyền tao còn cun cút nghe lệnh, còn nói nịnh hót tao. Cuối cùng cũng chỉ là con chó cho HCD mà thôi! Ha ha!

- Đỗ Hùng, Đỗ Hùng, uống công mười năm tao làm việc vất vả, cuối cùng mày lại đối xử với tao như vậy!

- Tất cả lũ chúng mày, sẽ có ngày chết không được yên!

- ĐỦ RỒI!

Trần Đình Đại lúc này liền quát to, sau đó trực tiếp song phi lao đến tát thẳng một phát vào miệng Đặng Thái Tuấn.

Bốp bốp!!

Trần Đình Đại liên hồi rít lên:

- Tao cho mày nói à, cho mày nói à? Vốn còn định tử tế chơi đùa với mày một chút! Sau đó sẽ cho mày quay lại làm việc, bởi mới đầu thái độ của mày không tệ, nhưng cũng mày là tao làm như vậy mới lộ ra bản mặt của mày!

Bốp bốp!!

Trần Đình Đại vừa đánh vừa nói, đánh đến mức Đặng Thái Tuấn quanh mép trào toàn máu. Đặng Thái Tuấn nghe thấy lời này của Trần Đình Đại liền cười ảo não, thống khổ, mắt căm hận nhìn Trần Đình Đại nói:

- Tha cho tao, ha ha, thằng khốn nạn như mày tưởng rằng tao ngu chác? Căn bản nếu hôm nay tao vẫn nhún nhường như súc vật, mày vẫn sẽ không tha cho tao!

Bốp!

- Còn nói?

Trần Đình Đại nghiêng răng đánh thêm một cái nữa, lúc này Đặng Thái Tuấn đã ngất xỉu, hai gã bảo vệ lại tiếp tục lôi gã đi ra. Trần Đình Đại quệt quệt hai bàn tay dính bết máu lên tấm khăn trải bàn gần đó.

Lúc này đám nhân viên từ lâu đã đứng bất động xem loạn, bắt gặp ánh lạnh lẽo của Trần Đình Đại lướt quanh, cũng không dám đứng yên nữa, mà lại ríu rít đi làm việc, chân tay còn nhanh nhạy hơn gấp mấy lần. Bất cứ ai cũng chỉ sợ mình chỉ cần không cẩn thận một chút trước nhân vật lớn này, thì hậu quả sẽ không khác gì Đặng Thái Tuấn kia. Ngay cả Đặng Thái Tuấn kia có là tổng quản lý, một nhân vật quyền lực như vậy, cũng chỉ vì một câu nói của Trần Đình Đại mà bị sa thải, vậy thì thử hỏi đám nhân viên này sẽ là cái gì.

Trần Đình Đại ánh mắt lại tỏ vẻ thỏa mãn, thân mình đặt phịch xuống một chiếc ghế bành ở đại sảnh. Trong lòng gã thầm nghĩ, bây giờ mình mới chỉ là người kế thừa của SSAD thôi mà tiếng nói đã uy lực đến như vậy. Thử hỏi sau này nắm trong tay cả SSAD còn có kẻ nào dám chống lại, càng nghĩ gã lại càng muốn Trần Gia Cảnh chết sớm hơn, như vậy gã sẽ nhanh hơn được sung sướng.

- Anh Đại!

Trần Đình Đại đang tận hưởng cảm giác đứng trên vinh quang, lúc này lại nghe thấy Nguyễn Trọng Kim lớn giọng gọi tới. Mắt hắn lại sáng quắc lên, khoe miệng kết đầy tà ý, lại xoa xoa tay đứng dậy.

Nguyễn Trọng Kim bước đến trước mặt Trần Đình Đại khẽ nheo miệng cười một cái. Trần Đình Đại tỏ vẻ sốt sắng hỏi:

- Người đâu?

- Còn bị lũ đàn em túm gọn ngoài kia!

- Nhanh cho vào đây, không biết tao đang sốt ruột hay sao!

- Em biết rồi!

Nguyễn Trọng Kim cười cười gãi gãi đầu nói, sau đó giơ hai ngón tay lên búng một cái kêu tách. Lập tức hai người đàn ông mặc vét tông nhả nhận lịch sự đang khóa chặt tay Miêu Yến và Đỗ An Thụy, kéo cả hai người đi từ phía cửa vào đại sảnh.

Trần Đình Đại vội vàng vàng bước tới, chột ngây người. Sau đó khuôn mặt băng lạnh quay lại nhìn Nguyễn Trọng Kim, hung dữ nói:

- Tại sao mày lại đối xử với con gái nhà người ta như vậy?

Bốp!

Trần Đình Đại lại giơ tay lên tát thẳng một cái vào mặt Nguyễn Trọng Kim, khiến gã đang cười cợt lại lập tức sợ hãi. Trong lòng Nguyễn Trọng Kim có chút tức giận, nhưng nghĩ lại, liền biết Trần Đình Đại lúc này đang muốn ra vẻ trước mặt mỹ nhân, cho nên hiềm khích trong lòng liền gạt sạch. Còn tiện miệng phối hợp luôn với Trần Đình Đại nhanh nhẩu nói:

- Tại sao chúng mày lại mạnh tay như vậy, mau buông hai người bọn họ ra! Có phải thấy người ta là phụ nữ nên dễ khi dễ hay không?

Hai gã mặc vét tông ngơ ngác nhìn nhau, nhưng cũng không dám nói gì. Lập tức thả hai người Miêu Yến và Đỗ An Thụy ra.

Đỗ An Thụy vừa thoát khỏi khống chế, liền tỏ vẻ hung hãn xông tới trước mặt Trần Đình Đại tát đến ‘bốp!’ vào mặt gã một cái. Trần Đình Đại lúc này vẫn cười nhạt, xoa xoa tay trên má. Thực ra gã đã sớm biết Đỗ An Thụy sẽ làm như vậy, gã có thể tránh được một cái tát này, nhưng gã không làm như vậy. Phần vì gã muốn lấy lòng Miêu Yến, phần vì, Đỗ An Thụy chỉ là con gái, lực tát đâu có thể là mạnh, chẳng khác nào gãi ngứa cho gã.

Trần Đình Đại lúc này bộ mặt lại giả vờ hóa lịch sự, khác hẳn với bộ mặt ác bá vài phút trước lúc đuổi Đặng Thái Tuấn, hẳn lúc này liên tục tỏ vẻ con ngoan trò giỏi, còn cười khỏ hòa ái nói với Đỗ An Thụy:

- An Thụy! Sao em lại đánh anh? Anh có gì không phải thì em có gì cứ nói thẳng, làm bàn tay vàng ngọc này bị thương làm anh rất đau lòng!

- Muốn mửa!

Đỗ An Thụy phun ra một câu, nhưng chưa để Đỗ An Thụy tiếp tục nói. Trần Đình Đại đã trực tiếp đi vòng qua người cô ta, bước đến trước mặt Miêu Yến, tỏ vẻ si ngốc, còn có chút ngượng ngùng, hai tay hơi run run đưa ra nói:

- Em, em vào ngồi trong này đi! Bữa tiệc này là anh đặc biệt chuẩn bị dành cho em!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Miêu Yến gặp nạn (3)

Trần Đình Đại sau đó liên tục khoa chân múa tay, nói rất nhiều thứ, thế nhưng Miêu Yến khuôn mặt vẫn không có một chút biểu lộ nào. Coi như gã Trần Đình Đại trước mắt chỉ là không khí. Trần Đình Đại nói nhiều đến mức mồ hôi chảy dài, trong lòng đã có chút tức giận. Trên mặt đã dần đỏ bừng bừng, cuối cùng Trần Đình Đại mới phát hiện, căn bản hắn có nói gì, Miêu Yến cũng chỉ coi hắn như không có. Còn hắn từ đầu đến giờ, chẳng khác nào nói chuyện với một khúc gỗ.

- Đủ rồi!

- Miêu Yến, em đừng có tránh nhẹ tìm nặng!

Miêu Yến khuôn mặt không chút biểu cảm, lúc này nhàn nhạt nói:

- Anh nói tôi tìm nặng gì cơ?

Trần Đình Đại nở nụ cười giật cục:

- Hặc hặc, anh vẫn luôn cảm thấy kì lạ. Phải chăng em có chút suy nghĩ không được bình thường! Đổi lại là một người phụ nữ khác, xin lỗi anh phải nói thẳng. Anh sẽ không từ tốn như vậy đâu, mà sẽ trực tiếp bế cô ta lên giường, rồi chà đạp!

- Sau đó, cô ta sẽ cảm thấy rất mãn nguyện. Bởi vì được một con người có vị thế và tài năng như anh để ý đến. Chính là phúc tích đức rất nhiều năm của tổ tiên cô ta!

- Miêu Yến, em nói đi, chỉ cần em chấp nhận anh! Lã Ân của em sẽ, là công ty thời trang đứng đầu cả cái thành phố này. Kẻ nào dám cản đường hoặc muốn chết, chính là tuyên chiến với SSAD!

Miêu Yến lúc này vẫn không nói gì, nhưng bất giác lại nở một nụ cười nhạt. Trong đó mờ mờ có thể thấy ý vị khinh thường. Thế nhưng điểm khinh thường này Trần Đình Đại lại không có nhìn thấy. Hắn lại ngỡ rằng chính mình bỏ công sức thuyết phục bấy lâu, cuối cùng Miêu Yến đã thông suốt suy nghĩ chẳng.

Cho rằng là vậy, Trần Đình Đại lại càng tỏ ra gấp rút hơn, hấp tấp nói:

- Đúng vậy, chỉ cần em nói, em yêu anh. Thứ gì anh cũng có thể cho em, Miêu Yến, em nói đi, có phải em đã bắt đầu cảm thấy có chút tình cảm với anh rồi không?

Trần Đình Đại càng nói mặt càng đỏ bừng, tim đập càng lúc càng nhanh. Ánh mắt nóng bỏng dán xuống khuôn mặt Miêu Yến, cứ như hắn cho rằng, chỉ trong chớp lát, lời nói đầy mỹ ý từ miệng của Miêu Yến sẽ tuôn ra. Cuối cùng thỏa mãn hắn theo đuổi bao nhiêu năm nay.

Thực ra đối với Trần Đình Đại mà nói, với thân phận và địa vị của hắn. Có không ít người con gái thậm chí còn xinh đẹp hơn, quyến rũ hơn Miêu Yến rất nhiều. Thế nhưng những loại con gái đó, Trần Đình Đại lại cảm giác không có chút thường thức, thậm chí lời nói ra tán tỉnh cũng chỉ là đùa cợt, không có sự thật lòng. Đơn giản chỉ là cảm xúc chiếm hữu thuần túy. Nhưng với Miêu Yến lại hoàn toàn khác, hắn đối với Miêu Yến luôn có một loại cảm giác nao nao khó tả, cảm giác như được chinh phục thật sự. Đổi lại nếu bây giờ Miêu Yến không chút do dự đồng ý, có lẽ bản thân hắn sẽ mất đi hứng thú đối với cô.

Miêu Yến lặng yên một lát, môi giật giật rất gọi cảm, nhưng hình như trong đó pha chút cảm giác phản nộ:

- Trần Đình Đại, tôi nghĩ anh đang bị hoang tưởng rồi! Anh lại luôn nghĩ con gái có thể tán tỉnh bằng tiền và quyền lực hay sao?

- Oh, nếu đổi lại là một người con gái khác, tôi không nắm chắc, có thể là sẽ đồng ý với anh! Nhưng cậu Đại à, cậu nghĩ tôi còn thiếu tiền hay sao?

Trần Đình Đại, nuốt nuốt nước bọt từng miếng, từng lời Miêu Yến nói như gáo nước sôi trào hắt vào mặt gã, nóng rất vô cùng. Trần Đình Đại tuy rằng lúc này rất tức giận, nhưng vẫn cố điều tiết tâm trạng thật tốt. Hắn không thể để thành quả chịu nhọc mấy năm trời hòa nhả chỉ vì muốn chinh phục Miêu Yến, vì một phút nóng giận mà sôi hồng bóng không. Cho nên mọi thứ phải hết sức kiềm chế:

- Có phải? Có phải em đã có người nào đó rồi không?

Trần Đình Đại lúc này nổi lên nghi hoặc, nghĩ rằng rất có thể Miêu Yến đã có người đàn ông nào đó, vì vậy lâu như thế hắn vẫn chưa có thành công. Miêu Yến vẫn không lạnh không nhạt hờ hững:

- Phải thì sao?

- Là ai?

Im lặng!

« Là ai? »

Trần Đình Đại lại hét lên thêm một lần nữa.

- Nếu tôi nói... Đó là Vũ Minh... Thì sao?

Miêu Yến suy nghĩ một chút cắn cắn bờ môi nói.

- Vũ Minh!

Trần Đình Đại tâm trạng căng như dây đàn, lúc này nghe Miêu Yến nói vậy, thần kinh căng như một quả bóng như được xả hơi, còn phá lên một tiếng cười lớn:

- Ha ha, Vũ Minh, Vũ Minh! Tốt, tốt, hóa ra là em thầm thương trộm nhớ cái thằng dở người, thằng bệnh tâm thần ấy sao?

Trần Đình Đại căn bản cho rằng, có khả năng Miêu Yến đã để ý đến một gã đàn ông nào khác. Vì vậy hắn luôn luôn cảm thấy trong lòng rất khó chịu, nhưng khi Miêu Yến lại nói rằng đó là Vũ Minh. Oh, Trần Đình Đại trong lòng đã tự thốt lên, là thằng em dở người của gã sao. Gã có chút nghi ngờ, thế nhưng lại không biết đặt nghi ngờ đây bắt đầu từ đâu. Hắn đã yêu thầm Miêu Yến rất nhiều năm, đến mức còn cho người theo dõi Miêu Yến, mọi hoạt động từ nhỏ đến lớn của Miêu Yến hắn đều nắm trong lòng bàn tay. Từ đầu đến cuối hắn coi Miêu Yến như một con búp bê, tùy thời lúc nào mình cũng có thể nắm giữ.

Vậy cho nên, dù gã có nghi ngờ, nhưng gã cũng không có chút cơ sở. Bởi hắn biết Miêu Yến, kì thật ngoài Vũ Minh ra thì không hề có gặp người đàn ông nào khác, kể cả các mối quan hệ kinh doanh với đối tác. Cũng chỉ là quan hệ xã giao mà thôi, hắn còn nắm giữ hành tung của Miêu Yến, vậy cho nên không có điểm nào chứng minh, hoặc là nghi vấn có thể nói dối.

Còn nữa, cho dù có thật là Miêu Yến nói dối. Như vậy cũng chỉ chứng tỏ, căn bản trong lòng Miêu Yến cũng không hề tồn tại bóng hình của một người đàn ông nào. Cho nên Trần Đình Đại tự cười cũng là có lý do, hắn cười vì chút gút mắc chính hắn đặt ra, lại được giải quyết bằng chính một câu hỏi thăm dò đơn giản. Nói dối sao, nực cười, cho dù nói thật cũng vậy, kết quả cũng không quan trọng.

Trần Đình Đại không bao giờ cho rằng, Miêu Yến lại có thể yêu một người đàn ông thậm chí bản thân mình còn không lo nổi. Như vậy chẳng khác nào là tự mua dây buộc mình hay sao, chưa nói làm sao có thể thỏa mãn cá nhân, nghĩ đến đây khuôn mặt Trần Đình Đại nổi đầy tà ý.

Miêu Yến căn bản không biết Trần Đình Đại đang suy nghĩ những gì, chỉ thấy sắc mặt của gã liên tục biến đổi. Chỉ thấy lời mình nói ra không ngờ không giống trong suy tính của Miêu Yến, sẽ chọc cho hắn tức giận. Mà lại làm cho hắn nổi hứng cợt nhả, hay là hắn điên rồi.

- Trần Đình Đại, mặc kệ anh suy nghĩ thế nào, nhưng cho dù anh có làm bất cứ điều gì...

Nói đến đây Miêu Yến dừng lại một chút, sau đó tiếp tục suy nghĩ. Liệu cô có nên nói ra rằng Vũ Minh đã hoàn toàn tỉnh lại, thậm chí còn đã khỏe mạnh như một người bình thường. Liệu điều này có làm Trần Đình Đại thay đổi suy nghĩ hay không, hay thậm chí còn sẽ từ bỏ ý định với cô. Miêu Yến còn cảm thấy, cho dù mình có nói ra chuyện này, Trần Đình Đại cũng không thể làm được gì Vũ Minh. Bởi vì hai người là an hem, cho dù có tức giận đến mấy, rốt cuộc nhất định sẽ phải bỏ qua.

Thế nhưng Miêu Yến lại không biết rằng, chính mình nói ra bí mật này, lại làm cho con dã thú trong mình Trần Đình Đại trở dậy.

- Trần Đình Đại, có lẽ anh còn chưa biết... Vũ Minh, đã tỉnh lại rồi. Hơn nữa, cậu ấy còn rất khỏe mạnh, bây giờ đã trở thành người bình thường!

Trần Đình Đại lúc này khuôn mặt đang cuồng tiếu, nghe thấy lời Miêu Yến chỉ càng cười lớn thêm.

- Miêu Yến, anh nghĩ trò đùa này nên dừng lại ở đây! Em lại còn muốn nói với anh, con người điên điên dở dở, liệt cả hai chân, sống thực vật sáu năm trời. Bỗng dưng tỉnh lại, trở thành một bạch mã hoàng tử để yêu em! Em nói đi, đây có phải là quá thần kì hay không?

- Thần Kì?

Miêu Yến nghe thấy hai chữ này lập tức mê mang.

Đúng vậy, nếu nhớ lại điều này, quả thực hết sức thần kì, nó cứ như một phép màu từ trên trời rơi xuống. Nếu nói cho người khác chuyện này, có thể họ cũng biểu lộ tâm trạng không khác Trần Đình Đại lúc này là mấy.

Miêu Yến lại tiếp tục nói, như muốn giải thích:

- Trần Đình Đại, lời tôi nói là sự thật, đúng vậy, nó thực sự là một phép màu của tạo hóa. Có thể anh sẽ không tin, thế nhưng anh không cảm thấy kì lạ sao? Tại sao tôi đang sống yên ổn bên Vũ Minh, cuối cùng bây giờ lại chuyển đến Hải Phòng!

- Tại sao!

Trần Đình Đại lúc này định có ý cười nhạt, nhưng lại bị câu nói thuyết phục của Miêu Yến khiến gã suy nghĩ đến. Đúng vậy, điều này thật sự là đáng nghi ngờ. Nếu Miêu Yến căn bản chỉ đang cố lừa dối hắn, vậy tại sao lại bỏ mặc Vũ Minh không chăm sóc, cô ấy đã chăm sóc Vũ Minh cả sáu năm trời. Ít

nhieu cũng sẽ có chút tình cảm, hơn nữa, với con người của Miêu Yến, tuyệt đối sẽ không bao giờ tuyệt tình đến mức bỏ mặc Vũ Minh.

Một giả thuyết thứ hai, đó chính là Vũ Minh đã chết, như vậy Miêu Yến mới bỏ đi. Nhưng mà điều này lại càng viễn vông. Vũ Minh đã chết, nhất định sẽ có lễ tang được cử hành. Trần Gia Cảnh mặc dù có thể vứt bỏ đứa con của mình, mặc cho nó tự sinh tự diệt, nhưng cũng không tuyệt tình đến mức con mình chết mà đến một cái lễ tang cũng không thể tổ chức.

Vì vậy suy nghĩ của hắn ngày càng đưa hắn đến điều mà khiến hắn sợ hãi. Nếu lời Miêu Yến nói hoàn toàn là sự thật, Trần Vũ Minh đã tỉnh lại. Như vậy đối với hắn tai họa ngập đầu ập đến rồi.

Trần Vũ Minh tỉnh lại, Trần Gia Cảnh một khi biết được thì coi như địa vị nắm chắc của gã bao nhiêu lâu nay có khả năng bị đập đổ. Trần Gia Cảnh biết con mình một khi có khả năng, nhất định sẽ không để khối tài sản khổng lồ rơi vào tay gã cháu họ mình, mà sẽ để lại toàn bộ cho con trai ông ta là Vũ Minh. Nếu chuyện đến mức này, Trần Đình Đại coi như từ một ông vua ngấp nghé đến đỉnh cao. Từ một vị hoàng thái tử có khả năng nắm bắt vương quyền của cả một đế quốc, sẽ bị đập xuống làm một thằng quèn không hơn không kém.

Nghĩ đến đây khuôn mặt Trần Đình Đại đã bắt đầu trắng bệch, khuôn mặt liên tục biến đổi cảm xúc. Khi cảm thấy chuyện này hết sức nực cười, khi lại cảm thấy nó là một cú hiểm họa vô cùng nghiêm trọng.

Cuối cùng, để tháo bỏ nghi vấn trong lòng, Trần Đình Đại đã thò một tay túm cổ Nguyễn Trọng Kim ở bên cạnh, hét vào mặt gã:

- Nói! Có phải thật sự như lời cô ta nói! Có phải cái thằng dờ người kia đã tỉnh lại?

Nguyễn Trọng Kim bị xóc lên bất ngờ, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền hốt hoảng:

- Cậu chủ, chuyện này tôi không rõ lắm. Bọn đàn em chỉ báo lại, tháng gần đây, quả thực trong ngôi nhà đó có ít tiếng đàn ông hay nói chuyện. Nhưng như vậy cũng không thể chứng minh Trần Vũ Minh đã tỉnh lại. Cậu chủ, theo tôi thấy cậu đã bị cô ta lừa rồi, chuyện như vậy làm sao có khả năng xảy ra!

Lời Nguyễn Trọng Kim nói, như một cú đấm giáng thẳng vào mặt của Trần Đình Đại. Có tiếng đàn ông nói chuyện, hơn nữa dạo gần đây hắn chú ý, tâm trạng Miêu Yến cũng có chút thay đổi. Như vậy lại càng khẳng định khả năng chuyện này là sự thật rất cao. Chẳng để Trần Đình Đại tiếp tục suy diễn thêm. Miêu Yến đã tiếp tục nói:

- Anh còn nghi ngờ ư, Vũ Minh đã rời khỏi nhà mấy ngày trước! Cậu ấy nói là đàn ông không muốn lệ thuộc vào phụ nữ, hơn nữa sau đó tôi còn biết cậu ấy rất thành công!

Miêu Yến nói đến đây, khuôn mặt biểu lộ một ít hạnh phúc. Hành động này lọt vào mắt Trần Đình Đại, càng khiến dã thú trong hắn không kiềm chế được hơn. Lúc này hắn bắt đầu, nhen nhóm một suy nghĩ, chính là, giết người.

Miêu Yến căn bản không để tâm còn như muốn trấn an Trần Đình Đại, để hắn không đi tìm Vũ Minh gây chuyện:

- Trần Đình Đại, anh yên tâm, Vũ Minh sẽ không tranh địa vị của anh ở nhà họ Trần đâu! Cậu ấy nói muốn đi lên từ chính đôi tay mình!

Miêu Yến suy nghĩ quả thật rất ngây thơ, cô căn bản không biết rằng. Lời này cô nói ra, càng làm tăng thêm ý định giết người của Trần Đình Đại. Hắn lúc này chính là muốn, giết Vũ Minh.

Bởi vì hắn cho rằng, không cần biết Vũ Minh có ý định với khoản kế thừa của SSAD hay không. Nhưng một khi đã để cho Trần Gia Cảnh biết được trạng thái của Vũ Minh, căn bản cho dù Vũ Minh có không muốn thừa kế, hắn vẫn sẽ nghiễm nhiên bị Trần Gia Cảnh chụp lên đầu cái quyền này, dù thế nào cũng không thể thay đổi.

Trần Đình Đại liên tục cười lạnh:

- Hà, hà, hà!

Bây giờ Trần Đình Đại đối với Miêu Yến, lại không còn cảm giác muốn chinh phục nữa. Bởi vì hắn đã khẳng định rằng lời Miêu Yến nói ra là sự thật, vậy cho nên cho dù hắn có dùng bất cứ cách gì. Miêu Yến căn bản cũng sẽ không bao giờ yêu hắn. Vì vậy hắn liền nổi lên một ý niệm, như một con dã thú sôi trào. Lúc này, hắn muốn chiếm hữu Miêu Yến.

- Kim à! Tôi muốn mời cô Miêu Yến đây, đến khách sạn của họ Trần ta ngủ một đêm!

- Cậu chủ, không phải là...

- Bớt nói nhiều, không thấy cô ấy có vẻ đang rất mệt mỏi hay sao!

Trần Đình Đại khuôn mặt nổi lên đầy sự tức giận cùng sợ hãi, còn có một tia dâm ý khê ẩn hiện. Nguyễn Trọng Kim căn bản không hiểu, vì lý do gì mà Trần Đình Đại lại thay đổi quyết định sau bao nhiêu lần. Trước đây nếu Trần Đình Đại muốn chiếm hữu lấy Miêu Yến, thì hắn đã có thể làm vô số lần. Bởi hắn có thể cho người bắt cóc cô ta, sau đó hành động. Rồi cuối cùng công an có tố cáo, cũng bị hắn dùng tiền bịt miệng. Căn bản bất cứ cô gái nào, hắn ta muốn thấy cô ta trên giường của mình, là hắn đều có thể có được. Chỉ duy nhất Miêu Yến, là cô gái hắn luôn trân trọng.

Miêu Yến thấy sắc mặt Trần Đình Đại thay đổi, đã thầm cảm thấy không ổn. Sau đó lại nghe thấy nhưng lời Trần Đình Đại nói ra, lúc này liền run rẩy từ trong trí óc:

- Trần Đình Đại, anh muốn làm gì?

Trần Đình Đại thấy Miêu Yến tỏ ra sợ hãi như vậy, còn như cảm thấy thỏa mãn. Cảm giác như bao nhiêu năm qua mình đã hành động không đúng, chính quyết định này mới là sáng suốt. Lẽ ra mình nên cho cô ả này thuộc về mình từ lâu rồi mới phải.

- Còn làm gì đây?

Trần Đình Đại lớn giọng, Nguyễn Trọng Kim lúc này mới cuống quýt:

- Không nghe cậu chủ nói sao, mời cô đây đến khách sạn Trần gia!

Hai gã mặc vét tông, lập tức răm rắp nghe lời. Mặc cho Miêu Yến dấy dựa cũng đã có một gã kéo đi, một gã còn lại trối tay Đỗ An Thụy, mặc cho cô ta chửi bới.

Trần Đình Đại lại quay sang nhìn Nguyễn Trọng Kim ra lệnh:

- Lập tức điều tra xem thằng Vũ Minh đang ở đâu, còn nữa, nếu tìm thấy rồi thì cũng không cần báo lại. Xử nó luôn cho tôi, làm xong phải tuyệt đối sạch sẽ!

- Anh Đại, em biết rồi!

Nguyễn Trọng Kim gật đầu, sau đó rời đi. Còn lại Trần Đình Đại cũng đi luôn không cách đó là mấy. Trần Đình Đại cho rằng, bất kể bây giờ dù Vũ Minh có điên hay tỉnh. Cũng nên cho người trừ hậu họa, bằng không một ngày tai họa ập xuống lúc đó có hối hận cũng không kịp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cái chết của Miêu Yến (1)

Lũng bang chợ Đổ, chỉ trong vòng chưa đầy mười mấy ngày. Từ một băng côn đồ nhỏ ở mức xứng đáng chỉ là hạng chót. Sau đó không biết vì lý do gì đã nổi lên đầu tôm cá chợ Đổ vào trong tay, cuối cùng có quyền lực nhất cả tuyến phố Phan Bội Châu.

Băng chủ Lũng bang là Cù Lũng, lúc này ngồi giữa một căn phòng nhỏ, ông ta đang ngồi trên một chiếc ghế bành rất lớn. Nếu hiện tại để bất cứ một thế lực nào trước đây còn tồn tại ở chợ Đổ, có thể sẽ đơn giản nhận thấy, căn phòng này, chính là căn phòng của băng Vĩnh mặt sẹo.

Đúng vậy, sau khi Cù Lũng tiêu diệt băng Vĩnh mặt sẹo, thống nhất các thế lực của chợ Đổ. Cuối cùng đã chiếm luôn cơ sở làm ăn này của Vĩnh mặt sẹo, sau đó chuyển trụ sở ngầm từ lòng đất lên đây. Có thể nói Lũng bang từ một thế lực chui lủi, bắt đầu nghiêm nhiên đường đường chính chính hoành tảo chợ Đổ.

- Anh Lũng, mấy người Dương Việt đã có mặt!

Cửa phòng mở ra, bước vào là một thanh niên mình đầy cơ bắp, nhỏ giọng nói vào trong. Cù Lũng lúc này đang mân mê chiếc bật lửa, kèm theo là điều thuốc lá ngậm trên miệng. Nhưng mỗi lửa liên tục vẫn không có hút. Thanh niên kia bước vào nói vài lời, Cù Lũng cũng chỉ gật gật đầu, nhưng tuyệt nhiên không nói gì. Chiếc bật lửa cháy đã lâu, đến mức đầu thanh sắt bao quanh đầu bật lửa đã có chỗ bị hun đỏ.

Bỗng Cù Lũng ném chiếc bật lửa thật mạnh vào phía góc tường. Chiếc bật lửa vừa lao vào góc tường đã lập tức nổ "đoàng" một tiếng, thanh niên cơ bắp kia, khẽ giật mình. Cù Lũng từ từ đứng dậy, ánh mắt lạnh lạnh ngược nhìn xa xăm phía trước. Phun ra vài câu, rất nhanh:

- Hôm nay đã đến ngày Lũng bang tiến đến bến cảng rồi, miếng bánh lớn như vậy cũng không muốn chia cho chúng ta!

- Gọi toàn bộ anh em đến đây!

Cù Lũng hét lên, thanh niên kia giật mình, sau đó lại hấp tấp chạy đi.

Cù Lũng sau khi nhất thống chợ Đổ, cộng thêm nắm cả tuyến phố Phan Bội Châu trong tay. Đàn em dưới trướng đã tăng lên rất nhiều, là một thế lực nổi lên uy hiếp đến những lão đầu đàn của giới anh chị Hải Phòng. Sau đó bị những thế lực đó gây khó dễ, Cù Lũng sau đó cũng vài lần dẫn đàn em đi gây sự lại, nhưng không thành.

Cuối cùng Cù Lũng dùng rất nhiều tiền, triệu nạp được thêm bốn người trong giới Võ Sư. Cù Lũng âm thầm coi bốn người này, là bốn chiến tướng của mình. Sau đó một lần dẫn đầu bốn chiến tướng, cùng đám đàn em, gây chiến với một thế lực của cảng Hải Phòng.

Thế lực này có thể nói là lớn gấp đôi Lũng bang, người cũng đông hơn rất nhiều. Thế nhưng lại bại dưới tay Cù Lũng và bốn chiến tướng, rồi lại phải quy

thuận Lũng bang. Cù Lũng cứ ngỡ đã chiếm được địa bàn của thế lực này tại cảng Hải Phòng, còn cho đàn em ở lại tiếp nhận địa bàn. Nhưng chỉ chưa được vài hôm đã bị mấy thế lực khác hợp người đến cướp lại.

Cù Lũng rất tức giận, nhưng cũng biết bản thân mình mới tiến chân vào cảng Hải phòng. Vẫn còn có nhiều thứ chưa biết rõ, vậy cho nên bị người ta gạt tay ra là điều dễ hiểu.

Dương Việt, người mà thanh niên cơ bắp lúc này đã từng nhắc đến. Chính là một trong bốn chiến tướng mới của Cù Lũng. Hôm nay bốn chiến tướng đã bị phân tán, ba người được cử đi chiếm địa bàn ở một nơi khác.

Lũng bang tuy chỉ mới nổi, nhưng đã được Cù Lũng thực hiện chính sách bàn tay to, muốn Lũng bang ngày càng lớn mạnh hơn. Cho nên bốn chiến tướng bị phân nhỏ đi khắp nơi, nhất thời không thể tập hợp được lực lượng mạnh nhất, chiếm lại địa bàn ở cảng Hải Phòng.

Chỉ có Dương Việt này, một lần được cử đi không ngờ lại thất bại trong gang tấc. Quay trở lại miễn cưỡng cho Cù Lũng có thêm một phần lực lượng. Căn bản Cù Lũng ban đầu cũng không biết rằng, mình đã cử Dương Việt đến hành động ở một khu vực thuộc thế lực, có thể nói là Đại Long Đầu của Hải Phòng, chính là Mãnh gia bang. Mãnh gia bang thâm căn cố đế, há lại dễ dàng bị một thế lực mới nổi như Lũng bang đụng chạm. Vì vậy có thể nói thất bại của Dương Việt đã có thể đoán trước.

Cù Lũng sau đó biết mình đã mắc sai lầm, cũng không thể trách được Dương Việt. Nên quyết định gọi Dương Việt trực tiếp trở về, không tiếp tục dây dưa với Mãnh gia bang. Còn ba chiến tướng khác Cù Lũng cũng muốn điều quay trở về để tập trung lực lượng, công chiếm cảng Hải Phòng. Thế nhưng cảng Hải Phòng tuy quan trọng, nhưng ngày một ngày hai khó có thể chiếm giữ. Phải cần có hậu phương thật vững chắc, mới có thể vững chân tại cảng Hải Phòng. Cho nên nhiệm vụ của ba chiến tướng còn lại, tạm thời vẫn không thể gỡ bỏ.

Cù Lũng gọi Dương Việt trở về, cũng đã có tính toán trước. Mình Dương Việt có lẽ không đủ, nhưng với kinh nghiệm thân kinh bách chiến của mình, Cù Lũng khẳng định có thể chiếm lại địa bàn không khó khăn gì. Nhưng chiếm được không có nghĩa là giữ được, Cù Lũng muốn đem quân đi đánh một lần này cũng chỉ là có ý định dần mất các thế lực ở cảng, rằng một ngày tao sẽ quay trở lại.

Dương Việt được gọi đến đã chờ ở ngoài, không lâu sau Cù Lũng cũng xuất hiện trước mặt Dương Việt. Ông ta giờ một điều thuốc trước mặt Dương Việt nhàn nhạt nói:

- Hút không?

Dương Việt cảm thấy nhiệm vụ của mình bị thất bại, rất xấu hổ, có chút bối rối:

- Anh Lũng...

- Đủ rồi, câu không cần nói gì cả, lần sau hành động nên chú ý hơn một chút. Đừng để chuyện như lần này tái diễn!

Cù Lũng mặc dù biết lỗi lần này, trực tiếp không phải là tại Dương Việt, mà là tại mình nắm bắt thông tin không rõ ràng. Lại còn cho Dương Việt đi làm bừa. Nhưng dù sao mình cũng là băng chủ, vẫn phải giữ mặt mũi, không thể nhận sai về mình, mà phải đổ cho đám thuốc hạ. Có như vậy mới khiến cho bọn đàn em phục, rằng mình không chỉ có nắm đầm, mà còn có trí óc siêu việt, mới có thể lãnh đạo cả một băng nuôi sống anh em.

Cù Lũng lại đưa điều thuốc lá ra, đến trước mặt Dương Việt. Dương Việt lúc này cũng không khách sáo, trực tiếp nhận điều thuốc, sau đó tìm hộp quẹt để châm. Nhưng chợt Cù Lũng đã rút ra chiếc bật lửa từ lúc nào, giờ lên mỗi một mỗi lửa cho Dương Việt. Dương Việt bỗng chốc trong lòng cảm thấy run run cảm động, cảm giác như mình đã làm sai rất nhiều, vậy mà người ta vẫn đối tốt với mình như vậy.

Trên thực tế Cù Lũng đã dùng chút mảnh khốc, lẫn lộn giảng hồ lâu như vậy, ông ta cũng phải có chút mảnh khốc mà thâm tóm thuốc hạ vào trong tay. Một vài động tác nhỏ, có thể khiến bọn chúng liều mạng vì mình.

Chốc lát sau đã thấy đoàn đoàn người từ đâu kéo đến, rất đông. Ước chừng phải đến gần hai trăm người, đi đầu là thanh niên lúc này, đang bước đến gần Cù Lũng.

- Anh Lũng, đây là toàn bộ anh em có thể gom góp được. Còn lại đã bị ba người Đặng Hùng, Tuấn Sơn, với Lã Đặng Tử đem đi hết!

- Ừm, ít như vậy, nhưng miễn cưỡng vẫn đủ!

Cù Lũng gật đầu, ba người mà thanh niên kia vừa nói, chính là ba chiến tướng còn lại của Cù Lũng. Được Cù Lũng cử đi nhưng nơi có chỗ tốt béo bở ở Hải Phòng làm việc. Trên thực tế quân số cả thế của Lũng bang sau này đã tăng lên rất nhiều, còn nhờ có đã thâm tóm được thế lực bại dưới tay Lũng Bang ở cảng Hải Phòng. Quân số đã chớp mắt tăng lên mấy trăm người, chạm mốc vượt quá năm trăm. Có thể nói là đông kinh người.

Cù Lũng rít rít hơi thuốc dài, sau đó ném điều thuốc đỏ rực ở đầu xuống đất. Lấy mũi giày đi di mạnh cảm giác như đang xả hận. Vừa xả ra khói thuốc vừa hét:

- LÊN XE!

- DẠ! ANH LŨNG!

Lại có loạt loạt âm thanh hô lên đáp lại. Mười chiếc xe Container đã chờ sẵn, loạt loạt người bước lên. Cù Lũng và Dương Việt cũng bước lên một chiếc xe Toyota sáu chỗ, dẫn đầu cả băng âm thầm rú ga lên, ra khỏi chợ Đổ.

...

Có ba chiếc xe lần lượt rời khỏi nhà hàng của HCD, trong đó có hai chiếc đi về một hướng, một chiếc còn lại đi về hướng khác.

Miêu Yến bị một người đàn ông mặc vét tống lên chiếc xe đầu tiên, theo sau là xe của Trần Đình Đại. Trần Đình Đại lúc này ngồi cạnh Đỗ An Thụy không chế cô ta. Không những vậy còn không ngừng dõ dặt đòi hỏi. Hôm nay Trần Đình Đại không chỉ muốn thu Miêu Yến vào trong tay, mà còn muốn thu luôn cả Đỗ An Thụy. Trong lòng đã đầy tà niệm, Trần Đình Đại cũng không còn thiết thứ gì nữa.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau, chạy nhanh vù vù lướt trên phố. Bên trong xe không ngừng có tiếng la hét đầy dục của Đỗ An Thụy.

Rầm!!!

Một tiếng động to như bom nổ bất chợt vang lên. Chiếc xe phía trước trở Miêu Yến chạy quá nhanh, bị một chiếc xe Container đi ngược chiều đâm vào.

Rầm!!!

Cảnh tượng kinh hoàng diễn ra. Chiếc xe đen nhỏ gọn sau đó bị đâm cho méo mó tung lên không trung. Hất văng sang một bên đường, lại phát ra âm thanh rầm một cái rất lớn nữa.

Xe của Trần Đình Đại đi phía sau luống cuống phanh lại, liên tục có tiếng phanh rít rít và lớp bốc khói trắng.

Trần Đình Đại trong xe hai mắt tròn trũng, phần nộ sâu thâm rít lên, rít lên từng âm thanh sào nhào không cam lòng:

- KHÔNG!!!!

Kèm theo là ánh mắt gắt gao nhìn xuống chiếc xe nhỏ bé bẹp dúm. Bên trong đó, là người con gái hắn đã theo đuổi không biết bao nhiêu năm, Miêu Yến. Trần Đình Đại hai tay buông thõng xuống, hai mắt dờ dẩn. Trong đầu của gã bỗng vang lên âm thanh dịu dàng lạnh lẽo của Miêu Yến

Anh vĩnh viễn không thể chiếm được tôi!

Câu nói ấy liên tục vang lên, khiến cho Trần Đình Đại ôm đầu sầu khổ, miệng liên tục nói những lời hời hợt:

- Miêu Yến, Miêu Yến, anh biết anh sai rồi, anh không nên làm như vậy đối với em. Đáng nhẽ ra anh phải trân trọng em hơn nhiều nữa, chỉ cần em không sao, anh chỉ cần nhìn thấy em mỗi ngày cũng được.

Đỗ An Thụy một bên quần áo xộc xệch, trúng kiến cảnh kinh hoàng trước mắt. Khuôn mặt cô ấy cũng trắng bệch, trong lòng vô tận hận ý trào lên hướng tới Trần Đình Đại. Thấy hắn đang không ngừng tự nói một mình như kẻ tâm thần. Đỗ An Thụy dù hận hấn thấu xương, nhưng cũng có gì đó thương cảm.

Môi Đỗ An Thụy không ngừng run rẩy, cô ta lấy tay đẩy mạnh Trần Đình Đại ra, sau đó dùng sức điên cuồng đập tới cánh cửa. Tên mặc vét tông lái xe phía trước khuôn mặt cũng đang ngậy ngốc, lúc này gã cũng chẳng quản Đỗ An Thụy làm gì.

Sau đó Đỗ An Thụy mở được chốt khóa cửa, sợ hãi bước xuống. Nhìn tới chiếc xe bị gặp nạn phía trước. Trong lòng có một cổ cảm giác rằng mình vẫn có thể cứu người, loạng choạng chạy đến chiếc xe kia, không ngừng kéo đồng hồ vụn bời xuống, ánh mắt vẫn mang một tia hy vọng.

...

Cù Lũng dẫn đầu đoàn xe của Lũng bang, ánh mắt bốc lửa đang nhìn về phía trước. Bỗng nghe thấy tiếng va chạm lớn như bom nổ ở phía sau liền giật mình, sau đó hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Một tên thanh niên, chợt bắt máy điện thoại, sau đó nghe xong cuộc gọi môi liền mấp máy chút lo lắng nói:

- Anh Lũng, không tốt rồi, xe của chúng ta chạy quá nhanh! Không ngờ gặp phải một thằng điên chạy cũng nhanh không kém, ngược chiều. Cuối cùng đã gây tai nạn, đâm cho chiếc xe kia tan nát. Sợ rằng người trong chiếc xe đó cũng đã toàn bộ mất mạng!

- Cái gì?

- Anh em có làm sao không?

- Không có việc gì, xe của chúng ta là xe Container, rất chắc chắn. Gây xong tai nạn, đầu xe cũng chỉ méo lại có một chút!

Cù Lũng cuối cùng thở dài, trong lòng ông ta có chút máu lạnh. Xong pha giang hồ có lúc nào mà không phải đổ máu, chết vài người, đối với ông ta không thành vấn đề. Cái ông ta lo nhất, rốt cuộc vẫn chỉ là người của mình. Cù Lũng chỉ suy nghĩ một ít, xong đó cất giọng chẳng quan tâm:

- Kệ nó, tiếp tục đi, chiếc xe của chúng ta không làm sao thì lại lên đường!

- Dạ, anh Lũng!

Thanh niên kia đối với quyết định mang tính vô nhân đạo này của Cù Lũng thì cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên. Rút chiếc điện thoại ra bấm bấm vài số gì đó, sau đó lại tiếp tục lại chiếc xe Toyota sáu chỗ tiếp tục chạy như điên. Đoàn xe Container phía sau cũng lại chuyện bánh, cứ coi như vụ tai nạn vừa rồi chưa từng xảy ra.

Đối với Cù Lũng mà nói, quyết định này tuy có chút vô nhân đạo. Thế nhưng đổi vào tay người khác, sợ là còn ác độc hơn Cù Lũng rất nhiều, có thể không trực tiếp đi luôn như Cù Lũng. Mà lại còn quay người trở lại, thanh toán luôn người bị nạn, cho chết hẳn. Như vậy chỉ cần đền bù một số tiền cho gia đình nạn nhân là xong chuyện, không nhất thiết phải có nghĩa vụ chăm sóc cả đời cho người bị nạn. Rất phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Cái chết của Miêu Yến (2)

Ánh mắt Cù Lũng sụp xuống vô tình, thế nhưng Cù Lũng lại không biết rằng. Chính vì sự hồ hững vô tình ngày hôm nay, mà sau này chính ông ta phải trả một cái giá rất đắt.

Trần Đình Đại ngây ngốc trên xe bấy lâu, bỗng khoe mắt giật giật dữ tợn nhìn lên. Một chân dùng sức bình sinh đạp thật mạnh vào cánh cửa xe, lao xuống xe. Hắn ta muốn tìm kẻ gây ra tai nạn tính sổ. Nhưng Trần Đình Đại vừa xuống xe, đã thấy đoàn xe Container rất dài chạy qua. Chiếc xe gây ra tại nạn cũng không có thấy đâu.

Trần Đình Đại tức giận như điên lại rít lên, mắt đỏ đầy vằn máu:

- Không! Không thể nào!!

Bịch! Bịch!

Liên tiếp dùng những cú đá, đạp thẳng vào chiếc xe của mình như để phát tiết. Trần Đình Đại kêu gào:

- Tao sẽ giết hết chúng mày, từng người, từng thằng. Đừng mong có thể sống yên ổn!

Gã mặc vết tông trong xe, bị Trần Đình Đại đạp mạnh vào thân xe, cảm thấy rất hoảng sợ. Chứng kiến chuyện kinh hoàng trước mắt như vừa rồi, gã cảm giác như vừa trong gang tấc thoát khỏi tử thần. Còn bây giờ lại hứng trọn ý muốn giết người của Trần Đình Đại, quả thật rất khổ tâm.

Trần Đình Đại liên tục đá dẫm, chóc lát sau có vẻ hòa hoãn lại. Dường như hắn ta đã lấy lại được bình tĩnh, biết rằng mình lúc này có tức giận cũng không thể làm gì. Phải thật tỉnh táo sáng suốt, mới mong sau này có thể báo được thù này. Trần Đình Đại tuy trong lòng lúc trước có ý định nảy sinh, muốn chiếm hữu Miêu Yến. Nhưng trong thâm tâm của hắn ta, lại hết sức yêu thương Miêu Yến, thật lòng. Chứng kiến Miêu Yến chết trước mắt mình, thật không có lời nào diễn tả nổi. Ruột gan hắn lúc đó quặn thắt, nước mắt và bi thương trào lên. Cứ như chính mình so với Miêu Yến, rằng hắn ở trong chính chiếc xe gặp nạn đó, còn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

- Điều tra... Là kẻ nào... Đã làm ra chuyện này!

Trần Đình Đại khôi phục lại được giọng nói lạnh lạnh, nhưng vẫn không dấu nổi bi thương, ra lệnh cho thanh niên mặc vết tông trong xe. Thanh niên kia đang hoảng sợ, lúc này cảm thấy Trần Đình Đại đã thanh tĩnh, liền vội vã gật đầu. Trong túi áo ngực của gã rút ra một chiếc điện thoại, gã nói năng gì đó rất nhiều, rất lâu. Dường như còn có tiếng đe dọa uy hiếp. Trần Đình Đại lúc này cũng chẳng quan tâm đến gã, lẳng lặng nhìn về chiếc xe gặp nạn của Miêu Yến, ánh mắt ngập tràn bi thương cùng đau khổ. Lững thững bước từng bước, rất chậm, đi đến phía đó.

Đỗ An Thụy lúc này cũng đang bối rối vụn vỡ của chiếc xe. Trong mắt cũng tràn ngập đau khổ, đối với vị Tổng Giám Đốc này. Trước đây có thể cô không tiếp xúc gần gũi, nhưng khoảng thời gian này có thêm chuyện của Vũ Minh. Kéo khoảng cách giữa hai người lại rất nhiều, bất giác chỉ là quan hệ nhân viên đồng nghiệp, đã thành tình cảm chị em rất thân thiết. Chứng kiến Miêu Yến chết ngay trước mắt mình, Đỗ An Thụy không đau lòng thì chính là quái vật.

Đỗ An Thụy bối rối rất lâu, bàn tay đã xước đầy máu bởi những mảnh vụn của chiếc xe. Vừa bối rối vụn vỡ này, Đỗ An Thụy lại càng sụt sùi không ngớt. Khuôn mặt xinh đẹp ánh lên nhiều tia hi vọng hữu hình. Chóc lát, đã dần xuất hiện một thân ảnh hiện hiện lộ ra. Thân ảnh ấy tuy bị thương nhưng vẫn giữ được nét đẹp thuần túy, miệng trào ra máu, hơi thở khó khăn. Nhưng ánh mắt to tròn long lanh, vẫn như đang mỉm cười.

Đỗ An Thụy kích động hét lên:

- Chị Miêu Yến!

Không ngừng sụt sùi, Đỗ An Thụy chẳng quan đau rát ở tay. Bối rối mặt vụn của thân xe còn nhanh hơn. Máu từ tay Đỗ An Thụy tứa ra từng tia, còn

chảy nhỏ giọt. Điều gì khiến một cô gái có sự can đảm phi thường đến như vậy. Nếu đổi lại bình thường, Đỗ An Thụy nhìn thấy máu, đã lập tức hét toáng. Nhưng trong lúc này, thì những chuyện nhỏ nhặt ấy, Đỗ An Thụy lại chẳng cảm thấy mình nên quan tâm.

Mái tóc dài bết bết lại bởi những giọt máu đỏ thẫm, Miêu Yến trên miệng khẽ nở nụ cười mỉm.

- An Thụy à...

- Chị Miêu Yến... Hức! Chị không cần phải nói gì cả... Cố gắng giữ sức. Rất nhanh... Chúng ta sẽ đến bệnh viện thôi!

- Nói với Vũ Minh...

- Em không nói bất cứ điều gì cả... Có đảm lượng... Thì chị tự đi mà nói! Hức hức!

Đỗ An Thụy kêu gào, tay vừa gạt mảnh vụn vừa khóc. Miêu Yến cứ như vậy thều thào điều gì đó, Đỗ An Thụy chỉ biết lắc lắc đầu và khóc, phía sau Đỗ An Thụy là Trần Đình Đại, khuôn mặt tràn đầy thống khổ. Hắn cũng khóc, hắn cũng lí nhí trong miệng:

- Miêu Yến, rốt cuộc nó đã cho em thứ gì, em đến như vậy vẫn còn...

- Vũ... Minh...

Miêu Yến khẽ than lên hai tiếng cuối cùng, ánh mắt ngược lên nhìn bầu trời đêm. 'Miêu Yến à, cậu còn nhớ không, ngày xưa, chính cậu đã lừa mình. Mình vĩnh viễn không quên điều ấy, thế giới này, không chỉ có duy nhất một thứ tồn tại, khiến chúng ta phải đau lòng, phải không?'. Giọng nói của Vũ Minh vang vọng đâu đây, cùng với khuôn mặt đầy vẻ trêu chọc của hắn, in sâu trong tâm trí Miêu Yến. Chết, vẫn luôn như vậy.

Ở một nơi, cách nơi này, rất xa. Cũng có một trái tim đang rỉ máu. Vũ Minh bất chợt cảm thấy tim đau nhói, như có một vật nhọn đánh vào linh hồn. Hắn khẽ than lên:

- Là ai? Cuối cùng là ai bị tổn thương, khiến ta bị trừng phạt linh hồn tương liên...

Bất cứ tu luyện đạo nhân nào, một khi đã tu luyện, có thể cảm nhận được mệnh đạo. Lúc đó sẽ có một thứ xuất hiện, được gọi là 'trùng phạt tương liên'. Trùng phạt tương liên vô hình, tựa như thiên kiếp bất cứ lúc nào cũng có thể đánh xuống. Nó chỉ xuất hiện như một dấu hiệu, báo trước cho tu luyện đạo nhân. Rằng người, sẽ biết một sự thật khiến người phải liên tục thống khổ, một người người hết sức quan tâm, sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng mà tuy vậy, tuy nói rằng bất cứ tu luyện đạo nhân nào cũng có thể cảm nhận trùng phạt tương liên. Nhưng nó lại như một biến số, có thể xuất hiện, có thể không. Tựa như ông trời có ý tốt muốn báo trước cho người, thì mới phủ xuống trùng phạt tương liên, còn không thì đến khi người phát hiện ra người người quan tâm gặp tai ương. Người cũng chỉ có thể ngờ ngàng trong đau khổ.

Trùng phạt tương liên xuất hiện, tuy đánh thẳng vào linh hồn, rất đau đớn. Thế nhưng bất cứ tu luyện đạo nhân nào, đã được hưởng chịu nó, còn hơn một ngày kia nhận được thứ trước mắt thật thảm khốc. Đến lúc đó so với bị trừng phạt tương liên phủ xuống, còn đau đớn gấp trăm ngàn lần.

Khóe miệng Vũ Minh trào ra một tia tơ máu, hắn bị phản phệ lại trong quá trình dùng Hồn Thể chống lại trùng phạt tương liên. Nếu hắn cứ như vậy, bỏ mặc trùng phạt tương liên hoành hành, thì không phải hậu quả chỉ là có chút đau nhức như người ta vẫn nói. Mà hắn sẽ phải chịu sự dày vò, thốn thức vĩnh viễn cả đời, rất đau khổ.

Kiếp trước, lần đầu tiên khi có người nói với hắn rằng. Trên thế gian này, có tồn tại một thứ là trùng phạt tương liên, hết sức đau khổ. Có thể làm cho người trong phút chốc có trăm ngàn loại đau đớn, cảm xúc của người sẽ bị dày vò, càng dày vò nhiều hơn, người sẽ càng đau khổ lớn hơn. Có thể vì vậy mà làm cho người trở nên điên dại, nếu người không thể thoát khỏi nó, thì đời này người mãi mãi chỉ là kẻ ngờ ngợ ngẩn ngẩn, giống như người bị tẩu hỏa nhập ma vậy, hết sức điên dại.

Lời đó nói ra, Vũ Minh lúc đó vĩnh viễn không tin. Thế nhưng sau đó hắn đã phải tin, tin rất nhiều, còn tin trong đau khổ. Lần đầu tiên hắn cảm nhận trùng phạt tương liên, là khi đó vị sư phụ hắn hết sức tôn sùng đã qua đời. Người đã nuôi nấng hắn từ nhỏ đến lớn, hắn coi người đó như cha ruột của mình. Đến khi sư phụ hắn qua đời, hắn cảm nhận được trùng phạt tương liên, lúc này hắn mới dám tin thứ đó thực sự tồn tại.

Trăm ngàn loại cảm xúc không ngừng xáo trộn, hiển hiện trên khuôn mặt Vũ Minh, đầy cảm khái. Hắn chậm rãi di chuyển, mang theo ánh mắt pha trộn. Dần dần vùng cước bộ, bám lên một nhánh cây, từ đó vùng thân tung lên không trung. Cảm nhận gió và không gian, hắn ngược lên nhìn bầu trời. Hắn cũng có thể cảm nhận, giống như hắn, lúc này, người đó cũng đang nhìn bầu trời. Chỉ có điều người đó nhìn lên bầu trời với ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, còn hắn là ánh mắt hết sức bi thống.

Người đó còn mỉm cười, còn nói với hắn rất nhiều lời yêu thương, mà hắn không thể nào nghe rõ ràng. Người đó nói với hắn rằng, nếu một ngày có thể gặp lại hắn, người đó vĩnh viễn sẽ không để cơ hội tuột mất. Còn nói với hắn rằng, thế gian có rất nhiều thứ, không chỉ có duy nhất một thứ có thể làm cho con người ta đau khổ. Nếu cứ mãi tràn ngập trong đau khổ, sẽ chỉ nhận lại là bi ai oán hận. Học cách sống với nó, vượt qua nó, sẽ tìm được hạnh phúc trong khổ đau trùng trùng.

Vũ Minh vươn ngón tay vuốt nhẹ lên gò má. Ánh mắt hắn sắc lạnh, nhưng dưới ánh mắt đó là từng dòng nước mắt nấn nấn đang chảy dài. Ngón tay Vũ Minh kéo qua, cũng chỉ có thể ngăn dòng nước mắt ngừng chảy xuống chốc lát. Lệ đầm lại rơi, Vũ Minh cũng chẳng quản nó còn rơi nữa. Trong màn đêm, hắn lướt đến gần một khóm trúc. Rút một con dao nhỏ sắc bén, hắn cắt ngọt một đoạn trúc xanh mơn mẫm.

Hắn cẩn thận đeo gọt, từ từ, chậm chậm, rất chậm. Rồi cuối cùng, hình bóng một thứ hiển hiện ra trước mắt hắn. Một cây sáo trúc, rất đẹp, mùi trúc tỏa

huong ngào ngạt bay lên. Vũ Minh khóc mũi cay nồng, nước mắt chảy và thở dài. Hắn đưa cây sáo, khẽ đặt lên môi, tiếng sáo bắt đầu ngân vang. ‘ Tư tư...’

Trong màn đêm tĩnh lặng, bỗng có tiếng sáo vang, hết sức da diết. Thổi bay đi nghiệt khí u ám, từng cảm xúc như hòa lẫn với tiếng sáo ấy. Thật sự nó rất buồn và thương tâm, khiến cho con người ta chìm vào một thứ cảm xúc hỗn tạp rất khó nói.

Đây là khúc nhạc kiếp trước Vũ Minh rất hay thổi, khúc Tiêu Diêu Hồn. Khúc nhạc này ban đầu cũng chẳng có tên, là hắn tự đặt cho nó. Sự phụ hấn qua đời, sau đó hắn dùng hết tâm sức mà sáng tạo ra khúc nhạc này, gửi cảm xúc của chính mình vào trong nó. Hắn còn cảm giác như chính mình đặt linh hồn cho nó, khiến cho nó có thể cảm nhận được vạn vật, hòa quyện vào vạn vật.

- Là tiếng sáo của ai giữa đêm khuya như vậy, chẳng lẽ ở đây cũng có người khác sao?

- Rất có thể là người trong đoàn chúng ta!

- Không thể nào, ban đêm nguy hiểm như vậy, không có người nào trong đoàn của chúng ta dám bước ra khỏi đây!

- Vậy anh nói xem là ai?

- Yên lặng, tôi muốn nghe khúc nhạc...

Rất nhiều âm thanh vang lên, nhiều người giữa màn đêm tịch mịch sợ hãi. Nghe thấy tiếng sáo liền phấn chấn tinh thần lên, xua tan sợ hãi, nhưng thay vào đó lại là cảm xúc buồn rười rượi mà khúc nhạc mang lại. Nhiều âm thanh suy đoán, nghi vấn, rồi bồi hồi cảm thán.

Tòng Linh là người duy nhất không biểu lộ tâm trạng, nhưng thực ra lại là người có suy nghĩ sâu sắc nhất.

Thậm chí, Tòng Linh đã có thể mơ hồ đoán ra, ai là người đang thổi khúc nhạc này. Thế nhưng anh ta vẫn lẳng lặng chẳng nói một lời, chỉ nhắm mắt. Anh ta cũng biết hưởng thụ, là cũng muốn nghe khúc nhạc này. Khúc nhạc thổi lên, khiến Tòng Linh nhớ đến một số chuyện đau lòng.

Liễu Bảo Trang tâm trạng ngây ngất, trên mặt còn xuất hiện vài giọt nước mắt. Như chính cô ta cũng hòa vào khúc nhạc, muốn một lần xoa dịu nỗi đau của người thổi khúc nhạc này.

‘ Tư tư...’, tiếng sáo vẫn vang lên trong đêm, rất dài. Một bản nhạc thông thường chỉ vài phút, là đã đủ đưa con người ta cảm nhận đủ trải nghiệm của nó. Còn bản nhạc từ tiếng sáo này, đã thổi mười mấy phút mà vẫn chưa dừng lại, càng nghe càng muốn tìm người ta đau nỗi hơn.

- Đủ rồi! Tôi không nghe nữa, muốn dầy vò người ta chết hay sao!

Một số người trong lòng đã rất đồng cảm, thậm chí còn muốn không kiềm chế nổi. Còn muốn roi nước mắt xuống để xả tâm tư, thế nhưng còn ngại mình là phận nam nhi. Đàn ông mà dễ dàng roi nước mắt như vậy thật cảm thấy rất xấu hổ. Nên trực tiếp kiềm lý do muốn thoái thác chạy trốn.

Tư tư...

Sáo trúc vang lên một hồi cuối cùng rồi cũng dứt hẳn, đưa những người nghe nó lâm vào trầm lắng.

Vũ Minh đặt cây sáo xuống, rất nó vào trong ngực. Sau đó lại thi triển thân thủ, trở lại những nhánh cây, vung lên không trung.

- Uy! Cô đang làm cái gì vậy!

Vũ Minh khẽ cười gượng, hù chọc Liễu Bảo Trang một cái để lấy lại tinh thần. Đã thấy Liễu Bảo Trang mắt đỏ đung đung, khóc òa lên lao vào ngực hắn.

- Hừ hừ, anh không nghe thấy sao! Vừa nãy có người thổi khúc nhạc, thật sự rất đau lòng!

Liễu Bảo Trang sụt sùi, còn Vũ Minh thì trong lòng trầm xuống thở dài. Không nghĩ chỉ vì một mình mình đau lòng, thổi một khúc nhạc, đã kéo theo nhiều người như vậy đau lòng giống mình nha.

- Nín đi, chỉ là một khúc nhạc, mà cũng khóc thành ra như vậy! Bây giờ là người lớn hay trẻ nhỏ hả?

Vũ Minh gất nhẹ, Liễu Bảo Trang ngược lên nói:

- Nhưng thực sự rất đau lòng...

- Nha, anh còn nói tôi, đồ không biết xấu hổ, chính mình cũng vừa khóc. Còn nói không phải vì khúc nhạc ấy rất buồn...

Liễu Bảo Trang nhìn thấy khóe mắt Vũ Minh cũng mọng đỏ, liền reo lên. Cô ta thực không biết rằng, Vũ Minh khóc thực sự không phải vì khúc nhạc như cô ta, mà là vì từng phật tương liên.

Xong rồi Liễu Bảo Trang lại nhào vào ngực Vũ Minh, lại tiếp tục khóc. Rồi lại thì thào:

- Nhưng anh rất tốt, không giống bọn họ, còn cố nén cảm xúc. Thực sự rất muốn khóc, nhưng còn vì chút sĩ diện hão... Tôi ghét loại người ấy!

Vũ Minh lặng lẽ thờ dài, bàn tay vỗ vỗ nhẹ sau lưng Liễu Bảo Trang như bao bọc. Màn đêm lại tiếp tục buông xuống, phù mờ đi một số thứ đau thương trên thế gian vừa mới qua.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thế Giới Hoàng Liên Sơn

Ngao hồng!

Hồng!!

- Là thứ gì vừa mới kêu vậy?

Không gian vừa mới tịch mịch sau khúc nhạc không lâu, lại bị phá vỡ bởi tiếng gào rú của một thứ gì đó, rất ghê rợn. Âm thanh như buốt tận tâm can, đánh vào trí óc, khiến người ta run rẩy ghê người. Âm thanh ấy kéo dài vun vút không ngớt.

- Cương Thi Ngân?

Vũ Minh khẽ thốt lên, hẳn cảm giác không tin vào tai mình. Đây chính là ‘Cương Thi Ngân’, hẳn chỉ được nghe đúng một lần, kiếp trước là một lần cùng sư phụ hắn tiến vào U Hạp Cốc hoang vắng. Cộng thêm nơi đó là chiến trường cổ địa, mới có thể kiến thức Cương Thi Ngân. Thật không ngờ bây giờ lại nghe thấy lần nữa.

Cương thi sinh trưởng nơi ám khí nồng đậm, oán khí tròng chất vô số năm tháng. Linh hồn bị giam cầm trong thân xác, khiến cho thân thể không thể nào bị hư thối. Cuối cùng thù hận bất cộng đái thiên với thiên địa, sinh ra hung tàn bạo ngược, ngay cả linh hồn cũng bị mất đi lý trí. Trở thành thứ quái vật quái thai bàng môn tà đạo.

Thông thường, ở Đông Á Đại Lục cũng rất ít khi nghe thấy tiếng Cương Thi Ngân. Bởi lẽ, Cương Thi Ngân là đại diện cho tử vong, bất cứ gia tộc nào, một khi xuất hiện một xác cương thi. Đều là điềm báo trước rủi do phi thường tồi tệ, cũng giống như ở thế giới địa cầu có truyền thuyết, tiếng quạ đen kêu là điềm báo người chết vậy, tuyệt đối là điềm hung tinh.

Tiếng Cương Thi Ngân liên tục kéo dài vang lên, trấn cho không ít người hồn bay phách lạc. Từ tận sâu đáy lòng run rẩy sợ hãi, cảm giác tứ chi đều không thông suốt.

Vũ Minh thần sắc cũng xuất hiện không tốt cho lắm. Trong đầu hắn lúc này nổi lên vô vàn suy nghĩ, từ cổ đại cương thi của Miếu Thần Bà. Hay đây lại là một xác cương thi hoàn toàn khác. Tiếng Cương Thi Ngân rống lên trong màn đêm, âm thanh vang lên như dội vào vách đá. Bốn phía rộng lớn mênh mông, căn bản rất khó phát hiện ra vị trí Cương Thi Ngân chính xác ở đâu.

Chỉ thấy Tông Linh khuôn mặt đều co lại, cảm giác của anh ta cũng rất kì quái về điều này.

Bi Nhân Thanh thân là trưởng đoàn, bất cứ thứ gì phát sinh đều phải đi đầu tàu. Cho nên tiến đến gần Bi Nhân Thanh cất giọng trầm trầm hỏi:

- Đây là tiếng kêu gì vậy, nghe thật ghê rợn. Cậu có biết đây là loài động vật nào hay không?

Bi Nhân Thanh cho rằng Tông Linh có kinh nghiệm lăn lộn trong rừng núi này bấy lâu, cho nên kiến thức về nó cũng là phong phú nhất. Thế nhưng, hành động tiếp theo của Tông Linh chỉ làm Bi Nhân Thanh thất vọng. Tông Linh lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy âm thanh loại này, trước đây chưa từng gặp qua! Nhưng tôi có cảm giác lần này nhất định rất nguy hiểm, mọi người tốt nhất không nên rời khỏi đây. Ở chỗ này có Thần Bà phù hộ, ít nhất sẽ được an toàn. Còn nữa, tôi đề nghị chúng ta nên đốt một đồng lửa. Dã thú trời sinh sợ lửa cháy, có thể làm như vậy con vật phát ra tiếng động này sẽ thấy sợ hãi mà bỏ đi!

Tông Linh nói xong, Bi Nhân Thanh cũng gật gật đầu. Nhanh chóng an bài vài người gom góp nhiên vật liệu củi khô quanh đấy, chất lên thành một đồng lửa lớn, sau đó châm một ngọn lửa thổi bùng lên. Ngọn lửa vừa mới cháy, đã làm sáng rực cả một góc trời.

Bi Nhân Thanh đối với lời khuyên của Tông Linh tuyệt đối tin tưởng, bởi vì anh ta đã trải qua nguy hiểm sinh tử rất nhiều năm, hơn nữa còn giảm rủi ro của cả đoàn khảo cổ đi rất nhiều. Nếu không ngày hôm nay, trên đường đến chỗ này khẳng định là đã chết rất nhiều người, hơn nữa cũng không chắc là sẽ đi nhanh được như Tông Linh dẫn đường, vậy cho nên Bi Nhân Thanh lúc nào cũng có cảm giác lời của Tông Linh chính là mệnh lệnh, căn bản trong quyết định ấy hẳn là sẽ không có sai sót.

Lửa cháy bập bùng, tiếng kêu vun vút kia vẫn vang lên, nhưng mọi người lúc này nhìn thấy ánh lửa đã cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. Chỉ có Vũ Minh lúc này vẫn luôn cau mày, hẳn biết đối với mấy người này, đây có thể đã là phương án tốt nhất. Thế nhưng chính họ lại không hề hiểu tính chất của một

xác cương thi. Bởi lẽ, cương thi vốn thực sợ lửa, nhưng nó chỉ sợ khi chính nó tiếp xúc với lửa. Còn nếu chỉ là một đồng lửa to phát ra ánh sáng, nhất định sẽ không ngăn được công kích của nó. Điều này căn bản chỉ là thù hoa trên gấm, không phát huy được tác dụng.

Hiện tại Vũ Minh trong đầu đã suy nghĩ ra đường một vài phương án để áp chế cương thi kia, nhưng chỉ có điều nhất định phải biết cương thi đó đang ở vị trí nào. Nếu là xác cương thi cổ đại trên Thần Bà điện, thì cách tốt nhất chính là lấp đầy cửa miếu bằng đá. Như vậy qua một đêm nay, đến ban ngày cương thi đó sẽ trở nên vô dụng, bởi kia thì một khi tiếp xúc với ánh nắng mặt trời. Lập tức thân thể của nó sẽ bị đánh bay âm khí tích tụ, thậm chí còn trấn nát luôn linh hồn đang bị giam cầm phía trong. Bởi lẽ cương thi tồn tại chính là nghịch lại với thiên địa, sẽ vì thế mà bị thiên địa câu diệt.

- Tông Linh, cậu có thể xác định được âm thanh kia phát ra từ hướng nào hay không?

Tông Linh trải qua tôi luyện nhiều năm tháng ở rừng núi, cho nên đôi tai rất nhanh nhạy, hơn nữa lẫn lộn bấy lâu, phân biệt giữa các loại âm thanh cũng có kiến giải rất rõ ràng. Cho nên điều này hẳn là sẽ không làm khó Tông Linh. Vũ Minh hỏi một câu này, cũng chỉ là muốn thêm phần chắc chắn. Hơn nữa cũng muốn Tông Linh xác định phương hướng cương thi kia xuất hiện từ đâu. Từ đó có thể đưa ra phương án giải quyết.

Tông Linh trầm ngâm một lúc, khuôn mặt đắm chiều tĩnh lặng. Lát sau hai tai Tông Linh bỗng giật giật, được mấy chốc như vậy thì Tông Linh liền bịt hai tai lại, khuôn mặt tỏ ra rất đau đớn. Từ lỗ tai không ngớt còn rỉ rỉ ra chút máu đỏ thẫm.

- Dừng lại, nếu không được thì đừng cố!

Vũ Minh vội vàng quát lên, hẳn biết lần này không dễ dàng như vậy. Cương thi lần này xuất hiện hẳn không đơn giản, bởi lẽ cương thi này không ngờ còn có theo lực lượng công kích linh hồn. Hẳn là nó cảm giác được Tông Linh đang tìm nó, cho nên mới công kích Tông Linh.

Cương thi có khả năng công kích linh hồn, điều này vượt quá tưởng tượng của Vũ Minh. Bởi lẽ điều kiện Địa Cầu thiếu thốn nhiều thứ đến như vậy, có khả năng xuất hiện cương thi là đã rất đáng ngạc nhiên. Nhưng không ngờ rằng còn xuất hiện cả cương thi có khả năng công kích linh hồn.

Thực ra cương thi có khả năng công kích linh hồn ở Đông Á Đại Lục không thiếu. Thậm chí có loại cương thi còn bá đạo hung tàn hơn nhiều, đã giải khai được một tia lý trí, cũng đã từng xuất hiện. Loại cương thi này cực kì nguy hiểm, nó so với Mị Thể cướp hồn đoạt xác thì còn kinh hồn táng đảm hơn rất nhiều lần. Chính vì vậy, người ta từ đó cũng cơ bản phân ra cấp bậc cương thi, để dễ phân biệt mấy loại này.

Đơn giản như, cương thi cấp thấp nhất, cơ bản sẽ là thân xác cứng rắn. Cương thi cấp cao hơn, chính là có khả năng công kích linh hồn. Cương thi này không những vậy, thân thể còn chuyển sang màu xám bạc. Vì vậy nó được gọi là Ngân Thi, còn loại cuối cùng hung mãnh nhất, gọi là Kim Thi. Bởi thân thể nó lúc này đều chuyển thành màu vàng. Cương thi càng tồn tại lâu thì càng bá đạo. Một con Kim Thi ít nhất cũng phải hình thành đến mấy trăm năm. Kim Thi xuất hiện, có thể tồn tại uy hiếp ngang với cấp bậc Mị Thể. Cho nên đều bị các tu luyện đạo nhân kinh sợ, dốc tâm bài trừ. Chỉ cần có tin tức Kim Thi xuất hiện, các môn phái sẽ hợp lực để tiêu diệt nó.

Xác cương thi này bá đạo đến như vậy, có thể công kích được Tông Linh từ xa. Kim Nam đoán chừng nó không còn là cương thi bình thường nữa rồi, mà nhất định phải là một con Ngân Thi, hơn nữa Ngân Thi này khả năng đã rất lâu năm.

Ngân Thi ở Đông Á Đại Lục, đã có thể so với cấp bậc Đạo Sư. Ngân Thi càng lâu năm, sánh với cấp bậc Đạo Sư càng cao. Thậm chí so sánh ngang với Đinh Cấp Đạo Sư – Chuẩn Tiên Thiên cũng là có khả năng.

Khả năng đây có thể là Ngân Thi, khiến cho Vũ Minh càng sợ hãi gấp nhiều lần. Đối với một xác cương thi bình thường, hẳn căn bản đã không có khả năng đối phó. Huống hồ đây lại là một con Ngân Thi. Chỉ cần Ngân Thi này mà công kích, kết cục nhất định sẽ rất thảm. Toàn bộ người ở đây, nhất định sẽ không thể sống sót một ai, bao gồm ngay cả hắn.

Phát hiện khuôn mặt Vũ Minh trắng bệch bệch, Liễu Bảo Trang cũng run rẩy:

- Anh ... Anh bị làm sao vậy?

Vũ Minh chỉ liên tục lắc đầu, rồi lại lắc đầu. Hẳn đã suy nghĩ rất nhiều phương pháp, nhưng cuối cùng vẫn không có phương pháp nào có thể giải quyết Ngân Thi kia. Bây giờ cho dù là Tông Linh có khả năng xác định được vị trí của Ngân Thi kia, Vũ Minh căn bản cũng không thể giải quyết nó.

Tông Linh lúc này càng lẫn lộn nhiều hơn, vừa ôm đầu vừa hét. Thậm chí còn nôn thốc nôn tháo, Vũ Minh lúc này cũng phải lắc đầu bất lực, hẳn vẫn không có bất cứ phương pháp nào. Trong lòng hắn đã bắt đầu mơ hồ tồn tại một tia ý niệm buông xuôi.

Tiếng rít càng dày đặc, cương thi kia lại càng kêu nhiều hơn. Khiến cho đồng lửa to mới được đốt lên khi nãy, gặp phải âm thanh này, còn mơ hồ như muốn bị dập tắt. Đây chính là âm thanh, không phải gió, không phải lực lượng thuộc tính, mà lại có thể thổi bay được lửa, có thể thấy Ngân Thi này bá đạo đến mức nào.

- Hà Quang đạo trưởng, đùa như vậy chẳng phải là hơi quá tay rồi hay sao?

Bỗng một âm thanh trầm ấm cũng trong màn đêm vang lên, có cảm giác vừa gần mà lại rất xa. Chỉ thấy sau đó lại có âm thanh hừ lạnh:

- Bọn người bên ngoài này, nếu chỉ một hai người vào đây thì ta cũng chẳng quan tâm! Bây giờ còn kéo vào đây đông như vậy, làm sao ta chắc bọn chúng không có ý đồ gì với giáo ta!

- Người như vậy cũng đâu cần phải giết sạch bọn chúng, ta thấy trong đám người kia cũng có không ít kẻ căn cốt rất tốt! Chỉ bằng như vậy đi, người không cần thì hãy phân cho ta?

Hai âm thanh kia vang lên, giăng co rất lâu. Vũ Minh phát hiện, âm thanh Cung Thi Ngân, không ngờ như vậy mà lại biến mất hẳn. Sau đó hai âm thanh kia nói rất nhiều. Cuối cùng từ trong đó Vũ Minh cơ bản đã hiểu ra một số chuyện.

Thì ra Hoàng Liên Sơn này vốn cũng không phải là nơi hoang vu tịch địa. Ở đây có tồn tại rất nhiều môn phái ẩn khỏi thế tục. Có môn phái cũng có lịch duyệt ít nhất đã mấy trăm năm. Tồn tại lâu dài như vậy, cũng xuất hiện không ít cao thủ, thậm chí Vũ Minh cảm tưởng, một thời kì Võ Giả Địa Cầu hoành tảo tứ phương, tạo nên Võ Lâm danh khí thiên hạ, cũng đã xuất hiện tại đây.

Hoàng Liên Sơn núi cao rừng rậm, có không ít thâm sơn cùng cốc. Nhiều môn phái tụ tập sâu trong này, cách xa khỏi thế giới hiện đại, thậm chí đến đèn điện cũng không hề biết là có tồn tại. Đối ngược vòng quay lịch sử lại mấy trăm năm, vẫn còn đang trong thời kì phong kiến cổ đại, vẫn còn lấy Nho giáo làm chủ đạo, vẫn còn cổ hủ ý nghĩ thần tiên thượng đế tồn tại.

Mà cũng tương tự như vậy, thế giới bên ngoài cũng tuyệt đối không biết rằng ở đây lại có tồn tại những điều kì lạ như vậy. Ngay cả Giáo Sư Cao Tự trong mắt vừa nghe cũng như vừa lóe sáng, chỉ cảm thấy mấy người này thực sự như là động vật quý hiếm, hận thật không thể cho vào hộp kính, đem trưng bày ở bảo tàng. Còn có mấy gã Tiên Sĩ, có liên quan đến công trình nghiên cứu tác phong cổ đại thì thần tình đều ngáy ngốc, đều muốn phát điên. Phát hiện này chẳng khác nào thật sự là kho tư liệu sống chạy trước mắt.

Mới đầu mấy người căn bản còn có điểm nghi kị, không tin là trong này thật sự tồn tại một thế giới như vậy. Là có người ở bên ngoài muốn giả thần lộng quỷ, muốn lừa gạt bọn họ. Nhưng sau đó không ngờ thật sự xuất hiện hai nhân vật từ trên khoảng không nhảy xuống. Mồm miệng vẫn cá bay tép nhảy, hơn nữa trang phục trên người cũng rất cổ đại. Tác phong đi đứng lại hoàn toàn chuẩn mực, không có chút giả tạo, không có chút gượng gạo. Hơn nữa còn nói rất nhiều thứ mà căn bản đám người này chưa nghe thấy bao giờ. Căn bản vừa nghe mà như rót mật vào lỗ tai, đối với mấy tên Tiên Sĩ điên này. Thứ này so với tiền bạc còn hấp dẫn hơn gấp mấy lần.

Hai người kia trên thân đều vận áo bào đạo sĩ, một bên đạo sĩ áo xám một bên đạo sĩ có rất nhiều hoa văn. Một đạo sĩ cầm cây phát trần, điển hình giống phim kiếm hiệp. Một người lại cầm một chiếc chuông nhỏ lắc lư. Hai người vừa cãi vừa vung nước bọt tung tóe.

Vũ Minh vừa rồi còn rất sâu khổ, cảm giác còn rất tuyệt vọng, nhưng sau đó xuất hiện hai người này. Liền lập tức mừng rỡ như mới thoát khỏi tử cảnh. Trên tay tên đạo sĩ kia cầm một chiếc chuông, Vũ Minh đã hiểu nguyên do là vì sao. Đây chính là thủ thuật khống thi, ở Đông Á Đại Lục cũng đã từng nhắc qua, chỉ là thủ thuật này đã tồn tại từ thời thượng cổ, vốn ở Đông Á Đại Lục đã thất truyền. Không ngờ ở Địa Cầu này lại thực sự xuất hiện.

Thủ thuật khống thi chính là, tu luyện đạo nhân có thể dựa vào một số bí pháp, từ đó thu thập được cương thi hung tàn. Nghe theo lệnh của mình, cương thi trời sinh cứng rắn, khí lực cuộn cuộn, là một thứ vô cùng bá đạo. Nếu thực sự thu phục được nó thì thực lực của tu luyện đạo nhân tăng lên rất nhiều, căn bản cho dù là cấp độ thấp cũng có thể không sợ kẻ nào.

Chỉ có điều làm Vũ Minh thật sự kinh ngạc, chính là bí pháp khống thi. Đông Á Đại Lục đã thất truyền, mà nơi này lại còn tồn tại. Bằng không, nếu như ở Đông Á Đại Lục vẫn còn tồn tại bí pháp khống thi, các tu luyện đạo nhân cũng đâu cần phải khổ cực hợp lực với nhau để tiêu diệt cương thi làm gì. Nếu thu được nó chẳng khác nào có được bảo bối hay sao, như vậy sẽ không phải sẵn giết cương thi, mà thực sự sẽ là sưu tầm cương thi.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bà La Đạo

- Tiểu tử này căn cơ không tệ, như vậy mà ta lại có cảm giác có một điểm khí lực!

Đạo sĩ kia vừa mở miệng, đã phun ra ngôn ngữ sắc mùi cổ đại. Giáo sư Cao Tự cặp mắt sáng loáng liền phân tích:

- Mọi người nghe xem, đây có phải chính là cổ ngữ, đúng không?

- Đúng vậy, cổ ngữ này có điểm khác biệt với chúng ta, nhưng nghe vẫn tạm thời có thể hiểu được vài ý lớn!

Mấy gã Tiên Sĩ thì nhau cũng gắt gù phân tích, hai đạo sĩ kia lúc này đang tranh cãi cũng không khỏi ngăn người. Đám người này không ngờ lại gan to đến như vậy, trước mắt bọn hắn sắp chết rồi mà vẫn dám bàn luận, còn xem bọn hắn là động vật nghiên cứu. Tên đạo sĩ cầm chiếc chuông, thấy vậy, liền tức giận hét lớn:

- Các ngươi chán sống rồi!

Nói rồi chiếc chuông kia lại rung lên mạnh bạo, một âm thanh chói tai lại ập đến.

- Quả nhiên là thủ thuật khống thi!

Vũ Minh cũng mừng rỡ kích động, bắt đầu đánh giá tình huống hai gã đạo sĩ này. Nhìn tác phong cùng thao tác thi triển cước bộ, Vũ Minh có thể tạm thời đoán được hai gã đạo sĩ này có cảnh giới ít nhất là Võ Sư, so với cảnh giới Đạo Sư của Đông Á Đại Lục cũng không kém mấy phần. Hắn nheo mắt

lại, tiếp tục quan sát, lại đánh giá.

Đạo sĩ cầm cây phát trần kia, thân thủ có lẽ hơn gã cầm chuông vài phần. Bằng không cũng không thể áp chế được gã cầm chuông có thủ đoạn khổng lồ. Hơn nữa vài phần này còn là cách biệt rất lớn. Bằng không gã cầm chuông không thể nào có một Ngân Thi bá đạo như vậy, vẫn phải chịu thua thiệt.

Gã đạo sĩ cầm chuông hét lên như vậy, chiếc chuông trong tay còn không ngừng rung lắc. Quả nhiên lại bắt đầu xuất hiện Cuồng Thi Ngân. Không những vậy, từng luồng ám khí lớp lớp còn đang không ngừng kéo về phía này, Vũ Minh cũng có chút không chịu nổi, liền lập tức vận chân nguyên chống đỡ. Đám người giáo sư Cao Tự vì không có chân nguyên, nên sắc mặt lúc này trở nên tím tái, có vẻ sẽ không chịu nổi.

Liễu Bảo Trang thân thể bắt đầu mềm nhũn, hơi thở gấp gáp. Vũ Minh liền vội vã truyền một tia chân nguyên vào người giúp cô ta chống đỡ, bằng không ám khí xâm nhập, sau này hậu quả rất lớn. Không chỉ trí óc không được bình thường, mà còn có thể điên dại bất cứ lúc nào. Ở đây có nhiều người như vậy, Vũ Minh cũng không có khả năng cứu hết bọn họ. Hơn nữa, hấn đối với Liễu Bảo Trang có chút cảm tình, nên hấn cảm thấy mình ra tay là không có điều gì quá bất hợp lý.

- A, tiểu tử này không ngờ còn có thể chống đỡ thi khí của ta?

Đạo sĩ cầm chuông kinh ngạc kêu lên, đạo sĩ cầm cây phát trần, lại vung phát trần lên, áp bay đi luồng ám khí lạnh nhạt nói:

- Cút! Hà Quang, bằng không bốn đạo sẽ không khách sáo!

- Sùng Thiên Vân, ngươi cũng quá trắng trợn! Đám người này rõ ràng là do ta phát hiện, nếu muốn lấy người, thì cũng phải là ta lấy!

Đạo sĩ cầm chuông tròn mắt nói, sau đó lại nhìn Vũ Minh tỏ vẻ tức giận:

- Không tệ, Bà La Đạo ta thu được một đệ tử như vậy, sau này nhất định có chỗ dùng!

Đạo sĩ cầm cây phát trần, tỏ vẻ ngậm khí không thông, tức giận nói:

- Không phải mới đầu ngươi muốn giết hết bọn họ hay sao? Vì sao một thứ đồ vứt đi lại muốn nhặt lại?

- Ha ha, ta cũng vốn định như vậy, nhưng tiểu tử này làm ta thay đổi suy nghĩ!

Đạo sĩ cầm chuông tuổi khoảng bốn mươi, có một đoạn râu đen chòm chìa ra trông rất hung tợn. Lúc này gã ta lấy tay vuốt vuốt râu rồi lại nói tiếp:

- Sùng Thiên Vân, ngươi cũng không nên bức ép ta! Bằng không ta sẽ dẫn toàn quân san bằng Trịnh Đô Phong của ngươi, đến lúc đó ngươi cũng đừng hòng có thể đối mặt với sự tử của ngươi!

Đạo sĩ cầm phát trần, lúc này cũng tròn mắt phần nộ:

- Ngươi có bốn sự thì cứ việc, Trịnh Đô ta tồn tại mấy trăm năm, há lại bị tiêu diệt dễ dàng như vậy! Còn không biết là ai diệt ai đâu! Dựa vào mấy cái xác chết, tất có ngày bị báo ứng!

Không ngờ nói đến đây, đạo sĩ cầm phát trần lại chịu lùi về hạ phong. Sau đó còn tức giận phẩy cây phát trần, hừ lạnh một cái, cuối cùng thì triển cước bộ biến mất vào màn đêm.

- Ha ha, ngươi biết thức thời, như vậy thì rất tốt! Không nên chỉ vì một tên đệ tử mà nảy ra xung đột giữa chúng ta!

- Hừ!

Trong màn đêm lại có tiếng hừ lạnh nhẹ nhàng, sau đó cũng không xuất hiện thêm âm thanh gì.

Đạo sĩ cầm chuông cũng dứt hẳn ra hung quang từ trong mắt. Sau đó cũng im lặng, bắt đầu đảo mắt nhìn hết về phía đám người phía dưới. Giáo sư Cao Tự hình như cũng không cho là có gì nguy hiểm, trong thâm tâm có thể nói là vẫn coi hai gã đạo sĩ này như những kẻ không được khai hóa văn minh. Như các bộ tộc thâm sâu hẻo lánh ở rừng Amazon, còn muốn dùng biện pháp tâm lý, để từ từ kích phát cảm giác thân thiện.

Giáo sư Cao Tự hòa ái bước tới, không ngờ đạo sĩ kia lại tròn mắt hét lên:

- Muốn chết trước!

Sau đó rất nhanh, vung một nắm đấm thẳng về phía Giáo Sư Cao Tự, khuôn mặt còn lộ ra sát ý. Như vậy ý muốn giết người của gã là thật sự. Vũ Minh cũng hoảng hốt, Giáo Sư Cao Tự có thể nói là nhân vật quan trọng nhất trong đoàn khảo cổ lần này, địa vị rất lớn. Một khi chết đi sẽ là một sự đả kích, hơn nữa ông ta cũng là người nâng đỡ cho Vũ Minh có được vị trí cổ vấn này. Một khi ông ta chết, rất nhiều chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra. Tiền chưa lấy được không nói, mà rất có thể lần thám hiểm di chỉ này sẽ bị hủy bỏ.

Vũ Minh ánh chừng đạo sĩ này thân thủ cũng không cao hơn hấn là mấy. Có khả năng cũng chỉ hoàn toàn dựa vào bí pháp khổng thi để hoành hành. Gã đạo sĩ kia khi ra tay với giáo sư Cao Tự, không khống chế Ngân Thi tấn công, mà lại ý vào thân thủ của chính mình. Như vậy gã rất có khả năng không coi mọi người ở đây vào trong mắt, gã còn tự tin chỉ cần dựa vào thân thủ của bản thân, không cần phải nhờ vào Ngân Thi, cũng có thể giết bất cứ ai ở đây.

Cho nên Vũ Minh trong lòng liền nảy sinh một ý nghĩ nắm chắc, chỉ cần hấn một kích đắc thủ thành công. Là đã có thể loại bỏ đạo sĩ, hơn nữa có khả năng từ trên người gã đạo sĩ này, còn biết được một số thủ thuật khổng thi của gã. Như vậy không chừng hấn sẽ có thu hoạch rất lớn.

Nghĩ như vậy, Vũ Minh bắt đầu hành động, vận chân nguyên lên đến cực hạn. Gã đạo sĩ này là người sống, nhưng mà không ngờ xung quanh lại có tích tụ rất nhiều âm khí, cho nên Vũ Minh muốn tiếp cận hấn mà không dùng âm khí, thật có điểm không chịu nổi.

Đạo sĩ kia nhanh tay đánh xuống, cũng cùng lúc ý nghĩ trong đầu Vũ Minh lóe lên. Nhanh chân thi triển cước bộ, vận dụng sở học mười mấy năm kiếp trước hành động, cộng thêm kinh nghiệm rèn luyện trong trí nhớ, và thượng thế võ công của Phong Ngọc Kiếm Phái. Kết hợp đầy đủ các yếu tố, vừa vận kíp lúc đánh bay cánh tay đạo sĩ kia hất ra, cứu giáo sư Cao Tự một mạng.

Sự việc diễn ra quá chớp nhoáng, đến cả khi giáo sư Cao Tự bị Vũ Minh đẩy lại phía sau, mới ý thức được mà giật mình sợ hãi, mới biết mình không ngờ vừa rồi thoáng chốc thoát khỏi tử cảnh.

Vũ Minh hất được cánh tay đạo sĩ kia ra, đã khiến gã lập tức lại kinh ngạc hét lên:

- A, không ngờ lại còn có thể ngăn cản được ta giết người!
- Tiểu tử, hóa ra ngươi không đơn giản như vậy, cũng biết võ công?
- Nói mau, ngươi là đệ tử của môn phái nào?
- Không đúng, cái này vừa giống như võ công, nhưng lại không phải, võ công này ta chưa gặp bao giờ!

Đạo sĩ liên tục hỏi rồi quát, rồi lại đắm chìm suy nghĩ, như một kẻ điên không có điểm dừng. Vũ Minh thừa cơ hội gã không để ý, mặc kệ gã, bàn tay lúc này đã thi triển ra thủ pháp. Lao đến, một kích muốn bóp trứng yết hầu gã, khiến cho gã lập tức mất mạng, hấn muốn gã không kịp đề phòng. Như vậy cũng không thể kêu gọi được Ngân Thi kia ra tay trợ giúp.

Nhưng mà đạo sĩ kia, cũng rất nhanh phát hiện ra ý đồ của hấn. Liền lớn tiếng quát nộ:

- Tiểu tử cuồng vọng, dựa vào ít thân thủ mà muốn giết ta! Vốn muốn thu ngươi vào giáo ta, nhưng ngươi đã áp rõ sát tâm, quyết không thể lưu lại!

Đạo sĩ này mới đầu còn mở miệng tỏ ra hứng thú đối với Vũ Minh, nhưng sau đó lại phát hiện ra tiềm lực vô hạn của hấn. Bị hấn tính kế liền nổi nóng, căn bản không thêm suy nghĩ đã muốn giết hấn. Tính cách gã này nóng như lửa đốt, so với Trương Phi thời tam quốc còn muốn hơn.

Đạo sĩ vung một tay, chặn ngay một kích sát yết hầu gã, đưa gã thoát khỏi tử vong. Đạo sĩ hét lớn, chồm râu với khuôn mặt hung dữ rung lên, hai mắt trợn trừng. Gã lại vung tay kéo chiếc chuông lắc lư, gã biết nếu còn đánh tay đôi với Vũ Minh, sợ rằng hôm nay sẽ có điểm thua thiệt.

Tiếng chuông vừa kêu lên, đã có tiếng động kinh tâm động phách lao tới, rít lên chói tai. Âm thanh bén nhọn the thé như đánh vào trí óc của Vũ Minh. Vũ Minh sắc mặt liền lập tức tái nhợt, hấn biết hấn hiện tại, chính là đang bị Ngân Thi kia công kích trọn linh hồn.

Hồn Thể Vũ Minh dấy dựa, có đôi lúc bắt đầu không thể liên hệ với thân thể, trở nên vô cùng rũ rụi.

Ngân Thi kia công kích linh hồn diện rộng hấn là không mạnh, thế nhưng một khi nó đã tập trung công kích vào một điểm duy nhất, công kích linh hồn này trở nên rất bá đạo.

Ngân Thi re re phát lên Cương Thi Ngân, Vũ Minh toàn bộ thân thể lặn lộn thống khổ trên mặt đất.

Đạo sĩ kia thấy vậy liền cười lạnh:

- Cho ngươi kiến thức một chút Thi Vật của giáo ta. Dám tính kể lên đầu ta, ta cho ngươi chết không được thoải mái!

Nói rồi đạo sĩ lại liên tục cười lớn, đám người giáo sư Cao Tự lúc này chỉ liên tục sợ hãi. Không biết rằng trên thế gian này lại có sự việc như trước mắt tồn tại. Không ngờ rằng đạo sĩ này chỉ dùng chiếc chuông lắc lư, đã có thể kêu gọi ra âm thanh kinh khủng, tra tấn con người ta như vậy. Điều này vượt quá những kiến thức khoa học mà bọn họ có thể lý giải, cảm giác như mình đang tưởng tượng. Nhưng ở đây rốt cuộc lại có rất nhiều người, hơn nữa còn có cảm giác rất thật, không ít người còn nhéo da thịt xem mình có thực sự đau nhức, để kiểm nghiệm mình không phải là đang mơ.

Một vị Tiên Sĩ si ngốc bấy lâu, ánh mắt bất chợt liền lóe sáng, vỗ bàn tay hưng phấn:

- Tôi biết rồi! Đây nhất định là hiện tượng sống âm! Một khi có thể kéo ra âm tần cực đại, hấn là cũng có thể tra tấn con người ta như vậy!

Kiến giải này vừa đưa ra, đã có rất nhiều người gật gù:

- Đúng vậy, rất có thể là khả năng này!

Liễu Bảo Trang thần sắc nhợt nhạt, lúc này mới có chút thanh tỉnh. Phát hiện Vũ Minh đang gào khổ dựa dựa trên mặt đất, liền hoảng sợ kêu lên:

- Vũ Minh!

Sau đó định lao đến như muốn xoa dịu nỗi đau của hắn, nhưng đã bị vài vị Tiền Sĩ lập tức ngăn lại:

- Bảo Trang, em không được đến đó, ở đó bây giờ âm tàn rất lớn, em đến nhất định cũng sẽ bị ảnh hưởng như cậu ta!

Liễu Bảo Trang vùng mình dậy dựa:

- Mấy người buông ra, thấy chết mà không cứu, mấy người có còn là người nữa không hả?

Xong rồi Liễu Bảo Trang lại trừng mắt lên nhìn gã đạo sĩ, ánh mắt phát ra lửa giận:

- Lão già điên kia! Mau thả anh ấy ra, đồ tâm thần trốn trại!

Liễu Bảo Trang hung dữ hết lớn, không ngờ lại không làm đạo sĩ kia vốn có tính cách nóng nảy trở nên tức giận, mà gã còn mỉm cười:

- Ô, nữ nhân này cũng không tệ, tuy nhan sắc không được hoàn hảo lắm. Nhưng từ xa cũng có thể ngửi thấy, rất thơm! Ta đây tuy có hơi lớn tuổi, thể nhưng cũng không kén cá chọn canh! Vẫn hợp khẩu vị của ta lắm!

- Ha ha, lại đây!

Gã đạo sĩ rung rung chòm râu dữ tợn, trên miệng nở ra nụ cười dâm tà vô sỉ.

Liễu Bảo Trang cảm giác tức giận xông lên tận não, không biết nói gì, chỉ phát ra hai tiếng:

- Biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bà La Đạo (2)

Vũ Minh trong cơn vật lộn, mơ hồ nghe thấy những gì bên ngoài. Nếu Liễu Bảo Trang hôm nay xảy ra chuyện gì, cả đời hắn sẽ rất hối hận, hắn đối với Liễu Bảo Trang tuy không có nảy sinh tình cảm nam nữ. Thế nhưng hắn đối với cô ta lại có cảm giác tri kỉ tâm giao, cho nên trong lòng vô cùng khó chịu.

Vũ Minh chốc lát bỗng kiên cường, dùng tất cả các chiêu số, muốn thoát ra khỏi Cương Thi Ngân. Cho dù là Hồn Thể cũng không ngại hy sinh.

Hừ.... Uaaa!

Vũ Minh rống lên một tiếng thê lương, trông rất đảo loạn nhịp. Trên mặt đôi lúc xuất hiện đường gân nổi lên, tình trạng biểu hiện rất giống với lúc hắn đến với thế giới này, có được thân xác này.

Gã đạo sĩ cảm chuông, chính là Hà Quang đạo trưởng kia, vẫn đang không ngừng đảo ánh mắt dâm tà về phía Liễu Bảo Trang. Trước mắt gã vẫn còn có chút sợ hãi, không để ý đến Vũ Minh, vẫn chưa phát hiện ra hắn đang chống trả lại Ngân Thi công kích.

Gã cười khàn khàn:

- Tuy kiểu cách ăn mặc có chút kì lạ, nhưng rất hấp dẫn, bốn đạo rất thích. Đợi ta giết hết đám người này, chúng ta cùng nhau vui vẻ!

Hà Quang đạo trưởng vừa nói xong, còn vừa lấy ngón tay miết cằm, sau đó giờ ngón tay hướng về phía Liễu Bảo Trang, khẽ hất ngón tay lại, làm ra cử chỉ hấp dẫn từ xa. Như dùng ánh mắt tính toán, nếu ngón tay mình chạm vào gương mặt mê người kia, sẽ nhẹ nhàng vuốt ve như vậy.

Hà Quang đạo trưởng là người từ nhỏ đã sinh trưởng trong dãy Hoàng Liên Sơn, tách biệt với thế giới bên ngoài. Căn bản vẫn còn trong thời kì văn hóa cổ đại Đông phương. Gã luôn luôn quan niệm rằng, những người đến từ thế giới bên ngoài là dị tộc, kiểu cách ăn mặc luôn luôn kì lạ. Đồng thời tác phong và hoạt động cũng rất kém cỏi, không ai biết một chút võ công, bắt nạt rất dễ dàng.

Cho nên trong mắt gã mà nói, mấy người giáo sư Cao Tự, trước mắt gã chẳng khác nào một con kiến nhỏ bé. Muốn giẫm muốn đạp đều tùy ý gã. Mà không chỉ vậy, gã trong thế giới Hoàng Liên Sơn, có thể nói cũng thuộc loại những nhân vật đứng đầu. Vì vậy, ở đây gã có thể tự coi mình là chí tôn, bất luận thế nào cũng coi đám người Giáo Sư Cao Tự là đồ nằm trong túi. Bà La Đạo của gã năm xưa cũng đứng nhất nhì trong Bát Đại Kỳ Phái, tuy bây giờ có chút không bằng, nhưng cũng vẫn còn rất mạnh. (Linh Nam Loạn Giang Hồ - đồng tác giả: để rõ hơn về Bát Đại Kỳ Phái)

Nếu không phải mấy trăm năm trước, Vô Lâm sinh biến. Có lẽ Bát Đại Kỳ Phái cũng không đến mức phải trôi dạt vào đây. Hậu thế của Bát Đại Kỳ Phái, sau khi diệt vong, muốn trốn thoát khỏi sự truy đuổi của triều đại Trùng Quang Đế. Cuối cùng toàn bộ liên thủ tiến vào dãy Hoàng Liên Sơn, một lần cuối tách biệt khỏi thế giới bên ngoài.

Từ đó, vinh hiển thế gian hoàn toàn tuột khỏi tầm tay. Vòng quay lịch sử cũng vĩnh viễn loại bỏ bọn họ. Bát Đại Kỳ Phái cũng hoàn toàn biến mất khỏi Đại Việt, một thời kì Võ Lâm hoành tảo tứ phương cũng biến mất.

Nếu không phải như vậy, rất có thể, Bà La Đạo của gã còn có cơ hội một lần nữa quét khỏi, trở nên đứng đầu Bát Đại Kỳ Phái. Bởi vì, Bà La Đạo võ công tà môn, nếu không phải Võ Lâm sinh biến, sợ rằng tất cả các phái có hợp lực lại, cũng muốn toàn lực diệt Bà La Đạo, tru diệt toàn môn Bà La Đạo, không sót phần tử nào.

Có thể đơn giản thấy được, giả dụ như ngay Ngân Thi này, cũng đã là một thủ đoạn rất tà môn của Bà La Đạo. Ngân Thi không chỉ thân xác cứng rắn, mình đồng da sắt, còn có công kích linh hồn hết sức bén nhọn. Khiến cho bất cứ môn phái nào tiếp xúc với nó đều phải nếm mùi sợ hãi. Chỉ riêng cương thi này, chưa tính đến Bà La Đạo có bao nhiêu thủ đoạn, cũng đã phải khiến mấy phái còn lại đều phải kiêng kị. Trước hết cũng không muốn gây thù chuốc oán với Bà La Đạo.

Như gã Sùng Thiên Vân của Trịnh Đồ Phong vừa rồi, mặc dù thân thủ cùng Võ Công, so với Hà Quang đạo trưởng phải hơn mấy bậc, nhưng mà cũng phải chịu thế hạ phong, phải nhún nhường trước mặt gã. Bằng không, nếu giết được gã thì tốt rồi, như vậy người cũng có thể chiếm được, nhưng nếu không giết được gã, sẽ phải chịu hậu quả vô cùng lớn. Chỉ riêng Ngân Thi này, một khi kéo lên Trịnh Đồ Phong, không biết có bao nhiêu cái mạng có thể mất. Sùng Thiên Vân cũng không thể vì một mạng người mà mất đi nhiều đệ tử trong phái như vậy được.

Hoàng Liên Sơn nhân số phân bố ít ỏi, kiếm được một đệ tử đã không phải dễ dàng, huống hồ một lần mất đến mấy đệ tử. Chỉ sợ như vậy kéo đến vận mệnh môn phái suy tàn, cuối cùng sau đời này của mình sẽ bị áp chế, cho nên vì sao khi Hà Quang đạo trưởng dọa nạt một câu liên quan đến sự tồn tại của Trịnh Đồ Phong, Sùng Thiên Vân đã ngay lập tức phải lui bước vài phần.

Không phải Sùng Thiên Vân sợ Hà Quang, mà là sợ những đệ tử trong tay mình, không cẩn thận sẽ bị Hà Quang ám toán. Cứ cho rằng bình thường có mặt Sùng Thiên Vân, Hà Quang đạo trưởng sẽ không dám đánh lên Trịnh Đồ Phong, nhưng ai biết được khi mình không có mặt, hoặc đệ tử ra ngoài rèn luyện lịch lãm, có bị Hà Quang cay cú mà giết mất.

Như vậy chính Sùng Thiên Vân mang quan niệm cổ đại, sẽ suy nghĩ rằng sau này mình xuống Hoàng Tuyền. Gặp được sư phụ sư tổ sẽ không còn mặt mũi, chính mình gián tiếp dẫn đến môn phái lui tàn. Chính là tội đồ của Trịnh Đồ Phong, tội này Sùng Thiên Vân gánh vác không nổi.

Quay lại chuyện Vũ Minh lúc này.

Mỗi lần Cương Thi Ngân là một lần hấn lại thống khổ, hấn giầy giụa rất lâu. Cuối cùng hấn lại phát hiện được một thứ khiến hấn rất vui mừng. Đó chính là Cương Thi Ngân này cũng không phải là liên mạch, nó mang tính quy luật. Ngân Thi này sau khi ngân lên một hồi sẽ im bất trong khoảng thời gian rất ngắn. Nếu nắm bắt được khoảng thời gian đó, Vũ Minh hấn là có thể thoát khỏi tình trạng như bây giờ.

Hắn đã để ý thấy, linh hồn hấn bị công kích rất lớn, nhưng chỉ như là mạng ý tứ trần nhiep. Tưởng như dai dẳng không dứt, thế nhưng lại thật sự có quy luật. Cương thi kia mỗi lần ngân lên, tuy làm hấn hồn bay phách lạc. Thế nhưng thủy chung vẫn không thể đánh bay linh hồn hấn ra khỏi thân xác này. Giống như trên một đồng cỏ bị gió thổi, cỏ luôn luôn lật lẻo, bị thổi rạp, nhưng vẫn không thể nào gió có thể thổi đứt gãy một ngọn cỏ, là mềm dẻo như vậy.

Vũ Minh sau mấy quy luật đầu Cương Thi Ngân, bởi vì vẫn còn kinh sợ, vẫn còn đau đớn. Nhưng qua mấy lần đã có phản tỉnh táo, đã có khả năng thích nghi và trống trải được. Mỗi đầu hấn còn muốn sử dụng Cẩm Hồn Ấn, đánh bay khí tức áp bách linh hồn của Ngân Thi. Như vậy hấn có thể tạm thời thoát ra, thế nhưng một khi hấn đã làm như vậy. Linh hồn của hấn sẽ bị tổn thương nghiêm trọng. Hồn Thể không thể chữa trị kịp thời, nếu gặp phải đợt công kích của Ngân Thi lần tiếp theo, thì khó mà tránh thoát được nó.

Cẩm Hồn Ấn, Vũ Minh cũng không thể tùy tiện đánh ra, bởi lẽ với khả năng hiện giờ của hấn. Chỉ có thể đánh ra được tối đa ba lần, giống như tình trạng lần trước đối mặt với Mị Thể. Hấn một lần sử dụng Cẩm Hồn Ấn, và một lần Cẩm Đại Hồn Ấn, đã làm cho Hồn Thể Của hấn gần như tổn hại mất sáu phần. Phải mất rất lâu hấn mới có thể chữa trị lại được Hồn Thể.

Hồn Thể của một tu luyện đạo nhân luôn luôn được ấn định tại Mi Tâm. Mỗi lần Cương Thi Ngân lên, Hồn Thể của Vũ Minh sẽ tạm thời bị đánh bật như sóng biển sang các bộ vị khác, sau đó kiên cường quay trở lại Mi Tâm. Ngân Thi này quy luật mỗi lần ngân của nó chừng vài mươi giây. Đừng nói là vài mươi giây là ngắn, đối với người bình thường, chỉ cần vài giây là đủ để Ngân Thi quét bay linh hồn người đó ra khỏi thân thể, biến mất khỏi Mi Tâm. Nếu như không phải Vũ Minh có được Hồn Thể Trung Cấp. Hấn là cũng không chịu đựng Cương Thi Ngân được lâu như vậy.

Cương Thi Ngân rào rào như từng đợt sóng đánh vào Mi Tâm, muốn như nước lũ lửa quét vào tất cả hang ổ, một lần dọn sạch sẽ những thứ trong đó. Nhưng mỗi lần nó đánh bay mọi thứ tồn tại trong đó, quy luật lại trở về như cũ, bất di bất dịch.

Xem ra, Ngân Thi này đẳng cấp cũng không phải là quá cao, nếu không với bản lĩnh của Hà Quang đạo trưởng, hấn là không thu phục được nó. Cũng không biết ở thế giới Địa Cầu, có thể dùng được phương pháp gì để thu thập cương thi phục tùng, đặt vào Đông Á Đại Lục, kẻ nào nắm được phương pháp này mà độc tôn, hấn sẽ bị tất cả các môn phái hợp lực tru diệt.

Hồn Thể Vũ Minh tuy rằng tán loạn, nhưng vẫn chịu sự điều chế của hấn. Biết rõ ý đồ của Ngân Thi là công kích thẳng vào Mi Tâm, Vũ Minh liền cầm giữ Hồn Thể tán loạn của mình ở các bộ vị khác lâu hơn một chút, như vậy có thể tạm thời làm Hồn Thể giảm sự thống khổ. Cũng như có thể tỉnh táo hơn để nắm bắt cơ hội Ngân Thi công kích dừng lại vào lần tiếp theo.

Trong khoảng thời gian này, Vũ Minh vừa đau đớn Hồn Thể và chống trả. Nhưng hấn cũng vừa gắng sức suy nghĩ, chính là một khi hấn thoát ra, sẽ dùng phương pháp nào nhanh nhất có thể khống chế Hà Quang đạo trưởng. Bởi vì chỉ có khống chế được Hà Quang đạo trưởng, hấn mới có thể gạt bỏ được công kích của Ngân Thi.

Hà Quang đạo trưởng kia võ công cũng chỉ thuộc dạng tầm thường. Nhưng mà lại có địa vị cao như vậy trong Bát Đại Kì Phái, hẳn là cũng chỉ dựa vào Ngân Thi mà hoành hành. Từ trong lời nói ban đầu của Hà Quang đạo trưởng và Sùng Thiên Vân, Vũ Minh cũng biết cái gì gọi là Bát Đại Kì Phái. Cũng biết là địa vị của hai người này trong thế giới Hoàng Liên Sơn là không thấp. Chỉ có điều hắn vẫn luôn không hiểu, tại sao Sùng Thiên Vân lại kiêng dè Hà Quang, và sau đó phải nhượng bộ rút lui.

Bản thân Sùng Thiên Vân về võ công, Vũ Minh khẳng định ông ta có thể áp chế Hà Quang đạo trưởng dễ dàng. Nhưng ông ta lại không làm như vậy, ông ta sợ hãi. Như vậy Hà Quang đạo trưởng này nhất định không đơn giản, khẳng định là gã ta còn có thủ đoạn nữa chưa lộ ra. Như vậy gã mới có thể nắm chắc áp chế Sùng Thiên Vân, hơn nữa Sùng Thiên Vân hẳn là cũng biết điều này, cho nên không dám làm gì gã.

Bằng không với võ công tồi tệ như vậy, Bà La Đạo hẳn cũng không thể tồn tại mấy trăm năm mà không bị người ta diệt, trong này hẳn là có nguyên do nhất định. Nghĩ như vậy Vũ Minh càng suy nghĩ rõ ràng hơn, hẳn càng nghĩ càng thấy mình có điểm không nắm chắc. Cho nên hành động tiếp theo hắn vẫn không dám làm linh tinh.

Chỉ còn mấy giây nữa, là chu kì Cương Thi Ngân lần này sẽ dứt, Vũ Minh vẫn chưa suy nghĩ ra cách khống chế Hà Quang đạo trưởng. Cuối cùng hắn đành phải cắn răng mà làm liều, chính là, đánh không được, phải dùng ‘thủ đoạn’.

Ngao hồng!!!

Cương Thi Ngân đến chớp cuối cùng, liền dừng lại một chút, sau đó, nó đang chuẩn bị ngân lên theo chu kì tiếp theo. Cùng lúc đó, Vũ Minh mau chóng nắm bắt cơ hội, điều áp toàn bộ tấn mạn Hồn Thể ở các bộ vị khác, tập trung lại Mí Tâm, một lần nữa không chế lại thân thể.

Sau đó nhanh chóng đứng dậy, hắn lao đến phía Hà Quang đạo trưởng với tốc độ nhanh nhất.

Hà Quang đạo trưởng lúc này dùng ánh mắt dâm ta, bồn chồn Liễu Bảo Trang. Bỗng trong chớp lát gã cảnh giác, liền vội quay lại phía Vũ Minh giãy giụa khi này. Gã liền giật mình, Vũ Minh đang lao đến phía gã, với tốc độ rất nhanh.

Gã hoảng hốt:

- Làm sao ngươi?

Lần đầu tiên gã thấy có người có thể thoát khỏi sự khống chế Thi Vật của gã, cho nên không khỏi sợ hãi. Nhưng gã cũng là người lăn lộn rất lâu trong thế giới Hoàng Liên Sơn, kinh lịch đối mặt mọi chuyện cũng không phải là ít. Gã biết lúc này không phải là lúc mình nên phân tâm, cho nên gã nhanh chóng thủ thế chờ sẵn Vũ Minh công kích. Lời nói tuy dài dòng, nhưng thực tế mọi chuyện diễn ra rất nhanh, chỉ trong vài cái tích tắc thời gian, hai người này đã bày ra thế trận kẻ công, người thủ.

Nhưng ngược lại với suy nghĩ của gã, Hà Quang đạo trưởng sau đó đã lập tức phải ngạc nhiên:

Rup!

- Tiền bối tha tội! Văn bối biết mình đã suy nghĩ nông cạn, kiến thức sức mạnh của tiền bối, xin tiền bối thu nhận văn bối!

Vũ Minh không ngờ lại quỳ xuống trước mặt Hà Quang đạo trưởng, khiến gã đang chuẩn bị đánh nhau cũng không khỏi ngây người. Hà Quang đạo trưởng tính tình ích kỉ nhỏ mọn, thế nhưng lại là một con trâu ngu ngốc. Gã xưa nay không biết người ta tính kế là cái gì, chỉ biết hung ác thô lỗ. Bằng không chỉ với thủ đoạn Ngân Thi này của gã, đã có thể quét sạch lớn nhỏ thế giới Hoàng Liên Sơn, lớn nhỏ các môn phái đều phải thần phục.

Hôm nay Vũ Minh quỳ trước mặt gã, gã căn bản không hề nghi ngờ, mà còn lập tức hào sảng cười lớn:

- Ha ha, tốt tốt. Biết thức thời mới là trang tuấn kiệt!

- Mau đứng lên đi, sau này là người của giáo ta rồi thì không cần phải đa lễ!

- Chờ đến khi ngươi về Tổng Đà Sơn, lúc đó sẽ chính thức nhận ngươi làm đệ tử!

Vũ Minh trong mắt lóe lên vui mừng, vốn hắn không hề nghĩ mọi chuyện diễn ra lại dễ dàng đến như vậy. Hắn còn đang tính làm sao dùng một số thủ đoạn để lừa tên đạo trưởng này tin mình. Sau đó hành động âm toán mới dễ dàng.

Vũ Minh tư tưởng so với nhân sĩ võ lâm Địa Cầu xưa nay hoàn toàn khác hẳn. Địa Cầu cho rằng dùng thủ đoạn, là chuyện vô sỉ, ti bỉ, hèn hạ. Một võ lâm chí tôn, anh hùng của thiên hạ làm như vậy sẽ bị người đời phi nhổ.

Nhưng ở Đông Á Đại Lục, thủ đoạn, cũng là một phần thực lực. Ta tính toán ngươi, ngươi tính toán ta, như vậy mới gọi là thế giới công bằng, như vậy mới là thế giới thực. Thế giới thực luôn luôn tàn khốc và nhẫn tâm, dùng hai chữ ‘anh hùng’ có thể gạt bỏ được thủ đoạn, thật quá nực cười.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Kế Hoạch Của Vũ Minh

Hà Quang đạo trưởng đắc ý cười một hồi. Lúc này gã đang suy nghĩ, Hoàng Liên Sơn là thâm sơn cùng cốc, heo hút cô liêu. Căn bản là nơi rất ít khi xuất hiện người qua lại. Chính vì vậy, điều kiện để tuyển chọn được một đệ tử không quá khắt khe, miễn chỉ cần có gân cốt đầy đủ. Tử chi linh hoạt, là đã có thể đáp ứng đủ điều kiện thu làm đệ tử. Đối mặt với Vũ Minh, gã có chút không tin nổi mình sẽ thu được một đồ đệ như hấn.

Bởi lẽ chỉ riêng dựa vào thân thủ của Vũ Minh, đã có thể so sánh với Hà Quang đạo trưởng. So ra với điều kiện để thu nạp thành đệ tử của Bà La Đạo, tổ chất đã vượt đến mấy thành. Bây giờ gã lại được Vũ Minh quý xuống xin làm đồ đệ, nghĩ lại sau này có thể đối mặt với các phái trong Hoàng Liên Sơn, có chút vẫn cảm thấy rất phấn khích, mắt long mắt dạ.

Kì thực với tổ chất của Vũ Minh mà nói, gã có chút không tin được. Bởi bao nhiêu năm hành tẩu ở đây, gã có gặp rất nhiều người bên ngoài. Thế nhưng vẫn chưa từng đối mặt với một ai có Võ Công cao như Vũ Minh, phần lớn chỉ là dân bản xứ kiếm chút thức ăn, săn thú, bồi đồ quý hiếm cực phẩm. Mà những thứ đó thì Hà Quang đạo trưởng chẳng thêm quan tâm.

Đối với Bát Đại Kỳ Phái mà nói, chỉ có võ công mới có thể làm cho bọn họ hứng thú. Việc một hai người ngoài vào trong nơi này của bọn họ, vốn dĩ họ sẽ chẳng thêm để ý đến. Bởi điều đó đối với họ không tạo thành sự uy hiếp quá lớn. Thi thoảng thì người của Bát Đại Kỳ Phái, vì thiếu thốn mạch đệ tử, bắt đầu đi lăm cũng có bắt một vài người bên ngoài, ép đầu nhập môn phái. Thế nhưng đó chỉ là chuyện hy hữu, bởi kì thực Bát Đại Kỳ Phái tồn tại trong này, cũng có sinh sôi nảy nở, cũng có những đệ tử thực hệ. Chỉ trừ phi tàn tật khuyết thiếu, mới bị ném ra thế giới bên ngoài, mặc cho tự sinh tự diệt.

Hôm nay Hà Quang đạo trưởng nổi hứng đi ra ngoài tuần sơn ngoạn cảnh. Mang theo Thi Vật mạnh nhất của Bà La Đạo hộ thân, vốn chỉ định ngao du, thuận tiện có thể phát hiện người thế giới bên ngoài, có tổ chất tốt, thì sẽ bắt về Tổng Đà Sơn, ép đầu nhập Bà La Đạo. Nhưng không ngờ lại gặp đám người Giáo Sư Cao Tự xuất hiện, không những vậy một đoàn lần này còn đông đến mấy chục người. Không khỏi dọa cho Hà Quang đạo trưởng hồn bay phách lạc.

Bà La Đạo bởi vì tranh đấu gắt gao với lớn nhỏ các phái còn lại, nên xưa nay luôn bị o ép thế lực. Trên dưới Bà La Đạo bây giờ, thực lực đúng là đã nhỏ lại càng không thể nhỏ hơn. Vì tách biệt khỏi thế giới bên ngoài, đồ đệ có khả năng căn cốt tốt thì rất hiếm thấy, lại còn bị các phái dồn ép. Dẫn đến thế lực đã nhỏ lại càng nhỏ, đệ tử thực hệ vì tư chất chẳng ra sao, cho nên càng ngày võ công càng kém cỏi. Cuối cùng đến đời Hà Quang đạo trưởng, đã là trưởng giáo chân nhân đời thứ mấy chục, võ công đã kém đến mức không thể kém hơn. Nếu không phải chỉ dựa vào Thi Vật hung bạo, sợ là toàn giáo đã bị diệt từ lâu.

Hôm nay Hà Quang đạo trưởng tự sướng tinh thần, cảm giác mình đã vì toàn giáo làm một việc tốt nhất từ trước đến giờ. Thu được một đồ đệ tốt như Vũ Minh, gã đang tưởng tượng đến khung cảnh Bà La Đạo sau này có thể quét khỏi toàn thế giới Hoàng Liên Sơn. Ép cho các phái phải thần phục, phải cúi đầu trước Bà La Đạo, cuối cùng lại có thể trở lại một thời kì hưng thịnh của Bà La Đạo, lúc sư tổ vẫn còn sống.

Nhìn vào độ tuổi Vũ Minh bây giờ còn trẻ như vậy, vậy mà về thân thủ võ học đã có thể sánh ngang với gã. Nếu như sau này có thêm thời gian, rèn luyện thêm được võ công của Bà La Đạo, võ công nhất định sẽ tăng tiến, đến lúc đó uy lực sẽ hết sức đáng sợ. Hà Quang đạo trưởng xưa nay vẫn tuyệt đối tin tưởng vào võ học của Bà La Đạo, nếu không phải gã tư chất kém cỏi, tính tình thô thiển, sợ rằng một khi luyện thành võ công. Cộng thêm thi vật, Bát Đại Kỳ Phái trên dưới đồng lòng cũng không phải đối thủ của gã.

Còn đối với võ học và thân thủ của Vũ Minh hiện tại, Hà Quang đạo trưởng chỉ cho rằng đó là thứ võ công lai tạp phế thải của thế giới bên ngoài, vốn không phải là thứ trân quý. Một khi Vũ Minh tu luyện võ học của Bà La Đạo, gã tin tưởng Vũ Minh sẽ thoát thai hoá cốt, trở thành một chỉ tôn thật sự ở thế giới này.

Hà Quang đạo trưởng đắc ý hồi lâu, rồi bắt đầu gật gật đầu thu liễm vẻ mặt hưng phấn. Ánh mắt dần chuyển sang lạnh lùng, môi giật giật khẽ rung bộ râu dữ tợn:

- Người và nữ nhân này có thể sống, còn lại toàn bộ đều phải chết!

- Đồ nhĩ, trước khi gia nhập giáo ta, người cũng phải biểu hiện thành ý đi chứ! Giết hết đám người này...

Hà Quang đạo trưởng khoe mắt hờ hững, rung bộ râu nói như vậy.

Vũ Minh không khỏi giật mình, tuy nhiên, vì hấn đã có kế hoạch sẵn trong đầu. Cho nên vẫn giả vờ hành động làm theo những gì Hà Quang sai khiến.

Đám người Tiến Sĩ, Giáo Sư Cao Tự lúc này đều rất hoảng hốt. Kể từ sau lần Giáo Sư Cao Tự phát hiện đạo sĩ trước mắt quả thực đúng là đám giết người. Cả đoàn lúc này đều đã lâm vào tình trạng rất cảnh giác. Bì Nhân Thanh nhanh chóng phân phó mấy người to khỏe, cầm vũ khí đi ra phía trước. Muốn dùng những người này để không chế đạo sĩ kia.

Ngoại trừ Giáo Sư Cao Tự im lặng không nói gì, vì chính ông cũng vừa lâm vào cảm giác chết đi sống lại. Còn tất cả những người ở đây đều cho rằng đạo sĩ kia chính là một kẻ điên. Cũng không biết ông ta làm thế nào có thể không chế được sóng âm lớn đến như vậy, làm ra mấy chuyện giả thần lòng quý.

Vũ Minh khuôn mặt lạnh lẽo, quay đầu về phía đám người Khảo Cổ. Khuôn mặt sát khí hiển hiện, dọa cho không ít người phải sợ hãi. Đám Tiến Sĩ thấy vị Cố Vấn của đoàn bỗng chốc thái độ lại trở thành như vậy. Đều có tâm lý cảnh giác đạo sĩ kia, trong chốc lát lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Đạo sĩ này không ngờ dùng cách gì lại có thể không chế Vũ Minh, cố vấn của cả đoàn.

Ở đây toàn là những người có học thức rất cao, cho nên không bao giờ tin vào những chuyện quỷ thần. Hay là tài ba phép lạ có thể khống chế được con người ta, những vị Tiên Sĩ này chỉ có thể nghĩ. Lúc này Vũ Minh hẳn là đang bị trúng một thứ thuốc dẫn nào đó của vị đạo sĩ kia, khiến cho tâm trí tạm thời bị khống chế, không thể kiểm soát.

- Lão già điên, ông vừa làm cái gì vậy?

Liễu Bảo Trang bị hai vị Tiên Sĩ trẻ giữ chặt trong lòng, vẫn không ngừng giãy giụa. Trùng mắt nhìn Hà Quang lí nhí trong họng, cảm giác rất thương xót Vũ Minh.

Hà Quang vẫn hờ hững, khuôn mặt tỏ vẻ chẳng quan tâm. Chỉ một mực chú ý đến hành động của Vũ Minh. Điều này khiến Vũ Minh không khỏi cảm thấy khó chịu, lão già này tuy rằng bề ngoài có vẻ rất dễ lừa, nhưng trong thâm tâm vẫn có phần cảnh giác Vũ Minh. Hoặc giả như không phải cảnh giác, Hà Quang có thể cũng rất muốn trông thấy biểu hiện và thủ đoạn của Vũ Minh, từ đó tính ra khả năng sau này có làm được việc lớn cho giáo phái hay không.

Tòng Linh bất động bấy lâu, chợt đứng thẳng dậy, cánh tay cơ bắp và những vết sẹo cuộn cuộn kéo dài không ngớt. Anh ta rút một con dao nhỏ sắc nhọn bên hông, sau đó không ngờ lại đi ra trước toàn đám người khảo cổ. Giờ con dao nhỏ trong tay lên uy hiếp cả đoàn:

- Tất cả các người, nếu muốn sống, từ giờ hãy làm nô lệ cho chủ nhân đi!

- Chủ nhân?

- Chủ Nhân??

Liên tiếp có những tiếng kinh hô vang lên, trong đó ngay cả Hà Quang cũng buột miệng nói.

Sau đó Hà Quang chợt ánh mắt ngừng lại, suy nghĩ, sau đó gật gật đầu khăn khăn nói:

- Đồ nhĩ! Hẳn ta nói như vậy cũng khiến ta có chút vướng mắc, đám người này không thể giết. Ít nhất vì bọn giáo làm chút chuyện, còn có tác dụng!

- Đồ nhĩ, biểu hiện của ngươi làm ta rất hài lòng!

Hà Quang chứng kiến hành động muốn giết người của Vũ Minh biểu hiện không hề giả dối, cho rằng mình kiểm chứng như vậy đã là rất đủ. Hà Quang không tin rằng ánh mắt thâm kinh bách luyện của mình, lại không thể nhìn ra rằng Vũ Minh giả vờ hay không.

Nhưng kỳ thực, chính Hà Quang cũng đã nhầm, lão ta cũng đã bị thủ đoạn của Vũ Minh hoàn toàn lừa dối. Bởi vì, Vũ Minh quả thật có xuất hiện ý muốn giết người, thực sự có sát ý. Thế nhưng sát ý này lại không phải nhắm vào đám người giáo sư Cao Tự, mà lại chính là Hà Quang. Bởi vậy nên Hà Quang không thể phân biệt được thật giả, bởi nó chính là sát ý thật sự, chỉ có điều là khác đối tượng.

Còn về phần Tòng Linh, tại sao anh ta lại có thủ đoạn như vậy. Kỳ thực cũng là đã bàn bạc trước với Vũ Minh. Vũ Minh trong lúc phát hiện ra hai gã đạo trưởng là Hà Quang và Sùng Thiên Vân. Đã làm ra tính toán từ trước, cũng đã phân tích kỹ phương án, còn bàn bạc bí mật với Tòng Linh trong khoảng thời gian rất ngắn sít sao.

Lúc Tòng Linh trầm ngâm không nói gì, đã là lúc Vũ Minh bắt đầu khởi động kế hoạch. Lúc Vũ Minh đưa tay ra cứu giáo sư Cao Tự một mạng, cũng là lúc kế hoạch giữa hai người được toàn lực triển khai.

Vũ Minh trước đó trong chốc lát đã phân tích hai khả năng. Một là Sùng Thiên Vân có thể đánh đuổi được Hà Quang, như vậy tính mạng của toàn đoàn có thể không bị uy hiếp. Hơn nữa Vũ Minh còn có cảm giác nắm chắc, còn có thể khiến Sùng Thiên Vân vì cả đoàn làm Hoa Tiếu, như vậy con đường đến di chỉ thêm một phần chắc chắn. Bởi vì Sùng Thiên Vân quả thật có phong thái coi trọng nhân tài, nếu Sùng Thiên Vân đã nhìn ra Vũ Minh có điểm nổi bật, hơn nữa lại còn không muốn Hà Quang tổn hại hẳn. Như vậy Sùng Thiên Vân cũng chưa chắc đã là người xấu, không biết chừng còn có thể có thêm một đồng bạn cường đại. Trong Hoàng Liên Sơn hung hiểm, điều đó chẳng khác nào có thể nắm thêm được một sợi dây bảo mạng.

Còn khả năng thứ hai, khả năng này Vũ Minh ban đầu không có nghĩ nhiều đến, bởi vì hẳn không nghĩ chắc rằng nó sẽ xảy ra, nhưng mà thực sự nó đã xảy ra. Chính là, Sùng Thiên Vân lại bị Hà Quang đánh bại, cuối cùng phải lui, như vậy toàn diện đoàn người đều rơi vào nguy hiểm. Bởi lẽ võ công Hà Quang không cao, Vũ Minh tự tin có thể áp chế. Nhưng Cương Thi kia quá hung mãnh, cái này ngay cả Sùng Thiên Vân đều phải e dè, không phải là một người như Vũ Minh, tu vị còn chưa khôi phục, có thể nắm chắc. Hơn nữa Hà Quang tính tình thô thiển bị, nhất định sẽ không tha cho đám người bọn hắn.

Cho nên, khi khả năng thứ hai xảy ra, kế hoạch đã được bàn bạc từ trước với Tòng Linh thoáng chốc được triển khai. Sở dĩ Vũ Minh chọn Tòng Linh là nhân vật chủ chốt trong kế hoạch lần này, là bởi vì Tòng Linh thật sự có chút mê tín phiến diện. So với đám người Tiên Sĩ cứng đầu cứng cổ, nếu thuyết phục lại có chút phiền phức, hơn nữa trong số bọn họ, không một ai có thể khiến Vũ Minh vừa ý, rất một đám người tay trái gà không chặt, đừng nói là hét to lên dọa, sợ là con dao còn cầm không chắc, chớp mắt lại làm toàn bộ kế hoạch của hắn bị đổ bể thì hỏng. Vì vậy, Tòng Linh vẫn là nhân tuyển tốt nhất, sức khỏe dẻo dai, thần kinh thép, hơn nữa lại dễ thuyết phục. Chỉ cần bom một vài tư tưởng phiến diện cổ đại, là đã làm cho Tòng Linh phải suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng phải gật đầu đáp ứng Vũ Minh.

Mặc dù kế hoạch triển khai để đối phó với Hà Quang còn nhiều sơ hở, nhưng nó lại là kế hoạch tốt nhất lúc này Vũ Minh có thể nghĩ ra. Bằng không toàn bộ đoàn người ở đây phải cảm chắc cái chết, hẳn cũng không nở. Mặc dù chính hắn tự tin mình có thể thoát khỏi Hà Quang, nhưng nhiều người ở đây chết một cách vô tội, Vũ Minh cũng không phải người không có lương tâm, không thể làm điều này.

Hắn cũng không nắm chắc, nếu nói ra rằng tôn Hà Quang làm chủ nhân, không biết Hà Quang có thể mắc mưu mà tha cho mấy người một mạng hay không. Nhưng từ lúc Vũ Minh quỳ xuống, phát hiện thái độ của Hà Quang, Vũ Minh biết kế hoạch của mình đã thành công, còn thành công rất lớn. Cho nên khi hắn đứng dậy, đôi mắt tỏa ra ý muốn giết người. Cũng là lúc đã bật đèn pha lên cho Tông Linh, báo hiệu hắn triển khai kế hoạch ngay lập tức.

Tông Linh vừa triển khai kế hoạch, thực sự đúng như Vũ Minh dự đoán. Hà Quang đã bắt đầu suy nghĩ, và đã cho rằng điều này cũng không phải không hợp lý. Hoàng Liên Sơn điều kiện nhân mạch thiếu thốn, nếu kiếm được một đám người làm mấy việc lật vật cho giáo phái cũng không phải là không tốt. Hơn nữa Hà Quang còn rất tự tin rằng, gã có thể dễ dàng nắm trong tay mấy người này. Một chút cựa quậy cũng không dám, cho rằng làm như vậy mấy người này chỉ có đi tìm chết.

Ban đầu, Hà Quang quả thật có ý muốn giết toàn bộ mấy người, bởi vì số người quá đông nên gã cảm thấy rất uy hiếp. Bà La Đạo lại còn rất gần đây, cho nên cũng không biết đám người này có khả năng làm ra chuyện gì hay không. Cho nên gã nghĩ trước hết cứ giết hết đi cho rảnh nợ. Nhưng sau đó gã lại phát hiện, kì thực mấy người này rất yếu ớt, gã triển khai một lần Thi Vật nên đã nhận biết được toàn cảnh. Sau đó gã cũng chưa bận tâm lắm, vẫn miễn cưỡng giữ lại quyết định ban đầu là giết sạch. Hơn nữa cũng là muốn thử tâm cơ của Vũ Minh một lần. Nhưng rồi Tông Linh lại làm ra hành động như vậy, còn trực tiếp tôn gã làm chủ nhân, ngờ ý muốn làm nô lệ, muốn vì gã mà tận lực. Cho nên chút miễn cưỡng trong lòng Hà Quang liền bị gạt bỏ ngay tức khắc, gã lại xuất hiện suy nghĩ muốn thực sự dùng đám người này.

Vũ Minh dần thu liễm sát ý, hai tay lại thả lỏng. Thần kinh có lúc tập trung cao đã dần thả xuống.

Hà Quang lúc này lại cười nhè nhẹ, lướt qua đám người một lượt đắc ý, rồi hắng giọng tỏ vẻ khen ngợi Tông Linh:

- Người, tộc người dị hợm, lại làm cho ta rất hài lòng. Tôn ta làm chủ nhân, biết thức thời, rất tốt!

- Lần này nếu trở về bổn giáo, nếu phát hiện ra người có căn cốt...

- Ta cũng không ngại thu thêm một đệ tử!

Tông Linh đang tỏ vẻ khấn trương dùng dao uy hiếp mọi người, lúc này nghe thấy Hà Quang khen ngợi, cũng vội vàng phối hợp:

- Tạ ơn chủ nhân đã cân nhắc!

Hà Quang nghe thấy một câu này của Tông Linh, còn âm hơn rượu nặng bốn mươi độ đổ vào ruột. Cảm thấy sáng khoái vô cùng, đắc ý nhẹ rung bộ râu dữ tợn gật gù.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Không chế!

Tông Linh sau khi cẩn thận nói một câu, lại liếc nhìn Vũ Minh. Thấy Vũ Minh đã âm thầm gật đầu phối hợp, Tông Linh liền triển khai bước tiếp theo trong kế hoạch.

- Chủ nhân, bây giờ tôi tập trung hết đám người này lại, chờ đến khi trời sáng, chúng ta lại di chuyển. Như vậy có hợp ý người hay không?

Hà Quang nghe câu này của Tông Linh, cũng tỏ vẻ không quan tâm mà gật đầu:

- Tùy ý người!

Vũ Minh cũng bồi thêm một câu, thuận tiện còn không ngại vuốt mông ngựa:

- Tiền bối! Trời về ban đêm rất tối, hơn nữa lại nguy hiểm, đem theo nhiều nô lệ như vậy. Sợ là chúng ta không bảo đảm hết được, không chỉ có thú dữ tấn công, khiến nô lệ thiệt mạng. Mà ban đêm, e rằng bọn chúng sẽ trốn thoát, quyết định của hắn tuyệt đối sáng suốt!

Hà Quang chợt trừng mắt lên:

- Người nghi ngờ khả năng của ta sao, có ta ở đây bọn chúng làm sao có thể trốn thoát!

Vũ Minh lại vội vã nấn bóp:

- Tiền bối, ý của ta không phải vậy, ta không nghi ngờ khả năng của ngài! Dưới con mắt của ngài, bọn chúng làm sao dám trốn chạy, phải không?

Vũ Minh khẽ liếc sang phía Tông Linh.

Tòng Linh cũng tiếp tục phối hợp:

- Đúng vậy chủ nhân!

Vũ Minh lại tiếp tục:

- Hơn nữa, tiền bối, nếu nữ nhân này xảy ra chuyện gì, có phải ngài sẽ rất nuối tiếc?

Nói rồi Vũ Minh chậm rãi bước tới gần Liễu Bảo Trang, khuôn mặt biểu hiện dâm tà.

Liễu Bảo Trang lúc này vùng vẫy, bây giờ chứng kiến cảnh tượng hai người Vũ Minh, Tòng Linh thái độ thay đổi thành như vậy. Khuôn mặt có chút không thích ứng nổi, đôi môi đỏ mọng chỉ run run. Liễu Bảo Trang dần nắc ra thành tiếng, đối mặt với tình huống trước mắt không biết phải nói làm sao.

Hai vị Tiền Sĩ vẫn đang ghì chặt Liễu Bảo Trang, thấy Vũ Minh có hành động như vậy liền hét lên:

- Vũ Minh, cậu làm gì vậy?

- Vũ Minh, cậu tốt nhất không nên đến gần đây, thần kinh cậu đang bị sóng âm ảnh hưởng.

- Dừng lại, cậu có nghe thấy chúng tôi nói không?

Hai vị Tiền Sĩ liên tục mồm miệng thuyết phục, nhưng thấy Vũ Minh hành động vẫn không có một chút xoay chuyển, liền bàn bạc:

- Không ổn, cậu ta bị sóng âm kia ảnh hưởng quá nặng nề. Thần kinh bây giờ đã không còn tỉnh táo, không biết chừng còn làm ra điều gì dại dột!

- Đúng vậy! Chúng ta trước hết không chế cậu ta, sau đó có cơ hội sẽ nghiên cứu chữa trị!

- Bảo Trang, em đứng nguyên ở đây, đừng di chuyển, tuyệt đối đừng làm như vậy!

Hai vị Tiền Sĩ khuyên nhủ Liễu Bảo Trang một câu, rồi mới cẩn thận từ từ di chuyển, bắt đầu vòng quanh người Vũ Minh. Hai người họ lúc này đang tìm sơ hở để không chế hắn.

Vũ Minh cười nhàn nhạt, tỏ vẻ chẳng đáng quan tâm, con mắt vẫn dán lên thân thể đang run rẩy tuyệt mỹ của Liễu Bảo Trang. Lưỡi hần đảo quanh khoe miệng thể hiện sự thèm muốn khát khao.

Tòng Linh xa xa đâm chiêu đứng nhìn, khẽ phun ra một ngụm trọc khí, than:

- Diễn kịch quả thật rất giỏi!

Vũ Minh tiếp tục bước đến, Liễu Bảo Trang tiếp tục cảm thấy một cỗ tinh thần uể oải tràn ngập khắp thân thể. Cô ta có cảm giác vừa sợ, nhưng lại vừa thật chờ mong, liệu rằng Vũ Minh sẽ làm gì cô ta tiếp theo.

Vóc dáng mê người giật giật lại run lên, đôi môi quyến rũ khẽ cắn một cách tê tái. Hà Quang phía xa nhìn thấy cũng không ngừng nuốt nước bọt ừng ực.

Liễu Bảo Trang run run, thân thể mềm mại thiếp xuống mặt đất, hai tay cô ta chống trên mặt đất. Đôi mắt đưa lên nhìn Vũ Minh như cầu tình, rằng xin hắn lúc này hãy thanh tỉnh.

Hai vị Tiền Sĩ vẫn tiếp tục đảo quanh người Vũ Minh, tạm thời vẫn chưa dám làm gì hắn. Chỉ cần hắn lộ ra sơ hở không để ý là lập tức bọn họ sẽ lao vào không chế.

Bởi vì bọn họ cho rằng, Vũ Minh hiện giờ thần trí đang không được tỉnh táo. Rất có thể sẽ giống người điên, mà người điên thì sẽ không suy nghĩ được nhiều đến vậy. Cho nên chưa biết chừng bọn họ lại không chế được dễ dàng.

Vũ Minh bước tới gần, gần hơn nữa, rất gần Liễu Bảo Trang. Chỉ còn một gang tay nữa thôi.

Lúc này, Vũ Minh đột ngột cúi mình xuống, áp sát khuôn mặt hắn, đối diện với khuôn mặt Liễu Bảo Trang.

Cùng lúc này, hai vị Tiền Sĩ cảm thấy thời cơ đã đến, liền chớp lấy cơ hội. Cả hai vội vã hấp tấp xông đến, muốn dùng cánh tay không chế hắn.

Bịch!

Bịch!!

Tiếng thân người va chạm vào mặt đất trầm trầm, đất sỏi bắn tung tóe. Hai vị Tiền Sĩ thật không ngờ đã nằm đo ván trên mặt đất, khuôn mặt biểu lộ đau đớn. Bàn tay mỗi người không ngừng vận vẹo. Không lâu sau trên bàn tay mỗi người đã bắt đầu đỏ ửng, có dấu hiệu tím tái.

Vũ Minh lại cười nhàn nhạt, Tiền Sĩ sử học, quả thật là chân tay trói gà không chặt. Hắn chỉ né thân mình một cái, sau đó thuận thế bẻ tay hai người, hai người này đã lập tức mất đi sức kháng cự. Yên yên phật phật nằm trên mặt đất.

Lúc này, đột nhiên Vũ Minh lại áp sát khuôn mặt của mình vào khuôn mặt Liễu Bảo Trang, lấy khuôn mặt hắn cọ sát, xoa xoa làn da mặt của hai người tiếp xúc nhau. Mùi phấn sáp thơm xộc vào mũi Vũ Minh, cùng với mùi nước hoa và hoóc môn nữ kích thích dục tính, khiến cho hạ thân hắn rất khó chịu.

Vũ Minh bắt đầu thì thào, thì thào vài câu nói, rất nhỏ. Chỉ thấy sau đó đôi mắt Liễu Bảo Trang như sáng lên, ánh mắt trong thoáng chốc xuất hiện sự đồng tình.

Từ xa, Giáo Sư Cao Tự quan sát tình hình liền cảm thấy nghi hoặc. Tính cách Vũ Minh tuy ông ta không được tiếp xúc lâu, nhưng cũng đại khái hiểu rõ hắn là con người như thế nào. Hắn làm chuyện gì nhất định phải có nguyên nhân.

Hà Quang thì sắc mặt lúc này tối sầm lại, nhìn thấy Vũ Minh giờ chỉ âu yếm, trong lòng không khỏi có một cỗ tư vị chua chua. Tâm trạng lúc này của gã rất không tốt, cảm thấy rất giận dữ. Hành động của Vũ Minh như xúc phạm nữ nhân của gã. Tuy nhiên, gã vẫn kiên nhẫn chờ đợi xem tiếp theo Vũ Minh sẽ làm ra chuyện gì. Nếu Vũ Minh muốn động vào nữ nhân của gã, ngày hôm nay gã cũng không cần tên đệ tử này nữa. Tính cách của gã xưa nay luôn là vậy, đơn giản thẳng thắn, tính cách không hề che giấu khiếm khuyết. Từ một điểm này cũng đủ thấy, tại vì sao hắn là trưởng giáo chân nhân, lại không thể trung hưng môn phái, kì thực từ riêng một điểm tính cách đã nói rõ gã không có tiềm năng.

Phục!

- Đứng dậy!!

Vũ Minh bỗng đôi mắt tỏ ra giận dữ, trừng lên sắc lạnh nhìn Liễu Bảo Trang quát lớn. Bàn tay thô bạo túm cổ áo cô ta ném mạnh về một phía. Liễu Bảo Trang lăn lóc, nhưng hình như lại rất cam tâm.

Hà Quang cảm thấy sùng sốt với hành động của Vũ Minh, tuy nhiên lại cảm thấy rất hài lòng, âm thầm gật đầu khen ngợi. Tư vị ghen tuông lúc vừa nãy như được hóa giải, chậm chậm biến mất không còn chút gì.

- Trói cô ta lại!

Vũ Minh nhìn về phía Tông Linh, lớn tiếng phân phó.

Tông Linh cũng mau chóng gật đầu, thân mình thoát thoát lao về phía lùm cây. lát sau quay trở lại, trên mình anh ta có rất nhiều dây leo già cổ bám quanh.

- Chỗ này đủ để trói hết bọn chúng lại!

Tông Linh giờ đám dây leo, sau đó nhìn về phía Hà Quang, đôi mắt còn lam bộ chờ mong như muốn được khen ngợi.

Hà Quang lại hài lòng:

- Tốt lắm, làm việc nhanh nhẹn, người tương lai trong Bà La Đạo ta sẽ có tiền đồ rất cao!

Tông Linh liền phối hợp, vội tỏ ra vui mừng:

- Đa tạ trưởng giáo chân nhân khen ngợi!

- Ha ha!!

Hà Quang vuốt vuốt bộ râu dữ tợn lại gật gù, cảm thấy câu nói của Tông Linh càng ngày càng có sức thuyết phục, có đôi phần so sánh với Vũ Minh.

Vũ Minh sau khi ném Liễu Bảo Trang sang một bên, mặc cho Tông Linh hi hục trói cô ta một cách tỉ mỉ. Còn hắn thì lại tiếp tục chậm chậm bước đi hướng về vị trí Giáo Sư Cao Tự đang đứng.

Bi Nhân Thanh thấy vậy liền hét lớn cho đám người to khỏe phân phó phía trước:

- Mau ngăn cậu ta lại!

Đúng lúc này, Giáo Sư Cao Tự lại lên tiếng ngăn cản:

- Khoan! Cứ để mặc cậu ta!

- Nhưng mà...

Bi Nhân Thanh thắc mắc, nhưng vẫn làm theo câu nói của Giáo Sư Cao Tự. Ông ta ở đây tuy đảm nhận chức vị trưởng đoàn, nhưng mà Giáo Sư Cao Tự vẫn là người có tiếng nói quyết định cao nhất. Giáo Sư Cao Tự một khi một lời đã phân phó, ông ta không bao giờ dám trái lời. Bởi vì có thể ở đây anh phụ trách đoàn, cao hơn Giáo Sư Cao Tự trong công việc tổ chức. Nhưng ra đến ngoài kia anh lại chẳng là cái gì, Giáo Sư và Tiên Sĩ là hai cấp bậc cách biệt quá lớn. Hơn nữa Giáo Sư Cao Tự lại còn là một trong Top mấy vị Ủy Viên Bộ Chính Trị, những con người quyền lực nhất cả Việt quốc. Đặc tội chính là ngu ngốc trong ngu ngốc, dần nhất trong tất cả các loại đại ngu dân.

Thình thịch!

Thình thịch!!

Mỗi bước chân Vũ Minh đi, là tim của mỗi người ở đây lại đập nhanh hơn một chút, cảm thấy rất căng thẳng. Bởi vì mỗi lần Vũ Minh âm thầm lạnh lẽo như vậy, là một khi hắn làm ra cử chỉ sẽ đều làm cho người ta giật mình. Giống như vừa nãy chuyện hắn làm với Liễu Bảo Trang vậy, không ai ở đây là không giật mình. Nhất là có mấy vị Tiến Sĩ thâm thương trộm nhớ Liễu Bảo Trang, còn không ngừng thương hoa tiếc ngọc. Âm thầm nghĩ rằng muốn tính sổ với Vũ Minh, mặc dù Vũ Minh mang đến cho họ một kho tư liệu kích thích rất lớn về học vấn, là thứ mà mấy tên Tiến Sĩ này muốn nghiền. Nhưng so ra với bản năng của con người thì thứ này vẫn thua thiệt một chút. Vẫn không đủ phân lượng để hôm nay họ gạt bỏ chuyện Vũ Minh làm với Liễu Bảo Trang.

Vũ Minh tới gần, gần hơn, cuối cùng đã chạm chán khuôn mặt Giáo Sư Cao Tự. Hắn chỉ đứng đó, không nói một lời, nhìn ông ta, đôi mắt và chân mày không ngừng giật giật.

- Mã Mod?

Bi Nhân Thanh, Giáo Sư Cao Tự, loạt loạt Tiến Sĩ nhìn vào khuôn mặt Vũ Minh đều âm thầm thốt lên.

Tất cả các khuôn mặt đều chú ý vào hàng chân mày của Vũ Minh. Thời gian cứ như vậy trôi đi, rất lâu, cuối cùng những khuôn mặt kia liền như cảm thấy sáng tỏ, đôi mắt tròn to tròn tỏ vẻ không tin nổi.

Hà Quang vẫn đứng quan sát động tĩnh, gã chẳng biết mã Mod là cái gì, gã cũng chẳng quan tâm nó là cái gì. Gã chỉ muốn biết Vũ Minh làm sao có thể một mình muốn bắt hết đám người này. Gã không hề sốt ruột chút nào, từ giờ đến khi trời còn sáng còn rất dài, gã vẫn rất muốn chờ. Gã chỉ cảm thấy chán nản vì cái phương pháp bắt người chậm rãi này của Vũ Minh, theo gã nghĩ thì rằng dùng luôn nắm đấm cho nhanh, nhìn tới nhìn lui như vậy không biết có giải quyết được cái gì không. Thật lằng nhằng... Thế nhưng gã vẫn quyết định mình sẽ không can thiệp.

Thời gian dài trôi qua, lúc này Giáo Sư Cao Tự bỗng gật gật đầu, nhìn về phía Hà Quang nói:

- Chúng tôi chấp nhận theo ngài làm nô lệ!

Hà Quang lúc này mặt mày đang ngáp ngáp, bỗng nghe thấy câu nói của Giáo Sư Cao Tự liền thấy như sét đánh ngang tai, lập tức thanh tỉnh. Gã quay sang hỏi Tông Linh như để chắc chắn:

- Lão ta vừa nói cái gì?

Tông Linh vui vẻ cúi mình:

- Ông ta nói đã thần phục thừa chủ nhân, ông ta nguyện làm nô lệ của ngài, và toàn bộ đám người ở đây cũng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cái chết của Hà Quang

- Ha ha ha. ... Đồ nhí, phương pháp của ngươi không ngờ lại có được kết quả như vậy, vì sự thật không tin nổi vào mắt mình. Có ngày ngươi nhất định phải dạy nó cho ta, với võ công của ta. Nhất định sẽ không thi triển loại bí kỹ này tốn thời gian như ngươi!

Hà Quang hưng phấn luôn miệng nói. Gã còn nhìn quanh xem có ai phản ứng hay không, nhưng gã chỉ nhận thấy một vài tên to khỏe là vẫn còn đang ngo ngác không hiểu gì. Còn những tên nhìn như trời gà không chặt lại tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý.

- Đủ rồi, chúng tôi không làm nữa, đi về!

Đám người được thuê để đem đồ đạc cho đoàn, vốn dĩ cũng chẳng hiểu mã Mod là cái quái quỷ gì. Cũng giống như Hà Quang, lúc này họ lại cảm thấy như bị lừa bịp, liền nhất loạt tức giận vút gây gộc trên tay xuống, hùng hổ muốn đi.

Hà Quang lúc này tròn mắt lên giật dừ:

- Muốn chết!

Vũ Minh lập tức biến sắc, hắn không ngờ mình vẫn còn sót một phần trong kế hoạch chưa tính đến là đám người này. Hôm nay chỉ sợ tính mạng mấy người bốc vác này khó mà giữ nổi. Tính cách Hà Quang điên loạn như vậy, nhất định sẽ không tha cho bọn họ.

- Mấy người này bị điên hết cả rồi, chúng ta mau chóng trở về!

- Đúng vậy, năm mươi triệu tuy lớn thật, nhưng muốn để tôi giả làm một thằng điên thì không bao giờ!

Hai người trong đội bốc vác to khỏe nhất hùng hổ bước đi, vừa bước vừa nói tỏ vẻ rất khó chịu. Hà Quang cười khanh khách lạnh lẽo, Vũ Minh thì hai hàng mồ hôi chảy dài. Nghĩ xem, liệu bây giờ có nên trở mặt hay không, nếu như trở mặt, kế hoạch rất có thể sẽ bị phá hỏng.

- Muốn đi mà được sao?

Hà Quang giọng nói the thé vang tới lỗ tai mỗi người. Tòng Linh lo lắng, thoát cái đã đứng cạnh Vũ Minh nói nhỏ dò hỏi:

- Làm sao bây giờ, chỉ cần vài mươi phút nữa là kế hoạch sẽ thành công rồi?

- Chỉ cần vài mươi phút nữa trời sáng, lúc đó diệt tên đạo trưởng này không khó. Nhưng tôi vẫn không nghĩ đến biến số này lại có thể xảy ra! Trước hết rất nguy hiểm, cậu huy động mọi người di chuyển ra xa một chút, rất có thể tôi với Hà Quang sẽ xảy ra giao tranh, lúc đó khó mà biết trước được!

- Tôi biết rồi!

Tòng Linh nhẹ nhàng gạt đầu, rồi lại âm thầm lui lại. Vũ Minh vẫn chăm chú nhìn về phía diễn biến đội bốc vác, thấy Hà Quang chân không động tay không dõng, cũng có đôi chút yên tâm.

- A aa a...

Nhưng Vũ Minh vừa dời mắt đi một chút, lập tức đã có tiếng kêu thảm vang lên, tiếng kêu thảm thiết kéo dài đầy thê lương. Chỉ thấy Hà Quang từ lúc nào đã xuất hiện ngay cạnh người bốc vác to khỏe nhất, đi hàng đầu đội. Lưỡi gươm đã đảo cạnh mép, người kia một chân đã cụt ngùn, máu me bắn thành tia dài, hết sức kinh tởm.

Vũ Minh trợn tròn mắt sợ hãi, chỉ vài giây trước, Hà Quang còn cách đội bốc vác kia đến hơn mười mét. Vậy mà chỉ một cái chớp mắt, đã lấy đi của người ta một cái chân. Quả thật đúng như Hà Quang nói, tốc độ di chuyển của Bà La Đạo xứng danh nhất đẳng võ giới.

- Giết người, giết người!!

Người kia kêu la thảm thiết, từ cái chân đã lòi ra khúc xương trắng nhon vỡ vụn. Mấy người bên cạnh mặt mày ai nấy đều xanh mét, nhìn Hà Quang như quái vật sợ hãi lui lại phía sau làm ra thủ thế. Gậy gộc đều giơ lên cao qua đầu trực tực vệ.

- Hắc hắc!

Hà Quang nghe răng cười thống khoái, hai mắt híp lại càng làm tăng độ điên loạn của gã.

Vũ Minh tim đập thình thịch cảm giác chính mình không thể tin nổi tốc độ của Hà Quang lại nhanh như vậy. Lúc này Hà Quang đã lấy đi của người kia một cái chân, hân thân lực bất tòng tâm trở mặt đứng nhìn, quả thực tâm trạng biến đổi không sao nói nổi.

Tòng Linh lúc này mới bước được có vài bước, đã nghe thấy tiếng kêu thảm, vội vã quay mình lại. Theo phản xạ từ bên hông rút ra một con Dao Mèo lớn, một nhát nhanh tay phi về hướng tiếng kêu. Muốn dùng một nhát phi dao này, ngăn Hà Quang lại. Nhưng vẫn là không kịp, con dao kia chưa bay đến nơi, đã bị Vũ Minh nhanh tay bắt lấy.

Vũ Minh biết Tòng Linh lúc này nổi lên xung động, cho nên mới làm ra hành động như vậy. Lúc này, nếu trở mặt với Hà Quang, e là vẫn chưa phải thời cơ tốt, cho nên hắn vẫn muốn một mực ngăn cản hành động của Tòng Linh.

Hà Quang đang cười khanh khách, nhận thấy con dao từ phía Tòng Linh bay tới liền trợn mắt nhìn Tòng Linh. Nhưng gã lại thấy Vũ Minh nhanh chóng cười xuề xòa nói:

- Sư phụ, Tòng Linh ném thêm cho ta con dao này, nói là đồ tốt muốn dâng lên sư phụ!

Vũ Minh cười hồ hồ, hai tay dâng con dao cung kính hướng về phía Hà Quang. Thuận tiện nháy mắt Tòng Linh một cái.

Tòng Linh biết mình nhất thời làm ra hành động đại dột, bèn vội vã phối hợp:

- Đúng vậy thưa chủ nhân, đây là con dao tốt nhất của tôi, vừa nãy đã nói với anh ta giúp ta dâng lên chủ nhân!

Vũ Minh gạt đầu tỏ vẻ đồng tình, Hà Quang là người bốn tính ngu ngốc, liền không nghi ngờ gì. Cũng cười khà khà nói lớn:

- Tốt tốt, mau đem đồ tốt mà hắn nói lên đây cho vi sư!

- Vâng thưa sư phụ!

Vũ Minh cúi đầu giả bộ cung kính, con dao nhỏ của Tòng Linh dần dần xuất hiện trước mắt Hà Quang.

Hà Quang ngúc ngắc cái đầu bắt đầu thò ra bàn tay nhanh chóng chụp lấy cán dao và đưa lên ngắm nghía.

- Hừ, không tồi, bất quá con dao này không tính là đồ tốt, chẳng qua đối với giáo ta mà nói, loại binh khí như thế này thực không thiếu!

Hà Quang nói lên lời có chút không hài lòng, lại còn không ngừng chê con dao của Tông Linh phẩm chất kém cỏi. Khiến Tông Linh vốn đã khó chịu bấy lâu, bây giờ mặt mày lại càng nhăn nhó khó chịu.

Dao của hắn là được mài dũa bởi tộc người Thái, thứ nguyên liệu làm nên con dao này luôn là tốt nhất. Hơn nữa bởi vì được gia công theo cách thủ công nên con dao lại càng được làm thêm tỉ mỉ sắc bén. Có thể nói là chém đá cũng khó mà cùn, con dao tốt như vậy lại bị Hà Quang chê bai là hàng phế phẩm, khiến Tông Linh không có lời nào nói nổi.

Nhưng mà bây giờ đang là thời điểm nguy hiểm, Tông Linh cũng không vì chuyện con dao mà bận tâm quá nhiều. Nếu không phải Trần Vũ Minh nhanh tay, có lẽ Tông Linh đã bị xung động nhất thời mà mất mạng, nhìn thấy động tác Hà Quang nhanh như chớp như vậy. Tông Linh cũng không khỏi hoảng sợ, trên đời này lại còn có thể phát hiện ra dao nấp trong một cái chớp mắt, hơn nữa dường như là Tông Linh còn chưa có nếm trải bị đối phương phát hiện. Mặc dù lúc đó Hà Quang đang quay lưng về phía Tông Linh, điều này thực là đáng sợ.

Toàn trường mấy chục người trong đoàn khảo cổ cũng hít một ngụm khí gấp gấp sợ hãi. Không chỉ bị quang cảnh Hà Quang vừa nảy ra tay dọa cho muốn chết, mà chính là từ tác phong của Hà Quang còn cũng cảm thấy chính mình như đang hoa mắt mà không thể tin nổi. Trên đời này còn có người có thể nhanh như vậy, nếu không phải là tận mắt chứng kiến, họ còn cho rằng những thứ mình nhìn thấy là hư cấu trong phim kiếm hiệp. Chuyện như vậy trên đời tuyệt đối không thể tồn tại.

Hà Quang chê bai con dao của Tông Linh một hồi, sau đó nhìn nó với nét mặt chẳng đáng. Rồi trực tiếp quăng con dao đi một chút không hề bận tâm. Tông Linh trong lòng nhảy dựng, lại nhìn về phía người bị Hà Quang ra tay nháy mắt cắt đứt chân, lại không biết làm gì. Trong đám mấy người bốc vác vừa mới rời đi lúc này cũng không ai dám lên tiếng, chỉ im lặng sợ hãi. Chân một bước đều không dám dẫm, thứ mà bọn họ cho là diễn kịch lúc này lại đang thực sự giết người. Mỗi người đều cảm giác chính mình đang lâm vào con ác mộng không thể thoát ra, ác mộng này họ rất nhanh muốn tỉnh lại. Thật không ngờ rằng tham gia vào thám hiểm đoàn lần này đã được cảnh báo là rất hung hiểm, thế nhưng họ lại không nghĩ hung hiểm tới mức mất mạng.

Ngay cả mấy người học thức cao thâm như Giáo Sư Cao Tự, lại cũng không lường trước được điều này, lúc này lại bị Hà Quang dọa cho sợ hãi muốn chôn chân. Lúc trước Tông Linh diễn kịch, còn có không ít người cảm thấy nực cười, còn cho là Tông Linh ngu ngốc, nhưng qua một màn này, xem ra chính mình còn có khả năng sau này thật sự phải làm nô lệ.

Trải qua mấy mươi phút thời gian, người bị cắt chân kia máu chảy lênh láng, mặt mũi trắng bệch bệch. Anh ta cố gắng tự băng bó lại vết thương cho mình rồi thở dốc. Bởi nếu cứ thế như vậy, chẳng mấy chốc anh ta sẽ bị mất máu mà chết. Mà trong đoàn lúc này mặc nhiên không ai dám giúp đỡ anh ta. Bởi vì tất cả đã bị Hà Quang dọa cho sợ hãi, trước sức mạnh tuyệt đối của Hà Quang, bọn họ biết chắc chắn lúc này số đông cũng không giúp ích được gì. Hơn nữa với lại người ngu dốt lạc hậu như Hà Quang, căn bản lý lẽ cũng lại càng không có tác dụng. Chưa biết chừng anh không mở miệng thì còn được sống, mở miệng rồi thì ánh sáng ngày tiếp theo cũng là không được trông thấy. Lúc này ai ai cũng nghĩ như vậy, nhìn xuống đạo sĩ cầm chuồng kia mà như quái vật. Thậm chí có người còn muốn rơi vào tay khủng bố cũng không muốn rơi vào tay Hà Quang. Tâm lý mỗi người ngày càng hoảng loạn, bất giác đã có người lâm vào bất tỉnh.

Cuối cùng, thời gian mà Vũ Minh mong chờ nhất cũng đã tới.

Hừng sáng.

Hà Quang lúc này dừng lại, cũng không biết định làm gì, gờ như đoán trước được trời sẽ sáng cho nên lúc này lại hướng tới Ngân Thi kia mà lo ngại.

- Trời sáng rồi, Ngân Thi của ta không thể ở bên ngoài!

- Không ổn!

Hà Quang lúc này bất giác như phát hiện ra được điều gì, liền hét lên:

- Súc sinh, các ngươi dám tính kế bỏn đạo?

Hà Quang trừng mắt lên nhìn về phía Tông Linh cùng Vũ Minh.

Vũ Minh cùng Tông Linh hai người cũng đồng thời rung động. Hà Quang này không ngờ lúc này đã nhận ra âm mưu của bọn hắn.

Bởi vì trời sáng, như vậy sức mạnh của Ngân Thi sẽ bị giảm trên diện rộng, thậm chí là còn không có khả năng ra tay. Hà Quang bốn tính ngu ngốc bấy lâu, lại bị Tông Linh cùng Vũ Minh không ngừng nịnh nọt làm lu mờ tâm trí, đến nỗi chuyện quan trọng nhất là Ngân Thi cũng không để tâm, lúc này trời sáng mới nhớ đến Ngân Thi, liền giật mình sợ hãi. Phát hiện tất cả chuyện này rất có thể là âm mưu, cho nên mới hướng hai người Vũ Minh quát lên như vậy.

Vũ Minh lúc này biết mưu kế đã thành, cho nên đối với hành động của Hà Quang chỉ không ngừng cười lạnh, lúc này, là hắn đã muốn trở mặt với Hà Quang.

Vũ Minh ngoắt một cái đã hướng về phía Tông Linh hô lớn:

- Tông Linh, hành động!

Tức thì Vũ Minh nhanh như chớp lao về phía Hà Quang thi triển thượng thế võ công, tu vi Hạ Đạo Học cảnh giới vận dụng đạt tới mức cực hạn. Hưởng Hà Quang thi triển công kích nhanh như vũ bão. Tông Linh sau đó cũng bị chậm đi một điểm nhưng cũng nhanh chóng phối hợp. Chẳng mấy chốc con dao mà Hà Quang vứt đi đã bị Tông Linh nhặt lên lao tới đâm chém.

Kinh nghiệm chiến đấu với dã thú nhiều năm tháng, tạo nên một Tông Linh thân pháp mau lẹ chính xác, tiếp cận Hà Quang vung lên công kích, tuyệt đối đều là những điểm yếu hại trên cơ thể.

Đồng thời cùng một lúc Hà Quang hứng chịu hai công kích như vậy, lúc này không có Ngân Thi hỗ trợ. Hà Quang chỉ có thể dựa vào một thân võ công đề cự lại hai người, dù vậy, Hà Quang vẫn không tỏ ra sợ hãi, thậm chí còn không có chút coi trọng hai người, căn bản chính là một tia coi thường.

- Hai tên súc sinh các ngươi, muốn tính kế bốn đạo, không dễ như vậy đâu. Toàn bộ đều phải chết hết tể luyện cho Ngân Thi của ta!

Hà Quang trong lúc chống cự, vẫn lo lắng Ngân Thi bị mặt trời hao tổn, cho nên tận lực lắc chuông điều động Ngân Thi nấp vào bóng râm. Gã cũng biết cần phải nhanh chóng giải quyết hai người Vũ Minh để rồi đi, bằng không mặt trời càng đứng bóng, cơ hội gã mang theo Ngân Thi rời khỏi đây càng thấp.

Một khi như vậy để Ngân Thi bị mặt trời thiêu cháy, hẳn chính là tội đồ thiên cổ của Bà La Đạo. Cho dù có giết được hai người Vũ Minh bọn hắn trả thù bị tính kế, sau này không còn Ngân Thi, hạ tràng của Hà Quang tuyệt đối rất thảm. Chỉ cần Cung Phụng Bà La Đạo xuất quan, phát hiện Ngân Thi tổn hại, cho dù Hà Quang có là trưởng môn chân nhân, cái mạng nhỏ cũng không thể giữ nổi. Mất đi Ngân Thi, Bà La Đạo khó còn chỗ đứng trong Bát Đại Kỳ Phái Hoàng Liên Sơn Mạch...

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cái chết của Hà Quang (2)

Lạc lạc lạc!

Ngân Thi kia nhanh chóng được Hà Quang di chuyển vào trong bóng một cái cây gần đó. Chỉ có điều trên mình Ngân Thi kia liên tục bốc ra những làn khói trắng, còn không ngừng kêu gào gãy dựa như dã thú bị thương.

Hồng hồng!

Hà Quang bên này giao chiến không ngừng nhũu mảy lo lắng.

Trần Vũ Minh với Tông Linh hai người hợp lực cùng một lúc đánh Hà Quang. Khiến Hà Quang tuy không rơi vào thế hạ phong nhưng nhất thời cũng không thể làm được gì. Một ngày dài như vậy, nếu cứ tiếp tục chiến đấu vô nghĩa như vậy, chính con Cương Thi của mình sẽ bị nắng mặt trời thiêu cháy.

Hà Quang theo bản năng rít lên phẫn nộ:

- Hai người các ngươi đều phải chết. Súc sinh...

- Dật Biến Điện!

Hà Quang đạo trưởng lại kêu lên.

Đạo bào quanh thân Hà Quang khẽ tung bay, thay vào đó thân ảnh gã biến đổi bất ngờ. Vũ Minh với Tông Linh đang chiến đấu ngang tay với Hà Quang đạo trưởng liền vô cùng sửng sốt.

- Nguy rồi!

Vũ Minh quát lên một tiếng, Tông Linh cũng phát hiện ra tình hình có biến động:

- Anh nhanh tay hơn tôi, bắt lấy!

Tông Linh ném con Dao Mèo về phía Vũ Minh, là thứ vũ khí duy nhất hắn sở hữu.

Rẹt rẹt!

Thân ảnh Hà Quang chớp biến thoát ẩn thoát hiện, vang lên những tiếng như điện năng. Một hình ảnh không thể tin nổi rơi vào mắt đám người làm khoa học bên kia, khiến bọn họ không thể không nuốt nước bọt. Trên đời này con người có thể làm được những điều siêu nhiên như thế sao?

Trước chiêu Dật Biến Điện của Hà Quang, đám người Tiên Sĩ chỉ có thể sửng sốt.

Bộp bộp!

Vũ Minh dựa vào thượng thể võ công và tu vi hạ đạo học vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ Hà Quang công kích. Thế nhưng Tông Lĩnh bên kia tình trạng lại không hề dễ chịu như vậy, mặt mày Tông Lĩnh bị Hà Quang vỗ cho ê ẩm. Qua một thời gian trên mặt Tông Lĩnh đã liên tục xuất hiện những vết đỏ hình bàn tay.

Bộp bộp!

Hà Quang đạo trưởng liên tục ra tay, cứ như vậy không phải là cách. Vũ Minh suy nghĩ cận kề vấn đề, nếu như Tông Lĩnh bị hạ gục theo cách này, chính mình cũng sẽ không trụ nổi bao lâu nữa. Những người khác thì không còn gì để trông chờ vào. Chỉ cần thấy một chiêu Hà Quang đạo trưởng chém cụt chân người bóc vác kia khi này, là đã biết họ không thể nào nhúng tay vào cuộc chiến này.

Vụt vụt!

Vũ Minh lúc này liên tục cảm nhận quỹ tích của Dật Biến Điện, trong tay chém ra liên tiếp những nhát dao.

- A!

Xoạt!

Hà Quang kêu thảm lên một tiếng, mấy nhát chém kia không ngờ lại có thể công kích trúng Hà Quang. Hơn nữa còn có vài giọt máu nhỏ xuống, trên mép dao còn lưu lại một ít vãi vụn từ đạo bào của Hà Quang.

Vũ Minh khẽ cười lạnh, như vậy Hà Quang này cũng không có gì đặc sắc. Một nhát chém vừa rồi của hắn đã làm cho Hà Quang lộ ra sơ hở. Quỹ tích Dật Biến Điện lúc này không còn nhanh như trước, rõ ràng Hà Quang đạo trưởng bị thương đã ảnh hưởng đáng kể đến việc thi triển quỹ tích Dật Biến Điện.

Mà lúc này Tông Lĩnh cũng mơ hồ cảm thấy được cơ hội, lúc trước còn bị Hà Quang đạo trưởng đánh lên mặt liên tục không thể trở tay. Nhưng lúc này lại đã có thể dùng tay chống lại những lần tập kích của Hà Quang đạo trưởng về phía mình.

- Hừ! Không thể chơi đùa nữa...

Thân ảnh Hà Quang bỗng dừng lại, ánh mắt vô cùng lạnh lùng nhìn hai người. Bắt đầu lấy ra từ bên hông một thanh lợi kiếm nhỏ dài khoảng mười lăm centimet. Thanh lợi kiếm này khả năng không phải thứ gì khác, mà chính là thứ đã lấy một chân của người bóc vác trước đó. Vũ Minh quan sát có thể dễ dàng nhận thấy một chân Hà Quang đạo trưởng đã bị mình chém cho bị thương.

Trong lúc này Ngân Thi vẫn không ngừng hống lên những tiếng thê thảm.

Hống hống!

Hà Quang đang cười lạnh lại chợt dạ không ngừng lo lắng, nếu không có Ngân Thi, hắn còn có thể chơi đùa một phen, nhưng mà bây giờ tính mạng Ngân Thi đang bị uy hiếp. Nếu mình còn dây dưa lâu như vậy, Ngân Thi sẽ bị mặt trời thiêu cháy đến chết.

Hà Quang đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm hiểm địa, cho dù mình có bị thương nặng thế nào cũng không thể để Ngân Thi bị hao tổn. Hà Quang nhìn xung quanh một lát, bỗng rút lên súng sừng:

- A! Hang động, khả khả...

Theo hướng Hà Quang nhìn đầy phấn khích, Vũ Minh cũng đưa mắt nhìn theo, trong mắt hắn đã dần trầm xuống. Hà Quang nhìn thấy không phải hang động nào khác, mà chính là Thần Bà Điện. Nếu là thứ khác thì Vũ Minh không hề lo lắng, nhưng nếu là Thần Bà Điện kia thì lại hung hiểm vô cùng. Trong đó Âm khí cực thịnh, Cương Thi trời sinh thích Âm khí thịnh. Ngân Thi này nếu có thể vào trong Thần Bà Điện thì chính là như cá gặp nước.

- Đi!

Lạc lạc lạc!

Hà Quang đạo trưởng khẽ quát lên, chuông nhỏ trong tay không ngừng rung lắc.

- Nguy rồi! Tông Lĩnh mau kiếm một khẩu súng sẵn cho tôi...

Vũ Minh nhanh chóng phản phó, Tông Lĩnh cũng lập tức hiểu ngay suy nghĩ của Vũ Minh. Nếu là súng quân dụng thì hắn là không có, thế nhưng nếu là súng săn bình thường thì trong đoàn cũng có một ít. Dù sao chuyên đi này cũng đã tính trước đến chuyện nguy hiểm, sẽ bị dã thú tấn công, cho nên trước đó vẫn chuẩn bị vài khẩu súng săn để dự phòng.

Tông Lĩnh di chuyển biến mất, cùng lúc Hà Quang cũng rời gót chân, thân mình nhanh như thiểm điện muốn lao vào Thần Bà Điện.

Vũ Minh quát lên:

- Muốn đi đâu?

Vụt vụt!

Vũ Minh lại lao lên, liên tục vung ra những nhát chém thuần thực. Đã qua nhiều lần công kích, những nhát chém của Vũ Minh cũng hiểm độc và rơi vào những điểm chí mạng hơn rất nhiều.

- Hừ! Súc sinh...

Hà Quang khẽ hừ lạnh, trong tay cũng chém ra lợi kiếm đỡ lại những nhát chém của Vũ Minh khiến nó liên tục vang lên những tiếng động.

Keng keng!

Vụt vụt!

Leng keng!

- Súc sinh, uống công bốn đạo đã nhìn lầm người...

Hà Quang tức giận nói trong miệng phát ra những âm thanh lí nhí. Rõ ràng lúc này gã uất ức không nói thành lời, chỉ vì Vũ Minh cản trở mà Ngân Thi của hắn càng kêu gào nhiều hơn khiến hắn rất bất an.

Trên bề mặt Cương Thi lúc này đã có một số chỗ chảy xuống, những chất lỏng này nhầy nhầy đen kịt và thối rữa. Khói trắng bốc lên càng nhiều thì lại càng khiến mùi thối rữa bay ra nồng nặc hơn. Tất cả đám Tiên Sĩ đều thi nhau dùng vạt áo làm khẩu trang che mặt lại nhằm nhò mặt mày. Đám người bốc vác một bên chờ đợi không dám hành động, một hành động giết gà dọa khỉ trước đó của Hà Quang đã khiến cho họ vô cùng sợ hãi.

Lúc này nhìn Vũ Minh đánh nhau với Hà Quang đạo trưởng, ai cũng đều há hốc mồm miệng hít một ngụm khí lương. Chứng kiến chuyện trước mắt quả thật là không tin nổi, có người đã muốn lấy máy ảnh ra chụp lại hoặc quay phim. Thế nhưng ý nghĩ này vừa ra khỏi đầu đã bị dập tắt ngay tức khắc. Bởi vì nếu như mình không quay phim chụp ảnh thì không sao, lỡ như quay rồi lại vô tình chọc giận cái gã người cổ đại kia thì xong chuyện. Hành động trước đó đã chứng minh quá rõ ràng hậu quả. Tất cả những gì họ có thể làm là chờ đợi, chuyển đi lần này thật quá hung hiểm.

Lúc này, Tông Linh bất chợt từ đâu xuất hiện lao vụt đến. Trong tay cầm hai khẩu súng săn loại Crossman, lực bắn tầm thấp.

- Vũ Minh, bắt lấy!

Tông Linh hô lên một tiếng rồi quăng khẩu Crossman về phía Vũ Minh. Vũ Minh cũng đã đọc qua một số tư liệu, cũng biết loại súng săn này nên sử dụng như thế nào. Một tay Vũ Minh nhanh chóng tiếp lấy khẩu súng săn, tay còn lại kéo con Dao Mèo lui lại thủ thế.

Con Dao Mèo sau đó được Vũ Minh nhanh chóng cất đi. Khẩu súng săn Crossman dùng đạn mũi chỉ có 4,5mm nhưng lại có thể giết được những loài động vật nguy hiểm như lang sói. Lúc này tuy nó không thể ảnh hưởng đến Hà Quang đạo trưởng quá nhiều, nhưng cũng đủ cảm chân cho đến lúc mặt trời đứng bóng, Ngân Thi kia bị mặt trời thiêu cháy, Hà Quang lại bị bắn cho bị thương, lúc đó Vũ Minh có thể dễ dàng khống chế được Hà Quang, cũng không nhất định hẳn là phải giết.

Đoàng đoàng!

Vũ Minh cùng Tông Linh đồng loạt không ai bảo ai cùng lúc bắn về phía Hà Quang.

Vụt vụt!

Hai viên đạn nhỏ bay đến đích, vụn vãi bay rơi là tả, nhưng không thấy có bất cứ tiếng động gì. Hà Quang đạo trưởng trong nháy mắt vẫn có thể tránh được đường đạn, nhưng mà lúc này sắc mặt gã lại vô cùng hoảng sợ, đường đạn chỉ cách gã vài mm là đã chạm đến da thịt. Vãi vụn tung bay trên không trung, sắc mặt Vũ Minh càng âm trầm, cũng không ngờ là Hà Quang đạo trưởng có thể tránh được đường đạn mà mình bắn ra.

Không nghi ngờ gì, Vũ Minh cùng Tông Linh đều là những tay súng thiện xạ. Vũ Minh qua tu vi của mình có thể đề cao khả năng bắn trúng đích, những lần sử dụng súng trước đây đều chứng minh điều đó, mặc dù hắn sử dụng súng với tần suất là không nhiều. Còn Tông Linh từ nhỏ đã vào rừng, súng săn cũng đã tiếp cận rất nhiều, cho nên khả năng bắn là không thể nghi ngờ gì. Vậy mà Hà Quang đạo trưởng lại có thể tránh né trong gang tấc, chứng tỏ Dật Biển Điện của gã là một môn công pháp cực kì nguy hiểm, càng không thể coi thường.

Hà Quang đạo trưởng lúc này ý thức được vũ khí trong tay Vũ Minh là vô cùng nguy hiểm, cho nên càng không dám coi thường. Gã bây giờ một phút cũng không muốn dây dưa ở lại chút nào, không có Ngân Thi hỗ trợ, Hà Quang đạo trưởng chẳng khác nào cá nằm trên thớt, huống chi thứ vũ khí kia uy lực kinh người. Gã chưa từng thấy thứ vũ khí nào lợi hại như vậy, trước đây ngay cả phi tiêu độn giáp của phái Minh Môn cũng phải kém đến mười phần.

Vũ Minh lại càng không dám chần chừ thêm phút nào, nòng súng đã dương lên, chuẩn bị bắn ra phát đạn tiếp theo. Nhất định không thể có bất cứ sai sót nào để Hà Quang đạo trưởng có thể chạy thoát, hắn cũng ý thức được, giờ phút này đường đạn bắn ra nhất định phải lấy mạng Hà Quang. Bằng không qua ngày hôm nay, bất cứ ai cũng không thể sống sót, Ngân Thi kia thực sự quá khủng bố.

Đoàng!

Phát súng tiếp theo được Vũ Minh mở màn bắn ra, cùng lúc này Tòng Linh cũng kịp thời lên đạn chuẩn bị bắn hỗ trợ.

Đoàng!

Nhưng mà lại có thêm một phát súng nữa nổ ra, phát súng này bắn ra lại không phải của Tòng Linh, khiến Tòng Linh có hơi ngây ngời. Sau đó Tòng Linh đang trong thế ngồi bắn liền quay đầu lại, nhìn thấy người vừa bắn phát đạn kia không ai khác, chính là Liễu Bảo Trang.

Cô nàng thường ngày có vẻ mềm yếu, nhưng lúc này lại tỏ ra rất lạnh lùng.

- A!

Hà Quang đạo trưởng kêu thảm một tiếng sau nhát bắn của Liễu Bảo Trang, đến Vũ Minh cũng ngây ngời sùng sốt, ngay cả hấn bắn về phía Hà Quang đạo trưởng, phát đạn cũng chỉ tung bay là vài vụn. Nhưng thật không ngờ Liễu Bảo Trang thường ngày mềm yếu vừa ra tay đã cho Hà Quang đạo trưởng lập tức chịu thiệt.

Đoàng!

Phát đạn tiếp theo không nghi ngờ gì chính là Tòng Linh bắn ra, nhưng ngay sau đó cũng có hai phát đạn liên tiếp phát ra theo.

Đoàng đoàng!

Hai phát đạn tiếp theo này lại là của Huỳnh Đức Kính cùng Bì Nhân Thanh. Cả đoàn khảo cổ có cả thầy năm khẩu súng săn, lúc này đều đồng loạt lấy ra. Cả đoàn đều đã đưa ra quyết định là sẽ chiến đấu.

Hống!

Vụt!

Ngân Thi cuối cùng cũng đã lọt được vào trong hang động Thần Bà Điện.

Rầm rầm!

Đá ngói đổ nát không ngừng sụp xuống, Ngân Thi đã lọt được vào trong Thần Bà Điện, thế nhưng Hà Quang đạo trưởng vẫn còn đang ở bên ngoài. Hấn phát hiện theo đường đạn tránh né, khả năng hấn có thể tiến vào trong Thần Bà Điện ngày càng xa vời, bất giác hấn kêu lên một tiếng vô cùng ảo não:

- Không!!

Đoàng!

Một phát súng nữa đã được bắn lên, khuôn mặt Liễu Bảo Trang vô cùng lạnh lùng.

Thân ảnh Hà Quang đạo trưởng khẽ chậm lại, về mặt hấn lúc này thực sự không cam lòng. Trên trán Hà Quang đạo trưởng đã xuất hiện một cái lỗ máu nhỏ chỉ 4,5mm. Gã bắt đầu gục xuống, đôi mắt vẫn mở như không thể tin nổi, Hà Quang đạo trưởng... Đã chết!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thu Thập Ngân Thi

- Liễu Bảo Trang.

Trong miệng Vũ Minh khẽ lẩm bầm, cảm giác có chút ngỡ ngàng và hơi bản thân. Liễu Bảo Trang nhỏ bé yếu ớt lại có thể bắn ra những nhát súng lạnh lùng như vậy?

- A!

Bịch!

Liễu Bảo Trang sau khi bắn xong nhát súng liền tỏ ra ngây ngốc, miệng cô lắp bắp run. Thân thể run rẩy trực ngã xuống, cây súng săn trong tay Liễu Bảo Trang cũng rơi xuống đất phát ra tiếng động. Liễu Bảo Trang lạnh lùng quyết đoán khi nãy đã hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại. Liễu Bảo Trang lại là một cô nàng nhỏ bé yếu ớt, đưa đôi mắt rung rung nước mắt long lanh nhìn Vũ Minh.

Hức hức!

Vũ Minh khuôn mặt cũng nhất thời trở nên ngưng trọng hơn, rõ ràng hành động của Liễu Bảo Trang khi nãy có khả năng chỉ là một xung động nhất thời mà thôi.

Cả đoàn khảo cổ tận cho đến khi mọi chuyện hoàn toàn kết thúc vẫn không khỏi bàng hoàng.

Bì Nhân Thanh là người lấy lại bình tĩnh đầu tiên, liền bắt đầu lên tiếng trấn an:

- Ổn rồi, mọi chuyện đã hoàn toàn kết thúc, tất cả đều lấy lại tinh thần cho tôi!

Mấy vị Tiến Sĩ là những người bình tĩnh lại nhanh nhất, còn thành viên hỗ trợ đoàn là đám bốc vác thì vẫn không khỏi xanh mặt. Mặc dù đã được Bì Nhân Thanh trấn an, thế nhưng ai ai thần tình vẫn còn vô cùng hoảng hốt. Trải qua chuyện này, cũng không biết là còn mấy người bọn họ có thể kiên trì theo đoàn đến cùng. Rất có thể một người cũng sẽ không còn, chuyện đi đáng sợ như vậy, không phải ai cũng muốn liều mạng. Năm mươi triệu ư? Lớn thật! Nhưng mà so với cái mạng thì năm mươi triệu kia thật quá nhỏ bé.

Trong khi trong đoàn đang chìm trong không khí hỗn loạn. Giáo sư Cao Tự vẫn bình tĩnh bước đến trước xác chết của Hà Quang đạo trưởng, khuôn mặt lâm vào vẻ trầm mặc suy nghĩ.

Vũ Minh trước hết đến an ủi Liễu Bảo Trang, cô nàng nhân lúc liền không bỏ qua cơ hội trực tiếp lao vào lòng Vũ Minh khóc rống lên như trẻ nhỏ.

Hu hu!

- Được rồi, có thể không khóc nữa rồi, mọi chuyện đã kết thúc rồi!

Vũ Minh vừa vỗ vỗ nhẹ nhàng vào Liễu Bảo Trang an ủi, vừa mỉm cười trầm suy nghĩ.

Không phải vừa nãy còn bá đạo như thế cơ mà, sao bây giờ lại yếu ớt như vậy cơ chứ? Đúng là đồ đại đại ngốc hay thích thể hiện.

Có đôi lúc Vũ Minh không thể hiểu nổi Liễu Bảo Trang, dường như trong tâm trí kia của nàng có quá nhiều suy nghĩ, quá nhiều cách hành xử lạ lùng. Có đôi lúc Vũ Minh còn tự cho rằng Liễu Bảo Trang luôn có hai mặt của con người. Một con người lạnh lùng dữ dội, con người còn lại lại là mềm yếu nhu mì đến khó tin.

Đối với đám Tiến Sĩ và người ngoài, Liễu Bảo Trang luôn bảo trì thái độ với nhân cách lạnh lùng. Còn đối với Vũ Minh lại là một người con gái hay thích nhõng nhẽo và mềm yếu. Một người con gái có nhiều nhân cách như vậy khiến Vũ Minh có đôi lúc tỏ ra rất hứng thú và tò mò, tựa như một cuốn sách kì bí cuốn hút người xem vậy.

Vũ Minh trấn an Liễu Bảo Trang như một cô em gái nhỏ, được một lúc hấn liền vội vã đứng lên.

Hống hống!

Ngân Thi bên trong điện Thần Bà lúc này vẫn đang kêu lên những tiếng đau đớn, dường như nó bị tia nắng mặt trời chiếu vào nên bị tổn thương rất lớn. Tông Linh trông chừng ngoài cửa động không dám đi vào, lúc này Vũ Minh đi đến bên cạnh Tông Linh. Tông Linh liền lên tiếng hỏi:

- Con Ma Cà Rồng này nên làm thế nào đây?

Đối với câu hỏi của Tông Linh khiến Vũ Minh có chút bật cười, người dân tộc ở vùng đất Phong Thổ này vẫn không biết cái gì là Cuồng Thi, vẫn cho rằng đây là một con Ma Cà Rồng thích hút máu người ở trong những câu chuyện truyền thuyết của họ. Vũ Minh cũng không có thời gian để giải thích cặn kẽ giúp Tông Linh phân biệt trong chuyện này, mà chỉ nói:

- Nó nằm trong tay người xấu thì là vật có hại, nằm trong tay người tốt thì lại là vật cực kì có lợi. Để tôi vào bên trong thu phục nó, cậu nhớ đừng để ai tiến vào, bên trong rất nguy hiểm...

Vũ Minh nói xong liền nhanh chóng nhảy vào cửa động, Tông Linh dang tay ra định cản hấn lại vì lo lắng nhưng mà không kịp. Bất giác Tông Linh chỉ có thể đưa mắt vào bên trong nhìn để quan sát tình hình.

Vũ Minh sau khi lao vào trong động liền lập tức nép mình qua một bên cửa động để quan sát, mặc dù hấn nghe rõ ràng tiếng Ngân Thi kêu lên nhưng lại không phát hiện ra nó đang ẩn nấp chỗ nào. Nếu Vũ Minh vô tình hấp tấp lao vào khẳng định hấn sẽ bị Ngân Thi kia xoi tái ngay lập tức, cho nên Vũ Minh vô cùng cẩn thận bước từng bước một.

Phía cửa động gió thổi hun hút, ngoài ra còn có từng luồng ám khí nồng đậm tích tụ cũng theo lối hờ của cửa động tràn ra tạo thành một cơn gió lạnh buốt theo cách kì lạ, cái lạnh đánh thẳng vào linh hồn. Vũ Minh thuận tiện vận một vòng khí bảo hộ bằng Hồn Thể xung quanh thân mình để cản lại cái lạnh của Ám khí. Sau đó vung tay lên lấy một cái lọ màu đỏ ở trong túi áo rồi thẳm nói:

- Chỗ máu chó này kích ứng tà khí rất tốt, có thể dụ được nó ra ngoài!

Vũ Minh thẳm nói xong liền quăng cái lọ nhỏ màu đỏ vào trong động.

Hổng hổng!

Ngân thi phía bên trong vẫn phát ra tiếng kêu ghê rợn đều đặn, sau khi Vũ Minh ném xong cái lọ nhỏ màu đỏ thì âm thanh chợt im bất. Vũ Minh nín thở quan sát động tĩnh phía bên trong, hần chằm chú nhìn vào cái lọ màu đỏ mà mình vừa ném vào.

Nhưng mà thời gian trôi qua ba mươi phút, vẫn chỉ một mảnh không gian im lìm, cái lọ nhỏ màu đỏ mà Vũ Minh ném vào để thăm dò vẫn còn nguyên và không hề xê dịch chút nào. Vũ Minh thâm cau mày:

- Chẳng lẽ Ngân thi ở Địa Cầu này có thuộc tính hoàn toàn khác so với Ngân thi ở Đông Á Đại Lục. Nhất định không thể nào...

Vũ Minh gật đầu chắc chắn, sau đó dùng thượng thế võ công lướt mạnh thân mình về phía lọ máu nhỏ kia. Dùng tu vi Hạ Đạo Học của hắn thì việc lướt nhanh trong khoảng cách chỉ vài mét thế này là không vấn đề gì. Sở dĩ Vũ Minh phải lướt nhanh như vậy là bởi vì hắn sợ Ngân thi trong điều kiện có lợi sẽ mau chóng tập kích hắn, cho nên lấy lọ máu nhỏ chỉ là phụ, quan sát tình hình trong động một cách chớp nhoáng mới là chính.

Vũ Minh liếc qua trong động lại không hề thấy Ngân thi kêu lên tiếng nào, mà cũng chẳng thấy nó ở đâu, trong động chỉ có một mảnh trống trải. Phía bên trong động Thần Bà điện này Vũ Minh đã từng khảo sát qua, ở trong này chỉ có một không gian vuông vắn và không hề có chỗ nấp, ngoài cái hang kéo vào sâu bên trong hun hút ra thì chỗ nấp chỉ có duy nhất một bức tượng. Ngân Thi kia to lớn như vậy khẳng định là không thể nào chỉ nấp ở sau bức tượng đó được, hơn nữa máu chó thường kích thích tà tính. Ngân thi kia ngửi thấy mùi máu chó thì phải phản ứng như điên lên mới đúng, chính tình huống trước đây Vũ Minh chạm trán Hồn Thể tướng quân cổ đại cũng đã chứng minh máu chó hoàn toàn có tác dụng.

Suy nghĩ hồi lâu Vũ Minh chợt toát mồ hôi lạnh lạnh bảm:

- Chẳng lẽ nó lại đến chỗ của Tử Sắc hoa?

Vũ Minh chợt rung mình một cái kêu lên:

- Không xong!

Sau đó hắn tung thân mình nhanh như thiểm điện lao vào phía trong động, thuận tiện còn xách luôn khẩu Crossman theo cùng. Trong lòng ngực của Vũ Minh lúc này không ai biết đến rằng hắn còn cất giữ một khẩu súng ngắn nữa, hắn chưa từng để lộ ra là bởi vì đây là quân bài tử của hắn. Vũ Minh ngầm đoán ra nguy cơ phía sau vô cùng khủng khiếp là nếu để Ngân thi tiếp xúc được Tử Sắc hoa thì nó sẽ hồi phục hoàn toàn, hơn nữa Tử Sắc hoa này Vũ Minh có cảm giác rất thịnh, nó hẳn là phải phát triển đến mấy trăm năm rồi. Không chừng sau khi Ngân thi hấp thu xong Tử Sắc hoa nó còn trực tiếp tiến được vào cảnh giới Kim thi, đến lúc đó thì Vũ Minh cũng đừng mong thu phục được nó.

Tòng Linh nhìn thấy Vũ Minh mấp mé phía cửa động, lại thấy hắn chợt hoảng hốt lao vào phía trong động thì không khỏi lo lắng. Lúc này Liễu Bảo Trang một bên cũng đã giảm bớt sợ hãi, chăm chú nhìn hành động của Vũ Minh, phát hiện Vũ Minh hoảng hốt như vậy thì trong lòng cũng không khỏi nóng như lửa đốt, còn trực tiếp cầm khẩu Crossman lên nói:

- Để tôi đi giúp Vũ Minh!

Liễu Bảo Trang tru mỏ một cái rất đáng yêu sau đó thân hình mảnh mai nhanh chóng chạy vào trong động. Tòng Linh lông mày khẽ nhăn cũng chạy theo vào phía trong, còn không quên cầm luôn chiếc chuông nhỏ của Hà Quang đánh rơi lúc trước vì nghĩ là nó hẳn có tác dụng nhất định.

Ba người đều thi nhau chạy vào Thần Bà điện khiến đám Tiên Sĩ không khỏi lo lắng. Bì Nhân Thanh đi về phía Giáo Sư Cao Tự nhỏ giọng nói:

- Giáo sư, Trần Vũ Minh đã đi vào trong động rồi, chúng ta có nên đi theo cậu ta không?

Giáo Sư Cao Tự nói:

- Trần Vũ Minh, người này biết rất nhiều thứ mà chúng ta không nắm được, là đối tượng trọng điểm của ngành khảo cổ Việt quốc, không thể để cậu ta xảy ra chuyện. Cậu dẫn theo vài người mang đầy đủ vũ khí tự vệ, phát hiện được điều gì lập tức báo cho tôi qua bộ đàm.

Bì Nhân Thanh gật đầu nói:

- Được rồi, mọi việc trong đoàn tôi nghĩ nên để Huỳnh Đức Kính chỉ đạo thì hơn, tôi thấy cậu ta rất có khả năng.

Giáo sư Cao Tự cũng gật đầu nói:

- Mọi việc trong đoàn đều do cậu chủ trì, mấy vấn đề nhỏ nhặt như thế không cần hỏi ý kiến của tôi.

Bì Nhân Thanh thầm mỉm cười một cái, sau đó đi phân phó các công tác trong đoàn, dặn Huỳnh Đức Kính phải làm việc chu đáo, đồng thời phải đề cao cảnh giác. Đặc biệt là những thế lực trong Hoàng Liên Sơn này mà thế giới bên ngoài chưa hề biết đến, ngộ nhờ lại có thêm vài tên Hà Quang nữa bèn mắng đến thì không chỉ không khám phá được di chỉ mà đến mạng cũng chẳng còn. Huỳnh Đức Kính sau khi tiếp nhận công tác chỉ huy đoàn cũng rất nhiệt tình, dường như trong máu của Huỳnh Đức Kính có tố chất lãnh đạo nên chỉ đạo mọi việc đều đâu ra đấy và hoàn thành chu đáo khiến Bì Nhân Thanh rất tán thưởng. Khi mọi việc đã đi vào khuôn khổ, Bì Nhân Thanh dẫn theo bốn vị tiên sĩ vật lý học, hóa học, cổ sử học cùng bản thân mình tiến vào trong động. Kèm theo hai khẩu Crossman và một số xẻng quân dụng, Bì Nhân Thanh tự tin có thể đối phó được với mọi nguy hiểm có thể ập đến.

Trong khi mọi chuyện bên ngoài xảy ra theo chiều hướng không thể ngờ, Vũ Minh cũng đang lâm vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, hần chạy vào phía bên trong lối hang động. Càng đi sâu vào trong Vũ Minh càng phát hiện ra Âm khí tích ngày càng nặng, đến ngay cả hần không cơ hồ không thể chống đỡ được nữa, Âm khí dày đến mức độ này, Ngân thi kia chưa chắc đã dám chui vào. Bởi Âm khí quá nhiều Ngân thi hấp thu không nổi cũng dẫn đến bạo tạc, Âm khí nặng như thế cơ hồ chỉ có Kim thi mới có thể thừa thụ. Vũ Minh lắc đầu một cái sau đó, suy tính nói:

- Hần là con Ngân thi kia vẫn còn nấp ở chỗ nào đó ở bên ngoài chứ không thể trốn trong này.

Vũ Minh chắc chắn như vậy liền giật lùi từng bước chậm rãi quan sát tình hình, tránh bị Ngân thi tập kích. Nhưng chính một điều hần không ngờ lúc này, trong lúc hần mải mê lao vào trong động, và Ngân thi vẫn còn ở phía ngoài thì đám người Liễu Bảo Trang, Tòng Linh và Bi Nhân Thanh cũng đã đều tiến vào trong động...

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đoạn Hồn Thú

Phật Phật!

Vũ Minh giật lùi thân mình lại từng bước, từng luồng Âm khí lùa qua khe áo khiến cho tiếng vải va trong gió kêu lên xao động. Hần ý thức được nguy hiểm trong này, lúc này hần đã đi rất sâu vào phía trong động, vượt qua bức tượng thiếu nữ đã phải đến vài chục mét. Trong động lúc này cơ hồ không có một chút ánh sáng và chỉ là một mảng tối đen, Vũ Minh đi chuyển trong động đều chỉ dựa vào cảm giác mà không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Mùi vị ngai ngái của Từ Sắc hoa vẫn phảng phất đâu đó khiến cho Hồn Thể của Vũ Minh không được thanh tỉnh, cùng với luồng Âm khí đậm đặc tuy có dần giảm bớt nhưng cũng không phải là không ảnh hưởng đến hần.

Vũ Minh thò vào trong túi ba lô hần vẫn luôn đeo sau lưng, mò được và lôi ra khoảng năm cái que phát sáng chứa huỳnh quang. Vũ Minh bẻ một que ném về phía trước quan sát tình hình, sau đó dùng một cái móng lửa ở trong ba lô quân dụng. Móng lửa này là hần có được ở lần trước khi đi đến phố đèn lồng, mặc dù hần chẳng biết nó có tác dụng hay không, nhưng hần đã từng đọc qua một số loại sách có nói móng lửa trừ tà khí rất tốt, rất có thể nó có tác dụng.

Vũ Minh vừa rút móng lửa đen ra khỏi ba lô đeo lên cổ, quả nhiên Âm khí xung quanh như có điều gì kiêng kỵ hần, áp lực liền lập tức biến mất. Vũ Minh thoát khỏi lực ảnh hưởng của Âm khí liền mau chóng thi triển công pháp Di Hình Biến của Phong Ngọc Kiếm Phái, chẳng trong mấy chốc giây lát mà hần đã chạy được đến cả chục mét. Trước đây hần chỉ dựa vào thượng thể võ công để di chuyển, tuy có nhanh hơn người thường rất nhiều, thế nhưng nếu để nói là trong trường hợp hung hiểm này, nếu Ngân thi muốn tập kích hần thì thượng thể võ công kết hợp tu vi Hạ Đạo Học không có khả năng chống đỡ. Cho nên Vũ Minh bắt buộc phải thi triển bộ công pháp Di Hình Biến của Phong Ngọc Kiếm Phái. Lần trước đánh nhau với Hà Quang sở dĩ Vũ Minh không sử dụng đến Di Hình Biến là bởi vì hần có cảm giác hần còn có thể nắm chắc được tình hình, nhưng trong trường hợp này. Vũ Minh luôn có một cảm giác nguy hiểm tiềm tàng ẩn giấu ở đâu đó, nguy hiểm này ảnh hưởng trực tiếp đến tính mạng của hần khiến hần không thể lường trước được. Hơn nữa bộ công pháp Di Hình Biến này mỗi lần sử dụng gần như đều muốn tiêu hao hết Chân nguyên, nếu không phải Vũ Minh muốn vội vã thoát khỏi nguy hiểm ẩn nấp kia thì cũng không muốn sử dụng đến nó.

Sau khi sử dụng bộ pháp Di Hình Biến, tốc độ của Vũ Minh bắt đầu tăng lên gấp bội, chẳng mấy chốc đến khi hần ném que huỳnh quang thứ hai thì bức tượng thiếu nữ đã một lần nữa hiện ra trước mắt hần. Nhưng khi Vũ Minh đang sử dụng Di Hình Biến tiếp tục di chuyển thì lại chợt có tiếng kêu thất thanh thét lên:

- A!

- Bi Nhân Thanh, ông mau dẫn mọi người ra khỏi đây nhanh lên, tôi không thể chống đỡ nữa rồi!

Là âm thanh của Tòng Linh vang lên ở phía cửa động, Vũ Minh giật mình ý thức được có chuyện xảy ra liền kinh hãi lao tới.

Vù vù!

Theo công pháp Di Hình Biến được thi triển, Vũ Minh thuận tiện ném nốt chỗ que huỳnh quang phát sáng còn lại về phía các góc động. Quang cảnh trong miếu Thần Bà lúc này đều sáng lên rõ ràng. Ngân thi ghé tòm đang dùng cái miệng hôi hám tòm lợm của nó cắn vào cổ một người mà Vũ Minh không hề nhìn rõ. Đến đây khuôn mặt Vũ Minh đã trắng bệch, dựa vào vóc dáng mảnh mai nhỏ thó kia thì không ai khác trong đoàn khảo cổ có thể sở hữu được. Trên cái cổ trắng ngần vẫn còn hai cái lỗ máu to bằng vết răng của Ngân thi. Vũ Minh miệng lắp bắp:

- Bảo Trang!

Hần vội vã dùng Di Hình Biến lao tới, rút ngay khẩu súng lục tự chế trong túi áo ngực bắn ra hai phát đạn.

Đoàng đoàng!

Hai phát đạn nổ lên trong tích tắc phát sáng khiến Vũ Minh càng nhìn rõ hơn, Liễu Bảo Trang bị Ngân thi cắn xong dường như mất rất nhiều máu, khuôn mặt trắng bệch run rẩy. Tông Linh một bên chống cự lại Ngân thi dùng dao mèo liên tục tấn công nhưng đều vô dụng, con dao mèo của Tông Linh bị mẻ một số chỗ vậy mà thân thể của Ngân thi vẫn trơ như đá. Dưới chân Ngân thi còn có hai người nữa nằm xõng xoài dưới đất cũng đã bị mất hết máu, tình trạng thảm thương vô cùng, có lẽ khó thoát khỏi cái chết. Ngân thi kia dường như đã hút cạn máu của họ để bồi bổ thân thể. Liễu Bảo Trang may mắn hơn vì Vũ Minh kịp bắn hai phát đạn khiến Ngân thi đang hút máu dở lại bị đạn đẩy dật lùi người lại. Bằng không Liễu Bảo Trang có hậu quả sợ là cũng không khác gì hai người kia, Vũ Minh vô cùng đau lòng cất giọng trách cứ:

- Chẳng phải tôi đã bảo cậu không được để ai vào đây rồi hay sao?

Tông Linh hơi cúi đầu, nhưng vẫn chém về phía Ngân Thi với vẻ tuyệt vọng nói:

- Tôi ngăn cản không kịp, Liễu Bảo Trang là tự cô ấy muốn đến để giúp cậu. Bì Nhân Thanh cũng được giáo sư Cao Tự phân phó là phải đảm bảo an toàn cho cậu nên mới cho đám tiền sĩ ấy cùng vào đây.

Vũ Minh hét lên:

- Lũ người trói gà không chặt ấy bản thân còn lo chưa xong thì nói gì đến chuyện đảm bảo an toàn cho tôi.

- Vũ Minh...

- Cậu không cần nói gì nữa...

Tông Linh định nói tiếp nhưng đã bị tiếng hét đau lòng của Vũ Minh chặn lại. Vũ Minh không thèm để ý bất cứ thứ gì mà trực tiếp lôi ra một chiếc xẻng quân dụng từ trong ba lô. Xẻng quân dụng rất sắc bén của quân đội Liên Xô, ngay cả đá cũng đào được, Vũ Minh không tin là nó không thể làm cho Ngân thi này bị thương. Liễu Bảo Trang tuy mặc dù mất máu nhưng không phải là toàn bộ như mấy người kia, vẫn có thể cứu được. Vũ Minh không thể thấy chết mà không cứu. Huống chi trong lòng hắn còn có một cỗ tình cảm gì đó rất khó nói với Liễu Bảo Trang, nhìn thấy Liễu Bảo Trang bị thương như vậy hắn rất đau lòng.

Vụt!

Vũ Minh lao tới phía Ngân Thi dùng hết sức bình sinh chém lưỡi xẻng về phía cánh tay của Ngân thi.

Keng!

Tiếng kim khí vang lên lạnh đanh, cánh tay Ngân thi đang túm lấy chiếc cổ trắng ngần của Liễu Bảo Trang liền run lên một hồi, theo cảm giác Ngân thi kia trực tiếp buông Liễu Bảo Trang ném sang một bên phần nộ nhìn Vũ Minh sau đó lao tới công kích hắn điên cuồng.

Hống hống!

Ngân thi kêu lên những tiếng kêu giữ tợn, móng tay màu đen bóng dài ra thêm nửa phân cực kỳ cứng rắn hung bạo vỗ xuống thân hình Vũ Minh. Vũ Minh mau chóng dùng Di Hình Biến né qua một bên, với tốc độ cực kỳ nhanh của Ngân thi, thượng thế võ công bình thường không thể tránh được công kích của nó, cho nên Vũ Minh chỉ đành thiêu đốt Chân nguyên để thi triển di hình biến. Sau khi tránh được một được công kích của Ngân thi, Vũ Minh lại dồn lũ Chân nguyên cuối cùng trong cơ thể dùng Di Hình Biến lao tới hướng Liễu Bảo Trang, điều lấy thượng thế võ công mau chóng vác Liễu Bảo Trang lên vai và đồng thời kêu lên:

- Tông Linh, mau rời khỏi đây!

Chỉ trong chớp lát như vậy Ngân thi phát hiện mình công kích hụt lại phần nộ hung bạo công kích lao tới lần nữa.

Ầm rầm rầm!

Vũ Minh dùng lũ Chân nguyên cuối cùng thi triển Di Hình Biến lại tránh né được đường công kích nhanh như thiểm điện của Ngân thi. Phía sau Vũ Minh là một cái cột đá, Ngân thi công kích hụt Vũ Minh một lần này khiến móng tay sắc bén cùng với thân thể nặng nề của nó tiếp xúc với cột đá. Lập tức cột đá kia dày đến cỡ vai thân người mà lại bị Ngân thi chém nát, cột đá run rẩy ầm ầm vỡ xuống bụi tung bay mù mịt. Vũ Minh chỉ kịp hô hoán Tông Linh một câu thì cũng trực tiếp chạy về phía cửa động, căn bản hắn không còn quan tâm bất cứ thứ gì nữa. Bây giờ Chân nguyên của hắn đã không còn một chút nào, chậm một giây nữa chính là tự sát. Tông Linh phía sau tuy nghe thấy tiếng kêu của Vũ Minh, thẩm đoán được tình hình, cũng chạy thoát ra khỏi cửa động. May mắn cho Tông Linh là Ngân thi phần nộ nên chỉ công kích Vũ Minh, lúc Vũ Minh dùng Di Hình Biến lần cuối và đã hết chân nguyên, Ngân thi lại tiếp tục công kích đến. Vũ Minh chỉ chạy trốn với tốc độ thường, nhưng hắn đã đến phía cửa động chỉ cách có hai mét, ánh sáng đã chiếu tới. Ngân thi sợ hãi ánh sáng mặt trời nên không dám công kích tới nữa, chỉ đành trơ mắt nhìn Vũ Minh thoát khỏi. Trong khi Ngân thi chỉ là sinh vật vô tri không có ý thức, nó tạm thời chưa xác định được mục tiêu tiếp theo. Tông Linh đã nhanh chóng chạy thoát khỏi chỗ có bong tối và vượt qua mắt Ngân thi lao ra bên ngoài cửa động.

Lúc này đám người Bì Nhân thanh chỉ còn có ba người, một là Bì Nhân Thanh trưởng nhóm, hai người còn lại một người là tiền sĩ Vật lý học, và một người là tiền sĩ Cổ sử học. Hai người đều bị Ngân thi cào trúng ở cánh tay, vết thương bắt đầu thâm đen và chảy ra máu có mùi hôi thối.

Vũ Minh cõng Liễu Bảo Trang chạy ra ngoài vội vã đặt Liễu Bảo Trang nằm xuống đất, sau đó mau chóng điều tức thân thể của bản thân. Luồng chân nguyên cuối cùng bị thiêu đốt, lúc này Vũ Minh khuôn mặt trắng bệch toàn thân đều có cảm giác như hết sức lực và đau nhức mỗi, ngay cả Hồn Thể cũng tỏ ra yếu ớt. Hắn đã bị nộ thương đến toàn diện. Nhưng mà tình huống lúc này không cho phép hắn chần chừ thêm nữa, bởi vì tính mạng con

người đang là quan trọng hơn. Vũ Minh thấy Tông Linh cũng đã từ trong động nhảy ra thì liền lớn tiếng nói:

- Tông Linh, cậu mau đặt Liễu Bảo Trang ở chỗ có ánh nắng mặt trời chiếu gắt nhất cho tôi. Chú ý hơn nữa là phải để ánh nắng mặt trời hội tụ ở vết thương trên cổ cô ấy, lấy thêm càng nhiều gương nữa thì càng tốt.

Tông Linh gật đầu lại chỉ sang hai người bị thương bên phía Bì Nhân Thanh hỏi:

- Vậy còn hai người kia thì sao?

- Bọn họ cũng làm như vậy, cởi hết áo bên ngoài ra, nếu cần thiết thì gọt luôn chỗ vết thương kia đi, tránh để nó lan ra thêm.

Bì Nhân Thanh nghe thấy Vũ Minh nói như vậy thì cũng ý thức được nguy hiểm, liền lớn tiếng phân phó:

- Bác sĩ Lương Hồng Ngọc đâu? Mau gọi cô ấy đến đây...

Mấy người trong đoàn tranh nhau truyền lời, một lúc sau có một vị mặc bộ áo cánh rất thanh lịch màu tím chạy tới, khuôn mặt độ tầm ba mươi nhưng rất có vẻ đẹp của phụ nữ tuổi xuân thì. Vị này xem xét tình hình của mấy người, thấy Tông Linh đỡ Liễu Bảo Trang đến góc có nắng gắt thì cô ta liền lớn tiếng:

- Cậu làm cái gì vậy, mau đem cô ấy đến đây để tôi băng bó vết thương.

Bì Nhân Thanh thấy Lương Hồng Ngọc này không hiểu chuyện thì liền nói:

- Chuyện ngày hôm nay vượt quá phạm trù hiểu biết y khoa của cô, cứ nghe theo cậu ấy phân phó là được.

Bì Nhân Thanh vừa nói vừa chỉ về phía Vũ Minh. Lương Hồng Ngọc cũng biết Vũ Minh có ảnh hưởng thế nào, lúc trước cô bị Hà Quang đạo trưởng dọa cho mất mặt, cũng là những điều không thể tin được, cuối cùng cũng là nhờ cậu trai trẻ tuổi này giải quyết mới xong chuyện. Bây giờ được Bì Nhân Thanh nói như vậy, Lương Hồng Ngọc cũng không hề thắc mắc mà lập tức làm theo răm rắp.

Lương Hồng Ngọc đỡ hai người tiến sĩ kia qua một bên rồi tiêm thuốc tê gọt vết thương như lời Bì Nhân Thanh phân phó, còn đem hai người ra phơi ở ánh nắng mặt trời. Liễu Bảo Trang thì lúc này đã ngất đến mức mê sảng miệng toàn thêu thảo những câu kỳ lạ:

- Tại sao anh không đợi tôi, hay là anh rất ghét tôi phải không...

Tông Linh một bên chăm sóc lắt đầu lo lắng rồi hét to về phía Vũ Minh:

- Vũ Minh, cậu mau đến xem, cô ấy vừa sốt vừa mê sảng, e rằng không xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đoạn Hồn Thú(2)

Vũ Minh hai mắt nhắm nghiền điều tức toàn thân chính đốn lại Hồn Thể cùng liên tục vận chu thiên. Mặc dù hắn nghe thấy tiếng nói của Tông Linh liên tục kêu lên nhưng vẫn đành phải bỏ mặc, bởi vì tình trạng cơ thể hắn lúc này hoàn toàn suy kiệt cho nên không thể cử động. Hắn cũng biết tình trạng Liễu Bảo Trang đang lâm vào nguy hiểm, nhưng mà nếu Chân nguyên của hắn không hồi phục, hắn cũng không có cách nào để giúp đỡ được Liễu Bảo Trang.

Liễu Bảo Trang bị tà khí của Ngân thi xâm lấn, phơi ánh nắng mặt trời chỉ có thể tạm thời ngăn chặn tà khí phát tán chứ không thể tránh tình trạng bị nó đồng hóa. Vũ Minh chỉ còn cách dùng Chân nguyên tạm thời cầm giữ luồng tà khí này không cho nó lan sang các bộ vị khác của Liễu Bảo Trang, sau đó tìm cách giải quyết. Nhưng bây giờ Vũ Minh còn chưa hồi phục Chân nguyên, Tông Linh có nói gì đi chăng nữa thì hắn cũng đành bất lực.

Chừng như một lúc sau đó Liễu Bảo Trang ngày càng sốt mê sảng và nói lan man nhiều hơn. Vũ Minh bắt đầu cảm thấy lo lắng, lúc này trời đã quá trưa, mặt trời đang là lúc nắng gắt nhất. Luồng tà khí trong cơ thể Liễu Bảo Trang đang được kiềm chế, nhưng vì ánh nắng quá gắt gao Liễu Bảo Trang cũng không thể chịu nổi tình trạng say nắng dẫn đến tình trạng sức khỏe càng tệ.

Vũ Minh cố gắng gắng gượng mở mắt ra, hai bờ môi hắn khô khốc với khuôn mặt thất thần. Mặc dù tình trạng của hắn lúc này ảm đạm nhưng cũng đã hồi phục lại được một chút Chân nguyên trong cơ thể. Vũ Minh đứng dậy đi về phía Liễu Bảo Trang, bàn tay cảm giác vô lực đụng chạm vào tấm da thịt trắng mềm. Tông Linh lúc này kiên nghị ngồi một bên cạnh Liễu Bảo Trang, thấy Vũ Minh bắt đầu ra tay cũng thả lỏng dần thân mình.

Vũ Minh điểm một tia Chân nguyên vào hai lỗ máu trên cổ Liễu Bảo Trang rồi nói với Tông Linh:

- Máu vẫn chảy ra, nếu cứ để như vậy không phải là cách, tạm thời cậu bịt miệng vết thương lại cho cô ấy.

Tông Linh thấy Vũ Minh nói vậy thì gật đầu lập tức làm theo. Còn Vũ Minh thì nghiêng ngẫm suy nghĩ, hẳn đã dùng Chân nguyên tạm thời áp chế tà khí trong người Liễu Bảo Trang, mặc dù không thể chữa trị tận gốc nhưng vẫn còn có thể kéo dài thời gian không để Liễu Bảo Trang bị luồng tà khí đồng hóa.

Tình trạng hai vị tiền sĩ bên cạnh thì khá khảm hơn một chút, sau khi gọt vết thương cùng với phơi ánh nắng mặt trời. Bọn họ dường như đã loại bỏ gần hết tà khí, Vũ Minh xem qua vết thương của bọn họ một chút rồi nhìn Bì Nhân Thanh nói:

- Chú Thanh, phiền chú bố trí giúp cháu vài người lấp cái cửa động kia lại.

- Tại sao phải lấp cái cửa động kia lại?

Bì Nhân Thanh hiểu kì hỏi.

Vũ Minh chỉ nói:

- Lát nữa chú tập hợp mọi người trong đoàn lại cháu có việc cần nói rõ, tạm thời chú cứ làm theo lời cháu là được rồi.

Vũ Minh khẳng định nói một câu như vậy, Bì Nhân Thanh mặc dù hiểu kì nhưng cũng gật đầu nói:

- Được rồi, tôi sẽ làm theo lời cậu.

Sau đó Bì Nhân Thanh kiểm vài người bốc vác to khỏe đến trước cửa động. Cửa động toàn là những hòn đá to lớn bị Ngân thi phá nát, những hòn đá phải to cỡ nửa mét. Đám tiền sĩ bình thường sức lực yếu đuối không có khả năng vác được những viên đá to như thế. Suy cho cùng chỉ có đám bốc vác cơ bắp to khỏe là có thể chịu đựng được việc này. Việc bốc đá xếp lại để chặn cửa động được tiến hành rất nhanh chóng, Vũ Minh tranh thủ cơ hội để điều tức cơ thể, sau đó đi nghiệm thu. Hẳn phát hiện cửa động mặc dù đã được bịt kín rất chắc chắn, nhưng mà với khả năng của Ngân thi, muốn phá nó chỉ là chuyện dễ dàng. Vũ Minh thăm cau mày suy nghĩ:

- Nếu không có phương pháp ngăn chặn Ngân thi, chỗ chặn cửa đá này hẳn là sẽ không ngăn được nó.

Ngân thi theo truyền thuyết của Đông Á Đại Lục, thân thể cứng rắn như kim thiết, đao thương bất nhập, nếu không phải là tuyệt binh thì khó mà thương tổn. Hơn nữa Ngân thi có luồng tà khí cực độc, ngay cả cương thi bình thường khi cắn người cũng có khả năng đồng hóa tà tính rất cao. Bất cứ ai cho dù là tu luyện đạo nhân cấp cao hay cấp thấp, nếu dính phải tà tính đồng hóa của cương thi. Nhanh thì mười hôm, chậm thì nửa năm sẽ hoàn toàn bị tà tính của cương thi đồng hóa, trở thành một con cương thi mới.

Nghĩ đến đây Vũ Minh âm thầm suy nghĩ vì Liễu Bảo Trang, bởi vì tà tính của Ngân thi còn mạnh gấp mười lần cương thi bình thường, nếu không có cách giải quyết thỏa đáng, hẳn là chỉ còn nước trở mặt nhìn Liễu Bảo Trang phải chết. Nếu như vậy thì hẳn thực sự không cam tâm, trong trí nhớ của hắn còn một cách giải quyết, nhưng cách giải quyết này lại chính là phải giết chết Liễu Bảo Trang.

Tại sao phải làm như vậy? Bởi vì nếu còn để tình trạng tiếp diễn, Liễu Bảo Trang sẽ bị luồng tà tính của Ngân thi hành hạ đau đớn từng ngày từng ngày. So với chết đi nhẹ nhàng bất cứ ai nhìn thấy tình huống này cũng sẽ cực kỳ đau lòng. Huống chi Liễu Bảo Trang vốn là một người con gái trẻ trung xinh đẹp, tương lai còn rất dài, được bao nhiêu gã đàn ông để mắt tới. Liễu Bảo Trang chết đi như vậy thật quá uý khuất cho nàng.

Trong lúc Vũ Minh đang trầm ngâm suy nghĩ cách giải quyết, Bì Nhân Thanh đã bước tới gần hắn giọng điệu đĩnh đạc nói:

- Vũ Minh, tôi đã tập hợp tất cả mọi thành viên trong đoàn khảo cổ. Trước hết chúng ta cũng nên cho họ một câu trả lời thỏa đáng, tôi cảm thấy trong chuyện này cậu thông hiểu rất nhiều điều mà chúng tôi là giới khoa học không dám chắc chắn. Vũ Minh, tôi nói thật, mặc dù tôi không tin vào mê tín dị đoan, nhưng những điều hôm nay tôi tận mắt nhìn thấy. Nếu dùng ngôn ngữ khoa học thì không cách nào lý giải, chỉ còn cách lý giải dân gian cổ truyền, cái thứ ghê tởm trong kia là Ma trong truyện truyền thuyết mà thôi...

Bì Nhân Thanh nói đến đây cười trừ tỏ vẻ nhạt nhẽo nói. Cảm giác của Bì Nhân Thanh chính là cảm giác của một người theo đuổi một thứ rất lâu, cuối cùng lại phát hiện ra kết quả của thứ mà mình theo đuổi lại là không có gì, rất hụt hẫng. Chính điều mà mình trước nay dùng lập luận danh thép sắc bén đề chết, ghét bỏ nó, đay nghiến nó cả cuộc đời, bây giờ lại phải vô tâm chấp nhận.

Vũ Minh gật đầu tỏ vẻ cảm thông nói:

- Chú Thanh cũng như các vị tiền sĩ khác, mọi người là thuộc giới khoa học. Theo thuyết khoa học mà chủ kiến, những thứ bàng môn tà đạo trong dân gian dĩ nhiên sẽ bị phủ nhận. Nhưng khoa học còn bị hạn chế nhiều lắm, rất có thể các chú còn chưa biết thế giới này rộng lớn thế nào.

Trong cuộc nói chuyện của Vũ Minh với Bì Nhân Thanh đang giao tiếp qua lại, giáo sư Cao Tự cũng chợt xuất hiện nói:

- Đúng vậy, thế giới mà chúng ta biết thực sự rất nhỏ bé, nếu so với cả vũ trụ này thì cũng chỉ như hạt cát mà thôi.

Vũ Minh gật đầu mỉm cười:

- Đã để mọi người chờ đợi lâu rồi, cũng đã đến lúc tôi muốn lý giải với tất cả mọi người. Giáo sư là người đầu ngành trong giới khoa học, nhưng mọi chuyện ngày hôm nay tôi cũng khuyên ngài không nên công bố ra ngoài.

Giáo sư Cao Tự gật đầu nói:

- Phải, những chuyện phản khoa học như vậy, nếu không chuẩn bị được bằng chứng rõ ràng. Vội vàng đưa ra giới chuyên môn sẽ bị người ta chạt chém. Kỳ thực giới khảo cổ chúng tôi mỗi người đều chuẩn bị tâm lý với những chuyện như này, phàm là những người đã có kinh nghiệm với nhiều di chỉ, ít nhiều cũng gặp các chuyện kì quái. Có điều lộ rõ ràng như lần này thì chúng tôi cũng là mới chỉ gặp lần đầu tiên. Mấy lần trước tuy rằng nghi ngờ nhưng cũng chỉ dám phủ định tình huống mà thôi.

- Giáo sư nói những chuyện như này không phải là ông mới chỉ gặp qua lần đầu?

Vũ Minh đối với câu trả lời của giáo sư Cao Tự cũng hiểu kỳ hời. Hắn cảm giác trong chuyện này mơ hồ có thể khai thác được một chút thông tin gì đó. Dù sao Địa Cầu này mặc dù bề ngoài tương đối giống Đông Á Đại Lục, nhưng có quá nhiều điểm khác biệt bên trong. Dĩ nhiên điểm giống nhau thì Vũ Minh cũng nên triệt để khai thác, tí như việc trấn áp Hồn Thể dùng bí pháp của Đông Á Đại Lục, hay việc tìm ra Tử Sắc Hoa đều là Vũ Minh đã dùng những kinh nghiệm kiếp trước để áp dụng.

Giáo sư Cao Tự đối với câu hỏi của Vũ Minh cũng gật đầu nói:

- Phải, còn nhớ lần trước chúng tôi tham nghiệm một di chỉ khảo cổ ở giữa lòng Thủ Đô. Khai quật được lên một lăng mộ vào triều Lê, trong đó đoàn khảo cổ phải mất ba tháng tỉ mỉ đến từng phân đất mới phân loại được ra các loại cổ vật. Cuối cùng khi đào đến sâu hơn ba mét gặp một cỗ quan tài đá, khi chúng tôi cạy nắp lên thì chợt có một thứ gì đó bay ra rất nhanh mà chúng tôi không nhìn rõ. Thứ này vừa bay qua người chúng tôi, lập tức đã có hai người đột nhiên lăn ra thất thần, từ đó không còn nói gì nữa. Hai người này mặc dù còn sống nhưng lại như mất hồn vậy, không thể cử động chân tay không thể nói chuyện, lại không thể chớp mắt, mặc dù toàn bộ cơ thể vẫn hoạt động bình thường. Qua khám nghiệm y khoa cho thấy hai người họ đều đã lâm vào tình trạng sống thực vật. Giới chuyên môn chỉ có thể đưa ra kết luận lý do rằng trong mộ bắn ra một thứ khí nào đó để bảo vệ cỗ quan tài, thứ khí này rất độc nên đã làm tê liệt bộ não, khiến cả hai đều lâm vào trạng thái sống thực vật.

Giáo sư Cao Tự dừng lại một chút lại tiếp tục nói:

- Trước đây thì tôi vẫn có một chút điểm nào đó nghi vấn, nhưng đến hôm nay điểm nghi vấn của tôi đã thật sự hoàn toàn rõ ràng, những thứ mà giới khoa học chúng tôi nghi vấn bác bỏ lại thực sự có thật...

Giáo sư Cao Tự thờ dài một hơi cảm thán, còn Vũ Minh thì trong lòng chợt chấn động, lắm bả nói:

- Thật không ngờ, ngay cả hung vật như Đoạn Hồn Thú mà thế giới Địa Cầu này cũng có!

- Cậu nói cái gì Đoạn Hồn Thú cơ?

Giáo sư Cao Tự nghe thấy Vũ Minh lắm nhảm liền hiểu kỳ hời. Cảm giác đối với người thanh niên này có rất nhiều thứ sâu không lường được, vốn trước đây chỉ có đám tiền sĩ là có hứng thú với hiểu biết của chàng trai trẻ này. Nhưng lúc này ngay cả Giáo sư Cao Tự cũng mơ hồ có ý nghĩ muốn bỏ bộ óc kia ra nghiên cứu xem bên trong nó rốt cuộc có chứa đựng những lượng thông tin lớn đến như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đoạn Hồn Thú(3)

Vũ Minh lắc lắc đầu vài cái không nói gì, cũng tạm thời chưa muốn trả lời giáo sư Cao Tự, mà lại bước tới phía sân nhỏ trước cửa động. Lúc này, ở sân nhỏ cả đoàn khảo cổ đã tụ tập lại một chỗ theo ý của Bì Nhân Thanh. Vô số ánh mắt mọi người đều đang nhìn về phía Vũ Minh như đang chờ đợi một điều gì.

Vũ Minh bước tới trước mặt đoàn khảo cổ, đoàn có nhân số cả thảy hơn hai mươi người đều nhìn hắn.

Hắn cất giọng trầm trầm nói:

- Mọi người...

Vũ Minh lại dừng lại một chút, dường như hắn đang cân nhắc từng câu từ, lời nào nên nói, lời nào không nên nói vào tình huống này. Đối với hắn, mọi chuyện thực sự hết sức hiển nhiên. Nhưng đối với không ít người ở đây có lẽ nó là một loại đã kích không hề nhỏ chút nào.

Vũ Minh không nhanh không chậm chỉ tiết nói vào vấn đề:

- Mọi chuyện ngày hôm nay tôi tự thấy mình phải có phần trách nhiệm, bản thân tôi là Cố Vấn của đoàn, khi nhận trọng trách này từ phía giáo sư Cao Tự tôi cần phải có trách nhiệm đưa ra lời khuyên đúng đắn cho mọi người. Thế nhưng tôi đã không thể làm như vậy, bởi vì tôi biết rằng ở đây là tầng lớp giới khoa học hàng đầu của Việt Quốc, những vị học giả chỉ tin vào chứng cứ xác thực. Cho nên nếu trước đây tôi nói ra những điều này, tin chắc rằng sẽ bị các vị quy cho là ăn mê nói sáng, là người có vấn đề về thần kinh. Nhưng qua sự việc nghiêm trọng xảy ra lần này. Thiết nghĩ các vị cũng đã có những câu hỏi chính xác vấn đề, bằng chứng hay sự chứng minh mà các vị cần đều đã được chứng kiến rõ ràng...

Vũ Minh đang chậm rãi theo mạch chuyện nhưng có vẻ điều đó khiến các vị Tiên Sĩ ở đây đang dần mất đi sự nhẫn nại. Một người thanh niên khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, với gọng kính to và khuôn mặt hao gầy bước lên dùng giọng thiếu kiên nhẫn nói:

- Có Vấn Vũ Minh, những điều chúng tôi cần bây giờ không phải là những câu nói sáo rỗng của các vị lãnh đạo Khoa. Cái chúng tôi cần là một câu trả lời chính xác vào đúng vấn đề, những gì người đàn ông mặc áo đạo sĩ kia nói có phải là sự thật? Thứ quái vật gớm ghiếc trong kia đã giết chết những người trong đoàn chúng ta có phải là như chúng tôi nghĩ?

Trước hành động của người trẻ tuổi này, Vũ Minh cũng chợt bừng tỉnh nhận ra mình đã nói quá nhiều và hơi lạc đề. Những chuyện trước đó đã hoàn toàn chứng minh tất cả. Cái quan trọng bây giờ chỉ là cần hẳn xác nhận, và giúp những con người này trên bước đường tiếp theo. Mục tiêu của chuyến đi lần này là đến di chỉ khảo cổ của vị Vương gia thời nhà Lý kia, vấn đề là sau chuyện này đoàn khảo cổ có còn có thể lên đường hay không.

Vũ Minh trước câu hỏi của người thanh niên kia liền nhanh chóng đáp lại:

- Anh nói đúng, tôi cũng không dài dòng làm gì nữa... Đúng vậy, những gì mà tên đạo sĩ kia nói là sự thực, tôi đoán chắc ở đây còn có không ít người nghi ngờ, nhưng qua thời gian mọi chuyện sẽ càng rõ ràng. Còn thứ quái vật trong kia thì cũng không ngoài suy đoán của mọi người, nó đích thực là cương thi, những con xác sống trong truyền thuyết mê hoặc...

Những lời Vũ Minh nói ra tuy đã được suy nghĩ đến trước nhưng cũng không khác nào đá tảng ném xuống nước gây nên một làn sóng tranh luận rầm rầm gay gắt.

Bên dưới có vài vị Tiên Sĩ đang mặt gay mày đỏ liên tục tranh luận, có người hoàn toàn đồng ý với câu trả lời của Vũ Minh, có người lại cố gắng cố chết cho rằng trong chuyện này có gì đó mờ ám và cần phải làm rõ vấn đề.

Vũ Minh nhìn tình cảnh bên dưới liên tục lắc đầu. Tuy nhiên cái làm hắn đau đầu không phải là việc đám Tiên Sĩ này đứng đây cãi nhau lung tung beng và hẳn phải đi sắp xếp thế cục. Mà cái hắn nghĩ đến chính là làm sao để cứu Liễu Bảo Trang. Nghĩ đến đây một cỗ khí nóng như đang bốc lên trong đầu hắn, hắn liên tục lầm bầm: “Đều không phải tại cô ngốc nghếch hay sao? Tự dưng lại chạy vô trong đó làm gì, không sợ người khác không biết là mình chẳng có tác dụng gì à...”

Lời này nếu bình thường rơi vào tai Liễu Bảo Trang, Vũ Minh đảm bảo sẽ phải hứng chịu hậu quả vô cùng thảm khốc, thế nhưng Vũ Minh lúc này vừa bực mình với Liễu Bảo Trang, vừa nhìn cô ấy với vẻ thương cảm, một cỗ cảm xúc rối bời trong lòng hắn.

Càng nghĩ Vũ Minh càng cảm thấy mình phải làm gì đó, hắn cố gắng lục lại trong trí nhớ xem kiếp trước ở Đông Á đại lục, người ta làm thế nào để có thể chống lại tình trạng cương thi đồng hóa thân thể.

Để cho tâm thần tập trung suy nghĩ, Vũ Minh bắt đầu đã bộ dạo xung quanh một chút. Lúc này trời vẫn còn chưa tối, hắn vẫn còn có thời gian để suy nghĩ, trước hết là cần phải nghĩ cách cứu Liễu Bảo Trang, sau đó là phải nghĩ cách làm sao có thể hạn chế được Ngắn thi kia. Bằng không một khi con Ngắn thi kia lọt được ra khỏi động, số nhân mạng chết thảm tại đây hẳn là không ít.

Trong lúc đã bộ xung quanh, Vũ Minh vô tình rời xa phạm vi thần bà điện, lúc này hương vị ngai ngái của Tử Sắc Hoa giảm bớt, khiến cho khả năng suy nghĩ của Vũ Minh cũng đã có phần nâng cao hơn. Bởi vì, với mỗi một tu luyện đạo nhân, khi cảm nhận được thiên địa linh khí xung quanh là lúc có những lợi thế nhất định, nhưng cũng có những điểm hạn chế nhất định bộc lộ rõ ràng. Đơn giản như trường hợp Tử Sắc Hoa này, nếu là người bình thường thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu là một tu luyện đạo nhân ở trong phạm vi Tử Sắc Hoa thì sẽ rất miễn cảm với nó. Tử Sắc Hoa ảnh hưởng diện rộng đến trí óc tu luyện đạo nhân khiến cho việc tư duy hành động của tu luyện đạo nhân bị hạn chế đình trệ. Cũng may cảnh giới của Vũ Minh còn thấp, cho nên ảnh hưởng của Tử Sắc Hoa còn chưa rõ ràng.

Khi rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của Tử Sắc Hoa, Vũ Minh trực tiếp ngồi xuống cạnh một gốc cây đã tọa. Hai mắt hắn nhắm nghiền lại vận một dòng Chân nguyên. Qua một lần giao tranh với Ngắn thi kia sức lực của Vũ Minh hao tổn rất nhiều, phải mất một khoảng thời gian khá khá mới tạm hồi phục lại được một ít, dùng được một chút Chân nguyên để cầm giữ tính mạng của Liễu Bảo Trang. Thế nhưng tình trạng của hắn về lâu về dài cũng không xong, nếu hắn không thể bổ sung Chân nguyên nhanh chóng, thì rất có thể về lâu dài kinh mạch sẽ bị khô kiệt, khiến cho tu vi sau này khó mà tăng lên. Ngược lại, sau những lần giao tranh hung hiểm quan đầu như thế này, nếu có thể tìm được nguồn linh khí tắm bổ kinh mạch. Tu vi của hắn sẽ đi đến một bước tiến lớn.

Trong khi vận một vòng Chân nguyên, cảm giác của Vũ Minh miễn cảm với Tử Sắc Hoa càng lớn, nhưng đồng thời có một cảm giác mát mẻ tràn đến, tuy chỉ là rất nhỏ nhưng cũng khiến cho Vũ Minh đang nhắm mắt vận vòng chu thiên cũng phải mở ra lộ một tia kinh hỷ:

- Quả nhiên, thật sự nơi này lại có thiên địa linh khí!

Vũ Minh lập tức đứng dậy, dùng sở học thượng thế võ công thi triển bộ pháp chạy nhanh lướt về phía luồng thiên địa linh khí mà hắn cảm nhận được.

Đây đã là lần thứ hai trong dãy Hoàng Liên Sơn Mạch này Vũ Minh có thể cảm nhận thấy thiên địa Linh Khí. Chứng tỏ nơi này không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó, qua chuyện của Hà Quang đạo trưởng và những người xuất hiện trong Hoàng Liên Sơn mạch này. Chứng tỏ vùng đất này là một nơi có ẩn chứa rất nhiều bí mật. Ngay cả giới khoa học bên ngoài nổi tiếng thích bới móc nghiên cứu mà cũng chưa từng nghe tới những môn phái trong này. Vậy cho nên đối với những sự việc xuất hiện ngày càng nhiều, Vũ Minh càng có cảm giác thích thú. Nơi này điều kiện tu luyện so với Đông Á Đại Lục thì khác nghiệt hơn nhiều, thế nhưng có những kỳ ngộ xuất hiện khiến cho điều kiện khác nghiệt cũng có những lợi thế nhất định.

Vũ Minh vừa di chuyển cước bộ, vừa đồng thời đôi lúc vận vòng chu thiên để xác định phương hướng.

Chẳng mấy chốc hắn đã cách xa Thần bà điện đến mấy ki lô mét. Đúng lúc này hai bàn chân Vũ Minh chợt dừng lại, đáp lại trên một mỏm đá, bên dưới mỏm đá là một cái vực sâu hun hút quá tầm mắt đen ngòm.

Vũ Minh neho mắt lại một chút đánh giá, luồng Linh khí kia quả nhiên tồn tại, hơn nữa lại còn ở dưới cái vực sâu này. Đến chỗ này Vũ Minh đã có cảm giác Linh khí đậm hơn gấp mười lần, thế nhưng hắn cũng không vội, lần này hắn quyết định sẽ thăm dò sâu xuống một chút biết đâu lại có thu hoạch gì đó. Nhưng nhìn vực sâu phía dưới, Vũ Minh hơi chần chừ một chút, bởi vì với tu vi hiện giờ của hắn, không có khả năng bay nhảy được ở vách núi. Phải đến đẳng cấp Thượng đạo học, hoặc ít nhất là Trung đạo học đỉnh cao, may ra hoạt động ở cạnh vách núi này mới không sợ ngã xuống mà chết.

Vũ Minh đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm vài sợi dây leo, vách núi trở chọi khiến hắn hơi thất vọng.

Nhưng hắn chậm rãi nhìn kĩ xuống một chút nữa thì lại thấy cách khoảng hai mét dưới miệng vực, lại có một đám dây leo mọc chia ra.

Vũ Minh chớp lấy cơ hội, không đợi lâu, hắn liền nhảy xuống miệng vực, tận dụng Thượng thể võ công, chuẩn xác đu người cong một góc mười lăm độ bám chính xác vào cái dây leo mọc chia ra.

Vụt!

Vũ Minh tay vừa bám chặt vào dây leo khuôn mặt đỏ bừng bừng thở hổn hển. Đã lâu rồi hắn chưa trải qua cảm giác nguy hiểm này, trước đây ở Phong Ngọc Kiếm Phái, đám đệ tử cũng thường xuyên phải leo núi. Nhưng từ khi hắn xuyên việt đến thế giới này, xông pha khắp chốn cũng vẫn chưa từng thử lại cái cảm giác mạo hiểm bên vách núi. Bây giờ trải qua cũng cảm thấy có chút thực tế.

Vũ Minh gồng cơ bắp tay, chậm chậm leo tụt xuống từng đoạn từng đoạn một.

Mồ hôi hắn đổ ra chảy rất nhiều, ướt đầm hết cả áo, tuy mệt mỏi nhưng nghĩ đến phần thưởng là Linh khí phía dưới. Vũ Minh lại càng phấn khích lạ thường.

Trải qua thời gian khoảng gần nửa tiếng, Vũ Minh đã đu trên đám dây leo leo xuống khá lâu, hắn nhìn lên phía trên thấy một khoảng cách hắn leo đã xa lắm rồi. Miệng vực phía trên cũng không còn thấy đâu nữa. Nhìn xuống dưới thì vẫn chỉ một mảng tối đen hun hút, cái dây leo mà Vũ Minh bám vào đã hết độ dài, cũng may xuống phía dưới này có càng nhiều dây leo, không thừa thớt như ở phía trên. Vũ Minh nhảy qua bám vào một cái dây leo khác, tiếp tục leo xuống dưới. Chốc chốc hắn mệt mỏi lại vận một vòng chu thiên cảm thấy tinh thần đều phần chấn trở lại.

Loạt xoạt!

Vũ Minh vẫn đang tiếp tục leo xuống, chợt đôi bàn chân hắn cảm nhận như mình vừa chạm vào một vùng trống rộng lớn, đám cỏ mọc chia ra khi chân hắn chạm vào kêu loạt xoạt. Vũ Minh nhìn xuống phía dưới vẫn là một mảng vực tối đen, thế nhưng dây leo mọc đến chỗ này đột nhiên lại không mọc thêm nữa, hắn muốn tiếp tục leo xuống cũng không thể.

Để ý kĩ một chút, Vũ Minh chợt thấy nửa thân dưới của hắn đã lọt vào trong đám cỏ bị che khuất. Trong đầu Vũ Minh liền sang rõ, hắn là trong này có một không gian khác, rất có thể đây là một cái động. Nghĩ vậy, Vũ Minh đánh liều tung thân mình bật vào trong đám cỏ. Dù sao nếu không có cái động nào thì hắn bật người vào trong cái vách khuất sau đám cỏ này cũng không chết được.

Xoạt!

Vũ Minh nhảy vào nhanh chóng, thân mình hắn xoay vòng mòng một vòng, cũng may đám cỏ rất êm, Vũ Minh ngửi thấy mùi nấm mốc.

Mở mắt ra một khung cảnh tối tăm đập vào mắt Vũ Minh. Lúc này cái ba lô quân dụng Vũ Minh đã vớt lại chỗ gần Miếu thần bà, trong người hắn chỉ còn một khẩu súng pháo sáng và một chiếc đèn pin quân dụng cỡ nhỏ.

Vũ Minh rút chiếc đèn pin quân dụng ra, cẩn thận rọi ánh sang đèn chiếu vào phía trong.

Grao!

Grao grao!!

Bất chợt một tiếng gầm rú chói tai vang lên, Vũ Minh bị hai tại lại đau nhói hoảng sợ giật lùi một bước, lưng thường chạm mép vực, hắn ý thức được liền nhanh chóng chạy ngược vào. Nếu vô ý thêm một chút nữa hắn là hắn đã là ma dưới đáy vực rồi, cũng thật sơ suất. Vũ Minh tự vỗ trán một cái, bản thân hắn kiếp trước đâu có kém cỏi như vậy.

Vũ Minh cẩn thận bước từng bước vào bên trong tiếp, tiếng kêu kia lại như im bặt. Vũ Minh cẩn thận vận một vòng chu thiên, không quên bao bọc luồng chân nguyên quanh thân. Đối với những nơi tối tăm như thế này, việc xuất hiện những linh hồn công kích là không hiếm. Vũ Minh còn mờ nhạt cảm thấy có một tia ám khí đậm, tuy nhiên cảm giác này chỉ rất mỏng manh.

Vận một vòng chu thiên, hai mắt Vũ Minh lại sang bừng, hướng đi của hắn quả không sai. Linh khí hiện ra ở chỗ này là đậm nhất. Vũ Minh cẩn thận đi vào phía trong, dưới này quả nhiên là một cái động đá kéo dài, bên trong khoảng không gian của động đá chỉ vón vện có hai mét. Nhưng càng đi vào sâu càng rộng hơn, thậm chí nó còn chia ra làm nhiều ngõ rẽ nhỏ khiến nó trở thành như một mê cung. Cũng may Vũ Minh có thể tự xác định được phương hướng luồng Linh khí kia cho nên không chọn nhầm đường. Tuy nhiên để đảm bảo lại con đường lui, Vũ Minh vẫn cẩn thận rắc một ít giấy vụn trước mỗi lối rẽ để làm dấu hiệu nhận biết trở ra.

Vũ Minh đi sâu vào bên trong, thì thoảng lại thấy tiếng kêu gầm gừ chói tai kia cất lên. Tuy nhiên lúc này có luồng chân nguyên bảo vệ, Vũ Minh đã không còn bị ảnh hưởng quá nhiều.

Đi được khoảng hai mươi phút nữa, lúc này một khung cảnh mới lại hiện ra trước mắt Vũ Minh, không còn những lối thông đạo, không còn những vách đá tối tăm. Mà là một cái khoảng không rộng lớn sang rực, một thế giới mới như được mở ra trước mắt Vũ Minh. Bên trong này xuất hiện một cái hồ nước lớn, xa xa là một mô đất nhỏ nổi lên. Nhưng ở giữa cái mô đất nhỏ kia lại có một cái bệ đá, trên bệ đá có những vật rất sáng đang chiếu ánh sáng cho khắp cả hang động.

Vũ Minh không biết dưới mặt hồ này liệu có gì nguy hiểm hay không, nhưng ở đây cũng không có gì có thể nỡ để Vũ Minh có thể an toàn đi đến chỗ mô đất kia. Cho nên hẳn lựa chọn cách sơ khai nhất là bơi, mặc dù nguy hiểm nhưng cũng không còn cách nào.

Ừm!

Vũ Minh nhảy xuống hồ nước một cách nhanh chóng, nước trong hồ rất lạnh, có cảm giác lạnh buốt. Nhưng luồng chân nguyên duy trì quanh thân Vũ Minh khiến cho hắn còn có thể cầm cự được, Vũ Minh dùng tốc độ bơi nhanh nhất có thể tiến đến mô đất nhỏ kia.

Cũng may trên đường đi hắn không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì như trong tưởng tượng của hắn. Khi hắn tiếp cận mô đất nhỏ kia, cũng là lúc mà cơ bắp và hai chân hắn đều đã mỏi nhừ. Vũ Minh không vội xem những thứ trên bệ đá, mà tạm thời ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Cho đến khi hắn cảm giác mọi thứ đều đã ổn, hơi thở gấp gáp hỗn hển đã giảm bớt. Vũ Minh mới cẩn thận đứng lên chú mục vào bệ đá.

Khi hắn vừa nhìn vào trong bệ đá, hai mắt hắn đã trực tiếp reo lên sung sướng. Thứ phát sáng trên bệ đá kia, không gì khác chính là Linh Thạch...

Trong trí nhớ kiếp trước của Vũ Minh, Linh Thạch là thứ còn cao cấp hơn Linh khí nồng đậm nhiều lắm.

Vũ Minh cố kiềm chế bớt kích động, cẩn thận nhìn kỹ những thứ trên bệ đá, phát hiện trên đó có một cuộn sách bằng kim loại, cũng không biết cuộn sách và đám Linh Thạch này đã tồn tại ở đây bao nhiêu năm tháng, nhưng có điều chúng vẫn ổn như vậy thì hẳn là chúng phải có chất lượng rất tốt. Ngoài Linh Thạch và cuộn sách kia, trên bệ đá còn có một cái hộp gỗ vô cùng xấu xí. Vũ Minh bước đến định vươn tay mở chiếc hộp gỗ kia ra.

Đúng lúc này theo chu kỳ đã định, tiếng kêu chói tai gợn ghiếc lúc trước lại xuất hiện. Trong lúc này Chân nguyên Vũ Minh để chống đỡ cái lạnh dưới hồ đã tiêu hao gần hết, tiếng gào kia kêu lên khiến Vũ Minh trực tiếp ngã khụy xuống bủn rủn chân tay.

Tiếng gào kia không đâu khác mà lại phát ra từ chính cái hộp gỗ đen đúa xấu xí mà Vũ Minh định mở. Định thần lại một chút, Vũ Minh bậm môi tái nhợt đứng lên nhìn chằm chằm vào cái hộp gỗ. Thứ trong này hẳn là con quái vật phát ra tiếng kêu ghê rợn kia, nghĩ kĩ lại tiếng kêu này. Vũ Minh chợt cảm thấy một tia không đúng, hắn lầm bầm: “Loài dã thú nào mà có thể có tiếng kêu hao tổn cả chân nguyên như vậy?” Một dấu hỏi lớn trong đầu Vũ Minh vang lên, hắn nhanh chóng thất thần tự nói:

- Đoạn Hồn Thú?

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đoạn Hồn Thú(4)

Câu tự trả lời kia như tiếng sét đánh qua ngang tai, hai gò má Vũ Minh chảy xuống hang mồ hôi ướt đầm hoảng sợ.

Đoạn Hồn Thú trong truyền thuyết của Đông Á Đại Lục là một con thú vô cùng đáng sợ, vô hình vô vị, cực kỳ yêu thích Linh Thạch, hơn nữa lại có thủ đoạn đoạt mạng kinh khủng nhất, rút hồn.

Tương truyền trong lịch duyệt giới tu luyện của Đông Á Đại Lục, có bốn lần đại kiếp nạn, trong đó có một lần đại kiếp nạn chính là do bọn Đoạn Hồn Thú này gây ra.

Lần đại kiếp nạn ấy không biết từ đâu tràn ra một lũ Đoạn Hồn Thú càn quét khắp nơi, khiến cho các đại môn phái của Đông Á Đại Lục gà bay chó chạy, chật vật khôn cùng.

Cũng may trong các đại môn phái đều có tiềm tàng cao thủ, cho nên lũ Đoạn Hồn Thú cũng không thể làm gì quá phận.

Nhưng những môn phái cỡ nhỏ thì thực sự quá đen đui, một lần Đoạn Hồn Thú càn quét qua, tông môn gần như không còn.

Những điều này Vũ Minh nhớ kỹ lại, cố gắng không rung mình thêm lần nữa. Nhìn lại chiếc hộp gỗ đen đúa kia, Vũ Minh quan sát kĩ hơn. Hắn dùng móng tay vạch một ít vụn gỗ nhỏ ở trên chiếc hộp sau đó đưa lên mũi ngửi.

Một mùi hương mằn mặn bốc lên cùng với mùi của Lưu Huỳnh, Vũ Minh không nhanh không chậm lầm bầm:

- Đây không phải là gỗ Khổng Mộc Hồn sao?

Khổng Mộc Hồn, trong lịch duyệt của tu luyện đạo thuật giới Đông Á Đại Lục chính là thứ giúp cho toàn bộ giới tu luyện đạo thuật thoát khỏi một hồi đại nạn. Thứ này sinh trưởng trong những thung lũng tối đen hay còn gọi là U Cốc quanh năm ám khí nồng đậm.

Khổng Mộc Hồn ưa thích ám khí, ám khí càng nồng đậm chúng càng phát triển mạnh. Chính vì thuộc tính này cho nên, bình thường chúng cũng cực kỳ ưa thích những loài động vật tu luyện dựa vào ám khí.

Nếu một lần có thể thôn phệ những loài động vật này, cũng tương tự chúng hấp thu được ám khí nặng gấp nhiều lần.

Mà con Đoạn Hồn Thú kia sinh trưởng cũng là một loài động vật ưa thích ám khí cho nên thuộc tính của Khổng Mộc Hồn lại dễ dàng áp chế nó.

Theo bản năng tự nhiên Đoạn Hồn Thú gặp Khổng Mộc Hồn sẽ vô cùng hoảng sợ, bản thân lập tức bị khống chế cho mềm nhũn không thể hoạt động.

Cái hộp gỗ Khổng Mộc Hồn này đặt ở đây, thứ bị phong cất ở trong nó không những có thể công kích được chân nguyên suy giảm, lại được đặt trong Khổng Mộc Hồn, có khả năng rất cao chính là Đoạn Hồn Thú.

Đối với loại hung thú này Vũ Minh tuy có hoảng sợ nhưng cũng tạm không lo lắng, bởi vì có cái hộp gỗ Khổng Mộc Hồn ở đây cầm giữ nó. Tạm thời Đoạn Hồn Thú sẽ không thể có thủ đoạn công kích gì ghê gớm.

Vũ Minh bắt đầu bỏ qua chiếc hộp có phong ấn Đoạn Hồn Thú, nhìn sang cuộn sách bằng kim loại bên cạnh.

Cuộn sách này được cấu tạo giống như những cuộn sách bằng thẻ trúc cổ đại, có điều những thẻ sách này được làm bằng kim loại chứ không phải là làm bằng trúc. Cũng không biết đây là thứ kim loại gì mà đặt bên ngoài bao nhiêu năm tháng như vậy vẫn không hề bị ăn mòn, nhìn quanh bề mặt đá này chẳng chỗ nào là mạng nhện, chứng tỏ đã lâu lắm rồi chưa từng có người đến đây, thứ mùi nấm mốc và tình trạng của Khổng Mộc Hồn cũng đảm bảo điều đó.

Vũ Minh mở cuộn sách kim loại ra, bên trong từng thẻ chữ màu đỏ xuất hiện, những chữ này mở ra gặp không khí lập tức phát sáng. Không những vậy, những chữ trong này Vũ Minh nhìn kỹ lại chính là cổ tự của Đông Á Đại Lục.

Vũ Minh thoáng sửng sốt tự nói:

- Tại sao ở đây lại có một cuốn tịch của Đông Á Đại Lục?

Câu hỏi này khiến Vũ Minh lập tức bị cuốn vào sự kiện trong cuốn sách bí tịch kia. Trên thẻ sách đầu tiên, quả nhiên có hai chữ Bí Tịch rất lớn bằng cổ tự, bên dưới lại có hai chữ Vạn Niên.

- Bí Tịch Vạn Niên?

Vũ Minh lại tự hỏi một cái, chậm chậm mở cuộn sách ra đọc nghiền ngẫm sâu vào trong:

“Lão phu chính là Liệt Hoàng Quân Cường Hùng Chân Nhân, năm xưa trong một lần lịch lãm rèn luyện ở sơn lâm Hoàng Phong của phái Lịch Thiên, bất ngờ bị kẻ thù truy đuổi, cuối cùng chung cuộc bỏ mạng. Nhưng không ngờ sau khi lão phu chết đi lại đến với thế giới này.

Lão phu phát hiện ra thế giới này vô cùng kỳ lạ, không có tồn tại những thứ cơ bản của Tu luyện đạo nhân để có thể khiến lão phu có thể tu luyện. Nhưng Võ học ở đây lại phát triển đến một bậc đỉnh cao, vượt qua ngàn vạn lần so với Đông Á Đại Lục. Nếu như giới lực lâm ở đây đại chiến một trận phong ba với giới Tu luyện đạo nhân của Đông Á Đại Lục ta, chắc phe Đông Á Đại Lục cũng không chiếm được nhiều phần hơn.

Thiết nghĩ với những thứ võ công khủng khiếp ấy, nếu kết hợp được với tu luyện đạo thuật, uy lực còn hơn đến vạn lần. Cho nên lão phu đã bế quan tu luyện mười năm, sáng tạo ra môn bí tịch gọi là Vạn Niên này mà một phen hùng bá giới lực lâm. Sau cùng lập nên phái võ Địch Tầm, phái Địch Tầm của lão phu đi đến đâu trong giang hồ, người người đều phải nể sợ. Lão phu là trưởng môn, truyền cho đám hậu bối môn bí tịch Vạn Niên những mong bọn chúng có thể phát dương quang đại, thế nhưng qua nhiều năm đám hậu bối vô dụng ấy vẫn không làm lão phu hài lòng.

Đến tuổi một trăm lẻ hai, đã là tuổi xế bóng chiều, lại tưởng nhớ đến gia hương ở Đông Á Đại Lục. Lúc ấy võ công của lão phu đã đến bậc thượng thừa. Thiết nghĩ đám hậu bối vô năng ấy không làm nên đại sự, lão phu mới rời khỏi môn phái mà bao năm gây dựng, quy ẩn chốn sơn lâm những mong có một cơ hội trở về gia hương. Lại dùng hai mươi năm cuối cùng nghiên cứu bí tịch Vạn Niên đến thấu triệt, phát hiện ra cánh cửa bước vào Tiên đạo.

Nhưng mà trời lại phụ lòng người, trong lúc lão phu bế quan tu luyện ở nơi này. Con súc sinh Đoạn Hồn Thú lại xuất hiện vào lúc trọng đại, rút hồn lão phu khiến lão phu đoạn vào tấu hòa nhập ma, thập tử nhất sinh. Lão phu thống hận vô cùng, liền nhốt nó trong chiếc hộp Khổng Mộc Hồn này, không giết chết nó mà ta muốn nó phải chịu ngàn vạn đau đớn cắn xé đến vạn năm. Muốn chết cũng chết không được thống khoái.

Nghĩ hương đã trời, trời đã diệt ta, cho nên ta dùng tinh túy hai mươi năm của Vạn Niên bí tịch ghi chép tại đây bằng thứ ngôn tự của gia hương. Mong gặp người có duyên có thể lĩnh ngộ, bằng không thể gặp, coi như tự chôn sâu dưới lòng đất!”

Vũ Minh đọc đến đây liền bùng bùng lửa nóng, thật không ngờ hẳn không phải là người xuyên việt đến thế giới này duy nhất. Trước đó cũng đã từng có người xuyên việt như hắn, phải trải qua một lúc lâu Vũ Minh mới áp chế được cổ cảm xúc trong lòng.

Hắn lại cẩn trọng đọc tới bí tịch Vạn Niên mà tiền bối Liệt Hoàng Quân Cường Hùng Chân Nhân kia nhắc tới.

Trong bí tịch có nhắc đến chín loại võ công của Vạn Niên bí tịch mà Cường Hùng Chân Nhân kia nhắc tới. Sau cùng lại còn nhắc đến cách tế luyện một phương thuốc thần kỳ có thể xua đuổi mọi loại độc vật của âm thủ công kích, thậm chí ngay cả chất độc đồng hóa của cương thi cũng có tác dụng khu trừ hoàn toàn.

Đọc đến đây hai mắt Vũ Minh sáng lên tức khắc, trong cuốn Vạn Niên bí tịch có nhắc đến phương thuốc này, nhưng phải dùng cách tế luyện của Luyện Đan Sư mới có thể thành công. Vũ Minh cười thống khoái một hồi nói:

- Tìm khắp bốn biển mà gần ngay trước mắt!

Hắn cười ha ha một hồi, bởi vì cuốn Vạn Niên bí tịch này lại từ trên trời rơi xuống, khiến cho nút thắt khó chịu nhất trong lòng hắn lại được cởi bỏ ngay trước mặt. Liễu Bảo Trang xem như có đường sống rồi.

Vũ Minh cẩn thận cất kỹ cuốn Bí Tịch kia nhét vào bên hông, thu nhét đám Linh Thạch nhét vào trong túi. Còn chiếc hộp gỗ Không Mộc Hồn chứa Đoạn Hồn Thủ hắn cũng không quên đem theo.

Trong cuốn Vạn Niên bí tịch, Cường Hùng Chân Nhân có nhắc tới rõ ràng, phương thuốc thần kỳ được nhắc đến là Đoạn Cơ Đan. Muốn luyện được phương thuốc này, một phần chính là cần phải có con Đoạn Hồn Thủ này làm nguyên liệu. Loại nguyên liệu thứ hai cần dùng đến, không thứ gì khác hơn từ trên trời rơi xuống chính là Tử Sắc Hoa.

Nghĩ đến Tử Sắc Hoa, Vũ Minh lại có cảm giác ngao ngán con Ngăn thi phía bên trong thần bà điện. Hơn nữa, nếu muốn đến gần bông Tử Sắc Hoa kia khẳng định không chỉ có một con cương thi. Trong truyền thuyết của Thần Bà điện, hẳn là còn một con cương thi khác túc trực bên cạnh Tử Sắc Hoa. Con cương thi này so với Ngăn Thi kia của Hà Quang đạo trưởng, đẳng cấp chênh lệch không biết như thế nào.

Vũ Minh dần bước xuống mặt nước hồ, tiếp tục nhảy vào trong hồ để bơi trở ra. Sở dĩ nước trong hồ này lạnh như vậy, Cường Hùng Chân Nhân cũng có nhắc qua trong bí tịch Vạn Niên rằng trong nước này ở đầu nguồn của hồ có một dòng Băng Tuyền, trong đó có một con Băng Tuyền Thú chuyên nhả dịch lỏng xuống hồ, khiến nước hồ rất lạnh. Con Băng Tuyền Thú này rất nguy hiểm, thế nhưng bình thường thì nó cũng ít ra khỏi hang. Cho nên Vũ Minh đối với Băng Tuyền Thú cũng không phải lo lắng lắm.

Vũ Minh quải nước hồ sang hai bên, bắt đầu bơi về phương hướng ban đầu, thế nhưng kỳ lạ rằng hắn càng bơi nhanh bao nhiêu thì lại càng thấy bờ hồ càng cách xa.

Lúc này Vũ Minh có cảm giác không ổn trào lên, hắn tạm thời không bơi nhanh mà quan sát tình hình xung quanh, hắn luôn có cảm giác có một thứ gì đó đang chú mục theo dõi hắn. Cụ thể là như có một con mắt đang ở đâu đó nhìn hắn khiến hắn có cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Nghĩ ngợi một chút, Vũ Minh bất chợt thấy lạnh cả người, dưới chân hắn như đang có thứ gì chuyển động. Khiến Vũ Minh giật bản mình, hắn tức tốc bơi ngược trở lại mô đất nhỏ hồng thoát khỏi nguy hiểm, nhưng mọi hành động của hắn dường như quá chậm chạp.

Ngay khi Vũ Minh quay đầu bơi ngược trở lại, một hình ảnh đập vào mắt hắn. Một cái miệng đỏ như máu hơi thối cực kỳ lớn mở ra trực nhào về phía hắn.

Ừng ừng!

Hai tai Vũ Minh cảm thấy lung bùng, đôi mắt chợt tối xảm lại, cơ thể bỗng nhiên trở nên lạnh buốt tê tái. Một suy nghĩ kinh khủng trào lên trong đầu Vũ Minh, Vũ Minh chỉ kịp buông ra hai câu:

- Băng Tuyền...

Sau đó hắn chìm vào ngất lịm.

Cũng không biết trải qua thời gian bao lâu, Vũ Minh tỉnh lại thấy thân thể vô cùng khó chịu, xung quanh gò bó hơi thối nhầy nhụa, hắn không thể cự quấy thân mình chút nào. Hắn còn nhớ hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy là một đôi mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm hắn, một thân thể trắng như tuyết và rất dài.

Băng Tuyền Thú, nhất định chính là con Băng Tuyền Thú kia đã công kích hắn, sau đó trực tiếp đem hắn nuốt vào trong bụng, nghĩ đến khoảng không gian bó hẹp và nhầy nhụa này khiến Vũ Minh phát ốm.

Một thứ dịch dạ dày trào lên nhuộm quanh người Vũ Minh, quần áo trên người Vũ Minh đang dần bị ăn mòn, tiếp đến là da thịt của Vũ Minh cũng có cảm giác đau đớn xót xa vô cùng. Vũ Minh vội vã vận động dòng chân nguyên ít ỏi còn lại chống đỡ, nhưng cũng không thể cầm giữ được lâu với thứ dịch dạ dày của Băng Tuyền Thú.

Vũ Minh lúc này thậm chí cảm thấy hối hận, bởi vì hắn đã quá sơ suất, Cường Hùng Chân Nhân đã từng nhắc tới Băng Tuyền Thú trong hồ này rất nguy hiểm, nhưng nó rất ít ra ngoài, không có nghĩa là sẽ không ra ngoài. Chính Vũ Minh hắn đã bỏ qua điểm này nên dẫn đến hậu quả nghiêm trọng ngày hôm nay.

Trong trí nhớ của Vũ Minh kiếp trước, cũng chưa từng nghe tới loại Băng Tuyền Thú này khi nào, và cách áp chế nó ra sao, chỉ biết bây giờ hắn đang bị nhốt trong bụng của một con Băng Tuyền Thú. Rất nhanh sẽ bị dạ dày của con Băng Tuyền Thú này co bóp đến chết, hơn nữa không khí trong này cũng sắp không đủ, nếu Vũ Minh không nhanh chóng thoát ra bên ngoài. Thì đừng nghĩ đến việc cứu Liễu Bảo Trang, mà ngay cả mạng của hắn cũng khó mà giữ nổi.

Vũ Minh rút con dao quân dụng nhỏ ở bên hông, lúc này quần áo và dây lưng của hắn đã bị ăn mòn gần hết. Cũng may con dao quân dụng này còn chưa bị trôi đi mất. Dùng hết sức bình sinh, Vũ Minh chọc một nhát vào thành dạ dày của Băng Tuyền Thú.

Ồng ộc!Ồng ộc!

Bên ngoài Băng Tuyền Thú hình như cũng cảm giác được đau đớn trong bụng. Nó gầm thét lên, nhưng vì đang ở dưới mặt nước nên âm thanh không rõ ràng cho lắm chỉ nghe những tiếng nước réo bên ngoài tràn vào.

Vũ Minh mặc kệ kết quả như thế nào, dùng sức bình sinh chọc lên thành dạ dày của con quái thú. Tiếp tục khoét ra, mặc dù thành dạ dày của Băng Tuyền thú rất dai, nhưng chẳng mấy chốc cũng bục ra một cái lỗ lớn.

Ồng ộc!Ồng ộc!

Băng Tuyền Thú lúc này tiếp tục kêu lên mạn rợ, dạ dày nó bắt chợt co bóp một cái đang đẩy thân mình Vũ Minh lên đến miệng.

Vũ Minh lúc này lập tức ý thức được, hẳn là con Băng Tuyền Thú kia biết rằng nuốt mình không trôi cho nên muốn nôn ngược hắn trở ra ngoài. Như chỉ chờ có vậy, Vũ Minh nép sát thân người nắm chặt con dao quân dụng để chờ Băng Tuyền Thú co bóp nhả ra ngoài.

Vụt!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đảo Hồn

Ợt!

Một nhát co bóp dạ dày, thân thể Vũ Minh bị một chất nhầy bao phủ xung quanh, Vũ Minh cảm nhận rất rõ ràng thân thể mình đã thoát khỏi áp bức. Hắn đã bị con Băng Tuyền Thú kia nhả ra bên ngoài rồi.

Vũ Minh biết bây giờ là lúc quan trọng ảnh hưởng đến tính mạng. Con Băng Tuyền Thú kia nhất định rằng sau khi nhả ra ngoài sẽ công kích để trả thù, đây đều là bản năng của dã thú. Nếu như một lần trước nó sơ suất trực tiếp nuốt Vũ Minh vào trong bụng, thì bây giờ sẽ không như vậy. Cũng may trong Vạn Niên Bí tịch có từng nhắc qua, Băng Tuyền Thú này nếu đã ăn một lần rồi, khi tiết được dịch dạ dày, tiếp theo sẽ không thể tiết thêm dịch dạ dày được nữa.

Khi này con Băng Tuyền Thú nhả Vũ Minh ra ngoài, vô hình chung đã khiến cả đám dịch dạ dày cùng trôi theo. Vì vậy nếu bây giờ Băng Tuyền Thú muốn nuốt hắn vào trong bụng cũng không thể tiêu hóa được nữa.

Băng Tuyền Thú kia tuy không thể tiếp tục nuốt sống Vũ Minh, nhưng lúc này nó cũng không muốn tha cho Vũ Minh.

Grao grao!

Băng Tuyền Thú kêu lên những âm thanh đầy ghê rợn, sau đó trực tiếp quấy cái đuôi to lớn trắng muốt của mình đập về phía Vũ Minh.

Trong khoảnh khắc sát na, Vũ Minh vội vã dùng môn kì biến Dật Biến Điện lùi một chóp lại lặn nước phía sau.

Con Băng Tuyền Thú vừa nãy bị Vũ Minh rạch một lỗ trong bụng, lúc này cũng tỏ ra suy yếu bắt đầu công kích yếu dần, nhưng vẫn còn rất hung tợn.

Hai bên quần công nhau người đánh ta né qua lại rất lâu rất mệt. Thi thoảng con Băng Tuyền Thú lại nhả ra một ít chất lỏng màu xanh lạnh buốt đến thấu xương. Vũ Minh phải căng hết sức lực gong chân nguyên lên chống đỡ. Sau cùng hắn cũng không chịu nổi, đành phải cắn răng bẻ một mảnh Linh Thạch đưa lên miệng ngậm hồi phục.

Linh Thạch này nếu vận vòng chu thiên đúng đắn sử dụng sẽ được lâu dài, chỉ cần đặt vào lòng bàn tay lâu dần sẽ tận dụng được hết công hiệu của nó. Cuối cùng khi hấp thu hết Linh Thạch, nó chỉ còn là một đám tro bụi trong tay.

Thế nhưng trong trường hợp hung hiểm thế này, Vũ Minh cũng không có thời gian mà dả tọa vận chu thiên tận dụng hết công hiệu của Linh Thạch.

Hắn chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất theo bản năng của cơ thể. Ngậm miếng Linh Thạch vào trong miệng để nó hòa cùng vào nước miếng đi xuống dạ dày hấp thu linh dịch. Như vậy là cách lấy Linh Khí tâm bồ thân thể nhanh nhất. Mặc dù cách này khiến hắn lập tức có Linh Khí để hồi phục, thế nhưng cũng là đại tài khí thô hao phí vô cùng. Hấp thu Linh Thạch theo cách này, khiến khả năng thu thập Linh Khí bị giảm đi mất ba thành, cho nên đối với hành động này Vũ Minh cũng là bất đắc dĩ, khiến hắn cực kỳ tiếc nuối.

Sau khi ngậm miếng Linh Thạch vào trong miệng, một dòng nước mát lạnh êm ái chảy qua cổ họng Vũ Minh chảy xuống dạ dày hần. Dạ dày hấp thu nhanh chóng vào thành dạ dày, theo đó chảy Linh Khí đi khắp cơ quan trong cơ thể khiến kinh mạch hần đang khô héo lại như tưới tẩm trở lại. Vũ Minh cảm thấy thân thể hần như có một cỗ súng tức lạ thường, Dật Biến Điện lúc trước hần chỉ dám dùng một cách cảm chừng để đảm bảo tính mạng.

Lúc này nhờ có Linh Thạch bổ sung, Vũ Minh càng táo bạo hơn dùng dao quân dụng công kích ngược trở lại Băng Tuyền Thú.

Grao grao!

Con Băng Tuyền Thú kêu lên đầy phẫn nộ, cái đuôi dài đầy gai trắng muốt của nó trực bổ đến, đem theo dòng chất lỏng lạnh buốt phun lên người Vũ Minh.

Lập tức một mảng Chân nguyên bao quanh Vũ Minh bị xuyên thủng, một vài giọt chất lỏng rơi lên da thịt Vũ Minh khiến vùng da thịt đó lập tức trở nên tím tái và đông cứng lại.

Vũ Minh vô cùng hoảng sợ, con Băng Tuyền Thú này không ngờ lại có thủ đoạn công kích kinh khủng đến như vậy. Nếu không có dòng Chân nguyên bao quanh, vô số lần để những giọt Băng Tuyền này chạm vào người, bây giờ chắc là toàn thân đều đã trở thành người Băng.

Vũ Minh vận một vòng chu thiên, đem Linh Khí thiêu đốt làm nóng vùng thịt bị tím tái, sau đó lại vận lấy Chân nguyên chữa trị thương tổn vùng tổn thương.

Sau đó hần rút kinh nghiệm với lần trước, càng cẩn thận hơn gấp nhiều lần. Lần này hần tuyệt đối sẽ không để con Băng Tuyền Thú kia phun những giọt Băng Tuyền vào người.

Băng Tuyền Thú sau khi thấy kẻ thù trúng một chiêu của mình mà vẫn may mắn không vấn đề, càng hung tợn tấp cái đuôi góm ghiếc của nó tới.

Ào ào!

Mặt nước bị quấy lên tung tóe, Vũ Minh cùng Băng Tuyền Thú vờn nhau ở trong cái hồ này rất lâu, cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian. Vũ Minh đoán chừng phải đến hơn một giờ đồng hồ rồi.

Băng Tuyền Thú sau một hồi quần đã với Vũ Minh, nó không có Linh Thạch như Vũ Minh để có thể hồi phục lại thể lực, chớp mắt đã dần suy yếu bị Vũ Minh chế phục.

Lúc này Băng Tuyền Thú một hồi không còn có thể động đậy, nằm im thi thoảng mới quấy một cái trên mặt nước. Vũ Minh nhanh chóng lao đến dùng một nhát dao quân dụng, chính xác đâm một nhát dao mạnh bạo vào giữa đỉnh đầu Băng Tuyền Thú.

Grao grao!

Băng Tuyền Thú chợt quấy động mạnh, rú lên một hồi, nhưng nó đã sức cùng lực kiệt, sau cùng lại bị dao quân dụng bổ vào đầu, đành phải ôm hận mà chết.

Vũ Minh hơi thở hồng hộc, trên trán mồ hôi chảy lấm tấm. Lúc này Vũ Minh mới nhìn ra xung quanh, phát hiện hần từ lúc nào đã lạc đến một cái vùng đất hoàn toàn mới, xung quanh vẫn là nước hồ mênh mông bao trùm, nhưng không còn thấy cái mô đất nhỏ đâu nữa. Hần cũng không biết bây giờ hần đã trôi đến chỗ nào, khoảng thời gian quần đã với Băng Tuyền Thú hơn một tiếng đồng hồ, đã quá lâu để hần mất đi hoàn toàn phương hướng. Nhìn lại con Băng Tuyền Thú dưới chân, Vũ Minh bất giác lại kéo xác nó lên bờ, dùng dao quân dụng xẻ thịt nó ra nghiên cứu một chút.

Dù sao con Băng Tuyền Thú này cũng có thủ đoạn thật khác thường, thứ Băng Tuyền nó phun ra đầu sao cũng có tác dụng nhất định. Vũ Minh nọc thịt của Băng Tuyền Thú cuối cùng thấy một bộ phận bọc xanh nhầy nhụa cứng cáp to cỡ hai bàn tay từ trong cuống họng của Băng Tuyền Thú. Hần nghĩ đây nhất định là thứ đã giúp Băng Tuyền Thú có thể phun ra được nọc Băng Tuyền.

Thứ chất lỏng Băng Tuyền này, nếu tận dụng tốt trong trận chiến, nhất định sẽ có lợi thế. Vũ Minh nghĩ tới con Ngân Thi còn đang ở trong Thần Bà Điện, không chừng thứ này lại có tác dụng.

Vũ Minh cắt nọc Băng Tuyền Thú vào trong một cái túi nylon. Cũng may cái túi nylon này vừa rồi không bị dịch dạ dày của Băng Tuyền Thú phân hủy mất, bây giờ vẫn còn có thể sử dụng. Mặc dù có rách một số chỗ hơi nhỏ, những nếu để đựng nọc Băng Tuyền Thú cho khỏi rơi thì vẫn được.

Vũ Minh cắt xong nọc Băng Tuyền Thú, lại dùng đèn pin quân dụng rọi lên phía bờ hồ. Hần chậm rãi leo lên bờ hồ quan sát tình hình. Nhưng hần rọi đèn pin đến đâu thì đều chỉ là một cái khoảng mênh mông kéo dài. Nếu cứ rọi đèn pin như vậy, diện tích ánh sáng hần có thể nhìn tương quan là quá nhỏ, hần vẫn chưa biết là rốt cục mình đang đứng ở chỗ nào.

Vũ Minh liền nhớ tới súng pháo sáng, hần lập tức rút ở bên hông ra khẩu súng pháo sáng. Khẩu súng pháo sáng chênh vênh trực sắp rơi, may mắn là nó không thực sự rơi mất. Nhưng mà trong lúc quần đã với Băng Tuyền Thú, toàn bộ đạn pháo đều đã rơi hết. Cũng may trong nòng súng lúc này vẫn còn một viên đạn pháo, đủ để Vũ Minh xem xét tình hình.

Đùng đoàng!

Vũ Minh giờ khẩu súng pháo sáng lên, bắn viên đạn pháo vào không trung. Một khoảng không gian sáng rực lập tức lộ ra. Lúc này Vũ Minh đang đứng giữa một cái hòn đảo nhỏ giữa hồ, xung quanh là mênh mông toàn nước, bên trên là trần hang. Cái hang động ngầm bên trong lòng đất này quả thực rất

rộng khiến Vũ Minh kinh ngạc. Hắn dùng đèn pin quân dụng đảo quanh cái đảo nhỏ này một chút, cũng không biết nếu bây giờ muốn trở lại điểm xuất phát ban đầu sẽ phải làm cách nào.

Thời gian dành cho Liễu Bảo Trang không còn nhiều, nếu Vũ Minh không kịp trở lại với đoàn khảo cổ cứu Liễu Bảo Trang, hắn sẽ phải ôm hận nuối tiếc cả đời.

Đối với Liễu Bảo Trang, Vũ Minh luôn có một khoảng tình cảm không rõ ràng, chỉ biết rằng hắn nhìn thấy Liễu Bảo Trang trong tình cảnh như vậy, đều cảm thấy rất không nỡ.

Tính mạng của Liễu Bảo Trang nguy khốn, càng thôi thúc Vũ Minh gấp rút nhanh chóng hơn tìm cách ra khỏi đây.

Lịch bịch!

Trong lúc Vũ Minh chạy nhanh bên khoảng mép hồ tiền sâu vào trung tâm hòn đảo. Một chuỗi âm thanh lịch bịch như tiếng đá vụn bay lên, cảm giác như có một thứ gì đó va chạm rất mạnh. Để tạo nên được thứ âm thanh này hẳn là một hành động của một con dã thú hay một thứ gì đó.

Mặc dù biết là nguy hiểm, nhưng thời gian đối với Vũ Minh là vàng bạc, hắn không còn quan tâm nhiều đối với điều này. Dã thú thì dã thú, hắn vừa mới giết qua một con Bàng Tuyền Thú, đến thêm một con nữa cũng không thành vấn đề.

Vũ Minh tức tốc tiếp tục chạy vào trung tâm hòn đảo, ở giữa đảo lộ lộ hiện ra một cái ngọn tháp sừng sững to lớn bằng đá. Chạm trực tiếp vào tận trần hang ở phía bên trên, Vũ Minh định tiếp tục chạy nhưng dòng chữ ở trên mặt tháp lộ lộ hiện ra như cảnh báo hắn, khiến hắn dừng lại.

Trên mặt tháp lại có thêm mấy chữ nữa, không ngờ cũng là cổ tự, chỉ có điều đây là cổ tự của thế giới Địa Cầu chứ không phải là cổ tự của Đông Á Đại Lục như Cường Hùng Chân Nhân kia sử dụng.

Người xây dựng lên ngọn tháp này, hẳn không phải là Cường Hùng Chân Nhân. Vậy đây rốt cuộc là thứ gì?

Bên dưới ngọn tháp, một cái lần đồ ranh giới hiện ra. Bên trên mấy chữ cổ tự kia Vũ Minh tuy không biết nhiều về cổ tự của Địa Cầu nhưng cũng có thể đọc được. Hắn lẩm bẩm trong miệng:

- Đường tới Tử Phủ, quay đầu sanh lộ, đi tới vạn hồn phệ.

Mấy chữ này, cộng thêm quang cảnh xung quanh khiến Vũ Minh càng cảm thấy một cổ cảm giác rờn rợn rộ lên.

Một cái lần ranh giới đỏ như máu kia hiện lên càng làm cho Vũ Minh như có cảm giác nơi này có gì đó không ổn, nguy hiểm đều không ở mức bình thường.

Thế nhưng nghĩ đến tính mạng Liễu Bảo Trang thôi thúc, Vũ Minh cũng không cần suy nghĩ đã trực tiếp lao vào bên trong ngọn tháp đá kia.

Rít rít!

Ngay khi Vũ Minh nhảy vào trong tháp, một cổ lung bùng trí óc xông lên tận não. Vũ Minh trực lâm vào ngất lịm, thế nhưng hắn biết lúc này là lúc quan trọng không cho phép mình được ngất. Hắn can đảm cắn vào đầu lưỡi, cảm giác đau buốt lan tràn khiến hắn lập tức tỉnh táo trở lại.

Ừng ừng!

Lại một cổ công kích nữa bất chợt tràn đến, Vũ Minh kinh hãi thét lên:

- Công kích vào Hồn Thể, quả nhiên là phệ hồn!

Những dòng cổ tự bên ngoài quả thật không phải là hoa hoét dọa nạt. Sự bên trong này có thứ công kích linh hồn, quả thực Hồn Thể của Vũ Minh bị một thứ gì đó thực sự hấp phệ.

Lào xào!

Lại liên tục có tiếng gió rít thổi chung quanh, Vũ Minh trong lúc chống đỡ phệ hồn, vẫn cố mở mí mắt nhìn lên xung quanh.

Một khung cảnh u tàn gấp bội mở ra, xung quanh một lũ Hồn Thể đang bay vòng quay tạo một cái lỗ xoáy sinh linh, vô số linh hồn đang triều bái một thứ ở trung tâm ngọn tháp. Thứ này như muốn nô dịch tất cả, muốn hấp phệ tất cả đám linh hồn. Nó cứ nuốt vào một cái Hồn Thể rồi lại nhả ra một cái. Bất cứ cái Hồn Thể nào hung hãn, sau khi nuốt vào nhả ra đều tỏ ra mụ mị ngoan ngoãn. Thứ ở trung tâm ngọn tháp kia rốt cuộc là thứ gì mà lại kinh khủng đến như vậy.

Vũ Minh có cảm giác Hồn Thể của mình cũng đang bị một cổ hấp lực hút lên vòng xoáy linh hồn phía trên, rất nhanh sẽ bị rút khỏi thân xác này. Tham gia vào cùng đám Hồn Thể kia, tất cả đều bị nô dịch...

Vũ Minh cắn chặt lưỡi, càng can đảm hơn không chế không cho lực hút kia hấp phệ Hồn Thể của chính mình.

Lúc này hắn chợt nhớ lại Bí Tịch Vạn Niên của Cường Hùng Chân Nhân, trong đó có một môn võ công tu luyện tà, dựa vào hấp thụ linh hồn sinh linh bổ

khuyết tu luyện Hồn Thể có thể tăng tiến đẳng cấp linh hồn.

Nghĩ đến đây Vũ Minh cắn chặt răng mở Vạn Niên Bí Tịch lập tức tìm kiếm qua môn võ công này, nếu như có thể luyện thành. Linh hồn của hắn sẽ trở nên cường đại hơn, không chừng có thể bài trừ cỗ hấp lực kia.

Vũ Minh trong khoảnh khắc ngồi xuống đã tọa, lại nhét thêm một miếng Linh Thạch vào trong miệng, dùng Chân nguyên bổ khuyết níu giữ Hồn Thể. Lúc này hắn bị cỗ hấp lực kia phân tâm gấp mấy lần, cố gắng lắm mới có thể đọc những dòng chữ trên Vạn Niên Bí Tịch.

“Vạn Niên Bí Tịch – Liệt Hoàng Hồn Âm Tịch thứ thứ nhất, bế hồn thu thập ám khí luyện thành Hồn Âm Tâm Tịch tức là đã luyện thành thứ thứ nhất. Thứ thứ hai, dùng vạn hồn súc sanh, thôn phệ âm hồn, bổ khuyết Hồn Thể...”

Vũ Minh cắn chặt răng liên tục làm theo chỉ dẫn trên Vạn Niên Bí Tịch, một phút cũng đều không ngơi nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đảo Hồn(2)

Trong khi Vũ Minh điên cuồng lao vào nghiền ngẫm bí tịch, bên ngoài lũ linh hồn không ngừng nhao nhao. Ở trung tâm ngọn tháp, nơi có vật điều khiển lũ linh hồn tạo thành vòng xoắn cực lớn kia, nó dường như đã cảm giác được Vũ Minh đang có điều bất ổn. Qua thời gian dài mà nó không thể làm gì đối với linh hồn của Vũ Minh cũng làm nó mất dần sự kiên nhẫn.

Nô dịch đám linh hồn này có vẻ như đã là một sự mệt mỏi đối với nó, nếu như trong đám linh hồn này chạy ra ngoài vài con không chịu sự quản lý nó sẽ rất khó chịu. Khi Vũ Minh vừa chạy vào trong ngọn tháp đá này, vô hình chung đã làm cho thứ trong trung tâm ngọn tháp kia bị phân tâm. Một số linh hồn dường như trải qua thức tỉnh trở lại, lập tức ngoan cố chống cự.

Cũng không biết tại sao thứ ở trung tâm ngọn tháp kia lại có thể nô dịch đám linh hồn này một cách dễ dàng như vậy. Chỉ có điều cách thứ này áp dụng không phải là vĩnh viễn, chỉ dùng được tạm thời. Lũ linh hồn kia nếu qua một đoạn thời gian mà không bị nó nuốt trở lại, lập tức bọn chúng sẽ lại nhao nhao lên làm loạn. Khi bị Vũ Minh làm phân tâm sự chú ý, một số linh hồn nhân đó đã lên được ra ngoài. Thứ ở trung tâm ngọn tháp lập tức phẫn nộ, nó rít lên những âm thanh phi phi như răn độc.

Xoạt xoạt!

Ngay tức khắc nó nhận ra tâm điểm của mọi vấn đề khiến nó bị mất đi sự kiểm soát đối với đám linh hồn chính là Vũ Minh. Lập tức một đoàn linh hồn ngoan ngoãn bị nó nô dịch lao như điên về phía Vũ Minh muốn một ngụm cắn nát hắn.

Đúng lúc này, trên mặt Vũ Minh hai hàng lông mày lăm lăm mở hời, hai mắt hắn nhắm nghiền từ lúc nào bất chợt lại mở ra. Trên khóe miệng hắn nở một nụ cười lộ đầy hiểm hóc.

Rít rít!

Thứ ở trung tâm ngọn tháp dường như cảm nhận rõ ràng thái độ của Vũ Minh, nó càng phẫn nộ lên bội phần, lũ linh hồn bị nô dịch kia, rõ ràng lúc này đã vây quanh trên đỉnh đầu Vũ Minh chỉ trực lao xuống. Khi tiếng rít từ thứ ở trung tâm ngọn tháp kia vang lên, như hiệu lệnh được hạ ra, một lũ linh hồn đồng loạt lao nhao hỗn loạn hung hãn lao xuống.

Một cảm giác lạnh tê buốt từ đỉnh đầu phát ra khiến hai mắt Vũ Minh trở nên tỏ vẻ ngoan độc. Hắn ngửa cổ nhìn lên lũ linh hồn phía trên, phát ra giọng nói đầy uy lực:

- Liệt Hoàng Âm Hồn Tịch, thứ thứ hai Phệ Hồn!

Miệng Vũ Minh chợt há rộng ra, từ trong cuống họng hắn đến vòm miệng chợt có một cỗ hấp lực khủng khiếp. Đám linh hồn kia vừa cảm nhận được cỗ hấp lực này, liền cuống cuống quay đầu lại nhao nhao chạy trốn chết vô cùng hoảng sợ như gặp phải khắc tinh.

Thứ ở trung tâm ngọn tháp dường như cũng cảm nhận được điều này, nhưng sự phẫn nộ trong lòng nó quá lớn, tạm thời không thể dập tắt, cho nên nó vẫn ngoan cố không chừa lũ linh hồn hung bạo công kích tới. Đám trước vẫn chạy đám sau vẫn không biết gì hung hỏ lao tới, kết quả đều như nhau, khi gặp hấp lực từ miệng Vũ Minh đều quay đầu chạy trốn chết.

Trong quá trình đó, tuy cỗ hấp lực của Vũ Minh rất lớn, nhưng lũ linh hồn kia cũng rất nhanh nhẹn, phần lớn đều trốn thoát được khỏi hấp lực ở miệng Vũ Minh. Nhưng mà vẫn có một vài linh hồn kém may mắn, bị Vũ Minh hấp phệ trúng. Những linh hồn đó sau đó chui vào khoang miệng Vũ Minh đều hóa thành một thứ chất lỏng trắng sền sệt, từng dòng từng dòng chạy chậm rãi vào mi tâm Vũ Minh, bổ khuyết Hồn Thể cho hắn.

Tốc độ cắn nuốt linh hồn của Vũ Minh tuy chậm chạp, thế nhưng âu lại là hợp lý. Bởi vì tạm thời Hồn Thể của hắn còn chưa có mạnh mẽ cho lắm, nếu hấp phệ quá nhiều linh hồn e rằng lại có tác dụng ngược lại tự hại lấy bản thân.

Còn với tốc độ hấp phệ Hồn thể bây giờ, phù hợp lại khiến cho Vũ Minh có thể từ từ thích ứng với môn võ công của Cường Hùng Chân Nhân sáng tạo ra thể này.

Qua thời gian khoảng nửa nén nhang, số linh hồn bị Vũ Minh hấp phệ cũng đã được kha khá, so với tốc độ hấp phệ lúc trước Vũ Minh càng cảm giác như nó đã tăng lên rất nhiều. Bởi vì số linh hồn bị Vũ Minh hấp phệ kia, sau khi tiến vào bổ khuyết Hồn Thể cho Vũ Minh, đã khiến cho linh hồn Vũ Minh được củng cố hơn. Tu vi linh hồn của Vũ Minh tính ra chính là Trung cấp Hồn Thể sơ kỳ, qua thời gian nửa nén nhang vừa rồi đã khiến tu vi linh hồn của hắn tăng lên vượt bậc tiến vào Trung cấp Hồn Thể trung kỳ. Với tu vi linh hồn này, nếu ở Đông Á Đại Lục, Vũ Minh muốn rèn luyện đạt được như vậy, hẳn phải mất đến hơn hai năm. Vậy mà chỉ trong thời gian có nửa nén nhang, dựa theo môn võ công của Cường Hùng Chân Nhân truyền thụ lại, Vũ Minh đã đạt được cấp độ này, điều này khiến hắn kinh hỷ vô cùng.

Thứ ở trung tâm ngọn tháp đá, tạm thời vẫn chưa biết là nó đã nuôi béo kẻ thù. Nó vẫn vô cùng thích thú khi điều khiển lũ linh hồn kia lao tới công kích Vũ Minh. Những con linh hồn nào may mắn trốn thoát, hoảng sợ không dám nghe theo hiệu lệnh của nó. Đều bị nó nuốt ngược trở lại trong miệng giống như những linh hồn ngoan cố khác, sau một hồi tể luyện của nó lại trở nên ngoan ngoãn mụ mị, lại tiếp tục lao vào cái vòng lẩn quẩn công kích Vũ Minh. Cứ như vậy cứ như vậy, cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian. Lúc đầu tiên khi lọt vào ngọn tháp này, Vũ Minh là tâm điểm ngon lành, là con mồi, vô hình chung khái niệm đó đã được hình thành ngược lại, trở thành gây ông đập lưng ông mà thứ ở trung tâm ngọn tháp đá kia không hề hay biết.

Trong khi Vũ Minh đang điên cuồng tu luyện bên trong ngọn tháp đá với một lũ linh hồn nhao nhao xung quanh thì bên ngoài Thần Bà Điện lúc này đã đến lúc sớm chiều.

Lúc này Liễu Bảo Trang được bác sỹ Lương Hồng Ngọc riu vào trong một cái lều, nằm nghỉ ngơi. Liễu Bảo Trang không ngừng mê sảng nói:

- Tôi biết cả rồi, anh thật vô tích sự...

Thi thoảng đôi lúc Liễu Bảo Trang nói mê những điều vô nghĩa, bác sỹ Lương Hồng Ngọc túc trực bên cạnh liên tục lắc đầu nói:

- Tôi chưa từng thấy ai có tình trạng sốt cao lâu như vậy mà lại chưa xảy ra vấn đề. Cô ấy đã sốt gần bốn mươi độ cả nửa ngày nay, một đồng thuốc giảm sốt cho cô ấy vừa tiêm vừa uống không biết tại sao lại không có tác dụng. Đều tại tôi, chắc có lẽ chuyên môn của tôi đã quá lạc hậu, không giúp gì được cô ấy trong tình cảnh này, tôi thực là một con người vô dụng. Người bình thường sốt quá ba mươi tám độ nếu không phải là trẻ con thì tình trạng đã vô cùng nguy hiểm rồi. Cô ấy lại sốt lâu như vậy, sau chuyện này không biết còn có di chứng gì không...

Giáo sư Cao Tự cũng ngồi túc trực một bên cau mày đắm chìm, trong mặt lộ vẻ quan tâm lo lắng nói:

- Bác sỹ Lương Hồng Ngọc, tôi đã nói qua rồi, việc này vượt ngoài phạm trù hiểu biết y khoa của cô, cô đừng tự trách bản thân mình nữa. Bảo Trang theo tôi từ khi còn nhỏ, mười lăm tuổi nó đã từ bên Mỹ xin bố mẹ theo tôi về Việt Nam để nghiên cứu ngành học, đối với đứa trẻ này tôi quý trọng vô cùng, tôi luôn coi nó như con cái trong nhà. Xảy ra sự việc này tôi không đau lòng hay sao? Nhưng đau lòng thì có ích gì, có thể khiến cho chứng bệnh của nó thuyên giảm hay không? Bây giờ tám phao cứu sinh của chúng ta chỉ có duy nhất một người mà thôi...

Giáo sư Cao Tự nói đến đây lại nhìn sang bên cạnh, Bì Nhân Thanh cũng ngồi ngay đó. Giáo sư Cao Tự liền hỏi:

- Vẫn chưa tìm thấy cậu ta sao? Đi nửa ngày rồi mà vẫn chưa thấy quay lại, thường ngày cậu ta với Bảo Trang đều rất thân thiết. Nếu có người lo lắng muốn đi tìm vì con bé thì tôi thiết nghĩ hẳn cậu ta phải là người bước lên đầu tiên mới đúng chứ?

Bì Nhân Thanh nói:

- Theo lời của Giáo sư dặn, chúng tôi đã huy động tất cả mọi người trong đoàn thay phiên nhau tìm kiếm. Sau buổi tranh luận giữa các Tiên Sĩ, những người suy nghĩ thông suốt đều tham gia lần tìm kiếm này. Tông Linh là người có kinh nghiệm, đã vạch ra phương án rõ ràng, chúng tôi đều không dám tự ý quyết định mà đều tham khảo ý kiến của cậu ta. Nhưng theo lời của Tông Linh, hẳn là Vũ Minh anh ta đã đi tìm kiếm phương thuốc. Chắc sớm chiều sẽ quay trở lại, trước mắt Giáo sư không cần lo lắng, mọi việc đều đã có chúng tôi giải quyết...

Giáo sư Cao Tự lắc đầu:

- Cậu nói tôi có thể không lo lắng sao?

Rồi Giáo sư nhìn miên man ra phía bên ngoài một chập, một từ cũng đều không nói.

Bên ngoài đám người Tông Linh đang bu quanh cửa động Thần Bà Điện, một nhóm ba bốn người phu vác to khỏe đang vác những tảng đá lớn, liên tục đặt trước miệng động.

Tông Linh đứng một bên liên tục hỏi thúc, đồng thời tham gia vào cùng xếp những tảng đá kia, nói:

- Nhanh lên, chúng ta phải lấp chặt cửa hang này trước khi trời tối.

- Chúng tôi biết rồi!

Đám phu vác cũng liên tục gật đầu khẩn trương, bởi vì bọn họ cũng đã từng đối mặt qua với con quái vật cương thi kia. Nghĩ đến đây tất cả bọn họ đều có chung một nỗi rung mình, con quái vật gớm ghiếc đáng sợ, nhìn qua đã muốn tởm lợm kinh hãi.

Nghĩ đến hậu quả ban tối, nếu cái cửa hang này không được bịt lấp cho kỹ, con quái vật kia xông ra ngoài hậu quả thật đáng sợ.

Ngày hôm nay cả cái đoàn khảo cổ này đã có bao nhiêu người bị thương, thậm chí còn có người chết. Nghĩ đến cái hậu quả tiếp theo nếu không cẩn trọng mà bọn họ phải hứng, càng thôi thúc đám phu vác làm việc hăng say.

Đá đã được lấp kín miệng hang đến nửa mét, nhưng đối với họ như vậy có cảm giác hình như vẫn là chưa đủ. Sức mạnh khủng khiếp của con cương thi kia họ đã được chứng kiến qua. Không gì có thể ngăn cản nổi nó, nếu chỉ một phút lơ đãng mà đôi cả tính mạng, thiết nghĩ ai cũng đều không muốn.

Đám phu vác hùng hục tìm những viên đá lớn nhất có thể, việc tìm được một viên đá cực lớn giống như một loại phần khích như trúng số vậy. Những người này khi tìm được những viên đá cỡ đó trên miệng đều nở nụ cười thoải mái nói:

- Súc vật, xem mày làm sao đẩy nổi viên đá to cỡ này.

Một viên đá như vậy có khoảng bốn đến năm người phu vác hợp sức mới có thể vác nổi để mà lấp vào miệng hang.

Một người phu vác vui tính nói:

- Nếu bây giờ tôi có một ít xì mǎng ở đây, đừng nói là một con quái vật ấy mà mười con tôi cũng thách nó ra ngoài được đấy!

Một người phu vác khác bĩu môi nhanh nhẩu nói:

- Phải rồi, sao bác không ước luôn là chúng ta bây giờ đang ở nhà luôn đi, đỡ tốn công ước mà vừa không bị nguy hiểm.

Lời người phu vác này nói ra, cũng đánh trúng chỗ ngứa của đám phu vác. Trong đám phu vác lúc trước, có người đắc tội với tên đạo sĩ điên kia khiến tên đạo sĩ điên kia chặt đứt mất một cánh tay. Nghĩ lại chuyện này, đám phu vác thầm tự nhủ vì quá tham tiền tài vật chất, tham gia vào chuyến đi lần này thực quá đen đui. Bây giờ ngay cả tính mạng của bọn họ cũng đều bị nguy hiểm, nghĩ lại nếu bớt tham đi một chút, kham khổ một chút. Chắc có lẽ cũng không rơi vào tình cảnh này...

Trong khi đám phu vác ngừng lại giây lát suy nghĩ miên man, Tông Lĩnh cũng dừng lại một chập, dùng đôi mắt như cú vọ kia nhìn sâu vào trong khoảng rừng núi, trên miệng liên tục lầm bầm:

- Hy vọng cuối cùng, chỉ cần anh thành công chúng ta đều được cứu sống...

Hai hàng mồ hôi hai bên Tông Lĩnh chảy dài, Tông Lĩnh tiếp tục cúi xuống vẩn vơ đá dưới chân nói:

- Nào mọi người, tiếp tục thôi, đừng suy nghĩ linh tinh...

Đám phu vác nghe thấy lời này cũng đều bình tĩnh trở lại thực tế, đều gạt đầu bắt tay tiếp tục vào công việc thường lệ.

...

Trong ngọn tháp đá lúc này, Vũ Minh há miệng chốc chốc hồi lâu theo chu kỳ, hắt lại thu cổ về và ngậm miệng, không tiếp tục hấp phệ lũ linh hồn nữa. Bởi vì theo như thường lệ, nếu là trước kia Vũ Minh hiếm hoi mới có thể hấp phệ một linh hồn, thì bây giờ lực hấp phệ của hắn đã tăng lên nhiều lần. Chỉ chưa đầy một chốc, lũ linh hồn Vũ Minh thu vào miệng, hấp thụ vào cơ thể, thứ chất lỏng trắng sệt đã lấp đầy kinh mạch hắn. Khiến hắn không thể thừa thụ.

Những lúc hắn không còn hấp phệ lũ linh hồn kia nữa, lũ linh hồn không bị thứ gì dọa chạy. Cho nên chúng lại tiếp tục theo đường quen lối cũ, găm gào nhao nhao lao vào muốn cắn nuốt Hồn Thể Vũ Minh.

Nhưng mà Hồn Thể Vũ Minh qua một lúc tắm bổ đã lớn mạnh hơn rất nhiều rồi, đối với thứ công kích tầm thường của lũ linh hồn, Hồn Thể Vũ Minh đều không hề mấy may lo sợ. Hồn Thể của Vũ Minh bây giờ khó nuốt cứng rắn dày như da trâu, khiến lũ linh hồn muốn đơn giản cắn nuốt cũng không xong.

Qua một đoạn thời gian như hoàn thành xong chu kỳ Vũ Minh theo thói quen lại chuẩn bị hướng lũ linh hồn tiếp tục cắn nuốt. Nhưng có điều đúng vào lúc này, thứ ở trung tâm ngọn tháp hình như đã phát hiện ra điều bất ổn.

Lũ linh hồn nó kiểm soát trong ngọn tháp này vô số năm tháng đã vô cùng quen thuộc. Qua một hồi công kích kẻ thù, nó phát hiện ra không ngờ số lượng linh hồn mà nó quản lý đã có sự giảm sút rõ rệt. Mà kẻ thù vẫn cứ trơ chọi như vậy không hề tổn hại. Nó là một thứ có linh tính, tất nhiên sẽ cảm giác được điều bất ổn trong này.

Cho nên khi Vũ Minh đang chuẩn bị tiếp tục hướng tới lũ linh hồn tiếp tục thôn phệ. Nó lập tức điều khiển cho lũ linh hồn kia quay ngược trở lại tránh xa Vũ Minh.

Lũ linh hồn lại tiếp tục quay vòng thành một cái vòng xoáy xung quanh nó, lúc này cảm giác phần nộ của nó đã biến mất thay vào đó là sự e dè đến mức đáng sợ. Thậm chí đối với Vũ Minh nó còn sinh ra cảm giác muốn bài xích, muốn quay đầu chạy.

Vũ Minh lúc này mở mắt ra nhìn chăm chăm vào thứ ở trung tâm ngọn tháp cười lạnh nói:

- Bây giờ mày mới phát hiện ra mọi chuyện sao, nhưng mọi thứ đã đến lúc quá muộn rồi!

Vũ Minh đứng dậy, dùng ánh mắt như hung thần nhìn chăm chăm vào thứ kia, hần há miệng rộng ra hướng lũ linh hồn đang vây quanh thứ kia tiếp tục thôn phệ. Một cỗ hấp lực khủng bố từ miệng Vũ Minh trào ra, thứ kia cảm giác được điều này liền không chế lũ linh hồn chạy trốn. Nhưng cũng là không ăn thua, vô số tia linh hồn đều không chạy thoát khỏi, đều bị Vũ Minh rút về phía này.

Rít rít!

Thứ kia vừa phần nộ vừa hoảng sợ, điều khiển lũ linh hồn chạy trốn vừa liên tục kêu lên. Lũ linh hồn lúc này nháo nhác bạo loạn, khung cảnh bên trong ngọn tháp đá đều trở nên hỗn độn lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đảo Hồn(3)

Hít hà! Hít hà!

Qua lực hút cực lớn, Vũ Minh nhanh chóng đem một đám linh hồn hấp phệ vào trong người. Một đám linh hồn kinh hãi chạy trốn trong nỗi tuyệt vọng, chúng chưa bao giờ có thể ý thức được rằng mình phải bỏ mạng theo cách như vậy.

Thứ ở trung tâm ngọn tháp đá so với lũ linh hồn thì còn kinh hãi hơn gấp bội. Vô số năm tháng trôi qua ở đây, nó chưa để bất cứ linh hồn nào chạy thoát, mà còn có thể thu nạp được thêm số lượng linh hồn. Bây giờ nó gặp kiểu thiên địch khắc tinh như vậy, liền vô cùng hoảng sợ, lũ linh hồn trong tay nó theo thời gian bất giác đã giảm sút số lượng đến mức nghiêm trọng.

Rít rít!

Tiếp tục là những tiếng kêu lên đầy phần nộ và bất lực, vòng xoáy linh hồn cuộn cuộn lúc trước, theo thời gian đang không ngừng mỏng đi từng chút.

Đối với nó chỉ cần bị mất một linh hồn, đã là sự sỉ nhục đáng sợ, còn bây giờ không chỉ là một, mà thiên địch kia làm cho nó mất nguyên cả một đám. Điều này khiến nó không thể chấp nhận thực tế, nhưng không thể chấp nhận thì có thể làm được gì. Nó chỉ có thể rít lên những tiếng kêu phần nộ trong sự tuyệt vọng mà thôi.

Vũ Minh liên tục đem một đám linh hồn hấp phệ vào bên trong mi tâm bổ khuyết Hồn Thể. Bất chợt mắt hắn tỏ ra lạnh lùng, có vài tia phản kích lộ lộ ra rõ ràng, khóe miệng hắn hơi cong lên một cách tự mãn nói:

- Rõ ràng chỉ là hấp phệ linh hồn, nhưng sắp đạt đến bình cảnh rồi, chỉ cần một chút nữa là đủ.

Vũ Minh tiếp đó liền lập tức đã tọa ngồi xuống, hai mắt hắn nhắm chặt lại tập trung. Khoảng Mi Tâm lúc trước chứa Hồn Thể chỉ là một khoảng trống rỗng với tia linh hồn của Vũ Minh bám vào, bây giờ đã có một cỗ linh hồn đậm màu sữa ngà hơn, kích thước lớn hơn đến bảy tám phần bám vào cạnh mi tâm của hắn.

Không nghi ngờ gì, sau một quá trình hắn liên tục hấp phệ linh hồn theo Liệt Hoàng Âm Hồn Tịch pháp quyết kia, lũ linh hồn bên ngoài tháp đá đã cùng cố cho tu vi của Vũ Minh tăng lên một bậc rõ rệt.

Vũ Minh từ Hồn Thể trung cấp sơ kỳ, tiến qua Hồn Thể trung cấp trung kỳ, vừa rồi hắn lại chạm đến bình cảnh tối cao của Hồn Thể trung cấp hậu kỳ, chỉ cần thêm một đoạn nhỏ nữa. Linh hồn hắn lập tức có thể tiến vào Hồn Thể thượng cấp.

Một khi tiến giai tu vi linh hồn vào cấp bậc này, khả năng khống chế đan đạo của hắn cũng đều nâng lên một diện rộng. Lúc trước sở dĩ hắn có thể vượt trội hơn đám đồng đạo trong Phong Ngọc Kiếm Phái. Trở thành Luyện Đan Sư thiên tài trẻ tuổi nhất, gây nên sự sùng bái ngưỡng mộ của hàng vạn đệ tử. Đẳng cấp linh hồn này cũng chiếm một phần ảnh hưởng đến sự thành công trong đó.

Một tu luyện đạo nhân có tu vi linh hồn càng cao thì càng có thể có sự tập trung cao độ điều khiển đan lô chiết xuất ra đan dược tỉ lệ thành công càng lớn, phẩm cấp đan dược lại càng tuyệt đỉnh.

Hơn nữa, đẳng cấp linh hồn càng cao sẽ có thể khống chế được những loại đan đỉnh vượt cấp so với mức bình thường.

Ti như trong Phong Ngọc Kiếm Phái, Vũ Minh xếp là luyện đan sư tam cấp có thể khống chế được Địa Giai Chí Đỉnh luyện ra Đan dược tam phẩm, nhưng nếu một khi hắn có thể khống chế được một cái Tinh Phẩm Đỉnh hắn mặc dù không vượt trội về phương diện đan đạo trong lĩnh ngộ về các bước luyện đan, nhưng cũng có thể đột đẳng cấp luyện đan của hắn lên thành luyện đan sư tứ cấp, luyện những loại đan dược tứ phẩm cũng có thể thành công. Tất cả những điều đó đều phụ thuộc vào đẳng cấp tu vi linh hồn cao đến đâu. Chính vì vậy, thường thường ở Đông Á Đại Lục những luyện đan sư thường có tu vi linh hồn cao hơn những tu luyện đạo nhân bình thường rất nhiều. Trong chiến đấu, một luyện đan sư không chỉ có thể điều động cao thủ khác hộ vệ nhờ vào phẩm cấp đan dược của mình, mà linh hồn của Luyện Đan Sư cao cường có thể né tránh được những thủ đoạn công kích hoàn toàn vượt trội hơn mức bình thường.

Sau khi một lũ linh hồn tiến vào cùng cố tu vi linh hồn của Vũ Minh, bây giờ lực khống chế của hắn với đan đình đã trên một mức nhất định. Nếu lúc trước Vũ Minh chỉ có thể khống chế được một cái Địa Giai Chi Đình thì bây giờ hắn đã mơ hồ có cảm giác mình có thể khống chế trong tay một cái Tinh Phẩm Đình cấp thấp.

Nói về Đan đình, phương diện này tại thế giới Địa Cầu, Vũ Minh cũng không biết hắn liệu có thể kiếm ra nổi một cái Địa Giai Chi Đình hay không chứ đừng nói là Tinh Phẩm Đình. Thậm chí nếu hắn có thể nắm trong tay một cái Phẩm Đình cũng xem như là may mắn. Qua chuyến đi lần này trở về Vũ Minh âm thầm tính toán có lẽ hắn cần phải luyện chế tạm một cái Phẩm Đình để sử dụng.

Trong Vạn Niên Bí tịch của Cường Hùng Chân Nhân, Đoạn Cơ Đan được nhắc đến nếu muốn luyện chế thành, Phẩm Đình không đủ chất lượng để luyện đan, cần phải có một cái Địa Giai Chi Đình cấp thấp nhất mới mong có thể thành công.

Chính vì vậy, tuy rằng Vũ Minh nắm trong tay phương pháp luyện Đoạn Cơ Đan, có khả năng kiếm đủ nguyên liệu, nhưng cũng chưa chắc hắn đã có thể luyện ra Đoạn Cơ Đan. Để luyện được Đoạn Cơ Đan còn cần phải có hai yếu tố nữa. Thứ nhất chính là phải có một cái Địa Giai Chi Đình cấp thấp nhất làm tiền đề, thứ hai là hắn phải có tu vi linh hồn đạt đủ mức độ để khống chế Địa Giai Chi Đình cấp thấp nhất kia đạt đến mức độ thuần thực cực cao mới hòng mong luyện chế ra được Đoạn Cơ Đan.

Kiếp trước tuy Vũ Minh có thể khống chế được một cái Địa Giai Chi Đình nhưng cũng là Địa Giai Chi Đình cấp thấp, trong Vạn Niên Bí tịch có nhắc kĩ, Đoạn Cơ Đan lại cần phải yếu tố một cái Địa Giai Chi Đình Cấp Cao. Địa Giai Chi Đình cấp thấp muốn luyện thành đan, trừ phi Luyện Đan Sư phải đạt đến độ linh hồn khống chế đan lô thuần thực xuất thần nhập hóa, vượt qua phẩm chất của Đan đình. Đưa một cái Đan đình vô hình chung tiến tới vượt giai tiến qua cấp bậc thực của nó.

Trong lúc này tu vi linh hồn của Vũ Minh đã đạt đến bình cảnh, Vũ Minh nhắm tính, nếu chỉ cần hắn vượt qua cái bình cảnh này mà tiến và Hồn Thể thượng cấp, chưa biết chừng hắn lại có thể thực sự khống chế được một cái Đan đình như Địa Giai Chi đình cấp cao.

Thứ ở trung tâm ngọn tháp lúc này vô cùng bất lực, nó chỉ có thể gắng sức cố khống chế lũ linh hồn ngoan ngoãn tránh xa Vũ Minh càng xa càng tốt.

Khi Vũ Minh mới tiến vào ngọn tháp đá này, hắn cảm nhận rõ ràng ở dưới tòa tháp này vây xung quanh hắn có đến cả vạn con linh hồn.

Trong một đám linh hồn này đa phần đều là linh hồn súc sinh của động vật luyện thành hình hồn đã thông linh, sau khi chết đi không biết tại sao đều bị thu thập vào đây tạo thành một đám lớn như thế này.

Chỉ có điều lũ linh hồn này thật nhiều, nhưng Vũ Minh nhìn qua lại chỉ thấy cấp bậc linh hồn của chúng rất thấp, tất cả đều là Hồn Thể sơ kỳ, thậm chí một vài linh hồn còn rất yếu ớt, có cảm giác như chúng không thể chống lại sức nghiền nát của thời gian và không gian mà sắp tan biến.

Chính vì vậy, cho nên giải thích tại sao Vũ Minh đã hút nhiều linh hồn như vậy đều là Hồn Thể mặc dù Hồn Thể của hắn chỉ là trung kỳ nhưng mãi lại không thể tiến giai. Tất cả đều là tại vì lũ linh hồn này có đẳng cấp quá thấp.

Tính sơ sơ cho đến lúc này, Vũ Minh cơ bản đã nuốt qua đến hơn một trăm linh hồn. Tu vi của hắn tiến từ Hồn Thể sơ kỳ, rồi lên trung kỳ. Mới đầu hắn còn có cảm giác với tốc độ tu luyện này, tu vi của hắn đã tăng lên rất nhanh. Thế nhưng qua thời gian Vũ Minh mới biết rằng tu vi của mình như vậy là tăng lên quá chậm.

Tương truyền xa xưa ở Đông Á Đại Lục, cũng có không ít những môn phái dựa vào phương pháp nuốt hồn mà tu luyện, tu vi của bọn họ thường tăng lên rất nhanh. Thế nhưng số lượng linh hồn mà họ nuốt vào chỉ tính bằng con số trên đầu ngón tay, một vài, nhiều nhất là một chục là tu vi của họ đã vượt cấp.

Nhưng mà Vũ Minh hắn đã nuốt hơn một trăm cái linh hồn, tu vi lại tăng lên chậm chạp đến mức đáng thương. Nếu không phải là số linh hồn ở đây có đẳng cấp tu vi quá thấp. Chính Vũ Minh cũng muốn suy nghĩ kĩ lại, liệu có phải môn võ công mà Cường Hùng Chân Nhân kia tu luyện sáng tạo ra quá tồi tệ hay không.

Hít hà! Hít hà!

Vũ Minh lại hít thêm một đám linh hồn nữa, từng dòng chất lỏng trắng sền sệt giục giục dịch chạy vào Hồn Thể của Vũ Minh. Những dòng chất lỏng trắng sệt ấy như một thứ vữa xây dựng, không ngừng đưa vật liệu vào xây dựng, tháo dỡ, rồi lại xây dựng. Chỗ nào xây dựng mỏng manh yếu ớt đều bị chúng phá bỏ đi để xây dựng lại từ đầu. Tiến giai tu vi tuy nói qua đơn giản nhưng không phải lúc nào cũng dễ dàng. Vũ Minh đã tiến hành chu trình phệ hồn đơn giản như vậy mười lần, số linh hồn trong tháp đá đã vơi đi một nửa. Số linh hồn để hắn tăng lên vượt cấp đến Hồn Thể trung cấp trung kỳ chỉ bằng một phần ba số linh hồn mà hắn cố gắng vượt giai tiến vào hậu kỳ trung cấp Hồn Thể.

Nhưng mà qua thời gian lâu như vậy, Vũ Minh vẫn mơ hồ có cảm giác mình không thể nào vượt qua được bức màn chướng giăng ra này. Mặc dù hắn cố cố gắng tu bổ xây dựng đến đâu thì đều như đã đến giới hạn. Nếu hắn cố gắng nuốt thêm đám linh hồn, đám linh hồn kia sau khi hóa thành chất lỏng màu trắng chạy vào tu bổ Hồn Thể của Vũ Minh lại. Thì lại như một bức tường xây dựng kiên cố xong, đập đi, xây dựng lại một cái bức tường y hệt như cũ. Căn bản là vẫn đi trong một lối mòn, lũ linh hồn hấp thụ không hết bị đào thải. Lũ linh hồn bị hấp thụ hết thành thành phẩm thì lại bị một lũ linh hồn phía sau đi đến chiếm cứ địa bàn đẩy chúng ra ngoài. Cuối cùng có một đám chất lỏng trắng bị đẩy ra ngoài hòa vào không khí. Chúng không còn mang vóc dáng hoàn mỹ của Hồn Thể nữa cho nên gặp phải không gian bên ngoài đều bị nghiền nát mà biến mất thành khói bụi. Cứ như vậy một lũ linh hồn tồn tại vô số năm tháng lại chết một cách vô cùng đáng tiếc.

Lúc này Vũ Minh xem ra đã đi đến cực hạn, dù hắn có cố gắng đến như nào đi chăng nữa thì cũng không thể thoát khỏi màn bình chướng kia. Vũ Minh đành dừng lại quá trình hấp phệ.

Thứ ở trung tâm ngọn tháp đang rất hoảng sợ, lại thấy Vũ Minh bỗng nhiên dừng lại không hút đám linh hồn của nó nữa thì liền trở nên mừng rỡ. Những tiếng rít chói tai chợt ngừng bật thay vào đó là những tiếng chí chí đầy thích thú.

Vũ Minh nhìn về phía nó với ánh mắt hồ hững nói:

- Tạm tha cho lũ thuộc hạ của mày, nhưng đối với mày xem như tao vẫn còn có hứng thú đi...

Vũ Minh nói ra lời này, thứ ở trong ngọn tháp dường như rất thông minh, hình như mọi lời Vũ Minh nói nó đều hiểu hết. Nó liền rít lên một hồi đầy kinh sợ, đối với thứ này Vũ Minh cũng cảm thấy rất tò mò. Không biết tại sao ở giữa một nơi âm u hoang tàn này lại có đặt một ngọn tháp cao như vậy, như một cây trụ chống toàn bộ cái hang, cái tháp này hình như khiến cho cả cái hang rộng lớn chứa cái hồ trong ngăm này không bị sụp đổ.

Lại còn người nào đó đặt lũ linh hồn này ở trong ngọn tháp, không biết mục đích của bọn họ là gì?

Vũ Minh chậm chậm từng bước tiến vào trung tâm ngọn tháp, hẳn muốn xem thứ có linh tính trong kia, có thể khống chế hàng ngàn hàng vạn linh hồn bên ngoài này là thứ gì, hẳn cũng muốn kiến thức một chút thủ đoạn của thứ này.

Lạch cạch! Lạch cạch!

Vũ Minh bước chậm chậm từng bước khiến mấy viên đá dưới chân hắn va chạm vào nhau tạo nên những tiếng động.

Trước khi vào đây, hắn còn nghe thấy tiếng đá đổ vỡ va chạm rất lớn. Không biết là thứ gì đã gây ra điều đó, chỉ có một điều chắc chắn, gây ra một chấn động lớn như vậy nhất định không phải là thứ thông linh ở trung tâm ngọn tháp này.

Thứ thông linh ở trung tâm ngọn tháp càng kêu lên những âm thanh khí nghe kinh hãi. Vũ Minh càng rào bước tiến tới nhanh hơn, dường như hắn đã phát hiện ra một điều gì đó rất hứng thú.

Lúc này lũ linh hồn bầu xâu xung quanh, cả cổ áp lực bùng bùng khó chịu khi Vũ Minh mới tiến vào ngọn tháp đã đều biến mất, tất cả những điều này có khả năng liên quan đến tu vi linh hồn của hắn tăng lên nên những thứ kia đều mất đi tác dụng.

Ở giữa trung tâm ngọn tháp, có một cái bàn đá lớn. Ở giữa cái bàn đá lớn lại có một bức tượng đá hình thù giống như loài dơi ma quỷ Desmodontinae.

Bức tượng đá hình con dơi quỷ nằm yên bất động như một thứ vô tri. Nhưng Vũ Minh lại rõ ràng nhìn thấy được ở phía hai chấm mắt của bức tượng con dơi kia lại đang lưu động như một vật sống.

Thứ tạo ra lực hút kỳ lạ nuốt đám linh hồn lại xong nhà ra khiến chúng phục tùng ngoan ngoãn là một miếng ngọc hình vuông sắc cạnh màu xanh lục bảo.

Lũ linh hồn sau khi bị nuốt vào trong cái miếng ngọc này thì như bị lao vào trong một cái mặt gương phản chiếu. Vũ Minh đi tới sát nhìn kỹ bên trong miếng ngọc, không ngờ lại thấy ở trong miếng ngọc đó có cả một thế giới nhỏ xíu nhìn trông rất sống động. Cái thế giới này nếu không quá nhỏ, nhìn qua Vũ Minh có thể tưởng tượng nó là một mảnh đất rộng lớn kỳ vĩ.

Bị Vũ Minh chú ý vào miếng ngọc trên miệng mình, con dơi quỷ kêu lên càng kinh hãi bội phần. Nó không thể chuyển động để biểu hiện hành động của mình, nhưng đôi mắt linh hoạt của nó liên tục chớp nháy run rẩy như gặp phải thiên địch, lại thì thoảng tung ra cảm giác đe dọa đối phương rằng không được tiến lại gần.

Vũ Minh cười cười tỏ vẻ hứng thú nói:

- Súc sinh, vừa này không phải chơi đùa rất vui sao? Xem ra mày đối với miếng ngọc này rất coi trọng, nhưng có vật quý thì không nên hưởng dụng một mình, có biết như vậy là rất không tốt không?

Vũ Minh thích thú giễu cợt con dơi quỷ, con dơi quỷ càng phẫn nộ lại vừa hoảng sợ bất lực đều không biết làm cách nào chỉ có thể rít lên những âm thanh chít chít đầy chói tai.

Vũ Minh hơi cong ngón tay sờ sờ ngón tay sờ lên trán nhỏ của con dơi giễu cợt nó.

Loong boong!

Không ngờ trán nhỏ của con dơi lại phát ra những tiếng vang kim loại đầy thâm thúy. Vũ Minh hơi giật mình nói:

- Hẳn đây không phải là hình thái thật sự của mày phải không, vậy để tao xem bên trong con dơi hung hãn này, thứ thật sự muốn ép chết tao là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đảo Hòn(4)

Chí chí!

Con Dơi Quỷ lại kêu lên sợ hãi, dường như nó không muốn Vũ Minh chạm vào nó thêm chút nào nữa.

Những mà mặc kệ con Dơi Quỷ có phản ứng như thế nào, Vũ Minh vẫn rút từ bên hông áo của hắn ra con dao quân dụng. Bộ dạng của hắn bây giờ trông rất tả tơi, chiếc quần jean nam tính cùng với chiếc áo phông trắng nhạt của hắn đã rách bươm. Chiếc áo khoác đã chiến hắn mua được ở phố đèn lồng cũng bị phân hủy của dịch dạ dày Băng Tuyền Thú khiến cho rơi rụng là tả.

Chỉ còn một cái túi may sát hông áo là vẫn còn khá vững chắc để Vũ Minh nhét vừa con dao quân dụng. Chiếc quần jean ở phía sau có hai cái túi, lúc trước một bên hắn nhét một khẩu súng pháo sáng, nhưng vừa khi này để xác định phương hướng hòn đảo, Vũ Minh đã dùng viên đạn pháo cuối cùng, cho nên hắn đã ném luôn khẩu súng bắn pháo sáng. Bên túi quần phải của hắn bây giờ chỉ còn nhét duy nhất một chiếc đèn pin quân dụng cỡ nhỏ cùng hai viên Linh Thạch cuối cùng.

Chiếc hộp gỗ chứa Đoạn Hồn Thú đã được Vũ Minh cột chặt lại bằng dây leo quanh thắt lưng. Còn cuốn Vạn Niên Bí Tích vẫn được hắn chiếu cố thận trọng ở túi quần bên trái.

Vô hình chung Vũ Minh tạm thời chưa mất thứ gì, nhưng sau khi giao chiến với Băng Tuyền Thú hắn mất cả một đám Linh Thạch, đổi lại là cái nọc của Băng Tuyền Thú tính ra hắn vẫn lỗ nhiều lắm. Bây giờ hắn nhìn thấy con Dơi bằng tượng này hắn là có thứ gì đó quan trọng, bằng không người ta sẽ không đặt nó ở đây để trông coi lũ linh hồn này.

Hắn muốn khoét tượng Dơi này ra xem bên trong liệu có thu hoạch được gì không. Còn thứ thông linh trong đó, hắn cũng muốn một phen hành hạ cho thỏa đáng. Thứ đe dọa đến tính mạng hắn lúc này, tính ra đã giúp hắn không ít, nếu không có nó thì chưa chắc Vũ Minh đã chịu tu luyện môn võ Liệt Hoàng Âm Hồn Tích kia, nếu không tu luyện môn võ ấy. Có lẽ giờ này hắn cũng không đạt được đến tu vi linh hồn bậc này, nhưng mà nghĩ lại Vũ Minh vẫn còn cay đắng con Dơi Quỷ này nhiều lắm, vì vậy cho nên hắn muốn hành hạ con Dơi khôn nạn này cho bằng được mới hả.

Chí chí!

Con Dơi Quỷ lại tiếp tục kêu lên, khi Vũ Minh dùng con dao quân dụng của hắn cạy từng lớp đá bên ngoài bức tượng của nó. Tiếp đến hắn cẩn thận cạy từng lớp đá ở quanh miệng con Dơi. Hắn rất có hứng thú với viên ngọc màu xanh lục bảo kia, cho nên tạm thời trong lúc ngứa mắt, hắn liền chọc luôn lưỡi dao vào cạnh đá, bẩy viên ngọc một nhát ra ngoài.

Thực!

Lạch cạch!

Viên ngọc bị Vũ Minh cạy hơn mạnh nên đã bắn lặn xuống đất, nhưng một sự việc sau đó Vũ Minh thực không thể ngờ. Ngay khi hắn vừa cạy miếng ngọc lục bảo có thể giới nhỏ kia xuống, ngọn tháp đá bỗng rung động kịch liệt.

Vũ Minh lúc này chợt dạ mới biết không ngờ mình vừa gây ra một cái sai lầm nghiêm trọng.

Miếng ngọc này rất có thể là thứ ảnh hưởng đến kết cấu của toàn bộ ngọn tháp đá này. Khi hắn vừa cạy miếng ngọc ra khỏi miệng con roi, cũng là lúc lũ linh hồn dường như đồng loạt thức tỉnh, về ngoan ngoãn mục nị thường lệ của chúng bỗng biến thành hung hãn, chúng lao nhao cắn xé lẫn nhau đầy tào tợn. Khung cảnh trong ngọn tháp đại chiến giữa lũ linh hồn vô cùng hỗn loạn.

Vũ Minh nhanh tay vội vội lấy viên ngọc lục bảo, con Dơi Quỷ bây giờ không những vừa hoảng sợ mà còn vừa nhìn Vũ Minh với ánh mắt cầu cứu van lơn. Nhưng bất kể thế nào Vũ Minh đều mặc kệ nó, tính mạng hắn còn chưa đảm bảo xong thân đầu mà lo cho người khác. Hắn cầm viên ngọc lục bảo chạy một mạch ra khỏi tháp đá trước khi hắn đoán là nó sẽ sụp đổ.

Nhưng khi Vũ Minh vừa mới chạy ra khỏi ngọn tháp đá, một khung cảnh quỷ dị còn kinh khủng hơn gấp bội lần hiện ra.

Hàng nghìn con Băng Tuyền Thú bỗng không biết từ đâu điều triệu báii về chỗ này hoảng sợ chạy vào trong ngọn tháp. Cả một không gian động đá khổng lồ bỗng có những viên đá tảng to cỡ những chiếc xe tải lần lượt rụng xuống hồ.

Ầm ầm!

Động đất nứt ra vang lên những tiếng động như bom nổ to lớn khủng khiếp, hàng nghìn con Băng Tuyền Thú lần lượt từ dưới mặt nước trời lên đều chạy vào trong cái đảo nhỏ nơi Vũ Minh đứng. Vũ Minh lúc này cảm giác rất hoang mang, hắn chôn chân đứng tại đó hồi lâu.

Bình thường nếu Băng Tuyền Thú mà nhìn thấy hắn thì sẽ lập tức tấn công muốn ăn thịt cắn xé hắn, nhưng lúc này bọn chúng đều một mạch chạy trốn chết bỏ qua Vũ Minh lao vào trong tháp đá như đây là phương án cứu sinh cuối cùng.

Ầm ầm!

Cả động đất bắt đầu sụp đổ xuống, những viên đá khổng lồ chạm xuống mặt nước hồ tạo thành một cái chấn động lớn, nước nứt tung khắp nơi, không gian một màn trắng xóa khủng khiếp, khung cảnh lúc này như tận thế từ khắp nơi đang trào tới. Từ xung quanh tất cả đều sụp đổ hết cuối cùng nơi này sẽ

là nơi sụp đổ cuối cùng trong tất cả.

Lúc này Vũ Minh chợt nghĩ, bọn Băng Tuyền Thú đều chạy vào trong ngọn tháp đá kia hẳn là có lý do của nó, trong đó nhất định sẽ có lối thoát.

Nghĩ vậy, Vũ Minh liền không dám chậm trễ thêm một phút nào nữa, hắn quay đầu ngược trở lại co giò bỏ chạy vào bên trong ngọn tháp. Lúc này bên trong ngọn tháp có dấu hiệu nứt vỡ sụp đổ, lũ linh hồn đại chiến lẫn nhau, thế nhưng khung cảnh so với tận thế ngoài kia thì còn yên bình hơn nhiều lắm.

Lũ Băng Tuyền Thú đang nhao nhao chạy xung quanh ngọn tháp trong cố gắng bất lực, một vài con Băng Tuyền Thú cố gắng leo lên những bức vách treo lên phía trên.

Bất giác Vũ Minh mới để ý kỹ, hắn nhìn lên phía trên mới phát hiện ở trên đỉnh ngọn tháp lại có một cái thông đạo đen ngòm.

Nghĩ kỹ lại từ lúc mới bước vào ngọn tháp này, Vũ Minh đã trông thấy đỉnh ngọn tháp này tại sao lại phải chạm đến trần hang như một cây cột trụ như vậy. Nhưng xem ra ở trong này đều có lý do của nó. Đám Băng Tuyền Thú tất cả đều chạy hết vào đây hồng giữ mạng sống cũng là có lý do cả.

Trong lúc vô ý, Vũ Minh đảo mắt qua nhìn tượng con Dơi Quỷ, hắn lại thấy trong đôi mắt đen láy kia vẫn liên tục cầu cứu hắn.

Vũ Minh liền nói:

- Giá lúc này mày có thể giúp tao leo lên trên kia thì tao tiếc gì mà không thể cứu mày, chỉ tiếc mày lại không hiểu gì cả.

Vũ Minh lắc lắc đầu buồn xuôi nói, nhưng mà con Dơi Quỷ dường như hiểu hết lời hắn nói. Nó kêu lên chí chí đầy phản kích khiến Vũ Minh lại chú ý về phía nó sau đó mắt nó hơi hắt hắt, ra hiệu cho Vũ Minh rằng là ở phía sau nó có một thứ gì đó.

Vũ Minh mặc dù không tin tưởng con Dơi Quỷ lắm, vì đã có lúc nó muốn lấy tính mạng của hắn, nhưng cuối cùng hắn vẫn muốn cố thử một phen xem sao. Cho nên Vũ Minh vẫn nhanh chóng chạy ra phía sau con Dơi Quỷ quan sát, một vài viên đá nhỏ từ bên trên rơi xuống. Vũ Minh dùng thượng thể võ công liên tục gạt mảnh vụn đá tránh để chúng rơi vào người hắn.

Phía sau con rơi, quả thật có thứ gì đó, Vũ Minh vội lấy đèn pin quân dụng soi kỹ vào bên trong hơn. Lúc này miếng ngọc lục bảo bị tháo xuống, trong này chỉ có những mớ ánh sáng mờ mờ như ánh trăng. Hắn cũng không biết ánh sáng kia từ đâu chiếu tới, cả bên ngoài tháp đá cũng có loại ánh sáng như vậy, mờ ảo như màn đêm, chỉ đủ để nhìn thấy phía trước mờ ảo có thứ gì đó. Cuối cùng chỉ có thể tận dụng vào đèn pin quân dụng. Lúc trước có miếng ngọc lục bảo trong ngọn tháp, ngọn tháp này rất sáng, mọi thứ đều nhìn rõ ràng.

Sau khi Vũ Minh rọi đèn pin quân dụng vào bên trong, hắn liền nhìn thấy một miếng đá nhô lên rất lớn, ghi hai chữ cổ tự của Địa Cầu “Tái Sinh”. Hai chữ này gắn ở đây, Vũ Minh liền biết là con Dơi Quỷ kia không hề có lừa mình. Hắn không chậm trễ thêm phút nào nữa, liền lập tức dùng sức bình sinh ấn vào cái cơ quan kia thật mạnh.

Khí cụ của cơ quan kia cũng thật linh động, rất mềm mại, mặc dù Vũ Minh dùng hết sức bình sinh để ấn nó xuống vì nhìn qua trông nó rất cứng, nhưng hắn có cảm giác có khi hắn không cần phải dùng hết sức như vậy, mà chỉ cần nhẹ nhàng ấn xuống là cái khí cụ này có thể hoạt động rồi.

Rất có thể đây là phần thưởng cho những người vượt qua bài kiểm tra phê hồn ở trong ngọn tháp này mà người thiết kế ra tất cả những thứ ở nơi này muốn chuẩn bị.

Sau khi cơ quan được ấn xuống, khí cụ được mở ra. Bức tượng con Dơi Quỷ bỗng tách ra làm đôi, bên trong con Dơi Quỷ, một sinh vật đen đúa nhỏ nhắn, ánh mắt linh động bay ra. Vũ Minh nhìn kỹ, sinh vật kia lại vẫn là một con Dơi, chỉ có điều con Dơi này nhìn qua không hề khác mấy con Dơi Quỷ bình thường là mấy, có kích thước rất nhỏ, nếu không nói là chẳng có gì đáng lưu ý.

Vậy mà con Dơi này bị nhốt trong tượng đá lâu như vậy vẫn thần kỳ không chết, chứng tỏ nó có một bí mật gì đó. Không lẽ đây là một con Dơi trường sinh, hay là một con Dơi có phép thần thông? Vũ Minh tự hỏi một câu như vậy, nhưng mà mặc kệ con Dơi đó có là gì, tạm thời hắn vẫn muốn rời khỏi chỗ này.

Cơ quan kia mở ra, con Dơi đen thoát ra ngoài, lập tức từ trên đỉnh tháp bỗng chậm chậm hạ xuống một cái thang đá không to không nhỏ chỉ vừa đủ để một người leo lên.

Vũ Minh không dám trễ nải thêm một phút nào nữa. Thang đá kia còn chưa hạ xuống hết hắn đã vội vã nhảy lên thang đá leo lên theo, nhìn qua tình trạng của ngọn tháp đá này, chưa biết chừng nó còn chưa thọ nổi quá năm nốt nhạc. Vũ Minh nếu không nhanh chóng leo lên phía trên không muốn chôn xác tại đây.

Con Dơi nhỏ màu đen thấy hắn vội vã chuẩn như vậy cũng nhanh chóng lao theo. Chớp mắt một người một thú đã chui lọt vào cái thông đạo đen ngòm ở phía trên trần tháp.

Ngay khi Vũ Minh vừa rút kịp bàn chân cuối cùng lọt vào ngọn tháp. Bên dưới thông đạo cái tháp đá đã ầm ầm sụp xuống, lũ Băng Tuyền Thú kêu lên ồm ồm trong nỗi tuyệt vọng, sau đó Vũ Minh không còn nghe thấy âm thanh nào khác ngoài tiếng đá rơi ầm ầm. Chắc toàn bộ sinh vật bên dưới đều đã chết cả.

Vũ Minh hơi co chân lại lúc này mới nhìn xung quanh xem mình đang ở đâu. Hắn trông thấy cái thông đạo hắn leo vào là một cái thông đạo tối đen kéo dài, trong lúc Vũ Minh vội vã leo lên thang đá thoát thân, thứ chiếu sáng cuối cùng là chiếc đèn pin quân dụng không ngờ đã rơi mất từ lúc nào.

Lúc này Vũ Minh bất đắc dĩ bèn phải bò vào trong cái hang nhỏ này dưới bong tối, hắn không biết rốt cuộc cái hang này sẽ dẫn đến chỗ nào. Nhưng mà chắc chắn người thiết kế ra thứ này sẽ không muốn hắn đi vào tử lộ, bằng không đây sẽ không phải là khảo nghiệm của người đó đưa ra, mà đây chỉ là một trò chơi vậy. Nhưng nếu là trò chơi, thì chắc chắn họ cũng chẳng rảnh rỗi đến độ đợi bước này rồi mới giết hắn. Nhưng cứ đi tới phía trước rồi sẽ biết, có đường là sẽ còn đường sống. Vũ Minh chỉ tin rằng như vậy.

Chít chít!

Bỗng con Dơi nhỏ lại kêu lên, Vũ Minh hơi bất ngờ, không ngờ con Dơi nhỏ này vẫn cứ bám theo hắn từ nãy giờ, Vũ Minh hơi bực mình nói:

- Súc sinh, sao mày cứ đi theo tao vậy?

Con Dơi nhỏ lại kêu lên chít chít như để phản đối, nhưng cuối cùng nó cũng không làm gì Vũ Minh mà chỉ lặng lẽ bay theo phía sau hắn.

Vũ Minh tiếp tục bò trong cái hang tối đen, chốc chốc có mùi nấm mốc lại bốc lên khiến hắn hơi nhăn mũi lại một chút, qua độ khoảng nửa tiếng, bắt chợt có những vệt sáng lơ mơ hắt xuống trước mặt hắn, Vũ Minh liền kêu lên:

- Có ánh sáng! Không chừng phía trước sẽ có đường ra...

Lập tức con Dơi nhỏ phía sau cũng kêu lên chít chít hưởng ứng. Vũ Minh lại tiếp tục bò nhanh chóng về phía trước, đoạn hắn nhắm tính thời gian, bây giờ chắc đã sắp đến buổi chiều tối. Tình trạng của Liễu Bảo Trang hắn là đang rất nguy kịch, hắn tạm thời không kiếm được một cái Địa Giai Chi Đinh nhưng nếu tự tạo một cái Phẩm Đinh tự nhiên thì vẫn có khả năng, dù sao vẫn còn có hy vọng. Nếu đã có phương thuốc luyện Đan Cơ Đan mặc dù hắn không có đầy đủ những điều kiện như trong Vạn Niên Bí Tích kia nói, nhưng mà hắn không tin là với tài nghệ luyện đan của hắn lại không thể luyện thành Đan Cơ Đan thì hắn vẫn muốn thử một lần.

Dù sao thì sự sùng bái của đám đồng môn kiếp trước đã ăn quá sâu vào tư tưởng của hắn coi hắn như là thiên tài, cho nên tư tưởng của hắn đều mặc nhiên thừa nhận tất cả đều là hiển nhiên là như vậy.

Lạch cạch!

Lại có thêm một ít vụn đá rụng xuống trước mặt Vũ Minh, đến đây cái hang bỗng nhiên lâm vào ngõ cụt. Nhưng mà lại có những chấm sáng nhỏ hắt ra từ bức vách ở cuối hang, cộng thêm lớp đá ở đây vừa mềm lại vừa dễ rụng xuống. Vũ Minh đoán là sau bức vách này hẳn là có thứ gì đó, có thể là một căn phòng chăng?

Đoạn hắn co người lại, dùng đôi bàn chân mạnh bạo đạp vào bức vách.

Rầm rầm!

Như chỉ chờ có thế, bức vách trực tiếp sụp xuống ầm ầm. Lộ ra phía bên kia là một căn phòng bằng đá rộng cỡ ba chục mét, ở giữa có một cái bô đoàn để ngồi.

Còn một thứ nữa khiến Vũ Minh vô cùng kinh hỷ, trong căn phòng này không ngờ lại có một cái lò đỉnh.

Cái lò đỉnh này khói hương đã tắt từ lâu, nhưng đơn giản vẫn có thể nhìn thấy lớp tro bên trong chỉ lấm tấm như bụi.

Lò đỉnh cao khoảng nửa mét, rộng khoảng bốn mươi phân, bên trong còn có nhiều lớp kim loại che khuất tầm nhìn.

Vũ Minh cũng không biết cái lò đỉnh này xuất hiện ở đây có tác dụng gì, nhưng mà nếu có một cái đỉnh không chừng hắn có thể cải tạo được nó thành một cái Đan đỉnh phục vụ cho việc luyện đan, ít nhất thì cũng có thể cải tạo thành một cái Phẩm Đinh. Liễu Bảo Trang xem ra lại thực sự có hy vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Địa Giai Chi Đinh

Chít chít!

Con Dơi Quỷ lại kêu lên tỏ vẻ phản kích lạ thường khi vừa nhìn thấy cái lò đỉnh kia.

Vũ Minh thì mặc kệ con Dơi dở hơi ấy, hắn coi nó như không khí. Con Dơi Quỷ thấy Vũ Minh dừng dừng với hành động của nó như vậy thì cũng chung hững một lúc lâu. Sau cùng khi Vũ Minh đã tới gần cái lò đỉnh thì tay vào bên trong cái đỉnh mà khám xét. Con Dơi Quỷ cảm giác chẳng có việc gì làm, bất đắc dĩ lại vỗ cánh bay đến đậu trên vai phải của Vũ Minh.

Vũ Minh đối với hành động này của con Dơi Quỷ thì cũng mặc kệ, con Dơi này bình thường rất dở hơi, có những hành động rất lạ lúc. Ban đầu mới gặp

gỡ thì còn muốn điều khiển lũ mị hồn kia muốn một ngục cấm chết hẳn, nhưng sau cùng bây giờ lại tỏ vẻ rất muốn thân thiết với hẳn. Vũ Minh vừa nhìn thấy mặt nó đã thấy ghét, đặc biệt hai chiếc răng nanh của nó trông thực sự tóm lợm vô cùng. Hẳn còn muốn một nhát đập chết nó cho đỡ ngứa mắt, nhưng có vẻ như con Dơi Quý này thông hiểu rất nhiều thứ trong này, hẳn nghĩ cứ để mặc nó tác quái một lúc, chưa biết chừng sau này sẽ có tác dụng đối với hẳn cũng nên.

Một người một Dơi nhìn chăm chăm vào cái lô đỉnh ánh mắt không rời, cứ một chốc con Dơi Quý lại co cái chân nhỏ nhắn của nó lên duỗi duỗi như để đỡ mỏi. Hồi lâu Vũ Minh vẫn liên tục quan sát lô đỉnh nghiên cứu, con Dơi lộ vẻ chán ngán nhưng vẫn yên phận đậu trên vai của hẳn, nhìn bộ mặt của nó lúc này trông hết sức nực cười. Hai cái tai thì thoảng lại cụp xuống, hành động của nó thật khác thường, chẳng loài Dơi nào lại làm như thế cả, còn hai cái răng nanh của nó thì cũng thật nghịch ngợm. Đôi lúc nó cọ cọ cái răng nanh của mình vào đôi cánh như để mài dũa, thì thoảng cái đôi răng nanh của nó lại thần kỳ mọc dài ra một cách bất thường.

Vũ Minh không dành thời gian để quan sát con Dơi quý này, nếu không chắc hẳn cũng phải té ngửa ra với nó mất.

Chủ yếu thời gian hẳn nhìn vào lô đỉnh, hẳn đã phát hiện ra một số chỗ bất thường.

Cái lô đỉnh này có bốn con rắn lớn bằng kim loại nhô lên ở xung quanh, mang hình thái cơ bản của một cái lô đỉnh thời cổ đại. Trong thời đại Chiến quốc của nước Tàu, có không ít loại lô đỉnh này đã từng xuất hiện, thậm chí trong truyền thuyết Cửu đỉnh, cũng có từng nhắc qua mấy cái đỉnh cũng có hình tượng con rắn hoặc rồng triều bái về trung tâm nắp đỉnh như vậy. Chỉ có điều số liệu bao nhiêu thì Vũ Minh cũng không biết rõ, hẳn từng nghiên cứu qua một số tư liệu cổ đại về thời kỳ chiến quốc. Trong giai thoại này có nhắc đến một vị danh sĩ thần kỳ thao lược là Quý Cốc Tử, nổi danh thời kỳ Xuân Thu – Chiến quốc với những truyền thuyết quý dị. Bốn vị học trò của ông cũng là những bậc đại tài kiệt xuất Bàng Quyên, Tôn Tẫn, Trương Nghi, Tô Tần... Đều gắn với những giai thoại lịch sử thần kỳ...

Chiếc lô đỉnh này tuy nhìn qua rất đơn giản, mang hình dáng của những cái lô đỉnh cổ đại, tính ra thì cũng là đại trà bởi vì các bậc vua chúa sau thời kỳ chiến quốc cho đúc mấy cái lơ đỉnh đều phỏng theo loại hình dáng này.

Điều duy nhất khiến Vũ Minh không vội vã gạt nó vào một loại đỉnh tầm thường, ấy là vì chất liệu cấu tạo nên cái đỉnh này vô cùng kỳ lạ. Nhìn qua có màu xám ngắt nhưng không phải là bạc. Dĩ nhiên nó cũng chẳng phải là vàng hay đồng, hoặc qua là sắt nung cũng đều không phải. Những loại kim loại này Vũ Minh có thể đơn giản nhận biết được.

Chất liệu luyện lên cái loại đỉnh này có thể là một cái khối kim loại ngoài hành tinh chăng? Vũ Minh tự cười trừ mà hỏi lòng mình như vậy.

Hẳn nuối tiếc cái lô đỉnh này, nếu nó được đúc thật sự từ một khối huyền thiết, không chừng lại có thể là một cái Địa Giai Chi Đỉnh.

Lúc này Vũ Minh không còn nghĩ nhiều về cái đỉnh kia nữa, hẳn đoán chỉ còn một chút nữa là trời tối. Con cương thi bên trong thần bà điện hẳn là đang lộng lộn không yên muốn nhảy ra ngoài giết người. Bốn tính của loài cương thi Vũ Minh hiểu rất rõ, bản thân nó rất hiếu sát, thích giết chóc. Mặc dù Vũ Minh đã nói với đám người Bì Nhân Thanh, Tông Linh phải chuẩn bị cẩn thận, chặn đá ở cửa hang. Thế nhưng khó mà nói trước được rằng con Ngân Thi kia có nhảy bổ ra ngoài được hay không.

Ngân thi so với Cương Thi thông thường thì mạnh hơn gấp mười lần. Ước tính sức mạnh của nó theo cách hiện đại thì Vũ Minh cũng chưa từng nghĩ qua. Nhưng mà nếu để nhắc cả một cái ô tô hơn hai tấn thì chắc không vấn đề gì. Sắt thép tính ra cũng chỉ là đồ bỏ trước con Ngân thi này.

Vũ Minh ngoái sang nhìn con Dơi Quý bên cạnh cất giọng hỏi:

- Có phải mày hiểu hết những gì tao nói đúng không?

Con Dơi Quý đang dùng ánh mắt tức cười nhìn Vũ Minh, chột đuối đuối cánh gập đầu. Vũ Minh liền phản kích cười nói:

- Tốt lắm, vậy mày có biết cách nào có thể ra khỏi đây không, ra thế giới bên ngoài?

Vũ Minh chỉ chỉ lên phía trên mình họa như để cho con Dơi Quý hiểu được hẳn đang nói gì, lại nói tiếp:

- Phía trên ở thế giới bên ngoài có rất nhiều cây cối, mày biết cách ra khỏi nơi này tới đó không?

Con Dơi Quý lắc đầu nhìn Vũ Minh với ánh mắt khinh thường.

Vũ Minh hơi nhếch miệng tiếp tục dụ dỗ nó:

- Nhốt lâu trong cái tượng như thế mà mày không thấy đói à? Mày không biết chỗ nào có thể tìm được lũ trâu bò để hút máu sao?

Vũ Minh nhe răng ra, dùng hai ngón tay trở chọc vào hàm răng diễn tả bộ dạng giống như răng nanh của con Dơi. Vũ Minh làm như hẳn đang cắn hút cắn hút một cách rất ngon lành.

Con Dơi Quý đến đây liền chột dạ, hai cái chân nhỏ của nó xê xê trên vai Vũ Minh suy nghĩ, sau đó chột vỗ cánh bay lên. Nó dùng ánh mắt ra hiệu cho Vũ Minh đi theo nó.

Như chỉ chờ có thế, Vũ Minh lập tức đứng phắt dậy, cái lô đỉnh bên cạnh hẳn xem như có tác dụng. Vũ Minh tiến tới muốn bê luôn cái lô đỉnh đó theo cùng.

Lịch kịch!

Vũ Minh nhắc bổng chiếc lô đỉnh nên, cái đỉnh này tính là nặng nhưng xem ra Vũ Minh bẻ đều rất nhẹ nhàng. Con Dơi Quý thấy Vũ Minh chậm chạp như vậy thì tỏ vẻ bức dọc kêu lên những tiếng chít chít đầy hối thúc.

Vũ Minh cười cười nói:

- Đồ con lợn, chậm thôi, nói đến ăn là hai mắt mày đều sáng lên, đúng là đồ tham ăn tục uống.

Con Dơi nghe thấy lời này của Vũ Minh thì liền kêu lên những tiếng chít chít phản đối, nó cảm thấy như bị xúc phạm nặng nề. Nhưng mà nó vẫn phải tiếp tục bay tiếp, qua một lúc đều coi lời nói của Vũ Minh như gió thoảng bên tai.

Vũ Minh vác theo cái lô đỉnh chạy theo con Dơi quý, chốc chốc mệt mỏi lại hạ cái lô đỉnh xuống nghỉ ngơi. Con Dơi Quý dẫn hắn rời khỏi căn phòng bằng đá kia, tiến tới một cái cánh cửa đá, tiếp tục có thêm một cái lối thông đạo hiện ra. Ở trong lối thông đạo này không ngờ lại có ánh sáng rọi xuống khiến Vũ Minh lập tức mừng rỡ. Hắn là chỗ này cách phía trên bề mặt không xa, con Dơi Quý này đúng là háu ăn, nói đến đồ ăn là liền biết đường. Vũ Minh tức cười liền quát nó một trận:

- Dẫn đường mau lên!

Con Dơi Quý ngúng nguẩy trào phúng, mặc kệ Vũ Minh nói gì, vẫn cứ bay một cách thong dong, hình như nó đang muốn hành hạ Vũ Minh vác nặng thêm vì hành vi nhục mạ nó.

Vũ Minh mặc kệ con Dơi Quý có thái độ thế nào, hắn vẫn chạy như bay về phía trước, bỏ qua luôn cả con Dơi Quý ở phía sau. Nhưng được mấy chốc, cái thông đạo mà hắn đang chạy lại phân ra làm mấy cái thông đạo nữa. Vũ Minh đi đến đây sợ lại lạc đường đi vào mê cung, lại đành phải chờ con Dơi khốn nạn đang ngúng nguẩy đi phía sau kia.

Con Dơi dường như biết được điều này, nó chậm rãi bay tới nhìn Vũ Minh với vẻ mặt khinh thường.

Vũ Minh phát bực với nó liền quát:

- Con Lợn, đường đâu rồi!

Con Dơi đối với danh từ “con Lợn” mà Vũ Minh luôn gọi nó cảm thấy rất không hài lòng nó liền tỏ vẻ bức dọc và chây ỳ ra đậu nguyên một chỗ không tiếp tục bay nữa.

Vũ Minh thấy vậy đành cố nín nhịn dùng giọng đồ ngọt nó:

- Mày chỉ đường cho tao ra khỏi đây càng sớm thì chẳng phải là càng được cắn lỗ trâu bò ấy thỏa thích hay sao?

Con Dơi Quý thấy điều Vũ Minh nói có vẻ hợp lý, nó lại gật đầu tiếp tục bay vào một trong các cái thông đạo trước mặt Vũ Minh. Vũ Minh nở nụ cười hiểm hóc lại vác lô đỉnh, tiếp tục bám theo con Dơi. Bây giờ thì hắn cũng không dại gì mà chọc thêm vào con Dơi dở hơi này nữa. Mặc kệ cho nó bay chậm, Vũ Minh vẫn kiên trì không hề rảnh một lời đi theo.

Con Dơi thấy Vũ Minh có vẻ bớt lời liền cảm thấy hơi lạ, tuy nhiên nó cũng rất muốn được thưởng thức máu của lũ động vật bên ngoài, cho nên không lâu sau liền tăng tốc độ bay nhanh.

Chẳng mấy chốc lại đến một cái chỗ ngã rẽ khác nữa, nó tiếp tục chọn một cái ngã rẽ. Vũ Minh cứ như vậy đi theo nó, cũng không biết đã qua bao nhiêu cái ngã rẽ thì con Dơi chợt bay chậm lại. Nó bay tung tăng đầy phấn khích, hình như đã từ rất lâu rồi nó mới có thể nhìn thấy nơi này một lần nữa. Vũ Minh đoán chắc hẳn con Dơi này bị nhốt ở đây rất lâu rồi, cho nên đối với thế giới bên ngoài mới tỏ ra hoài niệm như vậy.

Trước mặt Vũ Minh lúc này là một cánh cửa đá bị đóng chặt, không có lấy một chút ánh sáng. Vũ Minh thấy lạ khi thấy con Dơi lại dẫn mình vào ngõ cụt, nhưng hắn suy nghĩ kỹ, lại thấy con Dơi bay tung tăng tỏ vẻ phấn khích, hẳn là phía sau cánh cửa đá này là hắn có thể thoát ra khỏi nơi này hoàn toàn.

Vũ Minh sờ vào cánh cửa đá, đánh giá độ chắc chắn của nó, với sức lực và tu vi của hắn, hẳn là đập vỡ cánh cửa này không khó nếu như hắn dựa vào cái lô đỉnh này.

Cái lô đỉnh này nhìn qua rất cứng rắn hẳn có tác dụng, nếu nó đập vỡ được cánh cửa đá này thì Vũ Minh sẽ tiếp tục vác nó theo ở trên mình. Còn nếu nó chưa đập vỡ, chứng tỏ chất liệu luyện lên cái lô đỉnh này là loại phế phẩm, hắn giữ lại cái lô đỉnh này cũng không có tác dụng gì. Chi bằng tự đúc một cái đỉnh bằng thép còn có tác dụng cao hơn.

Vụt!

Nghĩ đến là làm, Vũ Minh liền ném một nhát thật mạnh, cái lô đỉnh va chạm vào cánh cửa đá. Sau đó theo đúng như suy nghĩ của hắn, cánh cửa đá trông qua rất cứng rắn nhưng lại hoàn toàn mong manh, không chịu nổi một nhát va chạm của lô đỉnh, sau đó hoàn toàn sụp xuống.

Rầm rầm!

Cánh cửa đá sụp xuống lộ ra khung cảnh bên ngoài.

Bên ngoài lúc này đang là lúc xế bóng chiều. Con Dơi Quỷ vừa nhìn thấy thế giới bên ngoài liền phấn khích bay đi mất.

Vũ Minh bước ra khỏi hang đá, tiến tới hít một hơi không khí thật trong lành. Trải qua mọi chuyện vừa rồi, hắn có cảm giác như là một khoảng thời gian rất dài, bây giờ hắn như vừa được bước từ ảo mộng trở lại thực tế, rất sáng khoái.

Vũ Minh hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, sau đó chạy vạy đi kiểm lại cái lô đỉnh, vừa rồi trong lúc phá cửa đá hắn có hơi mạnh tay. Cũng không ngờ là cái cửa đá đó lại yếu sinh lý như vậy, vừa mới chạm đã vỡ vụn. Chắc do thời gian trải qua quá lâu, cánh cửa đá đó đã bị xuống cấp, không còn vững chãi như lúc ban đầu. Chiếc lô đỉnh không biết bị ném bay tới đi chỗ nào. Cũng không biết là trải qua bao nhiêu thời gian, Vũ Minh mới tìm lại được cái lô đỉnh. Lúc này mặt trời đã đến lúc hoàng hôn, bây giờ đã là rất muộn Vũ Minh không còn nhiều thời gian, hắn lập tức thi triển bộ pháp của môn Thương thế Võ công, vận thêm một vòng chu thiên cuối cùng xác định được phương hướng của Tử Sắc Hoa, hắn liền một mạch hướng phía đó chạy không ngừng nghỉ.

Hộc hộc!

Vũ Minh không ngừng thở dốc, hắn vác trên vai một cái lô đỉnh nặng nề, cộng thêm quá trình chạy đường đồi núi vô cùng gập gềnh, sức lực mất rất nhiều. Không những vậy trong quá trình hắn chạy trở về thần bà điện, mấy đám cây bụi liên tục vướng víu khiến tốc độ di chuyển của hắn giảm sút đi rõ rệt.

Hắn cứ chạy như vậy, cho đến một lúc hắn đã nhìn thấy cái chân dốc quen thuộc, một bóng người cao lớn khỏe mạnh, đôi mắt như chim ưng đang đảo mắt tìm quanh. Người này Vũ Minh vừa nhìn thấy đã liền hô to:

- Tòng Linh!

Người kia không ai khác chính là Tòng Linh, Tòng Linh đang trong giây phút thất thần, lại thấy có người gọi mình thì lập tức như bừng tỉnh ngoài đầu nhìn lại. Thấy một người đáng hao hao quen thuộc, trong bong chiều tà nhá nhem, Tòng Linh đứng ngược hướng mặt trời thì khó có thể nhận ra cái thân hình quen thuộc kia lại là người nào. Nhưng mà dựa qua giọng nói và cử chỉ, Tòng Linh mừng rỡ liền nhận ra ngay:

- Tốt quá, anh đã trở lại rồi, Vũ Minh, Bảo Trang, cô ấy sắp không xong rồi!

Tòng Linh từ bộ mặt kinh hỷ chợt chuyển lo âu sầu nói, vừa nói cánh tay còn chỉ vào một cái góc lều nhỏ ở phía cuối con dốc. Nơi mà cả đoàn khảo cổ đều đang dựng trại ở đó.

Lúc này Vũ Minh có một cổ cảm giác bất an trào lên, lòng hắn trầm xuống ở cuồng hòng có một cổ tư vị đắng chát khó tả, miệng hắn khô khan. Hắn vội vã ném cái lô đỉnh xuống đất tạo thành một tiếng boong ròn rã.

Vũ Minh co chân chạy như bay về phía cái lều mà Tòng Linh chỉ, miệng hắn liên tục lẩm bẩm:

- Bảo Trang, cô nhất định không sao, không sao cả, yếu đuối đâu phải là cô. Cô còn phải đứng dậy cãi nhau với tôi nữa cơ mà...

Vũ Minh vừa lẩm bẩm vừa nói vừa chạy lững thững như người điên, nước mắt hắn trực trào ra, rơi lã chã như mưa xa xuống mặt đất khô khan. Từng bước Vũ Minh chạy đều nặng nề đau nhức...

Roạt!

Vũ Minh vạch cửa lều ra, bên trong lúc này có Giáo sư Cao Tự đang ngồi, một bên bác sỹ Lương Hồng Ngọc túc trực. Giáo sư Cao Tự lúc này khuôn mặt bừng bừng đỏ gay, hốc mắt cũng lựng đờ không ngừng nắn bóp bàn tay nhỏ nhắn của Liễu Bảo Trang trong nỗi tuyệt vọng.

Vũ Minh thất thần gục xuống, Liễu Bảo Trang bây giờ đang trong tình trạng thoi thóp. Bác sỹ Lương Hồng Ngọc một bên vừa không ngừng lấy khăn lau trán cho Liễu Bảo Trang, một bên lại không ngừng khóc như rì, miệng luôn tự trách bản thân.

Khuôn mặt Liễu Bảo Trang xanh xao nhợt nhạt một cách khó tả, môi trắng khô thiếu nước, bàn tay tím tái. Thở nấc lên từng hơi giật cục, đôi lông mày ướt đẫm mồ hôi miệng liên tục lẩm bẩm:

- Phải rồi, phải rồi, là tôi không tốt, anh đi đi, tôi sẽ tha thứ tất cả cho anh. Tôi sẽ ngừng yêu anh, ngừng nhớ anh thêm nữa, nó chỉ đến mức này thôi và không thêm gì cả... Anh đã khiến cho tim tôi quá đau anh biết không?

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Địa Giai Chi Đỉnh (2)

Địa Giai Chi Đỉnh (2)

Hắn tiến tới gần Liễu Bảo Trang, cướp bàn tay nhỏ bé kia từ trong tay của Giáo sư Cao Tự, khẽ áp bàn tay ấy lên gò má của mình.

Dòng nước mắt ẩm áp vô tình chảy vào bàn tay nhỏ thiếu sức sống ấy, bàn tay như đã chết, bỗng lúc này động đậy nhẹ nhàng, vuốt gò má Vũ Minh. Bàn tay nhỏ bé mềm mại, khẽ chạm nắn nhẹ vào làn da thịt thô ráp trên khuôn mặt của hắn.

Vũ Minh đầu óc tâm trí đều rối bời, một cổ âm thanh ong ong luôn vang lên trong đầu hắn, khiến hắn chẳng thể suy nghĩ được gì.

Hắn đưa mắt lên nhìn vào khuôn mặt của Liễu Bảo Trang, chợt thấy đôi mắt nhắm nghiền hôn mê kia không ngờ, lại đang khẽ hé mở ra nhìn hắn. Hơi thở Vũ Minh trở nên gấp gáp, khuôn mặt hắn nóng bừng bừng, một cổ cảm giác như bùng cháy lên. Hy vọng trong lòng Vũ Minh như được nhen nhóm trở lại trong nỗi tuyệt vọng.

Liễu Bảo Trang cố gắng thôi hắt nói ra vài từ nhưng lời không rõ ràng, Vũ Minh nghe không rõ nên vừa cười khổ vừa nói:

- Cô muốn nói gì thì hãy nói to lên cho tôi biết đi, cô thích cãi nhau với tôi lắm mà! Bây giờ tôi sẽ ở đây cho cô mắng chửi thoải mái tùy ý thích nhé!

Vũ Minh lại áp bàn tay nhỏ kia vỗ vỗ vào má mình luôn miệng nói:

- Đánh chết này, ai bảo hay bắt nạt người khác, đồ dã man...

Liễu Bảo Trang tuy mệt mỏi đuối sức, nhưng trước hành động này của Vũ Minh cũng phải bật cười. Nhưng mà sức lực của Liễu Bảo Trang không còn nhiều, trên miệng nàng liên tục nấp mấy những câu nói gì đó nhưng quá nhỏ. Vũ Minh nghe không rõ ràng, liền áp tai vào gần để nghe cho rõ hơn. Hắn nghe thấy Liễu Bảo Trang thì thào:

- Tôi... bị... người ta bắt nạt!

Vũ Minh tỏ ra hoảng hốt, chợt thẳng lưng vỗ vào ngực mình rồi nói với vẻ tức giận:

- Rốt cuộc là tên khốn nạn nào đã bắt nạt cô, cô nói đi, chỉ cần cho tôi biết kẻ đó tôi sẽ xử lý hắn cho cô. Kẻ nào dám bắt nạt Bảo Trang của tôi sức sinh đều không bằng...

Liễu Bảo Trang lại cười, hơi thở thoi thóp thở lắc đầu. Có vẻ là nàng đã quá mệt mỏi, sau khi nàng nói được mấy câu như vậy thì liền nhắm nghiền hai mắt lại, ngất lịm.

Vũ Minh luống cuống nói:

- Bảo Trang, tỉnh dậy đi, tôi ở đây lại cãi nhau với cô tiếp này, cô có biết đang nói chuyện mà lại im lặng là rất bất lịch sự hay không? Vũ Minh tôi không thích điều này...

Nhưng đáp lại Vũ Minh vẫn là một khoảng không gian im lìm. Bác sỹ Lương Hồng Ngọc thì không ngừng khóc hưng hức ở bên cạnh hắn khiến cho hắn vô tình cũng bị cuốn vào theo cổ đa sầu đa cảm mà không ngừng được nước mắt rơi. Còn Giáo sư Cao Tự thì chỉ thất thần ngồi im một chỗ dường như ông ta một câu cũng không muốn nói.

Tức thời như không cam chịu điều này, Vũ Minh liền cố gắng vận một đoàn Chân nguyên từ cơ thể hắn lên lòng bàn tay, sau đó qua các đại huyệt trên người Liễu Bảo Trang hắn truyền luồng Chân nguyên ấm nóng ấy từ cơ thể mình sang người nàng.

Chân nguyên của tu luyện đạo nhân ngoài tác dụng hộ vệ tự chữa trị thương tổn của chính mình, nếu được truyền sang cơ thể khác cũng có tác dụng tương tự, chỉ có điều hiệu quả sẽ giảm đi vài phần.

Luồng chân nguyên kia vừa truyền vào cơ thể Liễu Bảo Trang, lập tức như một dòng nước ẩm áp chảy vào, lan truyền khắp cơ thể Liễu Bảo Trang, khiến sức sống khô héo của nàng như đang dần sống lại. Làn da của Liễu Bảo Trang có chút hồng nhuận nhưng mà cuối cùng cũng vẫn không tỉnh lại.

Vũ Minh hơi thất vọng, nhưng mà tâm trí hắn cũng đã an tĩnh trở lại, không còn rối bời. Tuy hắn chưa cứu được Liễu Bảo Trang, nhưng mà cũng có thể tạm thời giữ lại tính mạng của nàng. Luồng chân nguyên vừa rồi không những giúp Liễu Bảo Trang có thể cảm chừng giữ ấm cơ thể, mà còn tạm thời cảm chân được chất độc đồng hóa cương thi. Nhưng Vũ Minh nhắm tính, luồng chân nguyên này của hắn chỉ có thể cảm giữ được trong khoảng thời gian ba tiếng, sau ba tiếng đồng hồ. Cho dù hắn có truyền thêm Chân nguyên cho Liễu Bảo Trang cũng vô dụng, chất độc đồng hóa cương thi nếu đã làm quen được với loại Chân nguyên này, thì sau một thời gian nó thích ứng được và phát triển mạnh lên sẽ khiến luồng Chân nguyên của hắn như một loại vắc xin bị virus vô hiệu hóa, sẽ mất đi tác dụng hoàn toàn.

Vũ Minh quay sang nhìn Giáo sư Cao Tự, hắn nói:

- Giáo sư, có phải lúc này cô ấy đã nói gì đó đúng không, tôi nghe rất rõ ràng. Cô ấy đang trách cứ một người nào đó, có phải có kẻ trước đây đã làm cho Bảo Trang rất thất vọng. Giáo sư, xin ông hãy nói cho tôi biết điều này?

Giáo sư Cao Tự trong cơn mê thất thần, chợt như tỉnh lại. Nghe thấy câu hỏi của Vũ Minh ông ngẫm nghĩ một chút rồi thở dài nói:

- Bảo Trang năm nay đã hơn hai mươi tuổi, tính ra nó còn lớn tuổi hơn cậu một chút. Nhưng mà tính tình của nó vô cùng trẻ con, lại dễ bị người ta lừa. Khi tôi đưa nó từ bên Mỹ về đây nó học rất giỏi, cho nên chẳng mấy chốc mà lại có thể học vượt lớp, cuối cùng thành tựu học vị Tiến Sĩ ở cái tuổi xưa

nay hiếm

Vũ Minh cũng gật gù đầu chú ý lắng nghe, hẳn thấy điều này có vẻ hợp lý. Với độ tuổi trẻ như của Liễu Bảo Trang đã có thể thành tựu học vị Tiến Sĩ cũng là rất đổi ngạc nhiên, chỉ có điều trước đây hẳn không quan tâm đến mấy điều nhỏ này lắm nên không chú ý kỹ. Bây giờ nghĩ lại, Liễu Bảo Trang cái cô nàng bướng bỉnh này cũng thật sự tài giỏi đấy chứ.

Vũ Minh lại tiếp tục chăm chú lắng nghe Giáo sư Cao Tự, Giáo sư Cao Tự vẫn nói thao thao không dừng như để kể lại một câu chuyện rất dài:

- Lúc nó vào năm thứ ba đại học Quốc Gia, năm ấy nó mới có mười sáu tuổi. Nhưng mà con bé so với lũ bạn đồng niên thì lớn hơn nhiều lắm vì được sự chăm sóc của bố mẹ nó ở nước ngoài nên vóc người đều vượt phát triển hơn những đứa trẻ thường.

Vũ Minh chợt cắt ngang nói:

- Giáo sư, nói như vậy thì cô ấy từ nhỏ sống ở Mỹ chứ không phải ở Việt Nam. Vậy tại sao cô ấy đang sống ở bên đó lại muốn quay trở về Việt Nam sống, tôi thiết nghĩ điều kiện sống ở bên đó phải hơn ở nước ta nhiều lắm chứ?

Giáo sư Cao Tự lắc đầu nguây nguẩy nói:

- Không phải, năm ấy tôi cũng là một Tiến Sĩ, chưa đạt đến học vị Giáo sư như bây giờ. Lần ấy tôi qua Mỹ để theo một vị Giáo sư bên đó để học hỏi kinh nghiệm về ngành khảo cổ bởi tính ra nước Mỹ vẫn là nước có ngành khảo cổ phát triển nhất. Tình cờ trong một buổi chiều đi dạo qua một khu phố, tôi thấy một vụ tai nạn kinh hoàng. Một chiếc xe bus bị tai nạn, những người trên chiếc xe đó phần lớn đều chết cả. Trong đó có cả bố mẹ của Bảo Trang, ta thấy con bé được đám lính cứu hỏa cứu ra bên ngoài đang ngồi khóc một mình. Nhìn thấy con bé có vóc người Châu Á trắng trẻo xinh xắn dễ thương nên ta mới lại gần bắt chuyện. Cuối cùng mới biết bố mẹ nó đều chết cả, nên ta sau đó mới đem nó về Việt Nam để nuôi nấng.

Vũ Minh nghe đến đây, trong lòng chợt có cảm giác một cổ tơ vị xót xa dâng lên. Hẳn lại nhẹ nhàng cảm bàn tay nhỏ của Liễu Bảo Trang với vẻ thương tâm.

Giáo sư Cao Tự lại nói tiếp:

- Con bé đáng thương như vậy, cho nên ta lúc nào cũng quan tâm đến nó. Việc bố mẹ nó chết hết trong chuyến xe, ta cũng ít khi nhắc đến vì sợ tổn thương nó. Ta năm ấy đã hơn năm mươi tuổi không có một mụn con, nên đã dẫn con bé về nhận làm cháu nội. Cho nó đi học, ngay cả thành tích của nó học hành cũng khiến ta bất ngờ. Chuyện xảy ra vào hồi đại học năm ấy của con bé khiến ta đã suýt nữa mất đi nó. Sau chuyện đó ta không bao giờ có thể dời khỏi con bé nửa bước nữa. Khi con bé ra trường cũng bị ta bắt ép phải vào viện khảo cổ làm việc cùng, chính vì ta sợ con bé lỡ xảy ra chuyện một lần nữa ta sẽ mãi mãi ân hận cả đời.

Giáo sư Cao Tự nói đến đây, như nghĩ lại chuyện đó chỉ xảy ra mới hôm qua, nước mắt đã trào ra.

Vũ Minh rất nóng ruột, hẳn muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với nàng liền hỏi thúc Giáo sư:

- Giáo sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Bảo Trang lại luôn sợ hãi chuyện đó đến như vậy, đến cho cùng bây giờ hôn mê rồi mà cô ấy vẫn luôn nhắc lại?

Giáo sư Cao Tự cố kìm cổ xúc động, nói:

- Năm ấy trong khoa khảo cổ của trường đại học Quốc gia, có một Thạc sỹ trẻ theo học ở đó muốn theo nghiệp học để lên đến học vị Thạc sỹ. Tình cờ gã gặp được con bé rồi sau đó xảy ra một đoạn tình cảm với con bé. Con bé mới chỉ là đứa trẻ non nớt, gã Thạc sỹ ấy lại là một con cáo tinh ranh trong tình trường thì sao tránh khỏi bị hắn lừa lọc cho được. Gã nói gã yêu con bé, nhưng cuối cùng lại qua lại với rất nhiều người khác, gã là một tên sinh viên nghèo, nhiều lần không có tiền đều lừa dối con bé cho hắn mượn tiền để trả nợ. Con bé rất nhẹ dạ cả tin, lần nào cũng vô tư đưa những số tiền rất lớn mà không biết rằng mình đang nuôi dưỡng lòng tham của một con sói. Cuối cùng cho đến một ngày, gã lừa con bé rằng mình đang bị bọn chủ nợ đòi gấp, cần có hai trăm triệu và muốn con bé mang tiền đến gấp hắn. Con bé được ta nuông chiều cho nên ta cho nó giữ luôn cả số tài khoản ngân hàng tiền của ta để chi tiêu tùy ý. Con bé rất thương gã kia nên không nghi ngờ gì lại đem tiền đến giao cho hắn, nhưng mà tên đã man ấy lần này không những nó muốn lừa tiền con bé, mà gã còn muốn bắt luôn cả con bé đem bán cho bọn buôn người sau đó trốn đi nước ngoài. Nhưng cũng vô tình, may mắn trong lúc ấy ta lại kiểm tra số tài khoản, thấy thiếu hụt một số tiền rất lớn trong đó. Sau đó ta cảm thấy kỳ lạ liền gọi điện thoại cho con bé, nhưng thấy đều không thể liên lạc được và tắt máy. Ta gọi đi gọi lại rất nhiều lần và vô cùng lo lắng, con bé rất ngoan ngoãn không thể nào ăn cắp tiền của ta rồi bỏ chôn được. Vì tính tình của con bé ta đều hiểu rất rõ, ta không tìm được lòng đành phải kiểm người tìm kiếm con bé. Sau cùng một người bạn của ta thông báo rằng đã tìm thấy con bé trong tay bọn buôn người. Ta vô cùng hoảng hốt, lập tức chạy tới chỗ con bé, may mắn con bé đều không làm sao. Thế nhưng lúc đó con bé đã bị tổn thương quá lớn. Ta đón con bé về nhà săn sóc nhưng nó không vui tươi như thường ngày, chốc chốc lại thần thờ ngồi một góc. Ngày qua ngày cứ như thế mà trôi đi cho đến một hôm ta đang làm việc tại cơ quan thì nhận được điện báo có người nhìn thấy con bé đang muốn tự tử...

Nói đến đây Giáo sư Cao Tự muốn kể tiếp nhưng mà không sao cất được giọng. Vũ Minh thì đã hiểu mọi chuyện, trong mắt hắn dần hiện lên tia cay độc. Một kẻ hoạch trả thù tàn bạo nhen nhóm lên trong đầu hắn, kẻ làm Liễu Bảo Trang tổn thương như vậy, nếu một ngày hắn có thể gặp thì kết cục của hắn rất thảm.

Vũ Minh lại nhìn sang Giáo sư Cao Tự hỏi:

- Vậy tên khốn nạn ấy cuối cùng có bị bắt hay không?

Giáo sư Cao Tự lắc đầu:

- Nó nhanh lắm, khi vừa lừa được tiền của con bé thì đã trốn mất tích rồi, cảnh sát cũng bủa vây truy bắt nhưng mà không làm gì được đành phải trắng tay quay về!

Trong mắt Vũ Minh dần ánh lên vẻ lạnh lùng, lại hỏi:

- Giáo sư có biết tên của gã không?

Giáo sư Cao Tự mơ hồ nói:

- Ta cũng không nhớ rõ, tên của gã hình như là Tần... Tần Duy. Phải rồi, chính là Triệu Tần Duy. Sau đó chính ta cũng đã liên hệ với trường đại học Quốc gia xác nhận cái tên này!

Vũ Minh miệng nhắc lại cái tên này với vẻ lạnh lùng:

- Triệu Tần Duy! Tốt lắm...

Đến đây Vũ Minh liền đứng dậy quay người đi ra khỏi lều bạt. Giáo sư Cao Tự thấy vậy liền hoảng sợ nói:

- Vũ Minh, cậu muốn đi đâu? Tôi cầu xin cậu hãy cứu lấy con bé, tôi chỉ có duy nhất con bé là người thân, tôi không muốn mất nó... Vũ Minh cậu là người duy nhất có khả năng cứu lấy con bé, xin cậu...

Giáo sư Cao Tự nói đến thất thanh. Nhưng Vũ Minh vẫn lặng lẽ biến mất, chỉ có một câu nói của hấn vọng lại như để trấn an Giáo sư:

- Giáo sư yên tâm, Vũ Minh này nếu không thể cứu được Bảo Trang, chính tôi cũng sẽ tự sát!

Câu nói quyết đoán lạnh lùng của Vũ Minh vang ra như vậy, bác sỹ Lương Hồng Ngọc liền hoảng sợ nói:

- Cậu ta điên rồi!

Bên ngoài đám Tiến Sĩ nghe được tin Vũ Minh đã trở về đều tập trung lại sân trại vây lấy hấn hỏi dồn:

- Vũ Minh, Bảo Trang thế nào, có thể cứu được cô ấy không?

- Đúng vậy, cậu mau nói cho chúng tôi biết!

- Bảo Trang mà xảy ra chuyện gì thì cậu không xong với tôi đâu, cô ấy bị như ngày hôm nay cũng chính là do cậu, chính vì cô ấy muốn cứu cậu nên mới như vậy.

- Đúng vậy, nếu cô ấy có mệnh hệ gì, tôi là người đầu tiên sẽ không tha cho cậu.

Vô số câu nói trách móc Vũ Minh vang lên, đám Tiến Sĩ này ngày thường đều rất quan tâm đến Liễu Bảo Trang khó trách bọn họ lại có vẻ mặt như vậy. Nhưng mà hấn cũng rất phần nộ nói:

- Các anh nói hay lắm, nói rất giỏi! Các anh đều là anh hùng cả, vậy tôi hỏi các anh, trong lúc Bảo Trang nguy khốn bởi tên đạo sĩ kia các anh ở đâu? Hay là đều là lũ nhát gan trốn sau màn chướng, bây giờ không sao rồi. Bảo Trang thì gặp nguy hiểm thì các anh lại trở thành anh hùng muốn bắt kẻ tội đồ đây!

Đám Tiến Sĩ thấy Vũ Minh nói một câu như vậy thì trên khuôn mặt đều đỏ bừng bừng. Cảm thấy rất thẹn, dường như bọn họ đã bị chọc đúng chỗ ngứa.

Tòng Linh từ ban nãy tới giờ vẫn ngồi găm cọng cỏ quan sát, chợt nói:

- Vũ Minh, Bảo Trang còn cứu được hay không?

Câu hỏi này của Tòng Linh, cũng chính là câu hỏi mà tất cả đám đàn ông có học vị cao ngất trong giới khoa học kia muốn hỏi, bọn họ lập tức chú ý lắng nghe.

Vũ Minh nhìn sang Tòng Linh, gật đầu trả lời:

- Còn...

-

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Lối thoát

Kia là lối thoát cuối cùng.

Một không khí lặng im bao trùm xung quanh, đám học giả lẳng lặng cúi đầu. Có người chột cật giọng phá tan bầu không khí:

- Vũ Minh, nếu cậu cần giúp gì, chúng tôi sẽ làm hết mình!

- Phải, đúng vậy!

Một vị Tiến Sĩ khác cũng bước lên đằng trước khẳng định nói. Vũ Minh nhìn đám Tiến Sĩ với vẻ hơi khinh thường, hắn chỉ nhìn Tông Linh rồi nói:

- Đêm nay chúng ta sẽ vào bên trong kia.

Tông Linh nghe thấy câu này của Vũ Minh, hơi hoảng sợ, rùng cánh cò trên tay xuống, nhắc lại:

- Vào bên trong? Còn con ma cà rồng ấy thì sao?

Vũ Minh tỏ vẻ điên cuồng nói:

- Liệu!

Ánh mắt hắn sắc lạnh quyết đoán, Tông Linh hơi giật mình nhưng cũng đứng phắt dậy nói giọng tiếng Kinh lơ lớ:

- Mẹ kiếp, tôi cũng liều. Xưa nay Tông Linh tôi chưa đánh nhau với con ma cà rồng nào bao giờ. Nếu như có thể đánh thắng được nó, Tông Linh này về bản cũng mát mặt với lũ trai bản...

Vũ Minh gật đầu:

- Đi thôi!

Hắn cất bước nhanh chóng, phía sau đám Tiến Sĩ cũng nhao nhao sẵn tay hùng hổ nói:

- Đi!

- Tôi cũng đi!

- Khốn khiếp cùng lắm chỉ là cái chết.

- Đúng vậy, làm thẳng đàn ông phải cho ra dáng thẳng đàn ông.

Nhưng mà Vũ Minh chột quát lên khiến đám Tiến Sĩ chôn chân im bất, giãn tím mặt:

- Các anh cút hết cả cho tôi, chỉ cần các anh yên yên phận phận ở đây là tôi đã mãn nguyện lắm rồi!

Một vị Tiến Sĩ phẫn nộ nói:

- Vũ Minh anh nói cái gì?

Tông Linh thấy có vẻ như đang có sự xung đột ở đây, Vũ Minh đang tức giận, buông ra những lời cũng không có sự kiềm chế, liền nói:

- Ý cậu ấy nói là ở đây còn cần có người bảo vệ cho Bảo Trang đấy mà! Các anh đi hết rồi thì còn ai bảo vệ cô ấy nữa đây, nhờ lại có một tên đạo sĩ nữa xuất hiện thì biết làm thế nào?

Lời Tông Linh nói như thuốc giảm đau, đám Tiến Sĩ bị Vũ Minh chọc giận cũng dần hạ hỏa.

Vũ Minh thì cứ hùng hùng bước đi đến cửa động Thần Bà điện, trước mặt là một đồng đá lộn xộn Tông Linh cùng đám người phu vác xếp chặn kín cửa động từ ban chiều.

Vũ Minh vận một luồng Chân nguyên, đôi mắt lạnh lùng nhìn đồng đá ngổn ngang. Chột hắn co người lại một cái, tung ra một cú đấm nhanh như chớp!

Ầm!

Ầm ầm!

Cú đâm kia của Vũ Minh không ngờ lại có sức phá hoại kinh hoàng, một loạt lớp những tảng đá to lớn từng tảng từng tảng đều bay tung tóe. Đám Tiên Sĩ nhìn một cú đâm này của Vũ Minh thì cũng kinh hoàng. Trong tiềm thức của bọn họ, Vũ Minh này không những biết rất nhiều về kiến thức khảo cổ, mà ngay cả võ công cũng rất khá. Nhưng mà họ cũng thật không tin nổi rằng võ công của Vũ Minh lại đạt đến bậc cao cường như vậy. Một đám đám nát đá, điều này họ chỉ từng nhìn thấy qua phim điện ảnh. Lúc trước Vũ Minh giao chiến với Hà Quang đạo trưởng cũng chưa từng phô trương như vậy.

Tòng Linh miệng há to, nhét vừa một quả táo trọn mắt khó tin.

Lại thấy Vũ Minh hét lên những tiếng đầy thô bạo:

- Cút ra! Cút ra!

Àm!

Lộc cộc!

Một tảng đá hấn dùng đâm đâm nát, đôi tay hấn chảy đầy toàn máu tươi, thì ra xương cốt của hấn cũng không cứng đến như vậy. Tòng Linh lúc này mới biết thì ra là Vũ Minh đang xung động nhất thời, nắm đầm của Vũ Minh tuy mạnh nhưng cũng không phải là thần thánh.

Vũ Minh liên tục gào thét đâm vào những tảng đá đầy điên cuồng. Tòng Linh vội kiếm đầm phu vác chạy đến cổ kéo Vũ Minh ra ngoài.

Vũ Minh tức giận mắt gấn đỏ, gạt tay những người phu vác ra nói:

- Tránh ra!

Đám phu vác tuy không có sức mạnh như Vũ Minh nhưng vẫn không chế được hấn. Vũ Minh tuy mạnh mẽ có thể đánh bật hết những người phu vác nhưng mà hấn không muốn làm tổn thương đến họ nên chỉ có thể giằng giụa nói:

- Các anh tránh ra ngoài, để tôi mở đường vào trong lấy phương thuốc, các anh cản tôi làm gì?

Tòng Linh đứng bên cạnh liền nói:

- Anh lấy phương thuốc thì mặc anh, nhưng cũng không cần tự hủy hoại mình đến như vậy.

Tòng Linh nói xong liền bước tới cửa động, gồng sức mình ném những tảng đá qua một bên để mở đường. Tòng Linh lại tiếp tục nói:

- Nếu anh dư thừa sức lực như vậy, sao không để những cú đâm ấy cho con ma cà rồng bên trong. Tổn thương những tảng đá vô chi thì có ích gì?

Nghe đến đây, Vũ Minh chợt buông lỏng, không tiếp tục giằng giụa, lời Tòng Linh nói quả rất có lý.

Vũ Minh cố gắng định thần lại, vừa rồi quả thật hấn đã bị tâm trí kiểm soát quá mức.

Đám phu vác thấy Vũ Minh không tiếp tục giằng giụa nữa, liền buông tay không tiếp tục khống chế hấn. Sau đó bọn họ liền cùng với Tòng Linh tháo dỡ những tảng đá chặn cửa hang.

Lộc cộc!

Lộc cộc!

Những tảng đá lần lượt được bỏ ra một bên, lộ ra cửa hang bên trong tối đen ngòm. Đám Tiên Sĩ nhìn thấy cửa hang tối đen bất giác có một cỗ cảm giác sợ hãi đều lùi lại phía sau.

Vũ Minh buông một ánh mắt khinh thường nhìn bọn họ, sau đó nhanh chóng vọt vào trong động. Tòng Linh thấy Vũ Minh nhảy vào trước, cũng dắt theo con dao mèo ở bên hông để làm vũ khí phòng thân, rồi nhảy vào cùng.

Đám phu vác sau khi khuôn những tảng đá mở được cửa động rồi thì liền lui lại, họ không dám bước vào theo Vũ Minh và Tòng Linh, dù sao họ cũng rất sợ hãi. Con quái vật trong kia thực quá kinh khủng, mới qua đã dọa nạt tất cả bọn họ đều muốn bỏ chạy chứ chưa nói đến đánh nhau.

Lịch bạch!

Vũ Minh nhảy vào bên trong động, từ từ quan sát, con Ngân thi kia không nghi ngờ gì vẫn đang ở bên trong này. Lúc này Vũ Minh mới để ý kỹ, thì ra Ngân thi kia cũng đang bị thương. Nó nhìn thấy Vũ Minh cùng Tòng Linh xuất hiện liền rít lên những âm thanh chói tai mạnh bạo:

- Hống hống!

Con Ngân thi lồng lộn như dã thú, phát ra những tiếng thi ngân bạo nộ. Tiếng thi ngân kia như một thứ lợi khí sắc bén, nhằm hướng linh hồn Vũ Minh mà công kích.

Nhưng mà Hồn Thê Vũ Minh so với trước đây thì mạnh hơn rất nhiều, tiếng thì ngân kia tuy mạnh bạo nhưng cũng chỉ làm hấn hơi chùn lại một chút đứng im tại chỗ.

Tòng Linh đứng phía sau là người phạm, không chịu nổi một cái công kích này của Ngân thi liền hoảng sợ bịt tai nhắm mắt.

Bên ngoài đám Tiên Sĩ cùng đám phu vác trong đoàn khảo cổ đứng ngay gần cửa động, cũng phải hứng chịu công kích tương tự. Bọn họ đều là người phạm, một kích này của Ngân thi gõ thẳng vào linh hồn khiến bọn lập tức ngã lộn xuống đất.

Vũ Minh trừng mắt nhìn con Ngân thi, hấn cực kỳ phẫn nộ khi không thể làm gì con Ngân thi này. Nếu cứ bị nó cầm chân theo cách này, sớm muộn gì Hồn Thê của Vũ Minh cũng sẽ trở nên yếu ớt, đến lúc ấy thì đừng mong gì mà hái được Tử Sắc Hoa để luyện chế Đoạn Cơ Đan cho Liễu Bảo Trang, mà ngay cả tính mạng của hấn cũng cực kỳ khó giữ.

Đình đình!

Đình đình!

Nhưng mà, đúng lúc này, bỗng từ trong túi quần của Vũ Minh chợt phát sáng, bên trong vang ra những tiếng kêu thanh thúy. Là miếng ngọc lục bảo, chính Vũ Minh cũng trợn mắt ngạc nhiên khi thấy điều này. Miếng ngọc lục bảo trong túi quần hấn đột nhiên phát sáng, không ngờ lại hóa giải toàn bộ tiếng thì ngân của con Ngân thi.

Mọi áp chế về linh hồn đều như được cởi bỏ, Vũ Minh lúc này toàn thân đều cảm thấy nhẹ nhõm. Không chỉ hấn, mà cả đám người bên ngoài động cùng Tòng Linh đều cảm thấy tình trạng tương tự.

Còn con Ngân thi thì xuất hiện tình trạng trái ngược hoàn toàn, nó sợ hãi rít lên từng tiếng hống hống rồi lồng lên bỏ chạy vào khoảng không tối đen bên trong.

Vũ Minh nhìn thấy màn này thì liền mừng rỡ, xoa xoa miếng ngọc lục bảo rồi nói:

- Thì ra mày không chỉ hút được linh hồn mà còn là khắc tinh của con cương thi kia!

Miếng ngọc lục bảo chỉ im lìm không phát ra tiếng động, ánh sáng trên miếng ngọc dần thu lại, vẫn là một vật vô tri.

Vũ Minh cất vội miếng ngọc trở lại, bây giờ hấn đã có quân bài có thể áp chế được Ngân thi, hấn không còn nguy hiểm gì nữa. Cho nên việc tiếp theo hấn cần phải làm nhanh chóng chính là đi hái lũ Tử Sắc Hoa kia luyện chế Đoạn Cơ Đan cho Liễu Bảo Trang.

Vũ Minh quay lại nói với Tòng Linh:

- Anh có còn giữ chiếc chuông của tên đạo sĩ lúc trước không?

Tòng Linh cất giọng trầm trầm nói:

- Vẫn còn ở đây, nhưng mà lần trước tôi đã sử dụng qua mà không có tác dụng. Hấn là phải cần tên đạo sĩ kia dùng mới được...

Vũ Minh cũng gật đầu, hấn lại suy nghĩ. Phải rồi, nếu chiếc chuông kia mà có tác dụng, lần trước đã không có nhiều người như thế bị thương, ngay cả Liễu Bảo Trang cũng không vấn đề gì. Ở cái chuông này hấn là tên Hà Quang kia đã tế luyện qua khiến cho người khác không thể sử dụng.

Giống như ở Đông Á Đại Lục, nếu một vật là chí bảo đã trích huyết nhận chủ. Sau này bất cứ ai cho dù nắm trong tay nó đi chăng nữa, cũng không thể phát ra uy lực thật sự như chủ nhân của vật đó. Chiếc chuông của Hà Quang đạo trưởng xem ra tương tự đều như vậy.

Vũ Minh lại nói:

- Tạm thời anh cứ đưa cho tôi chiếc chuông ấy!

Tòng Linh gật đầu, liền lôi từ trong túi quần ra chiếc chuông nhỏ, rồi ném về phía Vũ Minh. Vũ Minh bắt lấy chiếc chuông, quan sát thật kỹ rồi tự nhủ:

- Nếu có cơ hội sẽ nghiên cứu qua một chút xem có thể phá bỏ đạo cấm chế mà Hà Quang để lại hay không!

Vũ Minh cất chiếc chuông kia đi sau đó nhanh chóng tiến vào bên trong động thân Bả điện. Tòng Linh cũng vội vã đi theo sau, còn tiếp tục không ngừng cảnh giác sợ Ngân thi bất chợt công kích.

Vũ Minh đối với con đường này đã đi qua hai lần, quá quen thuộc. Hấn nhanh chóng vượt qua bức tượng thiếu nữ, đối diện là lối mòn và tràn hàng đi sâu vào trong ngọn Sam.

Tòng Linh đi theo phía sau đều dương đôi mắt lăm lăm nhìn nơi này, một tay Tòng Linh cầm khẩu súng săn Crossman, một tay lại cầm chiếc đèn pin không ngừng rọi chiếu soi đường phía trước.

Vũ Minh dần tăng tốc độ hối thúc Tòng Linh phía sau:

- Nhanh lên, tôi chỉ còn ba tiếng để cứu Bảo Trang, chậm nữa cô ấy sẽ rất nguy kịch!

Tòng Linh gật đầu nói:

- Tôi biết rồi! Anh cứ đi trước tôi nhất định sẽ theo kịp...

Vũ Minh cũng gật đầu rồi vận thượng thể võ công chạy nhanh như bay. Tòng Linh thấy Vũ Minh chạy nhanh như vậy cũng thấy hơi chùn chân một chút, nhưng mà Tòng Linh từ nhỏ đã vào rừng núi săn bắt cùng cha, thể lực tương đối tốt. Cho nên tốc độ chạy dù kém Vũ Minh một chút nhưng cũng không bỏ quá xa hẳn.

Vũ Minh cùng Tòng Linh cứ như vậy chạy rất lâu trong lối mòn hang động dẫn từ Thần Bà Điện. Cuối cùng cả hai chạm một lối ngã rẽ, ở đây lại có thêm rất nhiều lối ngã rẽ về nhiều phía. Tòng Linh vừa bắt kịp, lại thấy Vũ Minh hơi phân vân trước mấy lối ngã rẽ liền nói:

- Theo tôi thiết nghĩ chúng ta nên đi lối bên phải, bởi vì theo phong tục người núi này, phía bên trái đều đặt đồ vật tuần táng cho người chết. Phía bên phải mới đúng là để chôn xác, nếu thứ thuốc kia mà anh nói mọc ở quan tài đá, hẳn là phải đi bên phải.

Vũ Minh nghe qua lời này cũng gật đầu, hẳn cũng đã thử xác định qua phương hướng của Tử Sắc Hoa bằng cách vận vòng chu thiên, nhưng mà trong này khí tức Tử Sắc Hoa quá đậm, căn bản chỗ nào cũng giống chỗ nào nên khó mà nhận ra được lối đi, thật không ngờ Tử Sắc Hoa này lại nặng tà khí đến vậy.

Vũ Minh nói:

- Vậy chúng ta đi bên phải!

Tòng Linh gật đầu một cái, tiếp theo cả hai lựa chọn lối rẽ bên phải bắt đầu chạy một mạch.

Vũ Minh càng đi càng thấy đầu óc mụ mị, thuộc tính của Tử Sắc Hoa này ảnh hưởng đến tâm trí của tu luyện đạo nhân rất nặng, với tình trạng này Vũ Minh khó mà biết được liệu khi đến gần Tử Sắc Hoa hẳn còn có thể hái nổi nó hay không, cũng may luôn có Tòng Linh đi theo cùng, nếu hẳn không thể hái được, Tòng Linh là người thường, nhất định có thể.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nhân giai chi hỏa (1)

- Kia rồi!

Tòng Linh chợt hô lên một tiếng, rọi đèn pin về phía trước như để thông báo cho Vũ Minh.

Vũ Minh cũng đã nhìn thấy được, phía trước là một tấm cửa đá lớn, tấm cửa đá này nhìn qua không ngờ thật sự rất giống với tấm cửa đá mà ban chiều Vũ Minh phá ở trong hang động dưới khe núi. Cánh cửa đá này hoa văn màu sắc, rồi chữ ký tự điêu khắc trên đó đều giống với cánh cửa đá kia hoàn toàn, giống đến như hai giọt nước.

Vũ Minh đặt tay lên cảm tính toán, nếu không phải hẳn quá đa nghi, nhất định cánh cửa đá này với cánh cửa đá ở hang động dưới lòng đất đều là cùng một người tạo nên. Người này rất có thể là người đã tạo nên cả truyền thuyết thần bà điện. Tuy nghĩ là một người, nhưng Vũ Minh cũng không chắc chắn, nếu dựa theo truyền thuyết thần bà điện thì có thể là cả một tộc người sẽ hợp lý hơn.

Trong đầu Vũ Minh lóe lên một câu hỏi, tộc người này rốt cục có mục đích gì? Có phải thật sự là để trấn áp ác ma giống như trong truyền thuyết kia hay không? Nếu là như vậy tại sao họ lại tạo nên một cái di tích tháp đá cùng lũ linh hồn bị nhốt, điều này có vẻ như không liên quan với nhau cho lắm. Suy cho cùng để trả lời được những câu hỏi này, Vũ Minh cuối cùng cũng sẽ cùng chung mục đích với việc đi hái Tử Sắc Hoa, đều phải đi vào phía bên trong. Bên trong kia thực sự có những gì đang chờ đợi? Nguy hiểm gian nan hay là cơ may?

Vũ Minh chợt nắm chặt trong tay miếng ngọc lục bảo, rồi ngẩng đầu lên nhìn vào cửa đá đầy tính toán.

Tòng Linh thì mon men theo mép vách đá sờ xoạng liên tục, hình như Tòng Linh đang có ý định muốn tìm cơ quan để mở ra cánh cửa đá này.

Vũ Minh cũng có chung một suy nghĩ như vậy, đừng nghĩ lúc trước hắn đập vào đá như điên là có nghĩa hẳn có thể phá núi phá đá một cách đơn giản. Vừa rồi trong lúc xung động, Vũ Minh đồng thời đã tự làm hắn bị thương, bây giờ khớp tay của hắn đều đã sưng phù. Nhìn qua mu bàn tay đều đã sưng to lên trông giống như một quả táo.

Vũ Minh nắm chặt bàn tay bình tĩnh quan sát vách đá, cùng với Tòng Linh tìm cách mở cánh cửa đá này. Nếu thực sự không tìm được cơ quan, có lẽ hẳn với Tòng Linh lại phải chạy ngược trở ra đem theo cái đỉnh lúc trước Vũ Minh mang về, rồi dùng chiếc đỉnh đó mà phá cánh cửa này mới xong.

Nhưng mà trời không phụ lòng người, Tòng Linh chợt reo lên hưng phấn nói:

- Thấy rồi!

Vũ Minh chợt chạy đến bên cạnh Tòng Linh, nhìn thấy theo hướng tay Tòng Linh chỉ xuống dưới chân là một cái hố lõm sẫm màu. Bên dưới đều có mấy chữ cổ tự loằng ngoằng như chữ Phạn. Vũ Minh không hiểu ý nghĩa mấy chữ này liền hỏi:

- Nó rốt cuộc viết cái gì vậy?

Tòng Linh nói:

- Đây là chữ Thái cổ, tôi được người lớn tuổi trong bản có chỉ qua vài lần, nên đọc được hết cả. Trên đó ghi rằng muốn mở được cánh cửa này thì phải nhỏ máu tươi vào mới được!

Vũ Minh nghe xong liền lập tức đưa ngón tay lên cắn đầu ngón tay. Một dòng máu tươi âm ỉm mằn mặn chảy ra, Vũ Minh nhỏ từng giọt máu vào chỗ cái hố lõm kia.

Lạch cạch!

Kịch!

Ngay khi Vũ Minh vừa nhỏ máu, cánh cửa đá phía sau lưng hai người bọn họ đã lập tức suy chuyển. Tiếp đến là một lớp bụi bặm cuốn lên khiến toàn bộ không gian đều bụi mù mịt.

Tòng Linh cùng Vũ Minh phải liên tục lấy tay quạt cho bụi không bay vào mắt.

Chớp mắt, khi bụi vừa tan đi, cánh cửa đá sừng sững lúc trước đã mở ra. Một khung cảnh mới hiện ra, một chiếc quan tài bằng đá bên trên có treo xương động vật chết kết thành một loại hình thù rất kỳ lạ. Một lối mòn khác xuất hiện sau căn phòng chứa cỗ quan tài đá mà không biết rằng nó dẫn đi về đâu.

Chợt lúc này đầu óc Vũ Minh trở nên mơ hồ, hần kinh sợ hét lên:

- Từ Sắc Hoa thực sự ở chỗ này!

Tòng Linh nhìn thấy Vũ Minh như vậy thì liền kêu lên hỏi:

- Vũ Minh! Cậu rốt cuộc bị làm sao vậy?

Vũ Minh lắc đầu, bặm môi tái nhợt nói:

- Nhanh, bên trong quan tài đó có một loài hoa, trước hết phải hái cho bằng được nó. Tôi bị loài hoa này ảnh hưởng, tạm thời anh cứ hiểu rằng tôi bị dị ứng rất nặng với nó nên không thể đến gần!

Vũ Minh thờ gập vừa chỉ tay, vừa nói. Tòng Linh như đã hiểu ra mọi chuyện, liền xách dao mèo chạy vụt vào bên trong căn phòng. Tòng Linh nhanh chóng dùng dao mèo lia vào mép hờ của nắp quan tài, cạy nắp quan tài lên.

Kịch!

Nhưng mà cỗ quan tài này bằng đá cho nên rất nặng, Tòng Linh dù gắng sức thế nào cũng không thể cạy nổi nắp quan tài đá, liền lắc đầu thất vọng nói:

- Không được rồi Vũ Minh, nó quá nặng!

Vũ Minh gắng sức cố mở mắt, dù mắt của hắn lúc này đều hoa cả lên. Hắn cũng không biết tại sao loài Từ Sắc Hoa này lại có sự ảnh hưởng nặng nề đến tu luyện đạo nhân như vậy. Chắc hẳn là phải có một lý do nào đó, nếu Vũ Minh không tìm được ra lý do này và khắc chế nó, với sức lực của một mình Tòng Linh, nhất định sẽ không bao giờ có thể cạy được nắp quan tài kia.

Nhưng mà trong lúc Vũ Minh đang mơ hồ lảng lảng, đầu óc đều mụ mị. Một âm thanh quen thuộc chợt quét đến, đầu óc mụ mị của hắn bỗng được cứu vãn trong con nước sôi lửa bỏng.

Chít chít!

...

- Cái gì?

Vũ Minh thốt lên, không tin vào tai mình.

Trên đầu hắn lúc này lại là một con vật vô cùng đáng ghét mà hắn không muốn nghĩ tới. Con vật mà hắn muôn đời đều không muốn gặp lại một lần nữa...

Con Dơi Quỷ đáng ghét trong tháp đá dưới hang động của khe núi.

- Tại sao? Mày...

Vũ Minh bật thốt, lời nói lên không hết câu.

Con Dơi Quỷ lộ ánh mắt trêu tức Vũ Minh, kêu lên những tiếng chít chít đầy sáng khoái.

Tông Linh vừa nhìn thấy con Dơi Quỷ liền lấp bắp than:

- Trời đất quỷ thần ơi!

Tông Linh nhìn thấy con vật này, không ngờ lại quỷ sụp xuống đất lay lia lịa.

Vũ Minh thấy Tông Linh có hành động kỳ lạ như vậy thì liền hỏi:

- Tông Linh, cậu sao vậy?

Tông Linh sụp liền tục, con Dơi Quỷ bỗng tỏ ra thích trí lại kêu lên những tiếng chít chít đầy hưng phấn.

Tông Linh sụp một lúc lâu mới ngừng lại, rồi nhìn Vũ Minh mà nói:

- Trong tích cổ của người Thái chúng tôi, con Dơi này một khi xuất hiện chính là hung vật là điềm báo có ác ma trời dậy. Trong làng bản đều sẽ có người chết, cha tôi đã từng dặn tôi rất kĩ điều này. Nếu thấy có con Dơi như thể này xuất hiện thì phải làm mọi cách cho nó hài lòng, bằng không sẽ phải vạ...

Vũ Minh chợt cười khanh khách sáng khoái, nổi bực dọc lo âu trong lòng hần đường như đã bớt đi phần nào. Hắn nói:

- Tông Linh, cậu thật là mê tín quá, nếu không phải từng đi chung với cậu rất lâu rồi. Tôi sẽ phải nghĩ rằng thần kinh cậu hơi có vấn đề...

Vũ Minh cười nhe nhon, Tông Linh cũng hơi thẫn thờ. Một lúc, Vũ Minh lại chỉ vào con Dơi Quỷ rồi nói:

- Con Lợn đáng ghét này nếu cũng là hung vật, tôi sẽ nướng thịt nó lên ăn để trừ họa cho làng bản của cậu ngay!

Con Dơi Quỷ nghe Vũ Minh châm chọc mình như vậy, liền xùng cồ kêu lên những tiếng chít chít đầy thô bạo.

Vũ Minh thấy như vậy, lại quát:

- Im mau, nhìn thấy mày là tao lại thấy đáng ghét, tại sao mày lại tiếp tục đi theo tao nữa vậy?

Con Dơi Quỷ vẫn còn hơi phẫn nộ, nhưng cũng biểu hiện qua ánh mắt đen láy của nó rằng nó vừa mới ăn no xong.

Vũ Minh hơi giật mình, không hiểu sao mỗi lần hắn nhìn vào mắt đen của con Dơi Quỷ này lại hiểu hết những lời nó muốn nói, thật kỳ lạ.

Vũ Minh liền nói:

- Ý mày là từ giờ mày sẽ đi theo tao sao? Không được, cút, nhìn mày tao thấy phát tởm...

Con Dơi Quỷ nghe thấy lời này của Vũ Minh lại rít lên như vừa bị chọc vào chỗ ngứa:

- Chít chít!

Vũ Minh nghe hai tiếng này đều không hiểu, lắc đầu xua tay nói:

- Không hiểu mày nói gì, nhưng nếu mày đã giúp đỡ tao lúc nãy thì xem như tao cảm ơn. Còn bây giờ thì đi đi...

Con Dơi Quỷ nghe đến đây liền tỏ ra hơi thất vọng, nó quay đầu lại bay đi mất dạng. Nhưng mà con Dơi Quỷ vừa bay đi mất, Vũ Minh lại lập tức cảm thấy cổ áp lực nặng nề của Từ Sắc Hoa bao chum xuống.

- Không ổn rồi!

Vũ Minh lại kinh sợ kêu lên, ngay lập tức hần ngoái đầu về phía con Dơi Quỷ khôn nạn vừa mới bay mất gần lên:

- Con súc sinh, mau quay lại đây, mày giỏi lắm!

Lập tức lại có những âm thanh chít chít vang lên, con Dơi Quỷ lại xuất hiện. Trên mắt nó một vẻ cợt nhả trêu tức Vũ Minh buông xuống.

Vũ Minh không hiểu tại sao con Dơi này xuất hiện ở đây lại làm cho hắn thoát khỏi hoàn toàn áp chế của Từ Sắc Hoa. Nhưng mà như vậy là con Dơi Quỷ này xuất hiện ở đây đều có lý do. Chính hắn cũng không muốn cưỡng cầu, hắn đành phải tiếp tục chấp nhận sự hiện diện đáng ghét của nó. Hon

nữa, nếu muốn hái được Tử Sắc Hoa để cho Liễu Bảo Trang có thể cải tử hoàn sinh, thì xem ra không có sự hiện diện của con vật đáng ghét này thì không được rồi.

Vũ Minh cẩn thận đứng dậy, hần hơi vươn bàn tay giơ lên trời, cảm thấy thật sự đúng là áp chế đều đã biến mất. Không những vậy, đầu óc của hắn lúc này không còn mụ mị nữa mà lại hoàn toàn tỉnh táo, ngay cả suy nghĩ những quyết định cũng có cảm giác chính xác hơn.

Vũ Minh nhìn vào nắp quan tài, rồi lại nhìn thấy Tông Linh đang ngồi sụp ở dưới đất, nói:

- Tông Linh, đi với tôi cạy nắp quan tài kia một chút.

Rồi Vũ Minh lại hơi hất ánh mắt qua phía con Dơi Quý nói với Tông Linh:

- Còn về con Dơi này thì cậu không cần phải lo lắng, nếu nó có gây ra tai họa gì cho làng bản của cậu, chính tôi sẽ là người không tha cho nó đầu tiên.

Con Dơi Quý lần đầu tiên được Vũ Minh thừa nhận mình là Dơi liền cảm thấy thỏa mãn gật đầu lia lịa. Tông Linh tới đây thì cũng hơi yên tâm một chút, tuy nhiên vẫn nhìn con Dơi Quý bằng ánh mắt dè chừng, rồi hơi run mà đứng dậy.

Tông Linh theo chân Vũ Minh bước vào trong căn phòng có quan tài đá. Tông Linh dùng lưỡi dao mèo lia vào khe hở giữa nắp quan tài và quan tài rồi bẩy lên. Vũ Minh lập tức vận Chân nguyên trong cơ thể trào lên, dồn hết sức bàn tay bẻ nắp quan tài ném tung ra ngoài.

Bình!

Quan tài bằng đá chạm xuống mặt đất vang lên âm thanh trầm trầm đục đục. Khói bụi xung quanh căn phòng đá đều bay tứ tung khiến khung cảnh khó nhìn. Trong làn khói bụi, Vũ Minh giục Tông Linh:

- Nhanh, cậu xem bên trong có thứ nào như loài hoa hay không? Chúng ta phải hái thứ đó rồi mau chóng đóng nắp quan tài lại!

Vũ Minh vẫn hơi e sợ Tử Sắc Hoa, vì sợ hồng chuyện nên vẫn muốn Tông Linh lấy giúp mình. Hắn muốn lấy xong Tử Sắc Hoa rồi đập lại nắp quan tài ngay vì sợ cái xác trong quan tài là cương thi. Nếu đó là cương thi, bất cứ lúc nào nó cũng có thể tỉnh lại, lúc đó rất nguy hiểm. Mặc dù Vũ Minh còn có miếng ngọc lục bảo, miếng ngọc này hình như có thể khắc chế được cương thi, nhưng mà hắn vẫn muốn hạn chế tối đa những nguy hiểm không cần thiết.

Tông Linh gấp người vào trong quan tài mò mẫm, cũng hơi sợ hãi nên run rẩy không như lúc bình thường. Chợt Tông Linh reo lên:

- Thấy rồi!

Vũ Minh lập tức kêu:

- Mau hái nó ra ngoài để tôi lại đập nắp quan tài.

Lịch kịch!

Vũ Minh bê luôn nắp quan tài đá lên sẵn sàng, chỉ chờ Tông Linh hái xong Tử Sắc Hoa là hắn sẽ đập ngay nắp quan tài lại.

Tông Linh hành động rất nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã hái ra một khóm hoa. Nhìn qua có màu tím nhạt, không mùi không vị, có hình thù như những cái nấm mọc thêm cánh hoa hồng.

Vũ Minh không vội, chậm chậm đặt nắp quan tài đá vào chỗ cũ thật cẩn thận. Tông Linh hái xong Tử Sắc Hoa liền ném nó vào một cái túi vải rồi nhìn Vũ Minh nói:

- Vũ Minh, tôi đã hái hoa xong rồi! Chúng ta đi được chưa?

Vũ Minh gật đầu nói:

- Được rồi, chúng ta nhanh chóng trở về để tôi nghĩ cách cứu Bảo Trang. Chỉ còn thiếu một thứ nữa thôi...

Vũ Minh cất bước mở đầu rời khỏi căn phòng có quan tài đá, phía sau một người một thú cũng đi theo cùng.

Ra đến cửa động Thần Bà, Vũ Minh dừng lại một chút chờ một người một Dơi kia xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Nhân giai chi hỏa (2)

Một lát sau, con Dơi Quỷ cùng Tông Linh đều đã ở trước mặt hắn. Vũ Minh chợt nhìn con Dơi Quỷ rồi nói:

- Mày có biết chỗ nào có loại lửa nào rất nóng không? Nóng đến mức chưa đến gần mà đã làm gỗ đá tan chảy?

Vũ Minh nói xong liền diễn tả bộ dạng éo lá như bị lửa thiêu rụi để cho con Dơi hiểu. Hắn nghĩ con Dơi này hẳn là sẽ biết điều hắn muốn nói, bởi vì qua mấy lần ở chung với nó. Vũ Minh phát hiện con Dơi này biết rất nhiều, lần này ở trong căn phòng quan tài đá, nó cũng đã giúp Vũ Minh một lần.

Vũ Minh nếu muốn luyện chế Đoạn Cơ Đan để giúp Liễu Bảo Trang bài trừ thi độc thì cần phải có một cái đỉnh, một vài loại nguyên liệu, trình độ linh hồn đạt đến một mức nhất định. Còn thứ cuối cùng mà bất cứ Luyện Đan Sư nào cũng cần đó chính là mỗi lửa.

Những thứ kia vô hình trung Vũ Minh đều đã có đầy đủ, duy chỉ còn cần một mỗi lửa để có thể luyện đan. Mỗi lửa này ít nhất cũng cần phải là Nhân Giai Chi Hỏa trung cấp.

Con Dơi nhìn qua Vũ Minh rồi gật gật đầu. Vũ Minh thấy vậy liền mừng rỡ nói:

- Tốt lắm, mau dẫn tao đến chỗ đó!

Con Dơi Quỷ chỉ lắc đầu, trên mắt đen của nó chợt nói rằng nơi đó rất nguy hiểm.

Vũ Minh không quan tâm đến điều ấy, nói:

- Phải rồi, nhất chết, nếu mày không đi thì chỉ cho tao là được rồi. Đầu cần mày phải đi cùng...

Vũ Minh châm chọc nó, hắn nghĩ con Dơi này rất sĩ diện, không chừng chọc tức nó có thể có tác dụng.

Quả đúng như Vũ Minh nghĩ, con Dơi Quỷ nghe đến đây liền nổi xung. Hùng hổ vỗ cánh bay mạnh bạo về một hướng.

Nhanh như chớp Vũ Minh liền đuổi theo con Dơi Quỷ, trước khi đi còn vụng lại một câu cho Tông Linh:

- Cậu nhanh trở về gọi người lấp lại cái cửa hang rồi chờ tôi, cất kĩ khóm hoa kia đi.

Tông Linh tuy không hiểu Vũ Minh lại tiếp tục muốn đi đâu, nhưng mà cũng đại ý hiểu được là cần phải lấp lại cửa động, vì Vũ Minh sợ ngộ nhỡ con Ngăn thi kia quay lại thì cả đoàn khảo cổ sẽ lại gặp nguy hiểm.

Vũ Minh vừa đi khuất bóng, Tông Linh cũng mau chóng kêu gọi những người phu vác bê những tảng đá lấp lại cửa động một cách chắc chắn. Tông Linh còn hỏi qua xem trong lúc bọn họ vào bên trong, con Ngăn thi còn có quay trở lại lần nào nữa không. Đám phu vác đều lắc đầu trả lời là không, bởi vì khoảng thời gian Vũ Minh cùng Tông Linh rời đi, tính ra cũng rất ngắn, cho nên Ngăn thi kia hẳn là cũng chưa làm được điều gì nguy hiểm.

Vũ Minh cùng con Dơi Quỷ rời khỏi phạm vi thần bà điện, con Dơi Quỷ bay với tốc độ rất nhanh. Vũ Minh thầm cười trong lòng, con Dơi này đúng thật là sĩ diện. Ngày thường đều tỏ ra rất lười biếng, nhưng mà khi chọc vào sĩ diện của nó thì nó liền dựng lông mao lên. Với tốc độ bay của nó hiện giờ, Vũ Minh đoán là phải đến tầm chín mươi ki lô mét trên một giờ, nhanh hơn cả một chiếc xe máy năm mươi phân khối chạy cực tốc.

Nó nghĩ khi nó bay như vậy thì sẽ nhanh chóng bỏ xa Vũ Minh, rồi nó sẽ có dịp cười cợt mà chế diễu hắn. Nhưng mà nó đã lầm, Vũ Minh sao có thể chịu thua một con Dơi cho được. Hắn dựa vào thượng thể vô cộng, tận dụng lợi thế địa hình của rừng núi, nhảy qua lại trên các cành cây tạo ra sức bật rất lớn. Vận tốc tối đa của hắn cũng lên đến chín mươi ki lô mét trên giờ, nhanh một cách kinh khủng. Mặc dù Vũ Minh chưa từng chạy nhanh thế này từ khi xuyên việt, nhưng mà dựa vào kinh nghiệm kiếp trước hắn đạt đến Thượng đạo học, cộng thêm là đệ tử Phong Ngọc Kiếm Phái cho nên được rèn luyện rất kĩ. Thể lực dễ chạy với tốc độ chín mươi ki lô mét trên một giờ này tính ra vẫn không thể làm khó được hắn. Hơn nữa, hắn nhắm tính rằng hắn còn có thể chạy nhanh hơn như thế này nếu như tu vi của hắn không quá thấp, với cấp bậc chỉ là hạ cấp đạo học.

Trong lúc cực lực chạy theo con Dơi Quỷ, vô tình Vũ Minh cảm thấy cơ thể hắn dường như có điều gì đó biến đổi rất lớn. Hắn vội vận một vòng chu thiên kiểm tra tình trạng cơ thể...

Vụt!

Chớp mắt con Dơi Quỷ bay qua đầu hắn, còn Vũ Minh, đột nhiên hắn lại ngừng lại không tiếp tục đuổi theo con Dơi. Hắn vội vã ngồi xuống, khoanh chân đã tọa ngay trên chính ngọn cây hắn vừa mới đáp.

Vũ Minh lấy từ trong túi quần ra hai viên Linh Thạch cuối cùng còn lại, sau đó đặt ngay ngắn vào trong lòng bàn tay. Hai mắt hắn chăm chăm nhắm nghiền lại, hắn vận một vòng chu thiên từ từ bắt đầu tại Đan Điền lên đến Khí Hải, rồi đến huyết Nhâm Đốc lại vận ngược vòng chu thiên trở lại. Cứ như vậy tuần tự đi lại không biết bao nhiêu lần.

Trong lòng bàn tay hắn, hai viên Linh Thạch không ngừng phát sáng. Chớp mắt, quanh người Vũ Minh có một luồng khí lưu nhàn nhạt cuộn cuộn bốc lên. Vũ Minh không nhanh không chậm, vẫn tiếp tục vận vòng chu thiên không bỏ sót một đại mạch nào. Thậm chí ngay cả tiểu mạch cũng đều vận vòng chu thiên ghé qua, để đưa dòng Linh Khí nồng đậm khai mở.

Bùng!

Dòng khí lưu quanh thân Vũ Minh chợt nổ mạnh, hấn hưng phấn kích động càng bóp chặt hai miếng Linh Thạch trong tay.

Linh Khí sau khi tiến vào cơ thể Vũ Minh giống như những người thợ mỏ chăm chỉ, chậm rãi khai mở các kinh mạch. Nếu như lúc trước trong cơ thể Vũ Minh chỉ có những nhánh kinh mạch chính tựa như những dòng sông lớn, thì bây giờ những lối thông ra những ngã rẽ lớn trong kinh mạch của cơ thể, lại liên tục xuất hiện thêm những nhánh nhỏ đổ về dòng sông lớn kia, tạo nên một hệ thống kinh mạch vô cùng phức tạp. Lâu dần, có đến cả hàng chục hàng trăm những mớ kinh mạch như vậy xuất hiện. Đến cuối cùng, đột nhiên một cái kinh mạch nhỏ vô tình lại mở rộng, cái kinh mạch nhỏ này không ngờ sau đó có thể sánh ngang được với các kinh mạch lớn có sẵn, nghiễm nhiên mở ra một nhánh mới đại mạch.

Ừng!

Luồng khí lưu bao quanh thân Vũ Minh chợt nổ mạnh rồi biến mất, Vũ Minh chậm rãi mở mắt ra. Trong tay hấn hai viên Linh Thạch cỡ hòn sỏi đã hóa thành tro đen. Vũ Minh chậm chậm mở lòng bàn tay ra, đám tro đen kia lập tức bị gió thổi bay vào không trung.

Vũ Minh cố kiềm nén cổ kích động, nhàn nhạt nói:

- Cuối cùng cũng đã tiến vào Trung cấp đạo học, nếu cứ như vậy không lâu nữa có thể trở về tu vi như cũ, đến lúc đó ta sẽ tìm kiếm con đường trở về Đông Á Đại Lục trả thù diệt môn, nhất định sẽ có!

Vũ Minh nói đến đây trong mắt ánh lên tia lạnh lùng khó tả. Hấn đột nhiên lại nhớ tới quang cảnh Phong Ngọc Kiếm Phái kiếp trước bị tàn sát, bọn sát thủ truy diệt đệ tử Phong Ngọc Kiếm Phái đều không chừa một người. Nam đệ tử thì bị giết một cách dã man, bọn chúng đều chặt đầu rồi moi ruột. Nữ đệ tử thì đều bị bọn chúng thay nhau làm nhục, cuối cùng thống khổ không thể chịu nổi phải cắn lưỡi tự sát.

Vũ Minh nhớ lại kiếp trước hấn cũng có một ý trung nhân, là nữ đệ tử của Nguyệt đình. Nguyệt đình là một chi quán hội của Phong Ngọc Kiếm Phái, hấn cùng với vị nữ đệ tử này tính ra chỉ có gặp qua hai lần, nhưng mà qua hai lần đó hai người đều ấn tượng với nhau rất sâu sắc. Nữ đệ tử kia cũng cảm mến hấn vô cùng, nếu không xảy ra vụ thảm sát diệt môn năm đó. Vũ Minh còn tính đến chuyện cùng với nữ đệ tử kia tiến hành song tu, trở thành đạo lữ tu hành.

Nhưng mà hết thảy đều biến mất, trong ngày diệt môn, hấn cũng chỉ nghe thấy tin tức rằng đệ tử của Nguyệt đình đều đã bị kẻ thù làm nhục, tất cả đều bị bán vào kĩ viện giám sát chặt chẽ. Vũ Minh còn định sẽ lên đường để cứu nàng, nhưng mà không ngờ cuối cùng chính hấn cũng không tránh khỏi đại nạn, cuối cùng tức cười ngã xuống núi chết mà xuyên việt đến đây.

Hồi lâu, con Dơi Quỷ không thấy bóng dáng Vũ Minh bám theo, nó liền cảm thấy thích thú vì nghĩ rằng mình đã thắng, nó ngừng vỗ cánh bay nhanh, quay đầu bay trở lại. Nhưng mà không lâu sau khi nó vừa vỗ cánh quay ngược lại, đã thấy Vũ Minh nhanh như chớp xuất hiện trước mặt nó.

Vụt!

Vũ Minh nhàn nhạt nói:

- Còn không mau dẫn đường đi, mày còn muốn quay lại đây làm gì?

Con Dơi Quỷ hơi ngạc nhiên, bực dọc, lại vỗ cánh một lần nữa bay về hướng cũ. Nó thầm nghĩ, rõ ràng đã thấy Vũ Minh rút lại phía sau rất xa, chớp mắt bây giờ đã xuất hiện ở đây, điều này thật khó hiểu.

Vũ Minh thì trong bụng cười thầm. Chính hấn cũng không ngờ được, ở Đông Á Đại Lục, tính ra nếu ở tu vi Trung Đạo Học chỉ có thể chạy tối đa hai trăm dặm, tương đương một trăm ki lô mét vuông có lẽ. Nhưng mà bây giờ chính hấn lại có thể chạy tối đa với vận tốc một trăm hai mươi ki lô mét trên giờ, nhanh hơn một phần ba lần con Dơi đáng ghét kia. Chính vì vậy, cho nên khi con Dơi Quỷ đã bỏ rơi hấn khá xa, cộng thêm khoảng thời gian Vũ Minh ngồi yên đã tọa, Vũ Minh vẫn có thể đuổi kịp con Dơi trong sát na.

Bây giờ tu vi hấn đã tăng lên một bậc, hấn có thể thông dong bám theo con Dơi không hề mệt mỏi. Thậm chí còn rất rảnh rang thử nghiệm lũ Chân nguyên với tu vi mới.

Chính hấn cũng không thể ngờ rằng, sau một lần chạy bộ như vậy lại có thể kích thích đã thông kinh mạch, cuối cùng vượt cấp một cách dễ dàng.

Tính ra, nếu Vũ Minh muốn đạt đến cấp bậc Trung Đạo Học này, với điều kiện có hai viên Linh Thạch kia, nếu thuận lợi không có gì bất chắc, hấn từ tốn tu luyện, cũng phải mất ba bốn tháng thời gian, thậm chí là một năm mới có thể tiến giai vào tu vi Trung Đạo Học.

Từ cấp bậc Nhập Đạo Học, tiến vào Hạ Đạo Học tương đối dễ dàng, nhưng mà càng đi về sau, tu vi muốn tiến giai khó càng thêm khó. Vũ Minh ban đầu cũng chỉ xác định, có thể lấy lại được tu vi như là kiếp trước đã là may mắn, bởi vì thế giới địa cầu này khả năng tu luyện được thực sự quá thấp. Nồng độ Linh Khí có trong không khí gần như bằng không, nhưng mà may mắn rằng lần này hấn đi vào dãy Hoàng Liên Sơn này. Phát hiện ra vô số bí mật, thế giới địa cầu này còn bí ẩn hơn là hấn tưởng tượng.

Tính ra, nơi này điều kiện tu luyện không tốt, nhưng mà lại cất giấu vô số kho báu. Giống như ở Đông Á Đại Lục, hấn có thể kiếm tiền một cách dễ dàng, nhưng mà lại chỉ có thể kiếm tiền một ít, không nhiều, chỉ đủ tiêu. Nhưng mà ở Địa Cầu này, hấn không nhìn thấy chỗ nào để kiếm tiền nhưng lại có thể vô tình tìm thấy những món kho báu rất lớn, trở nên giàu có vô cùng nhanh chóng. Kho báu này không phải là bày ra trước mắt, mà cần phải có cơ may. Tính ra việc tu luyện tuy gặp khó khăn bất chắc, nhưng mà không phải là không thể. Nếu mà ở Địa Cầu này anh không thể tu luyện được, thì cả đời sẽ dậm chân tại chỗ, còn một khi anh có thể tu luyện được, anh lập tức sẽ trở thành một tên hào cường. Thậm chí so sánh với thời gian tu luyện ở Đông Á

Đại Lục, tính ra còn nhanh hơn gấp mười, gấp trăm lần. Đây giống như việc Vũ Minh vô tình xuyên việt vào thế giới Địa Cầu này, mặc định hắn sẽ phải là người săn tìm kho báu vậy, rất gian nan, nhưng đãi ngộ lại cực kỳ lớn.

Vũ Minh vận luồng Chân nguyên trong cơ thể, đã thấy Chân nguyên trong cơ thể hắn cuộn cuộn gấp mười lần.

Vũ Minh cẩn thận kiểm tra luồng Chân nguyên trong cơ thể một lần nữa, vẫn không tin nổi vào chính mình. So với luồng Chân nguyên ở Đông Á Đại Lục khi hắn cùng cấp bậc, không ngờ đã cao hơn gấp bảy lần. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Vũ Minh kinh ngạc tự hỏi như vậy. Đầu tiên là tốc độ chạy bộ cực tốc của hắn tăng thêm hai mươi ki lô mét. Bây giờ là số lượng Chân nguyên trong cơ thể hắn cô đọng nhiều hơn bảy lần.

Tính ra ở Đông Á Đại Lục, quá trình của một tu luyện đạo nhân bắt đầu từ Nhập Đạo Học. Tại cấp bậc Nhập Đạo Học này, tu luyện đạo nhân đều không có bất cứ tia Chân nguyên nào, chỉ đơn giản là khỏe hơn người bình thường, bắt đầu đặt nền móng, có tố chất để có thể tu luyện đạo thuật.

Tiến vào cấp bậc Hạ Đạo Học, tu luyện đạo nhân bắt đầu lần đầu tiên xuất hiện thứ gọi là Chân nguyên kia. Chân nguyên có tác dụng vô cùng lớn, không chỉ có thể chữa trị thương tổn cho cơ thể, mà lại có thể dùng làm lực lượng vô hình bọc quanh thân thể xua tan những loại chướng khí bất lợi, ví dụ như ám khí, hỏa khí, băng khí, địa khí...vv

Tóm lại, khi một tu luyện đạo nhân có xuất hiện Chân nguyên chỉ có trăm điểm lợi chứ không có điểm hại. Chân nguyên càng lên tu vi cao càng quan trọng, nó tương tự như nội công được dùng trong võ gia vậy. Chỉ có điều Chân nguyên này là do Linh Khí thiên địa tôi luyện mà thành, tích tụ trong cơ thể tu luyện đạo nhân. Nếu không có Linh Khí, Chân nguyên cũng tự khắc cạn kiệt.

Tiến vào cấp bậc Trung Đạo Học, Chân nguyên của tu luyện đạo nhân sẽ cô đọng gấp ba lần. Chân nguyên cô đọng có tác dụng gì? Đó chính là không những khả năng hộ vệ công kích rồi tự chữa thương, mọi thứ, tất cả đều tăng lên gấp ba lần hiệu dụng.

Nhưng mà chính Vũ Minh cũng cảm thấy kỳ lạ với cơ thể của hắn. Chân nguyên kia trong cơ thể, không nghi ngờ gì đã cô đọng gấp mười lần.

Mà Chân nguyên cô đọng gấp mười lần, điều này đồng nghĩa với việc Chân nguyên của hắn có thể sánh ngang với cấp bậc của một Thượng đạo học cảnh giới.

Vậy Chân nguyên của hắn đã đạt ngang với cấp bậc của một Thượng đạo học cảnh giới, tại sao hắn lại không dám khẳng định mình đã bước vào cảnh giới Thượng đạo học?

Bởi vì, Vũ Minh đã kiểm tra qua tình trạng của hắn. Trong cơ thể của tu luyện đạo nhân có cả thấy ba cái đại mạch, tương đương với ba dòng kinh mạch lớn chảy đều. Lên đến Trung Đạo Học, số lượng dòng kinh mạch này sẽ dâng lên thành bốn. Đến Thượng Đạo Học sẽ là có bảy dòng kinh mạch lớn chảy khắp cơ thể.

Nhưng mà tình trạng của hắn lúc này lại chỉ có bốn dòng kinh mạch lớn. Chứng tỏ hắn không thể nào đã tiến vào được đến cấp bậc Thượng Đạo Học cho được. Hơn nữa xưa nay tình trạng vượt một lần hai cấp tu vi là chưa từng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bạo Ngạc Thú

Tại Trung Đạo Học cảnh giới, một cái đại mạch mới xuất hiện, tương đương với việc Chân nguyên cô đọng gấp mười lần. Nhưng mà tại Thượng Đạo Học cảnh giới, xuất hiện thêm ba cái đại mạch nữa. Chân nguyên cô đọng sẽ là gấp mười lần. Bởi vì đại mạch càng lớn, càng có thể cô đọng Chân nguyên càng tốt. Có thể hiểu điều đó giống như việc các cái đại mạch kia là một cỗ máy nén khí vậy, càng nhiều máy nén khí, tương đương với lượng khí nén xuất hiện càng nhiều.

Vũ Minh trong lúc đuổi theo con Dơi Quỷ, kiểm tra tình trạng cơ thể mình đã dừng lại không ít lần, nhưng mà quả đúng là như vậy. Chỉ có điều, hắn không hiểu tại sao Chân nguyên của hắn đã cô đọng đến mức bằng của một tu luyện đạo nhân Thượng Đạo Học. Nhưng mà thể lực của hắn chỉ có thể đẩy tốc độ chạy cực tốc lên đến vận tốc một trăm hai mươi ki lô mét. Nếu đúng là tu vi Thượng Đạo Học, tốc độ của hắn sẽ đạt tới một trăm năm mươi ki lô mét khi chạy cực tốc.

Mà xưa nay điều kiện tiên quyết để xác định tu vi của tu luyện đạo nhân ở Đông Á Đại Lục chỉ tính vào đếm số đại mạch. Cho nên tu vi lúc này của Vũ Minh quả thật vẫn thực sự đang là Trung Đạo Học cảnh giới.

Chít chít!

Con Dơi Quỷ đang bay lượn phía trước liền kêu lên những âm thanh mạnh bạo như muốn báo hiệu. Vũ Minh ngừng vận vòng chu thiên, bước chân vẫn không ngừng chạy bắt đầu nhìn về phía trước. Con Dơi Quỷ theo hướng phía trước chọt lao đầu xuống một cái thung lũng nhỏ. Trong cái thung lũng ấy, xuất hiện một màn khói bụi rất cao đang không ngừng phun khói lên không trung.

Vũ Minh hơi ngạc nhiên nói:

- Núi lửa ư?

Quả thật, trước mắt hắn dần xuất hiện một ngọn núi lửa cỡ nhỏ ở giữa thung lũng. Ngọn núi lửa này tuy không lớn như những ngọn núi lửa trước đây Vũ Minh đã từng đọc qua trong sách, nhưng mà nó dường như lại tỏa ra nhiệt độ rất lớn. Cơ hồ xung quanh ngọn núi lửa cách chừng vài trăm mét, đều có luồng khí nóng bức lên trong không khí có thể nhìn bằng mắt thường.

Vũ Minh bắt đầu grom chậm lại tốc độ dần dần, con Dơi Quỷ cũng vậy. Cả hai một người một thú bắt đầu dừng bước chân ở miệng núi lửa. Vũ Minh liền nói:

- Đây chính là nơi mà mày nói có ngọn lửa rất nóng ấy?

Con Dơi Quỷ tỏ ra lười biếng, gật gật đầu đáp lại.

Vũ Minh nhìn xuống ngọn núi lửa, một màn khói bụi bốc lên cuộn cuộn khiến hắn khó có thể nhìn xuống phía bên dưới được sâu. Vũ Minh bắt đầu cất bước, phía trước hắn xuất hiện một lối đi khá nhỏ đi sâu vào trong lòng núi lửa.

Trong những cuốn sách về địa chất mà Vũ Minh có may mắn được đọc qua đã từng cảnh báo rằng, núi lửa phun trào khói bụi kiểu này thường không nguy hiểm. Chỉ những ngọn núi lửa nào mà phun theo một rung động địa chấn nhất định, dựa theo chu kỳ, lúc nào cũng có thể phun, có sự hoạt động bất thường. Những ngọn núi ấy tốt nhất nên tránh càng xa càng tốt, bởi vì bất cứ lúc nào bọn chúng cũng có thể phun ra dung nham cực nóng.

Vũ Minh vận một vòng Chân nguyên quanh thân để bảo vệ. Ở nơi này hắn phát hiện có rất nhiều Hỏa nguyên tố ở dạng khí tiềm ẩn, nếu như có một bộ công pháp tu luyện dựa theo nguyên tố để tu luyện ở Địa Cầu này thì cũng không tệ. Chỉ tiếc rằng trước đây Phong Ngọc Kiếm Phái chưa từng xuất hiện bộ công pháp như vậy, những loại công pháp tu luyện theo nguyên tố thiên địa thường là rất hiếm hoi, phần nhiều chỉ dành cho những tu luyện đạo nhân được gọi là trời định có thể tu luyện được nguyên tố. Dĩ nhiên người bình thường nếu có công pháp phù hợp, cũng có thể tu luyện nguyên tố bất kỳ, nhưng mà hiệu quả không cao, so với việc tu luyện theo con đường thiên địa Linh Khí thì còn kém hơn nhiều lần. Chính vì vậy việc tu luyện theo công pháp nguyên tố, chỉ dành cho những loại người sinh ra đã có tố chất. Những loại người này đều là những thiên chi kiêu tử, là thiên tài trong giới tu luyện.

Kiếp trước Vũ Minh cũng từng muốn thử qua một lần tu luyện nguyên tố công pháp. Nhưng mà đáng tiếc là công pháp loại này trên Đông Á Đại Lục lại ít đến đáng thương. Phần lớn chỉ dành cho đệ tử thế gia lâu đời hay là hoàng tộc của các quốc gia mới có thể trải nghiệm qua, còn phần lớn đều sẽ chưa từng nhìn thấy loại nguyên tố công pháp đó bao giờ.

Bây giờ Vũ Minh nhìn thấy đám Hỏa khí, lại nhớ đến mấy loại nguyên tố hắn từng gặp qua ở Địa Cầu mới chợt nảy ra suy nghĩ giả dụ như hắn có được công pháp nguyên tố thì sẽ lập tức tu luyện vậy.

Đám Hỏa khí ngày càng dày đặc, bất giác Vũ Minh lại phải tăng thêm lượng Chân nguyên bọc ở quanh thân thể của mình. Chân nguyên của hắn không ngừng bị hòa khí tiêu đốt dữ dội.

Bùng!

Một lớp Chân nguyên không kịp bổ sung, lập tức đám Hỏa khí xông tới thiêu cháy một mảnh vải trên áo của Vũ Minh.

Vũ Minh thâm sợ hãi vội vã điều động lũ Chân nguyên bù lấp lại, nhưng mà cánh tay của hắn vẫn bị bỏng một chỗ lớn.

Lúc này Vũ Minh đã cảnh giác cẩn thận hơn, kiếp trước tại Đông Á Đại Lục, hắn cũng từng rèn luyện thân pháp trong núi lửa, chỉ có điều ngọn núi lửa ấy không nghĩ ngờ gì đều thua xa ngọn núi lửa này. Ngay cả về độ dày đặc của đám Hỏa khí, hay cả nhiệt độ ở bên trong này tính ra ngọn núi lửa này đều hơn gấp nhiều lần. Khó trách tại sao con Dơi Quỷ lại nói ở đây thực sự có lửa rất nóng, chỉ có điều thứ mà Vũ Minh muốn tìm kiếm chính là môi lửa của thiên địa, thứ mà có thể sống độc lập không cần nguyên liệu nuôi dưỡng. Nhưng môi lửa như vậy mới có thể có nhiệt độ cực cao và ổn định để sử dụng trong luyện đan chi đạo. Thứ mà hắn muốn tìm kiếm, ngọn lửa thiên địa ấy, ít nhất cũng phải là Nhân Giai Chi Hỏa trung cấp.

Nhưng mà Vũ Minh đã đi rất sâu vào trong lòng núi lửa, con Dơi Quỷ cũng bay theo sau hắn, nhưng dường như nó đang rất cảnh giác một thứ gì đó. Vũ Minh thấy vậy liền hỏi:

- Mày sợ hãi cái gì? Chẳng nhẽ trong này có gì nguy hiểm sao?

Con Dơi Quỷ lập tức gật đầu, nó nhe hai cái răng ra làm điệu bộ dọa nạt, đôi mắt đen biểu hiện rằng có thứ rất đáng sợ đang chờ đợi ở phía dưới.

Vũ Minh lắc đầu cười:

- Không có gì nguy hiểm, nếu mày sợ có thể ra bên ngoài chờ tao!

Con Dơi nhanh như chớp liền gật đầu, trong sự sững sờ của Vũ Minh, con Dơi Quỷ rung mình quay đầu bỏ chạy bay lên miệng núi lửa.

Lục bụi!

Lục bụi!

Vũ Minh đi xuống dưới, bắt đầu nhìn thấy một hồ dung nham. Đến đây đã không còn chỗ để đi tiếp, nhìn lên phía trên chỉ có duy nhất một lối đi có thể dùng để lên đến miệng núi lửa. Toàn bộ phía dưới này đều không còn bất cứ một lối đi nào khác.

Vũ Minh thẳm cau mày suy nghĩ, đôi mắt hắn liên tục đảo quanh tìm kiếm mồi lửa thiên địa.

Trong khoảng thời gian ấy, đám dung nham vẫn không ngừng lục đục một cách bất thường. Trong đám dung nham, chợt có một đôi mắt dần trôi lên từ phía bên dưới.

Vũ Minh cảm thấy có cảm giác nguy hiểm, hắn vội vận một vòng chu thiên để tâm trí tỉnh táo, đồng thời khả năng nhận biết cũng chắc chắn hơn.

Trong sát na, Vũ Minh chợt phát hiện ra đôi mắt giữa dòng dung nham đang sôi cuộn cuộn.

Đôi mắt kia dường như đã biết rằng Vũ Minh đã phát hiện ra nó, liền không kiêng kỵ gì nhìn chằm chằm. Trong đôi mắt của nó lộ ra sự hung dữ.

Từ dòng dung nham, chợt một thân thể to lớn chậm chậm đội từ dòng dung nham mà xuất hiện. Trước mắt Vũ Minh là một con hung thú mắt vàng kim long lánh, đầu cá sáu mình khi.

Vũ Minh lắp bắp:

- Một con Bạo Ngạc Thân Kim Thú hệ hỏa?

Đúng vậy, trước mắt Vũ Minh lúc này đúng là một con Bạo Ngạc Thân Kim Thú hệ hỏa. Con hung thú này trước đây ở Đông Á Đại Lục, tuy Vũ Minh chưa từng nhìn thấy nó trực tiếp ở trong lòng núi lửa. Nhưng mà các vị sư huynh sư thúc trong môn phái, đã có không ít lần đi săn loại hung thú này. Nghe nói trong Thú đàn của nó, có nuôi dưỡng một mồi lửa thiên địa, tuy cấp rất thấp, chỉ là Nhân Giai Chi Hỏa trung cấp. Nhưng mà Vũ Minh lúc này nhìn thấy Bạo Ngạc Thân Kim Thú thì không cảm thấy coi thường mà lại cực kỳ mừng rỡ. Bởi vì phù hợp lúc này hắn lại cần chính là một mồi lửa thiên địa đẳng cấp không quá cao, chỉ cần là Nhân Giai Chi Hỏa trung cấp cũng đủ rồi.

Vũ Minh tuy hưng phấn, nhưng mà cũng không để cỗ cảm xúc lấn áp mất lý trí.

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú này tuy không quá nguy hiểm, tính ra so với Băng Tuyền Thú thì còn kém hơn vài phần. Lúc trước Vũ Minh chỉ là một Hạ Đạo Học tu luyện đạo nhân, bây giờ hắn đã là Trung Đạo Học tu luyện đạo nhân, có Chân nguyên ngang bằng một Thượng Đạo Học tu luyện đạo nhân. Hắn không tin khi hắn ở tu vi thấp đã có thể giết được Băng Tuyền Thú, mà ở tu vi cao hơn như bây giờ lại không thể đánh nổi một đầu Bạo Ngạc Kim Thân Thú. Chỉ có điều tập tính của con Bạo Ngạc Thân Kim Thú này nghe nói rất kỳ lạ, dù nhìn qua thì rất hung dữ. Nhưng mà nếu gặp phải kẻ thù nguy hiểm, nó cảm giác không đánh lại được sẽ lập tức lặn vào dòng dung nham để trốn tránh. Đến lúc đó nếu muốn săn được nó thì là chuyện không thể nào nữa rồi, bởi vì chẳng có tu luyện đạo nhân nào lại điên đến mức muốn bơi trong dòng dung nham cả.

Bạo Ngạc Thân Kim Thú hung dữ nhìn chằm chằm Vũ Minh, trong lúc đó Vũ Minh không ngừng tính toán làm sao có thể dụ được Bạo Ngạc Thân Kim Thú ra khỏi hồ nham thạch.

Lục đục!

Lục đục!

Hồ nham thạch bỗng cuộn lên dữ dội, con Bạo Ngạc Kim Thân Thú bắt đầu dùng tốc độ nhanh như chi nhận bơi về phía Vũ Minh trong lòng dung nham.

Vũ Minh hơi kinh sợ, nhưng cũng cực kỳ mừng rỡ. Hắn sợ mình ra tay quá sớm sẽ lại dọa Bạo Ngạc Thân Kim Thú quá sợ hãi mà chạy ngược lại hồ dung nham. Cho nên hắn vẫn giả bộ là một kẻ yếu ớt, hoảng sợ chạy ngược lên miệng núi lửa.

Đúng như Vũ Minh suy đoán, Bạo Ngạc Thân Kim Thú thấy kẻ địch yếu thế thì liền đuổi theo phía sau càng hung tợn.

Uồm uồm!

Bạo Ngạc Thân Kim Thú kêu lên những âm thanh đầy hưng phấn kích động. Nó không biết rằng lúc này nó đang bị mắc bẫy kẻ địch, mà lại tưởng rằng có mồi ngon sắp được thưởng thức. Đã lâu lắm rồi nó chưa được ăn động vật sống, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một vật sống như vậy thì sao nó có thể bỏ qua.

Bạo Ngạc Thân Kim Thú này, lúc còn nhỏ sẽ được sinh ra ở bên ngoài miệng núi lửa. Bởi vì thú Bạo Ngạc Thân Kim con lúc mới sinh sẽ không chịu được nhiệt độ quá cao trong lòng dung nham. Cho nên khi còn ở trạng thái chưa lớn, một con Bạo Ngạc Thân Kim Thú sẽ có khoảng thời gian phải sinh trưởng ở bên ngoài, phải ăn động vật sống để lớn lên. Sau này khi đã trưởng thành, một con Bạo Ngạc Thân Kim Thú sẽ sống nhờ vào dung nham, tu luyện cũng ở trong dung nham, chỉ thì thoáng mới mò ra bên ngoài để nạp năng lượng, giống như một con trăn vậy, cả năm mới chỉ ăn có một lần.

Uồm uồm!

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú rống lên những âm thanh đầy kích động. Vũ Minh càng chạy càng tỏ vẻ hoảng sợ để kích động con Bạo Ngạc Thân Kim Thú. Đến khi đã đến gần miệng núi lửa, con Bạo Ngạc Thân Kim Thú không nghĩ ngờ gì đã buông lỏng mọi nghi ngờ, bây giờ nó chỉ nghĩ đến khoảnh khắc có thể thưởng thức miếng mồi ngon mà Vũ Minh ở trong miệng.

Vũ Minh chợt dừng lại cười lạnh:

- Súc sinh!

Hắn cười ha ha xoa tay, con Bạo Ngạc Thân Kim Thú thấy con mồi có hành động lạ lùng như vậy thì cũng hơi chùn chân một chút. Nhưng mà việc thêm khát con mồi đã lập đầy ý trí của nó. Nó không còn suy nghĩ gì nhiều nữa mà lập tức lao tới tấp một miếng vào thân mình con mồi.

Cạp!

Xực!

Vụt vụt!

Nhưng mà hai lần nó vồ tới tấp con mồi, đều hụt. Vũ Minh trong hai lần Bạo Ngạc Thân Kim Thú đều trong sát na thoát khỏi miệng của nó một cách dễ dàng. Nếu như lúc trước đối mặt với một con Băng Tuyền Thú đã là cực hạn, thì bây giờ Vũ Minh có thể tự tin rằng hắn có thể giết được vô số Băng Tuyền Thú miễn là thể lực cho phép.

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú so với Băng Tuyền Thú thì to lớn nặng nề hơn nhiều, cho nên những đòn công kích của nó đều lù khù thiếu tính chuẩn xác.

Lúc này Vũ Minh đã không còn thời gian nên hắn không còn muốn tiếp tục chơi đùa với con Bạo Ngạc Thân Kim Thú này thêm nữa.

Vụt!

Vũ Minh chợt lui người lại, co chân, bật một nhát thật mạnh bạo.

Vụt!

Bịch!

Hắn nhanh chóng đáp đôi bàn chân lên trên mình con Bạo Ngạc Kim Thân Thú. Con Bạo Ngạc Kim Thân Thú thấy như vậy càng tức giận, liền rống lên những tiếng uồm uồm hung dữ, sau đó rung lắc mình dữ dội muốn quật ngã Vũ Minh xuống từ trên mình nó.

Nhưng mà Vũ Minh sao có thể để cho nó thực hiện được ý đồ. Hắn giờ nắm đầm lên cao bắt đầu hạ xuống nhanh chóng chuẩn xác vào đỉnh đầu của con Bạo Ngạc Kim Thân Thú.

Bộp!

Một âm thanh đục đục như trái dừa rụng vang lên.

Uồm!

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú choáng váng kinh hãi rống lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Quân Chiến

Bị Vũ Minh đánh một chưởng vào đỉnh đầu, con Bạo Ngạc Thân Kim Thú vô cùng tức giận, nó lồng lên lăn lộn hùng hục, khiến mặt đất đều bụi mù mịt. Bạo Ngạc Thân Kim Thú hung hãn như vậy, Vũ Minh cũng không muốn chịu trận trên lưng của nó, như vậy sẽ rất mất sức lực. Hắn vội nhảy xuống khỏi lưng của con mãnh thú.

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú bình thường đều đi bằng bốn chân, nhưng thi thoảng nó cũng đi bằng hai chân sau, vừa nãy nó muốn giữ Vũ Minh ra khỏi lưng của nó nên đã đứng thẳng hai chân lên. Lúc này, Vũ Minh đã nhảy xuống khỏi lưng của Bạo Ngạc Thân Kim Thú liền phải hứng chịu công kích cuồng bạo của nó.

Uồm!

Xực!

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú há miệng rộng tấp tới, Vũ Minh vô hình trung trong sát na, lại nhẹ nhàng dùng Dật Biến Điện lui lại, vờn sức của Bạo Ngạc Thân Kim Thú.

Vũ Minh cười nói:

- Con súc sinh này xem ra cũng rất mạnh mẽ, nếu bình thường là một đầu Bạo Ngạc Thân Kim Thú cấp mới trưởng thành, thì vừa rồi bị mình đánh một chưởng đã phải ngất lịm.

Tính ra con Bạo Ngạc Thân Kim Thú này rất có thể là một con Yêu Thú cấp hai. Vậy thì mỗi lứa được nuôi dưỡng trong bụng của nó rất có thể là một mỗi lứa Nhân Giới Chi Hỏa tam cấp.

Vũ Minh nghĩ tới đây liền tỏ ra hưng phấn, hân hận tìm kiếm cơ hội một lần nữa để đánh vào đỉnh đầu của Bạo Ngạc Thân Kim Thú.

Yêu Thú có phân ra làm nhiều loại, càng là những yêu thú bề ngoài to lớn thô kệch hung hăng. Thì điểm yếu của nó lại càng lớn, điểm yếu của con Bạo Ngạc Thân Kim Thú này chính là ở đỉnh đầu của nó.

Mỗi một đầu Bạo Ngạc Thân Kim Thú muốn dưỡng ra được mỗi lứa thiên địa, đều phải thông qua một cái lỗ nhỏ ở trên đỉnh đầu để hút Hỏa khí tu dưỡng. Mà cái lỗ nhỏ trên đỉnh đầu của chúng, vô hình trung lại là nơi mỏng nhất trên tất cả hộp sọ. Cái lỗ nhỏ này tiếp giáp gần nhất với đại não của bọn Bạo Ngạc Thân Kim Thú. Nếu như có thể đánh mạnh vào cái lỗ nhỏ ấy, tác động được đến đại não của bọn chúng. Nhẹ thì choáng váng, tê liệt toàn thân, nặng thì sẽ bị ngất lịm thậm chí là miểu sát ngay tại chỗ.

Trên toàn bộ thân mình của con Bạo Ngạc Thân Kim Thú đều là da dày thịt thô. Nếu cứ vô ý đánh lung tung trên người nó thì sẽ chẳng bao giờ có thể làm nó mảy may thương tổn. Cũng may có các vị sư huynh sư thúc kiếp trước của Vũ Minh đã truyền thụ qua cho hắn cách săn bắt một đầu Bạo Ngạc Thân Kim Thú này thế nào. Kiếp trước vốn Vũ Minh cũng chẳng mảy may quan tâm đến chuyện săn bắt yêu thú nên không muốn tìm hiểu kỹ đến vấn đề này. Cũng may là các vị sư huynh sư thúc cưỡng ép hắn phải học. Bây giờ nghĩ lại thật là may mắn, nếu ngày ấy không bị bọn họ cưỡng ép học cách săn Yêu Thú, thì bây giờ muốn giết một đầu Bạo Ngạc Thân Kim Thú hắn là không dễ dàng.

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú bao lần muốn ngoạm chết con mồi nhưng đều vô truyệt, bất giác đã trở nên mệt mỏi. Nó thờ dõc nhìn chăm chăm con mồi mà liếm mép, nhưng vẫn cố chấp không muốn bỏ rơi mục tiêu. Nhìn thấy miếng ăn đến miệng, đã kích thích đại não của Bạo Ngạc Thân Kim Thú khiến nó không thể nào rời ánh mắt khỏi con mồi.

Vũ Minh nhìn chăm chăm vào Bạo Ngạc Thân Kim Thú. Hắn muốn tìm cơ hội ra tay một kích tất sát, nếu một lần nữa hắn đánh không chết Bạo Ngạc Thân Kim Thú, sẽ dọa nó chạy mất. Một lần nữa nếu để Bạo Ngạc Thân Kim Thú lặn xuống hồ dung nham, thì còn lâu mới có thể dụ nó ra bên ngoài. Mặc dù cơ hội dụ nó ra ngoài không phải là không có, thế nhưng sẽ mất thời gian rất lâu, mà cái Vũ Minh không có nhất lúc này chính là thời gian.

Vũ Minh nhìn lên phía trên miệng núi lửa, chợt thấy con Dơi Quỷ vẫn đang quan sát những chuyện xảy ra ở dưới này. Con Dơi Quỷ không ngừng run bắn lên, đôi mắt đen của nó liên tục lấp láy.

Vũ Minh liền nghĩ, phải rồi, con Dơi kia thích ứng với lũ linh hồn, ám khí rất nặng. Nó có thể áp chế được các loại ám khí công kích giống như Từ Sắc Hoa. Nhưng mà trời sinh là động vật Âm khí, sẽ bị động vật Hỏa khí như con Bạo Ngạc Thân Kim Thú này khắc chế. Thảo nào khi mới vào trong lòng núi lửa này nó đã rất run sợ, thì ra là một loại sợ hãi mang tính bẩm sinh.

Nhưng mà những con Yêu Thú là khắc tinh của những con Yêu Thú khác sẽ rất thích ăn thịt những loại Yêu Thú ở dưới chuỗi thức ăn của nó. Nếu như bây giờ con Dơi Quỷ xuất hiện ở dưới này, không chừng sẽ làm phân tán sự chú ý của đầu Bạo Ngạc Thân Kim Thú này. Đến lúc đó có thể có cơ hội cho Vũ Minh chớp lấy mà một kích tất sát.

Nguyệt! Nguyệt nguyệt!

Vũ Minh nghĩ đến đây chợt bậm môi nguyệt gió, con Dơi Quỷ ngay lập tức chú ý đến hắn. Vũ Minh liền nói to:

- Mau xuống đây giúp tao một tay, phân tán sự chú ý của nó!

Con Dơi Quỷ run bắn mình, lắc đầu nguây nguẩy.

Vũ Minh cười cười, chợt rút ra miếng ngọc lục bảo lắc lắc. Hắn nghĩ miếng ngọc lục bảo này có liên quan đến con Dơi kia, không chừng lại có thể dụ được nó xuống đây giúp mình.

Quả nhiên không ngoài tầm suy nghĩ của Vũ Minh, con Dơi Quỷ nhìn thấy ngọc lục bảo hai mắt liền sáng lên. Gật gật đầu, không cần Vũ Minh phải dụ dỗ thêm một lần nữa, nó đã bay nhanh như chớp lao vào đầu Bạo Ngạc Thân Kim Thú nhe răng.

Chít chít!

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú đang lờ lợn vô mồi, lại thấy có con vật trời sinh bị mình khắc tinh xông đến. Nó thấy như bị trêu tức, trong cuống họng nó trào ra nước rãi, rống lên những tiếng hung dữ.

Uòm uòm!

Nước rãi quanh miệng nó bắn ra tung tóe, con Bạo Ngạc Thân Kim Thú lập tức bỏ qua Vũ Minh. Nó hướng tới con Dơi Quỷ xông tới mà ngoạm miệng rộng.

Con Dơi Quỷ run bắn mình, nhưng mà theo bản năng của nó, nó liền nhanh chóng bay ngược lên miệng núi lửa chạy trốn.

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú quyết không bỏ qua con mồi, nó hùng hục chạy với thân mình to lớn thô kệch, lao ra ngoài miệng núi lửa, xông ra ngoài phạm vi có Hòa khí bao trùm.

Vũ Minh chỉ chờ có cơ hội như vậy, nhanh như chớp hấn dùng Thượng thể võ công đuổi theo Bạo Ngạc Thân Kim Thú.

Một màn rượt đuổi nhau rất sinh động xảy ra, hai thú một người liên tục đuổi nhau tạo thành một chuỗi dây truyền hết sức náo động. Vô số sinh vật phía bên ngoài núi lửa như sói chồn cáo hươu nai trâu bò đều bị tiếng kêu của Bạo Ngạc Thân Kim Thú dọa cho bỏ chạy. Đám chim muông ở trên cây cũng đều không chịu được âm thanh này đều nháo nhác bay lên trời.

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú đuổi rất dai, lúc này nó đã thấm mệt, dồn hết sức mà vẫn không thể đuổi nổi con Dơi hệ Âm khi trước mặt, sinh ra hơi lưỡng lự.

Con Dơi Quỷ ban đầu bị đầu Bạo Ngạc Thân Kim Thú này truy đuổi thì cũng rất hãi hùng. Hòa khí bốc ra ngùn ngụt từ con Bạo Ngạc Thân Kim Thú đã khiến con Dơi vô cùng sợ hãi, nhưng mà lát sau, nó lại phát hiện ra con Bạo Ngạc Thân Kim Thú không tài nào đuổi được mình thì dần sinh ra tự tin, bắt đầu sinh ra hứng thú muốn vờn con Bạo Ngạc Thân Kim Thú này một trận. Sự khắc tinh nguyên tố trời sinh khó bỏ của các loài động vật, cũng không làm con Dơi Quỷ cảm thấy sợ hãi thêm nữa.

Uồm uồm!

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú rống lên những âm thanh đầy phẫn nộ, cứ mỗi lần nó định bỏ cuộc lại bị con Dơi Quỷ kia treu tức một trận sinh ra tiến thoái lưỡng nan. Cho đến khi nó không thể chạy đuổi theo được nữa. Vũ Minh lúc này mới xuất hiện sau lưng của nó, hấn nhảy mất với con Dơi Quỷ. Con Dơi Quỷ hiểu ý liền không tiếp tục bay nhanh, mà giảm dần tốc độ. Một người một thú phối hợp ăn ý, con Bạo Ngạc Thân Kim Thú bị lừa vào bẫy mà lúc này nó nhận biết ra được thì đã quá muộn.

Bạo Ngạc Thân Kim Thú lúc này mới nhìn ra mình ở quá xa ngọn núi lửa, xung quanh nó không còn Hòa khí bao trùm nữa. Mà Vũ Minh không bị đám khói bụi cùng chướng Hòa khí tác động thì cũng không phải phí sức lực mà đốt Chân nguyên, hấn có thể dùng toàn lực để một kích tất sát lên đỉnh đầu con Bạo Ngạc Thân Kim Thú này.

Vụt!

Bịch!

Vũ Minh đáp đôi bàn chân vững chãi lên lưng con Bạo Ngạc Thân Kim Thú.

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú chợt thấy có vật động thì giật bắn mình, nó nhìn con Dơi Quỷ phía trước biết mình không thể nào đuổi được liền quay đầu hướng ngọn núi lửa chạy trở về. Nhưng mà lúc này lại có vật khó chịu va chạm trên lưng của nó, nó ngứa ngáy gãi thử trên lưng xuống không được.

Vũ Minh xác định chính xác cái lỗ nhỏ trên đỉnh đầu của Bạo Ngạc Thân Kim Thú, liền tung một cú đánh chuẩn xác.

Bình!

Cú đâm của Vũ Minh như một khối sắt cứng gồ thẳng vào chỗ yếu ớt nhất của hộp sọ con Bạo Ngạc Thân Kim Thú. Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú không kịp kêu lên một tiếng liền lăn đùng ra bất tỉnh. Vũ Minh chỉ cần có như vậy, hấn rút con Dao quân dụng bên người ngay lập tức đâm xuống lỗ nhỏ trên đỉnh đầu của Bạo Ngạc Thân Kim Thú bắt đầu thọc thẳng thật sâu lưỡi Dao quân dụng vào đại não của Bạo Ngạc Thân Kim Thú.

Bạo Ngạc Thân Kim Thú trong cơn mê mang, chỉ kịp rên ư ừ rồi chết.

Sau khi giết Bạo Ngạc Thân Kim Thú xong, Vũ Minh nhảy xuống từ trên mình của nó, hấn bành miệng con Bạo Ngạc Thân Kim Thú ra bắt đầu mổ xẻ một cách chi tiết từ đầu con thú đến cuống họng của nó.

Mất khoảng một lúc, Vũ Minh mới có thể mổ đến dạ dày của Bạo Ngạc Thân Kim Thú. Trong túi dạ dày của Bạo Ngạc Thân Kim Thú lúc này đang phát sáng lóng lánh. Vũ Minh vừa nhìn qua đã biết đó nhất định chính là Nhân Giai Chi Hòa được con Bạo Ngạc Thân Kim Thú nuôi dưỡng mà mình đang tìm kiếm, chỉ có điều đẳng cấp của mỗi lửa này thế nào thì hấn còn chưa biết rõ.

Tâm tình Vũ Minh phần khích chờ mong, hấn từ từ lôi túi dạ dày kia ra ngoài sợ sẽ vô tình làm tổn hại mỗi lửa ở bên trong.

Vũ Minh rạch một lỗ nhỏ nhỏ trên túi dạ dày kia, chỉ vừa đủ để hấn có thể nhìn thấy mỗi lửa bên trong là đẳng cấp gì, tránh để cho mỗi lửa này thoát ra ngoài mất.

Tia sáng lấp lánh từ bên trong chiếu rọi ra, Vũ Minh liền kích động nói:

- Là một mỗi lửa Nhân Giai Chi Hòa tam cấp!

Quả là như Vũ Minh từng nghĩ, trong bụng của con Bạo Ngạc Thân Kim Thú kia thật sự là một mỗi lửa Nhân Giai Chi Hòa tam cấp. Khẳng định con Bạo Ngạc Thân Kim Thú này đã tu luyện không ít năm ở trong dung nham kia, nếu không cũng không thể có Nhân Giai Chi Hòa tam cấp này. Bình thường một đầu Bạo Ngạc Thân Kim Thú, cũng chỉ có thể có một mỗi lửa Nhân Giai Chi Hòa nhị cấp, hiếm hoi lắm mới có thể tìm thấy một con Bạo

Ngạc Thân Kim Thú luyện ra Nhân Giai Chi Hỏa tam cấp. Có thể thấy rằng Vũ Minh đã vô cùng may mắn.

Vũ Minh không vội lấy mỗi lửa thiên địa kia ra khỏi túi dạ dày, mà hắn cầm luôn chiếc túi dạ dày, bắt đầu rời khỏi nơi này, trở về thần Bà điện.

Con Dơi Quỷ thấy Vũ Minh xong việc cũng tỏ vẻ hơi chán ghét, nó hơi liếc liếc qua miếng ngọc lục bảo như có ý định muốn đòi. Nhưng Vũ Minh liền cười nói:

- Mà muốn lấy lại miếng ngọc ư, không dễ như vậy đâu!

Con Dơi Quỷ hơi tức giận kêu lên những âm thanh chít chít liên hồi. Vũ Minh mặc kệ nó, vẫn một mực chạy về thần Bà điện, chẳng mấy chốc tốc độ của hắn đã lên đến tối đa một trăm hai mươi ki lô mét trên giờ. Hắn đã nhiều lần cố thử xem có thể chạy được nhanh đến cấp bậc như của một Thượng đạo học tu vi hay không, nhưng xem ra vẫn không được. Vô hình trung thì hắn cũng chỉ có bốn cái đại mạch, lượng Chân nguyên không đủ mạnh để có thể xoa dịu căng thẳng của cơ bắp, bù đắp được thiếu hụt về dưỡng khí để có thể chạy thoải mái hơn.

Mất khoảng hai mươi mấy phút, lúc này Vũ Minh đã nhìn thấy bóng dáng thần Bà điện. Con Dơi Quỷ đuổi không kịp Vũ Minh, bây giờ không biết đang lọt ở xó xỉnh nào. Vũ Minh vẫn mặc kệ nó, một mình cầm túi dạ dày của đầu Bạo Ngạc Thân Kim Thú đi vào trong trại của đoàn khảo cổ. Lúc này chiếc đỉnh mà Vũ Minh mang về, được dựng ở giữa sân. Đám Tiên Sĩ khảo cổ học đang không ngừng bu vào quan sát. Có không ít người trầm trồ tấm tắc kêu lên:

- Tuyệt! Nếu cái đỉnh này mà đem về, nhất định sẽ làm chấn động Việt Quốc.

- Phải lắm! Cái đỉnh này tính ra có niên đại phải đến cả nghìn năm, trải qua thời gian lâu như thế mà cũng không hao mòn chút nào.

- Không hề có hiện tượng Ô xi hóa, nhưng mà nhìn qua vẻ cổ lão của nó, người trong nghề vừa nhìn ra là đã biết.

- Đúng vậy, nhất định là cái đỉnh này được đúc từ vật liệu nào đó rất hiếm.

- Vào thời kỳ cổ đại, có không ít lần thiên thạch rơi xuống Trái Đất của chúng ta, rất có thể là cái đỉnh này được đúc từ loại nguyên liệu ngoài Vũ Trụ.

Đám Tiên Sĩ không ngừng bàn tán, không phát hiện ra Vũ Minh lúc này đã đứng lù lù ở phía sau bọn họ, mặt lạnh như tiền nói:

- Các vị đã xem xong chưa? Nếu đã xem xong rồi thì tất cả đều tránh ra cho tôi. Cái đỉnh này tôi cần dùng một chút!

Đám Tiên Sĩ ai nấy đều giật bản mình, nhìn lại thấy Vũ Minh ở phía sau liền cười nói:

- Vũ Minh! Là chúng tôi không phải, chộc giận cậu, như vậy là rất không tốt. Cậu xem quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, nếu lần này trở về công bố chiếc đỉnh này ra ngoài công chúng, có phải là vẫn nên cho chúng tôi một chân nghiên cứu hay không?

- Vũ Minh, phải lắm, mọi hiềm khích trước đây chúng ta vô tình tạo ra đều là hiểu nhầm. Nếu như cậu có thể xóa bỏ hiềm khích ấy, nhất định chiếc đỉnh này có thể làm rạng danh cậu. Chiếc đỉnh này chứa hẳn là rất nhiều bí mật thời cổ đại, ngay cả cách đúc tạo nên hình thái của nó, cũng như loại nguyên liệu này. Đều sẽ làm cả giới khảo cổ Việt Quốc chấn động, thậm chí là cả thế giới!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tế luyện nhân giai chi hỏa

- Anh nói như vậy là không đúng rồi! Cả thế giới chấn động ư, như vậy thì có quá khoa trương đi. Nhưng mà làm cả giới khảo cổ trầm trồ thì vẫn có khả năng.

Một vị Tiên Sĩ khác thấy các vị Tiên Sĩ không ngừng thoa son chat phấn nịnh bợ Vũ Minh thì liền không nhịn được bước lên phản đối, đồng thời nói móc.

Vũ Minh đối với hành động của mấy tên Tiên Sĩ này thì có vẻ như không quan tâm cho lắm. Hắn tiến tới nhấc bổng chiếc đỉnh lên vai trước hàng chục con mắt đang tròn tròn mắt há hốc mồm miệng.

Một vị Tiên Sĩ không kìm được nói:

- Cậu ta không chỉ đánh nát được cả đá mà ngay cả cái đỉnh nặng mấy trăm cân này cũng có thể bẻ nổi?

- Có ai mang theo điện thoại hay không? Nếu có thể ghi lại một cảnh quay như vậy tung lên mạng chắc chắn sẽ làm cho cư dân mạng chấn động!

Một vị Tiên Sĩ lấp bắp lấy chiếc điện thoại từ trong túi quần ra muốn ghi lại cảnh quay Vũ Minh bê chiếc đỉnh rất lớn kia lên. Nhưng mà vị Tiên Sĩ này còn chưa kịp bấm nút quay phim thì Vũ Minh đã chui vào trong chiếc lều của Liễu Bảo Trang, vô thanh vô tức không hề có một tiếng động. Mặc dù

nhiều người cũng muốn đi theo xem Vũ Minh định làm cái gì bên trong đó. Nhưng mà phần nhiều bọn họ đều ngại có vị Giáo sư nức tiếng Việt quốc đang ngồi bên trong. Phần nhiều lại kiêng dè ánh mắt lạnh lùng của Vũ Minh.

Trước khi vào hành trình dãy Hoàng Liên Sơn này, đã có không ít vị Tiến Sĩ kéo được gần quan hệ với Vũ Minh, như là Huỳnh Đức Kính hay là Bì Nhân Thanh. Nhưng ngoài hai vị ấy, trong đoàn khảo cổ không những không tăng thêm được vị nào, mà bây giờ còn gây thù chuốc oán với hắn. Vốn nghĩ sau chuyến đi lần này, còn có thể kéo thêm quan hệ tình cảm anh em, nhưng mà vì một vụ cãi vã cho nên khả năng sau này có thể nhờ cậy là rất khó khăn.

Đạo lý không ăn được thì đập đổ rất rõ ràng. Một vị Tiến Sĩ bữu môi nói:

- Cũng chỉ là thăng bốc vác, may mắn lại có thể được Giáo sư Cao Tự nhìn trúng, nếu như không phải có chúng ta ủng hộ, hắn ta đâu có thể đứng vào vị trí Cố Vấn mà ăn lương như thế được.

Một vị Tiến Sĩ khác cũng đồng tình, vốn bọn họ đã không còn ưa gì Vũ Minh cho lắm. Cho nên bây giờ không thể lợi dụng được hắn giúp cho công trình của mình cũng liền trở mặt nói:

- Suy cho cùng cậu ta cũng biết chút kiến thức, nhưng mà cũng không nên tự cao quá như vậy!

- Phải lắm...

Trong khi đám Tiến Sĩ đang không ngừng bàn tán chỉ trích Vũ Minh ngoài kia long trời lở đất. Vũ Minh ở bên trong này hạ xuống chiếc đỉnh vào giữa căn phòng. Giáo sư Cao Tự đã ngủ thiếp đi nằm gục một bên, bác sỹ Lương Hồng Ngọc thì cũng đang gật gù, thấy Vũ Minh xuất hiện liền giật mình tỉnh dậy:

- Vũ Minh! Cậu về từ lúc nào?

Khỏe mắt bác sỹ Lương Hồng Ngọc hơi mọng lên. Người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tính ra hơn Vũ Minh đến gần chục tuổi, nhưng mà nhìn qua vẫn còn rất trẻ đẹp non nớt mềm mại như gái mới lớn. Khuôn mặt bác sỹ Lương Hồng Ngọc tuy không tính là xinh đẹp nhưng cũng rất có tư vị, có một cái nốt ruồi nhỏ ở gần mép, nhìn qua lại có phong thái rất hấp dẫn của đàn bà. Trong lúc bác sỹ Lương Hồng Ngọc ngủ say, vô tình đều không để ý trạng thái, áo quần lẫn lộn, ngay cả vừa lúc nãy mờ mờ ảo ảo để lộ đôi gò bồng đảo, đều khiến nam nhân nào vừa nhìn qua đã muốn chảy máu mũi.

Vũ Minh cũng không thể bỏ qua được màn vừa rồi, hắn cũng vừa nhìn thấy nhưng cũng giả bộ như không biết. Hắng giọng nói:

- Bác sỹ Hồng Ngọc. Phiên chị gọi Giáo sư dậy ra ngoài rửa mặt cho tỉnh táo, trong này đã có tôi lo một phen.

Bác sỹ Lương Hồng Ngọc nghe xong liền gật gù đầu, lay lay Giáo sư Cao Tự thức dậy trong cơn mệt mỏi âu sầu.

Giáo sư Cao Tự nhìn qua cũng rất bình thường, không có vẻ gì là trước đó đã rơi nước mắt, dù sao cũng là đàn ông, đều không dễ dàng rơi nước mắt được. Nhưng mà vẻ mặt Giáo sư Cao Tự rất âu sầu buồn thảm, nhìn qua trông rất đáng thương với một vị Giáo sư già cỗi đã có tuổi, dành rất nhiều tình cảm cho Liễu Bảo Trang, thương nặng như đứa con ruột thịt.

Sau khi Giáo sư Cao Tự cùng bác sỹ Lương Hồng Ngọc đã đi ra ngoài. Vũ Minh kê ngay gần cái đỉnh ở giữa căn phòng. Hắn nhìn chăm chăm vào Liễu Bảo Trang, bắt giắc lại rơi lệ vì nang.

Vũ Minh đem dạ dày của con Bạo Ngạc Thân Kim Thủ ra ngoài, sau đó lấy dao quân dụng rạch lớn miếng túi dạ dày ra, từ bên trong một ánh lửa chớp chớp trực phun ra ngoài. Vũ Minh ngay lập tức đóng miệng túi ấy, sau đó ngồi xếp bằng xuống, khoanh chân đá tọa.

Phùng phùng!

Ngon lửa vàng rực mãnh liệt bên trong túi dạ dày không ngừng rít lên những âm thanh như muốn nhuộm người ta vào vùng sinh.

Vũ Minh chậm rãi vận một vòng chu thiên để điều động kinh mạch toàn thân thông suốt. Ngay lúc này đây là lúc hắn muốn tế luyện ngon lửa thiên địa này.

Mỗi một Luyện Đan Sư đều cần có một mối lửa thiên địa để có thể luyện chế ra đan dược phù hợp. Đan dược phẩm chất càng cao, mối lửa thiên địa phải càng đạt được diệu dụng về độ nóng cũng như linh tính càng tốt. Mà những loại lửa đáp ứng càng tốt những điều kiện như vậy, trên thế gian đều vô cùng hiếm hoi. Phẩm chất mối lửa thiên địa được giới tu luyện đạo nhân của Đông Á Đại Lục phân ra làm ba loại.

Loại thứ nhất chính là Nhân Giai Chi Hóa, phân làm thấp nhị cấp. Loại thứ hai là Địa Giai Chi Hóa, cũng phân làm thấp nhị cấp. Loại thứ ba cũng chính là Tiên Thiên Chi Hóa phân làm cửu cấp.

Những loại mối lửa này đều do thiên địa hoặc Yêu Thú đặc thù dưỡng dục mà thành. Dĩ nhiên những tu luyện đạo nhân có tu vi cao cường, cũng có thể tự khắc ngưng luyện ra mối lửa của riêng mình. Nhưng mà việc tự động ngưng luyện ra một mối lửa rất hao phí công sức, hơn nữa còn rất khó có thể thành công.

Tỷ như một Hạ Cấp Đạo Sư, nếu tự ngưng luyện ra mối lửa, thì tính ra mạnh nhất cũng chỉ có thể là một cái mối lửa Nhân Giai Chi Hóa tứ cấp, ngũ cấp. Không bằng đi giết lấy Yêu Thú chiếm lấy mối lửa của bọn chúng mà sử dụng. Như vậy vừa không mất thời gian, mà mối lửa cũng đạt độ tinh khiết rất cao, bởi vì lũ Yêu Thú thường thường đều sẽ chăm sóc rất kỹ mối lửa của mình. Một mối lửa của Yêu Thú dưỡng dục ra, có thể cao hơn nhiều tu vi của

bọn chúng. Ví dụ như một con Thanh Đầu Xà cấp bậc Tiểu Yêu sơ cấp, ngang với tu vị của một tu luyện đạo nhân Hạ Cấp Đạo Sư. Nó có thể ngưng luyện ra một ngọn lửa phải đạt đến Địa Giai Chi Hỏa nhất cấp.

Con Bạo Ngạc Thân Kim Thú vừa rời Vũ Minh mới giết, cùng lắm chỉ tính là tu vi Ấu Yêu trong các loài Yêu Thú. Nó có thể dưỡng dục ra một ngọn lửa Nhân Giai Chi Hỏa tam cấp xem ra đã là thập phần may mắn rồi.

Cùng với tu vi của nó, chỉ là Trung Đạo Học sơ cấp như Vũ Minh. Cùng lắm cố gắng luyện chế ra một ngọn Nhân Giai Chi Hỏa, lại phải chìm đắm trong đám Hỏa khí không biết mất bao nhiêu thời gian mới có thể dưỡng ra một mối lửa. Mà mối lửa của hắn cùng lắm chỉ đạt được tới Nhân Giai Chi Hỏa nhất cấp, còn không bằng đốt than lên đi luyện đan còn có tác dụng cao hơn nếu như có lò đỉnh.

Vũ Minh vận xong vòng chu thiên, chợt há miệng rộng hít mạnh.

Hít hà!

Miệng túi dạ dày vừa mở ra, ngọn Nhân Giai Chi Hỏa từ bên trong còn chưa kịp thoát ra ngoài đã bị lực hút từ miệng Vũ Minh kéo mạnh vào trong người hắn.

Ngọn lửa dường như có sức giãy giụa, dù sao nó cũng là một vật có linh tính được Yêu Thú dưỡng thành. Sẽ không cam tâm bị người ta sai khiến tế luyện thành một phần thân thể. Nhưng mà gặp phải lực hút kia nó gần như đều không thể kháng cự lại. Mối lửa lấp láy sáng rực bị kéo dài mảnh thành từng phần, dần dần tràn vào trong cuống họng Vũ Minh.

Từ cuống họng Vũ Minh, ngọn Nhân Giai Chi Hỏa dần dần lại càng bị chia mảnh ra thêm nữa, bị cuốn qua bốn cái đại mạch liền tỏ ra suy yếu. Sau đó lại bị dồn từ đan điền lên đến Khí Hải, rồi hội tụ tại ni tâm của Vũ Minh.

Tại đây, Vũ Minh phân tách một phần Hồn Thể của hắn, tràn vào ấn ký trên mình ngọn Nhân Giai Chi Hỏa. Ngọn Nhân Giai Chi Hỏa muốn kháng cự, nhưng mà vừa nãy nó bị chia nhỏ đi qua bốn cái đại mạch của Vũ Minh, cho nên lúc này đã không còn khả năng chống lại luồng Chân nguyên hung hãn như xiềng xích đang ghi chặt mặc để cho người ta đánh dấu.

Một tia Hồn Thể của Vũ Minh đánh xuống một giấu ấn ký, tràn sâu vào không chế linh tính của ngọn lửa. Chẳng mấy chốc ngọn lửa Nhân Giai Chi Hỏa đã bị khống chế nội dịch. Từ bây giờ nó bị Vũ Minh mặc sức điều động, ngọn Nhân Giai Chi Hỏa hơi thoi thóp. Vũ Minh tách một đoàn Chân nguyên nhỏ chảy vào trong mình của nó. Lập tức lũ Chân nguyên kia như nguyên liệu dễ cháy, dễ dàng làm bùng lên sức sống của ngọn Nhân Giai Chi Hỏa.

Chân nguyên vừa có khả năng khống chế, vừa lại có hiệu dụng ôn hòa, có thể làm chất dẫn, tạm thời Vũ Minh vẫn có thể dùng lũ Chân nguyên của mình nuôi sống Nhân Giai Chi Hỏa mà không cần Hỏa khí bổ sung. Nhưng mà về lâu về dài, Chân nguyên sẽ không bù đắp nổi ngọn Nhân Giai Chi Hỏa ngày càng lớn kia.

Sau khi tế luyện xong ngọn Nhân Giai Chi Hỏa. Vũ Minh thở phào một hơi như vừa trải qua công đoạn khó khăn nhất. Hắn bắt đầu chuyển sang nhìn chằm chằm vào chiếc đỉnh.

Một cái đỉnh này vô cùng cổ quái lại được đặt ở trong cái căn phòng đá cũng hết sức cổ quái. Cái đỉnh này rốt cục là chứa đựng những bí mật gì bên trong. Lúc trước Vũ Minh chưa có mối lửa vừa tay để có thể thăm dò kỹ càng cái đỉnh này. Bây giờ hắn đã có một mối lửa Nhân Giai Chi Hỏa tam cấp. Vừa lúc có thể sử dụng thử xem cái đỉnh này có chịu được nhiệt độ của mối lửa Nhân Giai Chi Hỏa tam cấp hay không. Nếu cái đỉnh này có thể chịu được nhiệt độ của Nhân Giai Chi Hỏa, tính ra nó sẽ chính là một cái Địa Giai Chi Đỉnh. Vượt qua phạm trù của Phàm Đỉnh, như vậy nếu muốn tế luyện được đan dược. Tự khắc là dễ dàng...

Về phân loại các loại đan đỉnh, đều phải cao hơn mối lửa một bậc. Tỉ như mối lửa Nhân Giai Chi Hỏa tam cấp trở lên, thì cần phải có một cái Địa Giai Chi Đỉnh thì mới có thể thừa thụ nổi nhiệt độ của nó.

Nếu như chỉ là một cái Phàm Đỉnh, sẽ không chịu nổi nhiệt độ của mối lửa thiên địa quá cao. Bởi vì Phàm đỉnh tính ra đều được chế luyện từ vật liệu phổ thông. Đa phần không quá cứng rắn, nhiệt độ nung lên đều sẽ không cao cho lắm. Bởi vậy cho nên cũng chỉ có thể chịu được nhiệt độ mang tính phổ thông cấp thấp. Nếu mối lửa có nhiệt độ quá cao thì đừng nói đến luyện đan, mà ngay cả đan đỉnh cũng đều đã chảy ra làm nước vật liệu chứ chưa tính đến sinh ra linh dịch.

Vũ Minh há miệng điều động ngọn Nhân Giai Chi Hỏa ra bên ngoài, bây giờ ngọn Nhân Giai Chi Hỏa đã được hắn tế luyện, cho nên đã mặc sức cho hắn điều khiển.

Ngọn Nhân Giai Chi Hỏa mềm mại như chiếc khăn lụa, chiếc lưới bò liềm lấp xung quanh thân đỉnh. Vũ Minh quan sát rất kỹ phần này, bởi vì nếu hắn phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường khi đại đỉnh này xảy ra giấu hiệu muốn nứt vỡ. Hắn sẽ ngay lập tức thu lại mối lửa tránh làm thương tổn đến cái đỉnh. Nếu như phẩm chất đỉnh không tốt, thôi thì dùng làm Phàm đỉnh, dùng mối lửa thông thường, vẫn còn có cơ hội để cứu lấy Liễu Bảo Trang.

Ngoài sự suy tư của hắn, chiếc đỉnh kia mơ hồ hơi xảy ra hiện tượng lạ. Nhưng mà hết thảy chỉ đều là lớp đất đá vụn ở bên ngoài rụng xuống, còn bề mặt của chiếc đỉnh đều bóng bẩy không xảy ra hiện tượng gì, rất bóng bẩy.

Vũ Minh mừng rỡ kích động, nắm chặt lấy đôi bàn tay. Quả thật đây chính là một cái đan đỉnh từ trên trời rơi xuống. Nếu đã có thể thừa thụ được sức nóng của Nhân Giai Chi Hỏa tam cấp thì tính ra nó chính là một cái đan đỉnh Địa Giai. Nếu hôm nay lại là một mối lửa Nhân Giai Chi Hỏa cửu cấp liềm vào, mà cái đỉnh này đều không xảy ra hiện tượng gì thì càng đáng mừng hơn nữa. Bởi vì nếu là như vậy nó có thể chính là một cái Địa Giai Chi Đỉnh trung cấp.

Nếu có một cái Địa Giai Chi Đình trung cấp, ngay cả kiếp trước Vũ Minh cũng chưa từng mơ rằng mình sẽ được sở hữu một cái đình như vậy, loại đình như vậy thực sự thật quá hiếm hoi. Chi có đại môn phái nào giàu có, mới có thể trang bị cho một tên đệ tử của mình một cái Địa Giai Chi Đình trung cấp. Mà tên đệ tử nào may mắn có được cái đình loại này, đều sẽ bị người ta ghen ghét đến đỏ cả mắt.

Vũ Minh cố kiềm nén cổ kích động, hần điều khiển ngọn lửa liếm hết xung quanh đình khiến cho lớp đất đá đều rụng xuống hết. Lộ ra một cái đình trông càng mới hơn nữa, cứ như cái đình này trước đó vừa mới được đúc xong, nhìn qua vô cùng bắt mắt đẹp đẽ.

Ngọn lửa Nhân Giai Chi Hóa lại liếm sâu vào bên trong thăm dò kết cấu đình, cái này lại càng làm Vũ Minh kích động thêm một phần. Bởi vì đây thật sự lại chính là một cái Đan đình, không phải là loại đình thấp hương thông thường. Như vậy hần không cần phải đau đầu suy nghĩ về vấn đề cải tạo nó, mà chỉ việc đem được vật cho vào đan đình bắt đầu chiết suất luyện đan là được.

Cái Đan đình trước mắt Vũ Minh này bên trong phân làm năm tầng, phù hợp với đủ năm bước trong quá trình luyện đan là Tấn Dược, Linh Dịch, Ngưng Lộ, Chủ Linh và Thành Đan.

Trong năm bước này, mỗi khoang trong đan đình đều phù hợp độ chính xác về khoảng không gian cần thiết mà mỗi bước cần sử dụng.

Ti như phân tầng Đan đình phân ra để Tấn Dược, không gian trong Đan Đình là lớn nhất. Bởi vì được vật lúc mới cho vào Đan đình đều sẽ ở trạng thái thô kệch to lớn chiếm diện tích. Một khi tấn xong được vật, tại các khoang sau loại bỏ dần tạp chất, mỗi khoang trước lại càng nhỏ hơn khoang sau một chút. Cuối cùng khi đến khoang thứ năm, diện tích chỉ còn là bằng một cái đĩa nhỏ, phù hợp để xuất đan bay vào đó giải tán đan độc ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Tế luyện nhân giai chi hỏa (2)

Tế luyện được xong ngọn Nhân Giai Chi Hóa, lại còn trắc thí thành công cái đình trước mặt hần chính là một cái Địa Giai Chi Đình. Vậy là bây giờ hần đã có đầy đủ các yếu tố để luyện chế Đoạn Cơ Đan, bất giác Vũ Minh hơi liếc mắt nhìn sang Liễu Bảo Trang nằm yên lặng một bên.

Vũ Minh cắn chặt môi càng lộ sự kỳ vọng có thể cứu sống được nàng, hần lấy Vạn Niên Bí Tích ra để trước mặt, bắt đầu nghiên cứu được phương.

Được phương của Đoạn Cơ Đan có nói rõ, trong này cần hai vị nguyên liệu chính là một con Đoạn Hồn Thú và một đoá Từ Sắc Hoa(Từ Diễm Hoa).

Từ Diễm Hoa lúc này đã được Vũ Minh xếp ngay ngắn một bên.

Nhìn kỹ lại, Vũ Minh lại thấy quả thật Từ Diễm Hoa kia quả nhiên có công dụng. Nó sinh trưởng trong vùng ẩm khí nồng đậm nên rất thích hút lấy ẩm khí tẩm bổ. Vừa rồi Vũ Minh đặt đoá Từ Diễm Hoa gần người của Liễu Bảo Trang. Không ngờ chỗ vết cắn của cương thi như đã bớt tím, sắc mặt của Liễu Bảo Trang cũng có vẻ dễ chịu hơn rất nhiều.

Như vậy thì phương thuốc Đoạn Cơ Đan này quả thực không sai, thật không ngờ Cường Hùng Chân Nhân kia lại có thể nghiên cứu ra được được phương của một phương thuốc bá đạo như vậy, hần là sinh thời ông ta cũng là một Luyện Đan Sư có cảm ngộ về đan đạo rất cao.

Cái Dược Phương này nếu đặt ở Đông Á Đại Lục, nhất định sẽ bị người ta đỏ mắt mà tranh cướp.

Bởi vì đan dược có thể khắc chế phần lớn các loài hung thú tu luyện trời sinh hắc ám. Ngay cả cương thi truyền thuyết hiếm gặp, cũng có thể trị được chất độc đồng hóa nó. Bình thường ở Đông Á Đại Lục cực kỳ hiếm gặp, thậm chí còn là chưa từng gặp qua.

Vũ Minh đọc qua dược phương Đoạn Cơ Đan, lại thấy có đoạn nhắc đến khi xử lý con Đoạn Hồn Thú này phải cực kỳ cẩn trọng, nếu không nó sẽ bay mất. Tốt nhất là nên có một viên ngọc trấn thi để áp chế nó, nếu không Đoạn Hồn Thú này không những bay ra ngoài, mà rất có thể sẽ còn rút luôn cả hồn của người luyện đan, như vậy rất nguy hiểm.

Vũ Minh liền lầm bầm:

- Ngọc trấn thi sao? Hần là bên trong quan tài đá ở phía trên Thần Bà Điện, người ta nên đặt một viên ngọc trấn thi. Nếu bây giờ hần quay trở lại trong thần Bà điện, nhất định sẽ rất mất thời gian, mà con cương thi trong quan tài đá, hần là sau khi không còn Từ Diễm Hoa trấn áp, nhất định sẽ tỉnh lại, đến lúc đó một mình hần phải đối mặt với hai con cương thi, như vậy thì sẽ vô cùng khó khăn. Mặc dù hai con cương thi kia không chắc đã làm gì được hần vì hần đã có ngọc lục bảo, nhưng mà...

- Ngọc lục bảo?

Chợt hai mắt Vũ Minh như sáng lên, hần vội vã lấy viên ngọc lục bảo ra đặt trước mặt. Viên ngọc này có thể hút được linh hồn, Đoạn Hồn Thú là một hung thú, nhưng mà tính ra nó cũng là hung thú do bọn linh hồn dương tục mà thành. Không chắc viên ngọc lục bảo này có thể áp chế được Đoạn Hồn Thú hay không nhưng mà bây giờ Vũ Minh cũng muốn đánh liều.

Viên ngọc lục bảo vừa đem ra đặt cạnh chiếc hộp đựng Đoạn Hồn Thú, lập tức chiếc hộp trở nên rung lắc dữ tợn, kêu lên những âm thanh lập cập.

Vũ Minh không chờ đợi thêm nữa, hấn dùng dao quân dụng cạy ra nắp hộp gỗ. Chiếc hộp gỗ nhìn qua vô cùng cứng rắn, nhưng mà chỉ cần dao quân dụng kia khe thọc nhẹ vào khe hộp. Lập tức nắp hộp đã bung ra...

Cập!

Nắp hộp mở ra, lộ ra bên trong là một nhúm khí màu trắng đục nhìn không rõ ra hình thù là cái gì. Nhúm khí kia đang không ngừng run lên một cách dữ tợn.

Vũ Minh nắm chặt ngọc lục bảo trong tay, dùng mũi lửa thiên địa, nhẹ nhàng bao quanh Đoạn Hồn Thú, nhấc nó vào trong lò đỉnh. Bấy giờ sau khi hấn luyện được mũi lửa, có thể điều khiển được mũi lửa nhấc vật dụng, miễn là vật dụng này không quá nặng. Đây cũng là một thủ đoạn công kích vô cùng diệu dụng của Luyện Đan Sư, thủ đoạn không hòa không chỉ để luyện đan, mà còn có thể thiêu chết địch thủ, lại còn có thể không chế được vật nặng. Nếu muốn không hòa nâng được vật liệu càng nặng, thì đẳng cấp linh hồn tính ra lại phải càng cao.

Đoạn Hồn Thú chỉ run rẩy không hề chống cự, nhưng mà sau khi nó bị mũi Nhân Giai Chi Hỏa bao vây liền vô cùng hốt hoảng, lúc này mãnh liệt giãy giụa.

Nhưng mà Đoạn Hồn Thú trời sinh là ám thú, mà Nhân Giai Chi Hỏa lại mang Hỏa khí, là khắc tinh của nó, nên dù nó có gắng sức giãy giụa thế nào, vẫn một mực không thể thoát khỏi sự khống chế của ngọn lửa. Lúc này đành bị yên vị trong Đan đỉnh. Tuy nhiên Đoạn Hồn Thú vẫn không ngừng kêu lên những tiếng chói tai grao grao hung tợn. Ngay cả Vũ Minh là tu luyện đạo nhân, có đẳng cấp linh hồn là Trung Cấp Hồn Thể, nhưng mà cũng không thể không cảm thấy khó chịu, huống hồ đám Tiên Sĩ bên ngoài, đang hung hăng nói xấu, tranh luận về Vũ Minh đều ngã lộn xuống đất kêu gào thảm thiết.

Chít chít!

Con Dơi Quý tự lúc nào đã đậu trên vai của Vũ Minh, nó kêu lên những âm thanh đầy hiếu kỳ. Con Dơi Quý tỏ ra rất thoải mái, trước tiếng kêu của Đoạn Hồn Thú, hình như đều không ảnh hưởng gì đến nó.

Từ Diễm Hoa kia ban đầu ảnh hưởng rất mạnh đến Vũ Minh. Nhưng mà vừa rồi hấn khi bước vào trong lều vải này, nhìn thấy Từ Diễm Hoa, lại phát hiện nó không còn ảnh hưởng nặng như lúc chưa bị hái xuống ở quan tài đá trong hang động phía sau Thần Bà Điện. Hẳn là loài Từ Diễm Hoa này nếu ở tại nơi sinh trưởng thì mới có sức ảnh hưởng mạnh mẽ đến tu luyện đạo nhân, bằng không nếu một khi bị hái xuống, sức ảnh hưởng trí óc nặng nề kia liền sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Lúc này con Dơi Quý đậu ở trên vai Vũ Minh, nó đã làm cho chút ảnh hưởng còn lại của Từ Diễm Hoa kia đến hấn đều biến mất.

Vũ Minh điều tức tâm thần, cảm thấy bây giờ là trạng thái tốt nhất để bước vào luyện đan.

Mỗi một Luyện Đan Sư trước khi muốn luyện chế Đan dược, tâm trí phải tịnh. Càng là những nơi có nhiều điều ảnh hưởng đến tâm trí, Luyện Đan Sư càng khó mà luyện đan.

Nếu là ở điều kiện bình thường, muốn luyện chế một cái dược phương của Đoạn Cơ Đan này hẳn là muôn vàn khó, thậm chí là không tài nào có thể luyện nổi. Vì Từ Diễm Hoa ảnh hưởng đến tâm trí tu luyện đạo nhân quá mạnh, chưa nói đến việc có thể không chế được tâm tình mà bắt đầu luyện đan hay không. Mà cho dù có không chế được khả năng tinh táo, vẫn bị Từ Diễm Hoa ảnh hưởng, dẫn đến luyện ra một lò phế đan mà thôi.

Nhưng mà nhờ có con Dơi Quý ở bên cạnh, lúc này Vũ Minh bớt đi một vấn đề nan giải kia, liền vô cùng thoải mái điềm tĩnh. Thao tác luyện đan hấn đã làm đi làm lại rất nhiều lần, bây giờ điều kiện đều hội tụ đủ, muốn luyện một lò đan dược liền như nước chảy mây trôi.

Phừng phừng!

Ngọn Nhân Giai Chi Hỏa kêu lên những âm thanh đầy phấn khích, nó nuốt trọn con Đoạn Hồn Thú thiêu đốt, mặc kệ con Đoạn Hồn Thú có kêu lên thống khổ đến như thế nào đều bị ngọn Nhân Giai Chi Hỏa lạnh lùng xiết chặt, dần phân tán vào khoang Tán Dược trong lò đỉnh.

Đoạn Hồn Thú sau đó rất nhanh liền bị phân tán ra làm một phần Linh Dịch, sôi sùng sục trong khoang Tán Dược.

Không nhanh không chậm, Vũ Minh lại điều khiển Nhân Giai Chi Hỏa, đem đóa Từ Diễm Hoa tiếp tục ném vào Đan đỉnh thiêu đốt.

Chẳng mấy chốc Từ Diễm Hoa liền hòa thành một thứ Linh Dịch màu đen sền sệt.

Vũ Minh đem hai phần Linh Dịch hòa quyện lại với nhau, đem dung dịch Linh Dịch mới tạo thành dùng Nhân Giai Chi Hỏa thiêu đốt bớt tạp chất.

Có cái Đan đỉnh này, nhiều bước luyện đan đã dễ dàng hơn nhiều. Lần trước Vũ Minh phải dùng chính miệng của mình làm lò đỉnh, luyện chế Sinh Cơ Tạo Phách Đan, cũng may là loại đan dược ấy không mấy phức tạp, nếu không hấn cũng đừng mong mà đứng dậy, lại ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, đọc sách cả đời mà để Miêu Yển phải chăm sóc đi thôi.

Vũ Minh chợt lại nghĩ tới Miêu Yển, không biết bây giờ nàng đang sống như thế nào? Có vui vẻ hay không? Có ăn nhiều cơm như lúc hấn còn ở chung với nàng không nữa?

Nhưng mà ý nghĩ này vừa mới lóe lên trong đầu, Vũ Minh liền lập tức mau chóng gạt ngay đi, bởi vì hấn bây giờ đang tập trung vào việc luyện đan,

không thể để bất cứ sai sót nào xảy ra. Nếu không rất có thể lại luyện ra một lò phé đan, như vậy thì tính mạng của Liễu Bảo Trang xem như xong rồi.

Đoàn lửa vàng rực trông qua không khác gì ngọn lửa thông thường, nhưng mà lửa này tính ra với ngọn lửa thông thường lại nóng hơn gấp bốn lần. Nó đang không ngừng thải ra những mảnh tro vụn bắn tung ra khỏi lò đỉnh, thiêu đốt từ bên dưới lớp kim loại của tầng một, chuyển Linh Dịch lên khoang chứa Linh Dịch thuần khiết, trên khoang chứa Linh Dịch này, vừa vận cho lượng Linh Dịch tinh khiết chứa đủ. Tại đây Nhân Giai Chi Hóa sẽ không ngừng thiêu đốt đám Linh Dịch này cho đến khi nó cạn kiệt chỉ còn là một đám chất rắn.

Vũ Minh kiên nhẫn khống chế ngọn Nhân Giai Chi Hóa, thiêu đốt Linh Dịch cho đến cạn kiệt, thứ Linh Dịch này khó thiêu hơn thảo dược rất nhiều. Dù sao lần trước luyện chế Sinh Cơ Tạo Phách Đan, cũng chỉ có nguyên liệu là thảo dược, một lần luyện chế liền thành công, không cần điều kiện quá cao. Nhưng bây giờ Đoạn Hồn Thủ cùng Tử Diễm Hoa, đều là những vật sinh trưởng từ nguyên tố không biết bao nhiêu năm tháng mà thành. Dĩ nhiên bọn chúng sẽ là Linh Thảo, Linh Thảo đương nhiên khó luyện chế đan dược hơn thảo dược rất nhiều, thời gian chiết suất để Ngưng Lộ dĩ sẽ mất thời gian lâu hơn.

Hô!

Vũ Minh hô lên một tiếng, liền khống chế Nhân Giai Chi Hóa nguấy động một hồi Linh Dịch bên trong cho đều, đồng thời hắn còn điều động thêm một lữ Chân nguyên vào tiếp tế cho Nhân Giai Chi Hóa. Nhân Giai Chi Hóa qua một lần luyện đan này, đang không ngừng phát tán ra hỏa khí, phải có một lượng Chân nguyên vừa đủ liên tục nuôi dưỡng. Bằng không Nhân Giai Chi Hóa không có vật nuôi để duy trì, sẽ bị suy thoái mà biến mất.

Nuôi dưỡng một môi lửa thiên địa thường tốn rất nhiều Chân nguyên, thường thường tu luyện đạo nhân sẽ dùng những vật liệu ưa chuộng tính hỏa để bồi dưỡng môi lửa, chứ hiếm khi dùng chính Chân nguyên mà bồi dưỡng chúng, bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng diện rộng đến khả năng tăng trưởng tu vi bản thân. Lượng Chân nguyên không được tích tụ đủ, lâu dần sẽ không thể mở rộng kinh mạch, như vậy tu vi sẽ bị đình trệ không sao tiến lên nổi.

Vũ Minh cũng là bất đắc dĩ mới phải dùng cách này, tạm thời thiêu đốt Chân nguyên để nuôi dưỡng môi lửa kia, nếu không hắn khó lòng mà cứu được Liễu Bảo Trang. Qua một đoạn thời gian này Vũ Minh sẽ tìm cơ hội tìm kiếm loại vật liệu phù hợp để nuôi dưỡng Nhân Giai Chi Hóa, loại nguyên liệu phù hợp nhất để nuôi dưỡng môi lửa mà các tu luyện đạo nhân ở Đông Á Đại Lục thường sử dụng đó chính là Hắc Thạch, cũng không biết loại Hắc Thạch này ở địa cầu có tồn tại hay không, nếu như tồn tại, nhất định sẽ rất tốt.

Chân nguyên trong người Vũ Minh sau khi tăng tiến tu vi lên Trung Đạo Học, đều đã sung túc hơn rất nhiều, tạm thời trong một lúc dùng để nuôi dưỡng Nhân Giai Chi Hóa đều không thành vấn đề. Nhưng mà qua ba mươi phút thời gian, Chân nguyên của hắn đã vơi đi đến hai phần ba, mà bên trong kia Linh Dịch vẫn chưa có thể tiến đến bước Ngưng lộ.

- Là tu vi vẫn chưa đủ, cũng không biết Đoạn Cơ Đan này phải là Luyện Đan Sư cấp bậc nào mới có thể luyện được hết diệu dụng của nó?

Vũ Minh cau mày lẩm bẩm

Trước tiến độ chậm chạp của quá trình Ngưng Lộ, hắn phát hiện ra một khuyết điểm vô cùng lớn. Ngọn Nhân Giai Chi Hóa ăn quá nhiều Chân nguyên của hắn, khiến Chân nguyên của hắn mơ hồ đều không đủ, nếu như không thể Ngưng Lộ thành công, lần luyện đan này coi như hỏng.

- Không thể như vậy được!

Vốn Vũ Minh ban đầu nghĩ rằng mọi điều kiện đều đáp ứng đủ giống như trong dược phương. Hắn lại là một Luyện Đan Sư tam cấp thì tất nhiên mọi chuyện đều sẽ nước chảy mây trôi, thuận nước dong thuyền buồm. Nhưng mà bây giờ ngay cả Chân nguyên của hắn cũng mơ hồ muốn cạn kiệt, đừng nói là đến việc có luyện thành đan hay không. Mà nếu hắn luyện đan hao kiệt Chân nguyên quá mức, dẫn đến không thể có Chân nguyên áp chế, thậm chí còn có thể bị Nhân Giai Chi Hóa kia quay ngược trở lại phản phệ.

Vũ Minh càng luyện càng cảm thấy con đường phía trước nhỏ lại, hắn cực kỳ lo lắng. Bây giờ hắn không còn mục tiêu quá cao xa là Đoạn Cơ Đan kia phải đạt ở phẩm chất nào, miễn là chỉ cần có thể luyện được thành đan, cho dù lại một viên hạ phẩm đan dược, như vậy xem như đã là quá thành công rồi.

Mọi việc diễn ra không như mong đợi, khiến Vũ Minh cũng không bình tĩnh được tâm trí cho lắm, việc khống chế Nhân Giai Chi Hóa dần tỏ ra không như mong muốn.

Ngọn Nhân Giai Chi Hóa bắt đầu phát tán lan tràn ra xung quanh, không điều tức được nhiệt độ vượt đều trong Đan lô, dẫn đến việc phát tán nhiệt độ không cần thiết, càng khiến Chân nguyên bị hao phí một cách vô ích, mà lượng Linh Dịch thì lại không được sôi đều như mong muốn. Một lần luyện đan này của Vũ Minh càng ngày càng trở nên khó khăn, tình thế rơi vào ngàn cân treo sợi tóc.

Vũ Minh hai bên thái dương đều đã lấm tấm mồ hôi, con Dơi Quỷ đậu trên vai của hắn dường như cũng phát hiện ra tình trạng không ổn của hắn, liền kêu lên những âm thanh đầy kích động.

Chít chít!

Con Dơi Quỷ như đang cố gắng động viên hắn hết sức nỗ lực, không ngờ đúng lúc này trong miệng của nó phun ra một luồng âm khí đậm đặc chảy vào Đan đỉnh.

Ngọn Nhân Giai Chi Hóa bỗng nhiên gặp luồng âm khí, càng thổi bùng lên cháy mạnh mẽ từ đó giảm bớt sức ép cho luồng Chân nguyên của Vũ Minh. Vũ Minh thoát khỏi tạm thời thể khó, liền hết sức mừng rỡ, bắt đầu điều chỉnh lại tâm trạng không chế Nhân Giai Chi Hóa lại một cách thuần thực.

Nhưng mà tình trạng bên trong Đan đình, đám Linh Dịch kia vẫn chưa có dấu hiệu sẽ Ngưng Lộ. Con Dơi Quý giúp đỡ Vũ Minh một hồi, lúc này cũng đang dần tỏ ra đuối sức, một khi con Dơi Quý lại không thể tiếp tục giúp đỡ hắn, hắn lại rơi vào tình thế nguy hiểm. Một người một thú lúc này cùng nhau kéo vào một ván cược, thắng được, thua mất, nếu đã thua mà sẽ mất toàn bộ, bao gồm cả tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Luyện đan

Phùng phùng!

- Cuối cùng, sắp tới rồi! Chỉ còn một chút nữa...

Hai mắt Vũ Minh sáng bừng bừng, cuối cùng giây phút mà hắn trông đợi cũng sắp tới. Bên trong Đan đình, đám Linh Dịch đang tụ lại một chỗ, mùi Lịch Dịch đang trở nên rất nồng. Ngửi qua mùi vị của đám Linh Dịch này rất giống mùi của phân Dơi, tỏa ra bốc lên vô cùng khó chịu.

Nhân Giai Chi Hóa sau khi thiêu đốt một hồi, đem luồng âm khí cuối cùng của con Dơi Quý nuốt trọn, cũng là lúc mà Lịch Dịch kết thành thể rắn đang dần đông đặc, dần dần được chuyển lên khoang Chú Linh.

Tại khoang này Vũ Minh phân chia đám chất rắn ra làm mười viên đan, nhưng mà vì nhiệt độ vô hình chung lại chưa đủ nên lò đan này xem như phải bỏ đi quá một nửa. Chỉ có ba viên đan là đạt đủ phẩm chất để Chú Linh.

Vũ Minh dồn một lũ Chân nguyên chảy vào đan đình thấm đẫm vào trong ba viên đan được đủ phẩm chất để thành đan kia, bắt đầu Chú Linh cho chúng.

Giai đoạn Chú Linh này, đáng lý ra là phải dùng vô vàn thiên địa Linh Khí sung túc để tắm bổ cho viên Đan được, như vậy mới có thể phát huy hết công hiệu của đan được. Nhưng mà trong điều kiện khắc nghiệt không có Linh khí sung túc, vẫn có thể tạm thời dùng chính Chân nguyên để Chú Linh, Chân nguyên tinh ra còn tinh thuần hơn Linh Khí hỗn tạp nhiều lắm, vẫn có tác dụng triệt để. Nhưng mà trong quá trình Chú Linh sẽ tốn rất nhiều Linh Khí, hay là tốn rất nhiều Chân nguyên. Cho nên bình thường ở Đông Á Đại Lục, cũng không có mấy Luyện Đan Sư tự đem chính Chân nguyên của mình ra luyện đan cả, điều này là phi thường nguy hiểm, nếu luyện đan không thành, còn có khả năng ảnh hưởng đến nền móng tu vi của chính mình, vì hao phí Chân nguyên quá độ, rất dễ dẫn đến làm ảnh hưởng khiến kinh mạch đại lượng đều bị sụp đổ.

Dòng Chân nguyên cuộn cuộn chảy vào trong Đan đình, tập trung chú trọng vào ba viên đan có phẩm chất tốt nhất, tuy chỉ có ba viên đan được nhỏ. Nhưng mà ba viên đan này lại hao phí phi thường nhiều Chân nguyên.

Đám Chân nguyên chảy vào ba viên đan như chảy vào một cái mặt đất khô héo háo nước. Chân nguyên bị hút lấy liên tục mà đều không có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Ừng ục!

Cực!

Chớp mắt, một trong ba viên đan được được Vũ Minh chú trọng, lại có một viên nứt vỡ, trực tiếp trở thành phế đan, hai dòng mồ hôi hai bên thái dương hắn không ngừng chảy xuống. Hắn chỉ còn lại khả năng thành hai viên đan được, nếu như qua một lúc nữa lại vỡ thêm một viên đan được nữa, khả năng cứu Liễu Bảo Trang sẽ còn rất thấp.

Nhưng mà cũng may, sau khi vỡ một viên đan được, hai viên đan được còn lại không xảy ra vấn đề gì, mà lại càng ngày càng trở lên bóng loáng.

Boong!

Kịch kịch!

Hai viên đan được kêu lên một âm thanh thâm thúy, trở nên vô cùng cứng cáp. Trên bề mặt của hai viên đan được bóng lên một màu đen tuyền khỏe khoắn, hai viên đan được tỏa ra mùi thơm dịu dịu. Chớp mắt, Vũ Minh liền nhanh chóng thu lại Nhân Giai Chi Hóa, đẩy hai viên đan được kia lên khoang thành đan trong Đan đình.

Hắn chậm rãi thở phào một hơi nhẹ nhõm, há miệng nuốt gọn Nhân Giai Chi Hóa vào trong người, sau đó vận vài vòng Chu thiên điều tức.

Một lần Chú Linh vừa rồi, cơ hồ đã rút cạn toàn bộ số Chân nguyên cuối cùng, nếu qua một đoạn thời gian nữa mà hai viên đan được kia không Chú linh thành công, chính hắn cũng sẽ rơi vào tình huống vô cùng thảm thương, sẽ bị Nhân Giai Chi Hóa phản phệ.

Qua một lúc thời gian này, nhân tiện Vũ Minh vận vòng chu thiên, ổn định lại bốn đại mạch chính lâm vào ngủ say, bảo dưỡng Chân nguyên ít ỏi, nếu có cơ hội sẽ phải đi tìm một luồng Linh Khí để hồi phục lại Chân nguyên lên trạng thái sung túc đỉnh phong.

- Vũ Minh...

Chợt lúc này Liễu Bảo Trang đang nằm yên lặng, lại rên lên những âm thanh gọi tên hân. Vũ Minh nhìn qua tình trạng phía nàng một chút, nàng đã không còn khả năng chống đỡ được thì độc đồng hóa nữa rồi.

Vũ Minh vội vàng mở nắp đan đỉnh ra, bên trong lộ ra hai viên Đan Cơ Đan bóng bẩy bốc lên hương thơm dịu dịu, không còn có mùi khó chịu như lúc là Linh Dịch nữa.

Vũ Minh tiến đến bên cạnh Liễu Bảo Trang, đỡ nàng dậy, lấy một viên Đan Cơ Đan đưa vào miệng nàng. Hân lấy vội một bình bi đồng nước đặt lên môi nàng, chậm chậm đổ từng chút nước vào miệng nàng.

Liễu Bảo Trang hình như cũng có cảm giác được, nàng thấy thứ gì đó ở trong miệng, lại thấy có nước đổ vào thì cũng biết được người ta đang cho mình uống thuốc. Nhưng mà nàng lại đang có cảm giác dường như biết mình không sống được nữa, nàng không nói được, chỉ lắc lắc đầu, hình như nàng không muốn uống thuốc, nước mắt nàng trào ra.

Vũ Minh hai tay run run, khẽ kêu lên thúc giục nàng:

- Bảo Trang, uống thuốc đi, mau lên, uống đi rồi cô rất nhanh sẽ khỏe lại!

Liễu Bảo Trang trong cơn mê mang, dường như nghe thấy rất rõ là âm thanh giọng nói của Vũ Minh. Lúc này nàng liền không tỏ ra bướng bỉnh nữa, nhẹ nhàng nuốt viên Đan Cơ Đan cùng chút nước một cách ngoan ngoãn.

Vũ Minh sau khi cho Liễu Bảo Trang phục dụng xong một viên Đan Cơ Đan, liền nhanh chóng đặt nàng lại xuống giường nằm nghỉ ngơi. Sau đó hân cầm một viên Đan Cơ Đan còn lại mau chóng cất đi.

Lúc này hân dùng ánh mắt trêu mến nhìn Liễu Bảo Trang, một tay nắm lấy tay nàng, một bàn tay lại liên tục bắt mạch trên cánh tay của nàng, theo dõi tình trạng Đan Cơ Đan phục dụng sẽ ra sao.

Vũ Minh cũng muốn truyền một ít Chân nguyên cho Liễu Bảo Trang, để cho nàng phục dụng Đan Cơ Đan nhanh chóng hơn một chút, nhưng mà bây giờ Chân nguyên của hân không còn, hay là còn quá ít. Hân đành phải phó mặc tất cả vào Liễu Bảo Trang tự tiêu hóa Đan Cơ Đan, xem như nàng đành phải dựa vào sức của chính mình vậy.

Đan Cơ Đan kia thật không hổ là đan dược được luyện chế từ Linh Thảo, không phải là một viên đan dược luyện chế từ Thảo Dược, tác dụng quả nhiên nhanh chóng và thần kỳ hơn Thảo Dược gấp nhiều lần. Chỉ trong chưa đầy mười phút, vết thương trên cổ của Liễu Bảo Trang đã dần khép lại, tiếp đến là màu sắc da của nàng đã dần trở nên hồng hào. Lúc trước Liễu Bảo Trang chỉ có thể thở một cách thoi thóp, còn bây giờ hơi thở của nàng đã trở nên rất đều và có sức sống hơn.

Vũ Minh lại thở phào một cách nhẹ nhõm, trên khuôn mặt hân không giấu nổi vẻ hạnh phúc lộ ra.

Kịch!

Chợt Giáo Sư Cao Tự bước vào bên trong lều vải, khuôn mặt Giáo Sư hốc hác tiều tụy, lại nhìn thấy chiếc đỉnh đặt giữa căn phòng thì tỏ ra vô cùng khó hiểu. Giáo sư Cao Tự rất lo lắng cho Liễu Bảo Trang, ông chờ đợi bên ngoài hồi lâu cảm thấy bồn chồn khó chịu, vừa rồi nghe thấy Vũ Minh phát ra những âm thanh phấn chấn mừng rỡ. Giáo sư Cao Tự không kìm được lòng nên đã mau chóng chạy vào xem xét tình hình trong này, mặc dù trước đó đã được Vũ Minh dặn kĩ là không được vào bên trong nếu hân chưa gọi.

Vũ Minh nhìn thấy Giáo sư Cao Tự bước vào, không nói gì, chỉ mỉm cười với ông và gật gật đầu.

Giáo sư Cao Tự xúc động muốn khóc, hai tay run run đến gần cô cháu gái bé bỏng. Lúc này bác sỹ Lương Hồng Ngọc cũng đứng ở cửa lều, hai tay bụm miệng, nước mắt trào ra khóc trong niềm vui sung sướng.

Bác sỹ Lương Hồng Ngọc cất tiếng hỏi:

- Vũ Minh! Cô ấy?

Vũ Minh nhìn bác sỹ Lương Hồng Ngọc gật gật đầu.

Không kìm được lòng, bác sỹ Lương Hồng Ngọc nhào đến ôm trâm lấy hân khóc nức nở nói:

- Vũ Minh, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã cứu lấy cô ấy!

Vũ Minh vỗ vỗ vào người Lương Hồng Ngọc, trấn an một cách nhẹ nhàng. Bình thường Lương Hồng Ngọc này cùng với Liễu Bảo Trang tình cảm cũng rất thân thiết, như chị em. Mỗi lúc rảnh rỗi không đi tìm Vũ Minh hân kiếm chuyện, thì cũng ngồi thân thiết bà tám với Lương Hồng Ngọc. Lương Hồng Ngọc xúc động như vậy cũng thật không có gì quá ngạc nhiên.

Vũ Minh trấn an bác sỹ Lương Hồng Ngọc xong, lại tiếp tục nói:

- Tạm thời cứ để cho cô ấy nghỉ ngơi, qua một vài giờ nữa cô ấy sẽ tỉnh lại. Lúc ấy cho cô ấy ăn một chút gì đó để hồi phục...

Lương Hồng Ngọc gật gật đầu nói:

- Tôi biết rồi, mấy việc này cậu không cần dặn tôi cũng sẽ làm rất chu đáo!

Vũ Minh gật gật đầu cười trừ, biết rằng mình nói có hơi thừa.

Vũ Minh quay đầu lại, vẫn chiếc đỉnh bên trong lều ra lại đặt bên ngoài, bên trong còn có bảy viên phé đan vẫn đang đặt ở trong khoang Chú Linh.

Vũ Minh phân phát nốt chỗ phé đan cho mấy tên Tiến Sĩ bị Ngân Thi cào trúng. Mặc dù mấy tên Tiến Sĩ này không có biểu hiện gì giống như bị tà khí xâm lấn, vì đã được Lương Hồng Ngọc cạo vết thương cho, nhưng mà Vũ Minh vẫn muốn cẩn thận một chút, đều đem phé đan phát cho bọn họ uống để phòng ngừa nguy cơ. Mấy viên phé đan kia tuy là không thành đan, nhưng mà tính chất đan được thì vẫn có tác dụng, mặc dù là không cao chỉ còn giữ lại được vài phần trăm được lực, nhưng mà vẫn còn có thể sử dụng.

Phật Phật!

Chợt có âm thanh lạ từ trong gió truyền tới.

Vũ Minh vừa mới phân phát xong đám phé đan cho mấy tên Tiến Sĩ bị Ngân Thi cào trúng. Lại nghe thấy trong tiếng gió có âm thanh kia lan đến, hần liền giật mình cảnh giác. Lúc này con Dơi Quỷ đang mỗi một năm gục trên vai hần đường sức lười biếng. Vừa nãy nó dùng quá độ âm khí hao tổn để trợ giúp Vũ Minh luyện đan, bây giờ tỏ ra là người có công nên ngủ ngon lành trên vai của hần.

Nhưng mà khi âm thanh kia vừa mới vang tới, Vũ Minh đã ý thức được nguy cơ trùng trùng. Ngày hôm qua, cũng chính cái lúc âm thanh giống như này xuất hiện, hai gã đạo sĩ kia liền lộ diện, trong đó một tên Hà Quang đã đủ làm cho gà bay chó chạy, bây giờ nếu gặp phải thêm một tên đạo sĩ nữa cũng như Hà Quang, Vũ Minh cũng đành phải bó tay. Chân nguyên của hần gần như đã không còn, nếu còn tiếp tục đánh nhau, chắc chắn là cầm trong tay cái chết.

- Ha ha ha ha!

Chợt một tiếng cười vang rộ khắp màn đêm, quang cảnh núi rừng hoang vắng, không gian lại vô cùng yên tĩnh tịch mịch. Một tiếng cười này liền khiến đoàn khảo cổ lại một phen nữa nháo nhác.

Đám Tiến Sĩ yên vị chưa lâu trong những căn chòi, lều của mình, lúc này đồng loạt mở cửa lều chạy ra bên ngoài nghe ngóng tình hình, nương lại chung với nhau một chỗ sợ hãi run lên lập cập.

Đám Tiến Sĩ bình thường là con người có học thức, tác phong đĩnh đạc, giọng nói đánh thép đầy lập luận sắc bén, sống trong thời bình chính là dùng kiến thức mà hét ra lửa, cho dù là gặp phường chợ búa lưu manh cũng phải cực kỳ kiêng dè họ.

Nhưng mà trải qua chuyện của mấy ngày hôm nay, bọn họ đã bị dọa cho xón ra quần. Mấy người chết, người bị thương vô số, nguy hiểm trùng trùng ập đến, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Vừa rồi có thể yên tĩnh một chút, cứ nghĩ giờ đây một phen song gió đã lặng, chuyển hành trình bão táp xem như có điểm dừng. Nhưng mà cuối cùng bây giờ lại xuất hiện thêm một tiếng cười ghê rợn nữa giữa màn đêm khuya, làm cho tất cả đám Tiến Sĩ tiếp tục một phen nhốn nháo.

Tiếng cười trong màn đêm âm u, làm cho Tông Linh cực kỳ cảnh giác. Từ nhỏ đến lớn hần đã đi rừng đi núi, nhưng mà đây là lần đầu tiên hần đi sâu vào trong dãy Hoàng Liên Sơn thế này mà lại phát hiện ra một thế giới đầy kỳ kỳ hùng vĩ, chỉ cách mấy ngọn núi mà liền tiếp những nguy hiểm trùng trùng xảy đến. Lúc nhỏ Tông Linh cũng đã theo bố mẹ cùng các chú trong bản đi qua miếu Thần Bà này nhiều lần, nhưng mà chưa từng gặp những nguy hiểm thế này. Bất giác hần nhìn về miếu Thần Bà hai tay chấp lại đầy tôn kính quý xuống nói:

- Lay Thần Bà! Có phải là con đã mạo phạm người nên mới gặp phải kiếp nạn này. Nếu qua đặng này con có thể sống sót thì xin tế người con trâu con bò để cho người thứ tội...

Tông Linh cúi đầu xuống dập lên dập xuống đến mấy lần.

Trong không khí chợt lại có tiếng phản phật lan tỏa tới, một bóng người từ trong đêm chầm chậm xuất hiện, y phục đạo bào, khuôn mặt đoan đoan chính khí, ngạo nghễ nhìn vào khoảng sân có mấy chục người đang đứng.

Cả mấy chục cặp mắt đổ dồn vào tên đạo sĩ kia, nhìn qua đều thấy vô cùng quen thuộc, đạo sĩ này không ai khác chính là Sùng Thiên Vân.

- Sùng Thiên Vân...

Vũ Minh chợt lảo bảm trong miệng.

Sùng Thiên Vân nhìn thấy xác Hà Quang đạo trưởng đang bị dựng một chỗ, râu tóc liền dựng ngược, vẻ ngạc nhiên nhìn lũ người Vũ Minh hỏi dồn:

- Là các ngươi đã giết hần?

Vũ Minh bước lên phía trước khuôn mặt lạnh lùng nhìn Sùng Thiên Vân, tỏ ra không chút run sợ nói:

- Phải! Nếu như ngươi cũng muốn giống như hần thì lại tới đây đi.

Sùng Thiên Vân chợt nhìn qua một chút, cặp mắt dò xét nhìn từ trên xuống dưới toàn bộ Vũ Minh rồi nói:

- Quả nhiên là có tổ chất, năm xưa lão phu chỉ sợ là cũng không bằng được ngươi a.

Sùng Thiên Vân gật gù đầu vuốt vuốt râu đi qua đi lại tỏ vẻ cảm khái, lại nói:

- Tiểu tử! Ngươi giết tên Hà Quang ấy phải lắm, thứ bang môn tà đạo, dị môn đen tối. Năm xưa ở giới Võ Lâm Minh trung nguyên, cũng đã không ưa gì Bà La Giáo của hần. Hôm nay ngươi thay mặt Võ Lâm Minh chính phái giết lấy tên ác tặc Hà Quang, lão phu thay mặt Võ Lâm Minh chính phái, kính tạ ngươi một lạy!

Nói rồi không ngờ Sùng Thiên Vân lại thật sự quỳ xuống lạy tạ Vũ Minh một lạy khiến hần vô cùng sửng sốt. Lúc này cũng không ngừng có những âm thanh ồ ồ vang lên, đám Tiến Sĩ cũng không tin nổi vào mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Giải cứu

Sùng Thiên Vân, con người này không biết tại sao lúc này lại xuất hiện có mặt ở đây, là có ý đồ gì.

Vũ Minh đối với thế giới Hoàng Liên Sơn này, mới hôm qua chỉ nghe Hà Quang cùng Sùng Thiên Vân tranh luận, chỉ mới hiểu được đại khái. Hần cũng biết là Sùng Thiên Vân này cùng với Hà Quang đạo trường đối nghịch, nhưng mà lại không biết là hai người bọn họ đối địch đến mức như thế nào mà tính mạng đều không màng.

Đối với thư lễ tiết của Sùng Thiên Vân, Vũ Minh cảm thấy không quá lạ lắm, nếu như đây là nơi mà dòng chảy thời gian lãng quên, lễ tiết sử dụng chính là vào thời cổ đại, vậy thì nếu hần sử dụng kiểu cách chào hỏi hiện đại, có lẽ sẽ khiến Sùng Thiên Vân này lại kinh ngạc xem như hần tâm thần.

Vũ Minh thầm nghĩ con người thời cổ đại vô cùng coi trọng danh khí, lễ tiết tuy không quan trọng nhưng cũng không thể bỏ qua. Hần cúi mình đáp tạ hữu lễ giống như phim kiếm hiệp nói:

- Đạo trường quá xem trọng ta rồi, xin đạo trường đứng dậy, ta là người từ thế giới bên ngoài tiến vào đây, vẫn không hiểu lễ tiết thông thường cho lắm. Nếu có gì thất lễ, xin đạo trường mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Sùng Thiên Vân nghe thấy mấy lời này của Vũ Minh, hai mắt liền sáng lên nói:

- Bỏn đạo cũng biết các ngươi là người từ thế giới bên ngoài tiến vào đây, cho nên lần này mới trở lại muốn cứu các ngươi một phen, đem theo chúng đệ tử Trịnh Đồ liều mạng với ác tặc Hà Quang, lại cũng là vì một chuyện...

Nguyệt!

Chợt Sùng Thiên Vân nguyệt sáo một cái, trong màn đêm đen u tĩnh có hàng loạt bóng người mờ ảo dần dần xuất hiện.

Phật phật!

Có độ hơn khoảng chục người xuất hiện, những người này đều mặc áo đạo sĩ, chỉ có điều khí độ so với Sùng Thiên Vân đều kém một bậc, phần lớn đều là những khuôn mặt vô cùng non nớt, so với dáng vẻ đạo mạo chính khí của Sùng Thiên Vân khác xa một trời một vực.

Sùng Thiên Vân chợt chỉ vào đám người này giới thiệu:

- Tiểu bằng hữu, đây đều là chúng đệ tử của Trịnh Đồ phong ta. Lúc trước ta quả thực con mắt nhầm lẫn, lại đi nhìn trúng tiểu bằng hữu ngươi, lại muốn một phen thu ngươi vào môn phái. Nhưng mà qua một lần này ta đều đã biết được võ công của ngươi trác tuyệt đến bậc nào, ngay cả ác tặc Hà Quang sở hữu Thi Vật cũng phải ôm hận mà chết trước người thì thực không thể coi thường.

Sùng Thiên Vân lại nhìn đám đệ tử quát lớn nói:

- Chúng đồ tôn đồ tử, còn không mau khấu đầu bái kiến anh hùng của Võ Lâm Minh chúng ta?

Vũ Minh lâm bẫm:

- Anh Hùng?

“Anh Hùng” hai chữ này thật quá khoa trương rồi, nhưng mà chưa kịp để hần suy nghĩ. Đám đệ tử của môn phái Trịnh Đồ kia đã cúi đầu hô to đồng thanh:

- Chúng đệ tử Trịnh Đồ, bái kiến tiểu anh hùng!

Vũ Minh chợt khoát tay hơi lung túng nói:

- Đạo trưởng nói quá rồi, ta tài nghệ thấp kém, đâu xứng với hai chữ “Anh Hùng” này!

Rồi lại nhìn Sùng Thiên Vân cười hỏi:

- Không biết chuyện mà đạo trưởng muốn nói là chuyện gì?

Sùng Thiên Vân thấy Vũ Minh khách sáo như vậy, thì lại càng nhìn hần bằng ánh mắt coi trọng hơn vài phần, lại lắc lắc đầu nói:

- Tiểu bằng hữu, cậu tên gì?

Vũ Minh nói:

- Tôi tên Trần Vũ Minh.

Sùng Thiên Vân hơi nhú mày nói:

- Vũ Minh, cái tên này không phải là gia phụ của cậu năm xưa muốn huy hoàng nên đặt tên cậu như mặt trời ló dạng, có phải là theo nghĩa này đúng không?

Vũ Minh cười cười lắc đầu:

- Đạo trưởng, đều không phải, chỉ là thấy tên đẹp thì đặt như vậy thôi, cũng không có ý nghĩa gì quá xấu xa.

Vũ Minh đến đây lại nghĩ, người thời kỳ cổ đại, cái gì cũng xem trọng ý nghĩa, ngay cả cái tên đặt ra, đều coi trọng thâm ý trong đó. Còn thời hiện đại bây giờ, mọi thứ chỉ đều là hình thức tương đối, hiếm người lại đánh giá về thâm trường ý vị trong một cái tên.

Cũng may Vũ Minh có lối suy nghĩ tích cực, tương đồng với Sùng Thiên Vân này, nên cảm thấy ý vị trong câu hỏi của Sùng Thiên Vân hết sức bình thường. Nhưng mà mấy câu này lọt vào tai của đám người phía sau, liền có một trận cười ồ ồ phát ra.

Đám Tiến Sĩ sau khi nghe qua ý định của Sùng Thiên Vân, cũng bớt đi nhiều sợ hãi, lúc này cũng thả lỏng tâm trạng hơn rất nhiều. Lại nhìn thấy màn đối đáp giữa Vũ Minh và Sùng Thiên Vân, đều cảm thấy hai kẻ này như hai kẻ điên, một lũ người không dung mặc trang phục cổ đại, đèn đây để diễn tuồng hay sao?

Nhưng mà mấy tiếng cười này vừa mới phát ra không lâu, Vũ Minh đã đem ánh mắt lạnh lùng quét về phía bọn họ. Đám người Tiến Sĩ cũng có vẻ biết ý, liền may chóng nín nhịn, cố gắng theo dõi màn đối đáp.

Sùng Thiên Vân sau một tràng cười cợt kia cũng tỏ vẻ không hài lòng gì, tuy nhiên vẫn khách khí nói với Vũ Minh:

- Vũ Minh, cậu là con người kháng khái, không phải là phường thô tục như bọn họ, những chuyện tôi muốn nói, vẫn là nên nói riêng thì hơn...

Người thô tục? Những câu nói này rơi vào tai mấy tên Tiến Sĩ kia, tên nào cũng tỏ ra thần thờ không tin nổi vào tai mình. Dám nói Tiến Sĩ bọn họ là người thô tục, nghĩa là loại lùn văn hóa hay sao? Câu nói này nếu nghĩ qua thì có vẻ không có gì, nhưng lại chẳng khác nào phát tát vào giữa mặt mấy vị Tiến Sĩ nức danh Việt Quốc hay sao?

Đám Tiến Sĩ lúc này ai nấy đều giơ tay lên cứng họng, lắp bắp không nói ra lời. Người nào người nấy đều có cảm giác giận tím mặt, khí huyết đều không lưu thông.

Vũ Minh ban đầu đều rất có thiện cảm với những con người này, nhưng qua một đoạn thời gian ở chung, hần phát hiện những người mang danh vị học cao trong giới xã hội, không ngờ có tính cách lại vô cùng ích kỷ nhỏ nhen, không những vậy lại còn chết nhất lăm lờ. Những điều đó vô hình chung sinh ra cho hần vô vàn những loại bài xích khó diễn tả. Bây giờ nhìn thấy đám Tiến Sĩ đều khiến Vũ Minh cảm thấy vô cùng chán ghét.

Sùng Thiên Vân kéo Vũ Minh qua một chỗ, sau đó nói:

- Tiểu bằng hữu, hôm nay ta đến đây muốn giải cứu các người một phen. Nhưng mà các người đã có thể tự lo liệu, khiến cho ta rất đổi vui mừng. Tuy vậy, ta vẫn phải cảnh báo các người một phen...

Vũ Minh nói:

- Đạo trưởng cứ nói, Vũ Minh tôi nếu có thể vẫn rất cảm kích.

Sùng Thiên Vân gật gật đầu nói:

- Qua chuyện ngày hôm nay ta sợ rằng sẽ khiến các người gặp phải nguy hiểm, chỉ bằng như vậy, các người theo ta đi lên Trịnh Đô phong một chuyến. Bởi vì rất có thể Bà La Giáo của tên ác tặc Hà Quang sẽ không tha cho các người, sau ngày hôm nay nếu như Hà Quang không trở về, nhất định các người sẽ phải hứng chịu sự trả thù điên cuồng của các lão tổ Bà La đạo!

Vũ Minh giật mình lắm bầm nói:

- Lão tổ Bà La đạo? Không phải Hà Quang kia chính là trưởng giáo chân nhân sao?

Sùng Thiên Vân gật gật đầu nói:

- Sùng Thiên Vân quả thật là trưởng môn nhân đời thứ ba mươi sáu của Bà La Giáo. Nhưng mà hắn không phải là người nguy hiểm nhất trong Bà La giáo, những người nguy hiểm nhất của Bà La giáo chính là những lão tổ tiền tu của bọn họ, tu vi võ học đã đến bậc Võ Sư thượng thừa, thậm chí có thông tin mơ hồ lão tổ Cơ Xuyên của Bà La giáo chưa chết, đã tiến vào tu vi Tiên Thiên Võ Sư cảnh...

- Tiên Thiên Võ Sư cảnh sao?

Vũ Minh giật mình kinh sợ, những thứ hắn biết được về Võ học Địa Cầu quả nhiên không sai, không ngờ nhanh như vậy đã sắp phải đối mặt với một Tiên Thiên Võ Sư, tu vi khủng khiếp ngang với một Tiên Thiên Đạo Sư. Cũng không biết người này sau khi xuất hiện sẽ có những thủ đoạn công kích khủng bố như thế nào. Tương truyền những bậc Tiên Thiên Võ Sư trong truyền thuyết võ học của Địa Cầu, như Trương Tam Phong với Thái Cực Đồ, lại như Hồng Thất Công với Hàng Long Thập Bát Chương, đều khiến giới võ học Địa Cầu dậy sóng chao đảo, tạo nên những thời kỳ huyền thoại. Ngay cả tại thế giới Đông Á Đại Lục, những Tiên Thiên Đạo Sư xuất hiện, có người nào mà lại không tạo nên những kỳ tích vang dội ư?

Vũ Minh trước khi hạ thủ với Hà Quang chưa từng nghĩ đến tình cảnh chính mình sẽ phải đối mặt với một thế lực khủng khiếp như vậy. Tiên Thiên Võ Sư sao? Việc này thực quá khoa trương rồi, nếu để Bà La Giáo tra ra được, chính Liễu Bảo Trang là người đã kết liễu cái mạng của Hà Quang, không biết bọn chúng sẽ dùng những thủ đoạn tàn khốc như thế nào để đối phó với nàng. Nghĩ đến đây Vũ Minh cảm thấy một trận ớn lạnh trong đầu, quay cuồng, bất giác hắn nhìn về phía lều nhỏ mà Liễu Bảo Trang đang tĩnh dưỡng, hai bàn tay nắm chặt, hắn nhất định không muốn cho nàng tổn thương. Qua quá khứ của nàng hắn biết nàng đã thương tổn quá nhiều, một tâm hồn trong trắng non nớt như vậy bị người ta lừa gạt, tất cả đều rất yếu ớt.

Sùng Thiên Vân cũng loáng thoáng nhìn qua được vẻ run sợ trong mắt Vũ Minh, liền nói:

- Tiểu bằng hữu, lần này người thế giới bên ngoài các cậu vào đây là có mục đích gì vậy, nếu không có gì quá chú trọng, có thể cho bản đạo biết được chăng?

Sùng Thiên Vân, hỏi một câu, thấy như chưa đủ lại hỏi tiếp:

- Thứ cho bản đạo hiếu kỳ, mặc dù Võ Lâm Minh rời khỏi thế giới ngoài kia đã mấy trăm năm, nhưng mà đối với mọi chuyện ngoài kia ta đều rất quan tâm. Không biết bên ngoài bây giờ đang là niên đại nào? Triều đại của ai cai trị, có thể nói cho ta biết năm xưa cuối cùng là Cung Hoàng để lưu lạc đến nơi đâu hay không?

- Cung Hoàng đế?

Vũ Minh hai con mắt mở to, hơi kinh ngạc, đối với những câu hỏi của Sùng Thiên Vân cũng không có câu trả lời, bèn dẫn Sùng Thiên Vân đi vào giữa đoàn Tiên Sĩ, đồng dạng nói:

- Ở đây vị nào là Tiên Sĩ cổ sử học? Có thể ra đây giải đáp một số câu hỏi của đạo trưởng hay không?

Vũ Minh vừa nói đến đây, liền như chọc vào chỗ ngứa của đám Tiên Sĩ. Trong đây có đến ba bốn người là Tiên Sĩ chuyên ngành cổ sử học, liền bước lên với vẻ ngạo mạn nói:

- Tôi là Tiên Sĩ cổ sử học công trình tiền Xích Quỷ!

- Tôi là Tiên Sĩ cổ sử học công trình nghiên cứu người cổ đại!

- Tôi là Tiên Sĩ cổ sử học công trình nghiên cứu chính là các giai đoạn từ Lý, Mạc, Hồ rồi đến thời Lê Trung Hưng, các giai đoạn phong kiến cốt yếu đều có phần nắm chắc chắn.

Đến vị Tiên Sĩ thứ ba tự bước lên giới thiệu, Sùng Thiên Vân hai mắt liền sáng lên nói:

- Lê Trung Hưng? Triều Lê quả thật suy rồi ư?

Vũ Minh liền chỉ tay mời vị Tiên Sĩ thứ ba lên trước mặt rồi hỏi:

- Anh tên là gì?

Tiên Sĩ kia mấy lần bị Vũ Minh mắng thẳng vào mặt, cũng không có cảm tình với hắn lắm, chỉ lạnh nhạt nói:

- Trần Vũ Minh, anh cũng thật vô tâm, tôi đã lên ti vì không ít lần, anh lại còn hỏi tôi tên là gì?

Vũ Minh cười cười nói:

- Thứ cho tôi khiêm nhã, từ nhỏ đến lớn Vũ Minh tôi rất ít xem ti vi, thậm chí thời gian gần đây còn chưa từng xem, vẫn mong anh giới thiệu qua một chút!

Gã Tiến Sĩ kia mặt mày liền trở nên tím ngắt, cảm giác bị xúc phạm nghiêm trọng. Còn toàn trường đều vang lên những tiếng cười ồ ồ đầy huyền ảo, tất cả đều cảm thấy Tiến Sĩ kia khoa trương không được còn bị Vũ Minh dội cho gáo nước vào mặt.

Tiến Sĩ kia trong vẻ hậm hực nói:

- Tôi tên là Nguyễn Gia Lương, Tiến Sĩ cổ sử học thuộc Viện Nghiên Cứu Khảo Cổ quốc gia, là giảng viên khoa Lịch Sử của trường Đại Học Khoa Học Xã Hội Và Nhân Văn.

Vũ Minh nói:

- Thì ra anh chính là giảng viên Đại Học, một ngành nghề đều được mọi người coi trọng ư? Vậy cũng không nên nhỏ nhen như vậy, không nên vì một chút xích mích nhỏ mà làm tổn thương hòa khí! Đạo trưởng đây có câu hỏi về sự biến thời kỳ Cung Hoàng đế. Muốn nhờ anh giải đáp một chút!

- Cung Hoàng đế? Có phải ý của người này là muốn hỏi về niên đại trong Lịch Sử về triều đại của Thần Hoàng đế Chiêu Tông hay không?

Nguyễn Gia Lương nhàn nhạt nói một câu, không nhanh không chậm, lại điểm trúng vào nút thắt mà Sùng Thiên Vân đang gút mắc. Sùng Thiên Vân hai mắt sáng bừng liền nói:

- Đúng vậy! Các vị trưởng bối của phái Trịnh Đồ năm xưa truyền xuống cho đệ tử một đoạn chuyện, nhưng mà diễn biến tiếp theo như thế nào thì bản đạo cũng không được nắm rõ, đối với thế giới bên ngoài đều là mơ hồ. Xin vị tiểu bằng hữu đây có thể giải đáp, bản đạo liền cảm kích vô cùng!

Nói đến đây đoạn Sùng Thiên Vân cúi tạ một cái, Nguyễn Gia Lương cũng cảm thấy như mặt mày thoa da phấn, cảm thấy mát mặt mũi, điệu bộ ngạo mạn giảm đi nhiều. Nhưng mà lại lấy dáng vẻ cao nhân chỉ giáo điềm tĩnh nói:

- Bác à, cũng không cần phải làm như vậy, cháu chỉ không có cảm tình với anh ta. Chứ còn nếu bác đã hỏi cháu cũng sẽ nói rõ về đoạn lịch sử này cho bác nghe.

Đến đây Nguyễn Gia Lương thao thao một hồi kể cho Sùng Thiên Vân đoạn cổ sử mấy trăm năm về trước của Việt quốc.

Đám Tiến Sĩ xung quanh cũng say xưa nghe Nguyễn Gia Lương kể về một đoạn giai thoại này. Lúc này không khí u ám tịch mịch dần xua tan đi bớt, khi biết đám người Sùng Thiên Vân lại là bạn hữu, không phải là kẻ thù, phần nhiều cũng coi bỏ tâm lý lo âu đi ở đây. Đám Tiến Sĩ thường ngày e sợ bấy giờ đều đã bạo dạn tiến đến gần đám người Sùng Thiên Vân, đối với bọn họ đám người Sùng Thiên Vân đều không phải là những người bình thường, mà cũng chính là những kho tư liệu sống trước mặt. Đối với đám Tiến Sĩ, chuyện này còn khiến bọn họ muốn phát điên hơn gấp nhiều lần, phần khích đến cuồng nhiệt. Sùng Thiên Vân qua lời kể của Nguyễn Gia Lương cũng khai thác được nhiều chuyện, mà đám Tiến Sĩ qua đám người Sùng Thiên Vân, tuy không quen cách giao tiếp lễ giáo cho lắm, nhưng mà nhập gia thì phải tùy tục, đám Tiến Sĩ sau đó ai nấy đều giả tiếp theo cách lễ giáo cổ đại, từ đó mà giao tiếp với Sùng Thiên Vân trôi chảy. Qua đó đám người Tiến Sĩ cũng biết không ít thông tin về thế giới bị mắc kẹt trong dòng chảy thời gian tại Hoàng Liên Sơn mạch này...

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Cổ sự

- Chiêu Tông, lại là Chiêu Tông, năm đó tổ sư của Trịnh Đồ ta phò tá Chiêu Tông lập nên giáo phái lầy lùnh. Vậy mà Chiêu Tông nghe lời nghịch tặc, khiến cho phái Trịnh Đồ ta phải suy vi...

Sùng Thiên Vân nghe qua một đoạn cổ sử, nước mắt rùng rùng trông mắt đầy bi phẫn, giọng nói cảm hận ngửa cổ nhìn lên trời.

Vũ Minh đối với giai thoại cổ sử này của Việt quốc thì cũng có phần hiểu kỳ nên cũng có nghe qua.

Thì ra thời đại trước đây, Bát Đại Kỳ Phái của Hoàng Liên Sơn mạch này cũng không có tồn tại ở trong này, mà là một phen hoành tảo ở thế giới bên ngoài. Niên đại ảnh hưởng lớn nhất của Bát Đại Kỳ Phái phải kể đến thời kì nhà Lê của Việt quốc. Khi đó trong nước có đến tám đại môn phái lớn, phân biệt là Trúc Lâm Sơn, Bình Định Kị Phủ, Bà La Đạo, Trịnh Phủ hay là phái Trịnh Đồ sau này, Yên Phong Thần Phái, Minh Môn, Mạnh Gia Môn, Lưu Ly Cung.

Mà ba môn phái lớn nhất ảnh hưởng đến hoàng quyền của nhà Lê lại chính là Trúc Lâm Sơn, Trịnh Phủ và Bà La Đạo.

Mà năm xưa, chính Bà La Đạo kia cùng với Trịnh Phủ lại cùng một trận tuyến tà giáo, chỉ là không biết sau này xảy ra một đoạn chuyện gì đã khiến hai môn phái này trở nên đối nghịch. Bà La Giáo thì bị toàn bộ Võ Lâm Minh truy sát, còn Trịnh Phủ đổi thành phái Trịnh Đô đóng trên Trịnh Đô Phong gia nhập vào chính phái, đòi đòi truyền thừa xuống đám đệ tử đều mẫu mực.

Đám đệ tử của phái Trịnh Đô sau này, đòi đòi ẩn thế trong dãy Hoàng Liên Sơn Mạch, cũng như Bát Đại Kỳ Phái nên không màng đến thế sự. Nghe nói nguồn căn của việc Bát Đại Kỳ Phái cũng là bởi một nhân vật cường thế xuất hiện, nhân vật này tên là Mạc Kỳ Phong, danh xưng kiếm thần, là người duy nhất trong lịch duyệt nghìn năm của Võ Lâm Minh tiến vào cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư, luyện chiêu Vô Ảnh Thần Bộ đến xuất thần nhập hóa, sáng tạo ra ba loại kiếm chiêu mà đến nay đã thất truyền, đánh cho tám đại môn phái đều gà bay chó chạy, cuối cùng cường nhân này lại quy ước, tám đại môn phái đòi đòi phái lánh khỏi thế tục, nếu một khi trái khỏi ước tước, sẽ bị cường nhân đến tận đại môn tru sát diệt phái.

Nghe nói năm xưa có phái Minh Môn đối nghịch, hình như đã đem toàn bộ gia quyến của cường nhân này giết sạch, cuối cùng bị hấn luyện được tam kiếm chiêu, truy sát diệt tông của Minh Môn, Bát Đại Kỳ Phái của Hoàng Liên Sơn mạch sau này cũng không còn có tên Minh Môn đứng trong nữa. Sau đoạn chuyện chấn động này, toàn bộ Võ Lâm Minh đều run sợ trước cường nhân, cuối cùng đều phải nghe theo ước thúc, đòi đòi ẩn thế không màng đến thế sự sau này ở bên ngoài.

Các bậc trưởng bối lão tổ trong các phái, đòi sau trước truyền thừa cho đòi sau đều ước thúc cho đám đệ tử đều không nên màng đến thế sự mà chuyên tâm tu luyện. Thế nên mới có loại chuyện cả một thế giới Hoàng Liên Sơn mạch mắc kẹt trong dòng chảy lịch sử thời gian ở đây, thậm chí còn có giai đoạn chúng đệ tử của tám đại môn phái, gặp thấy người từ thế giới bên ngoài tiến vào, đều phải trốn tránh.

- Đạo trưởng, không biết Trịnh Đô Phong của ngài cách đây có xa hay không?

Vũ Minh bước tới trước Sùng Thiên Vân cất giọng trầm trầm hỏi. Sùng Thiên Vân gạt qua nước mắt lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh nói:

- Cũng chỉ chừng bảy tám ngọn núi gần đây thôi, chỉ có điều Trịnh Đô Phong của ta địa thế hiểm trở, cũng không phải là người bình thường có thể tiến vào được.

Vũ Minh liền nói:

- Vậy nếu đạo trưởng không phiền, có thể đưa đoàn khảo cổ của bọn ta lên Trịnh Đô Phong một chuyến, trước là để lánh nạn, sau là cũng để bọn ta có thể tìm hiểu một chút về thế giới Hoàng Liên Sơn Mạch trong này!

Sùng Thiên Vân mới rồi nói chuyện với Nguyễn Gia Lương, cũng biết qua được mục đích của đám người Vũ Minh tại sao lại tiến vào trong này, hơn nữa lại còn hiểu đại khái Vũ Minh làm sao giết được Hà Quang kia, cũng là nhờ vào một loại vũ khí. Sùng Thiên Vân cũng rất cảm thấy hiếu kỳ với loại vũ khí này của người từ thế giới bên ngoài, cho nên cũng đưa ra lời mời trịnh trọng với đám người Vũ Minh lên Trịnh Đô Phong một chuyến, bây giờ Vũ Minh mới mở lời, Sùng Thiên Vân cảm thấy câu còn không được, liền mau chóng gạt đầu nói:

- Đám đồ tử đồ tôn của bốn môn thống thạo địa hình, để bọn họ dẫn các người lên Trịnh Đô Phong, nhưng ta nói trước chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, Bà La Giáo rất nhanh sẽ truy cứu mọi chuyện, các người nên chuẩn bị trước tinh thần đối mặt, không lâu nữa mấy lão tổ của Trịnh Đô Phong cũng xuất quan, mỗi người đều là thực lực Võ Sư thượng thừa. Đến lúc đó thì ngay cả lão tổ Cơ Xuyên của bọn chúng có ra mặt, Trịnh Đô Phong ta chưa hẳn là đã sợ, hơn nữa con Hồ Thi kia là thủ đoạn công kích tà môn nhất của bọn chúng, bây giờ cũng không sử dụng được. Trịnh Đô Phong của bọn ta cũng không sợ phải đối mặt với đám đồ tử đồ tôn phế vật của Bà La Giáo.

- Đã như vậy thì cảm tạ đạo trưởng!

Vũ Minh cúi mình đáp tạ một cái cho hữu lễ với thứ lễ giáo của Hoàng Liên Sơn mạch. Đám Tiến Sĩ sau một hồi nói chuyện, thì cũng quen với thứ lễ giáo này, hơn nữa nhập gia thì phải tùy tục, tránh bị người ta coi là dị loại, cũng thì nhau chen chúc cúi mình đáp lễ. Mới đầu nhìn qua thì đều cảm thấy nực cười, nhưng mà sau cùng cảm thấy quen thuộc thì lại thấy mọi chuyện đều hết sức bình thường.

Sùng Thiên Vân lệnh cho đám đệ tử chôn xác Hà Quang xuống phải sâu hơn ba mét, nói rằng Bà La Giáo có một thủ đoạn tìm xác vô cùng kỳ diệu, nếu chôn không đủ sâu sẽ rất nhanh tìm được xác, mà tìm được xác nhanh chóng thì sẽ truy ra manh mối. Đến lúc đó chỉ sợ đám người Vũ Minh chưa lên được tới Trịnh Đô Phong đã phải đối mặt với một cuộc chiến đầy đẫm máu.

Tất cả mọi người thuộc đoàn khảo cổ, sau khi trải qua rất nhiều chuyện trong này cũng đã dần thay đổi nhận thức, cũng đã cảm thấy thực tế hơn không ít. Đối với việc nguy hiểm đối mặt thường trực, bọn họ cũng cảm thấy không có gì là quá lạ lẫm.

Vũ Minh sau khi làm qua công tác tư tưởng với bọn họ một chút, cuối cùng họp bàn với Bì Nhân Thanh một chuyến, nguy hiểm thì nguy hiểm, nhưng mọi người đều trải qua sự đồng thuận nhất trí không màng tính mạng, tất cả vì công tác khảo cổ huy hoàng, vẫn quyết định lựa chọn tiếp tục chuyến hành trình tiến vào dãy Hoàng Liên Sơn mạch sâu hơn nữa, quyết tâm đào lên bí mật ẩn giấu trong mộ địa của vị vương gia thời Lý kia, đem mọi bí mật chôn vùi trong dòng lịch sử đều phơi bày. Hơn nữa bản thân Vũ Minh đều mơ hồ có một loại cảm giác, chuyến đi này sẽ giúp hắn tìm ra được không ít cơ duyên có thể đột phá, cuối cùng không chừng có thể có một loại manh mối nào giúp hắn có thể trở về Đông Á Đại Lục.

Sau khi sắp xếp công tác nhất trí xong xuôi, Vũ Minh cùng cả đoàn khảo cổ bắt đầu tháo dỡ khu trại, lên đường theo đám đạo sĩ của Trịnh Đô Phong tiếp tục tiến sâu vào dãy Hoàng Liên Sơn mạch đầy ly kỳ.

Sùng Thiên Vân xóa đi dấu vết của Hà Quang cũng là để đám đồ tử đồ tôn của Bà La Giáo không tra ra tung tích của đám người Vũ Minh, nhưng việc này cũng chỉ là biện pháp tình thế, sớm muộn Bà La Giáo cũng sẽ tra ra nguồn căn mọi việc.

Đến lúc ấy, nếu toàn đoàn khảo cổ không nhanh chân đến được vị trí an toàn trên Trịnh Đô Phong, sẽ phải hứng chịu sự truy đuổi gắt gao của toàn giáo

Bà La, ngay cả nhân vật khủng khiếp như Cơ Xuyên kia một khi xuất quan, Vũ Minh cũng chỉ có thể cảm chắc cái chết, chết đến hàng chục lần, chết đến không thể chết thêm nữa. Căn bản đối với một người có thực lực khủng khiếp như vậy, Vũ Minh cũng không có biện pháp để đối phó.

Liễu Bảo Trang sau một hồi phục dụng Đoạn Cơ Đan, lúc này cũng vừa mới tỉnh lại. Vũ Minh đang cống nường trên lưng miệng không ngừng huyết sáo. Liễu Bảo Trang một mồi mở đôi mắt lả lăm nhìn khung cảnh xung quanh, chợt cất giọng nói:

- Tôi vẫn còn sống sao? Vũ Minh, có phải là tôi đang mơ không?

Vũ Minh cười cười nói:

- Cô nương của tôi ơi, nếu cô đang mơ thì cũng khiến cho tôi rất mệt đấy, cô nặng lắm đấy cô có biết không?

Liễu Bảo Trang tuy vừa mới tỉnh lại, còn một mồi, nhưng tỉnh tỉnh đánh đã không dễ gần thì vẫn chưa giảm chút nào, chợt nhéo Vũ Minh một cái khiến hần kêu la oai oái xong rồi nói:

- Nha nha, được rồi, nếu anh cảm thấy nặng thì tốt nhất nên thả tôi xuống, có phải là nhân lúc tôi ốm yếu nên mới giờ trò để lợi dụng tôi có phải không?

Vũ Minh mặt mày nhăn nhó như khi chạm mấm tôm nói:

- Cái gì? Bảo Trang, có phải cô sốt quá lâu nên đầu óc đều có vấn đề phải không? Vũ Minh tôi đường đường là một chàng công tử hào hoa phong nhã, tài nghệ đầy mình, đầu cần thiết phải lợi dụng một con người chua ngoa đáng ghét như cô...

- Gì cơ? Anh nói ai đáng ghét?

Liễu Bảo Trang lại hét lên, nhéo một cái, Vũ Minh la lên:

- Ái ái! Ai nói là cô vừa mới ốm xong, tôi lại còn thấy cô còn rất khỏe cơ đấy!

Vũ Minh cùng Liễu Bảo Trang lại tiếp tục trò cũ diễn lại, trêu chọc nhau rất vui. Bất giác không khí lúc này đã trở nên tươi mới hơn nhiều. Vũ Minh cống Liễu Bảo Trang trên lưng cảm thấy rất nhẹ nhàng, nhưng miệng hần lại liên tục nói Liễu Bảo Trang rất nặng chỉ là vì chọc ghẹo nàng đó thôi, chứ một Trung Đạo Học tu vi như hần, cống một cô gái nặng chừng hơn năm mươi cân một chút đã kêu nặng, thì phải xem lại chính mình rồi.

Liễu Bảo Trang tỉnh lại, còn rất khỏe khoắn chơi đùa với hần, Vũ Minh cũng cảm thấy trong lòng như hoa xuân chớm nở.

Nghĩ lại một lần nữa hần lại cảm thấy Đoạn Cơ Đan kia thật thần kỳ, bây giờ hần vẫn còn giữ lại một viên để phòng thân, ngộ nhờ sau này gặp phải nguy cơ, vẫn còn có một quân bài nữa mà giữ lại.

Phía trước đã là cách vừa tròn miếu Thần Bà đến ba ngọn núi, Tông Lĩnh đi đến đây thì đã không còn thông thạo đường, cho nên đều để cho đám đạo sĩ của Trịnh Đồ phong đi trước dẫn đường.

Nhân tiện qua đoạn thời gian này, Vũ Minh cũng đem vùng địa đồ của di tích mộ cổ vị vương gia kia cho Sùng Thiên Vân xem qua. Cuối cùng Sùng Thiên Vân nói rằng nơi này là một vùng vô cùng nguy hiểm, vốn dĩ vẫn chưa được khai phá, ngay cả những Vô Sư chính tông của các giáo phái đều chưa từng dám đặt chân đến nơi này. Sùng Thiên Vân khuyên đám người Vũ Minh tốt nhất vẫn là nên từ bỏ ý định đi thôi.

Nhưng mà lời này của Sùng Thiên Vân nói ra đều bị đám Tiến Sĩ phản bác, đều đặt bỏ ngoài tai, đối với loại chuyện mà ép buộc bọn Tiến Sĩ này từ bỏ công trình vất vả xin được kinh phí, còn khó hơn so với việc bắt bọn họ ăn mấm tôm quanh năm, việc này vô cùng kinh khủng.

Sùng Thiên Vân nhiều lần khuyên nhủ không thành công, lại được Vũ Minh một phen làm công tác tư tưởng, cuối cùng Sùng Thiên Vân chỉ lắc đầu nói:

- Các vị tiểu hữu, bản đạo hết sức khuyên nhủ nhưng các vị không tin, thôi thì bản đạo cũng chỉ nhắc nhở các vị cẩn trọng giữ mình, nếu ngày sau có thể gặp lại, toàn phái Trịnh Đồ ta đều hướng các người dập lạy ba cái khấu đầu bái phục!

Vũ Minh cười cười, đối với loại chuyện đám Tiến Sĩ này cứng đầu cứng cổ cố chấp hần cũng đã từng tính qua. Nhưng mà qua chuyện này cũng một phen góp ích lợi cho hần, bản thân lời Sùng Thiên Vân nói có lẽ là đúng, nhưng mà vì hợp lợi ích, cho nên Vũ Minh vẫn không tính đến chuyện khuyên nhủ đám cứng đầu này thêm làm gì cho mệt.

Vũ Minh hướng Sùng Thiên Vân hỏi:

- Đạo trưởng, ta có phần không rõ, tại sao di chỉ này bọn ta lại không nên tiến vào? Vẫn biết rằng trong đó vô cùng nguy hiểm, nhưng mà đạo trưởng nếu chỉ nói qua, e rằng khó lòng mà khiến người ta tin tưởng, ngài có thể nói qua tình huống một chút hay không?

Sùng Thiên Vân ánh mắt chợt trở nên mơ hồ nói:

- Thứ cho bản đạo nói thẳng, thực chất cũng không ít người ngu ngốc như các người đều đã đặt câu hỏi này, nhưng mà cuối cùng sau khi tiến vào cái Địa Ngục Hoang Nguyên ấy tất cả đều chết thảm!

- Địa Ngục Hoang Nguyên, đạo trưởng, tại sao lại có cái tên này?

Vũ Minh ấn tượng với cái tên Địa Ngục Hoang Nguyên kia, liền cất giọng trầm trầm hỏi lại. Sùng Thiên Vân không nhanh không chậm nói:

- Sở dĩ nó có cái tên là Địa Ngục Hoang Nguyên, ấy là bởi vì bên trong cái Địa Ngục Hoang Nguyên này chính là một cái tử địa, tử lộ chôn người, người tiến vào đó chưa từng trở ra. Nghe nói trong cái Hoang Nguyên ấy có tồn tại một con Tiên Thiên Vĩ Hồ nghìn năm, thống lĩnh các loại Yêu Quái, người tiến vào gần đều bị rút mất hồn phách mà chết, chính là Yêu Tinh hung danh thiên cổ. Tiên Thiên Vĩ Hồ mà các ngươi cũng chưa từng nghe qua hay sao?

- Một con Tiên Thiên Vĩ Hồ?

Vũ Minh nghe đến đây hai mắt đều sáng rực, không ngờ di chỉ của vị vương gia kia lại nguy hiểm đến như vậy, lại là hung địa ngay cả giới luyện võ như Sùng Thiên Vân cũng phải nể sợ, đối với truyền thuyết Yêu Tinh ở Địa Cầu này Vũ Minh cũng đọc qua không ít, ngay cả ở thế giới Đông Á Đại Lục, Yêu Tinh cũng không hẳn là hiếm gặp. Một con Tiên Thiên Vĩ Hồ, ngang bằng với cấp bậc của một Tiên Thiên Đạo Sư, khó trách đám đạo sĩ như Sùng Thiên Vân này mới nhắc tới mà đã hồn bay phách lạc như vậy. Tiên Thiên Vĩ Hồ, nghe qua cũng quá dọa người rồi.

Sùng Thiên Vân đến đây lộ vẻ kinh thường lại nói tiếp:

- Ta mới gặp các ngươi lần này là lần thứ hai, nhưng cũng vô cùng kinh ngạc, thật sự thế giới bên ngoài lại không tin có Yêu Tinh, điều này cũng thật kỳ lạ, khó trách khi gặp con Hồ Thi kia của Hà Quang, cả đám các ngươi đều muốn xón ra quần.

Vũ Minh cười cười nói:

- Đạo trưởng, ta không phải là không tin, chỉ là thế giới bên ngoài khác xa ngươi tưởng tượng nhiều lắm. Nếu có cơ hội ta đưa ngươi ra bên ngoài mở mang đầu óc một chuyến!

- Đưa ta ra ngoài? Không thể!

Sùng Thiên Vân nghe đến đây râu tóc liền dựng đứng, sợ hãi quát lên. Vũ Minh dường như đã chọc vào chỗ tối kỵ của ông ta, nghĩ kỹ lại đúng là đám đạo sĩ này thực coi trọng lời thề dõng dạc không màng đến thế tục, có thể thấy là vị cường nhân Kiếm Thần kia uy phong bức nào, mấy trăm năm trôi qua mà lời nói vẫn mang tính uy hiếp đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiệt Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Sự Biến

Vũ Minh cười cười lắc đầu, đối với thái độ này của Sùng Thiên Vân thì cũng không có gì quá kinh ngạc, ước thúc của một Tiên Thiên Võ Sư dù sao cũng là quá nặng rồi. Đặt vào tình trạng ở Đông Á Đại Lục, một Tiên Thiên Đạo Sư đặt ra ước thúc như vậy cũng không có người nào dám phá bỏ, trừ phi chán sống.

Vũ Minh lại hỏi tiếp:

- Đạo trưởng, nếu là một con Tiên Thiên Vĩ Hồ, thì hẳn là nên đã hóa nhân hình đi?

Vũ Minh nói đến đây, cũng không khỏi khiến Sùng Thiên Vân trợn mắt há mồm:

- Tiểu hữu, lời ngươi nói quả không sai, theo truyền kì thì đúng là con Tiên Thiên Vĩ Hồ này đã từng hóa Nhân hình, hơn nữa còn từng quyến rũ nam nhân. Chỉ là sau khi nam nhân kia bị mê hoặc, liền bị nó rút ruột moi gan, chết thảm vô cùng. Sau chuyện này nghe nói lão tổ của các phái, đều là tu vi Võ Sư thượng thừa liên hợp với nhau truy sát nó. Nhưng mà con Yêu Hồ này bản lĩnh cao cường, cuối cùng vẫn chạy thoát khỏi các vị lão tổ!

Vũ Minh lại hỏi:

- Đạo trưởng, chuyện mà ngài vừa nói xảy ra cách đây khoảng bao lâu rồi?

Sùng Thiên Vân nói:

- Nghe nói chính là vào thời điểm mà tám đại môn phái bắt đầu ẩn cư thế tục vào đây đã đụng chạm phải con Yêu Hồ này, thế nhưng mọi lời kể chỉ là truyền thuyết, bản đạo cũng không thực sự rõ tường tận.

Đối với vấn đề Yêu Hồ này, Vũ Minh cực kỳ quan tâm. Bởi vì phạm là nơi nào có Yêu Hồ, chứng tỏ nơi đó thực sự có Linh Khí tồn tại. Yêu Tinh không giống như con người, chúng không thể luyện được Võ đạo, chỉ có thể luyện thành Yêu đạo. Mà cái Yêu đạo này điều kiện quan trọng nhất vẫn là phải có Linh Khí thường trực, nếu Yêu đạo không có Thiên Địa Linh Khí phụ trợ, thì không bao giờ có thể luyện thành Tinh được. Bởi vì tính ra các loại Yêu Thú bẩm sinh đã ngu si, căn bản chúng không có tư duy, không thể luyện thành Yêu đạo. Trừ phi Yêu thú đó cực kỳ may mắn, nuốt được Thiên Địa Linh Khí sinh ra trí tuệ, bắt đầu biết tu luyện Yêu đạo.

Nếu đúng như lời Sùng Thiên Vân, trong Địa Ngục Hoang Nguyên kia quả thật có tồn tại Tiên Thiên Vĩ Hồ, thì chứng tỏ nơi đó chắc chắn có Linh Khí.

Nghĩ đến đây Vũ Minh xoa áp hai bàn tay lại với nhau hưng phấn. Ở Đông Á Đại Lục, muốn luyện tấn thăng lên tu vi, cốt yếu nhất vẫn cần có Linh Khí, mà Linh Khí càng nồng đậm, khả năng tấn cấp càng nhanh. Mặc dù ở Đông Á Đại Lục, thường trực vẫn có Linh Khí để tu luyện, nhưng mà lượng Linh Khí ít ỏi thường trực lại không thể khiến tu luyện đạo nhân thăng tiến tu vi. Chỉ có nơi nào có dồi dào Linh Khí, tu luyện đạo nhân mới có thể dễ dàng tiến giai.

Chính vì vậy, thường ở Đông Á Đại Lục, những nơi có Linh Khí sung túc đều có các đại môn chiếm đóng. Người bình thường vẫn có thể tu luyện ở Đông Á Đại Lục, nhưng mà muốn tiến giai thì mất thời gian lâu lắm, bởi vì muốn thăng cấp tu vi, phải tích tụ một lượng Linh Khí cực lớn mới có thể thành công. Một đệ tử của đại môn, thông thường có thể tiến giai nhanh gấp hàng trăm lần các thể lực tán tu, tự mình tu luyện ở những nơi không có Linh Khí sung túc.

Con Yêu Hồ kia nếu đã có thể là Tiên Thiên Vĩ Hồ, thì hẳn mà nơi nó tu luyện, nguồn Linh Khí sẽ cực kỳ sung túc.

Nghĩ đến đây Vũ Minh cảm thấy lần này tiến vào dãy Hoàng Liên Sơn mạch tìm kiếm cơ duyên hẳn là không sai. Chỉ có điều nhắc đến Tiên Thiên Vĩ Hồ kia, Vũ Minh lại có cảm giác rét buốt. Chính mình nếu như đối mặt với Yêu Hồ này, không cẩn thận sẽ bị nó đoạt mạng.

Sùng Thiên Vân thấy Vũ Minh ngần ngại, có lúc lại tự cười một mình thì liền lắc lắc đầu nói:

- Tiểu hữu, nếu như cậu vẫn ảo tưởng đến chuyện tiến vào Địa Ngục Hoang Nguyên thì tốt nhất nên từ bỏ đi, cậu vẫn chưa thực sự biết con Tiên Thiên Vĩ Hồ kia khủng khiếp đến mức nào...

Là Tiên Thiên cảnh ư? Vũ Minh lẽ nào lại không biết đến uy lực của nó, nghe qua các bậc truyền kỳ đã đủ cảm thấy hãi hùng. Nhưng mà hẳn lại cũng biết được tập tính của loài Yêu Hồ này, thường sẽ rất đam mê nam sắc, hẳn chưa hẳn là đã không có cách khắc chế được nó. Nghĩ đến đây Vũ Minh tự tin hơn hẳn vài phần, liền ưỡn bộ ngực rắn chắc nói:

- Đạo trưởng, chuyện này tốt nhất người không phải lo, chỉ cần các người có thể bảo trợ cho chúng ta tránh khỏi sự tập kích của Bà La Giáo, ta xem như đã rất cảm kích!

Sùng Thiên Vân lắc đầu gạt đi:

- Tiểu hữu, chính tà lưỡng đạo bất nhập, lời này cậu nói hơi thừa rồi!

Sùng Thiên Vân nói xong đôi mắt hồ hững chợt dừng lại, đưa tay lên chỉ về một phía sương mù che kín, nói:

- Cậu xem, kia chính là Trịnh Đô Phong của ta!

Vũ Minh đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn về điểm sương mù trắng xóa, hẳn cùng với đoàn khảo cổ đi đến đây đã là thấy mình ở trên rất cao rồi, nhưng mà nhìn thấy ngọn núi hùng vĩ phía trước thì đây chắc hẳn vẫn chưa phải là điểm cao nhất ở nơi này.

Đi thêm một chút nữa, lúc này ai nấy đều mỗi một muốn lẫn ra đất thở dốc, leo liên tiếp bảy tám ngọn núi trong mấy ngày nay đã làm bọn họ kiệt sức. Nhìn lại, đám đạo sĩ phái Trịnh Đô kia vẫn vô cùng thông dong thoải mái, tựa như việc leo núi này chỉ là nước chảy mây trôi, thể lực của bọn họ đúng là quả thật kinh người.

Đoàn người dừng chân ở một con suối nhỏ, Sùng Thiên Vân bảo đám đệ tử đi múc một ít nước để tất cả cùng uống. Sùng Thiên Vân nhìn bộ dạng trời gà không chặt của đám Tiên Sĩ kia thì vẻ mặt như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói:

- Thường ngày người ở thế giới bên ngoài làm gì mà thể lực lại yếu ớt đến như vậy, nếu ta đến muộn hơn một chút nữa, chỗ người này đều đừng hòng sống sót một người!

Vũ Minh trên lưng cõng Liễu Bảo Trang, hẳn đỡ nàng xuống ngồi nghỉ ngơi ở một phiến đá cạnh bờ suối, cũng may bây giờ là mùa hè, nơi này không lạnh lắm. Liễu Bảo Trang có chút thích thú đưa bàn tay trắng nõn xinh đẹp của mình trầm vào trong nước suối, rồi reo lên:

- Mát quá!

Vũ Minh cười cười tiến đến bên cạnh nàng, đùa nghịch một chút vung vẩy toàn bộ nước lên mặt nàng. Liễu Bảo Trang khuôn mặt ướt nhem, vẻ mặt khó tin cong môi lên nói:

- Vũ Minh, anh dám gây sự với tôi ư?

Vũ Minh cười cười, không nhanh không chậm sắc mặt vẻ quan trọng nói:

- Bảo Trang, từ giờ tốt nhất là không nên nghịch nước lung tung, một đứa trẻ đáng ghét lại không chịu lớn, còn định hành hạ người khác đến bao giờ?

Liễu Bảo Trang hai tay chống nạnh, tru miệng nhỏ nói:

- Ai cần anh quan tâm? Anh tốt nhất nên tránh xa tôi một chút, sắc lang, đạo này rất hay nhân cơ hội lợi dụng chiếm tiện nghi!

- A!

Vũ Minh sừng sốt kêu lên, lại thò tay búng một nhát vào trán Liễu Bảo Trang, Liễu Bảo Trang liền la lên:

- Sắc lang đáng ghét, tránh xa tôi ra!

Liễu Bảo Trang ôm trán mếu máo như một tiểu loli đáng yêu, khuôn mặt trắng nõn thiếu nữ vô cùng xinh đẹp ửng hồng tức giận. Nàng bị Vũ Minh búng cho một cái liền tỏ ra giận dỗi nói:

- Sắc lang, đừng động vào người tôi, tôi ghét anh!

Vũ Minh cười cười, cũng không quan tâm đến nàng nữa, đứng dậy nguyệt sáo băng quơ bỏ đi. Liễu Bảo Trang chợt ngây ngốc, không ngờ tên Vũ Minh này kiếm chuyện xong rồi lại bỏ nàng một mình tại một chỗ. Liễu Bảo Trang khóc nức:

- Vũ Minh, anh tốt nhất đừng quay lại, bỏ một người con gái yếu đuối như tôi ở chỗ này, anh không phải là đàn ông, hư hư!

Vũ Minh đối với bộ dạng giả nai ăn thịt hổ của Liễu Bảo Trang thì cũng không phải là không biết, chẳng qua là Liễu Bảo Trang này thường ngày rất muốn đùa nghịch chọc ghẹo với hắn, bây giờ lại tỏ ra hờn dỗi là chỉ muốn hắn dễ ngọt đẩy thôi.

Vũ Minh biết thừa là như vậy, nhưng hắn vẫn giả bộ thương xót, quay lại lau nước mắt cho tiểu cô nương đáng ghét này:

- Bảo Trang, cô thật thông minh, cũng biết lừa gạt người khác! Không đùa với cô nữa, đã khỏe hẳn chưa, mau đứng dậy cho tôi xem?

Liễu Bảo Trang chợt cầm nín, không tiếp tục làm nũng, vẻ mặt tỏ ra nghiêm trọng nói:

- Không ổn, con quái vật cắn chảy hết máu rồi, đau lắm!

Liễu Bảo Trang chỉ chỉ vào vết cắn trên cổ nàng, ánh mắt tỏ ra đáng thương nhìn Vũ Minh. Vũ Minh cười cười, xem ra cô nàng này không muốn tự đi lên núi, lại muốn mình tiếp tục cõng nàng nữa đây.

- Cũng được, nhưng mà lần này lên núi sẽ rất chệnh vênh nguy hiểm, cô tốt nhất nên bám sát vào người tôi, nếu không tôi lỡ tay đánh rơi cô xuống núi hậu quả sẽ rất thảm.

Vũ Minh trịnh trọng nói, vẻ mặt nghiêm trọng, chỉ tay về phía trước đầy nguy hiểm.

Liễu Bảo Trang không biết làm cách nào, đành cắn cắn môi nói:

- Sắc lang, lại muốn chiếm tiện nghi nữa đúng không?

Vũ Minh vẻ mặt ác độc nói:

- Tiểu cô nương đáng ghét, cô muốn bị tôi ăn thịt hay là cho dã thú ăn thịt?

Liễu Bảo Trang mân mê môi đỏ mọng lưỡng lự nói:

- Sắc lang, chiếm tiện nghi rồi đừng có bỏ rơi tôi nhé!

Vũ Minh hơi ngần ngại, đối với lời nói của Liễu Bảo Trang không biết đâu là lời nói thật đâu là lời nói giả, con gái thật quá khó hiểu. Vũ Minh khuôn mặt hơi đỏ quay đầu đánh chống lưng chỉ về phía sương mù nói:

- Bảo Trang, qua ngọn núi này chính là đại môn của môn phái Trịnh Đồ thất truyền trong dòng lịch sử, cô có cảm thấy phấn khích không?

Liễu Bảo Trang gật gật đầu, cũng không tiếp tục đùa với Vũ Minh, nói:

- Môn phái này xem ra tồn tại rất lâu đời, cũng không biết những loại võ học của họ có giống như trên phim ảnh hay không?

Vũ Minh gật đầu nói:

- Cổ cũng nhìn qua tên Hà Quang lúc trước chứ, võ công của hắn đâu có gì khác với trên phim, trên phim còn mơ hồ đều không bằng hắn ta.

Vũ Minh nói đến đây, liền khiến Liễu Bảo Trang tỏ ra hậm hực khi nghĩ đến tên đạo sĩ Hà Quang kia, đôi lông mày của nàng chau lại, dường như không muốn nhắc đến chuyện này.

Vũ Minh dường như cũng đã biết mình vô tình nhắc tới chuyện không vui của nàng, liền muốn giúp nàng xua tan ý nghĩ kia, hắn bước tới trước mép suối, quay lại nhìn Liễu Bảo Trang nói:

- Bảo Trang, xem tôi này!

Vũ Minh cười cười, sau đó dùng chân trái làm đòn bẩy, chân phải làm sức bật, nhảy một cách chuẩn xác vào giữa dòng suối, dòng suối chảy rất xiết, rộng đến cả chục mét. Nhưng mà Vũ Minh sau khi nhảy vào giữa dòng suối kia, liền thi triển một cái kì môn Dật Biển Điện. Bàn chân hắn chài dài xài rộng trên mặt nước bóng loáng, phá lại ánh mặt trời chiếu. Vũ Minh cứ như vậy đem bàn chân đập trên nước, nâng cả thân mình, quanh thân đều có một luồng điện lưu phát xạ ra chớp nhoáng, trông qua vô cùng bất mắt.

Đám Tiên Sĩ lần đầu tiên nhìn thấy màn này, liền liên tục kêu lên ồ ồ, bàn tán không dứt, còn không ít người sinh ra ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ nhìn Vũ Minh, chỉ là tán gái thôi mà, có cần phải quá khoa trương như vậy không? Không ít vị Tiên Sĩ ganh tỵ đều đặt trong đầu câu hỏi như vậy.

Đám người Sùng Thiên Vân thì không ngừng chú mục vào màn này của Vũ Minh, Sùng Thiên Vân về mặt còn không ngừng trầm mặc, dường như đang suy nghĩ một cái gì đó đến thấu triệt. Sùng Thiên Vân đưa con mắt cẩn thận quan sát cận kề, đến từng lỗ chân lông đều muốn nhìn qua.

Liễu Bảo Trang về mặt vô cùng thích thú, đôi mắt ngưỡng mộ nhìn hắn, nụ cười dịu dàng đầm đìa nở trên môi của nàng.

Bi Nhân Thanh cùng Giáo sư Cao Tự, nhìn qua cô cháu gái nhỏ hạnh phúc, cũng không kiềm chế được nở nụ cười. Giáo sư Cao Tự đưa ánh mắt nhìn về phía Vũ Minh đầy thương thức, cứ như ngắm cháu rể, là đức lang quân như ý sau này của cháu gái mình.

Nhưng mà Giáo sư Cao Tự lại không biết rằng, căn bản trong lòng Vũ Minh chỉ có người bạn từ thuở thơ ấu Miêu Yên, Liễu Bảo Trang này xem như vô cùng đáng yêu, nhưng mà trong mắt của hắn chỉ coi như là một người bạn, thậm chí còn xem cô như một đứa em gái nhỏ hay nũng nịu anh trai.

Tòng Linh trèo lên một ngọn cây, khuôn mặt xa xăm nhìn núi rừng làm nhiệm vụ quan sát động tĩnh, cũng đôi lúc kéo ánh mắt qua nhìn Vũ Minh thi triển kì môn Dật Biển Điện. Tòng Linh cùng với đoàn người khảo cổ, cũng là lần thứ hai nhìn thấy Vũ Minh thi triển môn kì biến này, nhưng mà lần này so với lần trước, Dật Biển Điện này hình như đã mạnh hơn không ít. Chính Vũ Minh hình như cũng nhận thấy môn kì biến của Phong Ngọc Kiếm Phái này đã mạnh lên không ít, qua lượng Chân nguyên dồi dào sung túc, mơ hồ hắn có thể chạm tới ngưỡng ngự kì môn Dật Biển Điện mạnh như lúc tu vi Thượng Đạo Học ở kiếp trước.

Lào xào!

Trong lúc ở nơi này náo động, cách đó không xa chừng vài trăm mét, rừng núi âm u rậm rạp cây cối phát ra tiếng động. Tòng Linh đang quan sát Vũ Minh nghe thấy tiếng động kia liền cẩn trọng lên không ít, hắn dõi theo ánh mắt nhìn xa xăm về nơi bụi cây cách đó không xa.

Sùng Thiên Vân lúc này hình như cũng có cảm giác không ổn, đôi lông mày ông ta chau lại co dãn tợn, đôi tai nhạy bén liên tục giật giật nghe xem tiếng động kia phát ra từ đâu. Sùng Thiên Vân là trưởng môn của phái Trịnh Đồ, tu vi cũng là Võ sư trung giai sơ kì. Đối với mấy loại âm thanh hỗn tạp, Sùng Thiên Vân vô cùng nhạy cảm.

Bổng sắc mặt Sùng Thiên Vân về kinh hãi, hô lớn:

- Không xong! Bà La Giáo truy đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Loạn

- Cái gì?

Vũ Minh cũng kinh ngạc kêu lên, hắn vội dùng môn kì môn Huyền Bộ Ảnh nhảy vào bờ. Lúc này cũng không có ai còn tâm trạng để nhìn xem tại sao hắn lại có thể nhảy một cú rộng bốn năm mét vào bờ, nếu bình thường nhìn thấy cảnh này thực quá dọa người. Đôi mắt đoàn người đều dồn về phía bụi cây không xa kia, Tòng Linh vội vã leo xuống khỏi cành cây, Sùng Thiên Vân lại nhanh chóng hét lên:

- Nơi này cách đại môn của phái Trịnh Đồ của chúng ta không xa, tất cả đều nhanh chân lên núi cho ta!

Vũ Minh đi đến trước mắt Sùng Thiên Vân, giọng điệu âm trầm hỏi:

- Còn đạo trưởng thì sao?

Sùng Thiên Vân đôi mắt lạnh lùng đảo tới bụi cây đằng xa, không nhanh không chậm nói:

- Để ta đoạn hậu cho các người, ở trên núi có hộ trận của phái Trịnh Đồ, Bà La Giáo sẽ tạm thời không thể đuổi theo!

Vũ Minh gật đầu nói:

- Đã như vậy liền làm phiền đạo trưởng, chúng ta sẽ lại gặp nhau ở trên núi!

Vũ Minh nói xong liền chấp tay rồi đi, đem Liễu Bảo Trang công lên trên lưng, đoàn người khảo cổ không ai bảo ai cũng nhanh chóng chạy vào trong sương mù. Một đệ tử phái Trịnh Đồ được phân ra để dẫn dắt toàn bộ lên núi, còn lại toàn bộ đám tiểu đạo sĩ đều theo Sùng Thiên Vân trấn thủ ở suối nhỏ, chờ đợi động tĩnh của Bà La Giáo xuất hiện.

Không lâu sau, quả nhiên từ trong rừng cây, có hai thân người cao lớn chui ra. Một người mắt sắc mày kiếm, đôi mắt lạnh lẽo vô hồn, toàn thân đều tỏa ra một loại khí lưu áp bách dọa người. Một người lại thấp lùn, khuôn mặt xấu xí, nhẽ hàm răng đen nhẻm để lộ ra ngoài, y phục một mớ trông qua vô cùng bẩn thỉu.

Sùng Thiên Vân nhìn thấy hai người này, liền cất giọng lãnh đạm nói:

- Kì Quân, Hoàng Đạo Chung, không biết hai người các ngươi hôm nay có chuyện gì quan trọng, lại ghé qua sơn môn của môn phái?

Hai người gọi là Kì Quân và Hoàng Đạo Chung kia, người bên trái khuôn mặt xấu xí, thấp lùn, chính là Kì Quân, người bên phải mắt sắc mày kiếm, dáng vẻ bức nhân chính là Hoàng Đạo Chung. Hai người này trong giới Võ đạo Hoàng Liên Sơn đều là những bậc khét tiếng, tu vi đã đạt đến Vũ sư trung giai sơ cấp. Mỗi một người này so sánh trình độ võ học với Sùng Thiên Vân đều không hơn không kém.

Hoàng Đạo Chung đi đầu bước lên, giọng nói lạnh lẽo:

- Sùng Thiên Vân, đều giao người ra đây, tốt nhất đừng cố gắng bao che, bằng không đạo trường của phái Trịnh Đồ các ngươi hôm nay đều sẽ phải đổ máu!

Sùng Thiên Vân đôi lông mày hơi giật giật, tỏ ra giận dữ nói:

- Hoàng Đạo Chung, ngươi nói như vậy là có ý gì? Người nào, chẳng lẽ các ngươi nói có người là chúng ta sẽ phải giao ra người sao?

Kì Quân lúc này cũng bước lên, nở nụ cười lạnh lẽo âm độc nói:

- Tiểu bối Hà Quang của phái ta, tại sao mà chết? Truy giết vết hung thủ đều đến đây. Vậy mà ngươi lại nói là không biết?

Sùng Thiên Vân giờ nắm đấm lên về mặt lãnh đạm, giọng nói trầm thấp mà hùng hậu:

- Hà Quang của phái Bà La các ngươi bẩm sinh ngu dốt, ai biết liệu có phải là hắn tự đâm đầu vào chỗ chết hay không? Các ngươi nếu đã không nói lý lẽ, tốt nhất đều là nên dùng nắm đấm mà nói chuyện đi!

Ha ha ha ha!

Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung đều đồng thời cười lớn, về mặt lãnh mạc thâm nhiên. Giờ nắm đấm lên đáp lại, tất nhiên đều là cao thủ võ học, không giới lý lẽ miệng lưỡi, nói chuyện đều phải dùng nắm đấm, có thực lực chính là đạo lý đúng đắn nhất.

Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung đều biết, hôm nay Sùng Thiên Vân sẽ dễ dàng chối bay chối biến, nếu hai người bọn hắn đã truy đến đây mà không nắm chắc chứng cứ, cũng sẽ không làm lớn chuyện với Sùng Thiên Vân như vậy.

Xoát!

Sùng Thiên Vân lui lại hai bước, hai chân xõa ra một góc bốn mươi lăm độ, bàn tay đưa lên chặn trước mặt thủ thế, quanh người đều tỏa ra khí thế lạnh lẽo. Đám đệ tử phái Trịnh Đồ cũng vội vã phân tán ra khắp nơi bao quanh Sùng Thiên Vân, chuẩn bị khiêu chiến hai cao thủ của phái Bà La.

Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung đều liên tục cười lạnh, Sùng Thiên Vân tính ra chỉ là một Vũ sư trung giai, bối phận cùng tuổi tác đều kém xa hai người bọn hắn. Sùng Thiên Vân là trưởng môn phái Trịnh Đồ đời thứ bốn mươi hai, tuổi tác năm nay chưa ngoài bốn mươi. Mà Kì Quân và Hoàng Đạo Chung bọn họ, bối phận trong Bà La Giáo đều là Cung Phụng chỉ kém lão tổ ấn quan một bậc, tuổi cũng đã trên sáu mươi, luận về kinh lịch chiến đấu đều hơn Sùng Thiên Vân gấp nhiều lần, hai người bọn hắn chỉ một người cũng đã tự tin đánh cho Sùng Thiên Vân gà bay chó chạy.

Kì Quân đạo sĩ khuôn mặt xấu xí, dáng vẻ thấp lùn bước lên đằng trước nói:

- Không cần phải hai người bọn ta, chỉ cần một mình ta đã đủ khiến tiểu bối như ngươi đều phải ôm hận! Sùng Thiên Vân, có bản lĩnh chúng ta liền đơn độc chiến đấu, tránh cho giang hồ nói bọn ta ý thể hiếp người!

Sùng Thiên Vân cười thất thanh, nói:

- Kì Quân, Hoàng Đạo Chung, hai người cái ngươi nổi danh ác mạn trong giới Võ Lâm Minh Hoàng Liên Sơn chúng ta, hôm nay nếu ta đơn đả độc đấu, không biết có bị các ngươi giờ trò âm toán hay không? Chi bằng tất cả đều lên đi, tất cả đám đồ từ đồ tôn này của ta đều sẽ liều mạng!

Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung đều gật đầu:

- Được! Đã là như vậy thì sẽ cho ngươi kiến thức sức mạnh của giáo ta! Trịnh Đồ các ngươi hôm nay đều sẽ phải đổ máu, đạo trường phái Trịnh Đồ đều phải sụp đổ!

Sùng Thiên Vân cũng nói:

- Hiệp người trắng trợn, tà phái các người tất cả đều nên chôn vùi, hôm nay bổn đạo thay Chính đạo các phái, khu trừ ác tặc, làm trong sáng Võ Lâm Minh!

Hấp!

Sùng Thiên Vân nói xong, liền vận nội công hùng hậu dồn vào nắm đấm, tức mình hét lớn:

- Diệp La Xuyên Sơn Quyền!

Hoàng Đạo Chung cười lạnh:

- Thì ra là Diệp La Xuyên Sơn Quyền đấy ư, ta xem ra hình như cũng chỉ là cái đèn cạn dầu!

Hoàng Đạo Chung nói xong cũng mau chóng lui lại, vừa vận kéo dài khoảng cách với Sùng Thiên Vân, khiến cho Diệp La Xuyên Sơn Quyền kia tạm thời vẫn chưa đánh tới nơi.

Nói về võ công Bà La giáo, đều không giỏi và công kích cường bạo, mà lại giỏi về thuật tránh né, giỏi về thân thủ mau lẹ vượt trội, từ từ vờn sức đối thủ tìm ra điểm yếu trí mạng, sau đó đem một kích chính xác đoạt mạng, thủ đoạn tàn bạo vô cùng.

Còn về võ công của phái Trịnh Đồ, giỏi về công kích, thủ đoạn công kích quyết liệt sắc bén, ra tay đều quyết đoán mau lẹ, không cầu thành công nhanh chóng chỉ cầu lực đạo hung bạo, một kích vô tình chọc trúng đối thủ, tức đối thủ bỏ mạng đương trường.

Hai người Sùng Thiên Vân và Hoàng Đạo Chung, tu vi võ học đều như nhau, bất phân thắng bại, lao vào giao chiến đã mấy mươi hiệp.

Còn Kì Quân lúc này, bị đám đệ tử phái Trịnh Đồ vây lấy, một tên đệ tử phái Trịnh Đồ ngũ quan đoan chính, trông qua lớn tuổi nhất trong đám đệ tử, võ công tỏ ra thành thạo đến mức điêu luyện, cũng đã là Võ Sư sơ giai đỉnh cấp, chỉ còn một đoạn nữa là tiến vào Võ sư trung giai sơ cấp, sánh ngang với Kì Quân. Người này liên tục công kích mau lẹ, lực đạo rất mạnh, khiến cho Kì Quân có tu vi võ học cao hơn, nhưng mà vẫn phải vô cùng cẩn trọng, nếu chỉ một kích sơ xuất không cẩn thận, liền phải ôm hận mà chết.

Kì Quân cũng biết được, phái Trịnh Đồ luận về võ học đều cao siêu hơn phái Bà La một bậc, chỉ riêng trường môn của phái Trịnh Đồ mà đã có tu vi Võ sư Trung giai sơ cấp, ngang bằng với Cung Phụng của phái Bà La. Mà một tên đại đệ tử của phái Trịnh Đồ, tu vi cũng chỉ ngang bằng với trưởng giáo chân nhân Hà Quang của đạo trường Bà La. Tính ra, nếu một Cung phụng của phái Trịnh Đồ mà xuất quan, chỉ sợ phải điều động một cao thủ lão tổ ẩn quan của phái Bà La mới có thể đối phó.

Hai phe thế lực giao tranh đã mấy mươi hiệp, phe nào lợi thế hơn cũng đã dần lộ ra. Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung, tính ra thủ đoạn công kích đều không mạnh, nhưng về thể lực thì lại tỏ ra dẻo dai hơn nhiều, bởi vì bọn họ đều không hao tổn nhiều lực đạo, dẫn đến nội công cũng không hao phí là bao. Còn Sùng Thiên Vân cùng đám đệ tử, giao chiến mấy hồi mà không lấy được mạng đối thủ, lúc này cũng đã dần thấm mệt, qua một đoạn thời gian nữa không nghỉ ngơi gì sẽ để cho hai cao thủ của phái Bà La này chiếm thế thượng phong. Sùng Thiên Vân nhắm tính, lúc này hẳn là đoàn người của Vũ Minh đã lên được lưng chừng núi, vừa kịp đại trận hộ sơn phát huy tác dụng. Sùng Thiên Vân cũng biết, nếu đã có hai cao thủ của phái Bà La xuất hiện, thì hẳn là phía sau không chỉ có hai người này. Bà La Giáo xưa nay nổi danh âm hiểm, tính kế sâu xa, mưu kế đa đoan, nếu Sùng Thiên Vân vẫn còn tiếp tục dây dưa với Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung, lại có cao thủ của Bà La Giáo đến tiếp ứng, Sùng Thiên Vân sẽ lập tức rơi vào thế bí. Mà nếu Sùng Thiên Vân bị vây hãm ngay dưới chân núi Trịnh Đồ, loại chuyện này để lộ ra bên ngoài, sẽ bị người ta chê cười là ngay trước cửa nhà mình mà còn để bị chó cắn.

Sùng Thiên Vân, chợt tung ra một lần nữa Diệp La Xuyên Sơn Quyền, sau đó bàn chân nhảy lùi về hai bước, quét đôi mắt ra hiệu cho đám đệ tử. Sùng Thiên Vân lùi lại hai bước này, vừa vận đem Kì Quân đặt ngay trước mắt, lại đánh lên một quyền nữa về phía Kì Quân.

Kì Quân bất ngờ bị Diệp La Xuyên Sơn Quyền đánh tới, liền vô cùng lung túng, bàn chân gã cuống cuống lui lại. Nhân cơ hội này, đám đệ tử phái Trịnh Đồ đều mở đầu chạy vào đoàn sương mù, hướng tới trên núi mà chạy trốn.

Hoàng Đạo Chung trong mắt ánh lên một tia lệ mang, hẳn liền nhận biết rất rõ ràng âm mưu của Sùng Thiên Vân. Kì Quân bị đánh lui một kích, cũng biết là Sùng Thiên Vân đang muốn chặn hậu cho đám đệ tử, sau đó không muốn tiếp tục dây dưa với hai gã thêm nữa. Nhưng mà Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung đâu có ngu ngốc để cho Sùng Thiên Vân dễ dàng rời đi như vậy, ngay khi đám đệ tử vừa rời khỏi, Sùng Thiên Vân đã đối mặt với hai đại cao thủ này vô tới luồng công kích hung bạo.

Lúc này, Kì Quân với Hoàng Đạo Chung, mới tung ra tuyệt học của phái Bà La:

- Nguyệt Thân Vong Ty Đái!

- Âm Minh Xuyên Phong Tiễn!

Hoàng Đạo Chung trong mắt âm hiểm, ném ra một đầu phi tiêu sắc bén. Phi tiêu kia trong màn đêm phát ra ánh sáng lập lòe hết sức quý dị.

Kì Quân lại tung ra một dải lụa màu đen, ngửi qua vô cùng bốc mùi, dải lụa này vừa mềm mại vừa tà dị tung lên bao quanh Sùng Thiên Vân, muốn một lần trời chặt Sùng Thiên Vân lại.

Sùng Thiên Vân đối mặt với hai loại công kích của hai đại cao thủ phái Bà La, dường như cũng biết trước được. Sùng Thiên Vân cắn chặt răng, đem một

đường Diệp La Xuyên Sơn Quyền đánh về phía Nguyệt Thân Vong Ty Đái của Kì Quân. Sở dĩ Sùng Thiên Vân lựa chọn như vậy là bởi vì Nguyệt Thân Vong Ty Đái nhìn qua không có gì nổi trội, nhưng mà một khi để nó trồi vào người, sẽ vô cùng khó thoát ra, huống hồ đây lại là tuyệt kĩ của một Võ sư trung giai sơ kì, lại càng không thể coi thường. Còn về phần Âm Minh Xuyên Phong Tiễn kia, nhìn qua vô cùng lợi hại, nhưng mà cũng không thể lấy mạng Sùng Thiên Vân ngay được, Sùng Thiên Vân muốn bảo toàn được chúng đệ tử rút lui an toàn, nên đã cân nhắc chính mình cũng phải trả giá.

Phục!

Đoạn Âm Minh Xuyên Phong Tiễn bắn tới, Sùng Thiên Vân liền bị trọng thương, cũng may một đường Nguyệt Thân Vong Ty Đái đã bị Diệp La Xuyên Sơn Quyền của Sùng Thiên Vân đánh bay, nếu không một khi để cái dây lưng kia trồi được, Sùng Thiên Vân sẽ bị hai đại cao thủ của phái Bà La mặc sức điên cuồng tra tấn, hậu quả thảm vô cùng.

Trong sát na, Sùng Thiên Vân đoạn lại lùi thêm hai bước, thoát ra khỏi tầm công kích của Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung, buông ánh mắt cay độc nhìn về phía hai người, rồi theo chân đám đệ tử chạy trốn lên núi, trước khi đi Sùng Thiên Vân còn để lại câu nói vang trong đầu hai đại cao thủ của phái Bà La: “Ngày hôm nay các ngươi ngộ thương ta, sau này đều phải trả lại đây đủ!”

Hoàng Đạo Chung cùng Kì Quân đều cười lạnh, đôi mắt dõi theo hình bóng Sùng Thiên Vân biến đi mất dạng, hai người bọn họ cũng biết hôm nay nếu muốn ngăn cản Sùng Thiên Vân thì hẳn là không được, thế nhưng hành động của Sùng Thiên Vân tỏ ra quyết liệt như vậy, chứng tỏ suy đoán của hai người bọn họ hẳn là không sai, Sùng Thiên Vân này quả nhiên che giấu hung thủ sát hại Hà Quang đạo trưởng của phái Bà La.

Loạt xoạt!

Trong rừng cây phía sau hai gã đạo sĩ của đạo trưởng Bà La, chợt vang lên âm thanh rạo động. Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung, nghe thấy âm thanh này không hề tỏ ra ngạc nhiên, mà hai tay lại đưa lên chấp trước mặt cúi mình hô lớn:

- Bái kiến lão tổ!

Quả nhiên từ trong rừng cây kia, đoạn lại có mấy người bước ra, mấy người này hình như đều là đạo sĩ của đạo trưởng Bà La Đạo. Mấy đạo sĩ người nào người nấy đều cao lớn, cơ thể rắn chắc, khí thế kinh người, đôi mắt sát phạt quyết đoán.

Người đi đầu được gọi là lão tổ kia chợt cất giọng âm trầm hùng hậu nói:

- Tiểu Quân, tiểu Chung, vẫn là nên nói rõ ràng một chút, có phải là phái Trịnh Đô thực sự che giấu hung thủ sát hại Hà Quang của giáo ta hay không?

Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung, cũng đã trên sáu mươi tuổi, tính ra trong Bà La Giáo cực kỳ có địa vị, nhưng mà đứng trước lão tổ này lại không là cái gì, đều nhất mực cung kính nói:

- Lão tổ, chúng ta đã điều tra ra được, quả nhiên đám hung thủ đều trốn trên Trịnh Đô Phong!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sự Biến

- Hay cho phái Trịnh Đô, trăm năm núp danh chính phái, bây giờ cũng lộ cái đuôi chồn, che giấu hung đồ của phái Bà La, cũng là muốn so một phen cao thấp với giáo ta đó thôi!

Lão tổ kia âm trầm nói, hơi thở cường liệt phả ra.

Hoàng Đạo Chung thấy vậy liền bước lên, chấp tay, dùng giọng điệu hung ác nói:

- Phái Trịnh Đô cậy có trận hộ sơn ở trên đỉnh Phù, lại cậy mình có đông đảo cao thủ võ học nổi trội, đều không tính coi chúng ta vào mắt!

Kì Quân cũng bước lên dùng giọng cay độc nói:

- Nếu Tổ sư gia xuất quan, phái Bà La chúng ta đâu cần chịu khuất nhục như thế này?

Hoàng Đạo Chung cùng Kì Quân nói gì, lão tổ phái Bà La kia đều hiểu hết. Người này nhìn qua đáng vẻ vô cùng âm lãnh, thân thể rắn chắc buru hăn, đáng người cao đến mét tám mét chín, nhìn qua đã thấy khí thế dọa người. Trên mặt đều có những vết sẹo lằn sâu trông qua rất khủng khiếp, lại có chòm râu từ dưới cằm phủ xuống rất hung ác.

Lão ngược nhìn lên Trịnh Đô Phong, cất giọng âm trầm nói:

- Tiểu Quân, tiểu Chung, hơn ba mươi năm qua ta đem vận sự giáo đồ của giáo ta đều giao cho các ngươi, vậy mà các ngươi vẫn để cho tiểu tử Hà

Quang phải chết! Các ngươi còn mặt mũi nói chuyện với lão phu?

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung bắt chợt hoảng sợ, vội quỳ xuống đất nói:

- Lão tổ, đều không phải tại chúng ta, tiểu tử Hà Quang chết, chính là do bọn môn đồ của phái Trịnh Đồ này gây ra, rõ ràng là bọn chúng muốn trả đũa lên uy nghiêm của phái Bà La ta, mấy mươi năm nay các lão tổ không xuất hiện, bọn chúng đều đã coi phái Bà La ta như chuột nhắt, đều muốn dễ dàng khi dễ!

- Lão tổ, phải lắm! Nếu không có sự hậu thuẫn của phái Trịnh Đồ, tên tiểu tử Sùng Thiên Vân kia làm sao dám bao che cho đám hung đồ sát hại trưởng giáo của phái ta?

Lão tổ của Bà La giáo kia, chợt tức giận gạt tay, đem nắm đấm to lớn của mình giơ lên ngang mặt, hơi thở lạnh liệt, con mắt chao đảo nhìn về phía Trịnh Đồ Phong nói:

- Hay cho phái Trịnh Đồ, ý vào mấy tên lão tổ là bậc Võ sư thượng thừa, liền coi Bà La ta thành cỏ rác, nhớ năm xưa không phải các ngươi đều phải liên thủ để đối phó với phái Bà La ta hay sao, gặp phải đồ tử đồ tôn của giáo ta đều phải ôm hận, còn liên hợp Võ Lâm Minh tru sát, kết quả chung cuộc vẫn không làm gì được, Bà La Giáo ta vẫn vang danh thiên hạ, cuối cùng bây giờ nhàn nhã, lại quay ra coi thường bậc kì nhân, đúng là thành thời thì chó cũng liếm mặt.

Kì Quân xu nịnh lại chấp lời dèm:

- Đúng vậy lão tổ, rõ ràng phái Trịnh Đồ này muốn khi nhục chúng ta, đều biến chúng ta thành hình nộm mặc sức làm càn, giết người trắng trợn lại còn phủ nhận miệng lưỡi chon tuốt, thật đáng hổ thẹn là chính phái, xem chừng cũng cùng một phường gian ác, vậy mà năm xưa còn cùng hợp mưu với bọn tự xưng là chính phái, truy sát giáo ta cùng tới trời ngõ hẻm!

Hoàng Đạo Chung lại nói:

- Lão tổ, phái Trịnh Đồ khinh nhờn người quá đáng, chúng đệ tử muốn liều mạng đánh giết lên đạo trường Trịnh Đồ để trả nỗi nhục này, ngiệp nổi đạo trường Trịnh Đồ có trận hộ sơn, lại có các lão tổ của phái Trịnh Đồ tọa trấn, chúng đệ tử lực bất tòng tâm!

Lão tổ phái Bà La lúc này liền giơ tay chặn lại, ngăn hai người Kì Quân, Hoàng Đạo Chung kia tự chuyện, giữa cổ lên trời cao giọng nói:

- Tất cả đều nghe lệnh lão phu, ngày hôm nay đóng quân ở chân núi Trịnh Đồ, thấy một người liền giết một người, thấy Cung Phụng liền giết Cung Phụng, thấy lão tổ liền giết lão tổ.

Phía sau lưng lão tổ của phái Bà La lúc này đều là mấy người vẻ mặt sắc lạnh, sát khí đằng đằng, hơi thở hùng hậu, ánh mắt sắc bén. Mấy người này cũng đều là những lão tổ của phái Bà La, nhìn qua đã đến bốn năm mươi, đều là những người đạt đến độ tuổi thập thất. Những người này, sơ qua đã có đến bốn Võ học thượng thừa cao thủ, lại có đến hai người là Võ học thượng thừa đỉnh phong. Nói là lão tổ phái Bà La tu vi thấp là không đúng, mà nếu nói thấp cũng chẳng sai. Bởi vì Bà La Giáo đạo trường năm xưa đệ tử đông đảo, các bậc lão tổ thành danh cũng nhiều không kể xiết, chỉ là sau này Bà La Giáo suy bại, chúng đệ tử đời sau không ai vinh quang, cho nên luận về võ học mới không ngang bằng phái Trịnh Đồ.

Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung, chính là cậy vào điểm thâm căn cố đế này của phái Bà La, mới dám đứng trước sơn môn của phái Trịnh Đồ, khiêu chiến Sùng Thiên Vân.

Nghe qua sự kiện Hà Quang đạo trưởng của phái Bà La bị giết, đã khiến các lão tổ của phái Bà La vô cùng phẫn nộ, liền lập tức xuất quan, nguồn căn nguyên do cũng là bởi vì Hà Quang này, tính ra chính là chất ngoại mảy dòi của Tổ sư Cơ Xuyên, chính là bậc kiêu hùng được truyền miệng, có khả năng đã bước vào Tiên Thiên cảnh không lâu.

Cơ Xuyên, là nhân vật của Võ Lâm Minh mấy trăm năm trước, với danh xưng là Bà La thiếu Cung chủ, cầm trong tay ngọn Minh Xuyên Xích, đã đánh cho các phái trong Võ Lâm Minh gả bay chó chạy, nghe qua tên tuổi của Cơ Xuyên đã cảm thấy không dọa mà run, đều khiến người ta tự động sinh ra sợ hãi.

Mà hôm nay, chất ngoại của Cơ Xuyên, lại bị giết chết ngay ngoài đoạn sơn mạch, cách Bà La Giáo không xa. Cái chết này của Hà Quang, như một nỗi sỉ nhục lớn, tự động vỗ vào mặt các lão tổ của Bà La Giáo.

Một lão tổ của Bà La Giáo bước lên, nắm chặt ngọn liêm đao trong tay, sát khí mãnh liệt chỉ lên trời, nói:

- Trưởng giáo của Bà La Đạo, lại bị khi nhục mà chết, chuyện này không xử lý thỏa đáng, chúng ta đâu còn mặt mũi đối mặt với tổ sư?

Một vị lão tổ khác của Bà La Giáo cũng gật đầu nói:

- Hôm nay chúng ta liền đánh lên Trịnh Đồ phong, một tên giết một tên, mười tên giết mười tên, nếu bọn chúng vẫn còn ngoan cố bao che hung đồ, chúng ta liền giết sạch!

Lão tổ về mặt hung ác, có tu vi cao nhất trong này, âm trầm đã lâu, liền giơ tay lên chặn lại, đoạn nói:

- Các ngươi không được xung động, luận về võ học, Bà La Giáo ta không thua kém ai. Nhưng mà luận về nhân số, Trịnh Đồ kia có đến mười người đều là Võ Sư thượng thừa đỉnh phong, có bốn tên Cung Phụng là Võ Sư thượng thừa trung giai. Chúng ta ở đây cũng chỉ có năm người, thêm hai người tiểu

Quân và tiểu Chung, cũng mới là bảy người, hôm nay không cân nhắc kỹ, xung động đánh lên Trịnh Đô phong, hậu quả rất thảm.

- Vậy chúng ta phải làm thế nào?

Một vị lão tổ cất giọng nghi hoặc hỏi.

Lão tổ về mặt hung ác kia nói:

- Đạo trường Bà La Giáo ta có đến hai mươi người ân quan là tu vi Võ học thượng thừa đỉnh phong, trong đó chỉ có hai người bọn ta xuất quan...

- Ý của ngươi là?

- Không sai! Chỉ cần toàn bộ bọn họ đều xuất quan, phái Trịnh Đô này hôm nay liền biến mất trong Bát Phái!

Lão tổ về mặt hung ác kia gật đầu trình trọng nói.

Mấy vị lão tổ kia trong mắt đều ánh lên tia lệ mang, sát khí quanh thân tỏa ra áp bức, đều nghiêm trọng đánh giá, cuối cùng một loạt nhất trí, chính là khiến các lão tổ ân quan kia của Bà La Giáo đều xuất quan.

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung, nghe thấy lão tổ kia nhắc tới liền hoảng hoảng, không ngờ trong Bà La Giáo ân quan, lại có nhiều lão tổ bậc tu vi cao cường đến như vậy, ngay cả hai người bọn lão là Cung Phụng của Bà La Giáo bao nhiêu năm, mà cũng chưa hề nghe qua chuyện này.

Nếu Bà La Giáo thực có đến hai mươi người là tu vi Võ học thượng thừa đỉnh phong, thì xem ra không cần phải Tổ Sư của giáo Bà La phải ra tay, mà chỉ cần mượn hai mươi người này, cũng có thể làm cô đạo trường phái Trịnh Đô.

Kì quân, Hoàng Đạo Chung vừa vui mừng vừa hoảng sợ nói:

- Lão tổ, nếu như có thể trả thù cho tiểu bối Hà Quang, bọn đệ tử liền không tiếc cái mạng!

Mấy lão tổ kia gật gật đầu, nhưng đoạn lại nói với nhau:

- Chỉ có điều chuyện này xem ra không dễ, mấy tên lão hủ kia đều lười biếng, lần này còn có năm người phải trợ Tổ Sư tham nghiệm Phần Âm Luyện Hồn Tịch! E là bọn họ sẽ không chịu ra ngoài...

Một vị lão tổ khác nói:

- Loại trừ năm người này, vẫn còn đến mười lăm người, Trịnh Đô vẫn là khó mà chống cự!

Một vị lão tổ khác cũng gật đầu:

- Một khi nói ra việc tiểu tử Hà Quang bị giết, bọn họ nhất định sẽ không dám ngồi yên!

Một vị khác lại nói:

- Không chừng chuyện này còn kinh động đến chính Tổ sư!

Vị lão tổ đứng đầu về mặt hung ác kia, nghe đến đây không nhịn được liền cao giọng phản đối:

- Chuyện này tuyệt đối không thể để cho Tổ sư biết, như vậy chúng ta thành cái dạng gì, đợi sau khi diệt lấy đạo trường Trịnh Đô, liền đem đầu của chúng đồ phái Trịnh Đô dâng tổ sư chuộc tội.

- Liền làm như vậy đi!

Bốn vị lão tổ kia đều đồng thời gật đầu.

Cuối cùng lão tổ về mặt hung ác, đem đôi mắt đỏ đầy huyết sát nhìn Kì Quân, Hoàng Đạo Chung nói:

- Các ngươi tùy thời tọa trấn ở đây, ba vị lão tổ sẽ cùng các ngươi tọa chỗ này. Đợi qua một ngày một đêm, ta liền đem các vị lão tổ Giáo ta đến nơi, liền toàn quân đánh lên Trịnh Đô Phong, đến lúc đó trước chặt đầu tiểu tử Sùng Thiên Vân vì tội ngang tàng hống hách. Sau đem đầu đám đạo đồ của phái Trịnh Đô chặt xuống cáo thị toàn Võ Lâm Minh, để cho toàn Võ Lâm Minh Hoàng Liên Sơn này đều không dám khinh nhờn Bà La Giáo!

Nói rồi, đoạn liền cùng một vị lão tổ khác, dùng thân pháp mau lẹ, chớp mắt biến mất. Kì Quân, Hoàng Đạo Chung hướng phía hai người kia vừa rời khỏi, cúi đầu cung kính nói:

- Cung tiễn hai vị lão tổ!

Ba vị lão tổ còn lại, nhìn hướng hai người kia biến mất, rồi mới lại nhìn Kì Quân, Hoàng Đạo Chung hạ lệnh:

- Trước liền đem tình huống tiểu tử Hà Quang chết ra sao đều nói rõ ra cho ta! Để đến lúc các vị lão tổ của giáo ta đều đến, còn có thể bảo đảm cho tường tận!

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung đều cúi mình cung kính nói:

- Lão tổ, kì thực lần này phát hiện ra tiểu tử Hà Quang chết, đều là do nhận thấy Liên Hồn Mạch Châu của đại Cương thi giáo ta tự nhiên nứt vỡ, bọn ta liền biết là đạo cầm hồn mà Tổ sư hạ vào đại cương thi đã bị phá vỡ, tiểu tử Hà Quang khẳng định đã xảy ra chuyện lớn, chúng ta liền mau chóng xuất sơn điều tra.

- Sau ba ngày tìm kiếm, cuối cùng mới phát hiện ra một manh mối nhỏ, chính là đạo mảnh chỉ đồ từ Lệnh Hồn Chung rơi vãi, lại nhìn qua lớp đất không giống bình thường, mới phát hiện ra xác của tiểu tử Hà Quang, không ngờ bọn chúng lại đã mạo ác độc đến như vậy!

- Không những vậy, bọn chúng còn chôn sâu xác đến hơn một trượng, mục đích cũng chính là vì tránh bị quyết Dẫn Hồn Đạo của Giáo ta. Khẳng định mưu kế này chính là do Sùng Thiên Vân kia bày ra, hẳn chính là kẻ gián tiếp ủng hộ cho hung đồ sát hại tiểu tử Hà Quang!

Một vị lão tổ nói:

- Vậy tại sao các ngươi lại biết hung đồ giết hại Hà Quang, lại không phải là Sùng Thiên Vân?

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung nói:

- Lão tổ, chính là dựa vào dấu vết thi thể, trên thi thể của tiểu tử Hà Quang có nhiều lỗ máu rất nhỏ, thủ đoạn này phải là ám tiễn có lực đạo cực mạnh mới có thể tạo ra. Không chừng có thể liên quan đến phái Minh Môn, võ học của Trịnh Đồ, xưa nay chưa từng có thuật ám tiễn tuyệt diệu đến như thế, hơn nữa còn làm đại cương thi bị phá bỏ mất đạo Liên Hồn Mạch thì không phải là thủ đoạn của phái Trịnh Đồ cho được!

Một vị lão tổ vẻ giận dữ hung ác nói:

- Không thể như thế được, Minh Môn đã tuyệt diệt, Kiếm Thần sao có thể để bọn chúng có hậu nhân, các ngươi chớ nói xằng bậy!

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung hoảng sợ nói:

- Lão tổ, đệ tử nói đều là thật, không hề gian dối, với lực đạo mạnh như vậy, chỉ có thể là ám tiễn của phái Minh Môn, không chừng người ra tay hạ sát thủ, lại chính là truyền nhân còn sót lại của Minh Môn quật khởi, muốn đem Bà La Giáo ta trả thù!

...

Trong khi đám lão tổ với Cung Phụng Bà La Giáo tranh luận với nhau, đều cho rằng thủ đoạn sát hại Hà Quang chính là ám tiễn, thì lúc này Vũ Minh cùng với đoàn người kháo cổ đã lên đến lưng chừng núi.

Một tên đệ tử dẫn đường của phái Trịnh Đồ, dẫn đầu dùng giọng điệu lai cổ nói:

- Đi qua vài bước nữa, chính là bước vào mê lộ của phái Trịnh Đồ ta, các vị bước theo nên bám sát cẩn trọng, chớ rời bước qua xa ta mà lại bị mê lộ cuốn hút, đến lúc đó ta cũng lực bất tòng tâm không thể cứu các ngươi.

Vũ Minh gật đầu, dùng giọng khàn trương nói:

- Phiền người anh em liền dẫn chúng ta vào trong, bên ngoài này nguy hiểm trùng trùng, trước đều dẫn mọi người tới, ta quay lại hỗ trợ đạo trưởng một phen!

Nói rồi, Vũ Minh đem Liễu Bảo Trang đặt xuống, để mặc nàng ngơ ngác nhìn hắn rời khỏi.

Vũ Minh mau chóng dùng kì môn Dật Biến Điện, thoăn thoắt nhảy xuống đường nhỏ lúc trước leo lên theo tiểu đạo sĩ kia.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Trịnh Phù Kiếm

Đi qua đoạn mê lộ ngoài chướng đại trận hộ sơn của phái Trịnh Đồ, bên trong là một đoạn đạo trường lớn lộ ra, uy nghi cái thế, phô thiên cái địa hết sức hùng vĩ.

Ánh mặt trời chiều tà vắt vèo xuống bên dưới mặt đất, vượt qua lớp sương mù thì chỉ còn là một lớp ánh sáng đỏ như máu gà. Thứ ánh sáng kia chiếu xuống, khiến cho quang cảnh đạo trường của phái Trịnh Đồ lúc này trông hết sức quỷ dị.

Xung quanh đạo trường, có bốn tòa tháp lớn lần lượt được khắc một loại binh khí riêng biệt bằng đá trên mỗi đỉnh tháp.

Tên tiểu đạo sĩ dẫn đoàn người đứng vào giữa đạo trường, chỉ tay vào bốn tòa tháp mà nói:

- Đây là bốn tòa tháp của bốn vị Cung Phụng, mỗi một ngọn tháp tượng trưng cho một loại trường phái tu luyện võ học. Mỗi một đệ tử mới bái nhập vào phái Trịnh Đồ, đều phải lựa chọn một trường phái tu luyện làm tiền đề!

Tiểu đạo sĩ chỉ tay về ngọn tháp phía Bắc, trên ngọn tháp có khắc binh khí là một chiếc thương, nói:

- Đây là trường phái luyện Hắc Mộc Đoạn Trường Thương, trường phái này tính đến nay đã có đến ba mươi ba vị Cung Phụng tiếp nhận vị trí Cung Phụng dẫn dắt chúng đệ tử. Hắc Mộc Đoạn Trường Thương, dùng thương làm công kích chủ đạo, trong chiến cuộc có thể đoạt mạng kẻ địch từ xa, lại có thể đại thể chống lại nhiều địch nhân, dùng sức mạnh lấy ít đổi nhiều!

Đám Tiến Sĩ nhìn thấy khung cảnh chung quanh, người nào người nấy đầu óc choáng váng, trước quang cảnh hùng vĩ, đám Tiến Sĩ đam mê khảo cổ, đều hận không thể đem hết chỗ này đặt vào giữa Viện khảo cổ Quốc gia ở Hà Nội.

Một Tiến Sĩ nhìn tiểu đạo sĩ mà hỏi:

- Vậy trường phái võ học này, có gì khác biệt so với những cái khác!

Tiểu đạo sĩ hơi trầm ngâm nói:

- Khác biệt, có khác biệt rất lớn! Ngoài dùng vũ khí công kích là thương làm chủ đạo, nó còn là trường phái võ học ra đời sớm nhất của phái Trịnh Đồ, gần như xuất hiện đồng thời kể từ khi lập phái. Nơi này năm xưa chính Tổ sư đầu tiên của phái Trịnh Đồ lập nên, mà cũng chính là vị Cung Phụng đầu tiên của tòa tháp này!

Tiến Sĩ lại vui mừng nói:

- Nói như vậy, nó chính là trường phái võ học mạnh nhất của phái Trịnh Đồ các người?

Tiểu đạo sĩ vội lắc đầu, nói:

- Không phải, nói về trường phái võ học mạnh nhất, phải kể đến chính là trường phái Liên Châu Đoạn Trường Tiễn! Trường phái này dùng Liên Châu làm vũ khí công kích, bắn ra vô tận mũi tên có gắn mỗi lửa, liên tung cùng với bột lưu huỳnh, đốt chết đối thủ vô cùng thảm!

Đạo sĩ vừa nói vừa chỉ về ngọn tháp có khắc vũ khí là một loại nỏ, trên nỏ gắn rất nhiều mũi tên vừa dày vừa nhỏ.

Trong lúc tiểu đạo sĩ chuẩn bị nói qua cho đám Tiến Sĩ hai trường phái còn lại của phái Trịnh Đồ, chợt tiểu đạo sĩ này lại lộ vẻ thất kinh, thân mình lao nhanh như xé gió về phía mê lộ kêu lên:

- Trường môn, không xong, người bị thương quá nặng rồi!

Đoàn người löt thòm giữa đạo trường rộng lớn như một cái sân, quay người lại nhìn về phía mê lộ. Quả nhiên hiện ra thân mình một người đầm máu, đôi mắt mệt nhọc, bờ môi nhợt nhạt. Đây đúng là Sùng Thiên Vân, chỉ có điều qua một lúc không gặp, mà lại bị thương quá nặng đến mức này, chứng tỏ chiến cuộc dưới chân núi, vô cùng quyết liệt.

Trần Vũ Minh một bên nâng đỡ Sùng Thiên Vân, một bên không ngừng đảo mắt nhìn ngược lại mê lộ phía sau, cắn răng hướng phía trước nói:

- Dù không có kẻ địch truy sát, nhưng mà đạo trưởng bị thương quá nặng rồi, trong mũi ám tiễn này không ngờ lại có độc!

Sùng Thiên Vân ngược đôi mắt đờ đẫn lên, xua tay nói:

- Dù không vấn đề gì, bản đạo đã tính toán từ trước là cao thủ phái Bà La sẽ ra tay ám toán, quan trọng là vẫn bảo toàn tính mạng tất cả tru toàn, như vậy vạn sự phái Trịnh Đồ ta mới là chính đạo, thấy chết mà không cứu thì tính gì là người quân tử!

Trần Vũ Minh bộp bộp nắm tay, bàn tay lộ gân xanh nổi lên tức giận nói:

- Bà La Đạo này thật hung tàn, không nói lý lẽ đã ra tay đánh người!

Sùng Thiên Vân cười nhạt, vịn vào một tiểu đạo sĩ, đi đến giữa đạo trường, ngồi xuống một cái thềm đá. Sùng Thiên Vân chợt đem ánh mắt nhìn vào giữa đạo trường.

Ở giữa đạo trường, là một cái bệ đá lớn, trên đó có một thanh kiếm cắm sâu ngập vào trong bệ đá, trông qua vô cùng khí thế, thanh kiếm sát khí đằng đằng, dù là vật vô tri nhưng cũng tự giác tỏa ra luồng áp bức dọa người.

Sùng Thiên Vân nhìn vào thanh kiếm mà nói:

- Trịnh Phù Kiếm, là do tổ sư Trịnh Bảng Nhân của phái Trịnh Đồ chúng ta lưu lại, đòi đòi chương môn chấp chương đều có thể nắm giữ. Thanh kiếm này uy thế vô song, chấn nhiếp giang hồ Võ Lâm Minh hàng trăm năm trước. Một khi kiếm chạm vào da thịt người, liền rút sạch máu tươi, biến kẻ địch thành một cái xác khô. Trước đây phái Trịnh Đồ ta đi làm đường lạc lối, theo vào tà đạo, lạm sát vô số, nên mới dùng thanh kiếm này mà lập phái, đòi đòi trường môn các lớp nắm giữ. Nhưng mà kể từ khi đòi chương môn thứ hai mươi hai, Trịnh Đồ ta đi theo chính đạo, liền không sử dụng thanh kiếm này nữa, cấm ở giữa đạo trường này, là để răn đe chúng đệ tử chớ đi vào Ma đạo như trước. Nhưng mà xem ra, hôm nay ta vẫn phải vi phạm lệnh cấm của chương môn các đòi trước để lại, đem Trịnh Phù Kiếm này rút lên, chống đỡ cho sơn môn, tránh cho đạo trường phái Trịnh Đồ ta một phen sụp đổ!

Vũ Minh không tự giác được, bật lên một câu hỏi:

- Đạo trưởng, phái Bà La này khủng khiếp đến như thế sao? Khiến cho người phải sử dụng đến Trịnh Phù Kiếm này?

Sùng Thiên Vân ngược đôi mắt đỏ dần lên nhìn bầu trời, thở ra hơi thở mệt nhọc, nói:

- Khủng khiếp, hết sức khủng khiếp, nếu không phải năm xưa Trịnh Đồ ta may mắn, có lẽ giờ này cũng không còn tên phái Trịnh Đồ trong tám môn phái nữa rồi!

- Đạo trưởng, người có thể kể qua một phen hay không?

Sùng Thiên Vân gật gật đầu, đoạn nói một mạch không dừng:

- Vào đòi chương môn thứ mười chín của phái Trịnh Đồ ta tại vị, gọi là Trịnh Đồng Cơ kiếm môn chủ. Phái Trịnh Đồ ta cùng một trận tuyến với Bà La Đạo kia, hai loại môn phái cùng với Lưu Ly Cung liên thủ, đánh cho chính phái ba môn trường kì chống đỡ. Nhưng mà không ngờ Bà La này mưu kế thâm hiểm, lại mượn phái Trịnh Đồ ta nhân lực đông đảo, đem đi làm con kiến hôi cho bọn hắn. Trịnh Đồng Cơ kiếm môn chủ, sau đó phát giác chuyện này, liền vô cùng tức giận, phát động một cuộc thư hùng kỳ cùng, đem chúng đệ tử đánh nhau với Bà La Đạo một phen sống chết. Nhưng mà cũng chính vì trận thư hùng kỳ cùng này, mới khiến bọn quý tộc ranh Bà La Giáo lộ ra cái đuôi chồn. Thì ra là bọn chúng ẩn tàng thực lực, muốn làm cho các phái đánh nhau đến suy kiệt, rồi mới ra thu lấy đại cục, làm ngư ông đắc lợi. Bản lĩnh của bọn chúng thời đó, luận đã có thể đứng đầu giới Võ Lâm Minh Hoàng Liên Sơn này. Nhưng mà vẫn không muốn ra tay sống chết. Phái Bà La có đến bảy người tu vi Võ học thượng thừa, lại có một pháp môn vô cùng quý dị, không chế Hủ thi, cũng không biết bọn chúng dùng cách gì, lại có thể thu thập được nhiều con Hủ thi đến như vậy! Những con Hủ thi này thân thể cứng rắn, trí tuệ ngu si, nhưng mà có sức tấn công cực kì kinh khủng, một Võ học trung giai, đối mặt với nó không cẩn thận đều có thể bỏ mạng đương trường. Những con Hủ thi này đếm qua cũng phải trên hai mươi con, vào thời đó làm gì có nhiều cao thủ Võ học trung giai như vậy mà chống lại bọn chúng. Hơn nữa, đó vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, bọn chúng còn sở hữu một con Hủ thi cực mạnh, mạnh hơn tất cả các con Hủ thi khác cộng lại, gọi là đại Cương thi. Một con Hủ thi này, liền có thể một mình chống đỡ bốn cao thủ Võ học thượng thừa...

- Đạo trưởng, có phải con đại Cương thi, chính là con Cương thi lần trước Hà Quang kia đem theo hay không?

Vũ Minh nghe đến đây đã cảm thấy giật mình, không rét mà run. Bà La giáo này làm sao thu thập được nhiều Cương thi đến như vậy, số lượng này đặt ở Đông Á Đại Lục, đủ quét sạch bao nhiêu cái đại môn phái, cũng không biết tại sao phái Trịnh Đồ còn tồn tại được đến giờ này.

Sùng Thiên Vân gật đầu, lại nói:

- Trong lúc nguy hiểm kỳ cùng, kiếm môn chủ Trịnh Đồng Cơ bỏ mình trước bảy đại cao thủ Võ học thượng thừa. Phe võ đạo phái Trịnh Đồ ta thua chạy tan tác, tưởng chừng sắp phải diệt phái. Nhưng mà đúng lúc này chính phái các thế lực ra tay tương trợ, cứu phái Trịnh Đồ trong cuộc nguy khốn, không nghĩ đến tính toán trước đây, chỉ mong cứu người. Dẫn đến phái Trịnh Đồ ta sau này, đến đòi chương môn thứ hai mươi hai, gạt bỏ lời thề độc chương môn các đòi trước, đem toàn bộ phái Trịnh Đồ ra nhập vào chính đạo, đối lập lưỡng cực với phái Bà La, với tà giáo các đạo! Lại đem Trịnh Phù Kiếm này cấm vào giữa đạo trường, đòi đòi lệnh xuống các đòi chương môn đều không được sử dụng nó!

Vũ Minh ngược nhìn thanh Trịnh Phù Kiếm cắm sâu trong bệ đá, hít một ngụm khí lớn, cảm khái nói:

- Cũng không ngờ thanh kiếm này, lại tồn tại nhiều sự tích đến như vậy!

Sùng Thiên Vân lúc này không để ý đến vết thương, đoạn hướng đám đệ tử ra lệnh:

- Mau đánh thức các vị Cung Phụng, phiên bọn họ xuất quan, đem tinh anh của phái ta ra bàn bạc kế sách!

Đám đệ tử phân tán mỗi người vào một tòa tháp lớn, Vũ Minh lại gọi Lương Hồng Ngọc đến chăm sóc vết thương cho Sùng Thiên Vân.

Lương Hồng Ngọc lấy từ trong hộp y tế ra một loạt dụng cụ, liền khiến Sùng Thiên Vân ngạc nhiên tròn tròn mắt, lắc đầu xua tay, đại ý nói không cần. Nhưng mà sau một hồi được Vũ Minh khuyên giải, Sùng Thiên Vân trơ mắt mặc kệ Lương Hồng Ngọc muốn làm gì thì làm.

Lương Hồng Ngọc đem một mũi tiêm thuốc tê, cắm vào đoạn ám tiễn dính độc, Sùng Thiên Vân theo dõi cả quá trình đều không nhú mày. Lại thấy Lương Hồng Ngọc rút ra một con dao nhỏ, liền biết là người này định gọt vết thương trừ độc cho mình, đoạn nói:

- Phiên cô nương cho bản đạo một đoạn vải thô cần cho đỡ đau!

Lương Hồng Ngọc bật miệng phì cười, nói:

- Đạo trưởng, ông yên tâm, sẽ không đau đâu!

Rồi lại tiếp tục ấn dao mổ sắc bén xuống. Sùng Thiên Vân run lên, không kịp được nhắm tịt mắt, cắn chặt răng chờ đợi. Nhưng một lúc sau đều không thấy động tĩnh, bèn nói:

- Tiểu cô nương, người vẫn chưa động thủ à? Nếu thấy quá đáng sợ, cứ cho bản đạo một đoạn vải thô, bản đạo tự rạch băng lấy vết thương!

Lương Hồng Ngọc cười khúc khích, đám người Vũ Minh cũng không nhìn được trước lão đạo trưởng Sùng Thiên Vân này. Sùng Thiên Vân nghe thấy tiếng cười, ngo ngắc mở mắt, đã thấy đoạn vết thương gọt xong và đang được băng bó từ lúc nào.

Sùng Thiên Vân lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Thần kỳ, tiểu cô nương người y thuật thật cao minh, lão hủ tại sao lại không hề thấy đau?

Lương Hồng Ngọc miệng cười tươi nói:

- Đạo trưởng, ông chăm chỉ nghỉ ngơi chăm sóc vết thương, qua chiều nay là vết thương sẽ đông, qua ngày mai là da non sẽ mọc lên ngay thôi!

Sùng Thiên Vân đáng vẻ ngây ngất không dám tin, trong lúc ông ta bản thân kinh ngạc. Thì phía trên bốn ngọn tháp đã có bốn thân ảnh xuất hiện, dùng thân pháp mau lẹ đáp xuống, hiện ra là bốn người cực kỳ cao lớn, nét mặt ngăm đen, khuôn mặt nhìn qua người nào người nấy hiện từ phúc hậu, râu dài tới rốn, đem nụ cười chất phác nhìn đoàn người đứng ở giữa đạo trường. Chợt nhìn thấy Sùng Thiên Vân ở giữa bị thương, sắc mặt nhợt nhạt, bốn người lộ vẻ kinh hãi nói:

- Vân tiểu tử, người bị ngộ thương nặng đến như vậy?

Sùng Thiên Vân vẻ mặt tiêu tụy, nhưng cũng đã hồi sức, hướng đến bốn người cung kính nói:

- Bái kiến các vị sư bá sư thúc, bái kiến sư phụ!

Sùng Thiên Vân hướng một vị Cung Phụng đứng ở giữa về mặt hiền hậu chất phác, khuôn mặt chữ điền, bộ râu dài tới rốn. Mặc một bộ y phục tím nhạt bằng vải thô, hai tay đều xắn áo lên cao, bộ dạng lam lũ, hẳn là vừa mới làm cái gì qua nên không ăn mặc chỉnh tề.

Ba người còn lại cũng đều là những người khuôn mặt chất phác, y phục tương đồng nhau đều là vải thô, chỉ có điều là mỗi người khoác áo một màu. Đúng thực là Cung Phụng của chính phái, nhìn qua đã thấy thân thiện hơn tà phái rất nhiều.

Sư phụ Sùng Thiên Vân tên là Đoạn Bá Hùng, là Cung phụng của Kiếm môn các. Năm xưa lựa chọn vào các đời đệ tử kiệt xuất của tứ đại các chủ, lựa chọn chính là Sùng Thiên Vân, đệ tử trực hệ của Đoạn Bá Hùng này lên làm chương môn đời thứ bốn mươi hai, cũng mang hiệu là một đời Kiếm môn chủ nữa.

Đoạn Bá Hùng bước lên, gạt tay về hiền hậu nói:

- Tiểu Vân, đứng lên, thân mang trọng thương không cần phải đa lễ, nên nói rõ ràng một chút, tại sao lại đụng độ với Bà La Giáo vậy?

Sùng Thiên Vân bộ ấp úng, đang tính nói gì, nhưng chưa kịp nói, Trần Vũ Minh đã bước lên phía đằng trước, chấp tay cung kính với Đoạn Bá Hùng, nói:

- Đạo trưởng là vì cứu chúng tôi, nên mới để cho đám người Bà La Giáo kia ngộ thương. Chúng tôi đều là người từ thế giới bên ngoài tiến vào đây, rất lạ lẫm trong này, vô tình vướng phải Hà Quang ác tặc, lại ngộ sát hấn, dẫn đến bị Bà La Giáo truy sát. Đạo trưởng không ngờ thấy chúng tôi phải bỏ mạng, liền ra tay cứu giúp nên mới bị như vậy!

Đoạn Bá Hùng trên mặt chợt lộ vẻ vui mừng, đến vỗ vỗ bả vai Sùng Thiên Vân nói:

- Tiểu Vân, người làm đúng lắm, không hổ danh chính đạo chúng ta, lấy cứu người đặt làm nòng cốt. Cứu một mạng người, bằng xây bảy tòa tháp a, cứu nhiều người xây càng nhiều tháp, tích càng nhiều công đức, sau này chết đi liền được hưởng phúc phận!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Báo Hiếu

- Sư phụ, đệ tử cũng là thuận theo lời thề các đời, đều muốn phát dương hiền đức của phái Trịnh Đô ta, chuộc lại những món nợ máu năm xưa!

Sùng Thiên Vân tiếp đến đứng dậy gật đầu nói, nhìn qua như một đứa trẻ hồi lỗi, vừa được thưởng quà.

Đoạn Bá Hùng đem ánh mắt thương thức nhìn Sùng Thiên Vân vài cái, rồi chuyển rời sang nhìn Vũ Minh, con mắt đánh giá hần vài phần, hỏi:

- Vị tiểu hữu này là từ thế giới bên ngoài vào đây ư? Vậy xin cho lão hủ hỏi bên ngoài đang là triều đại nào, do ai cai trị?

Đoạn Bá Hùng này đặt ra câu hỏi, tương tự như Sùng Thiên Vân lúc trước hỏi, Vũ Minh biết là ý vị của ông, cũng là muốn hỏi cho tường tận sự tích năm xưa sau khi Bất kị phái quy ẩn, lại hướng đôi mắt nhìn về Nguyễn Gia Lương, cho anh ta giải thích một phen.

Nguyễn Gia Lương hiểu ý, đoạn cùng với Đoạn Bá Hùng ở một chỗ đàm đạo. Đoạn Bá Hùng nghe Nguyễn Gia Lương kể một phen cổ sử, không ngừng gật gù, thi thoảng đôi mắt sáng lên lộ vẻ khó tin.

Vũ Minh đề Đoạn Bá Hùng với Nguyễn Gia Lương lại với nhau, lại qua chỗ Liễu Bảo Trang, thăm khám qua sức khỏe nàng một chút:

- Bảo Trang, cô sao rồi?

Vũ Minh nở nụ cười thân thiện, lúc này vẻ đẹp trai của hắn lại tỏa ra rực rỡ như một vị nam thần, đều muốn thu hết trái tim của các vị nữ nhân. Liễu Bảo Trang đôi mắt trong veo, tỏ vẻ mê luyến, nhìn hắn.

Bốp!

- Ai nha!

Vũ Minh choáng váng kêu lên, ôm mặt nhăn nhó. Đột nhiên Liễu Bảo Trang đem một cái tát vào mặt hắn như trời giáng, Vũ Minh chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Liễu Bảo Trang liền một mạch đứng lên, không thèm nói chuyện với hắn đi về chỗ Giáo sư Cao Tự, coi hắn như không khí.

Vũ Minh: "..."

"Đồ thần kinh có vấn đề!". Trong bụng hắn chửi rủa, xoa mặt. Hắn vẫn rất không hiểu đôi má đẹp trai nam tính của mình đã gây ra những vấn đề gì, đã đắc tội gì mà lại bị yêu thương bằng một nhát tát mãnh liệt đến như vậy.

Nữ nhân thật quá khó hiểu, Bảo Trang này thường ngày đều rất đánh đá, yêu giận thất thường, đều thích tra tấn người khác như vậy.

Vũ Minh cũng không thèm quan tâm đến nàng nữa, nếu đã có thể đánh người mạnh như vậy, chứng tỏ nàng hoàn toàn khỏe mạnh rồi. Hơn nữa vừa rồi nhìn nàng rồi đi, còn bước đi rất dứt khoát khỏe mạnh, xem ra nàng tát mình cũng là vì muốn chứng minh đây.

Vũ Minh đem nắm đấm đặt lên trước mặt, đôi mắt tí hí dùng nắm đấm gõ gõ vào hình ảnh Liễu Bảo Trang trước mắt, trong lòng gào lên: "Bộ cô hết cách chứng minh mình khỏe mạnh hay sao mà phải đánh tôi! Gừ, chờ đây!"

Vũ Minh phui mông một cái, hất cằm quay mặt đi, không thèm để ý đến tiểu hung thần thất thường này. Có vẻ như sau khi bị Ngân thi cản, sở thích biến thái của nàng là đánh người cũng đã tăng lên nhiều.

Mê lộ mờ ảo một đường kia, sau khi tất cả mọi người đều đã ở trong đoạn trường phái Trịnh Đồ, liền khép lại, là một vùng sương mù mờ ảo. Lúc này tất cả mọi người đều giống như trong một khuôn viên hòn đảo âm u, bên ngoài chính là biển khơi trắng xóa sương mù.

Vụt vụt!

Bốn tiểu đạo sĩ thông báo cho bốn vị Cung Phụng xuất hiện, lúc này cũng đã trở lại, đem theo bốn ngọn hỏa tiễn hướng lên trời bắn.

Chiu chiu!

Hỏa tiễn bắt lên, cũng là vừa lúc ánh chiều tà chấm dứt, phủ xuống là một màn đêm đen tối âm u.

Hỏa tiễn vừa mới bắn lên trời xong, chẳng mấy chốc, cả đỉnh Phù điêu vang lên những tiếng chuông ngân boong kéo dài.

Boong boong!

Vũ Minh rất hiếu kỳ về hành động này của tiểu đạo sĩ, lại không muốn làm phiền Sùng Thiên Vân nghỉ ngơi nên hắn tiến đến gần một vị tiểu đạo sĩ, kéo người này lại gần, hỏi:

- Tiểu huynh đệ, các người bắn hỏa tiễn làm gì vậy?

Tiểu đạo sĩ nói:

- Trương môn ra lệnh, toàn bộ đệ tử phái Trịnh Đồ tập trung ở dưới đoạn trường. Vừa rồi bọn ta bắn bốn ngọn ám tiễn là để triệu tập bọn họ lại đây!

Vũ Minh cười cười gãi gãi đầu, nhìn hướng lên trời, bốn ngọn ám tiễn đã dần tắt lụi, mà tiếng chuông vẫn không dứt, vang boong boong rất dài từ khắp mọi hướng.

Vũ Minh lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ, rốt cuộc là môn phái của các người có bao nhiêu cái chuông? Tại sao ta nghe khắp nơi đều thấy tiếng chuông vậy?

Tiểu đạo sĩ nở nụ cười, lại có vẻ tự mãn nói:

- Không giấu gì tiểu anh hùng, đạo đồ phái Trịnh Đồ ta rất nhiều, bình thường phân bọn họ ra làm đệ tử ở bốn các ở khắp nơi phân bổ tu luyện võ học. Nhưng mà chỉ có khi nào hoàn thành nhiệm vụ thì mới quay lại chỗ các chủ nhân lấy mật quyết tu luyện với cả đan dược phụ trợ mà thôi. Tính ra mỗi các chủ có đến hơn sáu trăm đạo đồ, mà cứ mười đạo đồ lại ở trên một ngọn tiểu sơn nhỏ ở núi Phù này sở hữu một chiếc chuông. Ngươi vừa nghe thấy nhiều tiếng chuông như vậy, cũng là do các đạo đồ ở các ngọn tiểu sơn đang đánh chuông báo lẫn nhau về lệnh triệu tập của trưởng môn đấy!

Vũ Minh hơi kinh ngạc kêu lên:

- Sáu trăm đệ tử dưới một vị Cung Phụng là các chủ? Vậy toàn môn phái các ngươi phải có đến hơn hai ngàn bốn trăm người ư?

Tiểu đạo sĩ gật đầu vẻ không quá ngạc nhiên nói:

- Đúng vậy! Có thời điểm, đạo đồ của phái Trịnh Đồ ta lên đến năm ngàn người, không có gì là kì lạ!

Vũ Minh: "..."

Vũ Minh lại hỏi tiếp:

- Thứ cho ta thô lỗ, nhưng mà nhiều đệ tử đến như vậy, ta vẫn không hiểu các ngươi phân chia thứ bậc như thế nào trong môn phái?

Vũ Minh cũng muốn tìm hiểu qua tổ chức một môn phái Võ học có khác gì môn phái Tu Chân ở Đông Á Đại Lục hay không, chỉ là hần tiện đây nên mới hỏi qua một chút.

Tiểu đạo sĩ vẫn vẻ cảm một chút, trầm mặc mà nói:

- Tính về bối phận, ta chính là đệ tử đời thứ ba, nên mới được đi theo hầu Trưởng môn, tính trong môn phái, là sư huynh sư thúc của không ít người. Người mới nhập môn, đều dưới lệnh của các chủ đi luyện thể, gọi là đệ tử đời thứ năm. Khi đã nhận được một vị sư phụ là đệ tử đời thứ ba, liền được gọi là đệ tử đời thứ tư. Đệ tử đời thứ hai, chính là trực hệ của các vị sư huynh sư thúc và Trưởng môn. Còn tính như trưởng môn và đồng liêu, chính là đệ tử đời thứ nhất trực hệ các chủ là các vị Cung Phụng.

Vũ Minh trong đầu ong ong lên một trận mịt mù, đạo sĩ này nói cái gì mà quá khó hiểu. Cuối cùng sắp xếp lại, hần cũng hiểu đại ý, là trong Trịnh Đồ này phân làm năm tầng đệ tử, mà đệ tử đời thứ nhất là có bối phận cao nhất sẽ được thừa hưởng tư cách tranh vị trí Trưởng môn.

Hơn hai ngàn bốn trăm đạo sĩ, đều tu luyện võ đạo, trong Hoàng Liên Sơn này thừa thốt người đến như vậy, làm sao phái Trịnh Đồ lại có thể thu được nhiều đệ tử đến như thế?

Đối với điều này, Vũ Minh cũng cần một câu trả lời, lại hướng tiểu đạo sĩ mà hỏi.

Tiểu đạo sĩ không giấu giếm, liền cười mà chỉ về phía sau đoạn trường nói:

- Tiểu anh hùng ở thế giới bên ngoài cũng không biết, bên trong đạo trường, ở sau một rừng núi, là nơi có vô vàn sơn thôn cư trú. Những sơn thôn này đồng thời được lập lên khi cả tám phái di chuyển vào đây. Đa phần đều là gia quyến của các phái, phân tán khắp thế giới Hoàng Liên Sơn. Phần lớn chính phái đều lựa chọn đệ tử trực hệ ở những nơi này, mà tà phái, lại không dễ dàng tìm kiếm đệ tử như vậy, vì sơn thôn này đều nằm sau các chính phái trấn thủ, cho nên tà phái như Bà La Đạo, hiếm hoi mới có thể có được đệ tử để nối hệ.

Vũ Minh gật đầu, ra là như vậy. Hần mãi nói chuyện với tiểu đạo sĩ quên mất không để ý đến thời gian, đến khi bụng hần reo lên một tiếng, tiểu đạo sĩ mới chú ý mà nói:

- Quên mất không nhắc qua tiểu anh hùng, vừa rồi mọi người đều đã được trưởng môn bố trí chỗ nghỉ, nơi ăn uống ở các am tịnh. Ngươi lại ở đây hỏi ta nên đều không biết, ta còn có chút sự vụ nên không dẫn ngươi đi được, ngươi cứ đi về hướng kia rồi sẽ thấy mấy cái am nghỉ chân.

Vũ Minh lúc này mới giật mình, hần ngoảnh đầu nhìn lại, quả nhiên đoàn người khảo cổ không còn một ai đứng ở đạo trường nữa cả. Nhiều người như vậy, đi từ lúc nào?

Vũ Minh vỗ lên trán đến bốp một cái, lại yêu thương khuôn mặt nặng nề, hướng tiểu đạo sĩ nói:

- Vậy ta đi trước!

Tiểu đạo sĩ gật gù đầu, lại hướng phía sau đạo trường nhìn về. Lúc này tiếng chuông boong boong vẫn kéo dài không dứt, càng ngày càng nhỏ, nhưng chuông đánh lâu như vậy, bao giờ mới hết?

Vũ Minh tắc lưỡi một cái, cũng không biết phái Trịnh Đồ này có đến bao nhiêu ngọn tiểu sơn, đánh đến hết đêm nay có xong hay không? Sự kiện Trưởng môn phái Trịnh Đồ này triệu tập toàn bộ đệ tử, một trận sống mái với phái Bà La, xem như là hiếm, bằng không cũng không cần phải huy động dọ người như vậy.

Hần nhìn nhìn về lối mòn nhỏ phía trước tiểu đạo sĩ vừa mới chỉ, lại vỗ trán một cái nữa nói:

- Liễu Bảo Trang, đi cũng không thèm gọi tôi, giận thật ư?

Hắn treo bộ mặt đen thui đi vào lối mòn, liên tục rửa lên những câu khó nghe. Nghĩ kĩ lại, từ khi đi chung với Liễu Bảo Trang này, hắn đã chửi thề nhiều lên không ít, tính cách hình như bị biến đổi diện rộng rồi.

Khi Vũ Minh vừa bước chân vào khu am tịnh mà đoàn khảo cổ đang nghỉ chân. Mọi người lúc này hình như cũng đã ăn sắp xong. Tất cả đều quay quanh nhau rất đông ngồi kể chuyện, lại nướng thịt lợn rừng xắt từng miếng thơm giòn bỏ vào miệng, một số Tiến Sĩ đều lòi một vài vị tiểu đạo sĩ ra đàm đạo. Đường như tất cả mọi người đều say xưa với những điều mình đang làm, đều quên mất vị Cố Vấn trẻ tuổi mà trước khi vào đây tất cả đều sùng bái đến phát điên, đều coi là thần tượng. Nhưng mà dù là thần tượng, cãi nhau nhiều rồi, nhìn nhiều cũng thấy quen mắt rồi, cho nên ai cũng đều coi hắn như không khí.

Vũ Minh lúi thủi chọn một chỗ ngồi xuống, đem nốt chỗ thịt lợn nướng bỏ vào miệng, đôi mắt hăm hực nhìn Liễu Bảo Trang.

Liễu Bảo Trang dường như cũng biết là hắn đang nhìn nàng, nhưng mà sao vậy? Nàng một mực mặc kệ hắn không thèm quan tâm, Vũ Minh gãi đầu vẫn không hiểu, mình đã làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, khiến cho cái đồ đáng ghét thường ngày bám theo mình, đến bây giờ gây sự cũng không còn hứng thú nữa.

Hắn bỏ mấy miếng thịt lợn vào miệng nhai ngấu nghiến, quá chừng, mùi mỡ lợn ợ lên cổ họng. Vũ Minh phồng mồm tròn mắt, mắt nghen, quăng miếng xương lợn đang gặm dở. Vật lợn, hơi thở như muốn tắc nghẽn, đúng lúc này lại vừa hợp có cốc nước chia ra trước mặt hắn. Vũ Minh không khách khí liền chớp lấy cốc nước bằng bì đông, uống nước ừng ực xua tan cục nghẹn trong cổ.

Uống xong ngụm nước, hắn thở phì phò, lại đem miếng thịt đưa tiếp vào miệng, ngẩng đầu lên nói:

- Cảm ơn nha!

- Không cần phải cảm ơn!

Giọng nữ nhỏ nhẹ nói, Vũ Minh mới để ý kĩ, thì ra là bác sĩ Lương Hồng Ngọc.

Vũ Minh nói:

- Lương Hồng Ngọc, sao chị cũng ở đây?

Cốp!

Lương Hồng Ngọc gõ vào trán hắn một cái, nói:

- Tôi không ở đây thì lại ở đâu? Cậu xem, đến ăn cũng cần phải vội vàng như vậy, sắp mắc nghẹn rồi!

Lương Hồng Ngọc níu vai hắn, vô tình đôi gò bồng đảo áp sát vào lưng hắn mềm mại, co giãn, đàn hồi, non mơn mơn tròn mịn. Hai mắt Vũ Minh phát sáng, từ lỗ mũi đã thấy âm âm, cạnh mép thè lưỡi ra đã thấy có chất lỏng mằn mặn, mắt nhìn xuống là một dòng màu đỏ.

“Máu”, Vũ Minh hét lên trong đại não, hơi thở phùng phùng, sức hấp dẫn của đại mỹ nhân y khoa này quá dọa người rồi. Từ nhỏ đến lớn, đây chính là lần đầu tiên hắn chảy máu mũi như vậy a.

Hơi thở thơm như lan ngọc, bàn tay nhỏ nhẹ nắn vào ngực hắn nói:

- Hôm nay trời rất nóng!

Đại mỹ nữ y khoa này tự nhiên có hứng thú với mình? Vũ Minh đầu óc oanh long, không ngờ đúng là như vậy, Lương Hồng Ngọc này tính ra có hơi lớn tuổi, nhưng mà nhan sắc lại vô cùng mặn mà, hành động chín chắn mê người, khuôn mặt thuần thực băng sương. Nàng rất có thể là qua đoạn thời gian chăm sóc Liễu Bảo Trang, sinh ra cảm tình với hắn, lại nhiều lần thấy hắn uy phong thể hiện, nên đã âm thầm siêu lòng. Hôm nay nhân thấy hắn băng ra một chỗ lúi thủi một mình không ai chú ý nên cần răng làm liều. Phụ nữ đã có tuổi, ham muốn lâu không đáp ứng liền không thể kiềm chế. Hơn nữa với bộ dạng soái ca của hắn, làm sao có thể không có cảm tình?

Lương Hồng Ngọc cũng biết qua đoạn chuyện của Liễu Bảo Trang với Vũ Minh, hai người thường ngày quấn quýt lấy nhau, Lương Hồng Ngọc cũng rất cảm thấy không hài lòng. Không biết giữa hai người này xảy ra chuyện gì, nhưng mà hôm nay nhân cơ hội hai người họ rạn nứt tình cảm, cô phải chớp lấy cơ hội chinh phục cậu em nhỏ tuổi này một phen.

Lương Hồng Ngọc năm nay mới hơn ba mươi một chút, tính ra cũng hơn Vũ Minh đến tám chín tuổi, nhưng mà khuôn mặt nàng lại vô cùng trẻ đẹp, nhìn qua không hề có chút nào già nua. Bình thường nếu không phải đám Tiến Sĩ trẻ tuổi thích Liễu Bảo Trang, thì cũng là đem con mắt đều đặt cả vào đại mỹ nữ y khoa này. Không ít người đều tỏ ra thèm muốn nhờ rài, nhưng mà tất cả đều thua một tên oắt không bằng cấp thao thao bất tuyệt là Vũ Minh.

Nếu để cho đám Tiến Sĩ kia biết được, Vũ Minh này không chỉ đã cướp mất Liễu Bảo Trang trước mặt bọn họ, mà ngay cả lựa chọn dự phòng theo đuôi là Lương Hồng Ngọc này, cũng tự động chạy theo hắn, khối kẻ sẽ phải dậm chân xuống đất, chửi bới lên trời, nước miếng tung tóe thống hận.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chuyện phụ

Lương Hồng Ngọc đôi mắt rộ lên vẻ tà dị, nhìn hấn. Vũ Minh âm thầm rùng mình bấm bụng nói:

- Chị Hồng Ngọc, đúng là hôm nay trời rất nóng, quần áo có phơi cũng sẽ rất nhanh khô!

Hấn đem miếng vải áo lên phui phui làm vẻ không chú ý, thuận tiện muốn kéo giãn khoảng cách ra ngoài một chút, nếu để người ta biết được hấn bị chảy máu mũi, còn ra cái thể thống gì nữa.

Bỗng dưng cánh tay hấn chợt có cảm giác của một thứ gì đó mềm mại trơn mượt. Từ mũi lại còn có thể ngửi thấy mùi hương thơm lan tỏa đậm lòng người. Chính là cái mùi vị này...

Vũ Minh theo bản năng, không kìm được đưa đôi mắt nhìn xuống, chỉ thấy một cánh tay trắng mềm động lòng người, không ngừng cọ xát vào cánh tay hấn, từng chút từng chút một, làm cho tiêu đệ đệ phía bên dưới cũng không thêm nghe theo khẩu lệnh của thượng cấp, một mực đòi phi thẳng lên trời.

Đây là cái gì?

Vũ Minh theo bản năng tự hỏi một câu, từ đầu mũi đều có dòng chất lỏng màu đỏ chảy xuống, chính là máu. Từ miệng của hấn cũng nhả ra thứ nước nhờn nhờn, đôi mắt hấn lộn trùng đầy tà dị, trông quả chính thể toàn thân mình hấn lúc này cực kỳ biến thái.

Trước mặt hấn, người con gái đậm chất mỹ nữ hấp dẫn này truyền đến những làn hơi thở gấp gáp, mùi thơm cùng với âm thanh, hình ảnh, kết hợp hoàn mỹ tạo nên một sức cuốn hút lạ kỳ, khiến người ta khi bị cuốn vào rồi đều không sao thoát ra được.

- Chị Hồng Ngọc, chị như vậy là có ý gì?

Vũ Minh trông mắt lộn ngược, không tự chủ được cất giọng hỏi, cố gượng lại vẻ đoan chính nghiêm túc, nhưng mà không hiểu sao khuôn mặt hấn trông qua lại càng biến thái hạ lưu hơn.

Lương Hồng Ngọc cũng không vội, thấy mình đã câu dẫn được cậu trai nhỏ này rồi thì liền rút lại cánh tay, trên miệng nở một nụ cười giảo hoạt nói:

- Vũ Minh, cậu xem, thường ngày chị không có đàn ông chăm sóc, trong đoàn lại nhiều việc như vậy đều đến tay chị, hay là từ giờ cậu không có việc gì, rảnh rỗi, thì nên đến giúp chị được không?

Vũ Minh đem miếng khăn lau từ túi quân dụng ra lau khô vết máu trên mặt, gượng vẻ nghiêm túc nói:

- Chị Hồng Ngọc, cái này chị không cần phải nói, tôi tất nhiên sẽ giúp chị!

Đại mỹ nữ Lương Hồng Ngọc, bàn tay bán loạn, chợt đôi tay mềm mại đem khuôn mặt hấn túm xát, lúi đến trước mặt mình.

Khuôn mặt Vũ Minh cùng mặt của đại mỹ nữ Lương Hồng Ngọc xát vào nhau, chỉ còn cách chưa đầy vài xăng ti mét. Cũng may chỗ này đều vắng người, đám Tiến Sĩ bình thường cũng không chú ý vào một góc nhỏ này, chỉ có hai người, bằng không trước cảnh này, lại có một loạt tiếng trầm trồ thốt lên, không dứt.

Lương Hồng Ngọc đại mỹ nữ phong sương thuần thực, đều không hỏi ý kiến của Vũ Minh hấn, đem làn môi gợi cảm mềm mại đặt lên môi của hấn.

Một tia sét như điện giật đánh qua đầu! Hôn rồi?

Vũ Minh trong đầu hoảng hoảng lên một trận la hét, đây chính là nụ hôn đầu đời của hấn, hấn còn chưa có trao cho ai, liền bị người ta cướp đoạt như vậy.

A, chính là nụ hôn này hấn đều muốn dành cho một người, nhưng mà bây giờ không cẩn thận lại bị người ta cướp mất rồi?

Vũ Minh trong lòng la hét lên một trận đầy ảo não, nhưng mà sức hút của Lương Hồng Ngọc này quá lớn, hấn muốn chống lại cũng không nổi.

Lương Hồng Ngọc trao cho hấn nụ hôn xong, rời làn môi nàng, hương thơm vẫn còn phảng phất. Sau đó Lương Hồng Ngọc đứng dậy rồi đi, trước khi đi còn không quên buông cho hấn một cái cười mỉm.

Vũ Minh đem ngón tay trở đặt lên môi kiểm chứng, đúng là mình vừa mới bị người ta “cưỡng hôn” một cách trắng trợn. Lạy trời phải làm sao? Vũ Minh lại gào thét lên trong đầu đầy ảo não, xong rồi.

Khi hấn vẫn còn thất thần vì một màn nồng nàn vừa rồi, thì chợt nghe thấy tiếng hơi thở dồn phảng phất ở đâu đó lan tới. Chẳng lẽ là con vật nào mắc

nghe, làm gì có người nào lại có được loại hơi thở mạnh mẽ tinh tế đến như thế?

Hắn ngoảnh đầu nháo nhác buông đôi mắt nhìn xung quanh, chợt mắt hắn lộ tròn, trên miệng rộng há lớn, chính thể toàn khuôn mặt trông qua cực kỳ kinh hãi.

Đập vào trước mắt hắn là một đôi mắt nhìn qua mong manh dễ vỡ, lại cực kỳ quen thuộc, khuôn mặt nhã nhặn tinh tế, có một vẻ đẹp thuần khiết dễ bị tổn thương. Người thường ngày đều đem hắn ra làm bao cát tập đấm, trút hơi xả hận, Liễu Bảo Trang.

Trong đầu Vũ Minh vang lên một tiếng “không ổn”, hắn quay đầu đi, trên mặt đầy vẻ kinh hãi, đem sự việc vừa rồi xảy ra với Lương Hồng Ngọc cố gắng nuốt xuống.

Lại đem khuôn mặt nở nụ cười chói như mặt trời, ánh sáng đẹp không tỳ vết, khuôn mặt nam thần đầy lạnh lùng, quay lại nhìn Liễu Bảo Trang với vẻ chưa có chuyện gì xảy ra, nói:

- Bảo Trang, cô đến từ lúc nào vậy, có phải lại muốn tìm tôi tính sổ chuyện gì hay không?

Liễu Bảo Trang treo khuôn mặt mếu máo, ngón tay trở run run đưa lên chỉ vào hắn định nói gì, nhưng mà nói mãi đều không ra một câu. Nàng hậm hực đi tới, ngồi xuống gần hắn, nuốt nước mắt nói:

- Vũ Minh, không ngờ anh lại là loại người có khẩu vị lớn đến như vậy, ngay cả người như chị Lương Hồng Ngọc mà anh cũng rất thích, thảo nào bình thường đều không quan tâm đến ai khác!

Nàng lại đem nuốt nước mắt nói tiếp:

- Chẳng lẽ bình thường, đều là tôi muốn tính sổ chuyện gì nên mới đến tìm anh hay sao?

Liễu Bảo Trang môi hơi cong cong lên, nước mắt nàng chảy ròng ròng trông qua hết sức đáng thương, Vũ Minh đem bộ dạng giao hoạt hiển nhiên nói:

- Còn không phải sao, cô nhìn xem trên người tôi có chỗ nào mà chưa từng bị cô động thủ qua hay không?

Liễu Bảo Trang như bị chọc phải chỗ ngứa liền giơ tay lên:

- Anh...

Nhưng mà nàng giờ được quá nửa chừng, liền nhanh chóng rút tay lại, về bên lên nói:

- Vũ Minh, nếu tôi không đánh anh nữa, anh có còn thích chị Lương Hồng Ngọc không?

Vũ Minh lông tóc dựng ngược, vẻ phẫn nộ nói:

- Thích Lương Hồng Ngọc, cô nghĩ gì vậy, tôi vừa bị chị ta...

Nói đến nửa chừng hắn chợt ngừng lại, đây cũng không phải chuyện về vang gì, nhưng xem ra Liễu Bảo Trang này hiểu lắm nghiêm trọng, hắn cũng không biết tại sao nàng lại phản ứng như vậy, nhưng xem ra đều có nguyên do. Vũ Minh gạt đầu cho qua chuyện, nói:

- Ừm! Có thể!

Liễu Bảo Trang nhác thấy Vũ Minh gạt đầu, lại ngẩng cao đầu như để khẳng định, liền gạt nước mắt ngừng khóc, vui mừng, nhào đến ôm lấy cánh tay hắn nói:

- Vũ Minh, anh thật tuyệt vời!

Vũ Minh nâng cao cằm lộ vẻ hãnh diện:

- Ôi! Bảo Trang, giờ cô mới nói câu đó thì hình như đã hơi muộn!

Liễu Bảo Trang đưa đôi mắt lên nhìn, thấy vẻ mặt biến thái của Vũ Minh, không nhịn được lại đem một cái tát như trời giáng vào giữa khuôn mặt hắn, miệng hô lên:

- Biến thái!

Vũ Minh: "..."

Đều khóc không ra nước mắt, hắn gào lên:

- Bảo Trang, cô thật là người không giữ chữ tín, vừa nói qua sẽ không có đánh người nữa, có sao bây giờ không giữ chữ tín?

Liễu Bảo Trang đem bàn tay nhỏ đặt lên miệng chặn nụ cười, nhin lại, nói:

- Ai nói tôi không giữ chữ tín, tôi đâu có đánh anh, là tôi đánh con muỗi mà thôi!

Liễu Bảo Trang thấy hắn nhìn qua lúc này vô cùng đáng yêu, đem bàn tay xoa xoa lên mặt hắn, chỗ mà nàng vừa đánh lộ một vùng ửng đỏ. Vũ Minh không kìm được, thương thức, bộ mặt lộ vẻ thỏa mãn ngẩng cao đầu hưởng thụ, nhìn qua lại giống một tên biến thái. Ngửa ngửa, Liễu Bảo Trang lại nhắc thấy khuôn mặt đáng ghét ấy, nàng không sao chịu nổi thế là lại “Bốp!” một cái nữa, Trần Vũ Minh rung mình, còn nàng lại hét lên:

- A à, con muỗi, có sao lại cứ đập lung tung!

Trần Vũ Minh gào lên:

- Đều không thể tin tưởng nổi, Bảo Trang, cô đừng cố gắng mượn cớ con muỗi mà đánh tôi vô cớ nhé! Không xong...

Hai người này cứ như vậy một qua một lại trông vô cùng huyền ảo, đám Tiến Sĩ thỉnh thoảng đưa đôi mắt qua bên này, ban đầu khi mới vào đoàn, họ nhìn thấy những cảnh như vậy đều cảm thấy rất ghen tỵ, thậm chí một số người đem Liễu Bảo Trang làm mục tiêu theo đuổi còn vô cùng ganh ghét Vũ Minh. Nhưng trải qua một đoạn thời gian hơn một tháng trong dãy Hoàng Liên Sơn này, hai người này đều ở chung một chỗ, trông qua đều vô cùng quen mắt, bây giờ thấy hai người bọn hắn huyền ảo, cũng không có nhiều ánh mắt đặt bọn hắn làm trọng tâm.

Còn nữa, đối với Tiến Sĩ như bọn họ mà nói, sự nghiệp mới là cái trên hết, tình cảm mới là cái thứ yếu, bây giờ bọn họ tiến vào trong phái Trịnh Đồ này, đặt trước mặt đều là đám tiểu đạo sĩ, đều là những tư liệu sống trước mặt, sức cuốn hút điên cuồng duy nhất đều không đặt vào bạn khác giới. Mà trông qua, những tên Tiến Sĩ này, người nào người nấy đều quần lấy một vị tiểu đạo sĩ, nhìn qua trông cực kỳ biến thái, nếu không phải biết bọn họ đều là vì tâm huyết với nghề, muốn khai thác tư liệu, đặt hình ảnh của mấy tên đó lúc này vào trước mặt công chúng bên ngoài, đều phải coi là bọn gay mới đúng, bám lấy đám tiểu đạo sĩ như hình với bóng, còn cái gì gọi là phẩm giá của một học vị Tiến Sĩ cao cao tại thượng được người đời kính ngưỡng.

Giáo sư Cao Tự ngồi một chỗ, gần nhất với trưởng môn phái Trịnh Đồ Sùng Thiên Vân, thỉnh thoảng đôi mắt lại đảo sang nhìn Sùng Thiên Vân một cái trông coi tình trạng của ông ta, lại thấy Vũ Minh cùng Liễu Bảo Trang không ngừng huyền ảo một chỗ, trên khuôn mặt đều nở nụ cười viên mãn. Giáo sư Cao Tự nói:

- Hai cái đứa này, làm gì cũng không nên vội vàng, chẳng phải sau chuyến đi lần này về nhà thì tha hồ có khoảng thời gian mà nói chuyện hay sao?

Bì Nhân Thanh ngồi một bên, cũng hiểu tâm ý Giáo sư Cao Tự, cười cười tăng vài câu hứng khởi:

- Anh Tự, anh cũng không cần phải lo lắng về đứa cháu gái này nữa rồi! Cuối cùng thì nó cũng có được người chồng tốt, lấy được cậu Trần Vũ Minh này, xem như cũng là duyên phận của nó!

Huỳnh Đức Kính ngồi đằng sau phía Bì Nhân Thanh, cũng nở nụ cười đều, nói:

- Cái cậu Vũ Minh này, cũng đúng thật là, nhanh như vậy đã chiếm được trái tim của người đẹp bé bỏng rồi. Nhưng anh đây cũng đều phục cậu, Liễu Bảo Trang thường ngày anh em trong nghề, có tâm mà cũng đánh bắt lức, không ai có thể làm lay động được cô ấy!

Huỳnh Đức Kính đem đôi mắt nhìn qua phía Giáo sư Cao Tự nói:

- Giáo sư Cao Tự, nếu lần này trở về tiệc cưới của hai người này, nhất định không được quên mời tôi đâu đấy, dù gì tôi với Trần Vũ Minh cũng rất thân thiết!

Huỳnh Đức Kính nói đến câu thân thiết vô cùng trắng trợn, người này bình thường cũng rất biết tận dụng cơ hội, lúc đám Tiến Sĩ xung đột với Vũ Minh, Huỳnh Đức Kính muốn đứng ra nói vài lời, nhưng mà lại ngại số đông, cho nên vẫn im hơi lặng tiếng, để cho Vũ Minh bị đám Tiến Sĩ quần kích bằng miệng, bây giờ nhân nhả, lại đem Vũ Minh ra nói làm chủ đề, một mặt là muốn kéo lại quan hệ với Giáo sư Cao Tự, mặt khác cũng là muốn giải tỏa xích mích rạn nứt lúc trước Trần Vũ Minh mất cảm tình với toàn đám Tiến Sĩ.

Giáo sư Cao Tự được nhiều lời khen đường mật, đều không nhận được vắn về đầu ngón tay thô ráp, trên miệng nở nụ cười mập mé, nói:

- Anh em nói thừa rồi! Chuyện của hai đứa nó vẫn chưa biết thế nào, nhưng mà nếu có thì làm sao có thể thiếu được phần mọi người.

Nguyễn Gia Lương, một thần tượng của Liễu Bảo Trang, đang khoác vai một tiểu đạo sĩ hỏi han chút chuyện, thuận tiện bổ sung cho công trình của mình. Người này bình thường đều không có hảo cảm với Trần Vũ Minh, lại nhiều lúc có vẻ sĩ diện hão đều không coi ai ra gì. Vốn Nguyễn Gia Lương đem Liễu Bảo Trang làm mục tiêu chinh phục, nhưng mà không ngờ nhiều lần lại để Trần Vũ Minh có cơ hội gần gũi với nàng. Mấy hôm nay nhiều chuyện xảy ra, Nguyễn Gia Lương tạm thời không để ý đến, gác lại đoạn chuyện muốn đem Liễu Bảo Trang làm người phụ nữ của đời mình lại, định bụng sau này có cơ hội sẽ một hồi tái chiến. Hơn nữa thời gian cũng không dài, Nguyễn Gia Lương cũng không tin được Trần Vũ Minh có bản lĩnh gì, lại có thể chinh phục được người con gái tài sắc vẹn toàn như Liễu Bảo Trang, hơn nữa thường này nàng lại còn vô cùng lạnh lùng, không dễ gần. Cho dù nàng có gần gũi Trần Vũ Minh đi chăng nữa, cũng chưa chắc gì nàng đã ngay lập tức siêu vẹo trước hắn. Với gia thế của Nguyễn Gia Lương, hắn tin chắc rằng chỉ là hắn chưa đánh, chứ một khi đã đánh rồi thì nhất định mục tiêu sẽ sập đổ toàn diện, hắn coi Liễu Bảo Trang sớm đã như là đồ nằm trong túi, mà Giáo sư Cao Tự, chính là đối tượng thông gia tương lai sau này mà cần phải bàn chuyện.

Nhưng mà Nguyễn Gia Lương không ngờ vừa cùng tiểu đạo sĩ đi ngang qua chỗ Sùng Thiên Vân, lại nghe một đám tin tức động trời đổ vào lỗ tai, toàn thân hắn một cỗ bùng nổ, hắn vừa mới nghe một vài câu không lọt, cái gì mà nữ thần của lòng mình, đều sắp lên xe hoa với người, nào là đã đang bàn tính chuyện sẽ mời ai và hai người bọn họ sẽ như thế nào sau khi kết hôn.

Nguyễn Gia Lương trong đầu lúng búng một cổ cảm giác khó tả, một cảm giác uất nghẹn tràn lên cổ họng, Nguyễn Gia Lương toàn thân cứng lại đều khó tin. Lúc này chuyện hẳn tạm gác lại, chính là công trình khảo cổ hẳn theo đuổi bấy lâu, hẳn đem đôi mắt dõi theo Trần Vũ Minh ở một góc sau lưng, trong miệng hẳn lắm bảm “Đều không kịp nữa rồi! Trần Vũ Minh, anh thật nhanh tay, nhưng anh đều không biết Nguyễn Gia Lương tôi có thực lực như thế nào! Nói đến chuyện cưới xin ư, có vẻ như hai người đã bàn tính quá sớm rồi đây...”

Nguyễn Gia Lương trên mặt lộ vẻ bàn tính, lại vô cùng ngạo mạn, hướng tiểu đạo sĩ nói:

- Tiểu huynh đệ, cảm ơn tin tức của huynh đệ, nếu ngày mai huynh đệ rảnh rồi, chúng ta sẽ lại nói chuyện tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Bối cảnh của người không bằng ta

Tiểu đạo sĩ cũng gật đầu nói:

- Vị huynh đệ này, các người hình như rất hứng thú với những loại thông tin thường nhật của các môn phái trong này, ngay cả mấy chuyện bình thường cũng đều muốn hỏi. Chẳng lẽ ngày thường ở bên ngoài các người đều không giống như vậy ư?

Tiểu đạo sĩ lắc đầu lộ vẻ khó tin, sau đó đem bước nhỏ rời đi chỗ khác, trước khi đi còn buông xuống một câu cho Nguyễn Gia Lương nói:

- Huynh đệ, bình thường ta là đệ tử đời thứ ba trong môn phái, cũng có một số loại chuyện cần giải quyết, nhưng mà dạo gần đây việc của trường môn cần kíp hơn, cho nên rất rảnh rồi, có việc gì người cứ đến tìm ta, ta tên là Khuru Tiểu Duy, người cứ hỏi bọn họ Khuru tiểu đạo, bọn họ sẽ chỉ cho người!

Khuru Tiểu Duy chỉ vào đám tiểu đạo sĩ khác mà nói. Nguyễn Gia Lương cũng gật gật đầu nói vọng theo:

- Khuru đạo sĩ, người đi từ từ!

Nguyễn Gia Lương đuổi khéo xong tiểu đạo sĩ Khuru Tiểu Duy, lại đem đôi mắt hung hãn buông xuống tiểu hung thần Trần Vũ Minh, trong miệng nghiền răng nói:

- Trần Vũ Minh, đến giờ xem người khác trở tài rồi, để tôi cho anh biết thế nào là cúστ trâu thì đều không hợp với hoa nhài, loại bản cùng không học vị không gia thế, mà cũng mặt dày đòi lấy Liễu Bảo Trang của tôi, anh không thấy loại chuyện này quá nực cười thế nào ư?

Nguyễn Gia Lương đem bộ mặt ngẩng cao đầu, đầy tự tin về gia thế hiển hách của mình.

Nói về gia thế của Nguyễn Gia Lương, người này là một vị công tử chính hiệu, từ nhỏ đến lớn chỉ biết đến học, được cha mẹ bơm cho những tư tưởng cũng không tốt đẹp gì. Những việc mà Nguyễn Gia Lương biết đến, đều chính là chỉ có học và học, hơn nữa cái cần thiết và mục tiêu, chính là thành công, nổi tiếng và nhiều tiền. Gia đình của Nguyễn Gia Lương, chính là có truyền thống ba đời đều theo nghiệp vị Tiên Sĩ, ông nội của hắn, vào thời kháng chiến chống Mỹ, chính là một trong những vị Tiên Sĩ đầu tiên được đào tạo từ Liên Xô, tạo tiền đề đào tạo nên những vị Tiên Sĩ nước nhà sau này, mà bố của hắn cũng là một vị Tiên Sĩ nức tiếng cả nước, với hai loại bằng sáng chế, những loại công trình máy móc nghiên cứu cái tiền vượt trội, được đầu tư mạnh kiểm tra được rất nhiều tiền. Đem gia đình hắn không chỉ có điểm mạnh về truyền thống học vấn, mà ngay cả về kinh tế cũng thuộc hạng nhất nhì trong giới, công ty của gia đình hắn mỗi năm thu về từ lợi ích sáng chế đến cả chục tỷ đồng, tiền tiền cũng là vô cùng phóng khoáng.

Trong mắt Nguyễn Gia Lương hắn, Vũ Minh này cũng cùng lắm chỉ là một người tiêu tiền mòm, trong túi không có một cắc đồng xu nào, hơn nữa hắn cũng từng điều tra qua, Vũ Minh này không ngờ ngay cả bằng cấp ba cũng chưa có, chỉ là một tên bốc vác, dựa vào chút kiến thức lại được Giáo sư Cao Tự với mấy tên điên sùng bái, liền được ngồi vào vị trí Cố Vấn thì càng không coi ra gì. Chính Nguyễn Gia Lương sau chuyện này cũng đánh giá, Trần Vũ Minh này nếu không được Giáo sư Cao Tự chú trọng, lại phải quay về cái máng lợn cũ đi làm nghề bốc vác, căn bản là người tương lai không có tiền đồ. Nguyễn Gia Lương nhìn sao cũng cảm thấy bản mặt với Trần Vũ Minh, hôm nay Trần Vũ Minh lại còn tán luôn cả thần tượng của mình, Nguyễn Gia Lương đều muốn đem một phát tát đánh lên mặt hắn.

Đám người Giáo sư Cao Tự, Bì Nhân Thanh, Huỳnh Đức Kính ngồi cạnh Sùng Thiên Vân vẫn không ngừng có những lời tăng bốc, tiếng cười suýt xoa vang lên, chọc vào lỗ tai Nguyễn Gia Lương khiến hắn cảm giác vô cùng ngứa ngáy. Nguyễn Gia Lương tự cho mình là một con người thông minh, hẳn nghĩ mục tiêu đầu tiên mình cần phải hạ thủ lúc này, tạm thời vẫn chưa phải là Liễu Bảo Trang nhỏ bé, mà phải đánh vào người ông nội già này của nàng, Giáo sư Cao Tự. Chỉ cần một khi hạ gục chiến tuyến là Giáo sư Cao Tự này, Trần Vũ Minh cái gì cũng không còn, thậm chí chức vị Cố Vấn toàn đoàn hiện giờ cũng có khả năng bị lung lay. Nguyễn Gia Lương tự tin chỉ cần khi đánh trúng vào điểm yếu này, chuyện của Trần Vũ Minh với Liễu Bảo Trang, tất cả đều tan vỡ.

Nguyễn Gia Lương không nhanh không chậm, bước đến vào giữa đám người Giáo sư Cao Tự, Bì Nhân Thanh, Huỳnh Đức Kính, về xuề xòa ngạc nhiên vô cùng tùy ý nói:

- Bác Tự, chú Thanh, lại còn cả anh Kính cũng ở đây nữa, nghe chừng mọi người đang nói chuyện gì rất vui vẻ?

Nguyễn Gia Lương cười cười ngồi xuống, trên mặt tỏ ra vô cùng hứng khởi, đem toàn bộ suy nghĩ lúc trước nuốt xuống, bộ mặt lúc này đều khác hẳn.

Bì Nhân Thanh cao hứng nói:

- Lương đây hả cháu, cũng không có gì, mọi người đều đang nói đến chuyện của Bảo Trang thôi, nghe chừng năm nay sắp được ăn cỗ rồi!

Bì Nhân Thanh vừa nói vừa vỗ đùi về sung sướng cười khanh khách. Huỳnh Đức Kính cũng trêm thêm một câu nói:

- Đúng thế, thằng em! Cậu cũng chẳng còn nhỏ gì, bao giờ tính đến chuyện cưới xin đây?

Giáo sư Cao Tự không nói gì, cũng đem đôi mắt đặt lên người Nguyễn Gia Lương gật gật đầu thương thức. Nguyễn Gia Lương gãi đầu gãi tai nói:

- Bác Tự, chú Thành, anh Kính, mọi người nói đùa rồi, cháu còn lâu mới lấy vợ! Mà mọi người vừa nói qua, Bảo Trang sắp cưới rồi ư, không biết người này là vị công tử thế gia nào? Là quý tử nhà ai, học vị ra sao?

Nguyễn Gia Lương về bối rối, nhưng mà trong câu nói lại vô cùng thâm ý, câu nói này vô tình đánh trúng vào điểm yếu nặng nề của Trần Vũ Minh, chính Giáo sư Cao Tự cũng trừng xuống một cỗ tâm trạng, nụ cười trên môi liền tắt ngấm.

Bì Nhân Thanh lúc này khuôn mặt cũng đỏ bừng bừng, cái thằng nhãi Nguyễn Gia Lương này, nói cái gì không nói, lại nói đúng cái chỗ không nên nói, đúng là còn nhỏ tuổi thật thiếu suy nghĩ.

Huỳnh Đức Kính nhìn qua một lượt cũng hiểu mọi chuyện, trong đầu thầm trách Nguyễn Gia Lương này tâm trí non nớt, ngay cả nói thôi cũng vô ý như thế, chỉ nói ậm ừ:

- Thì Bảo Trang là một người tốt mà, lần này cô ấy lựa chọn, còn có ai khác nữa ngoài...

Huỳnh Đức Kính đang định nói ra tên Trần Vũ Minh, rồi một phen tăng bốc hấn, rồi dần dần xóa bỏ cái điểm yếu trí mạng kia đi, khiến mọi người đều có tâm trạng hứng khởi trở lại.

Nhưng mà Nguyễn Gia Lương lại vô cùng cáo già, hấn bày ra thế trận, đầu lại để cho người ta dễ dàng phá giải như thế, Huỳnh Đức Kính này coi người khác như trẻ con, nhưng lại không biết mình bị người khác đang vờ trong tay.

Nguyễn Gia Lương chen giọng vào nói:

- Ô, thì ra là một vị Tiến Sĩ ư? Ai vậy, có phải người này vô cùng giàu có, lại rất đẹp trai phóng khoáng, có bối cảnh vững chắc công việc thăng tiến đúng hay không? Ôi Bảo Trang, em thật phúc phận, sau này bác Tự không cần lo cho em, em cũng đã có một cuộc sống xa hoa với người chồng tâm lý!

Nguyễn Gia Lương nói đến đây lại lộ vẻ vuốt xoa nói, rồi nhìn Giáo sư Cao Tự lộ vẻ vô ý nói tiếp:

- Bác Tự, bác quả thật là có con mắt nhìn người, cháu rề bác sau này là một người giàu có như vậy, bác cho dù rơi vào tình cảnh khó khăn, tạm thời không thể có kinh phí đầu tư, đều có người cháu rề này vung tay một cái giải quyết, mọi chuyện đều có thể hóa giải, quả thật là một điều tuyệt vời! Bác nghĩ xem, bác chọn một người cháu rề như vậy thật đúng lắm, nhiều đứa con gái bây giờ đều tin theo tình yêu mù quáng, lựa chọn những người chỉ biết miệng lưỡi, học vấn thì không có, lúc ngọt thì rất ngọt, nhưng lúc thô lỗ cục cằn thì còn hơn cả thú vật. Nhìn đến những tình cảnh này cháu vô cùng xót xa, hơn nữa những người này đã không có học vấn thì không nói làm gì, lại còn nghèo rớt mùng tơi. Bác nói xem, sau này như vậy, đều rất khổ cực, vợ chồng con cái nheo nhóc nhìn nhau, cả mặt trời phía trước đều một khung cảnh tối đen. Không những vậy, lại còn bị người đời nói cho không ra cái gì, bậc cha mẹ trường bối để cho con gái của mình, rơi vào tay một tên bại hoại như vậy lại càng không có gì để nói.

Nguyễn Gia Lương nói đến đây lại vuốt vuốt tóc tỏ vẻ không có gì để nói cùng thất vọng.

Huỳnh Đức Kính thì trong đầu không ngừng gào lên, móng tay bấm chặt vào thịt cảm giác như sắp cắt đứt thịt chảy máu tóe loe, đều muốn đứng lên bịt mồm Nguyễn Gia Lương này để cho hắn không nên tiếp tục thao thao lẩm nhảm. Trong đầu còn không ngừng lẩm bẩm: “Thằng nhãi này, nói cái gì không nói, lại nói như vậy, thật là! Còn nữa, tại sao điểm gì cũng nó trùng khớp điểm của người ta như vậy! Lương tiểu tử, cậu đang là vô tình non nớt đến mức như có ý a! Trần Vũ Minh, tại sao cậu điểm gì xấu xa cũng đều bị người ta nói trúng hết vậy?”

Huỳnh Đức Kính lắc đầu bậm môi, vẻ khó tin. Bì Nhân Thanh thì không ngừng cười hờ hờ ngắt quãng, cảm giác vô cùng miễn cưỡng.

Nguyễn Gia Lương thấy mình đem thương ra chọc, đã trúng điểm yếu, càng đánh thì hình như càng mạnh. Nhân lúc đối thủ đang bị thương, lại càng phải chọc cho mạnh bạo, khiến cho con rắn cũng không thể ngoác đầu lên nổi.

Nguyễn Gia Lương thao thao nói tiếp:

- Bác xem, thôi thì cứ cho là đẹp trai phong nhã đi, nhưng mà không bằng không cấp, loại người này sớm muộn gì cũng hư hỏng, lại còn không biết chừng sau này đem vợ con ra lừa gạt, rồi lại bán đi không biết chừng! Cháu nói đến tầng lớp những người con gái ấy thật vô cùng khó khăn, xã hội lại rất bại hoại, chính vì vậy bậc trưởng bối lựa chọn chồng cho con gái mình sau này, lại càng nên phải cân nhắc kỹ, nếu chỉ vì một chút xung động nhất thời, có hào cảm nhất thời mà càng không cân nhắc thiệt hơn sau này, chính là đem con mình ném vào cái miệng vực, phụ huynh như vậy, khác gì hại chết con đây!

Nguyễn Gia Lương lắc đầu ngoay ngoay, vẻ tùy ý như mình không phải đang nói Liễu Bảo Trang, mà lại là đang vô tình chuyển chủ đề sang một tầng lớp

con gái trong xã hội, thành một hiện tượng đáng phê phán, đem Trần Vũ Minh lên bàn mổ xẻ.

Nguyễn Gia Lương sau khi đem cá đặt lên trên thớt, lại còn không vội vã giết ngay, còn tính là phải bóc mẽ từng cái vảy, cho nó trông qua nhầy nhụa cực kỳ kinh khủng, giã lên càng mạnh bạo, càng làm cá trông qua rất tươi ngon sạch sẽ, sau đó tra một lớp muối lên xát vào khiến cho con cá không thể bốc mùi chết ngay, mà lại càng đau đớn, cuối cùng mới đem đá tảng đập vào đầu khiến con cá đương trường lăn ra chết, đem ra mổ xẻ một lần nữa rồi cho vào nồi nấu ăn thịt. Nguyễn Gia Lương đối với Trần Vũ Minh miêu tả, cũng đang là dùng các bước này áp dụng, từ từ đem tâm tình Giáo sư Cao Tự chuyển biến biến đổi từ tốt đẹp, sang thành không coi ra cái dạng gì, đến cực phân đều không bằng.

Giáo sư Cao Tự ban đầu còn tỏ vẻ không hài lòng với Nguyễn Gia Lương này, vì cậu ta vô tình nói xấu cháu rể mình, đều muốn coi lời nói của cậu ta như vô ý không đáng bận tâm. Nhưng mà không ngờ càng nghe càng suy ngẫm, lại càng thấy những lời này nói dường như rất đúng đắn.

Giáo sư Cao Tự gặp qua Trần Vũ Minh cũng trong một tình cảnh trùng hợp, mà Trần Vũ Minh này, lại đem kiến thức cùng tính cách hòa nhã của mình, vô tình chinh phục tâm ý của vị Giáo sư nức tiếng Việt quốc, đem địa vị của cậu Trần Vũ Minh này một bước lên cao. Nhưng mà Giáo sư Cao Tự nghĩ lại, quả thật Trần Vũ Minh này bối cảnh cũng không có cái gì, lại như lời Nguyễn Gia Lương nói rằng sau này cháu gái mình sẽ rất khổ thì lại càng suy nghĩ kỹ. Hơn nữa từ lời Nguyễn Gia Lương vô tình lại một lần nữa chọc đúng chỗ ngứa của Giáo sư Cao Tự. Nguyễn Gia Lương đem sự việc những cô gái trẻ, bị chồng đem ra làm món hàng, vô tình khơi gợi lại ký ức xưa cũ năm xưa của Liễu Bảo Trang. Nàng bị đem bán như thế nào, cũng không phải là vì đi theo tiếng gọi của tình yêu đó sao? Kết cục lại bị chính người yêu đem bán cho bọn buôn người, nghĩ suy xét lại nguồn căn của vấn đề này, cũng chính là vì con người ta thiếu tiền, tên thực sỹ kia đúng là quả thật rất nghèo.

Bất giác Giáo sư Cao Tự đưa đôi mắt nhìn qua phía Trần Vũ Minh, con mắt âm thầm đánh giá lại hắn, đồng thời một phần hào cảm dành cho hắn cũng bắt đầu giảm đi chút ít.

Nếu đúng như lời Nguyễn Gia Lương này nói, không phải là cháu gái mình sau này lấy Trần Vũ Minh này tương lai sẽ rất thảm hay sao? Giáo sư Cao Tự đều không muốn tưởng tượng đến tình cảnh này, ông đối với đứa cháu gái này đều vô cùng yêu thương, nguyện vì nàng mà thương tổn, lại như Nguyễn Gia Lương nói, mình rất có thể sẽ đẩy đứa cháu gái này xuống miệng vực sâu cho dã thú ăn thịt thì càng cần nhắc kỹ.

Nói về bối cảnh của Giáo sư Cao Tự, tuy là người nức tiếng Việt quốc, tiền bạc không thiếu, nếu mà để cấp tiền cho hai vợ chồng của Liễu Bảo Trang có một cuộc sống sung túc đều có thể. Nhưng mà một cuộc sống sung túc thì có rồi, còn con người với những lối tư duy theo bản năng, những người nghèo, luôn tiêu tiền một cách mù quáng, liệu rằng như vậy có phải là tốt, giáo sư Cao Tự luôn có một cảm giác bất an với người nghèo là như vậy.

Nghĩ kỹ lại cho cùng, Liễu Bảo Trang với Trần Vũ Minh xảy ra rất nhiều đoạn chuyện, chính Trần Vũ Minh đã cứu cháu gái của mình, lại còn chăm sóc rất kỹ, người như vậy sẽ tuyệt đối không để cho cháu gái mình bị tổn thương, không bị làm sao. Nhưng cũng không phải là chính cháu gái mình vì muốn lao vào cứu hắn, nên mới xảy ra một đoạn chuyện như vậy hay sao? Lời của Nguyễn Gia Lương nói, càng nghĩ càng thấy cảm giác có lý.

Người ngoài cuộc là Bi Nhân Thanh với Huỳnh Đức Kính đều không hiểu chuyện, lúc này nhân cơ hội liền ngắt lời của Nguyễn Gia Lương nói chen vào đề thể cực bớt sâu hơn:

- Cậu em nói quá rồi, hình như chúng ta hơi đi lạc vấn đề rồi thì phải!

Huỳnh Đức Kính cười cợt nhà, vỗ vỗ vai Nguyễn Gia Lương rất tự nhiên. Bi Nhân Thanh cũng cười lên những tiếng ha ha đầy mắt tự nhiên, có giọng.

Nguyễn Gia Lương một chập trên mặt liền tỏ vẻ hối lỗi, vô ý nói:

- Ôi cháu vô ý quá, chuyện vui của Bảo Trang mà cứ nói lung tung đi thôi!

Nguyễn Gia Lương trên mặt lộ vẻ lung túng nai tơ ngờ ngác, nhưng thực ra trong đầu đã sớm nở nụ cười hiểm. Cái gì cần nói cũng đã nói rồi, chỗ nào cần đánh thì cũng đánh rồi, cương quyết ra tay đánh vào chỗ hiểm, khiến đối thủ trở tay không kịp, đến cuối cùng khiến đối thủ mất đi luôn cả chân lý của chính mình, bại trận hoàn toàn.

Giáo sư Cao Tự thấy Bi Nhân Thanh và Huỳnh Đức Kính nói chen vào thì càng tỏ vẻ mất hứng, liền đứng lên, trong đầu cũng đem lời nói của Nguyễn Gia Lương khắc sâu vào trong đầu, đi vào phía am nghỉ ngơi, vọng lại câu nói:

- Thôi cũng đã khuya rồi, mọi người đều nên đi nghỉ ngơi hết đi, cậu Kính lưu lại theo dõi tình trạng của đạo trưởng, có gì lại báo cho tôi biết, tôi ở bên trong này!

Giáo sư Cao Tự nói rồi đem ngón tay chỉ vào am tịnh phía trước, bàn chân không nhanh không chậm bước về phía am tịnh với vẻ đầy trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Bà la đạo tấn công

Giáo sư Cao Tự vừa mới đi rồi, Huỳnh Đức Kính liền đức phát dậy, đem ngón tay trỏ chỉ vào Nguyễn Gia Lương, về không nói nổi, nói:

- Cái thằng nhóc này! Cậu... Nói cái gì không nói...

Bì Nhân Thanh một bên trông qua hết sức mắt tự nhiên, gạt tay:

- Thôi cũng chỉ là người trẻ tuổi, còn chưa hiểu chuyện, chú Kính bận tâm làm gì?

Nguyễn Gia Lương đem bộ mặt nai không hiểu chuyện, lại gãi đầu gãi tai loay hoay nói:

- Chú Thanh, anh Kính, chẳng lẽ vừa rồi em nói cái gì sai sao? Tại sao mọi người đang nói chuyện vui vẻ như vậy, em mới nói đôi ba câu đã tan hội?

Huỳnh Đức Kính rít lên:

- Có thể không tan hội được hay sao? Cậu... Cậu...

Huỳnh Đức Kính đem bàn tay xòe ra giờ lên, định cho Nguyễn Gia Lương thằng nhóc không hiểu chuyện này một phát tát, cái gì mà góp vui, dội một gáo nước lạnh vào giữa đồng lửa như thế, thử hỏi làm sao mà lại không tan hội?

Nhưng mà Huỳnh Đức Kính lại nhanh chóng đem bàn tay thu lại, đem bộ dạng xuề xòa phát tiết của mình thu liễm, tính ra nếu đánh Lương tiểu tử này, cũng chẳng ra cái thể thống gì.

Huỳnh Đức Kính phát tay nói:

- Thôi cũng khuya rồi! Thằng nhãi như cậu mau đi ngủ sớm đi, ngày mai còn rất nhiều chuyện, cậu đừng quên chúng ta là đang lâm vào hiểm cảnh, cũng không nên đặt tâm tư vào mấy chuyện này quá nhiều!

Bì Nhân Thanh gật gật đầu nói thêm:

- Đúng vậy, cháu cũng nên đi ngủ sớm đi, sau này còn rất nhiều việc cần giải quyết cần phải giữ lấy sức khỏe!

Nguyễn Gia Lương vẫn đeo mặt nạ ngốc nghếch, dùng bộ dạng giả nai không hiểu chuyện tiếp tục gãi đầu gãi tai nói:

- Nếu như thế thì xin phép mọi người, xin phép chú Thanh anh Kính cháu đi ngủ sớm!

Nguyễn Gia Lương loay hoay đứng lên, còn lung túng đến độ suýt vấp ngã.

Huỳnh Đức Kính tặc tặc lưỡi về không nói nổi nói:

- Thằng nhóc này còn quá non kém, đến nói chuyện cũng không biết cân nhắc kĩ là cái gì, anh Thanh xem đến ngay cả chú Tự cũng bị nó chọc cho đứng lên bỏ đi, thật không ra thể thống gì cả!

Bì Nhân Thanh về tặc tặc lưỡi nói:

- Dẫu sao cũng không nên nói như vậy, nhưng mà tôi thấy ý cậu ta nói cũng rất đúng, anh Tự có khả năng vì chuyện này nên cũng rất suy nghĩ!

Bì Nhân Thanh nói đến đây chợt ôm đầu, về mặt nhăn nhó đau đớn, quay sang nhìn Huỳnh Đức Kính nói:

- Xem ra tôi lại đến lúc bị bệnh đau đầu kinh niên hành hạ tái phát rồi, tạm thời đi ngủ một chút, cậu ở chỗ này trông coi đạo trường, nếu có gì liền báo cho tôi biết một chuyện.

Huỳnh Đức Kính phát phát tay về vô ý nói:

- Anh Thanh cứ yên tâm đi nghỉ, ngoài này đều có tôi lo!

Nói rồi Huỳnh Đức Kính lại tặc tặc lưỡi vẫn còn cảm thấy Nguyễn Gia Lương này rất vô duyên, sau chuyện này trở về có khi chính mình phải giáo huấn một trận, làm lại công tác tư tưởng triệt để từ đầu.

Nguyễn Gia Lương vừa bước một chân rồi khỏi, ra đến một chỗ vắng, khuôn mặt liền khôi phục vẻ điềm tĩnh lạnh lùng, giọng tà tà nói:

- Cái gì là ngu ngốc không hiểu chuyện, Huỳnh Đức Kính, anh cũng quá coi thường thằng Lương này rồi!

Nguyễn Gia Lương theo thói quen lại vuốt vuốt lọn tóc mái, sau đó nở nụ cười giảo hoạt liền biến mất.

Bây giờ Nguyễn Gia Lương đã coi như đánh xong trận đầu tiên, mặc dù Giáo sư Cao Tự vẫn còn chưa ngã ngũ, nhưng mà đối với Trần Vũ Minh cũng đã buông xuống nghi ngờ, sau này đối với việc đưa ra lựa chọn cân nhắc tình cảm của cháu gái, Giáo sư Cao Tự sẽ vô tình thành trở ngại rất lớn.

Còn Trần Vũ Minh, lúc này tiến được sao chổi Liễu Bảo Trang đi chỗ khác, bèn kiếm một chỗ nghỉ ngơi ngon lành, đem tựa lưng xuống chuẩn bị đánh một giấc.

Chít chít!

Từ không trung tối đen, con Dơi Quỷ lại xuất hiện, đem Vũ Minh từ mơ màng liền giật mình thức tỉnh.

Vũ Minh đối với bộ dạng đáng ghét của con Dơi Quỷ, vô cùng chán ghét, cất giọng tà tà thiếu kiên nhẫn nói:

- Nói đi, mày lại có chuyện gì muốn làm phiền tao nữa, không phải đến giờ này mày vẫn nên đi rút máu của bọn trâu bò đó sao?

Con Dơi Quỷ chọt lắc lắc đầu, rít lên những tiếng kêu đầy kinh dị, Vũ Minh theo trực giác liền có cảm giác không ổn, đôi mắt hần hơi cụp liền mở to. Theo phản xạ nhìn về phía con Dơi Quỷ vừa thông báo.

BOONG!

BOONG BOONG!

Bất chợt lúc này có ba tiếng chuông phát lên to như bom nổ, tiếng chuông trầm đục đầy vội vã, Vũ Minh bị sự kích thích của âm thanh liền vô tình giật nảy mình.

Sùng Thiên Vân, lúc này đang ngồi thiền ở một góc, con mắt cũng chợt mở to ra, lộ hung quang kinh hãi. Sùng Thiên Vân kêu lên:

- Đạo Bà La, không ngờ lại là lúc này!

Huỳnh Đức Kính đang gật gù mơ màng cạnh Sùng Thiên Vân, nghe thấy tiếng chuông, không nhìn được cũng giật nảy mình, mơ hồ trên trán Huỳnh Đức Kính còn có mồ hôi chảy xuống.

Không chỉ ba người Trần Vũ Minh, Huỳnh Đức Kính, Sùng Thiên Vân, mà lúc này toàn môn phái Trịnh Đồ cùng đoàn người khảo cổ đều nghe thấy tiếng chuông to như bom nổ này phát lên.

Không lâu sau, từ trong đêm đen bốn vị các chủ, bốn Cung Phụng của phái Trịnh Đồ xuất hiện trước mặt Sùng Thiên Vân, về mặt bốn người đều lộ vẻ kinh hãi hướng Sùng Thiên Vân hỏi thúc:

- Vân tiểu tử, không xong! Hộ sơn đại trận của chúng ta bị quy mô tấn công, trước mắt mười mấy đệ tử hộ sơn ở phía dưới đều đã mất mạng. Bốn người bọn ta đành phải liên thủ đánh vào cái Đại Chung của phái Trịnh Đồ ta kêu gọi các vị lão tổ xuất quan tương trợ, lần này Bà La đạo xuất thủ, thực lực không ngờ lại khủng khiếp như vậy!

- Bốn người bọn ta tuy đánh vào Đại Chung ba lần, nhưng âm thanh mơ hồ vẫn chưa đủ để các vị lão tổ bên trong Ân Quan Điện có thể nghe thấy, ngại phải lập tức dẫn đầu đám đệ tử đời thứ nhất, hợp lực với bốn lão già chúng ta đánh vào Đại Chung, tìm kiếm cơ may kêu gọi các vị lão tổ thức tỉnh!

Sùng Thiên Vân theo bản năng nhìn xuống, đã thấy mồ hôi ướt đầm, vẻ hoảng sợ nhìn vào khoảng mê trường dưới đạo trường nói:

- Bốn vị sư thúc sư phụ, những đệ tử đời thứ nhất đều cách nơi này đến ba bốn trăm dặm, nếu gọi bọn họ đến đây hợp sức e là cũng không kịp, đại trận hộ sơn của chúng ta nếu để mười cao thủ Võ sư thượng thừa liên hợp công kích, e là chưa đầy mấy mươi khắc đã bị phá vỡ, đến lúc ấy thì cho dù các vị đồng liêu của ta có thể trở về kịp, cũng không còn thời gian mà đánh vào Đại Chung kêu gọi các lão tổ!

Bốn vị Cung Phụng lông mày giật lên dữ tợn nói:

- Việc không thể chậm trễ, ngại gom góp được người nào thì gom, liền cùng đến Đại Chung Điện đánh vào Đại Chung cùng bọn ta, bốn lão già bọn ta tiếp tục tận lực, đều hy vọng các vị lão tổ có thể nghe thấy!

Nói xong, bốn người liền hóa thành một đạo lưu ảnh, nhanh chóng biến mất trong làn đêm tối đen. Vũ Minh đem con mắt hướng tới phía bốn người vừa mới rời khỏi, nhanh chóng hướng tới Sùng Thiên Vân đi tới, đứng trước mặt Sùng Thiên Vân dùng giọng trầm trầm hỏi:

- Đạo trưởng, xảy ra chuyện gì, các người cần tương trợ, chỉ cần ta có thể giúp các người ta sẽ không ngại!

Sùng Thiên Vân đem ánh mắt buông xuống nhìn Vũ Minh, hồi lâu lại lắc đầu:

- Tiểu huynh đệ, ngại nói ra trong đám người từ thế giới bên ngoài, lại chính là người có tiềm năng nhất, chỉ tiếc ngại quá trẻ tuổi nên tu vi võ học không cao, với võ công của ngại bây giờ, cùng lắm chỉ có thể so sánh được với một Võ sư sơ giai, đều chỉ bằng một tên đệ tử đời thứ ba của phái Trịnh Đồ ta. Tiểu huynh đệ, ngại có muốn giúp cũng không thể giúp được...

Sùng Thiên Vân thở dài một hơi, liền hướng một vị tiểu đạo sĩ hạ lệnh:

- Đông Tiểu Cường, con nhanh chóng báo cho chúng đệ tử phái Trịnh Đồ, trên dưới đều tập hợp về đạo trường thủ hộ, lại tuyển ra đệ tử từ đời thứ ba trở lên kêu gọi, xem ra được người nào thì hay người đó, kêu bọn họ đều đến Đại Chung Điện tương trợ các vị Cung Phụng một phen!

Đông Tiểu Cường tiểu đạo sĩ kia, nhanh chóng cúi đầu cung kính rồi đem cước bộ phát huy tới cực hạn rồi khỏi biến mất.

Rất nhanh khi Đông Tiểu Cường vừa mới biến mất, xung quanh đoạn đạo trường lúc này có vô số ánh đuốc dần dần xuất hiện tụ tập. Đuốc sáng ngày càng hiện lên nhiều, dần dần tạo thành một rừng đuốc sáng rực rỡ, nhìn qua trong đêm trông vô cùng đẹp mắt.

Sùng Thiên Vân đem ánh mắt nhìn về phía rừng đuốc xung quanh mà nói:

- Đây đều là chúng đệ tử phái Trịnh Đồ ta tập hợp, xem ra đạo hỏa tiễn lúc triều đã kịp thời kêu gọi bọn họ, ước chừng cũng đủ một nửa nhân số rồi, chỗ người còn lại, xem ra là không đến kịp nữa!

Một nửa nhân số? Chính là một ngàn hai trăm đạo sĩ đi, chỗ người này cũng thật quá đông rồi!

Trần Vũ Minh bước tới, nhìn vào đám rừng đuốc nói:

- Là một ngàn hai trăm người! Bà La Đạo lần này huy động nhân thủ thế nào? Liệu có cần thiết phải khiến nhiều đạo sĩ đến như thế để tương trợ?

Sùng Thiên Vân, nhìn qua một tiểu đạo sĩ khác lại hạ lệnh:

- Đạt Siêu Phong con mau đem tình hình bên ngoài phổ cho chúng ta biết một chút!

Đạt Siêu Phong tiểu đạo sĩ kia, chính là một vị tiểu đạo sĩ vừa mới từ mê lộ bên ngoài chạy vào, trên toàn thân đều dính máu, lộ vẻ hoảng sợ cấp báo cho Sùng Thiên Vân nói:

- Trưởng môn, bọn đệ tử đều theo sự an bài của bốn vị các chủ, tuần tra ở khắp Trịnh Đồ, bất ngờ liền bị Bà La Đạo tập kích, trong đêm tối bị địch nhân đánh lén, đều không nhìn thấy đuốc sáng, nhân số của bọn họ đều không ước chừng được, nhưng mà trong đám đệ tử đời thứ ba đi tuần tra có mười ba người, ngoại trừ đệ tử, toàn bộ đều mất mạng!

Sùng Thiên Vân ngửa cổ ngẩng đầu lên trời thất vọng nói:

- Mười ba người đều là đệ tử đời thứ ba của phái Trịnh Đồ ta, vậy mà lại chết trong nháy mắt, xem ra lần này Bà La Đạo phát động, không phải chỉ có hơn mười người cao thủ, mà sợ là toàn bộ giáo chúng của bọn chúng!

Vũ Minh đem con mắt quét toàn bộ phía rừng đuốc xung quanh, rừng đuốc lúc này càng lúc càng phát sáng, đoàn người ở quanh đạo trường, hẳn là càng lúc càng đến gần hơn, đều sắp tập trung đầy đủ tại nơi này.

Vũ Minh hướng Sùng Thiên Vân chột hỏi:

- Đạo trưởng! Trong một ngàn hai trăm người này của phái Trịnh Đồ các người, cấp bậc tu vi như thế nào?

Sùng Thiên Vân con mắt chột mơ màng, tay đặt lên cằm vẻ trầm tư, một chốc liền nói:

- Phái Trịnh Đồ ta, phân ra thấp nhất chính là tu vi chưa đạt đến Võ giai, chỉ tính là người mới học võ, những người này cứ mười người thì lại có một người là Võ Giả sơ giai, phân làm thượng trung hạ, lại trong kiệt xuất những đám Võ Sư sơ giai chính là Trung Giai Võ Sư, liệt vào hạng đồng liêu với ta một bậc, trong đám đồng liêu này, có người còn có thể có võ công cao hơn ta, mơ hồ đều đến Võ Sư Trung Giai Thượng Giả. Tính ra trong toàn môn phái Trịnh Đồ, toàn bộ một ngàn hai trăm người này, kiệt xuất lắm cũng chỉ có năm Võ sư Trung giai, có khoảng hơn một trăm người là Võ sư Sơ Giai, tính vào bối phận của hàng đệ tử đời thứ ba, đám còn lại, đến tu vi còn không có!

Sùng Thiên Vân lắc đầu, xem ra với tương quan lực lượng lần này, phái Trịnh Đồ tuy phái đến nhiều người, nhưng cũng là vô dụng.

Vũ Minh thâm trầm tính, cứ một Võ sư sơ giai sơ cấp này, liền có thể đối chiến với bảy hoặc tám người bình thường. Mà một Võ sư sơ giai trung cấp, liền có thể đánh được với hơn mười người, một võ sư sơ giai thượng cấp, liền đánh được với hơn hai mươi người. Trong chiến đấu, với khoảng cách quá đông người, một người là Võ sư sơ giai thượng cấp lao vào giữa đám người của phái Trịnh Đồ này, nếu không gặp đối thủ, chính là lao vào đánh như trốn không người, sức mạnh gấp hơn nhiều lần, mặc dù nhiều người hơn có thể áp chế hắn, nhưng mà diện tích quá hẹp, cũng không thể có quá nhiều vây công. Vì vậy, trong một khoảng cách nhất định hẳn chính là bất bại.

Vũ Minh lại hướng Sùng Thiên Vân nói:

- Nghe nói đạo trưởng là muốn đánh vào một cái chuông lớn thức tỉnh các vị lão tổ, không biết ta có thể thử sức một phen hay không?

Sùng Thiên Vân chột nghe thấy Vũ Minh nhắc đến điều này, trong mắt liền sáng lên, trong đầu lại tự hỏi, chẳng lẽ tên tiểu tử này lại có cách? Bèn nói:

- Tiểu huynh đệ, người nếu muốn thử sức, liền có thể!

Vũ Minh cười cười khách khí nói:

- Cách thì dĩ nhiên là có, chỉ xin các vị tiểu đạo sĩ trong phái Trịnh Đồ các người hợp lực một chút!

Nghĩ tới đây, hắn liền nhìn xung quanh. Xung quanh Vũ Minh lúc này đoàn người kháo cổ vừa bị tiếng chuông lớn kia gắt gao đánh thức, có vài người không chịu nổi đều đã chạy ra phía ngoài này. Vũ Minh nhìn đám người trong ngõ ngách, hướng toàn bộ đám Tiên Sĩ cao giọng nói:

- Trong mấy người ở đây, có vị nào nghiên cứu về vật lý hay không?

Quả nhiên không ngoài sự mong đợi của Vũ Minh, một vị Tiến Sĩ về già nua, tưởng rằng mình tham gia đoàn khảo cổ đã bị lãng quên công tác, lúc này vừa nghe thấy cần dùng đến chuyên môn của mình, hai mắt liền tươi sáng hưng phấn giơ tay lên:

- Có! Có tôi!

Vị Tiến Sĩ không chờ Vũ Minh lên giọng mời lên phía trên này, đã trực tiếp chạy lên, dùng bộ mặt hãnh diện quét xuống toàn đám Tiến Sĩ phía dưới, ra bộ lần này mình cũng là một nhân vật hết sức quan trọng, không thể coi thường.

Vũ Minh mau chóng gạt đầu thường thức vị Tiến Sĩ này, coi qua thái độ nhiệt tình của người này, cũng khiến hắn rất cảm mến. Vũ Minh lại quay sang phía Sùng Thiên Vân cất giọng nói hỏi:

- Đạo trưởng, có phải muốn đánh thức lão tổ của phái Trịnh Đô các người, tiếng động càng lớn càng tốt?

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đạo trưởng của phái Trịnh Đô (1)

Sùng Thiên Vân gạt đầu, có chút kích động:

- Đúng vậy!

Trong đầu Sùng Thiên Vân vang lên câu hỏi: “Không lẽ tiểu tử này thực sự có cách?”

Sùng Thiên Vân hướng phía bắc khoảng mười lăm bộ chỉ mà nói:

- Đây chính là hướng đi đến Đại Chung Điện, Đại Chung Điện đặt ngay trước Ân Quan Điện, chỉ cần đem âm thanh của Đại Chung đánh lớn, liền có thể kêu gọi các vị lão tổ ở bên trong Ân Quan Điện xuất quan. Độ dày của cánh cửa Ân Quan Điện là mười bộ không sai, cho nên phải cần tiếng chuông cực lớn mới có thể xuyên qua, còn bình thường muốn kinh động người bên trong, nếu không phải toàn môn phái hợp lực, e rằng ngàn vạn lần khó!

Sùng Thiên Vân nói xong, tiếp tục đem con mắt mong mỏi buông xuống trên người Vũ Minh.

Trần Vũ Minh cũng mau chóng gạt gạt đầu, lại quay sang nhìn vị Tiến Sĩ kia hỏi:

- Không biết anh tên là gì?

Tiến Sĩ về già nua kia, như chỉ chờ có câu hỏi này là mình sẽ được xướng lên trước toàn trường, liền bước lên hãnh diện nói:

- Tôi tên là Phan Công Huy, là Tiến Sĩ công trình Vật lý học lượng tử! Lần này tham gia vào di chỉ, cũng là muốn tìm kiếm những nguồn năng lượng kì bí mở ra một hướng nghiên cứu mới cho ngành lượng tử. Trong truyền thuyết, các dạng năng lượng này tồn tại không hiếm, chỉ có điều không biết có phải là sự thực hay không mà thôi!

Trần Vũ Minh gạt gạt đầu nói:

- Rất tốt, nếu anh đúng thật là Tiến Sĩ về ngành Vật lý học, hẳn biết cách làm như thế nào có thể khuếch đại âm thanh cực đại gấp mười lần?

Phan Công Huy nhanh chóng gạt đầu nói:

- Trong đoàn chúng ta tuy không mang theo loa, nhưng với khả năng của tôi, chỉ cần có một số loại vật dụng chuyên dụng, liền có thể chế tạo ra một chiếc loa công suất cực đại, chỉ có điều không có nguồn năng lượng duy trì!

Trần Vũ Minh đem tay gạt lên nói:

- Vấn đề này anh không cần phải lo lắng, chỉ cần anh cho tôi biết anh có thể tạo ra chiếc loa kia trong thời gian bao nhiêu lâu?

Phan Công Huy đưa tay lên cằm, trầm ngâm chậm rãi, lát sau tỏ vẻ chắc chắn nói:

- Mười phút là đủ, thậm chí là hơi nhiều!

Vũ Minh cao hứng vỗ tay:

- Tốt!

Sau đó Trần Vũ Minh phân phó đám Tiến Sĩ, kẹp với mấy tiểu đạo sĩ tân mát ra nhanh chóng tìm vật liệu chế tạo chiếc loa công suất lớn mà Phan Công Huy nói, cuối cùng phát hiện ra một tảng nam châm tự nhiên cực lớn, phù hợp đáp ứng yêu cầu, liền đem về hợp lực với Trần Vũ Minh gia công. Với sự hợp lực của Trần Vũ Minh cùng đám Võ gia này, chẳng mấy chốc các loại vật liệu liền được phân đầu ra đây, lại phối hợp tỉ lệ chuẩn xác, Phan Công Huy bộc lộ tài năng, quả nhiên chưa đầy mười phút, chế tạo ra được một chiếc loa lớn nhìn qua sơ sài thô thiển.

Nhưng mà theo lời Phan Công Huy nói, chiếc loa này không sai liền có thể đáp ứng yêu cầu, có điều không được mỹ quan cho lắm.

Đám người Sùng Thiên Vân, lần đầu tiên nhìn thấy vật dụng kỳ lạ như vậy, liền cảm thấy vô cùng kỳ quái, đem con mắt liên tục dán sát vào. Trong đầu lại không hiểu đều vang lên câu hỏi, đám người thế giới bên ngoài này rốt cục là đang định làm cái gì?

Trần Vũ Minh vận Chân nguyên cực hạn, đem chiếc loa lớn vác lên vai, sau đó hướng đi Đại Chung Điện mà vận cước bộ thuần thục, Sùng Thiên Vân cùng đám tiểu đạo sĩ hơn mười người nhanh chóng lao theo hân.

Đám Tiến Sĩ ngơ ngác một mực, Bì Nhân Thanh ổn định quân số, cuối cùng an bài cho mọi người trở lại am nghỉ chân, tiếp tục chờ đám người Sùng Thiên Vân sau khi gọi được đám lão tổ ra ngoài, lại trở lại bàn bạc cục diện.

Dù sao Trịnh Đồ phong tạm thời vẫn còn cầm giữ được, nhất là có thêm một ngàn hai trăm đạo sĩ đã tập hợp tới nơi. Bì Nhân Thanh đem con mắt quét xuống đạo trường, đã có khoảng mấy trăm tiểu đạo sĩ xuất hiện, trong đám người này còn có không ít là đạo sĩ lớn tuổi, có vẻ như là trưởng bối cao niên, võ công cũng tỏ ra vượt trội, đem đám tiểu đạo sĩ chỉ huy xếp hàng ngay ngắn nhất. Tất cả những tiểu đạo sĩ này, đều mặc một loại đạo bào trang phục đồng dạng, có điều lại phân ra làm bốn loại màu sắc, hẳn là đệ tử của các trưởng phái riêng biệt nên mới như vậy.

Từ sau ngọn đại sơn phía sau đạo trường, không ngừng có thêm tiểu đạo sĩ cầm đuốc xuất hiện, trên người đều mang theo binh khí, vẻ mặt nghiêm trọng lao xuống đạo trường theo đám trưởng bối.

Đạo trường phái Trịnh Đồ đã tập hợp đến mấy trăm người, nhưng mà nhìn qua mấy trăm người này so với khoảng đạo trường lại cực kỳ nhỏ bé, những người này dàn trải hết cỡ, cũng chỉ chiếm độ một phần mười đạo trường, đủ thấy sức rộng lớn kinh người của đoạn trường này, nghĩ qua, sức chứa đựng được hai ngàn bốn trăm đạo sĩ, hẳn là không sai biệt lắm.

Đám tiểu đạo sĩ sau khi từng tốp tập trung ở dưới đạo trường, lại được một tên trưởng bối cao niên đứng đầu trong đám đạo sĩ, hô to dẫn đầu lao vào trong đoạn mê cung phía dưới đạo trường. Những đám đạo sĩ tiếp theo, không lâu sau đều làm như vậy, chính vì vậy đám đạo sĩ liên tục xuất hiện, lại cũng liên tục biến mất, trên đoạn đạo trường, lại chỉ có thể duy trì quân số liên tục ở khoảng hơn một trăm người, chờ người phía sau đến tiếp ứng, là lại theo trưởng bối lao vào mê cung, hình như đều là muốn thủ hộ cho đoạn đạo trường này ở trong đám sương mù kia.

Trần Vũ Minh về mặt suy tư, đem chiếc loa lớn đặt trước Đại Chung. Sùng Thiên Vân cùng đám tiểu đạo sĩ đi tới, phía dưới Đại Chung Điện, có hai tiểu đạo sĩ canh gác, thấy Sùng Thiên Vân tiến tới, liền mau chóng cung kính cúi đầu. Sùng Thiên Vân phất tay cho hai người bọn họ lui lại phía sau, bước tới phía trước, lúc này bốn lão giả Cung Phụng đang ngồi xếp bằng tùy thời hồi phục lại sức lực, cứ sau một đoạn thời gian, bốn lão giả này lại dồn toàn lực dồn một kích vào Đại Chung. Thấy Sùng Thiên Vân bước tới, bốn lão giả liền đồng thời mở mắt, hướng Sùng Thiên Vân về bắt lực nói:

- Xem ra trời đã phụ lòng phái Trịnh Đồ ta, với sức lực của bốn chúng ta, hao phí nửa ngày, vẫn không thể đem âm thanh Đại Chung xuyên vào bên trong Ân Quan Điện.

Bốn lão giả lắc đầu xem ra hết cách.

Trần Vũ Minh cười cười, chợt hướng bốn lão giả cung kính nói:

- Các vị tiền bối, hẳn là vẫn chưa hết cách, chỉ cần các vị trợ giúp ta một chút!

Bốn lão giả hai con mắt liền sáng rực nói:

- Tiểu huynh đệ, chỉ cần ngươi có cách, lão phu liền đem tuyệt học hai mươi năm truyền thụ cho ngươi, không cần ngươi phải bái sư!

- Đúng vậy, nếu như có thể kích động các lão tổ bên trong, ngươi xem chính là cứu tinh của phái Trịnh Đồ ta, phái Trịnh Đồ ta nguyện cho ngươi điều động từ đệ tử đời thứ ba trở đi, có thể một bước ngang bằng với tiểu tử Sùng Thiên Vân này, cấp cho ngươi một vị trí Cung Phụng.

Bốn lão giả lúc này đã lâm vào cùng cực, thấy tầm phao cứu sinh xuất hiện liền không tiếc mọi giá.

Vũ Minh lại cúi đầu cung kính một lần nữa, hướng bốn người nói:

- Các vị tiền bối, mạng của Vũ Minh tôi, mạng của những người thế giới bên ngoài tiến vào, đều do đạo trường cứu vớt lấy, hôm nay tôi dù có dùng cái giá nào cũng phải cứu phái Trịnh Đồ này của các người, dù sao họa cũng là do bọn tôi đem tới, sao có thể nhân thời cơ mà chuộc lợi, các vị tiền bối quá xem thường Vũ Minh tôi rồi!

Bốn lão giả liền gật đầu, buông ánh mắt thương thức nói:

- Tiểu anh hùng, ngươi thực là con người nhân nghĩa, thực hợp với chính phái lắm, nếu như ngươi không chê, ta liền thỉnh các vị lão tổ thu ngươi làm đệ

tử, liền có thể ngang hàng với bốn lão già chúng ta về địa vị, người có bằng lòng không?

Vũ Minh khoát tay nói:

- Được các vị tiền bối chiếu cố, Vũ Minh rất cảm kích, chỉ có điều con người tôi trước nay không thích ước thúc, thích làm việc một cách tự do tự tại, phần chiếu cố này Vũ Minh tôi cảm tạ nhưng đành khước từ vậy!

Đám tiểu đạo sĩ phía dưới, thấy đích thân bốn vị Cung Phụng mở lời như vậy, trong mắt liền phát ra tia lửa đỏ thèm muốn, chính mình võ học không kém người từ thế giới bên ngoài này, dựa vào cái gì mà hấn lại có thể sánh ngang hàng với các vị Cung Phụng, không những vậy lời các vị Cung Phụng nói còn chưa dứt đã trực tiếp từ chối, người này không biết là ngu ngốc bẩm sinh hay là đần độn nhất thời?

Tuy vậy, những ý nghĩ ấy chỉ lóe lên trong đầu đám tiểu đạo sĩ, còn trên mặt vẫn không hề lộ biểu tình.

Sùng Thiên Vân một bên nghe thấy các vị Cung Phụng không tiếc cái giá mời Vũ Minh vào phái Trịnh Đô mà vẫn bị từ chối, liền lắc đầu tặc lưỡi, với phần tuyệt học hai mươi năm kia được truyền thụ, ông ta cũng cực kỳ thèm muốn, chỉ có điều tiểu tử kia đúng là không biết thức thời, nhanh như vậy đã đem từ chối. Phải nói là từ xưa đến nay ngoại trừ Sùng Thiên Vân là người thứ nhất lọt vào mắt xanh của các vị tiền bối mà cũng không được trọng dụng như vậy, cũng không biết Vũ Minh này xuất hiện lại ra tay rất đúng thời điểm, liền có trọng lượng hơn Sùng Thiên Vân ông ta rất nhiều.

Bốn lão già thấy Vũ Minh từ chối như vậy thì liền đem con mắt ngạc nhiên nhìn nhau, có vẻ như không tin vào chuyện trước mắt. Thế nhưng bốn lão già cũng là bậc cao nhân, suy xét rất nhanh, liền gạt vấn đề đó qua một bên nói:

- Tiểu anh hùng, người tạm thời đừng quyết định vội, xem như chuyện này gác qua một bên, sau này nếu người vẫn còn hứng thú với phần đề nghị này, liền hướng bốn lão già chúng ta thỉnh cầu. Hiện tại nếu người có cách, vẫn nên mau chóng thi triển ra để kêu gọi các vị lão tổ, thời gian không còn nhiều, không nên chậm trễ!

Vũ Minh gạt đầu một cái, đem con mắt âm trầm đặt vào cái loa ở bên cạnh. Ở cái loa có hai đầu dây điện được thiết kế thò ra ngoài tiếp xúc, Vũ Minh liền nắm hai đầu dây điện vào lòng bàn tay, một đầu thiết bị thu âm thanh Phan Công Huy chế tác liền đặt ở gần Đại Chung, sau đó Vũ Minh liền hướng Sùng Thiên Vân cùng đám tiểu đạo sĩ nói:

- Đạo trưởng, ta biết võ gia các người có tồn tại một thứ gọi là nội công, không biết các người có thể truyền nội công cho ta hay không?

Sùng Thiên Vân liền gạt đầu nói:

- Được! Để ta giúp người!

Sùng Thiên Vân nói xong liền nhảy tới, đem hai bàn tay áp vào sau lưng Vũ Minh.

Vũ Minh liền quay sang nhìn Sùng Thiên Vân và chưa đủ nói:

- Đạo trưởng, ta cần là toàn bộ các người, đều đem hết nội công truyền thụ cho ta đi!

Sùng Thiên Vân hơi ngạc nhiên, nhưng cũng mau chóng hướng đám tiểu đạo sĩ hạ lệnh. Đám tiểu đạo sĩ nhận được mệnh lệnh, liền nối tiếp lẫn nhau truyền nội công vào lưng nhau, truyền vào sau lưng Sùng Thiên Vân, Sùng Thiên Vân lại đem lực lượng nội công hùng hậu, đều đem truyền vào sau lưng Vũ Minh.

Bất chợt, Vũ Minh cảm thấy một luồng khí nóng hùng hậu, cơ hồ bùng nổ trong kinh mạch, khí nóng này hung bạo, nhìn qua rất khác với Chân nguyên, nhưng mà hiệu quả gần như tương đồng, rất nhanh hòa chung với Chân nguyên khiến cho nội năng bên trong cơ thể hấn trở nên cuộn cuộn.

Lực lượng từ Sùng Thiên Vân truyền đến nhanh chóng bạo tăng, Vũ Minh có chút không chịu được, cắn răng trên trán toát xuống mồ hôi.

Sùng Thiên Vân không nhịn được liền hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người tu vi quá thấp, không thể thừa thụ được nội công của ta?

Trần Vũ Minh lắc đầu, cắn chặt răng, đem Chân nguyên đặt ở đầu ngón tay truyền ra, một bộ phận là viên ngọc lục bảo, hấn vô tình phát hiện viên ngọc lục bảo này lại có thể chuyển hóa thành điện năng khi truyền Chân nguyên vào, luồng điện năng này hai phần ba được phát huy ra bên ngoài, còn một phần ba Chân nguyên đều chảy vào Ngọc lục bảo không phát huy ra tác dụng gì.

Chân nguyên cuộn cuộn chảy vào ngọc lục bảo, điện năng tích tụ đã là rất lớn, liền được Vũ Minh dẫn động ra làm hai cực truyền vào hai đầu dây điện, dẫn luồng điện năng vào trong chiếc loa thô sơ.

Vũ Minh không nhanh không chậm, hướng bốn lão già vội vàng nói:

- Đến lúc rồi, phiền các tiền bối sau khi nghe thấy tiếng âm thanh chói tai liền toàn lực đánh vào Đại Chung!

Vũ Minh lại nhìn sau lưng về phía Sùng Thiên Vân nói:

- Đạo trưởng, người không cần hao phí nội công quá nhiều, chỉ cần duy trì đám nội công này liên tục đồng đều như vậy, liền có thể thành công!

Sùng Thiên Vân có chút quá sức lắc đầu, nói:

- Nội công của ta không dễ kiểm soát như vậy, xem ra vẫn cần phải có các vị đồng liêu trợ giúp thêm!

Đúng lúc này, chợt có âm thanh vang đến:

- Trưởng môn!

Phía sau có ba bốn đạo thân ảnh từ trong màn đêm đen dằng dặc không bay xuống.

Ba bốn người này khí chất ưu nhã, vẻ mặt phúc từ hiền hậu, Sùng Thiên Vân thấy mấy người này liền mau chóng kêu lên:

- Nhanh! Vừa kịp lúc các người tới đây, trợ ta truyền nội công!

Ba bốn người này vừa đến, cũng biết là tình trạng khẩn trương, liền không chần chừ đem lực lượng hùng hậu áp đến truyền về phía Sùng Thiên Vân. Ba bốn người này, không nghi ngờ gì chính là đệ tử đời thứ nhất của phái Trịnh Đồ.

Đúng lúc này tiếng loa chợt réo lên, âm thanh cao vút chói vọt, Vũ Minh cắn chặt răng cầm hai đầu dây điện hét to:

- TIỀN BỐ! CÁC NGƯỜI LIỀN RA TAY ĐI!

Bốn vị Cung Phụng nhanh chóng gạt đầu, bàn tay rút gọn lại nửa tắc, chân xải rộng khoảng bốn mươi lăm độ, vừa vặn lui người, tung ra đồng loạt những cú đâm toàn lực.

BOONG!

BOONG BOONG!

Nội lực hùng hậu của bốn lão giả, đem toàn lực đánh vào Đại Chung, liền đem Đại Chung phát ra cực thịnh âm thanh, như một quả bom cỡ nhỏ phát nổ, tiếng động này có thể khiến toàn bộ đỉnh Phù cùng Trịnh Đồ phong, tất cả đều một mực nghe thấy rõ ràng.

Mà âm thanh khủng bố kia truyền qua khuếch đại âm thanh, liền vang lên gấp mười gấp trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Đạo trường của phái Trịnh Đồ (2)

Vũ Minh khoảng cách gần chiếc loa nhất, chịu phải âm thanh thừa thụ lớn nhất. Cơ hồ âm tần quá lớn vượt qua sức nghe của người thường, Vũ Minh đều không nghe thấy gì, chỉ thấy một cổ đầu choáng mắt hoa, cảm giác chao đảo, bên lỗ tai đều rỉ xuống một chút máu.

Bốn lão giả kia tu vi cao cường, nhưng mà một lần khuếch đại âm thanh này cũng quá mức tương tượng, bốn lão giả miễn cưỡng mới có thể không chế chao đảo, đứng vững đôi chân. Một kích vừa rồi, bốn lão giả tung ra cơ hồ là toàn bộ sức lực cùng nội công, cơ thể đã đến hồi suy kiệt, cần phải vận công điều tức.

Còn đám người Sùng Thiên Vân, một người đến nhiều người đều không chịu nổi ngã lăn ra mặt đất, đám tiểu đạo sĩ tình trạng còn thảm hơn, trong mắt gần lên tia gân đỏ, miệng tai đều rỉ ra tơ máu, có vẻ như một kích này đã quá mạnh rồi, bọn họ nhất loạt đều không thể thừa thụ được.

Phía sau Đại Chung Điện không xa, tại am nghỉ ngơi của đoàn người khảo cổ, âm thanh khủng bố kia tràn đến, toàn bộ đều là người thường, đều ngã lăn ra đất muốn bất tỉnh nhân sự.

Ngay cả Phan Công Huy, cũng ngã lăn ra đất, vẻ mặt không tin nổi nhìn về phía Đại Chung Điện, cũng không ngờ chính mình lại có thể tạo ra một cái đồ vật phát ra âm thanh khủng khiếp như vậy, lớn đến mức ngay cả âm thanh cũng đều không nghe thấy, đều chỉ thấy đầu choáng mắt hoa.

Đám tiểu đạo sĩ phía sau đạo trường tập hợp, nhiều người gặp một màn này, không chịu nổi cũng đều ngã lăn ra đất.

Vũ Minh là người phải thừa thụ âm thanh một cách nặng nề nhất, cơ hồ toàn bộ tim gan nội tạng đều bị chấn cho đến mức tổn thương, mà qua lần này hấn cơ hồ lại phát hiện ra một sự thực hết sức thú vị, không ngờ âm thanh này khuếch đại càng lớn, lại có thể công kích được vào linh hồn, Vũ Minh vừa mới kiểm chứng Hồn Thể, quả nhiên là tổn thương cực kỳ nghiêm trọng.

Mặc dù lúc này hắn bị thương nặng, nhưng mà không cảm thấy chút chán ghét phần nộ nào, thay vào đó là cực kỳ hưng phấn. Nếu âm thanh có thể công kích được linh hồn, sau này vận dụng điểm này, liền có thể có một thủ đoạn công kích mới đi.

Vũ Minh dần dần lại Chân nguyên vận khắp bốn đại mạch lớn, đem toàn bộ kinh mạch tổn thương chữa trị. Trong tay nắm lấy ngọc lục bảo, phát hiện ngọc lục bảo này hình như đang từ từ chữa trị thương tổn linh hồn cho hắn.

Sùng Thiên Vân lúc này đã ngồi bệt một chỗ, không tiếp tục truyền nội công cho Vũ Minh, mà cả đám đạo sĩ, ai ai cũng yên yên phận phận, chỉ muốn mau chóng điều tức thương thể vừa rồi, một kích vừa rồi, thực quá mức tưởng tượng.

Lịch kịch!

Lịch kịch!

Chợt âm thanh trầm trầm vang lên, cửa động Ân Quan Điện bất chợt mở ra.

Từ bên trong, có mấy đạo âm thanh hùng hậu tràn ra:

- Là ai đã gõ Đại Chung, kinh động đám lão già chúng ta tu luyện trong lúc quan trọng!

Âm thanh có vẻ xen chút tức giận, không mấy vui vẻ, nhưng cũng lại kèm vài phần lo âu. Bởi vì nếu không phải là chuyện cực kỳ lớn, hẳn là Đại Chung này cũng không vang lên một cách như vậy.

Đoạn Bá Hùng, dẫn đầu bốn vị Cung Phụng, tiến vào Ân Quan Điện, trên mép râu của bốn người, người nào mơ hồ đều có tơ máu, hình như là tổn thương cũng không hề nhẹ. Ngay cả Vũ Minh hắn, nếu muốn một lần chữa trị vết thương do âm thanh lần này tổn thương, mơ hồ cũng phải mất đến ba bốn ngày.

Bốn người tiến vào Ân Quan Điện, không lâu sau liền có loạt đạo đạo âm thanh tức giận vang ra bên ngoài:

- Hừ! Bà La Đạo, không ngờ tà đạo như bọn chúng mà cũng dám làm lớn chuyện như vậy, định đánh lên Trịnh Đô Phong, với thực lực của mười người bọn ta, ngay cả Cơ Xuyên bây giờ có xuất hiện, cũng phải ôm hận mà chết! Thật không biết tự lượng sức...

Đạo âm thanh bên trong Ân Quan Điện vang ra xong, trong nháy mắt, chợt có mười đạo thân ảnh không nhìn rõ khuôn mặt, khí thế bức nhân hùng hậu, biến thành lưu ảnh lao ra khỏi ân quan điện, hướng về phía mê chương phía dưới đạo trường mà đi.

Lúc này, bốn lão già Cung Phụng, dẫn đầu là Đoạn Bá Hùng cũng chấp tay đi ra ngoài, đi tới dừng trước mặt Sùng Thiên Vân hạ lệnh:

- Văn tiểu tử, các vị lão tổ đã hạ mật quyết cho bốn người chúng ta, muốn bốn người chúng ta bế quan ngay lập tức đánh vào tu vi Võ sư thượng thừa đỉnh phong, lại cấp cho siêu cường đan dược Thăng Nội Đan. Hơn nữa thương tổn vừa rồi quá lớn, bốn lão già chúng ta lại không thể tham chiến, người liền cùng đám đệ tử phái Trịnh Đô ta quyết một phen sống mái, có các vị lão tổ bảo trợ, ngay cả Cơ Xuyên đều không phải sợ hãi!

Sùng Thiên Vân ngược đôi mắt lên nhìn Đoạn Bá Hùng, liền cười không nhặt được mồm. Không ngờ các vị lão tổ lại có thể bá đạo đến như vậy, chỉ cần nói cho người thăng tu vi liền có thể thăng tu vi, thủ đoạn cũng thực quá kinh người rồi.

Bốn vị Cung Phụng trì trệ tu vi ở Võ sư thượng thừa trung giai đã quá lâu, lần này gặp phải gian nguy, không ngờ cũng là cơ may. Tiến vào Võ sư thượng thừa đỉnh phong, chính là bước gần một bước đến Võ Đạo Tôn Sư, thực lực cực kỳ kinh người, có thể nói, một Võ sư thượng thừa đỉnh phong, có thể chống lại hàng trăm Võ sư thượng thừa sơ giai, hàng chục cao thủ Võ sư thượng thừa trung giai, mà một tầng mật quyết Thiên Tâm Công cuối cùng trợ luyện thành công, liền có thể đoạn không lướt đi như bay, muốn bắt cũng khó.

Trịnh Đô có mười vị lão tổ, những người này đã dừng ở Võ sư thượng thừa đỉnh phong rất lâu rồi, cũng đã hơn mười năm. Sau mười năm xuất quan, những người này tuy tu vi không tăng lên, nhưng về tuyệt kỹ thì đã nghiên cứu đến mức thấu triệt, thủ đoạn công kích cũng thuộc dạng kinh người.

Mười vị lão tổ, là Võ sư thượng thừa đỉnh phong, không nghĩ ngờ gì, chỉ một người cũng đã có thể hơn một Võ sư thượng thừa đỉnh phong bình thường gấp ba bốn lần. Có thể nói tu vi là nền móng, mà thủ đoạn công kích tuyệt kỹ, chính là như cho người từ tay không thành có binh khí vậy, phải mạnh hơn gấp ba bốn lần. Mơ hồ, nếu mười cao thủ dạng này, trấn áp một Võ Đạo Tôn Sư truyền thuyết, hẳn là cũng không khó khăn cho lắm.

Sùng Thiên Vân hai bàn tay áp xoa vào nhau hưng phấn, xem ra phái Bà La lần này không nuốt được còn gặm phải quả đắng rồi. Sùng Thiên Vân kiềm nén kích động một hồi, lại hướng bốn vị Cung Phụng nói:

- Đệ tử cần tuân ý chỉ, thỉnh các vị sư phụ sư thúc lập tức bế quan, đệ tử toàn bộ đều lo sự vụ không dám lơ lửng!

Bốn lão già Cung Phụng mau chóng gật đầu, nhưng mà lại không có lập tức quay lưng, mà lại hướng Vũ Minh đem con mắt đặt xuống.

Bốn người lần lại lần, từng người đều như có lời muốn nói nhưng lại rất chần chừ, cuối cùng Đoạn Bá Hùng hình như cắn chặt răng cân nhắc kỹ lưỡng hướng Vũ Minh đem giọng trầm trầm nói:

- Tiểu anh hùng, thứ cho chúng ta phiền phức, nhưng mà vừa rồi, mười vị lão tổ có hạ lệnh, người cũng phải lập tức bế quan với chúng ta.

- Chúc vị Cung Phụng này, xem ra người không làm không được rồi...

“Cái gì?” Trong đầu Sùng Thiên Vân, đám đạo sĩ, so với tin tức nghịch thiên các vị lão tổ trợ Cung Phụng thăng tu vi, nghe qua chuyện Trần Vũ Minh cũng bị thúc ép nhập quan cang như bom nổ bên cạnh, đều mang bộ mặt thất kinh không dám tin.

Ngay cả Vũ Minh miệng cũng há nhét vừa quả táo, không tin nổi toàn thân cứng đờ.

Một lát sau, hắn đem giọng điệu trầm trầm hướng bốn lão giả lạnh lùng nói:

- Các ngươi là ước thúc ta?

Bốn lão giả đều đồng thời nói:

- Ước thúc ư?

- Cũng coi là như vậy, nhưng mà các vị lão tổ đã nhìn ra ẩn tình của ngươi, ngươi liền phải theo chúng ta đi thôi, các vị lão tổ nhìn thấy ngươi, thực sự có ẩn tình rất lớn!

Nhìn ra cái gì ư? Trong đầu Vũ Minh tự hỏi, chẳng lẽ mấy lão giả kia lại nhìn ra hắn tu luyện khác người, không phải là tu võ, mà là tu luyện đạo nhân chân chính.

Vũ Minh lắc lắc đầu nói:

- Nếu như ta không đồng ý thì sao?

Bốn vị Cung Phụng đem bốn con mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn không nhanh không chậm nói:

- Ngươi không còn cách nào khác, không đồng ý cũng phải đồng ý!

Ha ha ha!

Vũ Minh đem một bụng cười lớn, về mặt phần nộ chỉ bốn Cung Phụng mà nói:

- Còn nói cái gì là chính đạo, là chính phái, thì ra các người cũng chỉ đeo mặt nạ bên ngoài, kì thực là muốn khai thác bí mật của ta, có phải khi khai thác xong rồi, liền đem ta giết đi?

Sùng Thiên Vân nghe đến đây không có vẻ gì là kích động nữa, mà hình như cũng đã hiểu ra vấn đề, xem ra mọi chuyện không phải là đơn giản như vậy.

Sùng Thiên Vân là con người có tâm thái lương thiện, thương người như thương bản thân, đề cao chính phái, đi theo đạo của hiền nhân. Thấy các vị lão tổ hình như đã lộ ra sát cơ với Trần Vũ Minh, hình như cũng không đồng tình với chuyện này lắm, liền một mực phản đối:

- Các vị sư phụ sư thúc, thứ cho đệ tử bất kính, nhưng các người ước thúc hắn như vậy, là đi ngược lại ý chỉ của trưởng môn chân nhân phái Trịnh Đồ đời thứ hai mươi hai, làm như vậy sẽ đi nghịch lại đạo lý của chính phái, sẽ bị Võ Lâm Minh tru diệt!

Bốn vị Cung Phụng ngửa phất dậy, đem đôi mắt hung hãn nhìn Sùng Thiên Vân buông xuống:

- Tiểu tử, đây không có chỗ cho ngươi nói chuyện, hậu bối mà dám giáo huấn trưởng bối hay sao?

Sùng Thiên Vân tức giận, không tiếp tục cúi đầu mà đứng lên, về phần nộ nói:

- Đệ tử không phục!

Đoạn Bá Hùng về tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giơ bàn tay lên:

- Ngươi...

Nhưng sau đó lưỡng lự một chút lại thu tay lại, nhìn về phía Vũ Minh giọng điệu hòa hoãn nói:

- Tiểu tử, bọn ta không phải ước thúc ngươi, bọn ta là có nỗi khổ tâm, thứ cho bọn ta lỗ mãng. Nhưng ngươi yên tâm, đều không ảnh hưởng đến tính mạng, bọn ta làm đều vì có nguyên do, tất cả đều không như ngươi nghĩ...

Đoạn Bá Hùng, lại đem bàn tay phất phất nhìn về phía Sùng Thiên Vân nói:

- Sư phụ không trách ngươi, nhưng ngươi cũng phải cảm thông cho sự phụ, bọn ta là có nỗi khổ tâm trong lòng!

Sùng Thiên Vân vẫn không có ý định buông tha, vẫn muốn truy đến cùng:

- Nhưng...

Nhưng mà lời Sùng Thiên Vân nói chưa đến nửa câu, đã bị Đoạn Bá Hùng quát lên nói:

- Đù ròi, Sùng Thiên Vân, ngươi có phải không nghe lời sư phụ, hay là muốn cả chức trưởng môn cũng không cần?

Sùng Thiên Vân mắt hiện tơ máu, phẫn nộ nói:

- Nếu đã là đi ngược lại đạo nghĩa, cái chức trưởng môn này, đệ tử liền không cần!

Đoạn Bá Hùng thấy không thể dùng lời nói để thay đổi suy nghĩ Sùng Thiên Vân, liền trực tiếp buông xuống một câu lạnh lùng nói:

- Đã là như vậy, Đoạn Bá Hùng ta ngày hôm nay thay các vị lão tổ, đem chức trưởng môn phái Trịnh Đô của ngươi tước xuống...

Sùng Thiên Vân môi run rẩy không tin nổi, nhưng mà cũng là nước mắt liền rơi lã chã, cương quyết đem nhãn trưởng môn đeo trên ngón tay tháo xuống, ném xuống nền đất nói:

- Đã là như vậy ta cũng không cần!

Đoạn Bá Hùng cắn răng, vẻ không nổi, nhưng mà vẫn lạnh lùng, nhìn đạo sĩ ba người thuộc đệ tử đời thứ nhất, cuối cùng trong mấy người lại chỉ ra một người giọng điệu quyết đoán nói:

- Lạc Dao, ngươi liền tiến lên đây!

Vị đạo sĩ tên là Lạc Dao kia, hình như cũng hiểu được chuyện gì sắp xảy đến với mình, mặc dù nhìn qua có chút tiếc nuối cho Sùng Thiên Vân, nhưng mà hẳn cũng rất nhanh hưng phấn tiến đến, quỳ xuống trước Đoạn Bá Hùng nói:

- Có đệ tử!

Đoạn Bá Hùng đem đôi mắt lạnh lùng nhìn Lạc Dao, dùng giọng lãnh khốc buông xuống:

- Lạc Dao, đệ tử đời thứ nhất có nhiều công trạng, dù dẫu hậu bối, nay trưởng môn đời thứ bốn mươi hai của phái Trịnh Đô vô năng, liền bị tước đi nhãn trưởng môn, hạ làm đệ nhất đệ tử, không còn được quản sự vụ môn phái. Lão phu lại thay mặt các vị lão tổ, cuối cùng thấy ngươi vô cùng xuất sắc, liền cân nhắc ngươi kế nhiệm chức vị trưởng môn phái Trịnh Đô đời thứ bốn mươi ba.

- Lạc Dao, mau chóng tiếp nhận!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Đạo trưởng của phái Trịnh Đô (3)

Đoạn Bá Hùng nói đến đây vô cùng lạnh lùng, nhưng mà nhìn kỹ có thể thấy, cũng có một chút nước mắt trên mặt ông ta. Tước đi vị trí trưởng môn của đệ tử ông ta yêu quý nhất, Đoạn Bá Hùng hết sức đau lòng, nhưng mà ông ta cũng biết Sùng Thiên Vân này bản tính quá cố chấp, vì đạo nghĩa khó lòng mà thay đổi, nên mới phải làm như vậy.

Lạc Dao bàn tay run run, nhanh chóng nắm lấy nhãn trưởng môn đeo vào tay, sau đó khuôn mặt tươi sáng, liền ngạo nghễ bước lên trước chúng đệ tử đứng thẳng lưng.

Đám đạo sĩ sau khi chứng kiến sự kiện chuyển giao quyền lực lớn nhất trong môn phái, vẫn tạm thời chưa thể thích ứng, tận một lúc sau mới có người quỳ xuống, dẫn đầu đám đạo sĩ hô to:

- Chúng đệ tử bái kiến trưởng môn nhân đời thứ bốn mươi ba của phái Trịnh Đô, Lạc Dao Chân Nhân, Lạc Dao đạo trưởng!

Rập!

Hơn mười mấy tiểu đạo sĩ dập đầu, hai ba vị đệ tử đời thứ nhất cũng hơi cúi đầu.

Sùng Thiên Vân nước mắt rơi lã chã, đành cắn răng mà nói:

- Đệ tử Sùng Thiên Vân, bái kiến trưởng môn chân nhân, bái kiến Lạc Dao Chân Nhân...

Lạc Dao cũng biết đây là một cú sốc lớn với Sùng Thiên Vân, thế nhưng từ lâu gã đã thêm muốn chức vị trưởng môn này, hôm nay trong đám đệ tử đời

thứ nhất đạp bước tiến lên, ngạo nghễ đứng đầu một môn phái vẫn hết sức hưng phấn. Bao nhiêu năm qua Lạc Dao thua Sùng Thiên Vân một keo, liền phải chịu Sùng Thiên Vân ước thúc, bây giờ Sùng Thiên Vân bị hạ đài, Lạc Dao còn muốn tính toán làm sao mới có thể trả thù một cách thống khoái cảm giác hạ nhục, khi bị Sùng Thiên Vân đứng trên đầu.

Tuy nhiên ý nghĩ này chỉ mới lóe qua trong đầu Lạc Dao, Lạc Dao tạm thời thu liễm lại, bởi vì lúc này vẫn còn Đoạn Bá Hùng đứng ở đây, Lạc Dao đều không muốn làm quá, dẫn đến khiến Đoạn Bá Hùng phản cảm, mà chỉ nhanh chóng hạ lệnh đám đạo sĩ rút lui trở về đạo trường, chỉ huy đám đệ tử, đồng thời công bố tin tức trưởng môn mới của phái Trịnh Đồ truyền xuống.

Sùng Thiên Vân nước mắt rơi, chôn chặt chân. Đoạn Bá Hùng mặt không biểu tình lại phát tay nói:

- Còn không mau đi, ngươi còn cái gì để ta tức nữa sao? Hay là muốn ta đuổi ra khỏi sư môn thì mới phục!

Sùng Thiên Vân liên tục lắc đầu, vẫn cương quyết nói:

- Sư phụ, con vẫn không đồng ý, chúng ta là chính phái, không thể làm như vậy...

Đoạn Bá Hùng hung hãn phẫn nộ:

- Câm miệng! Lão phu phạt ngươi vào Luyện Đạo Trường ba tháng, lập tức đi lĩnh mệnh!

Sùng Thiên Vân vẫn cương quyết lắc đầu, vẻ chém đá không cùn:

- Không...

Đoạn Bá Hùng hướng một vị đạo sĩ đệ tử đòi thứ nhất chỉ tay nói:

- Ngươi liền đem nó nhốt lại Luyện Đạo Trường, lập tức lĩnh mệnh!

Đạo sĩ kia vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn lao lên không ché Sùng Thiên Vân, Sùng Thiên Vân không cam chịu, liền gồng sức chống lại. Đoạn Bá Hùng thấy vậy, liền thi triển thân thủ một nhát đem toàn bộ huyết đạo của Sùng Thiên Vân phong bế, đạo sĩ kia liền dễ dàng đem Sùng Thiên Vân lôi đi.

Vũ Minh từ nãy đến giờ chứng kiến mọi chuyện, thờ dài, hướng phía Sùng Thiên Vân chấp tay mà nói:

- Đạo trưởng, đoạn nhân tình này của ngươi, Vũ Minh ta một ngày sống sót, liền trả cho ngươi, ngươi chính là bạn hữu tốt nhất của ta từ nay!

Nói xong gật gật đầu, Sùng Thiên Vân bị điểm hết huyết đạo, đến miệng cũng không nói được, bị lôi đi, nhưng mà lời Vũ Minh nói, ông ta đều nghe rõ ràng.

Đạo trưởng chấp hành mệnh lệnh đem Sùng Thiên Vân ném vào Luyện Đạo Trường, đi một đoạn khuất khỏi Đại Chung Điện, liền cất giọng thờ dài nói:

- Thiên Vân huynh, ngươi biết sư phụ ngươi đã có quyết định, sao vẫn còn cố chấp đến như vậy. Đến cả vị trưởng môn cũng bị tức mất, đáng tiếc a... Ba tháng trong Luyện Đạo Trường, xem ra là cực hình cho ngươi, lão sư phụ phạt như vậy cũng là quá nặng rồi!

Luyện Đạo Trường là cái gì? Có lẽ cũng chỉ có đệ tử của môn phái Trịnh Đồ mới có thể biết rõ, cái Luyện Đạo Trường này cực khổ vô cùng, người bình thường tiến vào trong này luyện thể, chỉ chịu được ba bốn ngày là cùng. Mà người có tu vi võ học như Sùng Thiên Vân tiến vào, cũng lắm chỉ có thể là chịu đựng được một tháng. Đoạn Bá Hùng một lúc đem phạt ba tháng, xem ra là muốn giáo huấn đệ tử này triệt để, thậm trí qua một lần phạt nặng này, Sùng Thiên Vân không mất mạng thì cũng tàn phế hoàn toàn.

Sau khi Sùng Thiên Vân bị lôi đi, Vũ Minh mới hướng Đoạn Bá Hùng lạnh lùng nói:

- Không cần các ngươi ước thúc, ta tự đi vào!

Bốn lão giả Cung Phụng nhìn nhau đồng thời gật đầu nói:

- Ngươi làm như vậy là tốt nhất!

Sau đó bốn người đi trước, Vũ Minh đi theo sau, thuận tiện liền huyết sáo một cái, con Dơi Quỷ nghe thấy mau chóng đậu trên vai hắn.

Vũ Minh hướng nó nói nhỏ:

- Lần này hung hiểm như vậy, mày cũng nên bầu bạn cùng tao đi.

Con Dơi Quỷ tỏ vẻ lười nhác, nhanh chóng gật đầu, nó vẫn chưa ý thức được sự nguy hiểm, mà chỉ lười biếng nằm trên vai của Vũ Minh.

Một lúc khi cả năm người tiến vào Ân Quan Điện, cửa đá bên ngoài liền lập tức đóng, lại, nội bất xuất ngoại bất nhập, không ai biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Bên dưới đạo trường lúc này, Lạc Dao Chân Nhân khoác lên áo trường môn, tay đeo nhẫn trường môn, ngạo nghễ nhìn mấy trăm đệ tử phía dưới, đồng

dạ nói:

- Hôm nay trưởng môn tại nhiệm Sùng Thiên Vân bất tài vô năng, bị các vị Cung Phụng tước đi quyền nhiệm trưởng môn, bổn chân nhân kém tài kém đức, nhưng mà vì trọng trách trong lúc quan đầu, đành phải miễn cưỡng đảm nhiệm trưởng môn vị. . .

Lạc Dao Chân Nhân nói đến đây con mắt ngao ngễ quét xuống, chúng đệ tử phái Trịnh Đô, người nào người nấy trước cổ uy nghiêm này, đều không tự chủ được run lên, sau đó đồng loạt quỳ xuống cung kính dập đầu:

- BÀI KIẾN TRƯỞNG MÔN!

Âm thanh hô lớn vang vọng khắp đoạn đạo trường, còn lọt cả ra bên ngoài mê chướng.

Bên ngoài mê chướng, loạt loạt khung cảnh giao chiến đầm máu nổ ra, đám đệ tử phái Trịnh Đô đánh nhau với đệ tử phái Bà La đông đến mấy trăm người, nghe thấy âm thanh hùng hậu cộng hưởng hô vang lên ở phía bên trong, người nào người nấy đều không tự chủ được mà tự hỏi:

- Phái Trịnh Đô có tân nhiệm Trưởng môn?

- Sùng Thiên Vân là đã chết?

Cả phe Bà La Đạo lẫn phe Trịnh Đô đều đặt ra câu hỏi như vậy, khung cảnh chém giết đầm máu đương trường không dừng lại chút nào.

Một tiểu đạo sĩ đối chiến với một hắc thủ bịt kín khuôn mặt phái Bà La, tung ra chiêu Liệt Thương Hung Hình Chưởng. Hắc thủ kia chỉ kịp cảm thấy lạnh lẽo ở trước ngực, đã thấy trường thương xuyên qua, mới biết mình bỏ mạng đương trường. Sau đó ngọn trường thương mau lẹ gọt đầu hắc thủ rớt xuống, tiểu đạo sĩ lại rút trường thương chuyển mục tiêu sang một hắc thủ khác gần đấy.

Lại cũng một hắc thủ khác, đem tay đeo trảo quyền, gấn lười sắc bén. Dùng Âm Âm Quyền của phái Bà La, một kích mạnh bạo thừa lúc một tiểu đạo sĩ không chú ý, liền đánh thẳng vào thiên linh cái của hắn. Tiểu đạo sĩ dính một kích này, liền mất đi cảm giác, máu thịt bầy nhầy, chết ngay tại chỗ.

Phía bên dưới Trịnh Đô phong, trong khi trận chiến trên đỉnh Phù đang đến hồi quyết liệt, đám đệ tử hai giáo phái đang đánh nhau sống mái, phía dưới này gần hai mươi người khuôn mặt lãnh huyết vô tình, khí thế bức nhân, vẻ mặt hung hãn, đang quan chiến lên tình trạng trên núi.

Tức thì một hắc thủ nhanh chóng từ trên núi phi xuống, đoạn không đáp trước mặt hơn hai mươi người cực kỳ khí thế này, đoạn quỳ xuống cúi đầu nói:

- Bẩm các vị lão tổ! Phái Trịnh Đô vừa có tân nhiệm trưởng môn mới!

Một vị lão tổ phái Bà La, vẻ mặt hung ác bước lên dùng giọng âm trầm hùng hậu hỏi:

- Là ai?

Hắc thủ liền mau chóng bẩm báo nói:

- Đệ tử không rõ, nhưng nghe người của phái Trịnh Đô truyền tin ra ngoài, hẳn là Sùng Thiên Vân đã chết, cho nên phái Trịnh Đô mới phải thay người!

- Cái gì? Người nói hẳn đã chết?

Một gã đạo sĩ mặc đạo bào đen, khuôn mặt xấu xí thấp lùn, thân hình cường tráng cuộn cuộn, dùng giọng phẫn nộ bước lên hỏi hắc thủ như vậy.

Hắc thủ sợ hãi, lại hướng đạo sĩ mặc bào đen kia thưa:

- Bẩm trưởng lão, tin tức này có phần xác thực. . .

Đoạn đạo sĩ thấp lùn áo bào đen kia ngửa cổ lên trời bi phẫn nói:

- Sùng Thiên Vân, có sao người nhanh chóng chết như vậy, thù này của huynh trưởng, ta liền báo cho ai?

Một lão tổ Bà La Đạo hướng đạo sĩ thấp lùn nói:

- Quang Đạo tiểu tử, người chớ xung động, liền đem Trịnh Đô chặt hết các cái đầu xuống, chẳng phải là trả thù được cho huynh trưởng người sao!

Quang Đạo đạo sĩ thấp lùn áo bào đen này, chính là sư đệ của Hà Quang đạo trưởng. Quang đạo bốn tính hung tàn gấp nhiều lần sư huynh của mình, nghe tin sư huynh chết, liền mở đầu đến giết một đệ tử phái Trịnh Đô đem uống máu, hết sức tàn ác, nhưng mà vẫn chưa thỏa cảm hận.

Quang Đạo tu vi võ học chưa ngoài Võ sư Sơ giai trung cấp, còn kém hơn Hà Quang một cấp là Võ sư Sơ giai thượng cấp. Nhưng mà sau khi mấy lão tổ của Bà La Đạo xuất quan, liền không biết đã sử dụng thủ đoạn gì, trợ cho hắn một mạch từ Võ sư Sơ giai trung cấp, lên đến Võ sư Trung giai thượng cấp, mơ hồ sánh ngang với một vị Cung Phụng của phái Bà La.

Một vị lão tổ không nhanh không chậm nói:

- Quang Đạo, người bổn tính sát phạt quyết đoạn hơn huynh trưởng của người, nên bọn ta mới trợ người tu vì để chấp trưởng vị trí trưởng giáo chân nhân đời thứ ba mươi bảy. Nhưng cũng không nên vì vậy mà xung động nhất thời tự cao, phải chú ý đến toàn cục!

Quang Đạo chợt cúi đầu cung kính nói:

- Lão sư, đệ tử biết rồi!

Sau đó lại hướng hắc thủ kia nói:

- Người mau chóng trở lại nghe ngóng tin tức, có gì liền quay lại bẩm báo, không được chậm trễ!

Quang Đạo vẻ mặt lạnh lùng phát tay, hắc thủ kia nhận lệnh xong liền cung kính chấp tay, sau đó mới đoạn không nhảy trở lại vào Trịnh Đồ phong tham chiến.

Một vị lão tổ giọng nói hung tàn nói:

- Đến lúc các lão đầu chúng ta xuất thủ rồi, liền đem cái hộ trận đại pháp này của Phái Trịnh Đồ bọn chúng gỡ xuống đi...

- Đúng vậy, hộ trận đại pháp chó má, liền không bằng một cái dẫm chân...

- Mau chóng gỡ xuống!

Quang Đạo đạo trưởng cũng nắn nắn bàn tay, vẻ mặt hưng phấn hung ác nói:

- Liền để ta lãnh đạo giáo chúng, đi lấy mạng bọn chính phái ô hợp, mở lại một thời kỳ huy hoàng cho giáo ta. Lâu nay bị bọn chính phái này cười lên đầu, ta sớm đã không nhịn được!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Bà la tiến

Một vị lão tổ khuôn mặt âm trầm, chợt gạt tay bước lên nói:

- Máy lão đầu, dĩ nhiên là phải đánh lên Trịnh Đồ phong rồi, nhưng mà phái Trịnh Đồ vừa rồi cũng xuất thủ ra mười người trấn trận, võ công rất cao, không biết trong các người những ai sẽ đảm nhiệm trấn áp bọn hắn, để chúng ta tùy thời phá trận đây?

Một vị lão tổ khác của phái Bà La, tu vi Võ sư thượng thừa đỉnh phong, đem cầm một ngọn Kích chống chỉ lên trời, hào hứng nói:

- Chỉ là mười tên lão tổ già nua của phái Trịnh Đồ, bọn lão hủ đó cũng phải hơn kém chúng ta đến độ chục tuổi, đám lão già chúng ta luận về võ công đều không sợ, luận về tu vi cũng không phải hạng vừa, nếu đánh lên Trịnh Đồ, cái hộ trận chó má gì đó đều chỉ là đậu hũ, việc gì phải chia ra này kia cho mất việc?

Một vị lão tổ khác cũng tiến lên gạt đầu nói:

- Sở sư huynh nói đúng lắm, trận này tất cả mười lăm người chúng ta đều lên, đồng thời liên hợp đánh cho mấy tên lão hủ phái Trịnh Đồ đều phải gà bay chó chạy!

- Đúng vậy!

- Sở sư huynh, người nói đúng lắm!

Tất cả đám lão tổ Bà La đều trình trọng đứng lên đồng nhất ý kiến. Thấy vậy, lão tổ khuôn mặt âm trầm hung ác kia cũng gạt đầu nói:

- Nếu các người đều đã đồng tình, ta chỉ đạo chiến cuộc lần này, tự nhiên không có vấn đề!

Lão tổ kia nói xong, liền chấp tay bình tĩnh đi lên trước, đoạn nhún mình bật lên không trung hóa thành đạo lưu ảnh không nhìn rõ, một khắc liền hòa vào Trịnh Đồ phong tiến lên.

Mấy lão tổ phía sau lập tức nối đuôi theo, mở đầu bằng con mắt lạnh lẽo, binh khí chấp sau lưng mà lao đi, vùn vụt biến mất.

Quang Đạo Chân Nhân hai mắt hí lại, phía sau gã có độ hơn mười tên hắc thủ, mặt mũi bịt kín, hơi thở hùng hậu, đem ánh mắt lạnh lùng nhìn về chiến cuộc phía trên.

Quang Đạo Chân Nhân hướng một hắc thủ liền vẫy tay, hắc thủ kia thận trọng bước tới, chợt cúi đầu cung kính:

- Trưởng giáo có gì muốn dặn dò?

Đoạn Quang Đạo Chân Nhân chợt nói:

- Ngươi liền đem hỏa tiễn thông báo, giáo chúng phái Bà La chúng ta toàn bộ rút về!

Hắc thủ kia khuôn mặt liền co lại nói:

- Trưởng giáo, các lão tổ liệu mạng mở đường, chúng giáo đồ đều nên trợ trận cho bọn họ, tại sao lại kêu rút về?

Quang Đạo Chân Nhân hai mắt lại híp lại, vẻ âm tà nói:

- mấy lão già đó đánh nhau, giáo đồ thông thường làm sao chịu nổi một kích, hơn nữa mê chướng phái Trịnh Đồ dày đặc, đợi khi các vị lão tổ phá xong hệ trận của phái Trịnh Đồ, đem quang cảnh phơi bày, đến lúc đó toàn giáo ta tiến công, nhân mạng tử thương sẽ giảm đi nhiều!

Hắc thủ kia cười khàn khàn nói:

- Trưởng giáo, đệ tử biết rõ!

Đoạn nói xong hắc thủ lui lại, rút từ trong áo ngực ra một đoạn hỏa tiễn, bàn tay không nhanh không chậm rút lấy chốt nổ, hướng đầu pháo lên trời.

Một lát sau, một đạo hỏa tiễn màu xanh rực rỡ bắn lên không trung, chiến cuộc đẫm máu phía trên chợt ngưng lại trong chốc lát.

Mấy trăm hắc thủ đang giao chiến kỳ cùng với đám tiểu đạo sĩ, con mắt đều hướng lên trời, đôi con ngươi nhanh chóng co lại, tùy thời đều đánh những chuông lạc hướng về đám tiểu đạo sĩ. Đám tiểu đạo sĩ theo thói quen nhanh chóng tránh né, liền một lát các hắc thủ tận dụng cơ hội đồng loạt rút lui.

Một tiểu đạo sĩ thấy vậy hăng hái hô to:

- Bà La giáo chúng thua to rồi, mau mau truy kích bọn chúng!

Đám tiểu đạo sĩ nghe thấy âm thanh này đều đồng loạt kích động, kẻ rút kiếm, người chống thương, kẻ dương Liên Châu, lại có người đem đao lớn té xuất xông lên mạnh bạo.

Một đạo sĩ trung niên, tuổi độ ngoài bốn mươi, khuôn mặt âm thầm tính toán, chợt sắc mặt người này tỏ vẻ không ổn, chống kiếm xuống đất kêu to:

- Tất cả đều lui lại cho lão phu!

Đám tiểu đạo sĩ cực kỳ hăng hái, có người nghe thấy, cũng có người không nghe thấy, kẻ dừng lại kẻ không, nhất loạt té lấy binh khí hung hãn lao lên. mấy tiểu đạo sĩ tận dụng được cơ hội, cũng chém rớt được đầu của mấy tên hắc thủ, nhưng mà chẳng mấy chốc đám đạo sĩ lại chia ra lẻ loi chống cự, chốc lát đã lao xuống chân núi từ lúc nào.

Quang Đạo Chân Nhân hai mắt âm lãnh chợt sáng lên, nói:

- Cho các ngươi đường sống mà còn không biết tự lượng sức, lại tự đi tìm lấy chỗ chết!

Quang Đạo Chân Nhân chợt vẫy tay một cái, tức thì một hắc thủ cung kính rút từ trong áo ngực ra một đoạn hỏa tiễn, lại dương hỏa tiễn đem bắn lên trời, chưa đầy nửa giây sau, hỏa tiễn màu đỏ đã chiếm một góc trời. Đám hắc thủ được lệnh rút lui, liền đồng loạt hung ác đem binh khí quay ngược trở lại, đem đám tiểu đạo sĩ ngu ngốc đi tìm chết vây lấy, dùng binh khí lấy nhiều hiệp ít, trắng trợn đồ sát.

Phịch!

- Giết!

- A! Cứu mạng!

- Sư huynh cứu...

- Sư phụ, cứu ta!

- Đồ nhi, ngươi liền tới cứu sư phụ đi!

- A Bà La Giáo ác tặc...

Mấy chục tiểu đạo sĩ từng quần đem con mắt tròn trừng ngả xuống, vẻ bi phẫn thống thiết.

Vài trăm đệ tử phái Trịnh Đồ, chết vài chục mạng người, tuy không ảnh hưởng đến đại cục nhiều lắm, nhưng mà vừa rồi một màn này liền dọa cho đám đạo sĩ phái Trịnh Đồ đều run lên như cây sậy.

Mà đạo sĩ trung niên vừa rồi, đem khuôn mặt thất thần ngồi sụp xuống, vẻ kinh hãi không dám tin, chống kiếm chỉ lên trời, vừa rồi một tên đệ tử của hắn cũng bị trắng trợn đồ sát, phái Bà La lần này ra chiêu quả thật vô cùng hiểm độc.

Quang Đạo Chân Nhân, vừa nhìn một màn này lại gật đầu hài lòng. Chính mình vô tình thu quân, cuối cùng lại thu được lợi tức, thật giống như chó ngáp phải ruồi vậy.

Đám hắc thủ sau khi lui lại tập trung một chỗ dưới chân Trịnh Đồ phong, có độ khoảng bốn trăm giáo chúng Bà La, nhìn qua đều có khí độ giết người cao ngùn ngụt.

Đám giáo chúng của phái Bà La này, đều là toàn quân của Bà La Giáo, Bà La Giáo lâu nay thu được ít đệ tử, tư chất lại kém cỏi, cho nên gom góp toàn quân chỉ được có chừng này.

Mà phái Trịnh Đồ, nhìn qua quân số tương đương, vừa rồi chết mấy chục mạng người, liền cân bằng số người hai phe nhìn nhau, chưa tính trong đạo trường phái Trịnh Đồ, Lạc Dao Chân Nhân kia còn cầm giữ mấy trăm đệ tử, nhưng so ra phần nhiều đệ tử phái Trịnh Đồ, võ công lại thấp hơn Bà La Giáo chúng, chỉ có cao tăng đệ tử phái Trịnh Đồ, mới đem tu vi hoàn toàn áp đảo.

Quang Đạo Chân Nhân sau khi giết được mấy chục người của phái Trịnh Đồ, đem bộ mặt đắc ý vuốt râu, vẻ mặt hung ác giờ tay cho đám đệ tử phía sau cao giọng:

- Đi! Liền đem cờ hiệu của giáo ta giờ lên cao, để cho bọn chúng thấy như thế nào là khi nhục!

Tức thời, mấy hắc thủ cao to, thân mình vạm vỡ, đều bịt kín mặt bước lên. Bàn tay gắng sức chống đỡ, đem cây cột cờ to lớn, nhìn qua dài khoảng hai thước, rộng độ một thước giờ hướng lên trời, đem phần mặt chữ ngựa về phía trên núi.

Cờ hiệu phái Bà La, nhìn qua là một màu đen đúa, ở giữa liền thêu ba chữ “Đạo Bà La” bằng chữ hán. Ba chữ trông qua vô cùng khí thế, màu sắc tươi rói mùi bạo lực, đủ để kinh tâm động phách đối phương.

Phía trên núi, phái Trịnh Đồ lúc này có độ khoảng ba trăm bảy mươi đạo sĩ có hơn, mà trong đó có khoảng hai mươi người là Võ sư Sơ giai thượng cấp, độ năm người là Võ sư Trung giai sơ cấp. Năm người có tu vi cao nhất, không có trường môn ở đây, liền chính là những người chỉ đạo thế cục.

Năm người này, trong đó có một đạo sĩ trung niên vừa rồi kêu to muốn đám đệ tử liều chết thu quân nhưng không kịp. Năm người này đều đem binh khí trông xuống mặt đất tụ lại một chỗ, một đạo sĩ trung niên không có râu nói:

- Các sư huynh sư đệ, năm người chúng ta được trưởng môn phân ở ngoài này bình giữ thế cục, hộ trận, nhưng mà trong phái lại có thay đổi còn chưa biết thế nào. Bây giờ Bà La Giáo hung tàn, lại có âm mưu hiểm hóc, chúng ta tạm thời không nên khinh suất, nên lui vào trong đoạn trường môn phái, xin ý kiến trưởng môn!

Một vị đạo sĩ trung niên khác, trông qua cực kỳ chất phác, đem vuốt râu ngắn lún phún, nói:

- Lời của Đông sư huynh nói phải lắm, nhưng mà nếu chúng ta toàn quân thu vào, ai hộ trận bên ngoài cho các lão tổ, phái Bà La đánh lên núi rồi, sẽ mất đi thế hiểm yếu!

Đạo sĩ trung niên không có râu, chống kiếm lại nói:

- Vừa rồi các lão tổ mới xuất hiện, Bà La Giáo cũng đem hơn độ chục người xông lên núi, những người này đều có võ công tinh tuyệt, qua mặt huynh đệ chúng ta như chốn không người, không phải là hạng tầm thường, với tu vi của chúng ta, đều không đủ nhét kẽ răng những người này, phải nên cân nhắc kĩ!

Bỗng một tiểu đạo sĩ đứng bên ngoài, chợt kêu lên:

- Các vị sư thúc, không xong! Hình như vừa rồi trong mê chướng có tiếng nổ lớn, hẳn là bên trong đang có đánh nhau kịch liệt!

Năm người đạo sĩ trung niên kia liền đem con mắt nhìn nhau, đồng thời nói:

- Là giao chiến với các lão tổ?

- Mấy người kia điên rồi, đều đi tìm chết!

- Phải lắm, lão tổ của phái Trịnh Đồ ta đâu phải là tầm thường!

- Trông qua đều là võ công cao cường, không ngờ lại ngu ngốc đến như vậy...

- Ngu ngốc!

Một vị đạo sĩ trung niên đem tình huống phân tích nói ra:

- Ta nghe nói Bà La Giáo cũng có cao thủ Võ sư thượng thừa, nhưng mà chỉ độ vài người, mà lão tổ Cơ Xuyên của bọn chúng mới là đáng gờm, lúc này lại có hơn chục người dám mặt dày lao vào muốn tìm chết với các lão tổ của phái ta, xem ra ta thấy mấy người này tu vi cũng chỉ độ hơn huynh đệ chúng ta chút đỉnh, chỉ bằng ta và các người hợp lực xông vào, không biết chừng lập được công trạng, phong lên chức trưởng lão, sẽ được các lão tổ cho vào trong Ân Quan Điện tu luyện một năm!

Một vị đạo sĩ trung niên hai mắt sáng lên, cũng nói:

- Ân Quan Điện một năm, quá thực tế rồi, người nói xem, như vậy tu vi của ta sau đó sẽ thành cái dạng gì?

Một vị đạo sĩ trung niên bữu môi nói:

- Người nói xem, gã Sùng Thiên Vân được ưu ái, mỗi năm đều được vào Ân Quan Điện vài ngày, tư chất so với chúng ta đều kém hơn, vậy mà tu vi lại gia tăng gấp mười lần, từ Võ sư Sơ giai thượng cấp, chưa đầy hai năm liền lên đến Võ sư Trung giai sơ cấp!

- Tốc độ gia tăng mười lần, không những vậy lại còn được truyền cho bí kỹ mười năm võ học của các vị lão tổ, sau này trong đám đồng liêu, ai còn dám khinh thường chúng ta?

- Phải lắm!

Mấy đạo sĩ trung niên đồng thanh nói, đoạn rút kiếm tế lên trời hô to:

- Đi, chúng ta vào mê chướng, trợ các lão tổ giết địch!

- Đều đem bọn chúng tru sát một tên không còn!

- Ân Quan Điện, Trưởng lão vị, tất cả đều đang trước mắt...

Một trung niên đạo sĩ hướng mấy tên tiểu đạo sĩ hạ lệnh:

- Các người trấn giữ ở đây, có động tĩnh gì liền liền mình báo cho chúng ta biết!

Mấy tiểu đạo sĩ đồng thời cung kính đáp:

- Chúng đệ tử biết rõ!

Mà năm trung niên đạo sĩ kia chưa để đám tiểu đạo sĩ nói xong, đã người nào người nấy hóa thành lưu ảnh nhanh chóng xông vào mê chướng, khí độ cực kỳ hưng phấn.

Nhưng mà chưa đầy một khắc sau, bên trong liền có tiếng kêu vang ra:

- A! thảm a...

- Lão tổ cứu mạng!

- Ngu ngốc, các người liền lao vào đây làm gì?

- Lũ đàn độn!

- Bọn óc lộn...

Quang Đạo Chân Nhân đứng ở dưới núi, nghe thấy tiếng vang nhỏ giọt, liền vuốt râu cười nói:

- Xem ra bọn đạo sĩ của phái Trịnh Đồ tin tức thật kém linh hoạt, liền cho rằng mười lăm lão tổ của giáo ta là phùng hạ bạt, lại hấp tấp ngu ngốc muốn lập công, tự lao đầu vào chỗ chết!

Một hắc thủ đứng gần Quang Đạo Chân Nhân chấp tay cười khàn khàn nói:

- Trưởng giáo, lũ đạo sĩ của phái Trịnh Đồ đúng thật là ngu ngốc!

Quang Đạo Chân Nhân nhướn mày cười nói:

- Vừa rồi là có năm tên đạo sĩ ngu ngốc tiến vào?

Hắc thủ kia cung kính, trầm tư một lát, rồi mới nói:

- Cũng độ năm sáu người gì đó, tu vi của đệ tử thấp kém, không thể nhìn rõ...

Trong lúc giáo chúng Bà La cười rộ lên ở phía dưới, đám tiểu đạo sĩ về mặt không ổn hiện lên, hai mươi người là Võ sư Sơ giai thượng cấp, lúc này tu vi cao nhất, lại họp bàn với nhau:

- Không xong, các vị trưởng bối e rằng ở bên trong đều gặp nguy hiểm rồi!
- Người nói xem nên phải làm thế nào?
- Theo ta thấy chờ thêm tình hình một chút nữa...

Mà trong lúc này đám người cầm đầu đám đạo sĩ của môn phái Trịnh Đồ đang họp bàn, lại có tiếng động kịch liệt từ trong mê chương vang ra.

Phụt!

Một đạo sĩ đầu tóc rối bời, khuôn mặt nhợt nhạt, phun một búng máu, toàn bộ y phục rách nát, nhìn qua vô cùng thảm hại, bị đánh trần bay ra ngoài.

Đạo sĩ ngửa mặt lên trời, vẻ không tin nổi, bùm ngực, lại phun ra một búng máu, đôi tay run run hướng về phía mê chương cầu tình lần cuối:

- Lão tổ, cứu ta a...

Sau đó đạo sĩ đương trường tắt thở, liền lăn ra chết ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hoảng sợ

Bụp!

Tức thì lại thêm một đạo sĩ nữa bị ném bay ra ngoài, trong tay còn cầm ngọn thương đang gãy đôi, vẻ trợn mắt không tin nổi.

Bên trong lại có tiếng âm thanh phấn nộ vọng ra:

- A, người dám giết đồ tử đồ tôn của ta? Ta liền liều mạng với người!

Bịch bịch!

Liền đó, một tia máu từ trong mê chương phun ra, một thân ảnh người thanh thoát bị ném bay ra ngoài. Thân thể người kia rơi xuống đất, vang lên tiếng động.

Người kia toàn thân mặc cổ phục, mặt mũi đầy dữ tợn, có đôi lông mày bậm trợn, đang trừng trừng mắt lên nhìn vào trong mê chương với vẻ không tin nổi. Trong miệng lầm bầm vài câu:

- Là Thiên Tầm Công tăng thứ mười lăm? Không thể!

Trong mê chương lại có tiếng động vang ra, tiếng binh khí nứt vỡ, tiếng kim khí va chạm leng keng hết sức dồn dập.

Người vừa bị đánh ra khỏi mê chương kia, khuôn mặt hung dữ, độ ngoài bảy mươi tuổi, râu tóc bạc phơ nhưng cực kỳ cường tráng. Lão đem đôi mắt đen đảo quanh một hồi, lại chống kiếm đứng dậy, tức thì hóa thành lưu ảnh tiếp tục nhảy vào mê chương.

Lịch bịch!

- A, lão tổ...
- Cứu...
- Đều bỏ mạng hết cả đi!
- Đám tiểu bối ngu si.
- Chết!

Bên trong không ngừng có những âm thanh quát tháo vang dội, năm đạo sĩ nhảy vào, vừa nhảy đã có một người chết bị đánh bay ra ngoài. Mà còn bốn đạo sĩ kia, hung hiểm vạn lần, không biết sống chết ra cái dạng gì nữa.

Hai mươi đạo sĩ của phái Trịnh Đô có tu vi Võ sư Sơ giai thượng thừa bối rối, liền họp bàn với nhau rằng:

- Cứ độ tình hình này đều không ổn, ta liền vào bẩm báo với trưởng môn tín tức, các người hộ trấn nơi này. Quang Đạo Chân Nhân gì kia của bọn chúng nếu có động tĩnh, liền lập tức liều mạng!

- Làm sao có thể biết được, Quang Đạo Chân Nhân kia sẽ ra tay?

- Liền nhìn pháo hiệu của bọn chúng, khi này bọn chúng cũng dùng thứ đó.

Một đạo sĩ trong đám hai mươi người cũng gật đầu nói:

- Chúng ta đã biết, người liền nhanh chóng thông báo cho trưởng môn, chúng ta ở chỗ này liều mạng thủ hộ...

Đoạn có một đạo sĩ khuôn mặt chất phác, tách ra khỏi hai mươi người, hướng mê chướng muốn lao vào bên trong. Nhưng mà đạo sĩ kia chưa kịp nhảy vào, đã có tiếng quát lớn vọng ra:

- Cút! Đều ở bên ngoài cho lão phu, không được vào trong!

Đám đạo sĩ xông xáo:

- Là tiếng của lão tổ?

- Không muốn chúng ta vào bên trong?

- Các lão tổ muốn một mẻ bắt sạch bọn ngông cuồng lúc trước?

- Đúng vậy, chúng ta vào bên trong lúc này sẽ làm vướng chân các lão tổ!

- Vậy làm sao để thông chi cho trưởng môn tín tức...

Trong lúc đám đạo sĩ của phái Trịnh Đô đang phải bối rối bàn bạc, Quang Đạo Chân Nhân dưới chân núi vuốt râu, vẫy tay cho một hắc thủ tới gần ha ha cười nói nhỏ:

- Xem chừng bọn đạo sĩ của phái Trịnh Đô không sao trở về được, bọn chúng bị các lão tổ phái Bà La ta giao chiến bên trong chặn lại, bây giờ chỉ cần thu một mẻ lưới liền ổn!

Hắc thủ chấp tay cười, cung kính nói:

- Giáo chủ, người nói phải lắm, năm người tu vi cao nhất của phái Trịnh Đô, cũng không còn, chỉ cần trưởng giáo ngài truy lên, đám đạo sĩ thôi trên kia liền chết không còn một tên.

Quang Đạo Chân Nhân cũng gật đầu vuốt râu nói:

- Vốn bốn giáo chủ còn định chờ hộ trận của phái Trịnh Đô mở xong mới đánh lên núi, nhưng mà xem ra đây là thời cơ tốt, không thể bỏ qua...

Đoạn Quang Đạo Chân Nhân lại trầm ngâm một lúc, rồi mới sai một hắc thủ bắn tín hiệu lên trời.

Tín hiệu bắn lên trên không trung, pháo hiệu nổ đỏ một vùng, đám hắc thủ nhận được tín hiệu, nhanh như chớp gần bốn trăm người lại lập tức lao lên núi.

Vụt vụt!

Hai mươi đạo sĩ đứng đầu của phái Trịnh Đô, sắc mặt đại biến:

- Không xong!

- Bà La Giáo lại đánh lên?

- Liều mạng đi...

- Ta trở vào thông báo cho trưởng môn.

- Tất cả đều xông lên...

Đám tiểu đạo sĩ hấp tấp luống cuống, binh khí mỗi kẻ mỗi người lộn nhào, một kẻ bất chấp cảnh báo của lão tổ, vẫn liều mạng nhảy vào trong mê chướng.

Trong khi đó, đám hắc thủ người nào người đấy sát khí đằng đằng, khí thế dọa người đều lao tới.

- Giết!
- Báo thù cho tiền trưởng giáo!
- Đem chặt đầu lũ chó lợn phái Trịnh Đồ...
- Tất cả đều tránh ra cho ta thể hiện!

Trong đám hắc thủ, một người có khí thế kinh người, hơi thở lạnh mạc sâm nhiên, đem trường kích trong tay như hóa lớn nhảy bổ lên, xông vào giữa trận tuyến đám tiểu đạo sĩ, vỗ xuống một kích mạnh bạo.

Đám hắc thủ vội vã tránh qua một bên, trong khi đó một đạo sĩ độ ngoài ba mươi cầm đại đao lớn, tu vi Võ sư Sơ giai trung cấp, chống đao lên trời nhảy bổ vào tiếp chiêu.

Huych!

Hắc thủ kia hô lớn:

- Huyền Ảnh Bộ!

Thân thể gã chợt quý dị như chớp ánh, gã đã tung ra một tuyệt kỹ mạnh nhất của phái Bà La chúng giáo đồ.

Huyền Ảnh Bộ kia vừa mới phát huy ra, đã biến tốc độ của gã hắc thủ nhanh đến chóng cả mặt. Tiểu đạo sĩ cũng không phải dạng vừa, Trịnh Đồ cũng có một môn kì biến, chính là Thiên Tầm Công, đạo pháp của môn này cũng có thể so sánh được với Huyền Ảnh Bộ.

Đạo sĩ xoay người một vòng, thuận thế tùy thời hô to:

- Thiên Tầm Công!

Thiên Tầm Công của đạo sĩ, tính riêng trong phái Trịnh Đồ cũng đã xếp vào hàng thứ mấy chục, cho nên gã đối với Huyền Ảnh Bộ của hắc thủ kia cực kỳ coi thường. Thiên Tầm Công vừa tung ra, thân mình gã cũng như con gió lao đi, phụ trợ cho đao lớn trên tay trông qua càng khí thế.

Hắc thủ cười lạnh nói:

- Thiên Tầm Công tăng ba mà cũng dám đối chiến với Huyền Ảnh Bộ tăng bốn của ta sao? Cút ra!

Hắc thủ nói xong một cái, liền vùng cước đạp tới, đạo sĩ trong sát na không kịp phản ứng, liền bị Huyền Ảnh Bộ tăng thứ bốn của hắc thủ đạp bay xuống đất, binh khí đại đao trên tay lập tức bay ra. Hắc thủ không hề vượt mất thời cơ, hạ sát chiêu nhanh chóng, lạnh lùng nói:

- Âm Minh Đoạt Mệnh Chùy!

Vụt!

Trong tay gã chợt tung ra một vật dài nhỏ, rất mảnh, vật kia nhanh như cắt vọt qua đầu của đạo sĩ.

Xoẹt!

Đạo sĩ kia liền đó trợn trừng mắt, đầu lâu trên cổ lập tức rụng xuống, bỏ mạng tại chỗ.

Hắc thủ lấy xong mạng của đạo sĩ, liền đáp xuống mặt đất, con mắt lạnh lùng quét quanh, quát:

- Chết!

Đám hắc thủ tinh thần dâng cao, hưng phấn kêu gào cuồng nhiệt:

- Diệp Lang thiếu giáo chủ vạn tuế!
- Diệp Lang thiếu giáo chủ uy phong!
- Diệp Lang thiếu giáo chủ anh dũng thần uy...

Hắc thủ gọi là Diệp Lang kia đôi con ngươi lạnh lùng, đem chùy thủ trong tay giơ cao nói:

- Ai dám lên đây đối chiến với một kích Âm Minh Đoạt Mệnh Chùy của ta, ta liền tha chết cho toàn bộ đám đạo sĩ chó lợn của phái Trịnh Đồ ở đây!

Một đạo sĩ độ ba lăm ba sáu tuổi hừ lạnh nói:

- Ngông cuồng!

Đoạn đại diện đám tiểu đạo sĩ của phái Trịnh Đồ, có một người nhảy lên trước mặt Diệp Lang, thiếu giáo chủ của phái Bà La kia.

Đạo sĩ dương con mắt đánh giá Diệp Lang trước mặt nói:

- Huyền Ảnh Bộ tăng thứ bốn, mà lại có Âm Minh Đoạt Mệnh võ công, hẳn cũng không phải là người có bối phận tầm thường của phái Bà La các người?

Diệp Lang kia cười lạnh nói:

- Người nói rất đúng, Âm Minh Đoạt Mệnh võ công, là loại võ công thuộc hàng cao cấp của phái Bà La chúng ta! Đám người phái Trịnh Đồ các người cũng hiểu biết không ít đi!

Đạo sĩ nói:

- Giáo đồ thông thường của các người thường sử dụng chính là Hồng Hình Chưởng, Hồng Hình võ công các loại áp dụng vào tiễn, ti, đái, kích, thương, kiếm... Phái Trịnh Đồ ta truyền đời giao tranh với các người, lẽ nào không biết điều này?

Hắc thủ cười lạnh:

- Biết rất rõ ư? Xem ra người cũng không phải hạng tầm thường, mau báo ra danh tính đi, ta không muốn giết kẻ không tên!

Hắc thủ thấy khí độ của đạo sĩ kia bất phàm, lại nhìn không ra tu vi võ học của người này như thế nào, cho nên cực kỳ nóng lòng, tuy nhiên trong câu nói vẫn để lộ ý ngông cuồng ngạo mạn.

Đạo sĩ kia không nhanh không chậm, ngẩng cao đầu nói:

- Bỏn đạo là Bì Do!

Nói xong liền tuốt kiếm ra khỏi vỏ, bình tĩnh chờ đối đáp, sẵn sàng giao chiến.

Diệp Lang cười lạnh, bóp bàn tay hưng phấn nói:

- Bì Do? Xem ra thân phụ của người chính là vi hãm mộ Lý Do ở bên Tàu nên mới đặt cho người cái tên này đi...

Bì Do râu tóc dựng ngược, quát lên:

- Lão xược, không được nhục mạ thân phụ ta!

Nói đoạn liền hung hãn xông lên phía trước, tề kiếm xoay người tiếp tục quát:

- Thiên Tầm Công!

Mười mấy hắc thủ vây quanh Diệp Lang thấy Bì Do kích động như vậy, liền lao lên định động thủ. Nhưng mà Diệp Lang lại cười trừ nhanh chóng gạt tay nói:

- Đề ta đơn đả độc đấu, đều tránh hết ra!

Rồi lại nhìn Bì Do lạnh lùng nhảy lên không, đạp lấy cành cây xuất chiến nói:

- Bì Do! Thiên Tầm Công tăng thứ năm? Khó trách lại dám ngạo mạn đối chiến với ta!

Diệp Lang cười hừ hừ, đạp không lách qua một bên, đơn giản tránh một kiếm khí thế của Bì Do đang lao tới, lại vận Huyền Ảnh Bộ cực hạn, quỹ tích vô cùng ảo diệu.

Bì Do thấy đối thủ trong một chớp mắt mà tránh được thế công kích của mình, vẫn không hề cảm thấy ngạc nhiên, mà lại không chế kiếm trong tay bình tĩnh lạ thường. Kiếm kia trong tay của Bì Do, mềm mại như lưỡi rắn, nhanh chóng liếm ngược trở lại hướng mà Diệp Lang vừa chạy thoát.

Rẹt!

Kiếm như ảo ảnh, cực kỳ khó lường, Diệp Lang trong lúc khinh suất, lập tức bị thương. Trên cánh tay của Diệp Lang, từ lúc nào đã có một đoạn vết thương dài hơn hai tấc kéo dài, máu đang nhỏ xuống.

Diệp Lang đem ngón tay quẹt qua thương tích, đem máu đưa lên miệng liếm nhấm nháp, vẻ kích động nói:

- Bì Do của phái Trịnh Đồ, thật không tầm thường!

Đám hắc thủ ở phía sau Diệp Lang vô cùng lo lắng:

- Thiếu giáo chủ!
- Người cẩn thận!
- Hắc chính là có tu vi Võ sư Sơ giai trung cấp đỉnh!

Đám hắc thủ một bên quan chiến, đương nhiên vừa rồi Bì Do lộ ra công kích, đã có thể đơn giản nhìn thấy tu vi của gã lộ ra. Mà Bì Do tâm tình cực kỳ bình ổn, kiếm xuất ra tạo được vết thương cho đối thủ mà vẫn không hề tỏ vẻ vui mừng. Bì Do dồn con mắt chăm chú nhìn vào Diệp Lang, vừa rồi trong một kích quý dị, nếu không phải có Huyền Ảnh Bộ kia trợ giúp, Diệp Lang này hẳn là phải bỏ mạng.

Bì Do trong lòng suy nghĩ kỹ, Huyền Ảnh Bộ của phái Bà La hẳn là không thể coi thường, trước giờ mới nghe qua uy danh của nó, nhưng mà hôm nay được giao chiến thực sự, Bì Do mới thấy chênh lệch như thế nào. Nói về bộ pháp đoạn không trong giới tu võ, phái Bà La này đứng thứ nhì sẽ không có ai dám đứng thứ nhất.

Thiên Tầm Công của phái Trịnh Đồ, tuy nhanh như vũ bão, tạo cho một chiêu công kích có lực phá hoại cực kỳ mạnh bạo, nhưng mà về độ chuẩn xác thì lại không tinh, lại không mềm mại như bộ pháp của phái Bà La.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: So đấu

Bì Do hai con mắt híp lại, cặp râu lát phát trên cằm khẽ rung đưa, con mắt nhìn lên nhìn xuống đối thủ kỹ càng.

Đám tiểu đạo sĩ của phái Trịnh Đồ, liên tục bàn tán xôn xao:

- Đây chính là Bì Do đạo hữu của ngọn Hồng Phong sao?
- Nghe nói hắc năm nay mới gần ba mươi tuổi, mà đã hư thoát mượn lực, nhìn qua tu vi của hắc chỉ độ Võ sư Sơ giai trung cấp đỉnh, nhưng mà một trong năm vị đỉnh chủ của Ngũ Linh chúng ta, hắc cũng có thể so sánh được!
- Ha ha, nói như vậy Diệp Lang kia của phái Bà La, hẳn là không chịu nổi một kích của hắc!
- Cũng có thể coi là như vậy...

Mà Bì Do mặc kệ đằng trước đằng sau bàn tán thế nào, con mắt vẫn vô cùng bình tĩnh, lại thoát ẩn hiện ra chút gì đó ngạo mạn khác thường. Giống như đang nhìn Diệp Lang từ trên đỉnh núi nhìn xuống, giống như đang nhìn một kẻ hèn mọn nhỏ bé khiêu chiến.

Diệp Lang trong chốc lát cũng cảm nhận được cỗ khí thế này, vốn hắc chính là đích trường tôn của Hà Quang đạo trưởng kia, cha hắc nổi tiếng ngu ngốc không nói làm gì, nhưng mà hắc lại cực kỳ trái ngược, đối với cha mình khác một trời một vực, cực kỳ thông minh sắc xảo, hắc cũng có điểm khác thường, cũng là thiên tài.

Diệp Lang đánh giá Bì Do là đối thủ xứng tầm của mình, cho nên thời gian quan sát đối phương cũng lâu hơn những kẻ khác một chút. Bất quá, Diệp Lang cũng chỉ đưa mắt nhìn được chừng năm phút rồi dừng lại, trong tay tung lên ngọn Tì Đái dài độ ba mét.

Tì Đái kia một màu đen đúa vung lên trời, chậm rãi che đi một khoảng ánh sáng mặt trời chiếu xuống, có màu sắc tà dị.

Bì Do vừa nhìn đã biết, hắc là đã đến lúc Diệp Lang của phái Bà La muốn quyết tuyệt một trận, cho nên trong tay càng nắm chặt thanh kiếm hơn.

Đám hắc thủ trong lúc chậm rãi quan sát lại rí tai nhau:

- Bì Do này nghe nói chưa ngoài ba mươi, vậy mà nhìn qua lại già hơn độ tuổi, giống như là bốn mươi vậy!
- Nghe nói hắc có thể so sánh được với năm tên đỉnh chủ ngu ngốc khi nãy nhảy và mê chướng!
- Ô! Nếu vậy thì thật không thể coi thường!
- Thiếu Giáo Chủ cũng không phải phùng hạ bạt, Bì Do này ý vào võ công trác tuyệt, nhưng cũng chẳng đáng nhét kẻ răng của thiếu chủ đâu!

Lật phật!

Cùng lúc này, ngọn Ti Đải của Diệp Lang đã giang rộng trên bầu trời, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, liền đem Bì Do hoàn toàn bao vây.

Bì Do con mắt hồ hững, tay đặt lên kiếm không hề nhúc nhích.

Lúc này, đám hắc thủ chợt có kẻ hưng phấn nói:

- Xong, Bì Do này của phái Trịnh Đồ quá kiêu ngạo, hẳn coi thường ngọn Minh Xuyên Xích ư?

Một hắc thủ khác cũng cười, đồng thời bĩu môi:

- Còn tưởng Bì Do này là kẻ như thế nào, thì ra cũng chỉ là một cái bao lông, đánh một cái là xẹp. Hẳn chính là vẫn không biết trong tay của Thiếu giáo chủ cầm là chí bảo Minh Xuyên Xích lừng danh trăm năm mà lão tổ cho mượn!

Một hắc thủ khác gật đầu đồng tình cũng lộ vẻ coi thường nói:

- Minh Xuyên Xích này nhìn qua kì thực vô cùng bình thường, nhưng mà ở bên trong lại có ẩn chứa huyền cơ tuyệt diệu, một khi bị Minh Xuyên Xích bao vây, xưa nay chưa từng có ai có thể thoát khỏi, khó sống, khó sống...

Mà bên kia trận tuyến của đám đạo sĩ phái Trịnh Đồ, hai mươi vị đỉnh chủ của hai mươi ngọn Trung sơn trong phái Trịnh Đồ, đương con mắt lên nhìn đánh giá chiến cuộc, bọn họ vẫn còn đang phải kiêng dè đối thủ là những giáo đồ của phái Bà La, chẳng qua là vì cuộc độ sức nên mới tạm dừng lại.

Quang Đạo Chân Nhân đứng ở dưới chân núi, hai đôi con ngươi hơi co lại dữ tợn, miệng lẩm bẩm:

- Cái thằng nhãi này, rõ ràng tính tình giống hệt cha ngươi hồi còn trẻ, nếu không phải hẳn quá xung động, quá kiêu ngạo, thì đâu có bị thần trí không ổn định như vậy, hại đến nỗi ngay cả bản thân mình ngu ngốc bị người ta tính kế giết chết!

Quang Đạo Chân Nhân lại lắc đầu thở dài, nghĩ ngợi một chút rồi nói tiếp:

- Bỏ giáo chủ lại cho ngươi tự tác thêm một chút nữa vậy, hy vọng chơi đùa chán rồi sẽ không quên đại cục!

Sau lưng Quang Đạo Chân Nhân có độ hơn mười hắc thủ đứng sau lưng, lại đang dùng con mắt mê mang, quên hết thầy mọi thứ, bị chiến cuộc trên đỉnh núi hấp dẫn quá mức.

Đám hắc thủ say mê đến mức, từ lúc nào ở trong bụi rậm phía sau lưng, có hai bóng người chầm chậm đi ra, khí thế cực kỳ kinh người mà cũng không hề hay biết.

Quang Đạo Chân Nhân đôi mắt đang mở to theo dõi chiến cuộc trên núi, gay cấn đến từng giây phút, bất chợt hai mắt co lại, cuối cùng nhàu mảy nói:

- Kì Quân, Hoàng Đạo Chung, hai người các ngươi đã đi đâu? Bây giờ mới xuất hiện!

Hai người vừa đến quả thật là Kì Quân, Hoàng Đạo Chung. Đám hắc thủ lúc này mới giật mình như bừng tỉnh, quay đầu lại hướng hai người cúi đầu cung kính nói:

- Tham kiến hai vị Cung Phụng!

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung hai người một cao một thấp, vẻ mặt nhàn nhạt gật đầu, đi tới bên cạnh Quang Đạo Chân Nhân rồi mới hướng Quang Đạo Chân Nhân nói:

- Bọn ta chính là theo lệnh của các lão tổ đi điều tra tin tức!

Quang Đạo Chân Nhân nhướng mày hỏi:

- Đã điều tra được những gì?

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung nói:

- Các lão tổ sai chúng ta điều tra, chính là tin tức của các đại phái trong Võ Lâm Minh. Bọn họ hy vọng chúng ta, có thể ngăn chặn việc đánh lên Trịnh Đồ phong cho các phái không biết cang lâu cang tốt. Như vậy sự thành bại sẽ được định đoạt cang nhanh chóng...

Quang Đạo Chân Nhân gật đầu vuốt râu nói:

- Cũng phải, nếu như để cho tám phái đều kéo đến đây, các lão tổ cũng tạm thời không thể khống chế được cục diện!

Quang Đạo Chân Nhân nghĩ một chút, rồi lại chấp tay sau lưng sai khiến Kì Quân, Hoàng Đạo Chung lên núi nói:

- Các ngươi mau chóng bảo hộ thằng nhãi kia, đừng để nó xảy ra chuyện gì, bằng không khi ta xuống suối vàng rồi, lại không biết ăn nói thế nào với huynh trưởng ngốc nghếch của ta!

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung vội vã chấp tay thưa:

- Trưởng giáo xin cứ yên tâm!

Rồi hóa thành tàn ảnh chạy lên trên núi, chẳng mấy chốc đã gia nhập vào trong đội ngũ hắc thủ công phạt.

Mà đám hắc thủ, vừa nhìn thấy Kì Quân, Hoàng Đạo Chung liền sợ hãi tránh sang một bên, cung kính theo lễ:

- THAM KIẾN HAI VỊ CUNG PHỤNG!

Mà hai mươi vị đỉnh chủ tu vi cao nhất lúc này là Võ sư Sơ Giai thượng thừa, vừa nhìn thấy Kì Quân, Hoàng Đạo Chung, trong lòng đã có một cổ tinh thần run bắn lên, sinh ra sợ hãi.

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung, chính là có tu vi Võ sư Trung Giai sơ kì, sánh ngang tu vi với trưởng môn vị tiền nhiệm, đương nhiệm.

Hai người này nổi tiếng hung danh trong giới Võ Lâm Minh Hoàng Liên Sơn với hai tuyệt học Nguyệt Thân Vong Tì Đái, với Âm Minh Xuyên Phong Tiễn.

Chỉ cần một khi hai người này xuất hiện, tức là có án mạng xảy ra, giang hồ đương nhiên truyền tụng như vậy, chỉ không biết sự thực như thế nào.

Đám Võ sư Sơ Giai thượng thừa tinh thần bất an, binh khí trên tay đều cầm không vững, ngoảnh mặt nhìn lại toàn trận doanh quân mình, cũng chỉ có bọn hắc thủ có tu vi cao nhất, nhưng mà trước mắt đối thủ quá mạnh, hai mươi người này đều không biết phải làm thế nào.

Mà Bì Do, tình trạng lại trái ngược hoàn toàn, con mắt vẫn vô cùng hồ hững nhìn hai người kia như không khí, bất giác bàn tay đưa lên lưỡi kiếm vuốt một cái nhẹ nhàng, chờ ngọn Minh Xuyên Xích bên trên phủ xuống bất cứ lúc nào.

Hai người Kì Quân, Hoàng Đạo Chung cảm thấy giật mình, hai gã chính là tuyệt học cao thủ, hung danh lan xa, trong giới Võ Lâm Minh khiến không ít kẻ phải kinh sợ, chỉ riêng đám đạo sĩ kia khi nhìn thấy hai người này, là đã không tự chủ được mà run lên như cây sậy, huống chi tên Bì Do này tu vi thấp kém, sao lại có thể ngạo mạn điên cuồng như vậy, cũng không biết là do hắn dũng cảm thật sự, hay là dây thần kinh đều có vấn đề.

Nhưng mà dẫu vậy, Kì Quân, Hoàng Đạo Chung vẫn vô cùng nhẫn nại. Chờ đợi chiến cuộc xảy ra để tùy thời đánh giá Bì Do này.

Diệp Lang đôi con ngươi đang bình thản, bất chợt trở nên lạnh lùng, hẳn chính là muốn ra tay vào lúc này:

- Minh Xuyên Hải Hà!

Diệp Lang quát lên, bàn tay hắn thao động ngọn Minh Xuyên Xích trong tay càng mãnh liệt, Minh Xuyên Xích kia như một tấm lưới mỏng mềm mại, muốn bao trùm lấy toàn bộ thân thể Bì Do vào trong.

Diệp Lang chớp mắt nhìn thấy Bì Do đã nằm trọn trong Minh Xuyên Xích, con mắt liền sinh ra sự hưng phấn, trên miệng môi cong lên vẻ mãn nguyện. Sau đó bàn tay thuần thục, như đã được thao luyện kĩ càng, kéo cả chính là đến lúc thu lưới, muốn đem Minh Xuyên Xích chính là đơn giản bóp chết Bì Do.

Bì Do con mắt nhìn lên, thấy Minh Xuyên Xích như một hải dương rộng lớn, đang gầm gào muốn trào sóng nuốt hắn vào trong, mạnh mẽ nghiền ép, tiếng gầm kinh tâm đảm phách, trần nhíp chứng sinh. Nhưng mà Bì Do đối với sự đe dọa này lại cực kỳ hồ hững. Kì Quân cùng Hoàng Đạo Chung bên ngoài quan sát, thấy đến lúc này rồi mà Bì Do này không có bất kì động tĩnh nào, chẳng lẽ dây thần kinh của hắn thực sự có vấn đề, hoặc chính là muốn tìm chết.

Xưa nay trong tích truyện, chỉ có duy nhất một người từng thoát khỏi Minh Xuyên Xích, lịch duyệt truyện lại, chỉ có Kiếm Thần mà thôi.

Chẳng nhẽ Bì Do này lại là một Kiếm Thần khác sinh ra, không thể nào!

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung con mắt kinh dị hơn, càng không dám tin vào những gì mình sẽ nhìn thấy trước mắt, thực sự, sẽ có một Kiếm Thần nữa trọng sinh? Nếu như vậy Võ Lâm Minh này sẽ đi về đâu? Chỉ một Kiếm Thần đã đủ đánh cho các phái tán loạn, lại thêm một Kiếm Thần nữa, chính là khiến các phái triệt để lụi tàn.

Nhưng mà suy đoán chỉ là suy đoán, kết quả sẽ là thứ chứng minh tất cả. Nếu thực sự Bì Do này lại có một thiên kiêu như Kiếm Thần sinh ra, hai người Kì Quân, Hoàng Đạo Chung đều bất chấp sẽ phải giết được người này.

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung lắc đầu nghĩ ngợi một chút, cuối cùng trong đầu lăm lăm, chính là cho rằng mình suy nghĩ quá viễn vông rồi. Chuyện như vậy, lẽ nào lại xảy ra cho được. Hai người ngẩng đầu, lại tiếp tục theo dõi trận đấu trong sát na...

Lúc này, Diệp Lang trùm Minh Xuyên Xích xuống, chỉ cách thân người Bì Do còn độ bốn năm tấc. Diệp Lang nhìn Bì Do với vẻ hơi chán ghét và đáng tiếc, chỉ nói ra một từ:

- Chết!

Vốn Diệp Lang suy nghĩ ra rằng mình sẽ có một cuộc chiến máu lửa kì cùng, mưa gió bão bùng, nhưng mà lúc này Diệp Lang trong lòng lại cảm thấy hình

như mình đã quá coi trọng đối thủ, một người thần trí không bình thường, lại cao ngạo đến mức chết lẳng xệt như vậy thật chẳng đáng nhắc tới.

Chính Diệp Lang nghĩ lại rằng, có phải mình dùng đến Minh Xuyên Xích là quá sai lầm hay không, một kẻ tầm thường còn không đánh nổi một hiệp đã chết, lại đem chí bảo của lão tổ Cơ Xuyên ra đánh hấn, có khác gì giết gà mà dùng dao mổ trâu? Chính là tự làm bản báu vật của mình.

Diệp Lang tâm tình thả lỏng, ngọn Minh Xuyên Xích không chế có vẻ hơi hợt và coi thường hơn lúc trước, Diệp Lang lúc này chính là đang trắng trợn muốn coi thường đối thủ, rằng ta không cần phải ra tay quyết đoán, ngươi vẫn sẽ chết mà thôi.

Đám hắc thủ, đám đạo sĩ, rồi Quang Đạo Chân Nhân, Kì Quân, Hoàng Đạo Chung, hai mươi người đỉnh chủ, toàn trường, lúc này đều nín thở theo dõi thế cục trận chiến đến từng hồi.

Một bên quan sát, chính là muốn Bì Do này kết cục kiêu ngạo, lại bị hạ sát thảm bại đến như thế nào. Một bên còn lại, chính là muốn xem trong nguy hiểm kì cùng, sinh ra một loại kì tích đáng sợ nào đó có thể vẫn hồi thế cục.

Tất cả giống như đang đặt vào một canh bạc sinh tử, người thua sẽ mất tất cả, mà chiến cuộc, chính là một ván bài quyết định.

Diệp Lăng do dự, buông lỏng.

Bì Do lạnh nhạt, lý lợm.

Quyết tuyệt, chỉ trong một giây phút này, đều khiến mọi người như cảm thấy trước ngực có ngàn cân đè vào, khó chịu vô cùng.

Rốt cuộc là ai thắng?

Câu trả lời, dĩ nhiên là vào một giây phút này!

Bì Do, con mắt bình thản, bỗng trên mắt hiện lộ sát cơ, mà sát cơ này chỉ trong một tích tắc sát na mà thôi, khi Minh Xuyên Xích kia, vừa kịp chạm vào trên búi tóc của Bì Do, cũng là lúc thanh kiếm trong tay Bì Do biến mất, mau lẹ đến một mức kinh người.

Một lần kiếm khí vô hình, mờ ảo nhàn nhạt lan tỏa đem ngọn Minh Xuyên Xích xuyên qua.

Trong mắt của Diệp Lang là sự coi thường, bỗng chốc chuyển sang kinh khủng, đem Bì Do trước mặt không thể tin nổi, chuyển biến chính là thấy quái vật trong mắt.

Chỉ biết Bì Do xuất ra một kiếm, nhưng kiếm kia vừa mới phát ra, đã đem Minh Xuyên Xích vang danh mấy trăm năm, một kiếm xuyên qua kiếm khí, hơn nữa còn mờ hồ đường kiếm khí không dừng lại, vẫn tiếp tục lao tới, uy lực cực kỳ kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Diệp Lang chết

Kì Quân, Hoàng Đạo Chung bỗng quát lên:

- THIẾU CHỦ!

Sau đó hai người trong chớp mắt hoảng sợ đập không bay lên, trong tay Kì Quân phun ra Tì Đái đánh ra chiêu Nguyệt Thân Vong Tì Đái danh bất hư truyền. Mà Hoàng Đạo Chung lại đem chiêu Âm Nguyệt Xuyên Phong tiễn bắn ra một liên mạnh bạo về phía Bì Do.

Chỉ trong khoảng vài giây, kiếm khí kia tràn tới, mà ba người so chiêu đụng độ nhau.

Àm!

Kiếm khí kia không ngờ hung bạo, tiếp tục xuyên qua Nguyệt Thân Vong Tì Đái của Kì Quân, mà cũng đem Âm Nguyệt Xuyên Phong tiễn không coi vào mắt, mạnh mẽ đem kiếm khí chém vào Diệp Lang.

Quang Đạo Chân Nhân lúc này hai mắt lim dim đứng dưới chân núi, chợt đôi mắt mở to kinh hãi:

- Cái gì?

Đám hắc thủ kêu lên:

- Đây là Võ sư Sơ giai trung cấp đỉnh?

- Lại có thể xuất ra kiếm khí?

- Tuyệt đối không thể...

Mà Bì Do kia đánh xong một đường kiếm khí, bị hai chiêu Nguyệt Thân Vong Tì Đái cùng Âm Nguyệt Xuyên Phong Tiễn phản công. Kiếm khí kia của hắn, chỉ có thể xuyên qua, không hề có tác dụng chống lại, hai chiêu thức danh bất hư truyền kia vẫn giữ nguyên mức độ đánh về phía hắn.

Nguyệt Thân Vong Tì Đái, Âm Nguyệt Xuyên Phong Tiễn, một cái quỷ dị khác thường, một cái lại nhanh đến mức bén nhọn.

Bì Do khó lòng chống lại, dù sao tu vi của hắn còn quá thấp, đánh ra được một đường kiếm khí kia xem như là đã quá xuất thần rồi.

Kí kị!

Âm Nguyệt Xuyên Phong Tiễn rút lên những âm thanh chói tai, mà một ngọn liễn kia lao tới, nhanh chóng xuyên qua bả vai Bì Do.

Phụt!

Bì Do phun ra một búng máu khụy xuống đất, mà bên kia Diệp Lang, con mắt đang tròn tròn sợ hãi, từ trên không trung ngã bịch một cái xuống mặt đất.

Ngọn Minh Xuyên Xích hung danh của Cơ Xuyên, tuy bị đánh xuyên qua kiếm khí, nhưng mà vẫn giữ nguyên tốc độ không dừng chồm xuống đầu Bì Do.

Bì Do tròn tròn con mắt ngửa đầu nhìn lên hàng loạt các chiêu thức khủng khiếp đánh vào mình, trên miệng nở một nụ cười mãn nguyện nói:

- Cuối cùng, ta đã luyện thành một chiêu kiếm khí! Ha ha ha...

Bì Do sau đó cười thõng khoái, vừa ôm ngực, lại phun ra một búng máu. Hắn trong lúc quan đầu hung hiểm, vẫn không thèm để ý đến ba chiêu Âm Nguyệt Xuyên Phong Tiễn, Minh Xuyên Hải Hà với Nguyệt Thân Vong Tì Đái kia vào mắt.

Mà Diệp Lang kia bị hắn chém trúng một đường kiếm khí, liền trọng thương ngã xuống. Trên miệng Diệp Lang kia chảy ra một tia máu, lập tức bất tỉnh ngay tại chỗ.

Đám hắc thủ lập tức kêu lên lao tới đỡ lấy Diệp Lang:

- Thiếu chủ!

- Thiếu giáo chủ!

- Ngươi ra sao rồi?

Một hắc thủ nhanh chóng đem ngón tay bắt lên đại huyệt của Diệp Lang, rồi chọt kinh dị kêu lên:

- Thiếu giáo chủ ngươi đứt toàn bộ kinh mạch rồi?

- Cái gì? Ngươi nói đứt toàn bộ kinh mạch!

Đám hắc thủ không ngừng hoảng hoảng bán loạn, đứng lên ngồi xuống không yên ổn. Ai mà biết là thiếu chủ này của bọn hắn lại yếu như vậy. Giao tranh chưa nổi một kích đã ngã xụi, cũng phải nói lại là tại sao phái Trịnh Đồ lại sinh ra một tên biến thái.

Mà đám đạo sĩ kia thấy Diệp Lang bị như vậy, cuối cùng lắc đầu, tuy nhiên không nói gì, chỉ đem ánh mắt lo sợ nhìn về phía ba chiêu thức khủng khiếp kia đang làm khó Bì Do. Không biết Bì Do này, đối diện với ba chiêu, tránh thoát được như thế nào.

Nếu như Bì Do đánh ra được kiếm khí, mà lại không chống chịu nổi ba chiêu này, coi như một đời thiên tài sinh ra, lại đổi mạng đáng tiếc với Diệp Lang, chuyện này truyền ra ngoài, phái Trịnh Đồ không khác gì bị tát một cái vào giữa mặt.

Trong môn phái có thể sinh ra thiên kiêu như vậy, cuối cùng không thể bảo hộ được hắn, lại để hắn chết ngay tại chân núi của môn phái mình, chuyện này truyền ra, phái Trịnh Đồ thật bị chê cười quá nhiều rồi.

Nếu như để một khi Bì Do này trưởng thành, chẳng phải sẽ đem địa vị của phái Trịnh Đồ nâng lên đến bậc khủng khiếp hay sao? Đáng tiếc, đáng tiếc...

Mà Quang Đạo Chân Nhân ở dưới chân núi, lúc nghe thấy đám hắc thủ xướng lên, Diệp Lang bị đứt toàn bộ kinh mạch, liền bủn rủn tay chân, đem con mắt tròn tròn khó tin lắp bắp nói:

- Nhanh! Đem thẳng nhãi kia xuống núi. . .

Quang Đạo Chân Nhân đem ngón tay trở lên núi rút lên, khiến mấy hắc thủ đứng sau lưng mình nhanh chóng chạy lên núi, mà bản thân gã cũng ngã khụy xuống đất, bộ râu rung rung lăm lăm.

- Huỳnh trưởng! Tại sao? Con trai ngươi cũng có kết cục giống ngươi đến vậy! Lẽ nào lại có một tên ngu ngốc nữa sinh ra theo cách này? Lúc trẻ tuổi ngươi cũng chính là như thế này...

Quang Đạo Chân Nhân chính là không tin nổi, loại chuyện trùng hợp như vậy lại xảy ra. Hà Quang đạo trưởng hồi còn trẻ, cũng chính là vì quá kiêu ngạo như Diệp Lang này, cuối cùng bị người ta đắc thủ đánh cho đứt cả kinh mạch, mà sau này các lão tổ ra tay trợ giúp, lại không thể chữa khỏi hoàn toàn, khiến tu vi của Hà Quang không thể tăng lên, mà không những vậy thần trí lại cực kỳ ngu ngốc, nếu không phải vì ước thúc của Cơ Xuyên, cũng không đến mức để cho hắn tiếp nhận trưởng giáo vị.

Quang Đạo Chân Nhân đem mắt ngửa lên trời, không ngừng trách, chẳng lẽ đây chính là kiếp nạn mạng tính di truyền? Đúng vậy, không thì tại sao trong phái Trịnh Đồ này lại trùng hợp sinh ra một tên trẻ tuổi mà cường đại như vậy? Phải nói là cháu ruột này của gã cũng thuộc hạng võ công cao cường, hôm nay thảm bại, xem như thực sự quá đen đui rồi. Chính là phô trương thanh thế kiêu ngạo, cuối cùng lại lãng xẹt không chịu nổi một kích của người. Diệp Lang ơi Diệp Lang, tại sao ngươi lại quá giống cha ngươi như vậy?

Quang Đạo Chân Nhân thất thất tự gào lên trong đầu, sau đó đem con mắt tàn độc bắn lên người Bì Do, chính người này đã hại cho cháu ruột của hắn như vậy, sau này xuống suối vàng, Hà Quang trách phạt, Quang Đạo Chân Nhân làm sao có thể hứng chịu.

Quang Đạo Chân Nhân hai bàn tay nắm chặt, đem hung khí trong tay cầm lên, múa may một hồi rồi nói:

- Để ta đích thân ra tay lấy mạng ngươi!

Trên núi.

Bì Do sau khi cười vài tiếng, cũng trong khoảnh khắc nhanh chóng đem kiếm chống lên nền đất, thuận tiện vận Thiên Tầm Công lùi lại một cái, muốn tránh Minh Xuyên Xích và ngọn Tì Nguyệt Đái của Kì Quân.

Vừa rồi Bì Do tuy chịu một kích Âm Nguyệt Xuyên Phong Tiễn, nhưng mà chiêu này tạm thời đều không ảnh hưởng đến tính mạng của hắn.

Mà Bì Do vừa lui lại một bước, dùng Thiên Tầm Công tránh Minh Xuyên Xích, hắn lại kinh ngạc phát hiện ra, không ngờ hắn có thể bỏ xa Tì Nguyệt Đái của Kì Quân, nhưng mà còn ngọn Minh Xuyên Xích này lại vô hình chung không thể nào tránh thoát. Minh Xuyên Xích kia vô cùng quý dị, bám lấy hắn không rời.

Kì Quân thấy Bì Do tiểu đạo sĩ này, không ngờ lại có thể dùng Thiên Tầm Công tăng thứ năm tránh được một chiêu mạnh nhất của mình thì cực kì kinh ngạc, hơn nữa lại còn sau khi tiểu đạo sĩ này trúng một chiêu của Hoàng Đạo Chung, mà vẫn có thể đứng lên như vậy, lại càng kinh sợ hơn.

Hai mươi vị đỉnh chủ của phái Trịnh Đồ, lúc này chợt nói:

- Bì Do sư đệ này thực là một bậc thiên kiêu của phái ta, không thể để hắn chết như vậy!

- Đúng vậy, hắn chết như vậy, các phái toàn bộ đều chê cười phái Trịnh Đồ chúng ta không bảo hộ được hắn!

- Thiên tài xuất hiện, phái Trịnh Đồ ta sẽ quật khởi!

- Đã là như vậy, hai mươi người chúng ta, đều liều mạng lao lên, cứu hắn một mạng!

- Bì Do tiểu đệ, chúng ta đến cứu ngươi...

Hai mươi người này đồng thời gật đầu, sau đó cùng đồng thời đem vũ khí ném lên không trung, nhảy vào chiến cuộc. Mà cùng lúc hai mươi người này ra tay, lại lập tức châm ngòi cho chiến cuộc lưỡng đạo hai phe tiếp tục nổ ra.

Phe hắc thủ thấy hai mươi đạo sĩ tế kiếm, cũng hung hãn kêu lên:

- Bọn tiểu đạo phái Trịnh Đồ chó má!

- Trả thù cho thiếu chủ!

- Đúng, đem đầu chó lợn của bọn chúng chặt xuống!

- Giết...

Mà tiểu đạo sĩ mấy trăm người, cũng theo hai mươi vị đỉnh chủ tu vi đứng đầu này, đồng thời lao về phía đám hắc thủ tham gia chiến cuộc, đồng thanh kêu lớn:

- GIẾT!

Hai phe tế kiếm hung hãn lao vào nhau chém giết đầm máu, hai mươi vị đỉnh chủ của phái Trịnh Đồ ban đầu còn sợ hãi danh tiếng của Kì Quân Hoàng Đạo Chung, nhưng mà lúc này vì thế cục phải liều mạng, bất đắc dĩ cắn răng dồn nén run sợ trong lòng, liều mạng thể thân cho Bì Do.

Bi Do trong lúc hưng hân, vô cùng bình tĩnh, mặc dù Minh Xuyên Xích đuổi theo hân không tha, nhưng mà hân không run sợ chút nào, thậm chí còn có chút hưng phấn. Đúng lúc này có một đám binh khí cùng thân người lao tới, hân đem Minh Xuyên Xích chặn lại.

Mọi chuyện kể ra thì dài dòng, nhưng mà thực tế từ suy nghĩ cho đến tất cả các hành động kia lại xảy ra trong nháy mắt.

Mà Minh Xuyên Xích kia vừa mới bị chặn lại, lập tức Bi Do vận Thiên Tầm Công đã bay ra xa một khoảng cách lớn. Lúc này mới phát hiện ra đám đạo hữu liều mạng thế thân cho mình, bèn hét lên nhưng mà không kịp:

- Các ngươi dừng...

Bi Do chỉ kịp kêu lên ba tiếng, nhưng mà Minh Xuyên Xích kia quá hung bạo và mau lẹ. Hai mươi vị đỉnh chủ, trong giới Võ Lâm Minh cũng có thể gọi là tu vi cao tuyệt, đâu vậy, vẫn bị Minh Xuyên Xích bao vây bóp chặt, giống như một tấm lưới lớn không ngừng xiết chặt hai mươi người này lại.

Minh Xuyên Xích sau khi bóp chặt hai mươi người co lại một chỗ liền bất động, bởi vì người không chế nó duy nhất là Diệp Lang đã bị trọng thương nên không còn ai thao động nó tiếp, nhưng mà đám đỉnh chủ của phái Trịnh Đồ cũng không sao thoát ra được, bây giờ đều bị trói vào một chỗ, binh khí cũng không cầm nổi lên, không gian quá chật chội.

Thế nhưng những điều ấy không phải là lý do khiến Bi Do kinh sợ, mà thứ Bi Do kinh sợ, chính là hai tên Kì Quân Hoàng Đạo Chung kia, sau khi đánh hụt hân, sẽ nương theo đường công kích kia, đánh vào chỗ cũ, mà đám đạo sĩ này vô tình sẽ phải chịu trận thay cho hân, từ đó dẫn đến thảm mạng của hai mươi cao thủ.

Quả đúng như Bi Do tiên liệu, Kì Quân, Hoàng Đạo Chung con mắt mãnh liệt, sau đó hân đem hai chiêu Âm Nguyệt Xuyên Phong Tiễn, cùng với Nguyệt Thân Vong Tí Đái ném tới.

Hai chiêu thức vang danh thiên hạ, bởi hai cao thủ tu vi Võ sư Trung giai sơ cấp, hai mươi người này chỉ là Võ sư Sơ giai trung cấp, dưới con mắt của Kì Quân Hoàng Đạo Chung, chính là kiến hôi.

Liệt liệt!

Kí kí!

Xoạt!

Chỉ nghe thấy những tiếng vãi vốc lật phật trong gió của Tí Nguyệt Đái, lại nghe thấy tiếng rít chói tai của những ngọn liễn.

Lần này Hoàng Đạo Chung vô cùng cẩn thận, vừa rồi Bi Do trúng một kích của gã nhưng không chết, lúc này hân bắn ra liền tiếp mười mấy nhát liễn châu. Đem công kích hân của Âm Nguyệt Xuyên Phong Tiễn phát huy lên đến cực đại.

Chiêu thức của hai người này, trong tên đều có một chữ “nguyệt”, quả đúng như tên gọi, hai chiêu kia phối hợp với nhau xuất ra, khiến cho không trung u ám tối đen, mà hai ngọn binh khí của hai người này lại sáng như ánh trăng, quý dị lao tới, ánh sáng dịu dịu mà tà ảo.

Phịch!

Phịch phịch!

- A!

- Thảm...

- Đạo hữu, ngươi kiếp sau lại là đồng liêu của ta!

- Sơn sư huynh, kiếp này ta không kịp nói với ngươi một chuyện quan trọng!

- Là chuyện gì?

- Chính là ta đã có mang với ngươi!

- A, hài tử của chúng ta chưa sinh liền chết!

- Các ngươi quá ủy mị, đã liêu chết thì có hề gì!

Đám đỉnh chủ hai mươi người kia nam có nữ có, lúc này đối mặt với cái chết đều kêu gào thống thiết, nhưng mà vẫn cắn răng cho rằng quyết định của mình vì môn phái là không sai. Chỉ hy vọng sau trận chiến này chết đi, sẽ được lưu danh vào lịch duyệt mấy trăm năm của môn phái, làm gương cho đám đệ tử sau này, có như vậy mới chết mà không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Chạy trốn

Bi Do hai mắt bị phần thống thiết, kiếm cầm trong tay khi trước rất chắc chắn lúc này trở nên run rẩy.

Hai mươi vị đạo hữu của hắn, chính là bị loạn tiễn phân thân đến chết.

Loạn tiễn của Hoàng Đạo Chung uy lực cực kỳ lớn, một cao thủ Võ sư Trung giai sơ cấp, lại có tuyệt học thao luyện thuần thực vô số năm tháng, uy lực đã lên đến một mức đáng sợ, đem hai mươi đạo sĩ chỉ có tu vi Võ sư Sơ giai trung cấp kia bắn đến bạo thể.

Trong đám đạo sĩ bị bắn chết, vẫn còn một người thoi thóp hấp hối, con mắt kì vọng nhìn Bi Do nói:

- Bi Do đạo hữu, hy vọng ngươi sẽ báo thù cho chúng ta, chạy đi...

Sau đó đạo sĩ đó nói đến đây liền tắt thở.

Bi Do ngửa cổ lên trời, ảo não hét:

- KHÔNG!

Bi Do quỳ sụp xuống đất, trong khi đó hai người Kì Quân, Hoàng Đạo Chung lúc này mới nhìn thấy đợt công kích vừa rồi của mình là ném trượt, con mắt lạnh liệt đều nhìn lên người Bi Do, mau chóng thu lại hung khí, chuẩn bị cho đợt công kích tiếp theo.

Đám tiểu đạo sĩ nhìn thấy hai mươi người đứng đầu đều chết, mà Bi Do kia lại quỳ sụp lại một chỗ, liền có một đám mấy chục người hợp lại một chỗ vây quanh Bi Do, bảo vệ cho hắn.

Một người cần răng quỳ xuống trước mặt hắn nói:

- Trưởng bối, đệ tử là đệ tử của ngọn Hồng Phong, lại là đồ tử đồ tôn của phái Trịnh Đồ. Hôm nay toàn phái gặp phải nguy hiểm, chỉ mong có thể giữ được tôn nghiêm, mong người lấy đại cục làm trọng, đệ tử cùng các sư huynh sư đệ trong ngọn Hồng Phong toàn bộ liều mạng thủ hộ cho người rời khỏi đây!

Một đạo sĩ khác cũng nói:

- Trưởng bối, người mau mau rời khỏi đây! Bọn ta chỉ có thể cầm chân được một lát, sau này nếu có thể, xin người báo thù cho chúng ta!

Đám đạo sĩ lúc này cũng ý thức được, ngày hôm nay bọn họ không hề có cơ may nào có thể sống sót, Bà La Giáo hung hãn đến như vậy, tu vi lại cao hơn, người lại nhiều hơn, bất đắc dĩ chỉ có thể khoanh tay ngồi chờ chết mà thôi. Mà Bi Do này lại khác, hắn có tư chất hơn người, hắn chính là thiên kiêu, hắn chính là một mầm mống cực tốt của phái Trịnh Đồ, hắn là người duy nhất có hy vọng có thể quật khởi trong đám tiểu bối, chỉ cần hắn được sống, với tư chất còn trẻ tuổi như vậy mà đã luyện ra kiếm khí, chắc chắn sau này sẽ là một bậc kì nhân. Cho nên, đám đạo sĩ đều muốn liều mạng để cho hắn sống sót rời khỏi chỗ này.

Bụp!

Đúng lúc này, Kì Quân thu lại được ngọn Ti Nguyệt Đái, lại mau chóng ném hung khí mạnh bạo về phía đám tiểu đạo sĩ, tức thì một người lăn ra chết ngay tại chỗ, thịt xương nát nhừ, công kích cực kỳ hung bạo, may mắn thay có đám tiểu đạo sĩ chống đỡ, ngọn Ti Nguyệt Đái không thể chạm lên người Bi Do, nhưng mà cũng làm đám tiểu đạo sĩ vô cùng thảm hại, một người chết, lại có hàng chục người bị thương.

Một đạo sĩ cần răng hét lên nói:

- Trưởng bối, người còn không đi thì sẽ không kịp!

Bi Do vô cùng suy sụp, kiếm trong tay run rẩy, chính hắn cũng biết, tuy rằng mình luyện ra kiếm khí, nhưng mà tu vi vẫn quá thấp, mình có thể kiêu ngạo không sợ chết, nhưng đám tiểu đạo sĩ kia thì không như vậy.

Bi Do ảo não ngửa cổ lên trời than:

- Các lão tổ của phái Trịnh Đồ! Trưởng môn, các người là đang ở đâu, đệ tử của phái Trịnh Đồ chúng ta đang bị đồ sát đến chết, các người có nhìn thấy hay không?

Một tiểu đạo sĩ có vết thương trên ngực, máu miệng chảy dòng dòng, nhìn Bi Do nói:

- Trưởng bối! Vừa rồi mười lăm người xông vào mê chướng đánh các lão tổ, tu vi rất cao, các lão tổ e rằng nhất thời không thể ra tay được, nên mới để cho đệ tử phái ta phải chết như vậy. Cứu mình, không thể trông chờ vào người khác, khụ khụ...

Đạo sĩ nói xong liền ho ra máu ngã xuống đất chết tại chỗ.

Bì Do cắn cắn răng thu lại kiếm vào vỏ, nước mắt chảy ra, đứng lên, quay lưng đi, nhanh chóng vận Thiên Tầm Công nhảy vào mê chướng.

Trước khi đi còn buông lại một câu:

- Bà La Giáo, ta thề sẽ có một ngày tru diệt toàn bộ các ngươi!

Bì Do thân ảnh nhanh chóng biến mất sau lớp sương mù, mà Kì Quân Hoàng Đạo Chung lúc này mới đem toàn bộ đợt công kích hung bạo tiếp theo áp tới, đem đám đạo sĩ còn lại toàn bộ đánh chết, rồi mới ngửa cổ nhìn lên.

Kì Quân bộ mặt không xong nói:

- Nguy, hần chạy trốn rồi!

Hoàng Đạo Chung cũng kêu lên:

- Ta với ngươi mau mau đuổi theo!

Nhưng mà Kì Quân hơi lưỡng lự nói:

- Bên trong mê chướng chính là các lão tổ giao tranh, chúng ta chạy vào trong đó rất nguy hiểm.

Hoàng Đạo Chung gạt tay nói:

- Đến lúc này còn nghĩ nhiều làm gì, nếu như để cho tên tiểu tử này sống sót, sau này phái Bà La chúng ta khó mà yên ổn.

Kì Quân cũng cắn răng gạt đầu nói:

- Thôi được!

Sau đó hai gã nhanh chóng theo hướng của Bì Do vừa mới biến mất, nhảy vào mê chướng truy theo.

Vụt!

Mà lúc này cũng có một đạo thân ảnh đáp xuống vị trí hai người Kì Quân, Hoàng Đạo Chung đứng lúc nãy. Con mắt co lại lạnh lùng nói:

- Chạy ư? Đừng hòng!

Người này chính là Quang Đạo Chân Nhân, gã nhanh chóng để cho hai mắt híp lại, sau đó tiếp tục vận bộ cước truy theo hướng hai người kia.

Mà trong lúc bên ngoài mê chướng này xảy ra một trận chiến máu lửa kì cùng, bên trong đạo trường của môn phái Trịnh Đồ, Lạc Dao Chân Nhân tay đeo nhẫn trường môn, ngồi trên ghế trường môn vị, con mắt nheo lại nhìn xuống mấy trăm đệ tử phía dưới nói:

- Chờ một hai ngày nữa toàn bộ môn đồ của phái Trịnh Đồ ta tề tụ đầy đủ, đến lúc đó sẽ là lúc chúng ta đánh xuống núi, một mẻ thu gọn toàn bộ bọn tà giáo phái Bà La!

Một vị đạo sĩ mặc trên người bộ tử y, khuôn mặt vào độ hơn năm mươi, bước ra giữa đạo trường, đem bàn tay chỉ lên người Lạc Dao Chân Nhân nói:

- Trường môn, đệ tử của phái ta đang gặp cảnh thảm mạng ngoài kia, tại sao không chi viện, nếu như để bọn họ tiếp tục như vậy, sẽ là chết không còn một người!

Lạc Dao Chân Nhân con mắt híp lại, trong mắt ẩn hiện một chút sát cơ, nhưng mà vẫn bình thản nói:

- Đệ tử của phái ta đa phần là tu vi thấp kém, qua một lần này, cũng là để cho bọn họ rèn luyện một trận, sau này nhất định sẽ có thành tựu, hơn nữa bây giờ các lão tổ đang giao chiến, chúng ta tu vi quá thấp, nếu như vội vàng tiếp ứng còn tự mang họa vào thân!

Từ y đạo sĩ kia cười nhạt nói:

- Chỉ sợ đây không phải là lý do chính khiến ngươi làm như vậy, ta e rằng ngươi chính là muốn một lần lập uy, muốn dương danh trước toàn phái về việc ngươi chấp chương trường môn vị, cho nên mới lần lần không muốn đem người đi cứu đám tiểu bối, nếu là trường môn Sùng Thiên Vân, ông ta sẽ không làm như vậy!

Lạc Dao Chân Nhân con mắt lạnh lùng, miệng hơi nhếch lên một chút nói:

- Từ Đồ Quân, ngươi không nên nhắc đi nhắc lại Sùng Thiên Vân, hần bây giờ chính là tội đồ mạo phạm các vị Cung Phụng, nếu ngươi còn nhắc đi nhắc lại chuyện này, ta sẽ xem như ngươi là đồng đảng lập tức đem môn quy ra xử phạt!

Người gọi là Từ Đồ Quân kia, không nhanh không chậm, trên miệng nở nụ cười chế giễu nói:

- Lạc Dao, ngươi đừng vội đắc ý, tại sao Sùng Thiên Vân lại có tư cách làm trưởng môn trong đám đồng僚 của chúng ta, ngươi đừng ngộ nhận là vì hắn có sự phụ tại vị nâng đỡ, mà là do hắn có tâm của một trưởng môn, hắn chính là người thích hợp nhất, còn ngươi thì sao? Ngươi chẳng qua là gặp chút may mắn, nhân lúc các Cung Phụng tức giận, liền chớp lấy thời cơ, đoạt lấy trưởng môn vị, thử hỏi nếu trong lúc ấy không phải chỉ có năm người chúng ta, mà là toàn bộ mười hai người đệ tử đời thứ nhất tụ họp đông đủ, trưởng môn vị này có thể để ngươi ngồi vào hay sao?

Lạc Dao Chân Nhân lúc này chợt cất giọng mát bình tĩnh nói:

- Từ Đồ Quân, ngươi chớ lắm lời, ta chỉ trách phạt lần thứ nhất, còn không mau lui xuống, đừng để ta phải ra tay!

Từ Đồ Quân hai mắt nheo lại, tay đặt lên vỏ kiếm nói:

- Nếu ngươi không ra lệnh, ta tự đem đệ tử bổn lĩnh đi cứu viện, tội trạng trách phạt sau này, ta chịu!

Lạc Dao trong mắt lộ ra hung quang quát lên:

- Từ Đồ Quân, ngươi chính là ép ta ra tay?

Từ Đồ Quân kia không thèm để ý đến Lạc Dao, hướng một đám đệ tử khoảng gần một trăm người nói:

- Đệ tử của tám ngọn Dung Sơn, theo lệnh của bổn đạo, chi viện cho bên ngoài!

Từ Đồ Quân nói xong, tay đặt lên vỏ kiếm, vận cước bộ, muốn hóa thành lưu ảnh xông vào mê chướng đầu tiên.

Nhưng mà lúc này, Lạc Dao Chân Nhân hung quang lộ rõ, trên miệng quát lớn:

- Từ Đồ Quân, phạm phải ba tội lớn, tự ý xuất trận, trái lời trưởng môn. Ủng hộ tội đồ của môn phái, lại còn nhục mạ bổn đạo, tội đáng phải chết!

Lạc Dao Chân Nhân nói xong, tay trái giơ lên nhấn trưởng môn, tay phải vung vẩy một vòng đem toàn thân vận Thiên Tầm Công bay vào giữa ngọn đạo trường, bàn tay đặt lên một thanh kiếm trông qua đầy tà dị, chính là Trịnh Phù Kiếm.

Một vị đạo sĩ sắc mặt kinh dị thốt lên nói:

- Lạc Dao, ngươi dám tự ý trái lời của trưởng môn đời thứ hai mươi hai, muốn sử dụng Trịnh Phù Kiếm!

Một vị đạo sĩ khác cũng cực kỳ khiếp sợ nói:

- Ngươi rút ra Trịnh Phù Kiếm, chính là chân chính ép phải ta một lần nữa đi vào con đường tà đạo?

Lạc Dao cười lạnh nói:

- Từ Đồ Quân tội đáng muôn chết, nhục mạ trưởng môn, lại còn tự ý làm càn. Ta chấp chương trưởng môn vị, sở hữu nhận trưởng môn, có thể điều động được Trịnh Phù Kiếm trấn áp phản loạn, sao lại có thể coi là có tội cho được, người có tội chính là hắn.

Một đạo sĩ khác nói:

- Lạc Dao, ngươi điên rồi!

Lạc Dao Chân Nhân mặc kệ có bao nhiêu người phải đối, tay trái vẫn vận lấy nội công, đem nhấn trưởng môn áp vào Trịnh Phù Kiếm, từ từ rút Trịnh Phù Kiếm từ dưới lòng đất lên. Nhấn trưởng môn này, chính là như một chiếc chìa khóa, có nhấn trưởng môn, mới có thể điều động được Trịnh Phù Kiếm, hai thứ này căn bản như một, không thể tách rời, vì vậy cho nên chỉ có trưởng môn tại vị mỗi đời mới có thể sử dụng được Trịnh Phù Kiếm, còn đám đệ tử thông thường, cho dù muốn rút Trịnh Phù Kiếm ra khỏi đạo trường, cũng khó.

Lạc cạch!

Trịnh Phù Kiếm từ từ rút lên, vang lên những âm thanh cực kỳ hung bạo, mà con mắt Lạc Dao lại càng ngày càng hưng phấn, trong lòng gã trào lên một cỗ cảm xúc khó tả.

Xung quanh đạo trường phái Trịnh Đồ này cực kỳ u ám, đám đạo sĩ mỗi một người tâm trạng đều trầm xuống. Từ Trịnh Phù Kiếm kia, không ngừng phun ra một cỗ khí tức ê chề khó chịu cực kỳ áp bức, kiếm động tâm phách, uy hồn tang đảm, khí thế vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Trưởng môn nhậm (1)

Mà Tư Đồ Quân kia cũng vừa kịp bay lên không trung, cũng cảm nhận được cổ uy hiếp đến từ phía sau lưng, bắt chợt xoay người quay lại ra chiêu tránh né.

Nhưng mà Tư Đồ Quân còn chưa kịp xoay đến nửa người, đã có một cổ kiếm khí khủng khiếp tràn tới, đem thân người ông ta chém ra làm đôi.

Phịch!

Tư Đồ Quân trợn tròn mắt, trên mặt lộ vẻ kinh hãi không dám tin, thân mình ông ta phân làm hai nửa rơi xuống mặt đất lịch bạch, máu thịt tóe loe, trông qua cực kỳ kinh dị.

Không gian một mảnh im lìm, toàn trường ngây ngốc. Lạc Dao Chân Nhân này chính là muốn trắng trợn lập uy.

Mà Tư Đồ Quân kia cũng quá coi thường Lạc Dao, bởi vì cảnh giới tu vi của hai người này là không hề chênh lệch, cho nên muốn một chiêu giết chết đối phương xem như là chuyện viên vông. Nhưng mà Tư Đồ Quân không ngờ nhất chính là Lạc Dao này lại quyết liệt đến như vậy, hấn dám liều lĩnh bất chấp di huấn của tiền bối hàng trăm năm trước, rút lên Trịnh Phù Kiếm, chém chết chính mình.

Trong đạo trường của phái Trịnh Đồ lúc này có khoảng hơn bốn trăm đệ tử, thời gian này không ngừng có những đệ tử từ các ngọn núi lệ thuộc của đỉnh Phù tiên vào đạo trường.

Không ít đệ tử của phái Trịnh Đồ, ngay cả đệ tử hàng thứ nhất cũng phải một mực khiếp sợ trước hành động lần này của Lạc Dao, hấn thực sự quá điên cuồng. Vừa mới ngồi lên trưởng giáo vị chưa nóng chỗ, đã ra tay sát hại đồng môn, trắng trợn lập uy. Còn nữa, hấn chính là phá bỏ di huấn, trắng trợn rút lên Trịnh Phù Kiếm, nghĩa là cũng tự mình đưa ra quyết định, đem toàn bộ phái Trịnh Đồ từ nay quay về con đường tà đạo.

Các đại môn chính phái trong dãy Hoàng Liên Sơn, cũng là vì trưởng môn đời thứ hai mươi hai của phái Trịnh Đồ phong ấn Trịnh Phù Kiếm này vào giữa ngọn đạo trường, cuối cùng mới dễ dàng chấp thuận cho phái Trịnh Đồ nổi tiếng hung danh quy thuận vào trận tuyến chính phái, yên vị trong trận tuyến này đến hàng trăm năm, không còn bị các môn phái tự xưng là chính phái thi thoảng đem môn đồ đến kẻ tội phạm sát nữa. Mà cũng vì vậy, môn đồ của phái Trịnh Đồ mới tăng lên đáng kể, thuyết võ học của phái Trịnh Đồ vì vậy mà được ca tụng lan truyền rộng rãi trong khắp các ngọn sơn mạch.

Nhưng mà sau một lần này, một khi hung danh Trịnh Phù Kiếm đã được rút lên lan truyền ra ngoài, phái Trịnh Đồ sẽ lại một lần nữa trở thành nguồn tâm điểm công kích của các đại môn chính phái. Hơn nữa mấy môn phái tà đạo lâu nay bị phái Trịnh Đồ đè ép, cũng vì vậy mà nhân cơ hội trời dẫy một lần nữa, đem ngọn Trịnh Đồ Phong một lần vây lấy, đến lúc ấy, không chỉ Trịnh Đồ bị cô lập một chỗ, mà sẽ là bị đến mấy môn phái vây công, hậu quả vô cùng thảm.

Trong đạo trường của phái Trịnh Đồ lúc này, có ba đạo sĩ là đệ tử đời thứ nhất, tu vi ngang bằng với Lạc Dao Nhân Nhân. Con mắt đều khiếp sợ nhìn gã, chính là không dám tin vào mắt mình.

Mà Lạc Dao Chân Nhân, sau khi chém chết Tư Đồ Quân để lập uy, liền chậm rãi thu lại Trịnh Phù Kiếm, nép ở bên hông.

Lạc Dao Chân Nhân khuôn mặt lạnh lùng, bình tĩnh đi về một góc đạo trường, ở đó có một chiếc ghế gỗ chạm hình thù kỳ quái, trông qua hết sức khiêu thế. Lúc trước Lạc Dao cũng là ngồi trên chiếc ghế này chất vấn Tư Đồ Quân.

Lạc Dao Chân Nhân không nhanh không chậm ngồi xuống, đem con mắt không lộ chút cảm xúc nói:

- Còn có ai? Là muốn chỉ viện cho bên ngoài?

Lạc Dao nói đến đây, giống như dội thẳng một gáo nước lạnh vào mặt tất cả đám đạo sĩ, khiến cho tất cả bọn họ đều tỉnh táo trở lại. Đây chính là trưởng môn, lời nói của trưởng môn là uy quyền tuyệt đối, người từ lúc nào lại quên mất điều này, cho dù người có là tu vi cao cường đến như thế nào, phạm đã là trưởng môn đứng đầu một phái, lại không có thủ đoạn trấn áp được người ư, chẳng qua là vì đã rất lâu không có người thể hiện qua uy quyền dạng này, lấy sức mạnh trấn áp quần hùng, cho nên các người đã quên mất rồi.

Từ bên hông người của Lạc Dao, Trịnh Phù Kiếm không ngừng tỏa ra những khí tức mãnh liệt, dạng khí tức này bình thường đều không nhìn thấy, nhưng mà nếu một khi người đến gần nó, thần trí đều mù mịt, trí óc không lưu thông sáng suốt, hơn nữa lại có một loại lực lượng điều khiển tứ chi, đem người hoàn toàn khống chế.

Giống như vừa rồi, Tư Đồ Quân kia, luận về tu vi, so sánh với Lạc Dao Chân Nhân đều không hơn không kém, nhưng mà lại bị một kiếm của Lạc Dao Chân Nhân đơn giản chém chết.

Nói qua thì cổ khí tức của Trịnh Phù Kiếm này cũng chỉ có những tác dụng như vậy, nhưng mà trong giao chiến mà nói, chỉ luận với những loại ưu điểm này, đã đủ khiến cho người hoành hành, chiêu số đánh ra đủ là bất bại, chỉ với một cổ khí tức mờ nhạt, liền đem đối thủ mờ mịt, đơn giản gỡ cái đầu của hấn xuống chơi tạm.

Ba vị đạo sĩ với thân phận đứng đầu, là thuộc hàng đệ tử đời thứ nhất, đôi con người hơi co lại, lúc này trước câu nói mang tính áp bức của Lạc Dao Chân Nhân, không có bất cứ ai dám chống lại, mà chỉ khẽ lùi một bước.

Ba đại cao thủ này vừa lùi một bước, con mắt Lạc Dao đã lập tức sáng lên, nói như vậy, chính là hắn đã chân chính nắm toàn bộ môn phái Trịnh Đồ trong tay, phạm đã là cao thủ, lùi lại một bước, coi như là đã quá nhượng bộ cho người rồi.

Đến lúc này, hắn sẽ dùng thân phận là trưởng môn, loại bỏ một loạt những thế lực đệ tử của Sùng Thiên Vân trước đây, thay vào đó là đệ tử của hắn vào nắm những chức vị quan trọng. Đệ tử hàng thứ ba dưới trưởng Lạc Dao, cũng là không thiếu, không phải chỉ riêng Sùng Thiên Vân mới có. Những trưởng môn các đời của phái Trịnh Đồ đều có một quy tắc, chính là sau khi đứng lên nắm quyền, sẽ lần lượt loại bỏ thế lực của người trước đây. Đây là quy tắc bất thành văn, người nào không làm những điều này, chính là giống như ngồi trên đầu người, nhưng mà vẫn để mặc người tự do tự tại, không có sức khống chế. Giống như là một quân chủ, có ngôi vị, nhưng không hề có quyền lực thực tại, là một vị quân chủ bù nhìn.

Lạc Dao Chân Nhân nghĩ xong, con mắt lại thoáng lạnh lùng, nhìn xuống toàn bộ đoạn trường, đem toàn bộ hơn bốn trăm đạo sĩ của môn phái bao quát vào trong mắt. Cuối cùng con mắt dừng lại trên người một tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ này mặc y phục màu vàng nhạt, y phục đang này chính là biểu tượng tượng trưng nằm trong bốn loại trưởng phái của phái Trịnh Đồ tu võ.

Lạc Dao Chân Nhân trầm giọng nói:

- Người chính là đệ tử của Liễu Các? Trực thuộc sự quản lý của Triệu Lương Dân sư bá?

Tiểu đạo sĩ kia nhanh chóng tiến lên cúi đầu cung kính nói:

- Bẩm trưởng môn, đệ tử là Lạc Bôn, đúng là đệ tử thuộc Liễu Các, là môn đồ dưới hệ của Triệu Lương Dân sư tổ!

Lạc Bôn tiểu đạo sĩ này, luận vào hàng bồi phận, chính là đệ tử đời thứ ba, gọi Lạc Dao là sư thúc, mà gọi Triệu Lương Dân sư thúc của Lạc Dao, cũng chính là sư tổ.

Lạc Dao Chân Nhân nghe đến đây, hai mắt liền híp lại, nhàn nhạt gật đầu nói:

- Người từ trước đến nay, vẫn luôn quản lý sự vụ của Liễu Các đúng không? Vậy từ giờ không cần nữa, đã có người thay thế cho người rồi!

Lạc Bôn con mắt tròn tròn, chính là cực kỳ kinh dị, chỉ qua mấy lời nói vừa rồi của Lạc Dao, đã đơn giản tước đi quyền lực của hắn nằm trong Liễu Các, Lạc Bôn có chút không cam tâm, nhưng mà cũng biết đây là kết cục đã định, cho nên chỉ biết cắn răng nói:

- Vâng!

Lạc Bôn tiểu đạo sĩ sau đó lui xuống dưới, mà Lạc Dao Chân Nhân, lại dùng khuôn mặt không biểu tình, tiếp theo lại đặt con mắt xuống trên người của một tiểu đạo sĩ khác, tiểu đạo sĩ này là đạo đồ của Tư Đồ Quân, trên người toàn mặc y phục màu tím.

Lạc Dao Chân Nhân chỉ nhìn hắn nhàn nhạt nói:

- Người chính là đệ tử của Thương Các, dưới sự quản lý của Khuông Việt Cơ sư bá?

Tiểu đạo sĩ kia đến đây run sợ, cũng biết rằng Lạc Dao Chân Nhân này đã đến lúc thanh lọc toàn bộ bộ máy, mình có phản kháng cũng không thể làm gì. Liền nhanh trí bước lên với giọng nịnh nọt nói:

- Trưởng môn, đệ tử biết rồi, lát nữa đệ tử sẽ đem toàn bộ ấn ký quản sự vị đem đến cho người! Mọi chuyện làm rất nhanh thôi. . .

Lạc Dao Chân Nhân khuôn mặt hơi miễn cưỡng lộ chút thương thức gật đầu nói:

- Tốt, người là người thức thời, sau này rất có tiền đồ, chỉ cần không vi phạm môn quy, bốn trưởng môn sẽ cân nhắc kĩ!

Tiểu đạo sĩ kia mặc dù tiếc nuối chức quản sự của Thương Các, nhưng mà vẫn cắn răng phải trao ra. Nói đến chức vụ quản sự này trong phái Trịnh Đồ, quyền lợi cực nhiều, mỗi năm không chỉ được cấp cho đan dược trị thương nhiều hơn, mà còn được các trưởng bối trọng tâm chú ý, theo thường lệ, sẽ có một đợt gọi riêng người vào để truyền thụ cho người võ công, dẫn đến địa vị sau này so với đám đồng liêu cũng sẽ tăng lên. Nhưng mà bây giờ hết thảy những điều đó đều mất hết cả rồi. Lạc Dao Chân Nhân này một khi lên nắm quyền, mọi lợi tức mang tính chất trực tiếp, đơn giản nếu không phải là người của ông ta, toàn bộ đều đừng mong nhắm nháp được chút gì. Bình thường thì các vị Sư thúc đời thứ nhất sẽ đứng ra để tranh cãi, nhưng mà hôm nay Lạc Dao nắm trong tay Trịnh Phù Kiếm, các vị sư thúc cũng đừng mong hé răng nửa lời.

Mà ba vị đạo sĩ đệ tử đời thứ nhất kia, nhìn thấy Lạc Dao áp bức đệ tử dưới trưởng, chỉ biết cắn răng tro mắt nhìn nhau. Dưới thời đại của Sùng Thiên Vân, ngoài một số vị trí trọng yếu cần thiết là có người của Sùng Thiên Vân, những vị trí như quản sự có lợi tức này, vẫn để cho đệ tử dưới trưởng của bọn họ đảm nhiệm. Nhưng mà đến lúc Lạc Dao này lên nắm quyền, ngay cả một miếng hân cũng không nhà, ăn chính là muốn nuốt hết cả xương.

Ba vị đạo sĩ đệ tử đời thứ nhất, tro tro con mắt nhìn Lạc Dao tước đi quyền lực của đám đệ tử mà không biết làm sao. Chỉ âm thầm nói nhỏ với nhau:

- Lạc Dao này thật quá ngông cuồng, nhân lúc các lão tổ, các vị Cung Phụng không có mặt, liền trắng trợn làm càn.

- Đúng vậy, nếu có các lão tổ, các vị Cung Phụng tại vị, hắn có thể dám làm như thế hay sao?

- Chúng ta ba lão già, tạm thời nhịn đi một chút, chỉ cần một khi các lão tổ quay trở lại, liền cùng đi tìm bọn họ đòi công đạo, hắn dám rút lên Trịnh Phù

Kiểm chính là chán sống rồi!

Ba vị đạo sĩ đệ tử đòi thứ nhất, đều thống nhất ý kiến, chính là tạm thời nín nhịn, chỉ cần một khi các lão tổ của phái Trịnh Đồ trở lại, bọn họ sẽ một mực bảo đảm, đem Lạc Dao điên loạn này hạ xuống đài.

Ba đạo sĩ mỗi người đều thăm rủa trong bụng, lại nhỏ một bãi nước bọt xuống đất: “Mẹ khiếp, cả đời lão phu chưa bao giờ nhục nhã như thế này! Lạc Dao, ngươi cứ chờ đấy mà xem...”

Mà lúc này trong khoảng không mê chướng, Bì Do vận một thân Thiên Tâm Công mạnh bạo chạy trốn, phía sau lưng hắn có hai đại cao thủ của phái Bà La truy đuổi vô cùng gấp rút.

Bì Do tu vi chỉ là Võ sư Sơ giai trung cấp, làm sao có thể chạy nhanh hơn hai đại cao thủ Võ sư Trung giai sơ cấp kia cho được, cho nên, chỉ trong một chốc, trên mặt hắn sự tuyệt vọng đã lộ rõ, mà đúng vào lúc này, trong trận mê chướng có tiếng quát lên nổi trội:

- THU!

Tiếng quát kia như một luồng âm thanh hùng hậu, đem toàn bộ không khí xung quanh như muốn phá tan ra, không chỉ vậy, còn có một cỗ áp lực vô cùng lớn trùng xuống, đem Bì Do đang chạy trốn thần trí dần mờ hồ, chốc lát đã gục xuống ngất lịm.

Mà phía sau hắn, Kỳ Quân, Hoàng Đạo Chung đều xuất hiện tình trạng này, thậm chí ngay cả Quang Đạo Chân Nhân, tu vi cao tuyệt trong ba người, cũng có cảm giác cực kỳ kinh khủng, một cỗ lực lượng lung bùng áp đến, khiến cho Quang Đạo Chân Nhân lập tức hoa mắt ngã khụy xuống mặt đất, lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Còn về trận chiến bên ngoài mê chướng lúc này, đám đạo đồ của phái Trịnh Đồ, lúc đầu có vài trăm người, nhưng chỉ sau một chốc, số nhân mạng thảm thương đã cực lớn, nhìn tương quan toàn bộ dốc núi trên Trịnh Đồ Phong, đã có đến hơn một trăm cái xác chết lẫn lộn, trong đó còn có không ít xác chết đến thân thể còn không nguyên vẹn.

Khi tiếng quát trong mê chướng kia vang ra, cũng là lúc khiến cho tất cả bên ngoài đầu óc đều cảm thấy ong ong một trận. Chỉ có điều người ở bên ngoài mê chướng, ảnh hưởng bị tác dụng vào không nặng bằng người ở bên trong. Bằng không chỉ với tu vi của bọn họ, làm sao có thể khác so với tình trạng của Quang Đạo Chân Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Trưởng môn nhậm (2)

Sau khi tiếng quát vừa dứt, tức thì có mười mấy thân ảnh từ trong mê chướng chạy ra, bộ dạng vội vã hấp tấp, không ít người trong đó, ôm ngực mang thương thế, máu chổng hóa thành lưu ảnh chạy đi. Chỉ thấy sau khi mười lăm người kia chạy đi, đám hắc thủ cũng lập tức tán loạn bỏ trốn, mỗi người hoảng sợ chạy về một hướng.

Đám đạo sĩ của phái Trịnh Đồ không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng mà vừa biết là mình đã thoát khỏi cái chết trong gang tấc, trên miệng không giấu nổi nụ cười, không ít người cuồng tiếu phát điên:

- Lão tử sống rồi, tạ ơn trời đất!

- Bà La Giáo khốn khiếp, cuối cùng toàn bộ chạy trốn rồi!

Mà trong đó cũng có không ít tiếng khóc, một số người ôm một số khối thi thể không ngừng kêu gào:

- Đạo hữu, ngươi chết thảm quá!

- Ngươi còn hứa với ta chúng ta sau này sẽ ngao du bốn biển, ngao thị quần hùng, vậy mà giờ này liền nằm đây!

Đám đạo sĩ bên ngoài không ngừng nhón nhào hỗn loạn, mừng vui có, mà tang thương cũng có, nhưng mà nhìn qua lúc này chỉ thấy một cỗ tiêu điều mà thôi.

Lúc lâu sau, từ trong mê chướng có khoảng ba bốn thân ảnh đi ra, những người này khí tức cực lớn, áp bách xung quanh, đám đệ tử của phái Trịnh Đồ đều không kìm được mà kính sợ cúi đầu xuống cung kính:

- Đệ tử tham kiến các vị lão tổ!

Mấy người kia đứng là lão tổ của phái Trịnh Đồ, liền đồng loạt gật đầu nói một từ nhàn nhạt:

- Ủ!

Rồi sau đó mấy người đều dương cặp mắt hùng hậu nhìn xuống chân núi, cụ thể là nhìn về hướng mười lăm người là Võ sư Thượng thừa!

Sau đó, mấy lão tổ của phái Trịnh Đồ con mắt nhìn nhau nói:

- Thật không ngờ Bà La Giáo này ẩn giấu bí mật quá sâu, có đến tận mười lăm người là Võ sư Thượng thừa!

- Cũng may là bọn chúng chỉ là mới tấn cấp, luận về kinh lịch võ công đều thua kém mười người chúng ta!

- Nhưng mà qua một trận chiến lần này, huynh đệ chúng ta cũng bị trọng thương mất năm sáu người, nếu không phải là nhờ vào hộ trận, trận chiến lần này e rằng bất phân thắng bại!

- Qua một lần này cũng tốt, chúng ta có thể điều tra ra được bí mật lớn như vậy của Bà La Giáo, xem ra nước cờ tiếp theo không làm theo cách của Phan sư huynh thì không được rồi!

- Cách của Phan lão đệ, như vậy thực quá tiêu cực, dấu sao cũng không nên thúc ép hấn quá, như vậy sẽ không tốt!

Mấy vị lão tổ của phái Trịnh Đồ không ngừng bàn tán qua lại, cuối cùng dường như gạt đầu trình trọng thống nhất một ý kiến gì đó, sau đó quay lại nhìn đám đạo đồ phía dưới, giọng nói hùng hậu phát ra:

- Chiến cuộc lần này đã chấm dứt, thu dọn an táng thi thể của đệ tử phái ta, đồng thời trở về đi thôi!

Mấy lão tổ kia nói xong đến đây, liền chấp tay sau lưng, đoạn lại biến mất vào mê chướng, tiến vào đạo trường phái Trịnh Đồ.

Khung cảnh bên ngoài lúc này một mực tiêu điều, đám đệ tử của phái Trịnh Đồ mau chóng thu dọn tàn cục, đau xót an táng đám đồng môn. Sau đó thì bọn họ cũng theo lối cũ trở lại đạo trường môn phái. Qua một lần giao chiến này, phái Trịnh Đồ tổn thất mất hơn hai trăm đạo sĩ, chưa nói về thương thế là vô số, các lão tổ của phái Trịnh Đồ, trực tiếp hạ lệnh cấp cho những người sống sót tru cấp rất nhiều đan dược trị thương, đồng thời lại còn cho bọn họ tự cách học một loại bí kíp tùy ý, sẽ được trưởng bối truyền thụ cho trong vòng ba tháng.

Đám đạo sĩ sau chiến cục đều có một cảm giác bất an, nhưng mà quyền lợi của môn phái ban cho quá lớn, cho nên sau đó bọn họ lại bị một cổ kích thích dụ dỗ, tiếp tục cắm đầu vào tu luyện, quên đi chuyện cũ.

Bịch!

Giữa ngọn đạo trường của phái Trịnh Đồ, có ba thân người bị ném xuống đất như trái dừa rụng. Ba người này vừa rơi xuống, đã làm cho đám đệ tử của phái Trịnh Đồ một phen xôn xao. Ba người này, không ai khác, chính là hai vị Cung Phụng của phái Bà La, và một người chính là trưởng giáo chân nhân của phái Bà La, Quang Đạo Chân Nhân hung danh.

Mấy vị lão tổ, có người bị thương mau chóng ngồi xuống điều tức, có người lại đem toàn bộ đạo trường của đám đệ tử xung quanh bao quát vào trong mắt, khe hờ lạnh. Một vị lão tổ con mắt hơi co lại, nhìn Lạc Dao nheo mắt lại hỏi:

- Người chính là trưởng môn mới, Sùng Thiên Vân ở đâu? Người lại còn to gan đến như vậy, dám rút lên Trịnh Phù Kiếm, không có lệnh của chúng ta, tại sao người lại dám làm như vậy?

Mà Lạc Dao Chân Nhân đến đây chợt một cổ thất thần, trước uy áp của mấy vị lão tổ, không biết nói ra sao, nhưng mà Lạc Dao thoáng nhìn qua đã thấy, các vị lão tổ hình như đối với việc này không quan tâm cho lắm, chỉ cần mình xử lý ổn thỏa một chút, không chừng sẽ dễ dàng thoát khỏi tình cảnh khó khăn này.

Mà khi vị lão tổ kia vừa cất giọng lên hỏi, ba vị đạo sĩ đệ tử đời thứ nhất đã nhanh như chớp bước lên, giọng điệu uất ức nói:

- Lão tổ, tên Lạc Dao này thực là coi thường tính mạng người quá đáng, hấn ra tay sát hại đồng môn, thủ đoạn tà độc, chuyên quyền độc đoán, vừa rồi còn thay toàn bộ các vị trí quan trọng trong môn phái muốn độc chiếm trường môn vị chuyên quyền.

- Vâng! Lão tổ, hấn không những vậy lại còn dám làm trái lời di huấn của trưởng bối, dám rút lên Trịnh Phù Kiếm, ép bức phái ta đi vào con đường tà đạo, còn nhân cơ hội dèm pha, khiến tiền trưởng môn Sùng Thiên Vân bị đẩy là Luyện Đạo Trường một năm, tội ác không thể dung thứ!

- Lão tổ, hấn nhân lúc không có các vị lão tổ ngài ở đây, liền không coi ai ra gì, thậm chí, còn nhục mạ các vị lão tổ ngài!

Vị lão tổ kia nghe đến đây, khuôn mặt chợt có chút hứng thú hỏi:

- Ô! Hấn nhục mạ chúng ta sao? Nhục mạ ra sao...

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Trưởng môn nhậm (3)

Vị đạo sĩ kia bất chợt bị lão tổ kia vô tình hỏi ngược lại, liền cứng họng không biết trả lời ra làm sao, chính là hắn muốn tố cáo Lạc Dao, nhân tiện muốn thêm mắm muối một chút. Nhưng mà không ngờ mắm muối thêm nhiều lại quá mặn, đến chính hắn cũng biết là bây giờ cũng đã quá đà, đến mức tự đập vào chân mình, hồi không kịp. Bây giờ lão tổ kia muốn hỏi hắn, hắn lại không biết trả lời ra làm sao.

Mà Lạc Dao Chân Nhân kia bị ba đạo sĩ đồng thời tố cáo, cũng cực kỳ hoảng hốt. Nhưng mà gã chưa kịp lo lắng lâu thì ba tên ngốc kia đã tự chặt chân mình, chỉ một lời nói vắn vỏi của lão tổ. Cho dù lời nói trước kia của người có là thật, nhưng chỉ cần một lời là hư cấu, nhưng ngôn từ tố cáo trước đó, rất có thể bị xem xét là vu khống.

Lão tổ kia nghe đến đây thấy đạo sĩ không trả lời được, hơi cười lạnh, nhưng mà cũng không bận tâm cho lắm cuối cùng chỉ lạnh lùng gạt tay nói:

- Đủ rồi, chuyện ngày hôm nay đến đây thôi, các người dưới đời chấp chương của ai thì nên một mực tuân theo người đó, chớ làm phản loạn, bằng không căn cơ phái ta gãy rụng, lão phu liền một nhát đánh chết kẻ đó!

Lão tổ nói xong, ngẫm nghĩ lại một chút lại tiếp tục nói:

- Còn về việc tiểu tử người, ta không biết người làm sao lại lên làm trưởng môn, có điều những điều này đám lão hủ chúng ta đều không quan tâm. Chỉ là nếu đã rút lên Trịnh Phù Kiếm, người phải nên nghĩ xem sao xử lý thỏa đáng giải thích với Võ Lâm Minh, bằng không liền đem đầu chặt ra dâng lên trước Ân Quan Điện để mà tạ tội!

Lão tổ kia nói xong, liền theo các lão tổ khác hóa thành tàn ảnh, nhanh chóng cấp một người chạy đi về hướng ân quan điện. Mà nếu có thể đơn giản nhìn kĩ, sẽ thấy người bị các lão tổ cấp đi kia chính là tiểu đạo Bì Do của ngọn Hồng Phong.

Lạc Dao Chân Nhân chấp tay cung kính hướng phía mấy lão tổ kia rồi đi nói:

- Đệ tử biết rõ!

Sau đó, Lạc Dao Chân Nhân bộ dạng khép nép chợt thu lại, khuôn mặt lạnh lùng, đem con mắt đầy sát cơ trằm xuống phía ba người đệ tử đời thứ nhất kia. Ba người kia tâm thần cũng cực kỳ rung động, vừa rồi ba người muốn liên thủ miệng lưỡi ép chết Lạc Dao, nhưng mà không ngờ ép không có chết, lại vô tình để cho hắn quật ngược lại, bây giờ các lão tổ đi rồi, không còn có ai bảo vệ bọn hắn. Lạc Dao Chân Nhân này có Trịnh Phù Kiếm trong tay chính là bất bại, hạ tràng của ba người này đến bây giờ tính đi đã là cực kỳ thảm thương rồi.

Ba vị đạo sĩ lúc này biết mình lâm vào nguy hiểm, mới cẩn thận nói:

- Trưởng môn, vừa rồi là chúng ta không hiểu ý của các vị lão tổ, nên mới vô tình mạo phạm người, mọi chuyện thực ra rất dễ giải thích, là vì chúng ta lo nghĩ cho đại cục môn phái nên mới làm như vậy!

- Đúng vậy, thực ra là vì lo nghĩ thôi, nhưng mà các vị lão tổ cũng nói qua, tránh làm môn phái rối loạn, kì thực ta cũng thấy mình nên kiềm chế, vừa rồi là quá nóng vội, hơn nữa lại lấy mắt chó nhìn người, mong trưởng môn vẫn nên giơ cao đánh khẽ!

- Trưởng môn, vừa rồi chính là ta bị bọn họ xúi giục, ta không hề biết gì về chuyện này...

Lạc Dao Chân Nhân nghe đến đây đã phát ngán, liền quát:

- ĐỦ RỒI!

Lạc Dao Chân Nhân quát xong một câu, liền đem nụ cười chế giễu nhìn bọn hắn, ba người kia phía dưới liền run như cây sậy.

Đến lúc này gã mới có cảm giác hưởng thụ tư vị khi làm một trưởng môn là như thế nào, nắm trong tay Trịnh Phù Kiếm, ngay cả đám đồng liêu thường ngày coi thường mình, bây giờ cũng phải nhìn sắc mặt mình mà nói chuyện, phải khép nép run sợ, gã chính là cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác này.

Lạc Dao Chân Nhân hai hàng mi khép lại nhàn nhạt nói:

- Qua chuyện lần này, các người chắc hẳn cũng không cần phải thống lĩnh đám đệ tử của hai mươi bốn ngọn tiểu sơn nữa, lý do tại sao, ta nghĩ các người chắc hẳn cũng đã biết!

Lạc Dao nhân cơ hội này, liền đơn giản đem quyền của ba người kia tước bỏ, lấy việc công trả tư thù cá nhân.

Mà ba đạo sĩ kia, đương nhiên biết hậu quả của việc mình vừa rồi quá mạnh động, cho nên cũng không dám phản đối, thậm chí còn xem như việc này Lạc Dao xử lý là quá nhẹ, luận vào việc dón hắn vào chỗ chết, với tính khí của Lạc Dao này, lại có Trịnh Phù Kiếm trong tay, thì cho dù lấy mạng ba người cũng là có khả năng rồi. Ba đạo sĩ còn không dám hé răng nửa lời, chỉ vội vã bước lên chấp tay nói:

- Vâng vâng! Lát nữa chúng tôi sẽ cho người giao lại thủ ấn cho trưởng môn, sau này đều do trưởng môn điều động, không dám trái lời!

Lạc Dao hưng phấn gật đầu nói:

- Tốt!

Đối với quyết định vừa rồi của mình, Lạc Dao thực ra cũng đã suy nghĩ rất kỹ. Vừa rồi ba người kia dùng miệng lưỡi muốn dồn gã vào chỗ chết, nghĩ qua gã cũng cảm hận vô cùng, nhưng mà bởi vì sau đó ba người này lại nổi tính tiểu nhân, tham sống sợ chết. Lạc Dao suy cho cùng nghĩ lại, lại thấy ba người này không hề đáng sợ, hơn nữa nếu gã cố chấp giết chết ba người, cũng sẽ để lại tâm lý không tốt trong đám đệ tử, lại coi hắn là bạo môn chủ, thấy người không hợp ý liền giết. Mà giữ lại ba người kia, không chừng sau này vì sợ hãi gã, mà ba người kia lại có chỗ dùng.

Lạc Dao sau khi suy nghĩ xong xuôi, mới quyết định giữ lại cái mạng của ba người này, chỉ đơn giản cướp đi một chút quyền trong tay bọn họ, chỗ quyền này thực ra cũng không mấy quan trọng, bởi vì có là hai mươi bốn ngọn tiểu sơn có khoảng hơn hai trăm đạo sĩ, cũng không mấy trọng lượng, quan trọng là ở chỗ có thể diệt bớt vây cánh của ba người này, làm cho bọn họ phải chết tâm, như vậy sau này sai bảo sẽ có chỗ dễ dàng hơn.

Cuối cùng sau một đợt trấn áp môn đồ, mà trận chiến ngoài kia cũng đã chấm dứt, phái Bà La thua chạy tán loạn, còn mất đến ba người bị bắt làm tù binh. Lạc Dao lệnh cho đám đệ tử thường trực ở lại đạo trường khoảng hơn một trăm người, dưới thời của Sùng Thiên Vân, đạo trường của phái Trịnh Đồ cũng chỉ có mười mấy tiểu đạo sĩ là nhiều thôi, mà Lạc Dao này, vì muốn tận dụng tư vị của trưởng môn, cho nên dùng rất nhiều người, mà đi đâu cũng có một đám người theo sau, giống như vua chúa ngày xưa, tỏ ra cực kỳ oai phong.

Lạc Dao sau khi chiếm được trưởng môn vị, lại xử lý sự vụ trong phái xong xuôi, cuối cùng mới vô tình để ý đến ở một khu am tự sau đạo trường của phái Trịnh Đồ, có đoàn người lạ lùng. Liền đem giọng trầm trầm hỏi đám đệ tử:

- Kia là những người nào? Tại sao lại ăn mặc kì lạ như vậy, cách nói chuyện cũng thật kém hoa mỹ, thật không có lễ giáo chút nào!

Một tiểu đạo sĩ bước lên nói:

- Bẩm trưởng môn, họ là những người từ thế giới bên ngoài vào đây. Là do tiền trưởng giáo Sùng Thiên Vân cửu mạng, những người này cũng là vì giết nhầm tiền trưởng giáo của phái Bà La là Hà Quang, mới dẫn đến sự kiện phái Bà La đem người lên hỏi tội phái Trịnh Đồ của chúng ta!

Lạc Dao liền nhỏ một bãi nước bọt xuống đất rửa:

- Phi! Tên Sùng Thiên Vân chó lợn không bằng, vì một đám người ngoài mà khiến cho nhiều đệ tử của phái ta chết thảm, còn nặt mũi làm trưởng giáo!

Đệ tử là tiểu đạo sĩ kia thấy Lạc Dao nói có phần không đúng liền nói:

- Không phải! Tiền trưởng giáo là vì đạo nghĩa của chính phái chúng ta, chính là tha chết cứu người, chứ không bao giờ thấy người chết mà không cứu! Chúng đệ tử đều rất hâm mộ con người ngài ấy...

Lạc Dao chợt trợn mắt quát:

- Câm mồm, từ nay không được nhắc đến cái tên Sùng Thiên Vân ấy nữa! Nếu ai còn tái phạm, lập tức xử theo môn quy!

Lạc Dao dừng lại một chút, miệng lại hơi cong lên vẻ bất mãn nói:

- Cái gì mà chính phái phải cứu người! Ta nhỏ vào, chính vì cái đạo nghĩa của hắn mà bao nhiêu người phải chết, cứu một đám có mấy chục mạng mà chết đến hơn hai trăm đệ tử của phái ta! Người nói xem, đây là cái đạo nghĩa chó lợn gì?

Đệ tử kia đến đây không biết nói gì, chỉ ấp úng liên tục:

- Vâng... vâng!

Mà đám tiểu đạo sĩ kia từ ngày đi theo Lạc Dao hầu hạ, liên tục có cảm giác bất an, ăn không ngon, ngủ không yên, lúc nào cũng có cảm giác cái đầu sắp rơi xuống cổ, khổ không kêu được. Mà cảm thấy con người Lạc Dao này thực sự là vô cùng đáng ghét, không những vậy còn luôn đeo Trịnh Phù Kiếm ở trên lưng, tính cách của gã ngày càng biến đổi một cách phức tạp. Liệu có phải thật như trong truyền thuyết nói, cái Trịnh Phù Kiếm này một khi sử dụng là không dừng lại được, hơn nữa lại có tâm tình cực kỳ ác độc, mạng đầu óc của một ác ma, càng ngày càng thoái hóa nhân cách.

Lạc Dao này nghe nói khi chưa làm trưởng môn, tính cách cũng không xấu xa như bây giờ, bằng không với tính cách bậc này, sớm đã loan truyền khắp các ngọn tiểu sơn rồi, chứ không phải là bây giờ mới lộ ra.

Tính cách của một con người, giống như một hòn than nóng đỏ vậy, cho dù người có bọc nó kĩ càng thế nào trong giấy để che giấu, cuối cùng một ngày giấy cũng bị cháy ra, lộ ra bên trong đích thực là hòn than. Lạc Dao này, thực sự rất có thể chính là bị Trịnh Phù Kiếm mê hoặc, ảnh hưởng đến tính cách nặng nề.

Lạc Dao chửi xong đám đệ tử một trận, lại hất cằm về chỗ những ngọn am nghỉ ngơi nói:

- Đi, mau dẫn ta qua đó, ta phải xem xem người ở thế giới bên ngoài như thế nào!

Đám đệ tử không dám trái lời Lạc Dao, tiếp tục vâng vâng rồi rít, rồi mở đường cho hắn đi trước. Lạc Dao đứng đầu đám đệ tử, nhìn qua giống như một đại ca giang hồ với lũ đàn em, khuôn mặt trông cực kỳ đáng ghét, tay đặt lên vỏ kiếm, bộ dáng trông rất huênh hoang bước đi, như sợ là không làm vậy sẽ không ai chú ý đến mình.

Bước đến gần những tòa am nghỉ độ mây chực mét, Lạc Dao con mắt chớp chớp, bàn tay chọt chỉ về phía trước reo lên đầy phấn khích:

- Mỹ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Trưởng môn nhậm (4)

Lạc Dao hai mắt sáng lên, phấn khích thềm thường, cả đời gã chính là chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào xinh đẹp đến như vậy. Phần lớn những nữ nhân ở sơn thôn xung quanh, ăn mặc cực kỳ lộm thuộm, mà làn da cũng không có được mịn mà như mỹ nữ gã nhìn thấy trước mặt này.

Mà mỹ nữ mà gã nhìn thấy trước mặt, không ai khác lại chính là Liễu Bảo Trang, nàng đang ngồi vãn vợ một chỗ, con mắt buồn rười rượi. Hai hôm nay chính là không thấy bóng dáng Vũ Minh, nàng cảm thấy cực kỳ lo lắng, nàng đem lọn tóc xoắn đi xoắn lại nghịch ngợm mà vẫn không hết buồn chán. Trong đầu liên tục vang lên những âm thanh: “Vũ Minh, à anh ăn cơm chưa? Không có anh ở đây, tôi liền tìm ai mà gây sự nhỉ!” Liễu Bảo Trang, chính là đang rất nhớ Vũ Minh, bởi vì khi ở bên hắn, cô luôn có một loại cảm giác như được bao bọc, chở che, hết sức an toàn và thoải mái. Mỗi khi cô tỏ ra đáng ghét làm phiền hắn, thực ra không phải là do tính cách của cô như vậy đâu, mà là vì khi nhìn thấy Vũ Minh hắn tức giận, cô cảm thấy khuôn mặt soái ca của hắn rất đáng yêu.

Liễu Bảo Trang ngồi vãn vợ ngồi một mình, cô lại không ngờ được rằng lúc này đang có một cặp mắt lang sói nhìn cô hau háu, hận không thể ăn tươi nuốt sống mình.

Liễu Bảo Trang ngồi một mình, thi thoảng mặt buồn, thi thoảng lại cười lên khúc khích, nghĩ lại những chuyện cũ, chính ra cũng có rất nhiều cái thú vị.

Mà khi Liễu Bảo Trang cười, khuôn mặt lại càng xinh đẹp, làn da trắng bóc, hàm răng lấp mờ sau môi đỏ đều tằm tấp, nụ cười xao động lòng người.

Lạc Dao đầu choáng mắt hoa, liên tục lắc lắc đầu, miệng thì thảo:

- Xong! Cả một đời anh kiệt của Lạc Dao ta, cuối cùng bị trúng độc tình rồi!

Lạc Dao nuốt nước bọt xuống cổ họng, sau đó hấp tấp kéo một tên đệ tử bên ngoài gần nhất hỏi dồn:

- Nói! Diện mạo ta lúc này trông như thế nào?

Đệ tử kia sợ sệt nói:

- Dạ thưa Trưởng môn nhân, trông ngài rất ổn!

Lạc Dao gật lên:

- Ổn là như thế nào?

Lạc Dao lại hất cằm:

- Trông ta có tuấn tú, có lịch lãm hay không?

Lạc Dao vừa nói vừa hất hất tóc, đem khuôn mặt đen sì tự tin cười, đám đệ tử không ai bảo ai đều muốn nôn mửa một trận. Lạc Dao này tên rất đẹp, nhưng mà khuôn mặt gã lại chẳng hề tương xứng với cái tên gì cả. Đám đệ tử chẳng qua vì sợ uy thế của hắn, cho nên vẫn nuốt nước bọt gượng nói:

- Dạ! Trưởng môn nhân ngài trông rất uy phong, nhất định sẽ làm mỹ nữ động lòng!

Lạc Dao hưng phấn cười gật đầu nói:

- Tốt!

Lạc Dao chỉnh đốn lại trang phục một hồi, cuối cùng đứng thẳng lưng cất giọng hối thúc:

- Đi!

Sau đó dẫn đầu đám đệ tử chậm chậm đi tới trước mặt Liễu Bảo Trang với vẻ tuấn dật.

Liễu Bảo Trang ngậy ngốc một mình, tự nhiên lại thấy có đám đạo sĩ đi tới, khuôn mặt liền tươi lên hưng phấn, đã hai ngày trôi qua rồi, không thấy có tiểu đạo sĩ qua lại chỗ này, mà đạo sĩ Sùng Thiên Vân cũng không cho người đến báo tin, đoàn người khảo cổ ở chỗ này, không biết một chút tin tức gì hết, mà cũng không biết tình hình ngoài kia ra sao, chỉ biết ngồi yên một chỗ chờ đợi, mà hôm nay đột nhiên lại có đạo sĩ đi đến, hẳn là đã có tin tức rồi, cho nên Liễu Bảo Trang cực kỳ vui mừng.

Nàng nhìn thấy một đạo sĩ đi đầu, có vẻ như là người đứng đầu trong đám đạo sĩ này, liền tươi cười gọi hắn:

- Đạo trưởng!

Mà Lạc Dao kia thấy nàng vẫy tay tươi cười với mình, tâm trạng càng nâng cao đến tột đỉnh, gương mặt tươi rói đầy phấn khích, trong đầu thầm nghĩ: “Mỹ nữ vừa nhìn đã cảm thấy say nắng sắc đẹp anh tuấn của bọn đạo, tốt!”

Lạc Dao chậm chậm bước khoan thai đi tới, khuôn mặt còn luôn làm vẻ tuấn dật bất phàm. Mà trong đám đệ tử, có người không chịu nổi, nhìn thấy cảnh này không nhịn được phải che mắt đi, nếu không mà nôn ra đây hậu quả cực thảm.

Lạc Dao cực kỳ ung dung, cuối cùng mặt đối mặt với Liễu Bảo Trang, mới từ tốn nói:

- Cô nương là người từ thế giới bên ngoài vào đây ư? Thật xinh đẹp!

Lạc Dao nói xong lại hất tóc, liền coi như bộ mặt mình cực kỳ cuốn hút. Mà Liễu Bảo Trang ở bên ngoài đã từng nhìn thấy người có nhan sắc xấu xí rồi, nên không hề có cảm giác gì với Lạc Dao, cực kỳ bình ổn, thấy khuôn mặt Lạc Dao biểu cảm như vậy, nàng chỉ nghĩ chắc đây là cách giao tiếp của những người trong thế giới này.

Nàng liên tục chớp chớp mắt, khuôn mặt xinh đẹp chợt cất giọng hỏi:

- Đạo trưởng, tình hình ra sao rồi? Bà La giáo có làm khó các người hay không?

Lạc Dao nghe đến đây, tưởng mỹ nữ hỏi mình về chiến tích, gã liền chớp lấy thời cơ muốn về ra công trạng của mình để khiến mỹ nữ phải sùng bái. Lạc Dao nói:

- Bà La giáo ư, bọn cướp xấu xí ấy làm sao làm khó được phái ta, đều bị chúng ta đánh cho chạy tán loạn hết cả rồi!

Lạc Dao nói xong lại hất hất tóc, nhìn qua cực kỳ biến thái. Mà vừa rồi gã khoe ra công trạng, chỉ nói ngắn gọn là Bà La giáo thua trận mà thôi, nếu còn nói là cả phe mình cũng chết hơn hai trăm người, thì thực quá mất mặt với mỹ nữ.

Mà Liễu Bảo Trang nghe đến đây khuôn mặt lại cực kỳ hưng phấn, tiếp tục nói:

- Thắng rồi ư? Tốt quá! Vậy đạo trưởng, ngài có thể cho ta biết bao giờ thì Vũ Minh quay về hay không?

Liễu Bảo Trang reo lên như vậy, hai bàn tay nắm chặt kích động, chuyện mà nàng vốn lo lắng nhất, cuối cùng đã được giải quyết rồi.

Lạc Dao nghe đến đây liền ngẩn người, vội vẫy một tên đệ tử lại gắng hỏi:

- Vũ Minh mà nàng ta nói, là kẻ nào?

Đệ tử kia liền đáp:

- Thừa trưởng môn, người đó cũng là từ thế giới bên ngoài tiến vào, mà chính hắn là người đã hạ sát thủ với Hà Quang!

Đám người của phái Trịnh Đô, không biết nhiều về sự việc ở miếu Thần Bà, cho nên chỉ có thể biết nông na về việc người hạ sát thủ Hà Quang là Vũ Minh, mà lại không hề biết hung thủ thực sự chính là mỹ nữ trước mặt này.

Lạc Dao gật gật đầu, lại hỏi tiếp:

- Vậy hắn ta đâu?

Đệ tử kia nói:

- Bẩm trưởng môn, hắn đã bị các vị Cung Phụng ép vào trong Ân Quan Điện rồi, cũng vì chuyện này mà tiền trưởng...

Đệ tử kia nói đến đây liền áp ứng, nói đến ba chữ Sùng Thiên Vân kia, lại sợ chọc vào tên trưởng môn Lạc Dao phát đồ phát đại này.

Lạc Dao khuôn mặt lạnh lùng, gật gật đầu nói:

- Ta biết rồi!

Sau đó lại quay sang nhìn Liễu Bảo Trang, về mặt hồng hào nói:

- Mỹ nữ, à không cô nương, Vũ Minh của cô nương đã được các vị trưởng bối trong phái ta chiếu cố rồi, ta e rằng hần còn lâu mới có thể ra ngoài, nhân tiện đây cô nương có thể cho bọn đạo hoi thăm danh tính...

Lạc Dao chân chân, từ ngày gặp Liễu Bảo Trang cực kỳ mê mẩn, chiều chiều lại đến trước am nghỉ của đoàn người khảo cổ diều võ dương oai một vòng rồi mới trở về xử lý sự vụ trong môn phái, Lạc Dao bởi vì trước giờ chưa từng nhìn trong gương khuôn mặt mình như thế nào, nhưng mà lại cực kỳ ảo tưởng. Mà Liễu Bảo Trang liên tục bị gã làm phiền, cũng phát hiện ra âm mưu của gã, khiến cô cực kỳ tởm lợm hành động này, nhưng mà cả đoàn khảo cổ đang nương nhờ người ta, nên cô cũng đành phải cắn răng mà tiếp chuyện tên điên này mỗi ngày.

Mà Lạc Dao từ lúc nắm trong tay Trịnh Phù Kiếm, tính cách càng biến đổi từ trầm ổn sang điên loạn, thậm chí đôi lúc thần trí còn có vấn đề, mỗi chiều hần lại đem một đám đệ tử diều võ dương oai, hôm sau đông hơn hôm trước, giống như là duyệt binh vậy. Một lần gã vô tình nhìn thấy Lương Hồng Ngọc, cũng bị vị mỹ nữ hơi lớn tuổi này hấp dẫn, hần liền đặt mục tiêu chính là chinh phục được cả hai nàng.

Bỏ qua chuyện của tên Lạc Dao Chân Nhân.

Quay lại chuyện của Trần Vũ Minh.

Trần Vũ Minh từ lúc bị Đoạn Bá Hùng ép tiến vào trong Ân Quan Điện, từ ngày hôm đó đến nay vẫn bị bốn vị Cung Phụng vây lấy, ép hần tu luyện một loại võ công mà bọn họ đưa cho. Bốn Cung Phụng này tu vi cao cường, cấp bậc tu vi có thể so sánh với một chuẩn Trung Cấp Đạo Sư, mà Vũ Minh chỉ có tu vi là Trung Đạo Học, tuy có thể phát huy thực lực lên đến Thượng Đạo Học, nhưng mà cấp bậc chênh lệch là quá lớn, chỉ cần một chiêu võ công của Đoạn Bá Hùng này, cũng đủ làm cho hần xương cốt toái nhừ, căn bản là lực lượng quá mức chênh lệch.

Đoạn Bá Hùng cùng ba người con lại, trong từ lúc ném cho hần công pháp tu luyện loại võ công gì đó, liền biến mất không thấy tăm tích, chỉ có mỗi ngày đều ra kiểm tra tiến độ luyện công của hần một lần, sau đó lại biến mất.

Về Ân Quan Điện, nhìn từ bên ngoài vào rất nhỏ hẹp, nhưng từ khi hần tiến vào đây rồi mới biết trong này là một không gian rộng lớn. Với một lối cửa chính kéo vào, ở đây có đến năm sáu cái ngã rẽ đâm vào trong lòng núi. Mà Vũ Minh chính là bị Đoạn Bá Hùng ném vào trong một cái ngã rẽ, dẫn đến một căn phòng như bây giờ. Vũ Minh đã nhiều lần tìm cách thoát khỏi, thậm chí nhờ con Dơi Quỷ trợ giúp, nhưng mà cũng đành lực bất tòng tâm, bởi vì cánh cửa Ân Quan Điện quá dày, lại không biết làm từ loại vật liệu gì mà cực kỳ cứng rắn, Vũ Minh nhiều lần đánh ra mấy quyền, nhưng mà chỉ thấy đau tay, không hề có chút tác dụng nào hết.

Hần bị Đoạn Bá Hùng ép buộc, cuối cùng vẫn phải cắn răng tu luyện môn công pháp kia. Mỗi một buổi chiều Đoạn Bá Hùng đến kiểm tra, đem đại mạch hần bắt lấy, phát hiện hần không có dối trá, trề nài việc luyện công rồi mới rời đi. Tính từ ngày hần vào đây, đến hôm nay đã là ngày thứ sáu, hần cực kỳ lo lắng, không biết bên ngoài tình trạng như thế nào rồi, vốn hần chỉ muốn một lần giúp đỡ, nhưng lại lâm vào tình cảnh éo le này. Lại còn Liễu Bảo Trang ngốc nghếch, không biết giờ này như thế nào. Nếu để cho hần biết giờ này Liễu Bảo Trang đang phải chịu khổ bởi tên Lạc Dao, hần là hần sẽ đập cho Lạc Dao kia một nhát vào mông, can tội dám trêu ghẹo gái nhà lành.

Mà trong khoảng thời gian này, khi hần bị Đoạn Bá Hùng thúc ép luyện lấy môn công pháp kì dị kia, cũng đem Vạn Niên Bí Tích của Cường Hùng Chân Nhân ra nghiên cứu một phen.

Trong Bí Tích của Cường Hùng Chân Nhân có nhắc tới chín loại võ công mà ông ta dành tâm huyết cả đời để nghiên cứu, cuối cùng chết đi để lại. Chín loại võ công này, ông ta tự nói rằng có thể khiến người ta sau khi tu luyện, chân chính tìm ra con đường tiến vào Tiên đạo, đối với chuyện này khiến Vũ Minh cực kỳ hứng thú, mặc dù chuyện có thể đánh vào cảnh giới của Tiên hay không, hần không mấy tin tưởng lắm, nhưng mà vẫn muốn thử một phen xem sao.

Chín loại võ công mà Vạn Niên Bí Tích nhắc đến, trong đó có ba loại mà hần quan tâm nên đã luyện trước. Một là Liệt Hoàng Hồn Âm Tích, hai là Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, ba là Hải Hà Bất Hư Thân. Ba loại võ công này, một loại dùng để rèn luyện linh hồn, một loại lại là rèn luyện công kích hung bạo, uy lực tuyệt đối vô song. Loại còn lại, chính là dùng để tối luyện thể chất, không ngừng biến thể trở nên cường đại, dẫn đến tu vi thừa thụ cao hơn mức bình thường. Những loại võ công này chưa từng lưu truyền trong dân gian, mà ở Đông Á Đại Lục cũng chưa hề có, chỉ là từ một vị tiên bối cao nhân đã mất mà thôi. Vũ Minh nghĩ lại một chút, có thấy rằng Cường Hùng Chân Nhân này, chỉ vì một con Đoạn Hồn Thú mà phải chết, thực quá đáng tiếc.

Trong ba môn võ công của Cường Hùng Chân Nhân hần tu luyện, thì ngoài Liệt Hoàng Hồn Âm Tích đã luyện đến thức thứ hai là phệ hồn, còn hai loại là Cực Địa Kiếm Vũ Quyết cùng với Hải Hà Bất Hư Thân, mới chỉ luyện đến thức thứ nhất mà thôi. Sở dĩ chiêu Liệt Hoàng Hồn Âm Tích, hần có thể luyện đến thức thứ hai thành công, là vì trước đó ở hang động trong vách núi, gặp phải ngọn tháp với đám linh hồn kia, vô tình biến hung hiểm thành cơ may, đưa hần đương nhiên luyện thành Liệt Hoàng Hồn Âm Tích, loại chuyện này xem như là may mắn, cho dù bây giờ nghĩ lại, Vũ Minh vẫn cảm thấy cực kỳ run sợ. Mà hai chiêu võ còn lại kia, hần không gặp được cơ may như trước, tự nhiên là luyện thành sẽ cực kỳ khó khăn.

Vũ Minh nhắm mắt vận chu thiên một vòng, kể từ lúc bị Đoạn Bá Hùng thúc ép luyện môn công pháp kỳ dị kia, Vũ Minh đã có lần thứ không luyện, nhưng mà lại bị Đoạn Bá Hùng phát hiện. Mà hần theo dõi tình trạng thân thể của mình đều không có gì bất thường, chắc chắn là Đoạn Bá Hùng này phải dùng thủ đoạn gì đó, mới có thể nhận ra rằng hần có tu luyện hay không. Cho nên mấy ngày nay, ngoài việc luyện công thêm Vạn Niên Bí Tích, Vũ Minh còn dành riêng một khoảng thời gian để nghiên cứu thân thể mình, để xem rốt cuộc là có chỗ nào khác biệt lại có thể khiến Đoạn Bá Hùng nhận biết được. Nhưng mà đã qua mấy hôm, hần điều tra đều không thu được gì, thân thể hần do hần quản, mà lại không hề phát hiện ra chút dị thường nào. Mà Đoạn Bá Hùng kia không phải là hần, không biết đã dùng thủ pháp gì, chỉ mới nhìn qua là đã biết hần có luyện công hay không.

Thủ pháp luyện công của Đoạn Bá Hùng ép hần luyện, nói qua cũng thực quá mức tà dị, mỗi lần hần luyện công, đều phải ăn những chất kịch độc do bốn Cung Phụng kia luyện chế, mới đầu thì hần cảm thấy cực kỳ đau đớn, nhưng mà sau khi luyện công theo thủ pháp của Đoạn Bá Hùng, chất kịch độc

lại bị áp chế, vô hình từ lúc nào liền biến mất không rõ. Mà một khi hấn dừng lại luyện công, kịch độc lại tiếp tục phát tác, quả là một môn võ công ép người luyện thành rất tàn độc. Điều khiến Vũ Minh luôn nghi vấn, chính là tại sao đám người Đoạn Bá Hùng lại có thể nhìn ra thứ gì trên người hấn, cuối cùng lại thúc ép hấn tu luyện cái môn công pháp tà dị kia làm gì không biết.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Bí mật thượng thừa

Vũ Minh cắn răng nhắm chặt mắt, từ một vòng chu thiên, hấn lại một lần nữa tỉ mỉ dò xét các thớ kinh mạch. Nhiều ngày hôm nay hấn dùng thời gian vào việc này, tuy nhiên không mấy hiệu quả. Có điều Vũ Minh tin chắc rằng, cái kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra, môn công pháp tà dị của đám người Đoạn Bá Hùng nhất định có điểm mâu chốt cần phải nắm rõ.

Mà Vũ Minh vừa đem Chân nguyên chạy qua một đoạn kinh mạch, bất chợt lại cảm thấy tắc nghẽn, lập tức hai mắt hấn sáng lên đầy kích động.

Vũ Minh không vội, nếu như đã tìm ra trong cơ thể mình có vấn đề, thì sau này sẽ tìm cách giải quyết. Cái quan trọng là bây giờ lại sắp đến thời điểm Đoạn Bá Hùng tới đây kiểm tra, Vũ Minh phải nhanh chóng chỉnh trang, đồng thời giấu nhem Vạn Niên Bí Tích.

Cũng may là Đoạn Bá Hùng này sơ xuất, bề ngoài có vẻ là thúc ép hấn, mà bên trong lại không phải như vậy. Giống như quản chế hấn như con nỏ, nhốt hấn trong mật thất này, nhưng lại không coi hấn là tù nhân, những điều kiện tối cơ bản về bí mật bản thân, ông ta cũng chưa từng xét đến.

Vũ Minh vừa ngừng lại vòng chu thiên, sau đó từ tốn đứng dậy, thì quả nhiên lúc này có tiếng động lan tới từ phía hang động. Vũ Minh hai tay chấp ra đằng sau, bình tĩnh đứng yên một chỗ chờ đợi.

Khoảng độ mười giây sau, có tiếng bước chân dồn dập vang tới, lần này hấn là không chỉ có một mình Đoạn Bá Hùng, mà phải có đến tận mấy người đi.

Vũ Minh con mắt dán chặt vào hang động, theo dõi kỹ càng mọi động tĩnh mà hấn nhìn thấy.

Từ hang động, có những thân người dần hiện ra, từ sau lớp đèn cây lơ mờ trong mật thất này, Vũ Minh cũng có thể nhìn rõ đó là những người nào.

Người tới, dĩ nhiên đi đầu chính là Đoạn Bá Hùng, mà những người đi sau ông ta, nhìn qua khí thế cực kỳ kinh người, những người này Vũ Minh chưa gặp qua bao giờ, nhưng mà dựa vào cổ khí tức của bọn họ, hấn cũng có thể đơn giản đoán được, những người này nhất định là các lão tổ của phái Trịnh Đồ, lần trước mấy người này xuất hiện, cũng cùng chung một cổ khí tức như vậy.

Theo sau đám người Đoạn Bá Hùng, còn có một người khuôn mặt già nua, khí độ khác thường, mà Vũ Minh nhìn thấy, còn đoán rằng người này có tu vi không chừng còn thấp hơn mình. Chẳng lẽ là phái Trịnh Đồ này muốn phái một tên đệ tử đến để chuyên tâm canh gác mình, như vậy thì sau này khó sống rồi.

Nếu như phái Trịnh Đồ thật sự phái một tên đệ tử đến để trông coi hấn, thì việc hấn luyện các môn võ trong Vạn Niên Bí Tích, sớm ngày cũng sẽ bị bại lộ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vũ Minh hai bàn tay nắm chặt, đem con mắt căng thẳng buông xuống. Mà đám người Đoạn Bá Hùng bình tĩnh thông dong, lúc này đã đi đến giữa căn mật thất. Đoạn Bá Hùng, cũng là đang đứng trước mặt hấn.

Theo thói quen như thường lệ, không cần Đoạn Bá Hùng phải nói, Vũ Minh trực tiếp đưa tay ra trước mặt Đoạn Bá Hùng, đem mạch tượng phôi bày cho ông ta kiểm tra.

Nhưng mà hôm nay Đoạn Bá Hùng rất khác thường, ông ta chỉ nhú nhú mày trong chốc lát, rồi chợt nói:

- Hôm nay bản đạo không phải đến đây để kiểm tra, ngươi đã luyện đến tầng thứ ba của bí pháp rồi, bây giờ có muốn vấn hồi cũng không được. Ngươi bây giờ cho dù không muốn tu luyện, trốn tránh tu luyện, mỗi ngày cũng đều phải bắt buộc đi tu luyện mà thôi.

Đoạn Bá Hùng nói đến đây liền dừng lại một chút, sau đó quay lưng lại nhìn mấy lão tổ phía sau, chợt cúi đầu cung kính nói:

- Bẩm các vị lão tổ, đệ tử theo phân phó của các ngài, đã cho tiểu tử này luyện xong Chung Âm Tích!

Mấy lão tổ kia con mắt hùng hậu buông xuống, liền nhìn chăm chăm vào Vũ Minh không rời. Vũ Minh bị mấy lão tổ kia nhìn vào, liền cảm thấy có một cỗ áp bức vô cùng khó chịu, cảnh giới cao tuyệt của các vị cao thủ, bình thường, đều sinh ra những loại khí tức đáng sợ như thế này.

Mấy vị lão tổ kia sau khi nhìn qua nhìn lại một hồi, cuối cùng gật gật đầu nói với Đoạn Bá Hùng:

- Hùng nhi! Ngươi làm rất tốt, còn về cảnh giới của ngươi như thế nào rồi?

Đoạn Bá Hùng được các lão tổ kia hỏi qua chiếu cố, liền mừng rỡ kích động, cúi đầu nói:

- Bẩm ba vị lão tổ, đệ tử được trọng điểm đan được, lại được các ngài chỉ điểm, tự nhiên rằng trong mấy ngày này ngộ ra rất nhiều điều, vách ngăn vô cùng lớn kia, liền bị ta phá bỏ dễ dàng. Cuối cùng sau bao nhiêu năm, đệ tử cũng thoát được bình cảnh tiến vào Võ sư thượng thừa đỉnh phong!

Đoạn Bá Hùng vừa nói vừa không giấu nổi mừng rỡ, mà mấy vị lão tổ kia cũng gật đầu khích lệ ông ta:

- Hùng nhi! Người bao nhiêu năm qua cống hiến cho môn phái, phần thưởng này là đương nhiên. Có điều tu vi của người đã tăng lên, nhưng mà về chiều thức tuyệt kỹ cho phù hợp với võ công thì vẫn còn phải thao luyện nhiều lắm! Đến bây giờ khi người đã có được tu vi như chúng ta, chúng ta mới có thể nói cho người biết một bí mật!

Đoạn Bá Hùng nghe đến đây, liền dương đôi mắt tròn nói:

- Bí mật ư? Xin các vị lão tổ chỉ điểm!

Ba lão tổ kia nhìn nhau rồi đồng thời gật đầu, một người đại diện ba người nói:

- Võ sư thượng thừa đỉnh phong, kì thực, lại chỉ giống như là nền móng mà thôi. Giống như người chỉ vừa mới học được những cái căn bản nhất, những cái tiền đề nhất để làm giàu mớ mà phát triển thôi, còn cái quan trọng, chính là từ bây giờ mới có thể bắt đầu phấn đấu, Võ sư thượng thừa đỉnh phong, chỉ như một điều kiện cần thiết!

Một vị lão tổ khác cũng gật đầu tiếp lời nói:

- Đúng vậy, tính là Võ sư thượng thừa đỉnh phong, nhưng mà trong đó lại có phạm vi uy lực không rõ ràng, giống như người, nhìn qua là một Võ sư thượng thừa đỉnh phong, nhưng nếu gặp phải một người là Võ sư thượng thừa bình thường, lại tu luyện bí kỹ đến mức tuyệt luân, vẫn có thể đánh chết người. Mà người là Võ sư thượng thừa đỉnh phong, cũng không nên quá câu nệ vào tu vi, mà cái quan trọng nhất từ tu vi này trở đi, người phải tập trung vào rèn luyện bí kỹ đến cực xuất thần, một khi người đã luyện được bí kỹ, cho dù người không thể tăng lên tu vi, nhưng mà một Võ Đạo Tôn Sư gặp người, hẳn cũng có khả năng bị người đánh chết!

Đoạn Bá Hùng nghe đến đây liền kêu lên:

- Cái gì? Lão tổ, đệ tử thực sự vừa rồi không nghe nhầm chứ, có thể đánh chết cả Võ Đạo Tôn Sư chỉ với tu vi là Võ Sư Thượng Thừa hay sao?

Đoạn Bá Hùng chính là vừa rồi không tin vào lỗ tai mình, đánh chết cả Võ Đạo Tôn Sư, chuyện này quá mức khoa trương rồi. Võ Đạo Tôn Sư chính là cảnh giới truyền thuyết, xưa nay trong giới Võ Lâm Minh, chính là cực kỳ hiếm hoi, mà Võ sư thượng thừa đỉnh phong, đứng trước Võ Đạo Tôn Sư lại như một con kiến nhỏ bé, vậy mà qua lời nói của lão tổ, lại thật sự tồn tại khả năng có thể đánh nhau được với Võ Đạo Tôn Sư trong truyền thuyết ư, chuyện này Đoạn Bá Hùng nghĩ qua lại thấy có chút hoang đường, nhưng mà lời các vị lão tổ nói, ông ta nào dám không tin.

Các vị lão tổ nói xong những điều vừa rồi, cuối cùng lại nhìn Đoạn Bá Hùng gật đầu nói:

- Chúng ta chỉ nói đến đây thôi, Hùng nhi, người tốt nhất là vẫn nên luyện kỹ Thiên Tầm Công tầng thứ mười hai, lại còn Diệp La Xuyên Sơn Quyền, thức thứ mười một là Bạo Thi Hùng Hồn Quyết, cũng phải nắm cho chắc chắn. Sở dĩ bao nhiêu năm nay người không thể đột phá Thiên Tầm Công với Diệp La Xuyên Sơn Quyền, ấy là vì nền móng tu vi của người vẫn chưa vững!

Ba vị lão tổ kia nói xong, liền chấp tay quay lưng, hướng đi ngược trở vào hang động biến mất.

Mà Đoạn Bá Hùng đến lúc này, vẫn còn giữ nguyên sự khiếp sợ trên khuôn mặt. Một lát sau, Đoạn Bá Hùng mới dần phần chấn tinh thần, cuối cùng lấy lại khí độ đứng thẳng lưng, con mắt đậm chiều, lại quay sang nhìn Vũ Minh, bàn tay chỉ về người phía sau lưng có sắc mặt âu sầu kia giới thiệu:

- Tiểu bối, đây là đệ tử đời thứ tư của phái ta là Bi Do, là linh chủ của ngọn Hồng Phong. Từ nay hắn sẽ ở đây để tu luyện với cậu, hai người thời gian này nên chiếu cố lẫn nhau. Rất có thể tới đây trong Võ Lâm Minh sẽ lại nổi lên một hồi máu tanh, mà hai người lại chính là những người có thể bình định được cục diện này.

Đoạn Bá Hùng nói xong, lại chấp tay thẳng lưng xoay người rời khỏi, trước khi đi còn buông xuống một câu:

- Phái Bà La nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, Vũ Minh, cậu muốn bảo vệ những người của cậu, tốt nhất nên nhớ kỹ lời ta, phải dồn toàn lực để tu luyện bí pháp, cậu càng quyết tâm, chúng ta sẽ càng có cơ hội, nhớ kỹ...

Đoạn Bá Hùng rời đi rồi, Vũ Minh trong đầu cũng sắp xếp lại thông tin những gì mà vừa rồi mấy người này đối thoại, đối với loại chuyện mà các lão tổ kia nói rằng Võ sư thượng thừa có thể đánh nhau được với Võ Đạo Tôn Sư nhờ vào võ công luyện đến cực tuyệt luân, Vũ Minh khác với Đoạn Bá Hùng, loại chuyện này hẳn tuyệt đối không nghi ngờ gì, mà lại cực kỳ tin tưởng vào khả năng nó có xảy ra. Bởi vì kiếp trước Vũ Minh không phải là không chạm chán qua Tiên Thiên Đạo Sư trong môn phái, hẳn đương nhiên biết rằng, dù có là Tiên Thiên Đạo Sư, cũng không sở hữu những cổ khí tức bá đạo như vừa rồi của mấy vị lão tổ kia. Chỉ có thể nói là những Võ sư này dựa vào thủ pháp nào đó, có thể nâng cao khả năng thật sự của mình. Đáng tiếc là Vũ Minh đang chăm chú nghe để phân tích, thì mấy người lão tổ kia lại không tiếp tục giảng giải cho Đoạn Bá Hùng, dường như họ cũng ý thức được Vũ Minh là người ngoài, cho nên mới cực kỳ kiêng dè, cẩn mật không cho hắn biết được.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Âm mưu

Vũ Minh sau khi sắp xếp lại thông tin trong đầu, lúc này mới ngẩng đầu lên, lại phát hiện tiểu đạo Bì Do kia đang chăm chú nhìn hắn.

Vũ Minh liền e hèm một cái cho ngọt giọng, rồi mới cất giọng hỏi tiểu đạo sĩ kia:

- Tiểu đạo hữu, người vì sao lại vào trong này? Có phải là Đoạn Bá Hùng sai người đến đây để giám sát ta không?

Bì Do tiểu đạo con mắt hiểu kì kỳ lạ nhìn Vũ Minh hắn từ trên xuống dưới, sau đó dùng giọng trêu tức nói:

- Bỏ đạo từ nhỏ tới lớn, chính là chưa bao giờ gặp qua người nào lại ăn mặc như người, trông thật sự thiếu đi khí độ của người quân tử.

Bì Do nói xong liền vuốt râu, tìm một chỗ ngồi trong mật thất khoanh chân nhắm mắt, đem Vũ Minh trước mắt chính là cực kỳ coi thường.

Mà Vũ Minh nghe đến đây, cũng có cảm giác lỗ chân lông dường như không thông, ý của tiểu đạo này chính là chê cười hắn ăn mặc quá thiếu thốn đi. Nhưng mà Vũ Minh nhìn kĩ lại bản thân mình lại thấy không hề tệ chút nào, hắn ăn mặc có chỗ nào là không đúng đắn, chẳng qua là mấy hôm nay nóng zoi, cho nên hắn mới đành phải mặc áo ba lỗ, chân đi dép tông quần cộc mà thôi, nhưng mà tuyệt đối trông hắn không hề giống thanh niên tên Long Bật trợn kia chút nào nha.

Vũ Minh thầm nói thì như vậy, nhưng mà hắn cũng biết mình bây giờ trông qua như thế nào. Đối với tiểu đạo Bì Do này từ nhỏ đã sinh trưởng trong núi, chưa từng thấy người bên ngoài, lại nhìn thấy hắn ăn mặc như thế này, tự nhiên là cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Vũ Minh cười khà khà, sau đó cũng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống. Hắn cũng vẫn chưa thật sự biết ý định của Đoạn Bá Hùng an bài Bì Do ở trong này là gì, hắn rất nghi ngờ khả năng Bì Do này chính là nội gián giám sát hắn, nhưng mà qua hành động của Đoạn Bá Hùng, điều này có vẻ không đúng cho lắm.

Vũ Minh đem con mắt dán sát lên người tiểu đạo Bì Do không nhúc nhích. Bì Do kia bị hắn nhìn chăm chú liền cảm thấy cực kỳ khó chịu, mặc dù hắn nhắm mắt, nhưng mà cũng không phải là không cảm nhận được.

Bì Do đem con mắt bình tĩnh mở ra, lời nói nhàn nhạt có pha chút tức giận:

- Tiểu tử, người tốt nhất đừng có chọc vào ta, ta luận về tuổi tác và tu vi đều hơn người, người nên biết chừng mực một chút!

Bì Do kia nói xong, lại tiếp tục nhắm mắt coi hắn như không khí. Mà Vũ Minh cũng đem con mắt gắn trên người Bì Do gỡ xuống, cuối cùng hắn chuyển vị trí ngồi sang một chiếc ghế đầu, vắt chân nói chuyện:

- Này tiểu đạo hữu, người trông rất lớn tuổi, năm nay là bao nhiêu tuổi để chúng ta tiện bề xưng hô, dù sao sau này ta với người cùng ở một chỗ để luyện công, vấn đề này nhất định phải quan tâm. . .

Bì Do nghe Vũ Minh lúi đúi cực kỳ ngứa lỗ tai, con người gã không hề thích sự ồn ào, mà lại ưa chuộng yên tĩnh, tính cách vô cùng trầm lắng, nhưng mà vẫn kiên nhẫn cất giọng trả lời Vũ Minh:

- Bỏ đạo năm nay đã ngoài ba mươi, cho nên mới nói người là tiểu tử!

Bì Do nói đến đây mắt vừa nhắm vừa vuốt râu. Mà Vũ Minh nghe thấy Bì Do tự nói mình là ngoài ba mươi, liền cười ha ha nói:

- Do huynh cứ đùa, người mà hơn ba mươi tuổi, ta chính là mới chỉ có độ hơn mười tuổi mà thôi!

Nhưng mà Vũ Minh cực kỳ tếu táo, lại thấy sắc mặt Bì Do cực kỳ nghiêm trang, dường như gã thực sự không hề nói đùa, chẳng lẽ thằng cha này thực sự là mới chỉ ngoài ba mươi? Vũ Minh tự hỏi lên trong đầu như vậy.

Mà thấy Bì Do kia không thèm trả lời hắn, Vũ Minh lúc này cũng thôi pha trò, bèn nghiêm chỉnh thả hai chân ngồi xuống, thẳng lưng, đem giọng bình bình nói:

- Mặc kệ người có là bao nhiêu tuổi, nhưng mà nhìn vào khuôn mặt người, ta cũng đoán là người hơn ta rất nhiều tuổi, cho nên ta cực kỳ kính trọng người lớn tuổi, vẫn nên gọi người một tiếng là huynh!

Vũ Minh nói xong, lại cẩn thận quan sát khuôn mặt Bì Do kia, thấy sắc mặt hắn không hề thay đổi, mới lại nói tiếp:

- Do huynh, ta nói thật cho người biết, nếu người thực sự là do Đoạn Bá Hùng an bài để giám sát ta, tốt nhất người nên bỏ ý định ấy đi!

Bì Do nghe đến đây, mới biết là tên Vũ Minh trước mắt này từ đầu đến giờ vẫn luôn hiểu nhầm mình. Các vị lão tổ dẫn gã vào đây, chính là vì thấy gã có

kiếm pháp siêu việt muốn trọng tâm bồi dưỡng, cho nên mới cho hắn vào Ấn Quan Điện này.

Nhưng mà tên Vũ Minh trước mắt này, vẫn liên tục hiểu nhầm, một mực cho rằng mình chính là nội gián đem vào để giám sát hắn. Bì Do đối với loại chuyện oan ức này, cảm thấy không chịu được, cho nên liền không khẩu mà xưng, cất giọng nhanh chóng nói:

- Người tuyệt đối đừng có hiểu nhầm, bản đạo vào đây là vì tu luyện kiếm pháp. Ta với người nước sông không phạm nước giếng, tốt nhất là chúng ta mỗi người một góc tu luyện, người không để ý đến chuyện của ta, mà ta cũng không để ý đến chuyện của người. Như vậy người thấy có được không...

Vũ Minh nghe đến đây liền cười nhạt, tên tiểu đạo sĩ này bị ngu sao? Có ai lại tự đi thừa nhận mình là nội gián hay không, người nói người không để ý thì ta sẽ coi như là người không để ý thật à. Vũ Minh chính là bản thân không biết rằng Bì Do tiểu đạo này quá thật thà, mà Bì Do tiểu đạo kia thì lại không hề biết rằng tên Vũ Minh trước mắt này luôn coi mình như là gian tế, cực kỳ xảo quyệt.

Vũ Minh cười cười, tự đứng dậy vận mình một hồi, hắn cũng không thèm tranh cãi với tiểu đạo sĩ này, nội gián thì nội gián, hắn sợ gì. Đoạn Bá Hùng đứng nghĩ rằng ông cử nội gián vào sẽ khiến tôi không thể tiếp tục bói móc bí mật, chẳng qua chỉ là một tên tiểu đạo sĩ, tôi là luyện đan sư, lại không có mê hồn hương để hạ cho hắn bất tỉnh hay sao?

Vũ Minh nghĩ đến đây liền cười khà khà, trong mỗi một bữa ăn mà phái Trịnh Đô đưa đến mỗi ngày, trong thức ăn đều có một lượng thảo dược nhất định. Vũ Minh nhiều lần để ý, cuối cùng không ngờ lại tìm ra được mấy loại thảo dược có thể luyện được Mê Hồn Đan trong kiếp trước. Mặc dù những loại thảo dược này đều đã được nấu chín, nhưng mà với khả năng của Vũ Minh, vẫn có thể đem hỏa hồn luyện thành Hoàn Lộ đem ra sử dụng đánh cho Bì Do tiểu đạo này bất tỉnh.

Vũ Minh nghĩ xong, liền vượt vượt khuôn mặt nhăn nhui, tìm một góc phòng kín đáo ngồi xuống, mà lại gọi con Dơi Quỷ đến trò chuyện giải khuây.

Bì Do kia thấy Vũ Minh không tiếp tục quan tâm đến mình, lại nghĩ rằng câu nói vừa rồi của mình có trọng lượng, khiến tên dờ người kia chính đồn suy nghĩ lại, cho nên liền thở phào nhẹ nhõm một hồi, đem hai mắt nhắm lại, bắt đầu điều tức dưỡng khí, mặc kệ một người một Dơi kì lạ ngồi ở bên kia.

Mà Vũ Minh sau khi thấy Bì Do tiểu đạo đã chìm sâu vào điều tức, lúc này mới ghé tai con Dơi Quỷ nói nhỏ:

- Nhiệm vụ của mày cực kỳ lớn lao!

Con Dơi Quỷ nghe đến đây liền trịnh trọng gật đầu cực kỳ nghiêm túc, mà Vũ Minh lại nói tiếp:

- Đó chính là phải canh gác tên tiểu đạo sĩ kia, hắn có bất cứ động tĩnh gì, đều phải báo cho tao biết!

Con Dơi Quỷ nghe xong, hai con mắt héch lên khinh thường, đem đôi cánh vỗ vỗ ngược ý nói Vũ Minh cứ yên tâm mà giao cho nó chuyện này.

Mà Vũ Minh thấy con Dơi Quỷ đồng ý nhanh như vậy lại càng không yên tâm về nó, nói:

- Mày không được làm lỡ chuyện của tao, nếu để hắn cho Đoạn Bá Hùng biết được chuyện gì, tao liền nhả hai cái răng nhỏ của mày, cho nhịn ăn cả tháng!

Con Dơi Quỷ nghe đến đây liền kêu chít chít đầy kinh sợ.

Mà tiếng con Dơi náo động, vô tình kinh động Bì Do khiến thân hình hắn hơi giật giật.

Vũ Minh nhìn thấy liền vội vàng đưa tay lên miệng ra dấu yên lặng, mà con Dơi Quỷ nhìn thấy cũng biết vừa rồi mình quá xung động, kinh động đối phương, cho nên cũng nép sát vào thân người Vũ Minh, rón rén quan sát.

Vũ Minh nhìn một lúc, thấy Bì Do tiểu đạo kia không có động tĩnh gì, mới thở phào nhẹ nhõm. Mà con Dơi Quỷ nhìn thấy vậy, khuôn mặt nó cũng như được thả lỏng, cực kỳ khoan khoái.

Vũ Minh lại nhìn con Dơi Quỷ tiếp tục hỏi:

- Còn chuyện mấy ngày này lệnh cho mày tìm lối nhỏ ra ngoài đã thấy chưa?

Con Dơi Quỷ vội vã gật đầu:

- Chít chít!

Nó chỉ kêu lên những âm thanh chít chít, nhưng mà lần nào Vũ Minh cũng đều hiểu được ý nó muốn nói gì. Nó nói rằng nó không tìm thấy đường ra vừa người, nhưng mà vừa thân mình nó thì có.

Vũ Minh cũng gật đầu nói:

- Vừa người mày là được rồi, tao muốn mày đem một bức thư ra ngoài, nhân tiện đem luôn cả thư từ ngoài vào trong, để tao còn biết được tình hình bên ngoài bây giờ như thế nào rồi!

Con Dơi Quỷ gật đầu, lại tiếp tục nghe Vũ Minh phân việc. Vũ Minh lại nói tiếp:

- Ngoài việc ra ngoài lấy thư ăn vặt của mày hàng ngày, à, còn cả cộng thêm quan sát tên tiểu đạo này nữa, thì mày cũng phải dành thời gian tìm kiếm một số thứ nguyên liệu!

Vũ Minh đơn giản đem một đồng nguyên liệu luyện chế Hoàn Đan cấp thấp cho con Dơi Quỷ tìm kiếm, con Dơi Quỷ mặc dù chẳng biết các loại thảo dược kia là cái gì, nhưng mà qua sự miêu tả của Vũ Minh, nó cũng gật đầu lia lịa đồng ý.

Vũ Minh nói xong, liền trịnh trọng gật đầu tán thưởng nó, nói:

- Tốt lắm, chỉ cần mày chăm chỉ làm việc, ngày viên ngọc lục bảo này trở về với mày không còn xa nữa!

Con Dơi Quỷ nghe đến ngọc lục bảo hai mắt liền sáng lên, nhưng mà lại nghe thấy Vũ Minh treo giải sẽ trả lại, nó liền hiện bộ mặt giễu cợt không tin, sau đó xải cánh bay vào lối rẽ hang động biến mất.

Vũ Minh sau khi tiễn chân được con Dơi Quỷ, lúc này mới cẩn thận nhìn Bỉ Dao tiểu đạo trước mắt một lượt, rồi mới rút từ trong túi quần ra một cái nọc màu xanh, đây chính là nọc của Băng Tuyền Thú. Hẳn sai con Dơi quỷ đi tìm kiếm các loại thảo dược kia, mục đích chính cũng là để thử nghiệm một loại Hoàn Đan mới mà hắn vừa nghĩ ra, có công hiệu cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 92: Cực Địa Kiếm Vũ Quyết

Loại Hoàn Đan này nghĩ qua cũng đã thấy dọa người rồi, ngoài công hiệu có thể băng toàn bộ kinh mạch đối phương, thứ hai nếu biết lợi dụng, lại có thể liều mạng trùng kích kinh mạch, đem những điểm chướng ngại đóng băng rồi đánh vỡ. Nói chung, loại Hoàn Đan này hẳn mới nghiên cứu, dĩ nhiên đối với người biết dùng thì cực kỳ có tác dụng, mà đối với người không biết dùng, lại cực kỳ có hại.

Vũ Minh lại đem Vạn Niên Bí Tích ra đặt ngay ngắn trước mắt, rồi giờ đến đoạn Vạn Niên Bí Tích có nhắc đến, Cực Địa Kiếm Vũ Quyết.

Vũ Minh đem pháp quyết của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết lẩm nhẩm trong đầu, trên miệng thì lại nhảm toàn bằng ngôn ngữ của Đông Á Đại Lục.

Trong Cực Địa Kiếm Vũ Quyết có nhắc đến, muốn luyện thành loại kiếm kỹ này, phải đem toàn bộ ba cái đại mạch chính đặt làm trung tâm, sau đó phát triển Chân nguyên từ các đại mạch phụ, đem Chân nguyên không ngừng lưu chuyển tới luyện ra những đoạn đường kinh mạch mạnh mẽ nhất dẫn đến đầu quyền, đầu cước, để rồi sau đó đem Chân nguyên phát huy tác dụng ra bên ngoài, để có thể khiến người tu luyện sử dụng được Chân nguyên không chỉ ngoài việc tự bảo vệ lấy bản thân, mà còn có thể đem Chân nguyên xuất ra ngoài cơ thể, đem đi công kích đối phương. Mà việc Chân nguyên xuất thể để có thể đánh nhau, với tu vi bây giờ của Vũ Minh việc này là cực kỳ khó. Ở Đông Á Đại Lục, bí kỹ để chiến đấu, đều dùng xuất Chân nguyên ra ngoài cơ thể làm nền tảng công kích, những loại bí kỹ này không hiếm, chỉ có điều những loại bí kỹ này đều cần những điều kiện cốt yếu, đó chính là tu vi phải từ hạ cấp Đạo Sư trở lên. Bởi vì chỉ có tu vi là hạ cấp Đạo Sư, mới có đầy đủ những điều kiện tối thiểu, để kinh mạch rộng lớn, đem được một lượng Chân nguyên khổng lồ xuất ra bên ngoài công kích đối thủ. Mà Vũ Minh hiện giờ chỉ có tu vi là Trung Đạo Học, tự nhiên việc xuất Chân nguyên ra ngoài để đánh nhau là cực kỳ viễn vông. Nhưng mà từ khi hắn tiếp thu Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, lại không ngờ rằng loại kiếm kỹ này có thể biến cái điều gọi là chân lý kia, một mực phá tan. Ai nói là Đạo Học cảnh không thể xuất ra Chân nguyên, ai nói rằng Đạo Học cảnh không có kiếm kỹ hùng hậu. Tất cả những điều trên đều có khả năng xảy ra, cái Cực Địa Kiếm Vũ Quyết này cực kỳ tà dị, không hề mở rộng kinh mạch cho hắn, nhưng mà vẫn đơn giản đem kinh mạch của hắn cải tạo thành một đường, đem các bộ vị quan trọng nhất sửa sang thành một con đường cao tốc, đem toàn bộ Chân nguyên trữ tồn, một lần sử dụng Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, toàn bộ bắn ra bên ngoài. Mà một lần sử dụng chiêu này, liền có thể đấu ngang được với một Hạ Cấp Đạo Sư, bởi vì thủ đoạn công kích bằng Chân nguyên, chỉ có thể là từ Hạ Cấp Đạo Sư trở lên mới có thể làm được mà thôi.

Vũ Minh lần đầu tiên luyện thức đầu tiên của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, cảm thấy bàn tay, bàn chân, đỉnh đầu đều thấy ê nhức, sau một hồi tu luyện vất vả, hắn luyện được thức đầu tiên là Phá Mạch. Trong đoạn tiếp theo của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, thức thứ hai là Xuất Khí. Vũ Minh mấy ngày nay đều chăm chỉ thực tập, nhưng mà hắn không hiểu sao Chân nguyên của hắn cứ tiến vào đường nhỏ đánh ra đầu quyền, liền tan rã toàn bộ. Mà Chân nguyên bắn ra ngoài lại rất nhỏ giọt, đủ thấy thức thứ nhất Phá Mạch thì cực kỳ dễ, nhưng thức thứ hai là xuất khí, cái chính yếu để khiến hắn có thể đem Chân nguyên tham gia chiến đấu, lại luyện mãi không có thành. Giá như hắn đang ở bên ngoài, đem lũ dã thú tới luyện một men, tự nhiên sẽ có cảm ngộ, không chừng có thể đem chiêu Cực Địa Kiếm Vũ Quyết thức thứ hai này luyện thành.

Mà trong lúc hắn ngao ngán, suy ngẫm lại công thức kiếm kỹ, liên tục đem Chân nguyên thực tập đánh ra đầu quyền. Liền nghe thấy giọng nói nhàn nhạt từ sau lưng vang tới:

- Người muốn luyện thành loại kiếm kỹ này, đương nhiên là phải thực hành rất nhiều, mà phải là trong hoàn cảnh cực kỳ khó khăn mới được!

Vũ Minh nghe thấy giọng nói này, liền cực kỳ giật mình kinh hãi, quay đầu lại thì nhìn thấy tiểu đạo Bỉ Dao đang mở to mắt tươi cười nhìn hắn.

Vũ Minh lắp bắp:

- Người! Người tỉnh từ lúc nào?

Bì Do vuốt râu nói:

- Ta đâu có lịm đi lúc nào đâu mà tỉnh, những gì ngươi và con vật kia trò chuyện ta đều nghe thấy hết! Ta chỉ kì lạ là tại sao ngươi lại có thể hiểu được tiếng của một con Dơi?

Vũ Minh hoảng sợ nói:

- Không liên quan đến ngươi! Ngươi đã nghe thấy những gì?

Bì Do lắc đầu nói:

- Ngươi không cần phải lo lắng, ta không phải nội gián thì dĩ nhiên là không phải là nội gián. Sở dĩ ta được vào Ân Quan Điện này, chính là vì ta cũng tu luyện kiếm kĩ như ngươi mà thôi. Ta xuất được ra kiếm khí...

Vũ Minh chợt giật mình kêu lên:

- Ngươi nói cái gì? “Kiếm khí!”

Hắn chính là không tin vào lỗ tai mình, kiếm khí, chỉ có người nào là Tiên Thiên Đạo Sư trong truyền thuyết mới có thể đánh ra mà thôi, tương tự như Võ Đạo Tôn Sư vậy, có điều trường hợp người có tu vi thấp hơn có thể đánh ra kiếm khí vẫn có khả năng xảy ra, nhưng mà khả năng này cực thấp, hơn nữa loại người này lại cực kỳ hiếm hoi. Một lần xuất hiện đều là thiên kiều trong những lớp người. Bì Do này, thực sự có thể đánh ra được kiếm khí hay sao?

Tuy nhiên Vũ Minh vẫn vô cùng khâm trọng nói:

- Cứ cho rằng những điều ngươi nói là đúng, ngươi không phải là nội gián, nhưng mà võ học là bí mật, ngươi làm sao có thể nhìn ra kiếm kĩ của ta là kiếm kĩ gì! Lại có thể nói rõ một cách tường tận như thế?

Bì Do cười lắc đầu:

- Ta đương nhiên không biết loại kiếm kĩ mà ngươi tu luyện là gì, có điều ta là người luyện kiếm, có thể không nhận ra những điều tối cơ bản hay sao. Chuyện mà ngươi đang cố làm, cũng giống như việc ta cố đánh được ra kiếm khí vậy, nhìn qua thì khác, nhưng mà về bản chất lại giống nhau!

Vũ Minh nghe đến đây, cảm giác không ổn mới dần áp xuống, lại nghe Bì Do kia nói tiếp, giải thích tiếp, có khả năng Bì Do này lý giải là rất đúng. Không chừng mình từ trong lời nói kinh nghiệm của gã này, lại có thể tìm ra con đường luyện được thức thứ hai của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết cũng nên.

Bì Do lại nói:

- Ngươi muốn luyện tiếp loại kiếm kĩ kia, chỉ có một con đường, chính là tìm người mà khiêu chiến!

Vũ Minh lẩm bẩm nhắc lại:

- Tìm người mà khiêu chiến sao? Ngươi nói là tìm người mà khiêu chiến.

Bì Do trịnh trọng gật đầu nói:

- Sở dĩ có những người có thể luyện kiếm đến mức xuất thần nhập hóa, tối ưu võ công của mình, đó là nhờ vào khiêu chiến không ngừng. Ta được đặc cách vào Ân Quan Điện tu luyện, thực tế không phải chỉ là vào đây để ngẫm nghĩ liên tục như vậy, mà là vì mỗi một khoảng thời gian trong ngày, ta có thể thỉnh các vị lão tổ khiêu chiến, gặp những đối thủ càng mạnh, ta giác ngộ càng lớn, kiếm kĩ, đương nhiên tiến một bước càng dài.

Vũ Minh con mắt vẫn dè chừng:

- Điều ngươi nói là thật?

Bì Do gật đầu nói:

- Tiểu huynh đệ, xem ra ngươi cũng là người trong kiếm đạo, chỉ bằng trong lúc rảnh rỗi, hai chúng ta tỉ thí một phen, không chừng lại ngộ ra được điều gì đó, ta cũng rất vui lòng trợ giúp ngươi!

Vũ Minh suy nghĩ cực kì cẩn trọng, ngược đầu lên rồi lại cúi xuống, suy tính liên tục, cuối cùng tự bấm bụng nói:

- Dù sao hắn cũng đã biết, bại lộ rồi, chỉ bằng cứ thử một phen xem sao, biết đâu lại có kỳ ngộ trong này!

Vũ Minh suy nghĩ xong, liền ngửa mặt nhìn Bì Do trịnh trọng gật đầu nói:

- Được, ta đồng ý đấu với ngươi!

Bì Do con mắt sáng ngời nói:

- Được, chúng ta so tài một phen!

Bì Do cẩn thận đứng lên, đem ngực ưỡn cao, bàn tay vươn ra đầy khí thế, tay đem đặt lên vỏ kiếm. Rồi chợt gã đem kiếm rút ra ném về phía Vũ Minh. Vũ Minh nhanh tay bắt lấy thanh kiếm, vẫn chưa hiểu là có chuyện gì xảy ra. Bì Do đã nói:

- Luyện kiếm kĩ thì cần phải có kiếm, ta có thể đánh ra kiếm khí, đương nhiên luận về võ học là hơn người, nên ta chỉ cần một vỏ kiếm để độ sức, còn người sẽ dùng kiếm kia để đấu với ta.

Vũ Minh đến đây thì cũng đã hiểu, Bì Do này là muốn độ sức chấp hấn một phen, cho hấn dùng vũ khí, còn mình chỉ dùng vỏ kiếm mà thôi.

Vũ Minh cũng cực kỳ không khách khí, đem chuôi kiếm nắm chặt, thế theo tâm pháp của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, lẩm nhẩm đọc kĩ lại một lần, sau đó vươn mình đầy khí thế, cuối cùng quát to:

- Xem đây!

Vũ Minh khí thế đem một kiếm chém mạnh về phía trước, đem Cực Địa Kiếm Vũ Quyết thức thứ hai Xuất khí vận dụng, nhưng mà Chân nguyên vẫn bị chạy ra tán loạn. Mà Bì Do thì cực kì nhàn nhã, đem vỏ kiếm gạt bay đường kiếm của Vũ Minh chém tới một cách dễ dàng, bộ dáng khoan thai nói:

- Kiếm chưa tinh chưa chuẩn, lại có lực đạo nhẹ nhàng, vẫn còn kém lắm! Tiểu huynh đệ, người xem ra còn có tu vi cao hơn ta, nhưng mà vì vận dụng kiếm quá kém, dẫn đến một phần mười sức lực cũng chưa phát huy hết được!

Vũ Minh cực kỳ kinh dị, thẳng thốt kêu lên:

- Một phần mười uy lực cũng không phát huy được?

Hắn đối với vấn đề này cực kỳ kinh ngạc, xưa nay cảnh giới Thượng Đạo Học, đúng là chỉ dựa vào thân pháp mau lẹ là chính, còn về tu vi lực đạo đúng là tận dụng không triệt để. Đây có lẽ chính là điểm khác biệt giữa người Tu võ và người Tu chân. Người tu võ thì tu vi không hẳn là đi liền với thực lực, còn người tu chân thì tu vi chính là nền tảng của một cuộc độ sức.

Vũ Minh nghe Bì Do giảng giải một hồi, cũng cực kỳ tiếp thu, theo đó hắn đánh ra những đường kiếm tiếp theo lại cẩn trọng hơn rất nhiều. Cơ hồ tạm thời đều cố gắng vận dụng đường kiếm tinh chuẩn, đem Chân nguyên xuất ra không còn hỗn loạn như trước nữa, mà lại từ từ điều hòa lẫn Chân nguyên như một phần thân thể, dễ dàng đem ký thác vào đường kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chuyện trong kiếm đạo

Bì Do vẫn liên tục giữ giọng nói bình ổn nói:

- Về kiếm kĩ, trước cần phải luyện sao cho thế võ thật hợp thật đúng, mới có thể phát huy hết ra được cái uy lực bên trong, mà nội công, truyền vào kiếm cũng không được quá nhiều hay quá ít. Nhiều thì sẽ khiến nội lực bám vào bị tán loạn, mà ít thì lại không nâng cao được đường kiếm, không xuất được kiếm khí. Huynh đệ, ta chỉ luyện những kĩ năng đơn giản như vậy, nhưng mà cũng phải mất đến mười năm, đem khuôn mặt ta từ trẻ trung khiến già nua trước tuổi như vậy, cũng chỉ là vì một lần muốn luyện thành kiếm khí mà thôi!

Vũ Minh nghe Bì Do giảng giải, cuối cùng cũng hiểu, thì ra Bì Do này thực sự không nói dối về tuổi tác của hắn, hắn thực sự năm nay mới chỉ có ngoài ba mươi mà thôi, chẳng qua là vì hắn luyện kiếm quá nhiều, cho nên tuổi thọ khuôn mặt rút ngắn, đem một người ba mươi tuổi, trông qua như hơn bốn mươi cực kỳ già nua.

Vũ Minh đối với những đạo lý của Bì Do truyền thụ, cũng cực kỳ tiếp thu, hắn đem kiếm thu liễm lại, không vội vã như lúc đầu, mà đem đường kiếm càng ngày càng cẩn thận đối đáp, đem kiếm chiêu đánh đến không nhiều nhưng lại hiệu quả.

Bì Do mới đầu độ sức với hắn còn cực kỳ thông dong, nhưng mà càng đánh lại càng cảm thấy khó khăn. Bì Do vừa cười vừa nói:

- Huynh đệ, người ngộ tính thật tốt, mới rồi mà đã đem uy lực của kiếm phát huy được thêm ba thành. Đã như vậy thì ta không khách khí nữa, ta liền xuất toàn lực đây!

Bì Do một lần này lại đem một đường vỏ kiếm kiêu ngạo vẩy xuống, quát to:

- Thân xuất kiếm khí, Lưu Đạo Kiếm Quyết!

Chiêu võ vừa rồi mà Bì Do sử dụng, chính là Lưu Đạo Kiếm Quyết, một loại kiếm quyết cấp thấp của phái Trịnh Đồ. Mà loại kiếm quyết cấp thấp này, lại vô tình có thể trợ cho Bì Do luyện thành kiếm khí.

Khi mà Bì Do luyện được thành kiếm khí, tự nhiên lại có thể nâng chiêu Lưu Đạo Kiếm Quyết này lên một tầng mới, đem kiếm quyết cấp thấp xuất ra được uy lực vô song.

Đường vô kiếm mà Bì Do bỏ xuống, có kèm theo cả kiếm khí hung bạo, cũng may là tu vi Bì Do không quá cao, nếu không với kiếm khí hung hãn như vậy, đã có thể khiến Vũ Minh chết ngay tại chỗ. Nhưng mà một đường vô kiếm này, cũng đủ khiến cho Vũ Minh phải giác ngộ.

Hắn từ trong đường kiếm, lúc đối mặt với sinh tử cận kề, một loại cảm giác như bản năng, đem Chân nguyên của hắn phát huy cực hạn, vận dụng cực kỳ thuần熟, đem được Chân nguyên xuất ra bên ngoài.

Xùy!

Chân nguyên phun ra ào ạt, đem đường kiếm của Vũ Minh nâng cao lên một tầng uy lực, va chạm vào kiếm khí vô kiếm, tuy không độ được ngang sức, nhưng cũng giảm được uy lực của một chiêu Lưu Đạo Kiếm Quyết kia đi rất nhiều.

Cạch!

Bì Do đem vô kiếm chống xuống đất, vẻ mặt hứng thú nhìn Vũ Minh. Vừa rồi Vũ Minh tuy có thể loại bỏ được kiếm khí của Bì Do, nhưng mà vẫn bị vô kiếm có lực đạo cực lớn của Bì Do kia vỗ lên ngực, dẫn đến bây giờ hắn vẫn còn cảm thấy cực kỳ đau rát, lại còn cảm thấy rất ngộp thở.

- Hít hà!

Vũ Minh khuôn mặt đỏ bừng, không ngừng hít lấy những ngụm khí, toàn bộ trước mắt hắn đều hoa lên một hồi. Bì Do này, đúng là tu vi thấp hơn mình sao? Võ sư Sơ giai Trung cấp?

Võ sư Sơ giai Trung cấp, loại tu vi này của Võ sư, trong sách mà Vũ Minh nhắm tính so sánh, đúng là chỉ có thể bằng với một Hạ Đạo Học, mà hắn chính là Trung Đạo Học, lại còn có thể phát huy uy lực của một Thượng Đạo Học. Vậy mà đứng trước Bì Do đánh ra kiếm khí này, hắn vẫn không sao thắng nổi, quả thật chỉ một đường kiếm khí, nâng cao uy lực của người lên rất nhiều.

Bì Do con mắt dán chặt vào người Vũ Minh nói:

- Trông qua người không có khí độ của người quân tử, ấy vậy mà lại có ngộ tính thật tốt, kiếm kĩ kia, không ngờ ta lại trợ cho người dễ dàng luyện thành như vậy!

Vũ Minh lúc này vừa tỉnh táo lại, đứng thẳng dậy, lắc lắc đầu vài cái cho bớt ù tai, sờ vào trước ngực vẫn còn cảm thấy đau rát. Nhưng mà lúc này, những chuyện ấy không khiến hắn bận tâm, chuyện mà hắn chú ý đến, chính là vừa rồi hắn lại thật sự mới luyện xong thức thứ hai Xuất Khí trong Cực Địa Kiếm Vũ Quyết. Một cái thức này mà hắn thử không biết bao nhiêu lần, cuối cùng lại nhờ tên tiểu đạo sĩ biến thái này trợ giúp, một mạch vừa rồi không ngừng đột phá, không chỉ phát huy được thêm bốn thành thực lực, mà lại còn có thể luyện thành thức thứ hai Xuất Khí.

Vũ Minh mắt đặt trên người Bì Do, đem người này trước mắt coi trọng hơn một tầng, cuối cùng khẽ nghiêng mình cảm tạ Bì Do:

- Cảm ơn người đã trợ giúp, Do huynh!

Bì Do gật gật đầu, sau đó xoay người trở về chỗ cũ đặt người bình tĩnh ngồi xuống, lại nhắm mắt vào điều tức, coi những chuyện vừa rồi còn như chưa xảy ra.

Mà Vũ Minh, cầm chặt thanh kiếm Bì Do vừa nãy ném cho trong tay, sau đó múa may một hồi, lại thử lại mấy lần thức thứ hai Xuất Khí cho thật mãn nguyện mới dừng lại, đem kiếm kia trả lại cho Bì Do, rồi mới về chỗ của mình đem Vạn Niên Bí Tích mở ra xem tiếp.

Cái Vạn Niên Bí Tích này, toàn bộ đều viết bằng chữ cái của Đông Á Đại Lục, chỉ có Vũ Minh nhìn xem thì mới hiểu, còn người khác nhìn vào đều tuyệt đối không hiểu, cho nên hắn cũng không sợ Bì Do đánh chủ ý vào cái bí tịch này.

...

Bên ngoài Ân Quan Điện.

Liễu Bảo Trang ngồi yên một chỗ, trước mặt là Giáo sư Cao Tự, giọng nói lưu rú:

- Ông ơi! Chúng ta bao giờ mới có thể rời khỏi đây, nếu như tình hình này vẫn cứ tiếp tục, đến khi nào chúng ta mới có thể đến di chỉ kia để tiếp tục khảo cổ?

Giáo sư Cao Tự trầm mặc một hồi, lắc đầu thở dài:

- Tất cả phải chờ xem vào Vũ Minh, cậu ta một ngày chưa trở lại, đoàn chúng ta vẫn không nên mạo hiểm rời khỏi đây! Cháu cũng thấy đấy, mấy người ở thế giới này rất hung dữ, giống như những bộ lạc ở vùng Amazon vậy, chúng ta phải cẩn thận, tránh để cho họ phát ý, có như vậy mọi chuyện mới dễ bề giải quyết được!

Liễu Bảo Trang nghe đến đây, miệng liền tru lên đầy bất mãn nói:

- Tên đạo sĩ Lạc Dao gì đó của phái Trịnh Đồ, ngày nào cũng bén mảng đến đây, cháu thực sự ngứa mắt hán ta lắm rồi, đeo đuổi làm phiền không rời!

Giáo sư Cao Tự đem bàn tay nhỏ của Liễu Bảo Trang đặt vào bàn tay mình vỗ vỗ nhẹ nhàng nói:

- Cố gắng chịu cháu ạ, nếu như chúng ta làm cho bọn họ phật ý, đoàn chúng ta chỉ có mấy mươi người, làm sao chống lại được cả một môn phái mấy trăm người như bọn họ!

Liễu Bảo Trang vẫn bất mãn nói:

- Giả như ở trong này mà có song điện thoại, ông chỉ cần gọi một cú điện thoại, là có thể gọi cả quân đội đến đây, đến lúc ấy thì cháu không cần phải nhìn sắc mặt tên Lạc Dao đáng ghét kia nữa rồi!

Liễu Bảo Trang gất gất trong miệng, lại lăm bắm một hồi, rồi rút tay ra khỏi bàn tay Giáo sư Cao Tự, chào ông một hồi rồi mới đứng lên đi vào trong lều nhỏ của mình.

Giáo sư Cao Tự thở dài, đem mặt ngửa lên trời đầy suy ngẫm.

Mà Lúc này Liễu Bảo Trang đang ngồi bên trong lều nhỏ, tay cầm bút mực, không ngừng chọc chọc ngòi bút xuống mặt giấy như để chút giận, miệng lăm bắm.

- A! Vũ Minh đáng giận, lâu như vậy rồi mà không hề nhớ đến tôi! Khi nào anh về rồi, tôi sẽ cho anh một trận biết tay, nhé!

Chít chít!

Mà Liễu Bảo Trang đang vu vơ nghịch ngợm, chợt từ bên ngoài có tiếng âm thanh chói tai vọng vào, một cái bóng nhanh chóng từ bầu trời xà xuống, bay vào trong lều, đậu xuống trước bàn nhỏ trước mặt Liễu Bảo Trang. Cái bóng kia đương nhiên là con Dơi Quý, Liễu Bảo Trang hơi giật mình, định hét lên một tiếng, nhưng mà lại thấy con Dơi này có phần quen thuộc, hình như nó trong đoạn thời gian này luôn bám theo Vũ Minh, mà Liễu Bảo Trang vô tình nhìn xuống, lại thấy ở chân nó có gắn một mảnh giấy nhỏ.

Chít chít!

Con Dơi Quý liên tục kêu lên, lại giờ giờ bàn chân ra như để báo hiệu cho cô biết trên người nó có bức thư.

Liễu Bảo Trang hơi rút dè, cuối cùng đem bức thư từ chân của con Dơi Quý bóc xuống, nàng cẩn thận đem bức thư mở ra, từng nét chữ cũng dần xuất hiện, đem khuôn mặt nàng ngày càng tươi sáng rạng ngời.

“Tôi là Vũ Minh đây! Bảo Trang, cô khỏe chứ? Đạo này có ăn nhiều cơm không? Có gầy đi tẹo nào không? Tôi muốn biết...”

Liễu Bảo Trang đem lá thư mở ra, khuôn mặt chăm chú từng nét chữ, nét mặt xinh đẹp xao động lòng người đang dần trầm mê vào một thứ gì đó. Đem bức thư chỉ có vài dòng nghiền ngẫm đi lại vài phút, cuối cùng lại cất gọn gang bức thư một cách ngay ngắn vào một cái hộp nhỏ. Nàng bắt đầu chấp bút viết lên một tờ giấy trả lời cho Vũ Minh, trong thư Vũ Minh cũng giải thích là tạm thời hán chưa thể ra ngoài, nhưng mà cũng muốn biết tình hình bên ngoài của mọi người ra sao.

Liễu Bảo Trang cực kỳ vui mừng, nàng đem mọi chuyện kể cả về việc phái Bà La bị đánh thua chạy ra sao, mà trong đoàn mấy ngày nay mọi người như thế nào, nàng đều kể rõ, rồi cả việc ông nội nàng là Giáo sư Cao Tự cực kỳ lo lắng, về việc mọi người muốn sớm ngày rời khỏi đây để lên đường tham kiếm đi chỉ theo kế hoạch đã định. Rồi cuối cùng nàng mới đem chuyện của Lạc Dao Chân Nhân mỗi ngày đều làm phiền, phần nộ viết xuống, cuối thư còn kết bằng một câu rất ngọt ngào như một đứa trẻ: “Vũ Minh, tôi bị hán làm phiền!”

Liễu Bảo Trang viết thư xong, lại gắn vào chân con Dơi Quý, nàng không biết là con Dơi Quý có hiểu được lời nàng nói hay không, nhưng vẫn dặn kỹ:

- Đưa đến cho chủ của này, nhớ đừng làm mất đấy nhé! Mất là cắt răng...

Con Dơi Quý chít chít lên những tiếng kêu đầy kinh hãi, hoảng sợ gât đầu. Rồi mới vội vã chấp cánh bay đi, nó vô cùng kinh sợ thù đoạn của hai người này, đều biến thái giống như nhau, tại sao hai cái răng dễ thương đẹp đẽ của nó, mà lúc nào người ta cũng muốn gỡ xuống vậy? Thật không công bằng chút nào!

Liễu Bảo Trang trên miệng nở một nụ cười tươi như hoa, đem cặp mắt xa xăm nhìn về hướng con Dơi Quý vừa bay đi, ngón tay mân mê làn môi đỏ, khuôn mặt xinh đẹp bất chợt buồn rười rượi.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chuyện bang hội

Cửa khẩu Tân Thanh, Lạng Sơn.

Một người đàn ông khuôn mặt chi chít những vết sẹo, dáng người hao hao cao lớn, trong tay cầm một điếu thuốc lá đang không ngừng đưa lên miệng hút lấy hút để, nhả ra những làn khói trắng.

Người đàn ông đem ánh mắt lạnh lùng nhìn qua cửa khẩu bên dưới, một chiếc xe container có thùng màu xanh dương chậm chậm đi tới dừng lại trước mặt gã.

Hai gã thanh niên từ trên xe container chọt mở cửa xe ra nhảy xuống, đi đến trước mặt người đàn ông này, cúi đầu lễ phép nói:

- Anh Sơn, chuyến hàng lần này thành công rồi, hàng lấy về từ bên kia không thiếu thứ gì!

Mà người đàn ông tên Sơn kia giọng nói nhàn nhạt hỏi lại:

- Lần này mất bao nhiêu?

Hai người thanh niên chọt gãi đầu gãi tai, mồ hôi chảy xuống sợ hãi, run rẩy nói:

- Bọn hải quan đòi một trăm, chúng em thương lượng chỉ còn có năm mươi!

- Anh Tuấn Sơn, bọn em đã cố gắng lắm rồi, nhưng mà...

Bốp!

Người đàn ông tên Tuấn Sơn kia chọt tức giận vung tay tát vào mặt tên thanh niên vừa mới nói kia một nhát rõ mạnh. Tên thanh niên ngã lộn xuống đất sợ hãi, quỳ mọp đi vào gần liên tục nói những lời hối lỗi:

- Anh Sơn, em sai rồi, là em không đúng, nhưng mà con bé hải quan ấy nắm được thông tin của gia đình em, thằng em trai của em năm nay học lớp mười hai, sắp đi thi đại học rồi! Nếu em bị bắt vì tội buôn lậu, sau này trong gia đình có người có tiền án, ước mơ của nó là thi vào học viện An ninh không được nữa, em sẽ rất có lỗi với dòng họ!

Gã Tuấn Sơn khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, chọt rút từ trong túi áo ra một bọc tiền, ném xuống trước mặt thanh niên kia, chỉ lẳng lặng nói một từ:

- Cút!

Thanh niên kia thấy như vậy thì liền hoảng sợ, liên tục kêu lên khẩn thiết:

- Anh Sơn, em sai rồi, nếu anh không cho em làm nữa, cả nhà em chỉ còn trông vào em, sau này không biết lấy gì mà nuôi mấy miệng ăn, chỉ có đi làm cho anh thì em mới có đủ tiền nuôi cả nhà, đủ tiền cho thằng em em đi học vào đại học...

Tuấn Sơn khuôn mặt lạnh lùng nói:

- Nếu biết trước có ngày hôm nay, tại sao còn không biết điều, tao mượn mày đi chơi bạc bên biên giới rồi uống rượu à? Nếu mày không làm vậy thì làm sao tui nó biết! Mày đã theo tao hai năm nay rồi còn không hiểu tính tao? Anh Lũng đã giao cho tao làm số hàng này, bây giờ mất đến hơn năm mươi triệu, hàng lậu còn lãi được bao nhiêu? Quan trọng là từ giờ bọn hải quan đã nắm được thông tin, sau này người của Lũng băng làm sao còn có thể làm tiếp được nữa!

Tuấn Sơn dừng lại một chút rồi nói:

- Bây giờ tao đang theo anh Lũng chinh chiến thiên hạ, tiền cần rất nhiều, loại vô dụng như mày, chỉ làm hồng việc của anh Lũng, bọn Mãnh Bang nắm được điều này, Lũng Bang làm sao có thể đấu lại được với bọn chúng! Tha mày không giết là may, còn thích ở đây khóc lóc, tao không ngại lấy mạng chó của mày!

Bốp!

Kịch!

Tuấn Sơn đạp thêm một đá nữa vào người thanh niên kia, sau đó mở cửa cabin nhảy lên xe.

Bừm!

Chiếc xe container nổ lên, vang lên những âm thanh như trêu ngươi. Tuấn Sơn sau đó nhấn ga, chỉnh bánh lái cho xe chạy đi. Bỏ lại phía sau là hai thanh niên đang rom róm nước mắt nhìn theo chiếc xe đang biến mất.

Một thanh niên cất giọng nói:

- Anh em mình làm chót lọt hai vụ, không ngờ hấn ta lại phát hiện ra nhanh như vậy, hôm nay còn đích thân lên tận đây phanh phui, xem ra hấn đã có tâm nghi ngờ từ lâu rồi!

Thanh niên còn lại cất giọng nói:

- Mẹ kiếp, Tuấn Sơn, một ngày tao sẽ trả thù đập vào mặt tao ngày hôm nay, Lũng băng có gì ghê gớm, ông đây sẽ vào Mãnh Gia Bang, trả đập chúng mày.

Hai thanh niên nhìn nhau, sau đó cầm bọc tiền lẫn khuất, biến đi mất.

Tuấn Sơn lái chiếc xe container được khoảng bốn giờ đồng hồ, đã đi đến Hà Nội, hấn dừng xe lại, mở cửa cabin bước xuống xe.

Chỗ mà hấn dừng lại là một căn nhà kho rất lớn, ở đây đang có khoảng mười người thân hình vạm vỡ, mặt mũi chất phác đứng chờ. Mười người kia nhìn thấy Tuấn Sơn, liền nhanh chóng chạy đến trước mặt hấn chào hỏi lễ phép:

- Anh Sơn, bọn em đợi anh mấy tiếng rồi ạ!

Tuấn Sơn giọng trầm trầm nói:

- Đáng nhẽ mấy cái việc nhỏ này là không cần phải tao ra tay đâu, nhưng mà chúng mày quá ngu, già đầu rồi mà vẫn còn để hai thằng trẻ ranh nó lừa!

Một người đàn ông trung niên, nhìn qua còn già hơn cả Tuấn Sơn, nhưng mà vẫn vô cùng lễ phép nói chuyện với hấn:

- Anh Sơn, chẳng qua là bọn em ngại hai thằng nó là người của anh, chứ bọn em làm nghề này lâu rồi, làm gì mà không biết!

Tuấn Sơn gật gù đầu nói:

- Từ giờ chúng mày không phải ngại cái gì cả, tao sẽ cử hai thằng khác thay thế chúng nó, nếu có dấu hiệu dối trá, cứ gọi điện thẳng cho tao biết, tao sẽ thưởng cho mỗi thằng chúng mày năm trăm nghìn!

Trung niên kia xoa tay nói:

- Vâng anh Sơn, kể cả anh có không thưởng bọn em vẫn xin vâng.

Cả đám mười người hí hửng nhìn nhau, mà Tuấn Sơn thì gật đầu nói:

- Được rồi! Chiều nay tao còn có việc, phải về Hải Phòng một chuyến, chúng mày gỡ chỗ hàng này xuống, rồi chuyển hàng đi. Tao phải đi trước...

Tuấn Sơn nói xong, quay người rời đi, bắt một chiếc taxi nhảy lên sau đó biến mất. Mười người kia nhìn nhau một chốc, rồi gật đầu, đều tiến đến mở thùng xe container bốc dỡ những khối hàng trong đó chuyển vào xe.

Tuấn Sơn sau khi nhả hàng xong ở Hà Nội, lại tiếp tục đi xe taxi về Hải Phòng. Mất thêm khoảng hai tiếng nữa, lúc này Tuấn Sơn đã có mặt ở thành phố Hải Phòng, Tuấn Sơn cho dừng xe ở phố Phan Bội Châu, bước chân đi xuống chợ Đổ (chợ Tam Bạc).

Tuấn Sơn rút một điều thuốc lá ra, đưa lên miệng rít không ngừng. Lúc này có một đám thanh niên từ trong chợ đi ra, chợt nhìn thấy Tuấn Sơn, liền mừng rỡ chạy đến trước mặt hấn chào hỏi lễ phép:

- Anh Sơn, anh mới về ạ!

Tuấn Sơn gật đầu nhàn nhã nói:

- Ba người kia đi đâu rồi, còn Anh Lũng bây giờ đang ở đâu?

Mấy thanh niên kia cúi đầu e dè nói:

- Anh Lũng lại đem người đến nói chuyện với băng của Hùng Việt rồi!

Tuấn Sơn hơi nhíu mày nói:

- Anh Lũng nói chuyện với Cường băng?

Mấy thanh niên gật đầu nói:

- Vâng, Anh Lũng nói lần này muốn mua lại một ít địa bàn của Cường băng, cho nên mới dẫn theo hơn một trăm anh em đến nói chuyện, nói là trong nay mai nếu Cường băng vẫn dây dưa không muốn nói chuyện, sẽ đem người đến đánh.

Tuấn Sơn rít một hơi thuốc rồi nói:

- Anh Lũng muốn nuốt địa bàn cũng quá nhanh rồi, ở Cường băng có một thằng Võ sư từ bên Tàu về, thằng này ngay cả tao cũng không dám động vào, từ khi là cả bốn người bọn tao liên thủ, mới có thể thắng được nó!

Mấy thanh niên kia cười nói:

- Anh Sơn lo lắng quá rồi, lần này nghe đại ca nói là thằng Hoa trọc của Cường băng vừa mới về nước, phải mấy tháng mới quay trở lại. Anh Lũng muốn chiếm địa bàn của Cường băng cũng chỉ trong mấy tháng này thôi, cho nên mới vội vàng muốn nói chuyện với Hùng Việt để bàn bạc, sau ba tháng thằng Hoa trọc có quay lại, Lũng băng mình cũng kiếm đủ rồi, thì lại nhà cho nó chỗ ấy!

Tuấn Sơn gật gù đầu, ném điếu thuốc lá xuống đất rồi nói:

- Vậy thì được!

Tuấn Sơn hỏi xong chuyện từ đám thanh niên, lại đi vào bên trong chợ, lúc này Tuấn Sơn bước đến trước một cái quán Bi-a lớn ở trong chợ, cửa quán có treo biển “quán Cù Lũng”. Tuấn Sơn vừa mới bước vào, một đám thanh niên lại chạy ra chào hỏi lễ phép:

- Anh Sơn!

- Anh Sơn!

Tuấn Sơn gật đầu đáp lại, sau đó tiếp tục đi vào trong quán, hướng tới một căn phòng ở góc trong cùng, bên trong quán là một dãy các phòng phân ra để làm phòng hát Karaoke. Tuấn Sơn bước vào trong một phòng hát, khuôn mặt lạnh lùng chợt tươi cười. Hắn mở cửa phòng hát ra bước vào, bên trong là tiếng của phòng hát âm thanh ino ỏi vang ra.

“Sao em nỡ bỏ anh, đi mà không ly biệt...”.

Âm thanh the thé của giọng nam đang cố gào thét một bài hát, chất giọng của người này cực kỳ kinh khủng, nhưng mà trong phòng hát đang không ngừng có những tiếng vỗ tay của những cô gái xinh đẹp ăn mặc gợi cảm ngồi ở ghế xalon khen ngợi:

- Anh Đặng Từ, anh hát hay quá!

- Anh Đặng Từ anh chỉ cho em hát làm sao mà hay được như vậy đi, em muốn biết!

- Anh Đặng Từ, với giọng ca này của anh, anh nên đi thi The Voice hay là Việt Nam Idol...

Tuấn Sơn vừa bước vào phòng, người đàn ông tên Đặng Từ kia liền dừng lại thôi không hát, đem nụ cười nở lên mặt nói:

- A, sư đệ, cậu lại mới về đây hả?

Tuấn Sơn cười cười nói:

- Sư huynh Đặng Từ, từ ngày bốn anh em mình trái lờn sư phụ trốn xuống núi, đây là lần đầu tiên em thấy anh vui vẻ như thế, sư huynh khờ dại ngày xưa của tôi đâu rồi!

Đặng Từ nghe đây đây, sắc mặt liền không vui nói:

- Tuấn Sơn, cậu đừng nhắc đến cái lão già ấy nữa, nghe mà ngứa cả lỗ tai, cũng may là lão đánh anh em chúng ta đến suýt gãy chân gãy tay, khiến anh em mình phải trốn xuống núi, mới biết mùi vị của đời nó sướng như thế nào!

Lã Đặng Từ nói đến đây, khuôn mặt liền đỏ bừng, đem bàn tay bao lấy một cô gái xinh đẹp, đặt lên môi của nàng một nụ hôn nóng bỏng.

Lã Đặng Từ hôn môi xong, lại cười nói tiếp:

- Còn không thì bây giờ vẫn chỉ là những tên đạo sĩ ngu dốt, bị lão dắt mũi lừa lọc cả đời ở trên núi, không làm ra cái trò trống gì!

Lã Đặng Từ nói xong, đem miệng đặt xuống ghế xa lông êm ái, đôi mắt lim dim mê mải, đang tận hưởng những cô gái kia vuốt ve cơ thể mình.

Tuấn Sơn đối với khung cảnh kích động trước mắt, cũng không chịu được, liền kéo một cô nàng còn lại vào sát người mình, ngồi xuống ghế ôm ấp vuốt ve. Từ trong phòng Karaoke, liên tục vang ra những âm thanh monoton kích động lòng người, tiếng nhạc vẫn vang lên du dương, nhưng mà chỉ có người là không hát mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Đánh nhau trên cầu Lạc Long

Rầm rầm rầm!

Rầm rầm!

Bất chợt từ bên ngoài có tiếng kêu hoảng hốt vọng vào:

- Anh Đặng Tử, anh Sơn, không xong rồi, không xong rồi!

Tuấn Sơn, Lã Đặng Tử đang trong giây phút mê luyến, bị làm phiền có vẻ không vui cho lắm, nhưng mà vẫn xốc quần áo đứng dậy. Tuấn Sơn giọng gắt gỏng nói:

- Có chuyện gì? Nói nhanh.

Từ bên ngoài, một thanh niên độ hơn hai mươi tuổi mở cửa bước vào, mặt mày xanh như tàu lá chuối nói:

- Anh Sơn, không xong. . .

Thanh niên kia thở dốc, quá mệt nên không thể nói tiếp. Tuấn Sơn liền phẩy tay:

- Không phải vội, cứ từ từ rồi nói.

Thanh niên kia cố nuốt mấy ngụm khí, rồi lại vớ vội một cốc nước uống tạm, rồi nhanh chóng nói liền thoáng:

- Anh Đặng Hùng không biết tại sao lại đánh nhau với người của Cường băng ở cầu Lạc Long, vừa rồi em đi qua Nguyễn Tri Phương thấy trên cầu đang có đánh nhau, mới đem hơn mười anh em đến xem, không ngờ lại thấy anh Đặng Hùng với đám đàn em bị hơn một trăm người quây đánh. Anh Đặng Hùng chỉ có hai mươi người, em chỉ đạo đám anh em vào giúp anh ấy nhưng không đủ, anh Đặng Hùng đang bị người của Cường băng rượt xuống chân cầu rồi, em vội tách ra chạy về đây báo tin cho anh biết. . .

Tuấn Sơn nghe đến đây liền hơi khiếp sợ nói:

- Người của Cường băng là ở cảng 128 cơ mà, tại sao lại dám đem người đến tận cầu Lạc Long gây sự với người của chúng ta? Bọn này lớn mật thật, tận trong địa bàn của Lũng băng mà cũng dám đánh nhau!

Tuấn Sơn tự nhủ xong, liền quát lên:

- Đi! Gọi toàn bộ anh em đến đây, chúng ta đi giúp Hùng sư đệ!

Nhưng mà Tuấn Sơn chưa kịp khoát tay xong, Lã Đặng Tử ở phía sau đã gạt tay nói:

- Khoan, nếu đây là kẻ nghị binh của bọn Cường băng thì cậu tính sao?

Tuấn Sơn hơi chần chừ nói:

- Nhưng mà. . .

Lã Đặng Tử tiếp tục giơ tay lên chặn lại, nói:

- Cậu đem hết anh em đi, để lại hơn mười người cho tôi ở đây là đủ, để hàng nóng lại cho bọn tôi dùng. Thăng Hùng Việt khả năng là bàn không xong với anh Lũng, nên mới đem hết người ở cảng 128 đến đây làm phiền địa bàn của mình. Chỉ cần chúng nó dám đến đây, thằng Đặng Tử này không ngại lấy vài cái mạng chó của chúng nó!

Tuấn Sơn dừng lại một chút, suy nghĩ kĩ thấy lời của Lã Đặng Tử rất đúng, liền gật đầu nói:

- Anh Đặng Tử, em biết rồi!

Tuấn Sơn lại nhìn thanh niên kia trầm giọng nói:

- Đi!

Sau đó hai người rời khỏi phòng hát đi mất, mà Lã Đặng Tử lúc này con mắt lim dim chợt đi ra khỏi phòng hát, đến một căn phòng khác, bê ra một chiếc hộp gỗ không quá lớn. Lã Đặng Tử vừa bê xong hộp gỗ ra ngoài, đã có hơn mười người chạy đến đứng sau lưng Lã Đặng Tử chào hỏi lễ phép:

- Anh Đặng Tử!

Lã Đặng Tử gật đầu sau đó nói:

- Đây, mỗi người một khẩu, là hàng tàu nhưng cũng là đồ nóng, thằng nào hôm nay đến gây sự, các chú cứ nhắm thẳng mặt nó mà bắn cho anh!

Mười người kia nhìn nhau sợ sệt, nhưng mà được một lúc liền nắm chặt bàn tay, cùng nhau gật đầu nói:

- Vâng anh Đặng Tử, bọn em biết rồi!

Mà Lã Đặng Tử rút khẩu súng của mình ra, kéo liền tiếp hai nhát cạch cạch. Từ trong nòng súng rơi ra hai vỏ đạn leng keng. Lã Đặng Tử nắc nhip lại nói:

- Khẩu súng này của ta từ khi đi theo anh Lũng, cũng chỉ mới có bắn qua hai thằng, hai thằng ấy giờ này đều hôn mê bất tỉnh trong viện cả rồi. Để tao xem lần này Cường băng có bao nhiêu người dám đến đây gây sự, thằng Đặng Tử này đều không sợ.

Mười người kia tiếp tục run mình khiếp sợ, mà Lã Đặng Tử lại đi ra ngoài bàn Bi-a đặt mông ngồi xuống một bàn, lấy tạm một chiếc ghế Bi-a bắn vài bi, đưa lên miệng điều thuốc không ngừng hút phì phèo như đang chờ đợi cái gì.

Mà Tuấn Sơn lúc này vừa cùng với hơn năm mươi người chạy ra khỏi chợ Đổ, người đông như quân Nguyên, tay đều cầm mã tấu, hùng hổ đi về phía cầu Lạc Long.

Tuấn Sơn nhỏ một bãi nước bọt xuống mặt đất, hắng giọng nói:

- Mẹ kiếp! Cường băng chúng mày chán sống rồi...

Tuấn Sơn vung vẩy cây mã tấu trong tay, chẳng mấy chốc trong tầm mắt của hắn, một cuộc hỗn loạn đã đang hiện ra trước mắt.

Ở phía trước, đám người Đặng Hùng đang bị một lũ người áo đen mặt mũi già trẻ đều có, khuôn mặt hung tợn, trên tay bọn chúng đều cầm dao phò mã tấu rượt đuổi Đặng Hùng. Mà Đặng Hùng lại tỏ vẻ là tướng không sòn, vừa lui, vừa thi thoảng lại quay lại túm lấy một thằng trong đám người áo đen vỗ tới tấp những đấm vào mặt, tên nào bị Đặng Hùng vớ phải, bị đánh cho như từ đỉnh tai nhưc óc, đến tận mấy phút sau mới đứng dậy nổi.

Mà người của Đặng Hùng lúc này đang vào thế yếu, liên tiếp bị đám hơn trăm người áo đen quây đánh dùng gậy mã tấu, phò liên tiếp chém cho ngã xụi xuống đất không đứng lên nổi.

Đặng Hùng khuôn mặt cay độc, mỗi một người an hem của Lũng bang ngã xuống, Đặng Hùng phải kiếm cho kì được một tên trong đám người áo đen đánh cho bất tỉnh trả thù. Trong cuộc chém giết hỗn loạn, chỉ dùng sức người, duy chỉ có Đặng Hùng là dùng võ để chống lại, cho nên trong trồn loạn mà hắn vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Đặng Hùng vừa đánh vừa ngậm thuốc lá hút, nhả ra hơi khói trắng đặc, trên miệng của Đặng Hùng điều thuốc lá 555 đã sắp cháy hết, lửa lan sắp đến cuống. Điều thuốc lá nóng bỏng sắp cháy đến miệng, Đặng Hùng liền đem tay lấy nhanh điều thuốc lá, dí tàn thuốc lá đỏ vào giữa con ngươi của một tên áo đen.

A a a!

Tên áo đen kia kêu lên đầy kinh hãi như lợn bị chọc tiết, mà Đặng Hùng chọc xong tàn thuốc lá vào mắt hắn, còn tiếp tục bẻ cong tay gãi đến crack một cái mới buông. Tên áo đen kia bị bẻ tay, khuôn mặt liền tím ngắt, miệng hóp hóp lấy từng hơi thở ngã xuống đất không còn sức tiếp tục đánh nhau.

Mà Đặng Hùng vừa đánh người sau, chợt quay đầu lại, liền nhìn thấy Tuấn Sơn kéo một đám an hem đến giúp mình, liền kêu lên:

- Anh Sơn, Sơn sư huynh, ở đây!

Đặng Hùng vẫy vẫy tay, thuận tiện đập bụp một cái vào giữa người một tên áo đen, tên áo đen kia bị đá bay ra xa. Trong khoảng thời gian ngắn gọn không bị làm phiền, Đặng Hùng lại châm tiếp một điều thuốc lá đưa lên miệng, tiếp tục nhả khói nghi ngút, rồi túm một tên áo đen cứng đầu cứng cổ khác, dả liên tục mấy đấm vào mặt gã.

Bịch!

Khoảng hơn mười tên áo đen bị Đặng Hùng tiếp tục đánh ngã, lúc này đám người Tuấn Sơn mới đến nơi tham gia vào cuộc chém giết.

Tuấn Sơn chống mã tấu xuống đất, nhìn xung quanh rồi gằn giọng:

- Chúng mày! Đem bọn người của Cường băng đánh gãy chân hết cho tao, dám đánh người của Lũng băng ở cầu Lạc Long, bọn này chán sống rồi!

Mà từ bên Cường băng, hình như cũng có một tên thủ lĩnh, nấp sau đám đàn em, giọng âm trầm nói:

- Anh em không cần phải sợ, bọn Lũng băng chỉ có hơn sáu mươi người, chúng ta đông hơn gấp một lần rưỡi, đều đánh cho tao!

Người của Cường băng cũng hô hào lên khí thế:

- Đánh!

Mặc dù ban đầu người của Cường băng thấy đối phương có người đến giúp thì cũng hơi sợ, nhưng mà sau đó nhằm tính quân số đông hơn nên càng liều lĩnh. Cường băng cầm vũ khí trong tay toàn là loại hung khí hiệu sát, dao pho mã tấu rất nhiều. Mà người của Lũng băng chỉ có hơn hai mươi người cầm mã tấu, còn lại người thì cầm gậy bi-a, người thì vác thanh sắt ra đánh, sức sát thương đương nhiên nhỏ hơn rất nhiều.

Tuấn Sơn thấy có kẻ dám lên tiếng khiêu khích mình, liền dương đôi mắt như mắt hổ lên nhìn người kia, người kia nấp sau lưng đám đàn em, nhìn thấy đôi mắt của Tuấn Sơn liền tỏ ra run sợ lập cập, quay mặt đi không dám nhìn.

Mà Tuấn Sơn nhìn thấy người kia rồi, liền đem mã tấu chống ở dưới đất dương lên chỉ về phía gã quát:

- Mẹ kiếp! Thằng chó lợn kia mày cút ra đây cho tao!

Tuấn Sơn nói xong, không cần biết đối phương trả lời như thế nào, liền xách mã tấu hung hãn nhảy vào giữa đám người áo đen chém loạn xạ. Đặng Hùng từ lâu đã mệt, nên không có sức khỏe như Tuấn Sơn, chỉ thấy Tuấn Sơn nhảy vào giữa liền hô lên:

- Sơn sư huynh, anh cẩn thận, chúng nó có hàng nóng đấy!

Mà Đặng Hùng chưa kịp nói xong, trong không gian đã vang đến tiếng nổ đánh thếp “Đoàng!”. Tuấn Sơn mắt tròn trũng, nhìn xuống cơ thể mình lâu bàu:

- Mẹ kiếp! Đúng là ngu như lợn, có súng mà bắn còn trượt!

Tuấn Sơn biết là đối phương có súng, lúc này cực kì cẩn thận, túm lấy một tên áo đen làm lá chắn, vừa chém giết vừa tiến dần tới vị trí của tên thủ lĩnh Cường băng.

Đám người Cường băng thấy Tuấn Sơn chém giết hung hãn như vậy thì cũng cực kỳ run sợ, liên tục tránh né. Mà tên thủ lĩnh của Cường băng, thấy mình có súng mà cũng không dọa được đối phương, đối phương lại sắp đến gần mình. Gã nhìn thấy Tuấn Sơn có một thân võ nghệ cao như thế liền sinh ra sợ hãi, khẩu súng trong tay run run không dám bắn.

Bất đắc dĩ gã thở dài, lâu bàu tức giận:

- Mẹ kiếp! Về!

Gã quát lên một tiếng, rồi kéo theo hơn chục thằng áo đen chạy mất, mà đám áo đen kia thấy thủ lĩnh của mình chạy rồi, cũng không dám đứng lại, lục tục kéo nhau chạy bán sống bán chết.

Tuấn Sơn hung dữ vớ một tên áo đen lôi lại, tên áo đen kia liên tục lắp bắp run sợ kêu lên:

- Em xin anh, anh tha cho em lần này, em trót dại!

Mà Tuấn Sơn nghe thấy lời này vẫn cực kỳ hồ hững, cú đấm trong tay vẫn tiếp tục tung xuống cực kỳ mạnh bạo.

Bụp!

Cú đấm giáng thẳng vào giữa mặt thanh niên kia, thanh niên kia liền lập tức ngã lăn ra bất tỉnh.

Tuấn Sơn ném bịch gã thanh niên xuống đất, dương mã tấu về phía đám người áo đen đang chạy xuống chân cầu Lạc Long quát to:

- Mẹ kiếp bọn Cường băng, ngày mai bố mày đem người đến tận cảng 128 của chúng mày làm cò, cứ chờ đấy!

Tuấn Sơn nói xong, liền chấp mã tấu giấu sau lưng, lạnh nhạt đứng thẳng người bình tĩnh quay lại, hướng tất cả đám người Lũng băng nói:

- Xong rồi, về!

Đặng Hùng thấy Tuấn Sơn vừa mới ra tay đã đánh loạn đối phương liền chấp tay nói:

- Anh Sơn, Sơn sư huynh, mấy thủ đoạn này xưa nay chỉ có anh là nhất!

Mà Tuấn Sơn nhìn Đặng Hùng chột xoa đầu nói:

- Về nhanh thôi, rất có khả năng người của Cường băng lại cho người đến làm khó ở chỗ chợ Đồ, anh Đặng Từ đang giữ ở đấy, sợ bọn họ đánh lén, chúng ta phải mau trở lại giúp anh ấy!

Đặng Hùng hút nốt thuốc phả ra khói trắng rồi ném xuống đất, cười hưng phấn nói:

- Em biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Gây chiến

Mà ở chợ Đồ lúc này, Lã Đặng Tử đôi mắt lim dim, hai con mắt hồ hững nhìn về phía trước, có khoảng hai mươi người mặc áo đen, khuôn mặt hung tợn dương đôi mắt hung ác nhìn vào trong “quán Cù Lũng”.

Lã Đặng Tử lạnh giọng:

- Cường băng, chúng mày lớn mật thật!

Một người áo đen mặt gầy hốc hác, đôi môi thâm sì, miệng nở nụ cười đều giả bước lên nói:

- Lã Đặng Tử, một trong bốn chiến tướng của Cù Lũng! Tao khuyên mày tốt nhất là không nên cứng đầu, biết điều thì khoanh tay chịu trói, hơn hai mươi anh em của tao ở đây đều có K54, ở đây là chỗ đông người, tốt nhất mày đừng có ép tao, không thì sau này chỗ làm ăn của mày cũng không yên ổn gì đâu, bọn công an đã sớm nóng mắt ở đây rồi, chỉ chờ có việc là chúng nó sẽ mượn cớ nhảy vào ngay đấy!

Lã Đặng Tử cũng cười lạnh nói:

- Thăng Hưng quát, mày láo thật, ngày xưa theo Vĩnh mặt sẹo đánh anh Lũng, bây giờ lại chạy sang Cường băng làm tay sai. Chúng mày tưởng chúng mày có hàng nóng, thì ông đây không có chác...

Lã Đặng Tử nói xong liền rút từ trong túi áo ngực ra khẩu súng, sau đó đem khăn sạch lau chùi cho bóng loáng, khiêu khích tên áo đen trước mắt.

Hung quát là người của Cường băng, thấy hành động này của Lã Đặng Tử, cực kỳ không vui vẻ, liền nói:

- Đặng Tử, mày chán sống rồi, ở đây bọn tao người đông gấp đôi người của mày, cho dù mày có võ cũng chỉ có thể xử được bốn năm thằng, còn đám đàn em của mày đừng hòng sống sót. Hơn nữa, đây là dùng súng, võ của mày là vô dụng!

Lã Đặng Tử hát cảm nói:

-Mày cứ thử xem!

Tên Hung quát cực kỳ tức giận nói:

- Người của Lũng Băng mày còn đánh nhau ở trên cầu Lạc Long, anh em của tao ở trên đây có đến hơn trăm người, nếu mày nghĩ bọn nó có thể nhanh như vậy về giúp mày thì mày nhầm rồi! Anh em của tao tuy không giỏi võ, nhưng mà không phải là loại đậu hũ.

Hung quát mặt khinh thường cười nhạt nói, mà Lã Đặng Tử mặt cũng liền tối sầm lại, tỏ vẻ không vui.

Nhưng mà Hung quát lại càng không ngờ rằng, ngay khi gã vừa nói xong một câu trên tức đối phương, đã có ngay một gáo nước lạnh dội vào mặt gã.

Một giọng nói trầm trầm từ sau lưng đám người áo đen chọt vang lên, cộng thêm tiếng bước chân dồn dập của rất nhiều người đang đi:

- Hung quát, Hung đại ca, từ ngày mày trốn sang Cường băng, anh Lũng đã nhiều lần nhắc nhở tao phải chiếu cố đến mày. Thăng oắt con như mày nhiều lần trốn chui lủi khiến tao không thể tìm được, không ngờ hôm nay lại tự dẫn xác mò đến đây!

Hung quát đang dùng vẻ mặt khinh thường nhìn Lã Đặng Tử, chợt nghe thấy những âm thanh này lọt vào tai mình, khuôn mặt liền không kiềm chế được chuyển sang xanh mét như tàu lá chuối. Hung quát run run quay đầu lại, dùng đôi mắt lấp láy nhìn phía sau.

Một đám hơn năm mươi người đang từ bên ngoài cổng chợ Đồ kéo vào, người nào người nấy cực kỳ hung tợn, mặt mũi đều lộ vẻ muốn giết người, mồ hôi nhễ nhại đổ xuống trông càng mạnh mẽ, đôi mắt gắt gao đặt xuống đám người áo đen và tên Hung quát.

Mà ở giữa đám người kia, một người khuôn mặt trẻ tuổi, dáng người hao hao cao lớn, đang nhìn cặp mắt chế giễu nhìn xuống. Hung quát không kiềm chế được kêu lên:

- Tuấn Sơn? Làm sao mày có thể?

Hung quát vừa đặt câu này lên miệng, đã có cảm giác không ổn, biết là lần này hành sự không thành mà bại sự hẳn là có thừa rồi. Hung quát vội quát to cho đám đàn em phía sau mình:

- Mẹ kiếp! Chúng mày, chạy...

Hung quát nói xong liền không thèm để ý đến đám thuộc hạ, hướng một lối ngách nhỏ bên trong chợ chạy thục mạng. Mà những người buôn bán hàng nhỏ lẻ ở trong chợ lúc này, thấy sắp sửa có đánh nhau, liền lục tục thu dọn hàng, chôn vào bên trong.

Một tên đàn em của Lũng băng, đứng bên cạnh Lã Đặng Từ, nhìn thấy đám người Hưng quát chạy trốn, liền rút từ bên cặp quần ra một khẩu súng, dương lên cao định bắn. Nhưng mà Lã Đặng Từ liền rất nhanh đem bàn tay đặt lên khẩu súng của người này ấn xuống nói:

- Không cần, dùng súng ở trong chợ thì có khác gì lạy ông tôi ở bụi này, chúng nó mang súng đến, nhưng cũng chưa chắc đã có gan dám bắn đâu, nó đâu phải là Năm Cam hay Dung Hà!

Mà Tuấn Sơn nhìn thấy đám người Hưng quát nhanh như vậy đã co giò bỏ chạy, liền cực kỳ lớn giọng quát to:

- Anh em, đuổi thẳng Hưng quát chém chết nó cho anh!

Hơn năm mươi người đứng sau lưng Tuấn Sơn, có ba mươi người chạy ra lên phía trước kêu to đáp lại:

- VÂNG!ANH SON!

Ba mươi người này còn có thể lực tốt nhất, vừa nãy trong cuộc đánh nhau ở trên cầu Lạc Long, đám người này còn chưa kịp ra tay thì Tuấn Sơn đã dọa cho tên thủ lĩnh của đám người Cường băng chạy mất, cho nên ba mươi người này không kịp đánh đám thì liền cảm thấy rất tiếc nuối, cảm giác như mình không có chỗ dùng. Mà lúc này vừa vặn được dịp thể hiện trước mặt đại ca, cho nên liền hưng phấn đuổi theo đám người Hưng quát rất nhiệt tình.

Hưng quát vừa chạy vừa lau bàu:

- Thằng Tuấn Sơn làm sao mà có thể về đây nhanh như thế được, thằng Hải lợn này ngu thật, nếu hôm nay để tao dẫn đám anh em ấy thì đâu đến nỗi!

Mà Hưng quát chưa chạy được lâu, phía sau đã có đám người lục tục đuổi theo hùng hổ, trong tay đều cầm mã tấu sáng loáng.

Hưng quát toát mồ hôi vừa chạy vừa quát cho đám đàn em ra lệnh:

- Mẹ kiếp! Bọn Lũng băng này đuổi rất quá, chúng mày quay lại đánh chúng nó cho tao!

Đám đàn em của Hưng quát ngoái lại phía sau có khoảng hơn ba mươi người đuổi theo, đoán chừng quân số đối phương truy đuổi mình cũng không đông lắm, nên mới bớt sợ nổi máu liều, liền gật đầu nói:

- Dạ anh Hưng!

Sau đó hai mươi người quay đầu lại, cười lạnh đem súng K54 trong người rút ra, dương lên hướng về phía đám người của Lũng băng đang truy đuổi đến đây liên tục cười lạnh. Hưng quát sau khi thấy đám đàn em chặn hậu cho mình, cũng chẳng màng, mặc kệ đám đàn em tiếp tục chạy thực mạng bán sống bán chết. Hưng quát rủa lên vài tiếng:

- Thằng Tuấn Sơn, mày cứ chờ đấy!

Đám đàn em của Hưng quát dương súng lên cực kỳ tự tin, cứ ngỡ rằng chính mình sẽ dọa cho đối phương được một phen sợ hãi, vì dù sao thì mình còn có súng cơ mà. Trước mặt đồ nóng như vậy, vũ khí lạnh đều là đồ bỏ. Đám đàn em của Hưng quát liên tục cười lạnh khúc khích, nhìn đám người Lũng băng đang chạy đến đầy khinh thường, vì nghĩ rằng một khi mình dương súng lên, đám đàn em của Lũng băng này sẽ sợ đến xón dái ra quần.

Nhưng mà đám đàn em của Hưng quát lại thật sự không ngờ rằng, hơn ba mươi người của Lũng băng vừa đuổi đến, chẳng thềm nói tiếng nào, mà cũng chẳng sợ chút nào, vung mã tấu lao vào chém tán loạn. Có người trong Lũng băng còn nói:

- Mẹ kiếp, anh Đặng Từ đã nói rồi, chúng nó không có gan bắn súng đâu, anh em cứ chém nhiệt tình cho tao!

Không có gan bắn súng, đúng là không có gan bắn súng thật. Đám đàn em của Hưng quát cũng chỉ định đem súng ra dọa đám người của Lũng băng mà thôi, chứ cho tiền chúng nó cũng chẳng dám bắn, chúng cứ nghĩ chỉ cần như vậy là đã đủ khiến người của Lũng băng khiếp sợ, nhưng mà chúng nó thực sự đã quá nhầm, bây giờ chúng nó mới biết được sự thật, nhưng cũng đã quá muộn rồi.

Đám đàn em của Hưng quát, lúc này mới là những tên phải xón ra quần, chúng chỉ có thứ vũ khí duy nhất là súng, mà lại không dám bắn. Lúc này trơ mắt nhìn đám đàn em của Lũng băng làm cỏ mình đầy kinh hãi.

Có thằng hoảng sợ kêu lên:

- Các anh tha cho em, em biết lỗi rồi, em sai rồi!

Mà khẩu súng trong tay tên này cũng bị bàn tay run lập cập của gã mà rơi xuống đất, đám đàn em của Hưng quát có mấy thằng bị mã tấu chém vào người chảy xuống máu đỏ, kêu gào lên như con khóc đòi mẹ, lũ khác thì nhón nhác chạy tán loạn, mặt mũi thẳng nào thẳng nẩy xanh mét. Chúng nó thật sự rất không ngờ rằng Lũng băng này lại lắm thằng chán sống đến như vậy, bọn Lũng băng này điên rồi.

Roạt rào!

Chỉ chưa đầy mười phút, đám đàn em của Hưng quát đã bị làm cỏ hoàn toàn, chém cho nằm xụi hết xuống đất, bị người của Lũng băng đem dây thừng trói vào lõi về quán Cù Lũng nhốt vào hầm.

Mà Tuấn Sơn từ lúc trở về chợ Đổ, liền kéo theo Đặng Hùng với Lã Đặng Tử vào trong phòng Karaoke lúc trước, tiếp tục cuộc nhậu nhẹt.

Tuấn Sơn đưa điều thuốc lá lên miệng ngậm vào nhả khói, từ tốn nói:

- Anh Đặng Tử, Đặng Tử sư huynh, vừa rồi em thật không ngờ thằng Hải lợn của Cường băng lại nhát gan đến như thế, em còn chưa chém nó nhát nào mà nó đã chạy xoắn quẩy hết cả lên rồi, bọn Cường băng này, xem ra cũng chẳng ra gì, nếu anh Lũng cho em năm mươi anh em, em cũng có thể đến làm cò cả Cường băng chúng nó, thậm chí đem hết cả địa bàn của Cường băng chúng nó gộp vào với Lũng băng của mình!

Lã Đặng Tử đem một ly rượu Vang đưa lên môi nhấp nhấp rồi chếp chếp miệng vài cái nói:

- Chú nghị đơn giản quá, nếu dễ dàng như thế thì trước đây lúc anh em mình mới nhập băng, đem anh em đi chiếm địa bàn đã được luôn rồi, đâu phải thu liễm đến mức như thế này.

Đặng Hùng nghe thấy Lã Đặng Tử nói như vậy, cảm thấy không đúng liền nói:

- Anh Đặng Tử, anh nói thế là sai rồi, trước đây anh em mình đi chiếm địa bàn chẳng phải chiếm bốn cái thì được ba đấy thôi, chỉ có mỗi thằng Dương Việt là không làm được cái trò trống gì cả!

Lã Đặng Tử nghe thấy Đặng Hùng nói như vậy thì liền không vui nói:

- Chú Hùng nói thế là sai rồi, chú suy nghĩ tối dạ lắm, thằng Dương Việt chiếm chỗ khó nhất trong ba anh em mình, địa bàn của Mãnh băng đâu có dễ dàng mà chiếm được như thế!

Lã Đặng Tử dừng một chút, đưa ly rượu Vang lên miệng nhấp nhấp vài ngụm rồi nói tiếp:

- Hơn nữa ba cái địa bàn anh em mình chiếm được, chỉ trong vòng một tháng, chẳng phải đều mất sạch đấy ư?

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Âm mưu của Cù Lũng

Đặng Hùng gật gật đầu cho là phải, thấp giọng nói:

- Anh Đặng Tử, lần này anh Lũng đi bàn chuyện với Cường băng không xong, nhất định khi quay về sẽ kêu gọi anh em đánh Cường băng một trận, với quân số của Cường băng bây giờ, em thiết nghĩ nếu mình không thể chiếm lấy được địa bàn của nó, thì cũng nên chiếm lấy người của nó. Cường băng có đến hơn hai trăm người, thu phục hết lũ người này, anh Lũng có thể vững gót chân ở cảng Hải Phòng rồi!

Lã Đặng Tử cười:

- Anh quen chú lâu như thế rồi, bây giờ mới nghe được một câu thật sự có ích từ miệng chú!

Lã Đặng Tử nhấp một môi rượu vang rồi lại nói tiếp:

- Đúng vậy, chỉ cần người của Cường băng đều là người của Lũng băng, sau này thế lực của Lũng băng chúng ta sẽ được mở rộng, lo gì mà không giữ được địa bàn. Có điều anh vẫn chưa nắm chắc tâm lý đám đàn em của Cường băng chút nào, chiều nay chú cho người thăm dò, đem ít tiền ra dụ bọn chúng, nếu như có thể được, vụ chiếm lấy Cường băng này, anh sẽ nói với anh Lũng để cho chú với Sơn sư đệ đem người đi đánh chúng nó!

Đặng Hùng lần đầu tiên được đại sư huynh khen ngợi như vậy, liền cười híp hết cả mắt, gãi đầu gãi tai nói:

- Anh Đặng Tử, anh nói quá rồi, em cũng chỉ mới vừa nghĩ ra thôi, cứ nói đại, không ngờ lại trúng ý của anh!

...

Trong khi Lũng băng đang có những quyết định táo bạo, thì lúc này thế lực lớn nhất tại cảng Hải Phòng là Mãnh băng cũng giục dịch hành động.

Trung niên tên Bái lúc trước ở An Dương, lúc này đang ngồi trên một chiếc ghế bành lớn màu đen, miệng ngậm điếu xì gà. Thanh niên mặc veston lúc trước cũng có mặt bên cạnh ông ta, thanh niên lễ phép cất giọng:

- Anh Bái, lần này bọn Trạch Lũng băng lại muốn làm gì không biết, lần trước đem người đến cướp Tân Cảng, lần này lại đánh nhau với Cường băng, em xem chừng Lũng băng này là lũ vô học, chỉ cần đem một đám anh em đi xử lý bọn chúng là xong!

Trung niên tên Bái hơi cau mày nói:

- Cậu đừng có làm liều, để rồi xem đã, lần trước ở Tân Cảng là trường ban an ninh Văn Tùng ra tay mới khiến cho tên thuộc hạ của Cù Lũng phải rút lui, mà lần ấy Văn Tùng cũng mất đến hơn hai mươi người, Lũng băng này xem ra phát triển quá nhanh!

Thanh niên mặc veston khó hiểu nói:

- Anh Bái, nếu Lũng băng này phát triển quá nhanh, lý ra anh nên phải cho người dẹp ngay bọn chúng, để trừ hậu họa mới đúng, trừ phi...

Trung niên tên Bái không nói gì, chỉ cười nhạt một lúc, đem điều sì gà hạng nhất lên miệng hút tiếp, rồi mới nhàn nhả nói:

- Quân, chẳng lẽ cậu muốn suốt đời phải chạy theo lão Mạnh hay sao? Cậu không muốn cùng anh Bái này đánh ra thiên hạ à?

Thanh niên kia nghe đến đây liền lập tức hoảng hốt, kinh sợ lắp bắp nói:

- Cái... gì, anh Bái, anh thật... sự muốn...

Trung niên tên Bái mặc kệ thanh niên kia biểu hiện thế nào, vẫn từ tốn nói tiếp:

- Lão Mạnh, không còn như xưa nữa rồi, hồ già thì cũng nên quy ẩn đi thôi, Mạnh băng này, nên để cho lớp người có thực lực lên nắm giữ!

Thanh niên kia nuốt nuốt vài ngụm nước bọt cố nói:

- Anh Bái, anh thực sự muốn thay thế lão Mạnh?

Trung niên tên Bái gật đầu trịnh trọng nói:

- Phải, Quân à, cậu theo anh cũng đã lâu rồi, cậu cũng biết chỉ anh không hề nhỏ. Lão Mạnh bây giờ già rồi, thường đưa ra những quyết định thiếu sáng suốt, mà lại không đủ tàn bạo, Mạnh băng còn ở trong tay lão, sớm muộn gì một hai năm nữa, những thế lực như Lũng băng nổi lên, Mạnh băng sẽ không còn chỗ đứng. Nếu còn cố chấp đi theo lão Mạnh một cách mù quáng, anh với cậu sau này chỉ còn là con số không!

Thanh niên tên Quân nói:

- Có phải mấy năm nay anh chiêu người, chính là cũng vì một nước cờ này, không phải là vì chỉ giữ người cho ban chiến lược!

Trung niên tên Bái gật đầu nói:

- Đúng vậy, chủ là người anh tin cẩn nhất, nên mới cho chú biết chuyện này. Ngày khởi sự sắp đến rồi, chỉ chờ Cù Lũng kia ra tay mà thôi...

Trung niên tên Bái ánh mắt lim dim nhìn xa xăm, sau đó nhắm chặt cảm nhận cảm giác từ điều sì gà hạng nhất. Quang cảnh xung quanh ông ta một màu u ám, thanh niên tên Quân kia cực kỳ lưỡng lự, lại phân vân liên tục, chốc lát lại ngồi xuống ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn chưa thông.

Trung niên tên Bái đôi mắt lấp ló, mọi động thái của thanh niên tên Quân, đều không thoát khỏi mắt ông ta, hôm nay ông ta muốn vạch ra một nước cờ này, chính là muốn thử lòng người. Còn thực sự mọi chuyện, ông ta đã sớm an bài từ trước.

...

Tập đoàn SSAD.

Văn phòng giám đốc kinh doanh Trần Đình Đại.

Bên ngoài cửa văn phòng lúc này, một người đàn ông lớn tuổi, đang đưa mắt nhìn xuyên qua lớp cửa kính màu đen bên ngoài vào trong phòng, người đàn ông này chính là Trần Gia Cảnh.

Trần Gia Cảnh nhìn một lúc vào trong phòng, rồi mới chậm rãi đưa ánh mắt nhìn qua nữ nhân viên đứng phía sau lưng mình, ông ta nói:

- Nó bị như vậy đã hơn một tháng rồi, chẳng lẽ cô là thư ký của nó, mà lại không hề biết rằng nó gặp phải chuyện gì hay sao?

Nữ thư ký kia liền ấp úng nói:

- Thưa Tổng Giám Đốc, Giám đốc Đại gặp chuyện gì trước nay chưa từng bàn tán trong công ty, cháu làm sao biết được ạ!

Trần Gia Cảnh nghe đến đây có vẻ không vui liền nói:

- Cô là sinh viên mới ra trường có đúng không?

Nữ thư ký ấp úng rụt rè gật đầu nói:

- Dạ vâng!

Trần Gia Cảnh lập tức lau bàu:

- Thăng vô dụng này, biết ngay là chỉ suốt ngày thích mấy đứa con gái trẻ mà lại, đây là trốn công ty mà cũng tuyển những người như vậy, nó quên mất địa vị của công ty này lớn như thế nào rồi hay sao! Giám đốc kinh doanh của SSAD, lại dùng một thư ký mới ra trường!

Trần Đình Đại lau bàu xong một trận, liền lớn giọng nói với nữ thư ký trẻ đẹp kia:

- Cô mau gọi cậu Kim lên đây gặp tôi!

Nữ thư ký vàng vang dạ dạ, khoảng năm phút sau, tiếng thang máy vang lên ting ting, Nguyễn Trọng Kim từ trong buồng thang máy bước ra, quần áo xộc xệch miệng ngáp ngáp, vừa nhìn thấy Trần Gia Cảnh, liền lập tức khom người chạy tới, cười xum xoe nói:

- Ôi chú Cảnh, lâu lắm cháu mới gặp chú, dạo này chú khỏe chứ ạ!

Trần Gia Cảnh lắc lắc đầu, nhìn từ trên xuống dưới toàn bộ thân người của Nguyễn Trọng Kim, thầm nghĩ: “thằng cha này hẳn là vừa mới đi chơi thuốc về xong đây, nhân viên của thằng cháu phá gia chi tử này toàn là lũ bại hoại”.

Trần Gia Cảnh bộ mặt không vui liền nói:

- Kim, phiền cậu gọi cho đúng chức danh, ở đây là công ty, không phải ngoài đường ngoài chợ!

Nguyễn Trọng Kim cực kỳ coi thường Trần Gia Cảnh, nhưng bên ngoài vẫn run sợ nói:

- Vâng vâng cháu biết rồi thưa tổng giám đốc!

Kì thực là bình thường Nguyễn Trọng Kim này trước mặt Trần Gia Cảnh, vẫn luôn vô cùng nhả nhót, đây là vì có Trần Đình Đại bảo hộ, cho nên ngay cả Trần Gia Cảnh bình thường địa vị cao đến đâu, Nguyễn Trọng Kim gặp qua cũng không sợ.

Hôm nay Trần Gia Cảnh xuất hiện ở đây chắc hẳn là có chuyện quan trọng, trước mặt nhân viên trong công ty, Nguyễn Trọng Kim không dại chọc Trần Gia Cảnh, cho nên vẫn cực kỳ khuôn phép, còn bình thường những lời Trần Gia Cảnh nói, gã đều đặt bỏ ngoài tai, chỉ có Trần Đình Đại mới có thể sai khiến gã, bởi vì gã quan niệm cho rằng, SSAD này sớm muộn gì cũng rơi vào tay Trần Đình Đại, Trần Gia Cảnh này mà lấy lòng, xem chừng rất phí thời gian, chỗ thời gian đó, Nguyễn Trọng Kim hẳn thả lỏng để lấy lòng Trần Đình Đại, sau này chưa biết chừng địa vị sẽ được nâng lên.

Trần Gia Cảnh thấy Nguyễn Trọng Kim thu bớt bộ mặt nhả nhót đáng ghét lại, cũng không tiếp tục truy cứu, chỉ trầm giọng hỏi:

- Cậu thường ngày là lái xe của thằng cháu tôi, chuyện gì xảy ra với nó cậu hẳn là đều biết rõ, mau nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra?

Nguyễn Trọng Kim cả người cứng đờ một lúc, đầu óc mơ màng, lúc sau mới hơi tỉnh, suy nghĩ kĩ đến câu hỏi của Trần Gia Cảnh.

Đêm hôm qua hẳn đi bar đến gần sáng mới về nhà, trên người nồng nặc mùi rượu, cả mấy viên thuốc hẳn cắn vào vẫn chưa tan hết, lúc này nửa tỉnh nửa mơ, gặp Trần Gia Cảnh hỏi chuyện, hẳn chỉ biết gật gù gù nói:

- Tổng Giám Đốc, chị Miêu Yến chết rồi...

Trần Gia Cảnh hơi nhíu mày nói:

- Miêu Yến? Miêu Yến nào?

Nguyễn Trọng Kim hơi hơi lắc đầu cho tỉnh, nói:

- Miêu Yến, chính là người yêu! À mà không, chính là người con gái mà anh Đại theo đuổi, cô ta chết rồi, anh Đại chính là vì chuyện này nên mới buồn rầu!

Trần Gia Cảnh nghe đến đây liền nhếch mép cười:

- Thì ra là thất tình, lại vì một đứa con gái! Nếu không phải sức ép từ dòng họ, mày đâu có thể ngồi được trên cái ghế ấy!

Trần Gia Cảnh lắc lắc đầu vài cái, hơi thất vọng về thằng cháu này, ông ta cực kỳ chán ghét, nhưng vẫn bắt buộc dĩ phải chiều chuộng nó, bởi vì ông ta cũng thực sự bất lực, thằng cháu này hết phương cứu chữa rồi. Trong mắt ông ta ánh lên một tia hy vọng nhỏ nhoi, ông ta thoáng cười lạnh thì thầm trong đầu: “Chỉ cần sang năm tới, nếu như con trai của tao được sinh ra thành công, xem mày còn có thể tiếp tục ngồi trên cái ghế ấy nữa không, dòng họ cũng không còn lý do gì để ép tao nữa rồi!”

Trần Gia Cảnh nghĩ xong, liền gật gật đầu, trên mặt không biểu lộ chút gì về vấn đề ông ta vừa suy nghĩ, hướng Nguyễn Trọng Kim hạ giọng nói:

- Nó là người kế thừa của họ Trần tôi, cậu phải sát sao theo dõi và đốc thúc nó, nếu để nó xảy ra chuyện gì, Trần Gia Cảnh tôi là người đầu tiên không tha cho cậu.

Trần Gia Cảnh nói xong liền rời đi, mà Nguyễn Trọng Kim vẫn một mực ngơ ngác gãi đầu gãi tai mơ hồ:

- Lão già này hôm nay bị làm sao thế nhỉ, thường ngày vẫn cực kỳ ghét cậu Đại cơ mà, sao hôm nay lại quan tâm đến hần ta thế nhỉ!

Nguyễn Trọng Kim lắc lắc đầu vài cái cho tỉnh, liền tiến thẳng đến chiếc ghế của nữ thư ký đặt mộng ngồi xuống. Mà nữ thư ký xinh đẹp kia thấy hần ngồi xuống chiếc ghế của mình, cũng chỉ mặc kệ hần như vậy tiếp tục lắc đầu, cái phòng kinh doanh này sớm đã loạn rồi, kể từ khi cô ta về đây công tác, làm việc thì ít mà đi đêm với cậu chủ thì nhiều. Nữ thư ký xinh đẹp chẳng qua là dụ dỗ được Trần Đình Đại, cho nên mới có thể ngồi vào vị trí này, còn trước đó thư ký cho giám đốc kinh doanh, là một vị kế toán trưởng của một công ty danh tiếng chuyển đến, chỉ có điều người này hơi già lại xấu xí. Trần Đình Đại cực kỳ không thích, nên mới tính chuyện đổi người, đổi luôn sang nữ thư ký xinh đẹp này cho dễ nhìn, còn về kinh nghiệm và kỹ năng làm việc, nữ thư ký này chẳng sở hữu một chút nào gọi là lợi thế cả.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Trần Đình Đại

Nguyễn Trọng Kim đôi mắt mơ màng, vẻ mặt hưng phấn thăng hoa liên tục ngáp ngắn ngáp dài. Trong cơn mơ gã đang khoác vai một cô gái trẻ trung xinh đẹp, miệng liên tục nói những lời chẳng hoa đôi bại.

Bốp!

Bất chợt Nguyễn Trọng Kim bị vỗ một cách đau điếng vào mặt, gã bàng hoàng tỉnh lại. Trước mắt gã là một cặp mắt hung hãn đang nhìn xuống, Nguyễn Trọng Kim vừa nhìn thì dĩ nhiên thấy, người trước mắt mình chính là Trần Đình Đại.

Nguyễn Trọng Kim hoảng sợ đứng dậy lắp bắp nói:

- Anh Đại, anh có việc gì ạ...

Sau đó gã cúi gằm mặt, không hiểu mình đã làm sai chuyện gì mà khiến Trần Đình Đại phẫn nộ như vậy. Gã thậm tự trách mình có phải là đã quá sơ suất...

Trần Đình Đại vẻ mặt tức giận nói:

- Kim, tôi nói thế nào rồi? Tại sao lâu như vậy rồi mà cậu chưa có tin tức gì cho tôi vậy? Bao nhiêu tiền tôi cho cậu, cậu đi chơi gái rồi bay nhảy hết, mà chuyện của anh Đại này cậu vẫn không nhớ gì hết nhỉ!

Nguyễn Trọng Kim toát mồ hôi, gã hoảng sợ, dĩ nhiên gã biết là Trần Đình Đại đang nhắc đến là chuyện gì rồi. Nguyễn Trọng Kim lập tức mồm miệng liên thoảng nói:

- Anh Đại! Em biết rồi, là chuyện của Trần Vũ Minh, chuyện này em đã điều tra rồi...

Trần Đình Đại khuôn mặt xanh xao, gật đầu hỏi:

- Cậu nói thử xem nào?

Nguyễn Trọng Kim lau lau mồ hôi trên mặt một chốc cho đỡ sợ rồi nói:

- Anh Đại, lần này điều tra Trần Vũ Minh, ngoài việc tìm được dấu vết của hần, em còn cho người phục săn tận nơi, hai thằng giang hồ máu mặt nhất đất Hải Phòng này cũng được em thuê để chờ Vũ Minh kia xuất hiện, là lập tức ra tay ngay!

Nguyễn Trọng Kim nói xong còn lấy tay chém xuống minh họa, Trần Đình Đại cũng gật đầu nói:

- Nói tiếp đi!

Nguyễn Trọng Kim nói:

- Sau khi Trần Vũ Minh rời khỏi xã An Hưng, hần xuất hiện ở Hải Phòng. Theo tin tức giới chợ đen, hần đã từng có lần xuất hiện tại nhà của Hùng đồ đầu. Hần mua rất nhiều vật dụng liên quan đến nghề đồ đầu, em cũng đã cho người hỏi rõ Hùng đồ đầu là sau đó hần đi đâu... Nhưng đến đây thì bật vô âm tín...

Trần Đình Đại vẻ thiếu kiên nhẫn gạt tay nói:

- Đủ rồi, cậu nói nhanh vấn đề chính cho tôi!

Nguyễn Trọng Kim gật đầu lễ phép thưa:

- Vâng! Sau đó em cho người dò la khắp các tỉnh thành, cuối cùng có lần có người phát hiện ra không ngờ thằng nhóc Vũ Minh đã chui lên tận Lai Châu, đi theo đoàn thám hiểm khảo cổ gì đó, đi vào dãy Hoàng Liên Sơn, đấy là tin tức cuối cùng em nghe được. Nghe nói đoàn khảo cổ kia vẫn chưa có dấu hiệu muốn ra ngoài, cho nên em đã cho hai thằng giang hồ phục sẵn rồi. Vũ Minh kia lần này mà ra ngoài chắc chắn cầm lấy cái chết!

Trần Đình Đại nghe xong mấy lời này, trong mắt hiện lên một tia hung hãn miệng gằn lên:

- Trần Vũ Minh, mày cũng có ngày hôm nay, mày cướp đi gia sản lớn nhất từ tay tao, tao đã ra tay làm cho mày tàn phế. Nhưng mà mày sau đó vẫn không hề biết tỉnh ngộ, lại dám cướp luôn cả người mà tao thích, tội của mày không chết không ngừng...

Trần Đình Đại nghĩ đến đây, trong mắt chảy ra nước mắt đầy phẫn nộ, lại nhìn Nguyễn Trọng Kim nói:

- Nếu bắt được nó không được giết, phải để tôi tự ra tay! Biết chưa?

Nguyễn Trọng Kim liên tục gật đầu lấy lòng Trần Đình Đại:

- Vâng anh Đại, Trần Vũ Minh này thực là một kẻ không biết trời cao đất dày, hấn chết là phải lắm!

Trần Đình Đại không thèm để ý Nguyễn Trọng Kim vuốt mông ngựa mình như thế nào, chỉ đem đôi mắt lạnh lùng trừng lên nhìn gã một cái, sau đó quay đầu bước đi.

...

Còn Trần Gia Cảnh, sau khi hỏi qua tình trạng thằng cháu trời đánh của mình một chút, trở lại văn phòng, đã có một người phụ nữ tuổi chừng ngoài ba mươi chờ sẵn. Người phụ nữ này mặt ngọc mày ngài, nhìn qua rất có vẻ mê hoặc và sự xinh đẹp như trái chín, tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Trần Gia Cảnh nhìn thấy người phụ nữ kia khuôn mặt liền tỏ ra rất thích thú, bước vào trong phòng đóng chặt cửa lại. Trần Gia Cảnh nghe ngóng động tĩnh một chút, rồi không ngờ nhanh tay lao đến ôm chầm lấy người phụ nữ kia vào lòng. Người phụ nữ kia giả bộ chống cự hời hợt rồi làm nũng:

- Anh Cảnh, buông em ra, người ta nhìn thấy bây giờ!

Trần Gia Cảnh khuôn mặt già nua nở đầy nụ cười vô si nói:

- Em sợ cái gì? Ai nhìn thấy, mà có nhìn thấy thì cũng làm sao? Anh là chủ tịch của SSAD, tập đoàn lớn nhất nhì thành phố, tiền của nhiều có thể đè chết người đấy nhé! Ai dám nhìn thấy anh làm gì ư?

Người phụ nữ kia cười duyên dáng một cái, đắm nhẹ vào ngực Trần Gia Cảnh mấy cái rồi nói:

- Mấy đứa nhân viên của anh thì dĩ nhiên không dám rồi, nhưng mà nếu để người ta lòi ra lòi vào, đến tai của chị Uyên, em lại bị người ta tìm đến thì không hay đâu!

Trần Gia Cảnh rõ ràng môi lại càng hơi cong lên một chút nói:

- Đồng Tổ Uyên ư? Con mụ mái già ấy là dám có lòi ra lòi vào gì, anh lập tức đuổi khỏi nhà! Mụ sinh cho anh được một thằng con thì lại gặp phải kiếp nạn bị tàn phế, sau đó cũng chẳng sinh đẻ gì được nữa. Làm dâu nhà họ Trần mà không thể sinh được người nối dõi, tội của mụ không chết không hết...

Trần Đình Đại vừa nói vừa nhổ nước bọt chửi rủa, trông cực kỳ lưu manh. Người phụ nữ kia liền dịu dàng xoa xoa ngực ông ta rồi nói:

- Được rồi, được rồi! Đừng nhắc đến chuyện của chị ấy nữa! Anh xem, bụng của em đã sắp lớn rồi này, không giấu được nữa, bao giờ thì anh cho em được một danh phận đây, em nói trước em sẽ không bao giờ làm vợ hờ của anh. Nếu anh không cho em một danh phận, em lập tức bỏ đứa con này cho anh xem...

Trần Gia Cảnh nghe đến đây liền liên tục dỗ dành người đẹp:

- Hồ Liên Hoa của anh, em đừng có giỡn anh nữa. Anh sẽ cho em một danh phận mà, đừng giận anh nhé. Chẳng qua là con mụ kia mãi không chịu ký vào đơn ly hôn, lần này trở về anh sẽ cho người ép nó ký vào là xong. Chỉ trong nay mai là cả thành phố cảng này sẽ chứng kiến một lễ cưới hoành tráng và đẹp nhất, mà người có diễm phúc ấy là em đấy Liên Hoa à!

Trần Gia Cảnh nói xong, liền nâng cầm người phụ nữ xinh đẹp tên là Liên Hoa kia, sau đó đặt bờ môi thô ráp già nua của mình lên bờ môi mềm ngọt ngào, hôn một cách nồng nhiệt.

Mà Hồ Liên Hoa kia cũng hưởng ứng nhiệt tình, bắt đầu một màn nồng nhiệt toi bời trong căn phòng chủ tịch hội đồng của Trần Gia Cảnh.

Trần Gia Cảnh và Hồ Liên Hoa đang không ngừng điên cuồng thác loạn bên trong, lại không biết rằng từ bên ngoài khe cửa đang có một cặp mắt dõi vào. Một người đàn bà ngoài bốn mươi tuổi, tuy hơi lớn tuổi nhưng không hề có vẻ gì là nét xinh đẹp giảm đi, thậm chí có một thứ quyến rũ nào đó mà những người đàn bà tuổi xuân thì hiếm có được bằng bà. Người phụ nữ này chính là Đồng Tổ Uyên, là mẹ của Trần Vũ Minh.

Đồng Tổ Uyên từ đầu đến cuối đã nghe hết mọi chuyện một cách rõ ràng, bà như vừa chứng kiến một chuyện cực kỳ kinh khủng diễn ra trước mắt. Người chồng bà chăm nom chăm sóc từng chút từng chút, đang thực sự ngoại tình với một người đàn bà khác ngay trước mắt bà. Lâu nay Trần Gia Cảnh luôn luôn chiều chuộng bà, vậy mà sau lưng lại ăn nằm với người đàn bà khác, còn sau lưng gọi bà là mẹ, còn nói muốn ly hôn với bà, đuổi bà ra khỏi nhà. Những lời này rơi vào tai Đồng Tổ Uyên, cực kỳ run sợ liền khuya xuống không tin nổi.

Bà Tổ Uyên lấp bắp một hồi rồi nói:

- Trần Gia Cảnh, tôi cuối cùng đã biết hết mọi chuyện rồi! Có phải là từ sau khi họ Đồng chúng tôi rơi vào vòng lao lý, ông mới không còn gì kiêng dè, nên mới muốn ruồng bỏ tôi đúng không?

Bà Tổ Uyên khuya xuống muốn ngất lịm, nhưng vẫn cố trấn tĩnh lại đứng dậy, vẻ mặt xanh xao loạng choạng bước đi, biến mất. Bà không hề muốn vạch trần Trần Gia Cảnh vào lúc này, mà muốn lựa một lúc nào đó phù hợp để nói chuyện, vun đắp êm ấm gia đình, hơn nữa bà vẫn nghĩ Trần Gia Cảnh chỉ chẳng hoa bên ngoài mà thôi, với độ tuổi này rồi, bà cũng không còn thiết tha mặn mà gì nữa, chỉ cốt muốn giữ cuộc sống gia đình mà thôi.

Đồng Tổ Uyên vừa mới rời đi, Trần Gia Cảnh cũng vừa hoan lạc một màn với Hồ Liên Hoa xong, liền thất cả vạt chính tề, bước ra từ căn phòng đầy thỏa mãn. Trước khi ông ta còn không quên đặt lên môi người đẹp một nụ hôn nóng bỏng.

Hồ Liên Hoa vẩy vẩy tay tiễn Trần Gia Cảnh đi một chốc, vẩy công sở bó sát cũng đã được mặc vào gọn gang. Hồ Liên Hoa xoa xoa bụng liên tục vừa nói:

- Con trai, con sắp trở thành một trong những người giàu có nhất thành phố này rồi. Trần Gia Cảnh, lão già này cực kỳ ngu ngốc, nếu như gã biết đây thực sự không phải là con của gã, gã còn có thể cười được như thế nữa không đây?

Hồ Liên Hoa vừa nói vừa cười ha ha, bước ra khỏi căn phòng chủ tịch.

...

15h30 phút chiều.

Một chiếc xe Land Rover đỗ trước đại sảnh của tòa cao ốc Mạnh gia băng. Một người đàn ông độ tuổi ngoài năm mươi, khuôn mặt đầy sẹo bước xuống xe, từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy nội thất bên trong xe cực kỳ sang trọng. Mà tiếng nhạc bên trong xe vang ra bên ngoài, một người phụ nữ mặc váy sang trọng gọi cảm bước ra, mùi thơm ngào ngạt từ người nàng tỏa ra khiến bất cứ người đàn ông nào cũng có thể si mê. Gã đàn ông đứng bên cạnh nàng, chính Mạnh lão đại, người đứng đầu Mạnh gia băng, chủ tịch tập đoàn Mạnh gia.

Mạnh lão đại bước xuống xe, liền có một đội ngũ hùng hậu từ trong đại sảnh bước ra tiếp đón cúi chào lễ phép hô to:

- Lão Mạnh về!

- LÃO MẠNH ĐÃ VỀ!

Khoảng hơn một trăm người ăn mặc veston cực kỳ chỉnh tề nghiêm trang, tuy nhìn qua những người này ăn mặc rất sang trọng, nhưng mà khuôn mặt người nào người nấy vẫn rất lưu manh, toàn vết sẹo chằng chịt. Sáu người đàn ông trung niên, mỗi người dẫn đầu một đám người bước tới trước mặt Mạnh lão đại, chào hỏi thân thiết:

- Lão Mạnh, anh đi du lịch lâu quá rồi! Mạnh gia băng chúng ta có rất nhiều việc cần anh phải giải quyết!

- Lão Mạnh, lần này không ít băng đảng ở Hải Phòng ngang nhiên muốn nuốt trọn Tân Cảng, anh phải giúp ban an ninh chúng em mới được!

- Lão Mạnh, người của Cường băng rõ ràng không nể mặt, anh cho em dẫn anh em đi san phẳng chúng nó...

Mạnh lão đại nghe nhiều cực kỳ nhức đầu, liền gạt tay nói:

- Đủ rồi! Ngày mai, tất cả đều lên phòng hội đồng họp. Bây giờ tôi mệt rồi, không muốn nói chuyện nhiều, các cậu tốt nhất nên rút ra xa xa một chút!

Mạnh lão đại quăng ánh mắt hung ác nhìn mấy người, rồi chẳng thèm để ý, đỡ tay người đẹp bước đi giữa đám người cực kỳ oai phong biến mất. Để lại một đám người ngơ ngác, vừa khuôn phép cúi đầu.

Trong một góc của đại sảnh, Trung niên tên Bái nói nhỏ với thanh niên tên Quân bên cạnh:

- Cậu xem, Mạnh lão không còn uy lực như xưa nữa rồi. Không còn một ai sợ hãi lão ta nữa, người như vậy có thể đứng đầu Mạnh gia băng chúng ta hay không? Miếng bánh này tôi chia cho cậu một phần, cậu không nhận cũng phải nhận...

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đồng Văn Bái chi biến

Thanh niên tên Quân hơi cúi đầu, cuối cùng như đang suy nghĩ chuyện gì, liền dừng lại một lát, sau đó nhanh chóng gật đầu nói:

- Anh Bái, em hiểu rồi! Mảnh gia băng này, lão Mạnh đã đến lúc phải nhà rồi. Em sẽ chuẩn bị ngày hành động, anh cứ tin tưởng vào em!

Trung niên tên Bái cũng gật đầu nói:

- Đồng Văn Bái tôi sẽ không quên phần ơn nghĩa này của cậu, mà Nguyễn Tử Quân cậu, cũng không bao giờ được phụ lấy lòng tin của tôi. Họ Đồng của tôi, có thể đứng lên để trả thù hay không, đều dựa vào một lần này. Thắng liền làm vua, thua liền làm giặc. Tính mạng của anh Bái này giao cho cậu, nhớ lấy...

Thanh niên tên Nguyễn Tử Quân cũng gật đầu:

- Anh Bái, dĩ nhiên em nhớ kĩ!

Nguyễn Tử Quân hứa chắc nịch xong một câu, liền quay đầu bước đi, từ trong túi áo veston của mình rút ra một chiếc điện thoại, nhỏ giọng nói với đầu dây bên kia điều gì đó. Sau đó Nguyễn Tử Quân ngồi lên một chiếc Ducati loại phiên bản 1199, tay phải rồ ga phóng nhanh đi, gió liên tục luồng qua áo anh ta, khiến cho tà áo veston bay phấp phới khiến Nguyễn Tử Quân cực kỳ lãng tử đẹp trai.

Nguyễn Tử Quân vừa mới đi rồi, đôi mắt của Đồng Văn Bái cũng hơi híp lại một chút. Từ một góc đại sảnh của tòa nhà Mạnh gia, phía sau quầy lễ tân, chợt một người đàn ông bước ra. Người này độ tuổi chừng ngoài ba mươi, thân hình rắn chắc, quần áo trên người mặc không phải là hàng hiệu, nhưng chất liệu cũng cực tốt. Chỉ có điều sắc mặt người này không được tốt cho lắm, dường như là đang có bệnh nặng trong người.

Người đàn ông này bước đến trước mặt Đồng Văn Bái, mặt hơi cúi gằm nói nhỏ:

- Nếu như cậu vẫn còn muốn vì họ Đồng trả thù, tốt nhất không nên mạo hiểm. Nếu vì một người này mà khiến kế hoạch của chúng ta bị hỏng, cậu không còn bất cứ cơ hội nào để trả thù cho họ Đồng nữa đâu. Nên nhớ là không cần phải quá cố chấp, dù sao bên phía chúng ta vẫn còn có SSAD hậu thuẫn.

Đồng Văn Bái hơi cau mày một cái nói:

- Anh Thành, chị Uyên tuy mang họ Đồng, nhưng cũng đã theo nhà chồng hai mươi năm nay rồi. Thuyền theo lái, gái theo chồng, theo lý thì SSAD chẳng có gì có thể thuận theo mà giúp đỡ chúng ta cả. Cái chúng ta cần chính là dựa vào thực lực của chính mình, hơn nữa thằng cháu con của chị Uyên cũng bị tàn tật, SSAD sợ là sẽ không vì chị Uyên mà ra sức vì chúng ta...

Người đàn ông tên Thành nói:

- Nếu không thử sao có thể chắc chắn, đây cũng là một sự lựa chọn, việc gì cậu phải mạo hiểm lớn đến như vậy?

Đồng Văn Bái lắc lắc đầu:

- Anh Thành, anh không hiểu, người trong giang hồ một khi đã dấn thân vào thì tay sẽ nhuộm đầy máu đỏ. Em không tranh thủ vào lúc này còn chút sức lực mà tranh cướp, sau này già rồi không còn sức, lực bất tòng tâm, cuối cùng cũng sẽ thành một loại kiến hôi thí mạng cho người ta mà thôi. Đây chính là quy luật của giang hồ, bất biến, không chết không ngừng. Thà một phút huy hoàng, còn hơn ngàn năm le lói, anh tốt nhất đừng cố ngăn cản em...

Người đàn ông tên Thành thở dài lắc đầu nói:

- Chú đã cố chấp như thế anh còn cố ngăn cản làm gì, chỉ hy vọng là chú giữ mình cho tốt. Anh đi Tam Giác Vàng chuyến này nếu thành công, liền có một món tiền lớn, có thể gây dựng lại được thế lực dòng họ, cũng coi như là giữ được một phần hương hỏa. Mọi chuyện ở đây xem như đều trông cậy vào chú rồi. Tốt nhất nên tự giữ mình, làm việc nên cẩn trọng, đừng cầu thả mà mất đi cơ hội...

Đồng Văn Bái gật đầu nói:

- Được rồi! Anh nói nhiều như vậy cũng là để ngăn em vào chỗ chết, nhưng việc buôn ma túy của anh cũng không phải là lao vào chỗ chết hay sao. Suy cho cùng anh với em đều không có gì khác nhau, đều muốn liều mạng trùng hưng kiến nghiệp nhà họ Đồng, không phải sao?

Người đàn ông tên Thành cười ha ha nói:

- Anh em chúng ta đều là người nhà họ Đồng, đều có máu của họ Đồng chảy trong người, tính cách quả thực rất giống nhau. Anh không khác chú, mà chú cũng không khác anh. Chỉ khác là con đường chúng ta lựa chọn ban đầu mà thôi, chú là người được kì vọng thấp nhất trong dòng họ, sớm bị coi là kẻ bị vứt đi. Anh lại là thằng chỉ biết dùng đến nắm đấm, cũng bị bỏ mẹ đuổi ra khỏi nhà. Bây giờ cuối cùng để trùng hưng sự nghiệp, lại vẫn cần những kẻ bại hoại như chúng ta. Chú vào giang hồ, anh đi buôn lậu, chắc cũng là số trời.

Đồng Văn Bái cũng cười nhạt nói:

- Phải, hẳn là số trời khiến chúng ta từ hai kẻ dưới đáy xã hội, lại là người có thể nắm được tia hy vọng đứng lên.

Người đàn ông tên Thành gật gật đầu, thờ dài một cái, sau đó quay lưng hướng phía cửa bước đi, nói vọng lại:

- Nếu như một trong hai chúng ta thành công, sau này đều phải lập bàn thờ ở từ đường dòng họ, lập hai chúng ta làm chi chính, vì họ Đồng ra sức đến mạng cũng không cần. Anh chết chú phải lập, mà chú chết thì anh sẽ lập...

Đồng Văn Bái cũng nói lớn khí thế:

- Anh Thành, những lời này của anh thằng Bái này sẽ không quên, nếu một ngày một trong hai anh em chúng ta chết đi, một người còn lại nhất định phải lập bàn thờ làm chi riêng, con cháu họ Đồng sau này phải tưởng nhớ hương khói không ngừng, vì một trong hai người chúng ta đã đưa họ Đồng có thể huy hoàng như xưa...

Người đàn ông tên Thành chợt dừng bước chân, cánh tay bỗng giơ lên cao, giọng điệu đầy quyết liệt:

- THỀ!

Đồng Văn Bái cũng rom róm nước mắt nói to:

- THỀ!

Sau đó Đồng Văn Bái đem đôi mắt nhìn người đàn ông tên Thành kia chậm chậm đi khỏi mà lẩm bẩm:

- Anh Thành, cho dù em có chết, anh có chết. Dù cả hai đều chết, nhưng trong từ đường nhà họ Đồng, anh em chúng ta đã sớm được lập bàn thờ rồi. Chúng ta chính là lập bàn thờ sống...

...

Chân núi mở.

Hai người đàn ông một cao một thấp, khuôn mặt cực kỳ hung ác từ gần một tháng nay bỗng mở một quán nước nhỏ ở chân núi này. Điều này khiến không ít người dân bản địa phương cực kỳ khó hiểu, sở dĩ địa phương hẻo lánh đến như vậy, tại sao lại có người muốn mở quán nước bán hàng ở đây? Nơi này thì có thể kiếm ăn được hay sao, vắng đến chim cũng chẳng thêm đậu, chuột cũng không thêm mò. Chỉ có một khả năng hai người này là phần tử máu mặt trong giới buôn lậu, hay chính là một trong những kẻ buôn ma túy trong những đường dây khét tiếng.

Từ khi hai người này xuất hiện, trong vùng này thanh niên bản liên tục tụ tập kết bè đảng, bắt đầu sinh ra thói côn đồ hung hãn. Hai gã mở quán nước không ngờ không kiếm được tiền lại còn miễn phí, thanh niên bản đi rừng đi qua vùng này bước vào đều bị hai gã dụ dỗ uống nước, cho gạo cho tiền. Rồi truyền bá tư tưởng xấu. Khoảng chừng độ nửa tháng nay, cả bản Lán Nhi Thàng đã có đến hàng chục thanh niên bản bị hai người này dụ dỗ, chuyên làm chuyện xấu cho chúng. Rồi bản đầu hình thành nên một ổ băng nhóm giang hồ cỡ nhỏ.

Trước cửa quán nước nhỏ được dựng tạm lên bằng tre nửa mái lợp chít và rom. Một trong hai gã, máng đáng vẻ cao lớn đang ngâm điều thuốc lá trên miệng, nhả khói không ngừng nói:

- Sinh, mày nghĩ xem tại sao lâu như vậy mà vẫn chưa hề thấy bọn người kháo cổ kia xuất hiện?

Gã được gọi là Sinh kia dáng người thấp nhỏ, cất giọng khàn khàn đặc vì lâu ngày hút thuốc lá có đờm, nói:

- Thằng nhóc kia nghe nói cũng không phải dạng vừa, có tin tức là lúc nó ở An Dương đánh nhau với hai thằng không phải dạng vừa, nghe nói chỉ mấy bước chân là đã hạ gục hai thằng kia rồi, xem ra nó có võ đấy!

Người đàn ông cao lớn khuôn mặt hung ác cười lạnh:

- Sinh, mày quá nhất gan rồi, tao với mày giết còn ít người hay sao? Cho dù nó có võ đi chăng nữa, còn có thể đối phó được với hai thằng giang hồ giết người không góm tay mười năm nay, bị truy nã khắp sáu mươi ba tỉnh thành hay không?

Gã lại nhếch mép cười rồi hút một hơi thuốc lá nói tiếp:

- Huống chi hai thằng mà nó hạ cũng chỉ là hai thằng nhãi ranh miệng còn chưa dứt hơi sữa...

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Mai phục

Gã tên Sinh cũng nhếch mép cười nói:

- Mày nên nhớ nhiệm vụ của tao với mày chính là bắt sống nó, nếu chỉ đơn giản là giết thì quá dễ dàng rồi. Tao còn nắm được thông tin, nó đã từng giúp cho Lũng băng đứng lên, có được ngày hôm nay. Băng chủ của Lũng băng cũng đã đánh tiếng, nếu kẻ nào dám động vào nó thì sẽ phải đối mặt với Lũng băng. Vụ này nên cẩn thận kín tiếng một chút, dầu sao tiền thì quan trọng thật, nhưng vẫn cần có mạng để hưởng. Thằng Cù Lũng không phải dạng tầm thường đâu!

Gã cao lớn cũng hơi trầm giọng hỏi lại:

- Ý của mày là thằng nhóc kia chính là gã Trần Vũ Minh mà Cù Lũng đánh tiếng ư? Không thể, trong hợp đồng rõ ràng chỉ nói nó là một thằng công tử bị bệnh nặng mới tỉnh dậy, nổi máu điên đi chu du, nếu là Trần Vũ Minh kia thì xem chừng là hơi khó!

Gã tên Sinh nói:

- Mày lo lắng? Không cần thiết, dầu nó có đúng là Trần Vũ Minh kia mà Cù Lũng nhắc tới hay không, thì chỉ với hai thằng tao với mày, cộng thêm mấy thằng đệ mới thu này, thằng Vũ Minh kia đương nhiên cầm chắc cái chết, huống hồ lần này tao còn chuẩn bị được hai khẩu súng ngắm tía. Chỉ cần chúng ta cẩn thận sai mấy thằng đệ ra thăm dò, còn mình trong chỗ tối bắn bị thương nó, cho dù nó có võ như thế nào, cũng vẫn bị chúng ta dễ dàng bắt được. Sau chuyện này tao với mày quá Thái chơi một chuyến, đem mấy chuyện này xả lên đầu mấy con bé làm tiền. Rồi chờ trời yên bể lặng quay về, thằng Cù Lũng cũng sẽ quên nhanh thôi...

Gã cao lớn nghe đến đây cũng cảm thấy có lý, liền gật đầu cười nói:

- Sinh, mày vẫn là thằng có đầu óc hơn tao, suy nghĩ bao giờ cũng chu đáo, lần này thành công kiếm được tiền, tao chia cho mày ba phần, tao chỉ lấy hai.

Gã tên Sinh lắc đầu cười nói:

- Tao với mày chơi với nhau bao nhiêu năm rồi, mày còn không hiểu tính tao hay sao...

Bất chợt, gã tên Sinh đang thao thao nói liền dừng lại, đôi mắt gã chợt trịnh trọng chú ý về một phía, được một lúc gã liền hướng gã cao lớn đứng trước cửa giọng trầm trầm nói nhỏ:

- Quang, có hai thằng công an xã đang đi về phía này, mày lánh ra đằng sau một lát để tao nói chuyện với chúng nó, có động tĩnh gì thì lập tức nhảy ra theo theo lời của tao.

Gã cao lớn tên Quang kia dĩ nhiên hiểu lời đồng bọn nói gì, liền mau chóng lui ra sau lán.

Cách đó chừng mấy chục mét, có hai người mặc quần áo công an xã, trên đầu đội một chiếc mũ bảo hiểm có dán chữ “CA xã” rất rõ ràng, hai người kia bước đi đường hoàng, khuôn mặt nghiêm trọng hướng lán nhỏ bước tới.

Gã thấp nhỏ tên Sinh mặt hơi nghiêng lên một chút, ánh mắt lạnh lùng, trên miệng nở nụ cười độc. Từ bên trái người của gã, đã có một con dao lấp ló thò ra. Gã và tên Quang kia là tội phạm giết người, bị truy nã sáu mươi ba tỉnh thành, nếu như hai người công an xã này nhận ra khuôn mặt của hai gã, gã sẽ lập tức ra tay giết người để bịt đầu mối, còn nếu không gã sẽ vẫn đường hoàng nói chuyện như một người bình thường.

Hai người công an xã một trẻ một trung niên, người bước đi đằng trước dĩ nhiên là người đàn ông có độ tuổi trung niên. Đến khi người này bước chân vào trong lán, gã tên Sinh cũng niềm nở chạy ra chào hỏi nói:

- Dạ em chào các bác, các bác uống gì để em lấy ạ?

Người đàn ông trung niên khuôn mặt nghiêm trọng, tay với lấy một chiếc ghế rồi đặt mông ngồi xuống, sau đó ông ta từ tốn cất giọng lạnh lạnh:

- Hai người các anh từ đâu đến đây, mấy tháng nay mò lên cái lán này kinh doanh, đã kê khai với xã hay chưa? Hay là không coi chính quyền chúng tôi vào mắt, muốn làm thế nào thì làm cũng được à?

Gã tên Sinh vừa nghe qua, đương nhiên liền biết gã công an kia hóa ra không phải đến đây vì mục đích truy nã mình, mà đến vì mục đích dân sự, đăng ký kê khai. Nếu như đặt tình huống này vào Hải Phòng, dĩ nhiên là cán bộ đến đòi tiền bảo kê, nhưng mà đặt vào địa phương như Lai Châu này, cán bộ đều vào hạng mẫu mực, vẫn chưa biết hai người này đến đây rốt cuộc là ý đồ loại nào mới chính xác. Tình nghèo cũng có tham quan, tình giàu cũng có tham quan, chỉ có điều là có ít hay nhiều mà thôi.

Gã tên Sinh miệng cười như Liên Xô được mùa, giọng cười giắt cục nói:

- Dạ báo cáo hai anh, em mới lên đây làm ăn, quy định vẫn chưa được rõ ràng cho lắm, mong hai anh bỏ qua cho em lần này. Sớm mai em sẽ lên xã để trình báo ngay thôi, chẳng qua là vì mấy hôm nay bận bịu chỉnh trang quán xá, nên vẫn chưa có thời gian đi làm đăng ký, chuyển khẩu. Các bác thông cảm...

Gã tên Sinh vừa cười, vừa nhanh tay rút từ trong túi quần ra năm mươi nghìn nhét vào túi áo ngực của gã công an xã trung niên. Gã công an xã trung niên

rõ ràng sướng đến híp cả mắt lại, nhưng vẫn cố nói:

- Anh làm cái gì vậy? Anh làm như vậy là vi phạm nguyên tắc...

Nhưng mà chưa để gã công an xã trung niên nói xong, gã tên Sinh đã chen vào nói ngay:

- Dạ, hôm nay bác đến đây để nhắc nhở, em chẳng qua là có chút cho bác uống nước. Hơn nữa cũng đáng là bao đâu, quy định phải là quà lớn hơn nửa triệu kia...

Gã công an xã trung niên đương nhiên cũng hiểu quy định, chẳng qua là cũng chỉ nói một câu cho đỡ ngại, gã vỗ vỗ ngực vài cái, ậm ừ, xong rồi liền đứng dậy, nói nhỏ giọng với gã tên Sinh kia một câu:

- Anh thấy chú là người thật thà nên cũng thương, chú làm ở đây cũng không dễ dàng gì, sau này nếu có chuyện cứ tìm đến phòng công an xã Nậm Xe, hỏi anh Hưng bản Nhì. Anh sẽ ra giúp chú giải quyết, anh em cứ phải gọi là người trong nhà chứ hả?

Gã công an xã nói xong liền vỗ vỗ vai gã tên Sinh vài cái thân mật, sau đó hướng gã công an xã trẻ tuổi lớn giọng nói:

- Đi về!

Rồi bước ra khỏi lán, vừa đi vừa cười khanh khách khoái chí. Mà gã công an xã trẻ tuổi kia cũng vừa đi vừa xoa tay, hình như đang chờ được chia phần. Ở trong xã nghèo này lâu lắm rồi mới có thể thu được một khoản hoa hồng nho nhỏ, khiến cho đám bại hoại tổ chức như hai gã này được dịp càng vui sướng.

Gã tên Sinh nhìn hai gã công an kia vừa mới đi khỏi, cũng cẩn thận rút con dao cất lại vào bên trong người. Rồi nhìn hướng hai người kia vừa mới rời khỏi khinh thường nói:

- Tham quan đời nào cũng có, năm mươi nghìn đã liền khiến chúng mày sướng đến như vậy, ông ném cho một trăm nghìn có mà liền câm như hến.

Gã tên Quang cũng cười ha hả từ trong lán vọng ra, rồi chậm chậm đi ra nhếch mép nói:

- Đúng là có tiền thì liền thành anh em họ hàng, nhưng mà có điều là hai thằng mình đang bị truy nã, nếu đây là cái bẫy lữ công an gài mình để cho vào rọ thì sao? Năm mươi nghìn, mày trả hơi bèo cho chúng nó rồi đấy!

Gã tên Sinh nhếch mép nói:

- Bèo ư? Không bèo đâu, năm mươi nghìn ở dưới quê là hai tép rồi đấy, huống hồ tiền trên này còn có giá hơn dưới kia nhiều. Nhưng xem ra từ giờ muốn ở lại đây còn tốn tiền cho nó dài dài. Tao với mày đều bị truy nã, làm sao mà đăng ký hộ khẩu, phải tìm cách khác, thời gian tới nếu thu đủ người rồi thì tốt nhất nên dẹp cái lán này đi, chui vào trong bản mà tính kế. Thằng Vũ Minh kia sớm muộn cũng ra ngoài, anh em mình lại bị truy nã, không tiện dè dặt thế này đâu, sớm muộn gì bọn công an thành phố cũng phải mò về đây. Nếu cần thiết, tao với mày có khi còn phải lần theo dấu vết thằng oắt kia cho nhanh...

Gã tên Quang lông mày hơi giật nói:

- Ý của mày nghĩa là tao với mày vào Hoàng Liên Sơn truy đuổi thằng oắt kia lời nó ra? Mày có biết Hoàng Liên Sơn rộng như thế nào không? Nếu lỡ vào rồi mà đúng lúc thằng kia lại đi ra thì tính sao, tao với mày vêu mồm ở đây cả tháng để rồi công cốc à?

Gã tên Sinh cười gã tên Quang suy nghĩ nông cạn, liền nói:

- Mày ngu lắm, đường mòn trong Hoàng Liên Sơn không nhiều, chỉ cần tìm người có kinh nghiệm là có thể lần theo dấu vết dễ dàng. Hơn nữa đoàn khảo cổ đồng người như vậy, dấu vết dĩ nhiên lại càng dễ dàng tìm theo. Hơn tháng nay tao từ mấy thằng đệ tìm hiểu kỹ hết cả rồi. Với cả bọn công an sớm muộn cũng mò đến đây, tao với mày giết đâu có ít thằng, chúng nó truy gắt, ở đây có mà chờ vào rọ à? Chưa tính còn thể loại mấy thằng như vừa rồi đến làm tiền, mày lấy đâu ra mà cho nó mãi...

Gã tên Quang ngẫm nghĩ một chút rồi cũng gật đầu nói:

- Mày nói đúng, xem ra nếu không chờ được nữa thì phải lần theo dấu vết, khừ nó cho nhanh. Trong hợp đồng cũng có nói, bắt sống thì được nhiều tiền hơn, nhưng nếu đem bằng chứng chứng minh đã giết nó xong gửi thì cũng được một nửa tiền. Coi như kiếm tạm, hai trăm triệu có mà sang Thái chơi dài dài rồi lại về, kiếm thêm vài mớ giết thêm vài thằng nữa...

Gã tên Quang cười hà hà ngây ngô, gã tên Sinh cũng không có thời gian nói chuyện với tên đồng bọn ngu ngốc, mà chỉ biết lôi con dao cất trong người ra mài dũa, chờ ngày sử dụng đem nó giết người.

...

Hoàng Liên Sơn mạch.

Trịnh Đô Phong

Ân Quan Điện.

Trần Vũ Minh hai mắt nhắm nghiền, mười ngày nay hắn đã tu luyện Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, thức thứ ba tuân đến thấu triệt tâm pháp, duy chỉ có phần thực hành là vẫn chưa dám luyện tập. Cực Địa Kiếm Vũ Quyết thức thứ hai, hao tổn Chân Nguyên đại lượng cực lớn, mà Vũ Minh chỉ mới có tu vi Trung Đạo Học, cho dù thực lực tiềm tàng đạt đến Thượng Đạo Học tu vi, nhưng mà Chân nguyên không giống Nội công của người luyện võ như Bì Do. Nội công có thể mượn thao động nguyên tố, mượn trực tiếp nguyên tố mà tương hỗ hỗ trợ xuất ra chiêu thức. Còn Chân nguyên, cái điều kiện tiên quyết nhất dùng để tái tạo dạng lực lượng này, lại chính là dựa vào Linh Khí. Mà Linh Khí ở thế giới Địa Cầu này, cực kỳ hiếm hoi, dĩ nhiên muốn kiếm được không phải là chuyện dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Đoạn Bá Hùng nghi ngờ

Bì Do tiểu đạo, hai mắt nhắm nghiền dưỡng thần. Hắn đem thanh kiếm của mình đặt ở bờ đoàn trước mặt, từ ngày vào trong mật thất này luyện công, Bì Do chỉ nói chuyện duy nhất với Vũ Minh ba lần, ba lần ấy là ba lần so tài kiếm thuật đến mức kì cùng giúp Vũ Minh nâng cao được kĩ năng sử dụng kiếm.

Bỗng lúc này hai mắt Bì Do chợt mở ra từ từ, đôi mắt hắn bỗng chú mục kĩ càng, đặt nơi hướng Vũ Minh đang ngồi đối diện.

Vũ Minh đang luyện tâm thức của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết cực kì hăng say, cho nên vẫn không hề biết Bì Do đang quan sát mình.

Lịch kịch!

Lúc này, từ phía cửa mật thất chợt có tiếng bước chân vọng vào, Vũ Minh mới giật mình thức tỉnh. Phát hiện Bì Do đang chăm chú nhìn mình, cũng cực kỳ ngạc nhiên. Chỉ có điều Vũ Minh biết rằng lúc này không phải là lúc tra hỏi nguyên do tại sao Bì Do lại nhìn mình như vậy. Bởi vì thời điểm này hàng ngày, chính là lúc Đoạn Bá Hùng cùng đám Cung Phụng của phái Trịnh Đô bước vào xem xét tiến độ tu luyện môn Chung Âm Tịch.

Lịch kịch! Lịch kịch!

Từ bên ngoài cửa mật thất, tiếng bước chân ngày càng rõ ràng. Vũ Minh liền mau chóng thu lại Vạn Niên Bí Tịch cất vào trong người, sau đó nghiêm trang ngồi thẳng lưng chờ đợi một cách bình tĩnh.

Bì Do tiểu đạo trước mặt hắn, đối với tình huống mỗi ngày đám Cung Phụng ghé thăm vào đây một lần điều tra tình trạng của Vũ Minh cũng cảm thấy hoàn toàn bình thường, không có gì là kinh ngạc, thậm chí một chút tò mò hứng thú cũng không hề có.

- Hừ!

Từ bên ngoài cửa mật thất, bóng dáng của Đoạn Bá Hùng dần dần lộ ra, bước đi khoan thai chắc chắn nhưng nhìn qua lại cực kỳ nhẹ nhàng uyển chuyển, cảm giác như lão đang lướt đi trên mặt đất chứ không phải là đi bộ. Đoạn Bá Hùng dừng lại trước mặt Vũ Minh, đem giọng hồ hững buông tay:

- Đem tay người giờ lên đây!

Vũ Minh đối với hành động này cực kỳ chán ghét, theo thói quen hắn liền đem kinh mạch mình phơi bày để Đoạn Bá Hùng kiểm tra.

Bì Do ở phía đối diện lại nhắm hai mắt lại, chợt rờ lấy thanh đoản kiếm trước bờ đoàn cảm lên, bàn tay hơi có chút kích động. Bởi vì Bì Do mong chờ nhất chính là thời gian này trong ngày, mỗi lần Đoạn Bá Hùng đến kiểm tra tình trạng của Vũ Minh, cũng là lúc gã được thỉnh giáo tí thí kiếm chiêu với các vị Cung Phụng, trưởng lão. Mà người hôm nay hắn được phép thí, không biết sẽ là người nào. Điều này khiến Bì Do cực kì chờ mong và hưng phấn. Hắn là một người luyện kiếm, đương nhiên cực kì thích thí đến kiếm chiêu. Hắn có thể dành cả tuổi thanh xuân để luyện kiếm, đi đến đỉnh phong xuất ra kiếm khí thì cũng bạc đầu. Đủ thấy hắn đối với kiếm đạo cuồng si tu luyện đến mức nào.

Đoạn Bá Hùng dùng hai ngón tay trở đặt lên kinh mạch ở cánh tay Vũ Minh kiểm tra, rồi hai mắt hơi lờ mờ một chút, sau đó chỉ nói một câu:

- Ừm!

Sau đó thu tay lại, Đoạn Bá Hùng hơi ưỡn cao ngực lên tỏa ra khí thế của bậc cao thủ. Rồi bước đến trước mặt Bì Do nhìn từ trên xuống dưới thân mình Bì Do, cất giọng trầm trầm nói:

- Hôm nay Chính Lan lão tổ sẽ dạy người kiếm thuật, nên tận dụng cho thật tốt cơ hội. Ngay cả lão phu cũng chưa từng có điểm phúc được Chính Lan lão tổ chỉ điểm, người là đệ tử của phái Trịnh Đô, nên tự cảm thấy mình may mắn.

Đoạn Bá Hùng buống xuống một câu xong, liền quay người xoay đi. Mà Bì Do từ đầu đến cuối vẫn vô cùng cao ngạo, không hề nói một lời, chỉ nhẹ nhàng gật đầu như để trả lời cho có lệ.

Đoạn Bá Hùng rời khỏi mật thất xong, cũng đồng thời đem Bì Do đi theo mình rời khỏi mật thất. Mỗi một lần Bì Do tiểu đạo này được ti thí với lão tổ trong phái Trịnh Đồ, đều không phải ti thí ở đây, mà được Đoạn Bá Hùng đem đi một nơi khác. Đường như Đoạn Bá Hùng sợ rằng nếu ti thí ở đây sẽ lộ ra bí mật của phái Trịnh Đồ, Vũ Minh là người ngoài, Đoạn Bá Hùng luôn coi là như vậy. Cho nên bình thường Vũ Minh muốn biết quá trình Bì Do kia ti thí như thế nào, rồi từ đó quan sát mà thu được ích lợi, cũng không có khả năng.

Đoạn Bá Hùng và Bì Do rời đi rồi, Vũ Minh liền tiếp tục xếp bằng nhắm mắt lại, vận vòng chu thiên tức thì.

Ừm ừm!

Luồng Chân nguyên trong cơ thể Vũ Minh như hải hà, chảy qua khắp các kinh mạch khiến toàn bộ cơ thể hắn nóng ran. Giữa huyết Khí Hải, Chân nguyên của Vũ Minh chảy đến đây liền gặp một thứ cản trở, là một cái bọc màu đen nhầy nhụa. Kể từ khi Vũ Minh luyện Chủng Âm Tịch mà Đoạn Bá Hùng kia ép buộc, hắn dần dần phát hiện ra cái bọc dị dạng này trong cơ thể mình, mà càng ngày càng mau chóng lớn dần lên, với tốc độ mắt thường có thể trông thấy. Cái bọc này bề ngoài giống như một cái cục thịt bầy nhầy thối rữa để lâu ngày, có màu đen. Khi Vũ Minh vận Chân nguyên động chạm thăm dò, thì từ trong bọc thịt đen này chảy ra một cổ bài xích rất lớn, hình như còn có ý đồ cắn nuốt Chân nguyên của Vũ Minh. Cho nên sau nhiều lần thử nghiệm, Vũ Minh liền không dám tiếp tục thăm dò nó thêm nữa.

Đã qua hơn một tháng tu luyện trong mật thất này, mà đoàn khảo cổ bên ngoài tình trạng thế nào Vũ Minh đều được biết rõ. Mỗi ngày con Dơi quý lại đem tin tức của Liễu Bảo Trang từ bên ngoài truyền vào, khiến Vũ Minh cực kỳ phẫn nộ khi biết được bên ngoài có một tên Lạc Dao chân nhân tác oai tác quái. Sau khi luyện xong Cực Địa Kiếm Vũ Quyết thức thứ hai là Xuất khí, Vũ Minh đương nhiên có thể xuất ra kiếm khí trong kiếm chiêu. Hắn cực kỳ nóng lòng, muốn ra ngoài một chuyến giáo huấn tên Lạc Dao chân nhân không biết trời cao đất dày kia một phen.

Nhưng mà hắn cũng tự biết tình trạng của mình, Đoạn Bá Hùng với đám lão tổ của môn phái Trịnh Đồ ép hắn luyện Chủng Âm Tịch đương nhiên không phải thứ tốt lành gì. Mà Vũ Minh cũng như vậy, hắn cũng không ngu ngốc sẽ ngồi đây chờ chết. Hắn vừa có một kế hoạch...

Chít chít!

Từ bên ngoài phía cửa động, âm thanh con Dơi quý lại kêu lên dần vọng vào trong mật thất. Vũ Minh hơi cười mỉm một cái, đây cũng là giờ mà con Dơi quý đem tin tức từ bên ngoài mang vào. Mỗi ngày ngoài việc đem thư viết cho Liễu Bảo Trang, Vũ Minh còn sai con Dơi quý đi làm một số việc vặt vặt phục vụ cho kế hoạch của mình.

Chít!

Một tiếng kêu đanh thép vang lên, cái bóng đen đúa to tròn của con Dơi quý dần xuất hiện.

Vũ Minh quát lên một tiếng:

- Con lợn, ăn cho lắm vào, béo lắm rồi!

Con Dơi quý hơi trợn mắt lên một chút tức giận cảnh cáo hắn, nhưng mà cũng lững thững bay đến đậu vào vai hắn. Quả là một tháng nay nó có ra ngoài hút hơi nhiều máu thật, bây giờ bộ dạng của nó béo tròn ục ịch trông rất tức cười, đương nhiên lời Vũ Minh nói khi này cũng chẳng có gì là sai. Chỉ có điều là theo phản xạ, con Dơi quý vẫn phản ứng cực kỳ gay gắt, không thích điều này, nó không muốn mình bị Vũ Minh gọi là con lợn. Con Dơi quý ngẩng cao đầu suy nghĩ, nó chính là loài Dơi bóng đêm cao quý, Vũ Minh gọi nó là đồ con lợn chính là một loại danh từ xúc phạm đến danh dự và tính tự tôn cao quý của nó, không thể chấp nhận.

Vũ Minh nhanh tay lấy từ chân của con Dơi quý xuống một bức thư nhỏ, rồi mở ra mau chóng đọc lướt qua thông tin một chút. Bên trong lá thư cũng không có gì nhiều, ngoài việc tên Lạc Dao đòi bại ngày nào cũng làm phiền Liễu Bảo Trang, thì cũng không khi nào thiếu một câu hỏi bao giờ hắn ra ngoài. Vũ Minh đương nhiên muốn ra ngoài, nhưng Đoạn Bá Hùng đâu có cho hắn, phải tự thân vận động thôi.

Vũ Minh đọc xong lá thư, liền viết một đoạn trả lời rồi giắt vào chân con Dơi quý. Xong rồi hắn cất giọng hỏi con Dơi quý:

- Thế nào rồi, mấy loại cây kia mày có tìm được cho tao cái nào không?

Con Dơi quý khinh thường không thèm trả lời, vừa rồi Vũ Minh xúc phạm nó, vẫn còn làm cho nó cảm thấy cực kỳ không vui.

Vũ Minh đành cười cười dỗ ngọt nó:

- Thôi nào Dơi đại ca, soái ca đẹp zai nhất trong mấy con Dơi đàn độn, tốt nhất đừng nên tức giận nữa, bằng không tao liền cắt răng, xem mày nhin ăn cả tháng!

Vũ Minh nói xong liền đem bộ mặt hung ác hiện lên, con Dơi quý cực kỳ hoảng sợ liền kêu chít chít. Rõ ràng là tên đòi bại biến thái, mỗi lần nó không đồng tình, đều muốn đem hai chiếc răng đẹp của nó gỡ xuống, thủ đoạn cực kỳ độc ác.

Con Dơi quý cũng không thèm đếm xỉa gì đến, nhưng lúc này cũng liền gật đầu. Đôi mắt nó nói lên rằng nó đã tìm được một địa phương có những thứ mà Vũ Minh tìm kiếm.

Vũ Minh liền mau chóng gật đầu rồi nói:

- Tốt! Sau đợt này tao sẽ tranh thủ lừa lão già kia ra ngoài một chuyến, chắc hẳn lão ta cũng sẽ đồng ý thôi, đầu sao tao chỉ bị giam lỏng, cũng không phải là tù nhân. Mày liền đem tất cả mọi thứ cất ở chỗ của Bảo Trang, khi tao ra ngoài sẽ tận dụng cơ hội để lấy, đến lúc đó luyện xong mê hồn hương, liền có thể đánh thuốc mê khắp phái Trịnh Đồ, tìm cơ hội chạy trốn. Tao sẽ không ở đây mà chờ chết đâu.

Con Dơi quý gật đầu trịnh trọng một hồi, sau đó lại kêu lên chít chít, hình như muốn Vũ Minh làm một điều gì đó.

Vũ Minh liền cười cười rút từ trong túi áo ra viên ngọc lục bảo, cho nó ngắm nhìn một lúc. Con Dơi quý ngắm nhìn ngọc lục bảo xong, cũng liền quay đầu bay đi.

Theo như thường lệ vẫn là như vậy, mỗi lần con Dơi quý xuất hiện, sẽ đều đòi Vũ Minh đem viên ngọc kia cho nó xem để nó chắc chắn rằng Vũ Minh vẫn đang giữ viên ngọc. Vũ Minh không biết mục đích của nó làm điều này là vì cái gì, nhưng hẳn kệ, viên ngọc vẫn ở trong tay hắn, không sút mẻ chút nào, điều này không làm hắn lo lắng.

Điều khiến hắn quan tâm nhất vào lúc này, chính là kế hoạch của hắn đã thành công được đến một nửa. Trong một tháng này, Vũ Minh cực kỳ hợp tác, khiến cho Đoạn Bá Hùng không sinh ra một chút nào nghi ngờ, cho nên dần dần buông lỏng đối với hắn. Vũ Minh không những có thể có nhiều thời gian luyện Vạn Niên Bí Tích hơn, mà cũng có khoảng không gian riêng tư để vạch ra kế hoạch của mình, hắn biết hắn không phải là đối thủ của Đoạn Bá Hùng, cho nên hắn sẽ không hành động một cách ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Khí tâm

Lịch kịch!

Con Dơi quý vừa mới rời khỏi, cũng vừa kịp lúc từ hướng cửa mật thất vang đến tiếng bước chân vọng vào. Bóng dáng Bì Do tiểu đạo dần dần lộ ra, đầu tóc hắn bù xù tán loạn, nhưng trên miệng vẫn nở một nụ cười cực kỳ hường thụ, hắn vừa so đầu với lão tổ phái Trịnh Đồ, không cần phải hỏi, nhìn qua cũng đủ biết là kết cục cực kỳ thảm hại rồi.

Vũ Minh nở nụ cười nói:

- Do huynh, ngày hôm nay ti thí thế nào? Đã ngộ ra được điều gì chưa?

Bì Do trên miệng cười tươi, chỉnh lại tóc tai một chút, đặt móng xuống bỏ đoàn khăn chân rồi mới nói:

- Ta không ngộ ra được gì, nhưng mà ta thiết nghĩ, trở về đây ngươi trợ giúp, liền sẽ ngộ ra được một số thứ.

Trong mắt Bì Do bắn ra quang mang hưng phấn kích động đặt lên người Vũ Minh, cất giọng trầm trầm:

- Ta muốn khiêu chiến với ngươi ngay lập tức!

Vũ Minh đối với câu nói này của Bì Do hơi có phần ngạc nhiên, liền nói:

- Do huynh, ngươi vì sao lại muốn ti thí với ta vào lúc này?

Bì Do ngẩng cao đầu nói:

- Đó là vì pháp môn của ngươi đã tới hồi chín muồi rồi, ngươi không muốn đột phá hay sao? Ta cảm thấy đã đến lúc...

Vũ Minh cực kỳ sợ hãi thốt lên:

- Làm sao ngươi biết?

Đúng thực, môn Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, thức thứ ba là Bộ Thể, Vũ Minh đã nắm cực kỳ chắc tâm pháp, cảm giác cực kỳ thông suốt, giống như bây giờ chỉ cần hắn tới luyện là lập tức có thể thành công. Chỉ là hắn không hiểu tại sao Bì Do lại có thể đoán được rằng mình đã luyện thành thức Bộ Thể kia, không lẽ Bì Do này có mắt thần?

Bì Do cười nhạt nói:

- Vũ Minh, ngươi vốn đã biết ta luyện kiếm, những chuyện này không qua nổi mắt ta. Vừa rồi trước khi đi ti thí với Chính Lan lão tổ, ta đã nhìn ra khí tâm của ngươi viên mãn, tức là lúc luyện kiếm có thành tựu rồi!

Vũ Minh tự hỏi:

- Khí tâm viên mãn?

Bì Do đối với chuyện này thì cũng liền cười nói, mau chóng giải thích:

- Khí tâm của kiếm sĩ, chỉ có những người đồng đạo tu luyện kiếm mới có thể nhìn thấy. Khi người luyện kiếm thành tựu tâm pháp viên mãn, tự khắc bốc lên khí tâm, loại khí tâm này không khác gì kiếm khí, tuy nhiên chỉ có người luyện kiếm mới có thể nhìn thấy được.

Bì Do dừng lại một chút, liền vận công một cái nói:

- Người xem...

Từ trên đỉnh đầu của Bì Do, chợt một làn khói xanh nhạt xuất hiện bốc lên, Vũ Minh cực kỳ kinh ngạc dụi mắt. Một chốc, Bì Do liền thu lại nội công, bắt đầu tiếp tục giảng giải:

- Vừa rồi chính là khí tâm của ta, người là người luyện kiếm đương nhiên có thể nhìn thấy, mà người bình thường nhìn vào, sẽ không thấy gì. Vừa rồi khi ta nhìn thấy người tỏa ra Khí tâm, chính là đậm hơn của ta đến mười lần. Mà ta chỉ cần một tia khí tâm này, mơ hồ đã có thể đột phá, huống hồ người có khí tâm mạnh hơn ta gấp mười lần, đương nhiên là đã có thành tựu rồi!

Vũ Minh liền mau chóng gạt đầu, hưng phấn nói:

- Do huynh, ta hiểu rồi, thì ra cái này chính là khí tâm viên mãn mà người luyện võ thường hay nhắc đến. Ta mới chỉ nghe qua trong điển tịch, thật không ngờ hôm nay nó lại trùng hợp xảy ra trên chính người mình!

Vũ Minh đương nhiên biết khí tâm mà Bì Do nhắc đến kia là cái gì. Hắn đọc qua không ít điển tịch về võ học Địa Cầu, biết rằng có một số loại cao thủ, chỉ trong một thời gian ngắn ngộ ra chiêu thức, mạnh mẽ đột phá nhanh chóng, tự nhiên sinh ra loại khí tâm này. Loại khí tâm này có trợ giúp cực kỳ lớn, giúp cho võ sĩ có thể ngộ được chiêu thức nhanh hơn, đồng thời uy lực cũng mười phần khủng khiếp. Những bậc danh bất hư truyền trong giang hồ lục đạo kể đến Độc Cô hay Tiêu Diêu của người tâu, cũng đã từng nhắc qua, chính là trong quá trình luyện võ sở hữu loại khí tâm này xuất hiện. Mỗi một người này được nhắc đến trong lịch sử đều là những thiên kiêu. Mà khí tâm kia không phải ai cũng có, cứ trong vài trăm năm, may mắn mới có thể xuất hiện vài người có thành tựu kiệt xuất như vậy. Cho nên khi Vũ Minh vừa nghe Bì Do nhắc đến, trên người mình phát sinh khí tâm, liền khiến hắn cực kỳ hưng phấn sung sướng.

Vũ Minh không nhanh không chậm, đứng dậy ổn định thân mình, rồi vươn tay trịnh trọng hướng phía Bì Do nói:

- Do huynh, đã như vậy thì chúng ta không nên chậm trễ nữa, thức thứ ba Bộ Thể này ta có thể luyện thành hay không, xem ra còn cần người tương trợ rồi!

Bì Do cũng lập tức đứng dậy khách khí nói:

- Người nói quá rồi, vừa rồi chỉ là ta vô tình may mắn nhìn thấy mà thôi!

Vũ Minh thâm gật đầu, thảo nào vừa rồi khi Đoạn Bá Hùng bước vào, hắn ngẩng đầu lên lại bắt gặp Bì Do nhìn mình đắm đuối như vậy. Hắn còn tưởng Bì Do này có vấn đề về giới tính khiến hắn cực kỳ hoảng sợ, nhưng mà xem ra bây giờ cực kỳ may mắn rồi, Bì Do này thì ra là vì khí tâm của mình mà sinh ra hưng phấn, không phải là vì diện mạo đẹp trai của hắn mà bị cuốn hút. Bằng không sống với một tên biến thái loạn giới tính, Vũ Minh liền muốn đâm đầu vào tường tìm chết.

Bì Do cười tươi dừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Lần này không phải là ta giúp người, mà là người giúp ta. Ta cảm thấy kiếm pháp của ta cũng đã đến hồi viên mãn rồi. Một chiêu Lưu Đạo Kiếm Quyết của ta, có thể tiến vào thức thứ chín hay không, đều xem một lần này người tương trợ.

Vũ Minh cũng hưng phấn kêu to:

- Được!

Sau đó Bì Do liền quăng cho hắn thanh kiếm trong tay mình, còn mình vẫn dùng vỏ kiếm để đối đáp kiếm chiêu với Vũ Minh.

Vũ Minh vận một luồng Chân nguyên hùng hậu, sau đó bàn tay áp vào thanh kiếm, tỏa ra Chân nguyên mạnh mẽ xuất ra bám vào thân kiếm, hắn chậm rãi bước lên một bước. Thế theo bộ pháp của thức thứ ba, Bộ Thể trong Cực Địa Kiếm Vũ Quyết. Chính là nâng cao thêm một tầng trình độ của người sử dụng kiếm, chính là tâm thể hợp nhất. Không những truyền cả Chân nguyên vào trong kiếm để xuất kiếm khí, mà còn truyền cả Chân nguyên hợp với thân thể, tạo ra khả năng di chuyển mau lẹ, chính là cảnh giới “Thân Hợp Với Kiếm” dùng kiếm như một bộ phận cơ thể, linh hoạt xuất chiêu, đoạt lấy điểm yếu của đối phương cực kỳ mạnh bạo, nâng cao uy lực của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết lên đến ba thành.

Vũ Minh bất chợt lúc này khí thế bộc lộ, miệng hét to một tiếng:

- Kiệt!

Thân mình hắn nhanh như thiểm điện, kiếm khí hùng hậu xuất ra, so với lần đầu tiên hắn có thể xuất ra kiếm khí. Lúc này kiếm chiêu của hắn so với lần đó

đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà Bi Do dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm kia, cực kỳ cẩn trọng chờ thời đem sở học của mình phát huy đến cực hạn, hắn có đột phá về kiếm đạo trước Vũ Minh. Thế nhưng không vì vậy mà hắn coi Vũ Minh kém hơn mình, hắn luôn đặt Vũ Minh vào một loại đối thủ cần phải coi trọng không được buông lỏng. Chính là một loại đối thủ cực kỳ mạnh mẽ, mạnh đến không lường được.

Quả thật chiêu Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, dùng thức thứ ba Bộ Thể, với thức thứ hai Xuất khí đem ra đánh về phía trước. Uy lực của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết đã nâng lên một tầng cao mới không lường được.

Bi Do luôn luôn là một con người bình tĩnh, tâm thế cao ngạo, đem ánh mắt coi thường chúng sinh luôn đeo trên mặt. Thế nhưng lúc này mắt hắn chợt co lại, hắn cảm thấy một sự uy hiếp khủng bố đang lao tới hung hãn muốn chum lấy toàn bộ người mình. Đây là loại kiếm chiêu gì, sao lại có thể khiến cho ta có tâm thế run rẩy đến như vậy. Bi Do cảm thấy như toàn thân mình đang bị khống chế không có sức lực, mà kiếm chiêu của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết kia lao tới, như một con mãnh thú trời đất, không hề muốn đem hắn nuốt trọn vào bụng nghiền nát.

Thế nhưng trong tình huống sát na hiểm hóc, Bi Do vẫn tỏ ra là một dạng cao thủ trong kiếm đạo. Hắn liền linh hoạt lui lại một bước, vô kiếm dồn vào nội công tung lên không trung, hung hãn quát to:

- Luru Đạo Kiếm Quyết! Phạt!

Một chiêu Luru Đạo Kiếm Quyết kia của Bi Do cũng không phải là tầm thường, đem uy lực không hề phô trương như Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, chỉ mạnh như một tấm vải mỏng mềm mại vào vào kiếm chiêu của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, xô bỏ đem uy lực sắc bén xuyên qua, công kích vào đối thủ trước mặt.

Nhưng mà Bi Do vẫn thật không ngờ, kiếm chiêu của Luru Đạo Kiếm Quyết chưa đi được đến một nửa đã liền tan vỡ.

Bi Do cực kỳ hốt hoảng, mau chóng rút lui muốn thoát ra khỏi kiếm chiêu. Nhưng mà kiếm chiêu kia cực kỳ hung hãn khủng bố, vây lấy hắn không ngừng, khiến hắn như đang bị lọt vào trong một vũng sinh không thể nào thoát ra được. Mà đoạn vô kiếm trên trong trung kia cũng sinh ra vào âm thanh “tặc tặc” rồi trực tiếp vỡ tan rơi xuống đất. Chiêu Cực Địa Kiếm Vũ Quyết hóa giải xong Luru Đạo Kiếm Quyết, tuy uy lực đã giảm đi nhiều, nhưng vẫn còn rất khủng khiếp.

Đúng lúc này một tiếng quát bén nhọn vang lên:

- Thu!

Lập tức luồng kiếm khí hung hãn đang hướng về phía Bi Do liền bay chệch về một hướng, ầm ầm lao vào vách mặt thất, phá tan một mảnh tường, thương tổn đến vài mét đất đá bị lõm vào.

Bi Do hoảng sợ toát mồ hôi, lúc này đứng chôn chân một chỗ. Vừa rồi đối mặt với một chiêu Cực Địa Kiếm Vũ Quyết kia, hắn không hiểu tại sao mình lại tỏ ra sợ hãi, bình thường chính là tâm thế cực kỳ cao ngạo bình tĩnh, không ngờ hôm nay hắn lại bị loại kiếm chiêu này dọa cho thất thố. Thậm chí ngay cả trước đây đối mặt với Minh Xuyên Xích vang danh, cũng chưa từng sở hữu loại cảm giác này áp bách đến.

Bi Do nuốt nước bọt một cái, khô giọng nói:

- Vũ Minh huynh, ngươi vừa rồi dùng kiếm pháp kia có tên gọi là gì?

Vũ Minh thu lại kiếm trên không trung, cũng vừa ổn định lại thân mình một chút. Chính hắn cũng cực kỳ hoảng sợ với kết quả của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, hắn không ngờ là một thức thứ ba này lại nâng lên uy lực của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết lớn đến như thế. Cực Địa Kiếm Vũ Quyết này, thức sau mạnh hơn thức trước, ngày càng khó luyện, nhưng mà uy lực nâng lên rõ ràng chính là một trời một vực.

Vũ Minh đem thanh kiếm ném về phía Bi Do, chỉ chậm rãi nói một câu:

- Đây chính là “Cực Địa Kiếm Vũ Quyết!”.

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tâm ma nhập thể

Bi Do nuốt một ngụm khí lương vào trong bụng cho bớt sợ hãi. Sau đó, hắn mới có thể lấy lại được một chút điềm tĩnh. Hắn nhanh chóng tiếp lấy thanh tiểu kiếm Vũ Minh vừa ném qua, rồi từ tốn bước về phía tấm bô đoàn sau lưng, đặt móng ngồi xuống. Vừa rồi trong lúc sơ suất, vô của thanh tiểu kiếm đã bị chiêu Cực Địa Kiếm Vũ Quyết kia đánh cho nứt vỡ, bây giờ vô kiếm kia đương nhiên không sử dụng được. Bi Do chỉ có thể đem thanh tiểu kiếm đặt trước mặt, rồi thở dài một tiếng nói:

- Người tốt nhất sau này không nên để lộ ra loại kiếm pháp này, bằng không sẽ tự đem đến họa sát thân, nó thực sự quá mạnh, mạnh đến không lường được!

Bì Do đem lời này nói cho Vũ Minh, đương nhiên là có ý tốt muốn cảnh báo hắn. Vũ Minh cũng hiểu được lý do Bì Do tại sao lại nói với mình điều này, hắn cũng khẽ gật đầu một cái nói:

- Do huynh, ta tự biết thế nào.

Bì Do cũng gật gật đầu nói:

- Vừa rồi so chiêu với người ta cũng có ngộ ra được một chút, hy vọng có thể trợ giúp cho khí tâm viên mãn, chỉ có điều với chừng đó đường như vẫn chưa đủ để ta đột phá, ta vẫn muốn tỉ thí với người một phen, đáng tiếc không còn binh khí nữa rồi. Với môn kiếm pháp vừa rồi của người, lần tới tiếp tục ta lại sử dụng vô kiếm, khẳng định không chỉ thua thảm hại, mà ngay cả mạng cũng khó giữ. Có điều Bì Do ta vẫn muốn thử một chút thì sẽ phải kiếm một thanh binh khí cho người.

Vũ Minh cũng cười gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là được, vừa rồi ta sử dụng thức thứ ba của bộ kiếm pháp, cũng thấy dường như tâm thể đã tương thông, xem ra ta đã luyện thành rồi. Chỉ có điều đường kiếm và bộ thể vẫn chưa được điều luyện, vẫn còn cần Do huynh hỗ trợ nhiều hơn.

Bì Do cũng cười nói:

- Cái này là đương nhiên, ta cầu còn không được. Người trợ giúp ta, ta giúp người, hai chúng ta đều có lợi...

Vũ Minh gật đầu:

- Phải rồi!

Rồi Vũ Minh lại tiếp tục nói:

- Vừa rồi ta phát hiện, khi tâm thể hợp nhất, ta phát hiện ra có một loại khí nóng trào khắp cơ thể khiến ta run rẩy. Không biết việc này có liên quan gì đến chiêu kiếm pháp kia hay không, người luyện kiếm kinh nghiệm tinh thông hơn ta, không biết có thể lý giải cho ta điều này?

Bì Do cúi đầu ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Theo lý mà nói, khi kiếm pháp luyện thành một tầng, liền có cảm giác thăng hoa sung mãn, mà kiếm khí cũng sẽ tới luyện thể chất cơ thể. Xưa nay kiếm khí mỗi người cảm nhận một khác, có người cảm nhận kiếm khí luyện thể sẽ thấy nhẹ nhàng tê tái, có người thì lại thấy lạnh băng buốt giá, có người thì lại thấy đau nhức khôn cùng. Nếu như người bị nóng khắp cơ thể, toàn thân run rẩy, không lẽ chính là...

Bì Do nói đến đây liền có cảm giác kinh khủng trào lên, đôi mắt hắn co lại kinh sợ. Mà Vũ Minh cũng như cảm giác có điều không ổn, lúc này cơ thể hắn đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác toàn thân bị khống chế, cảm giác thân thể không phải là của mình nữa rồi.

Bì Do nhìn hắn cực kỳ kinh dị nói:

- Người chính là... chính là bị... tâm ma nhập thể!

Vũ Minh lúc này đầu óc lúng búng một mảng, mà hai mắt cũng cảm thấy hoa lên một chút. Hắn là lần đầu tiên đối mặt với tình trạng này, tâm ma nhập thể, chính là “Tẩu Hỏa Nhập Ma” trong truyền thuyết mà võ đạo địa cầu nhắc đến?

Tu sĩ của Đông Á Đại Lục, có người nào là biết đến Tẩu Hỏa Nhập Ma, chỉ có biết rằng khi không luyện thành, thì bị lực lượng cản trở, dẫn đến bạo thể, mà bị kinh mạch đứt vỡ, dẫn đến điên loạn. Còn loại Tẩu Hỏa Nhập Ma của giới võ đạo địa cầu, chính là cơ thể đột nhiên xuất hiện một loại lực lượng tâm thức thần kỳ, không chế chiếm lấy thân thể, biến mình thành một con người hoàn toàn khác, nguy hiểm nâng lên đến khôn cùng.

Vũ Minh chỉ kịp nghe thấy câu nói cuối cùng của Bì Do nhắc đến vang lên trong đầu, rồi lâm vào bất tỉnh hoàn toàn.

Trong tâm thức, bất chợt hắn thấy mình lạc vào một thế giới cực kỳ hoa mộng. Ở đó có đồng xanh trải dài vô tận, có từng lớp thảo điệp lớp lớp, có từng đàn mộng điệp bay lượn tung tăng, có kim sí điều to lớn hùng vĩ, có long cầu vồng vũ dưới mặt nước, có chim nhạn sa chân trời. Hắn nhìn thấy một thế giới cực kỳ mờ ảo, cực kỳ chân thực, lại có cảm giác như mình muốn ở nơi này mà không muốn rời đi.

Vũ Minh tự hỏi trong lòng:

- Phải chăng ta đã đến Minh giới? Đây là Thiên giới của Minh giới, hay là Địa ngục của Minh giới?

Trước mặt hắn là một tòa đại tháp cực lớn, có đến trên trăm tầng lầu, nhìn qua cực kỳ cổ lão tang thương, tòa tháp này nhìn qua, chính là... cực kỳ giống như tòa tháp trong hang động dưới vách núi.

Vũ Minh kinh dị tự hỏi:

- Cái này là?

Chỉ biết hần vừa hồi xong một tiếng, khung cảnh xung quanh lại chợt liên biến đổi, thành một nơi hoang vu hỗn độn, không khí tang thương. Khung cảnh không còn bất cứ một thứ gì tươi đẹp, dưới chân hần là đầu lâu sương sọ người. Bên phải hần là một khung cảnh bạo loạn, máu chảy đầu rơi, chém giết không ngừng. Khung cảnh tò mò có ma quỷ vờn quanh, có hồn thi nhảy múa, lại có cả những tu sĩ bay trên trời đang không ngừng chém giết, trông qua càng thấy giống như đây là tận thế.

Vũ Minh tự thốt lên:

- Ta đang ở đâu vậy?

Hần cảm thấy đầu óc đau nhức, chớp mắt một cái nữa, hần lại thấy mình bước qua một cái khung cảnh khác. Ở đây khung cảnh chỉ có một màu đỏ lửa, không còn thấy bất cứ một sinh vật nào xuất hiện, cả một không gian chỉ có một màu đỏ rừng rực, không khí cực kỳ nóng bức, dung nham phun trào. Duy chỉ có điều trước mắt hần, vẫn là một ngọn tháp tang thương quen thuộc.

Vũ Minh lại nói:

- Sao vẫn là này!

Hần lại chớp mắt một cái nữa, bây giờ khung cảnh xung quanh hần lại chuyển sang một màn toàn là băng giá, bông tuyết cô đọng, khí lạnh thấu xương thấm vào da thịt cực kỳ lạnh lẽo. Ngọn tháp tang thương kia, cũng vẫn còn ở đó.

Ừm ừm!

Lại chớp mắt một cái nữa, Vũ Minh cảm thấy đầu óc mình lúng túng giống như đang bị vây trong một vũng sinh, rồi chớp mắt hần lại cảm giác được toàn bộ thân thể mình. Bên tai Vũ Minh vang lên những âm thanh vắng vắng:

- Vũ Minh, ngươi mau chóng tỉnh lại!

- Tránh ra, để lão phu xem xét tình trạng của hần!

- Lão tổ, đây là hy vọng duy nhất của phái Trịnh Đồ chúng ta! Không thể để hần chết...

- Không vấn đề gì, Chúng Âm Hồn vẫn còn sống, hần không sao đâu, chỉ một chút nữa là sẽ tỉnh lại, các ngươi mau tránh ra một chút cho hần dễ thở.

- Lão tổ, nếu như hần chết, không biết bao nhiêu lâu nữa phái Trịnh Đồ ta mới có thể tìm được một thân thể như vậy, một loại lực lượng như vậy phù hợp với Chúng Âm Tịch!

- Ngươi đừng nói nhảm, hần sẽ không chết...

Trong mất thất lúc này bất chợt xuất hiện rất nhiều người, tranh cãi sôi nổi khốc liệt. Mà Vũ Minh cũng bắt đầu dần dần mở đôi mắt khô héo nóng rát của mình.

- Đừng nói nữa, hần tỉnh rồi!

Một vị lão tổ chợt quát lên ngăn cản mọi tiếng động trong căn mật thất lúc này.

Vũ Minh mở mắt ra liền nhìn thấy xung quanh mình có rất đông người vây quanh, toàn bộ đều là đám lão già ăn no rừng mỡ của phái Trịnh Đồ. Trong đó trước mặt hần là một lão già trông có vẻ già nua nhất, phía sau lão già này chính là Đoạn Bá Hùng.

Đoạn Bá Hùng thấy hần tỉnh lại, cũng thờ phào nhẹ nhõm một cái nói:

- Chính Lan lão tổ, rốt cuộc là tên tiểu tử này bị làm sao vậy?

Lão già trông có bộ dạng già nua nhất, gọi là Chính Lan lão tổ kia liền nói:

- Hần chính là bị tâm ma nhập thể, chỉ có điều khiến lão phu cực kỳ kinh ngạc, bị tâm ma nhập thể một là sẽ chuyển thành ma, hai là sẽ chết, vậy mà hần lại có thể tỉnh táo lại hoàn toàn bình thường như vậy, thật là đáng ngạc nhiên.

Đoạn Bá Hùng lại nói:

- Lão tổ, có phải là do Chúng Âm Tịch không?

Chính Lan lão tổ cũng gật đầu:

- Rất có thể là do lý do này!

Mấy lão già kia sau khi kiểm tra tình trạng của Vũ Minh không vấn đề gì, liền nhanh chóng quay đầu rời đi. Vũ Minh ngồi dậy thẳng lưng, vận một vòng

chu thiên, lắc lắc đầu vài cái cho tỉnh táo, chột nhìn về phía Đoạn Bá Hùng nói:

- Phiền Đại Cung Phụng thành toàn cho ta một chuyện!

Đoạn Bá Hùng đang rảo bước rồi đi, nghe thấy Vũ Minh đưa ra yêu cầu, liền dừng bước chân lại một chuyện. Sau đó âm trầm quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Vũ Minh nói:

- Ngươi có yêu cầu gì?

Vũ Minh không khách khí trực tiếp nói:

- Không biết ngài có thể cấp cho ta một thanh tiểu kiếm hay không?

Đoạn Bá Hùng hiểu kỳ hỏi:

- Cấp tiểu kiếm ư?

Vũ Minh gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta bình thường rảnh rỗi trong này không có chuyện gì làm, cũng muốn luyện kiếm một chút cho khuây khỏa!

Đoạn Bá Hùng ngẫm nghĩ một chút, rồi cũng gật đầu nói:

- Cái này không vấn đề gì, ngày mai lão phu sẽ cấp cho ngươi một thanh kiếm!

Vũ Minh lại nói tiếp:

- Ta còn có một yêu cầu nữa...

Đoạn Bá Hùng thấy Vũ Minh thường ngày rất hợp tác, nên cũng không làm khó hắn:

- Yêu cầu gì, ngươi mau nói.

Vũ Minh liền nhanh chóng nói:

- Ta muốn ra ngoài một chuyến!

Đoạn Bá Hùng liền giật mình một cái, sau đó cười lạnh nói:

- Ngươi muốn ra ngoài một chuyến ư? Định tính kế muốn trốn?

Nhưng mà Đoạn Bá Hùng cũng rất nhanh thu liễm lại gương mặt lạnh lùng của mình cười nói:

- Bất quá đây cũng không phải yêu cầu quá đáng gì, ngươi đã luyện xong Chung Âm Tích, cũng không có khả năng chạy trốn khỏi chúng ta. Điều kiện này ta đáp ứng với ngươi.

Vũ Minh liền gật đầu nói:

- Đã là như vậy thì phiền Đại Cung Phụng rồi!

Đoạn Bá Hùng nói:

- Ngươi không còn yêu cầu gì nữa chứ?

Vũ Minh lắc đầu:

- Dĩ nhiên là còn rất nhiều, nhưng đó là hai yêu cầu quan trọng nhất, những thứ khác ta không cần cũng được.

Đoạn Bá Hùng gật đầu nói:

- Được rồi, đã là như vậy, ngày mai ta đem kiếm đến cho ngươi, cũng sẽ cho ngươi ra ngoài gặp gỡ người thân một chút, đã hơn một tháng ở trong này, người ở thế giới bên ngoài các ngươi hẳn là thấy có chút cuồng chân cuồng tay. Ta để cho ngươi ra ngoài cũng là vì tâm hồn thư thái, luyện bộ môn kia cho tốt, nên tận dụng cơ hội, chớ nên có những suy nghĩ đại đột, đến lúc đó hậu quả dành cho ngươi sẽ rất thảm.

Vũ Minh gật đầu một cái nói:

- Ta biết rồi!

Chương 104: Cổ sự Lưu Ly Cung

Đoạn Bá Hùng đi rồi, Bi Do tiểu đạo cũng không tiếp tục nói chuyện với Vũ Minh. Mà Vũ Minh lúc này cũng không có tâm tư nói chuyện với hắn ta, cho nên đều ai về chỗ người nấy, khoanh chân ngồi vào bồ đoàn, chờ đến giờ cơm tối.

Thường thường, khoảng vào sáu giờ, lúc bóng mặt trời đã xế, sẽ có một tiểu đạo sĩ chuyên phụ trách việc ăn uống trong này đem đồ ăn đến. Tiểu đạo sĩ này quanh năm đều ở trong Ẩn Quan Điện không hề ra ngoài, chỉ có một việc duy nhất là chăm sóc các vị lão tổ việc ăn uống mà thôi.

Khoảng chừng nửa khắc sau, như thường lệ tiểu đạo sĩ kia lại xuất hiện. Vũ Minh nhìn thấy bóng dáng tiểu đạo sĩ ló dạng, liền mau chóng cười lớn thân mật chào hắn từ xa:

- Tiểu huynh đệ, người vất vả rồi, lại đem cơm đến cho chúng ta!

Tiểu đạo sĩ kia mặt mũi trẻ trung, cực kỳ anh tuấn đoan trang, môi lại rất đỏ, mặt mũi trắng trẻo như một nữ nhân. Nhưng chỉ có điều nhìn qua lại mặc trang phục của nam đạo sĩ, hơn nữa không có vẻ gì là ngực phát triển, dáng người tuy có nhỏ nhắn nhưng bước đi lại cực kỳ khệnh khạng giống đàn ông. Vũ Minh không đoán ra được rốt cục tiểu đạo sĩ này là nam hay nữ, nhiều lần hắn bắt chuyện hỏi thăm, nhưng mà vẫn chưa một lần nào tiểu đạo sĩ này trả lời.

Tiểu đạo sĩ đem một mâm cơm có ba món chính, rau, thịt và cơm đặt ở giữa phòng mặt thất, tươi cười gật đầu chào Vũ Minh và Bi Do, nhưng vẫn không hề hé môi một tiếng.

Tiểu đạo sĩ đặt mâm cơm xuống xong, liền quay người rời đi không nói một lời nào, mà Vũ Minh vẫn như vậy, vẫn muốn một lần dò hỏi được bí mật của người này liền nói:

- Tiểu huynh đệ lại đi đấy ư? Sao không dùng cơm cùng chúng ta cho vui...

Tiểu đạo sĩ chợt quay đầu lại lờm lờm nhìn một cái. Không hiểu tại sao, Vũ Minh khi nhìn thấy tiểu đạo sĩ lờm mình, lại có một cổ cảm giác tư vị cực kỳ nâng nâng, một cảm giác xao xuyến lòng người. Vũ Minh biết tiểu đạo sĩ sẽ không nói gì, nhưng vẫn tươi cười bắt chuyện tiếp tục nói:

- Chẳng phải huynh quanh năm ở trong này đấy ư, huynh vẫn còn trẻ như vậy mà không hề cảm thấy cô đơn hay sao, chỉ bằng nói chuyện với bọn ta một chút, sẵn tiện có chốn chung vui...

Tiểu đạo sĩ sau khi lờm Vũ Minh một cái rất gắt, liền quay đầu đi. Mặc dù nhiều lần Vũ Minh gọi tiểu đạo sĩ lại, nhưng mà đáp lại vẫn là một khoảng không gian im lìm.

Bi Do đang nhắm mắt khoanh chân, liền mở mắt ra, miệng nói:

- Vũ Minh huynh, người tại sao vẫn không hề nhận ra vậy, cô ta là bị câm!

Vũ Minh liền giật mình nhắc lại:

- Cái gì, cô ta? Tiểu đạo sĩ đó là nữ? Lại còn bị câm... Tại sao người lại biết được?

Bi Do cười nhạt nói:

- Người là người từ thế giới bên ngoài vào đây, đương nhiên không biết rõ rồi. Nhưng ta là đệ tử của phái Trịnh Đồ, lẽ nào một số chuyện này lại không biết ư?

Bi Do nói tiếp:

- Nói đến lai lịch của nữ đạo sĩ này cũng thật đáng thương tâm, lúc nhỏ nàng ta cũng là bậc hào môn trong sơn thôn phía tây sau Trịnh Đồ Phong, nhưng lớn lên lại rơi vào cảnh cha mẹ đều chết hết. Năm nàng ta mười lăm tuổi, chính là bị bọn người của tà phái cường bức, ném nàng ta xuống dưới vách núi sau sơn thôn, còn cắt mất lưỡi của nàng ta. Một vị trưởng bối của phái Trịnh Đồ ta vô tình đi qua miệng vực, cứu được nàng ta. Sau đó đem nàng ta về Trịnh Đồ nuôi dưỡng, sau này cho nàng ta vào đây hầu hạ chuyện cơm nước cho các lão tổ, từ đó cũng không còn được ra thế giới bên ngoài nữa!

Vũ Minh nghe xong chuyện này cảm thấy cực kỳ buồn bực nói:

- Rốt cuộc là loại tà phái nào? Sao lại có thể làm ra loại chuyện ác độc đến như vậy?

Bi Do thờ dãi nói:

- Theo thủ đoạn mô phỏng mà vị tiền bối kia kể lại, chắc hẳn đây là đệ tử của “Luru Ly Cung”.

Vũ Minh lăm băm nhắc lại:

- Luru Ly Cung sao?

Rồi hần lại hỏi:

- Bi Do huynh, Luru Ly Cung này như thế nào?

Bi Do đối với nhiều chuyện Vũ Minh không hiểu về thế giới bên trong Hoàng Liên Sơn mạch này, thi thoảng rảnh rỗi cũng có nói qua, liền không ngần ngại kể cho hần tỉ mỉ mọi chuyện.

Luru Ly Cung, xuất thân vào khoảng cuối niên đại của triều đại nhà Hồ, khi quân Minh đem mười vạn quân Quảng Tây xâm chiếm nước Việt, lập nên chính quyền phụ hộ Trần làm chính sự. Liền sau đó có một đội quân tự xưng là Luru Ly quân, liền tiếp khống chế bốn mươi tám phủ châu, một trăm sáu mươi tám huyện thành. Mỗi một nơi có người Minh, đều xuất hiện loại quân đội này.

Sau này đến thời Thái Tổ dẹp loạn quân Minh, định ra nhà Lê. Cái gọi là Luru Ly quân kia vẫn âm thầm bám trụ khắp Việt quốc. Đến thời họ Trịnh lên ngôi chúa, giang hồ lục lâm loạn lạc không lường được, Luru Ly Cung này quật khởi địa vị, đứng vào hàng tám phái đứng đầu, đây chính là đoạn chuyện về Luru Ly Cung.

Còn về ai là tổ sư khai phái đầu tiên của Luru Ly Cung, vẫn không một ai biết đến. Chỉ biết cao thủ của Luru Ly Cung không nhiều, nhưng người nào người này võ công cực cao, mà tin tức của phái Luru Ly cũng cực kỳ mật thiết. Tám phái trong giang hồ thường tôn xưng Luru Ly Cung vào dạng ngang hàng, thế nhưng tranh đấu trong giới lục lâm xưa, lại hiếm khi thấy Luru Ly Cung góp mặt.

Một khi Luru Ly Cung này góp mặt, chỉ biết rằng bọn họ dùng thủ đoạn vô cùng tàn bạo, chôn sống người, cắt da lột gân cho đến chết, rồi móc mắt cắt lưỡi, chính là những thủ đoạn thường thấy nhất của Luru Ly Cung. Hơn nữa thủ đoạn của Luru Ly Cung này, khi cắt các bộ phận cơ thể đối thủ, thậm chí đối thủ còn chưa từng biết mình vừa mới bị mất cái gì, cảm giác như mọi thứ vẫn diễn ra hết sức bình thường. Đó mới là cái kinh khủng của dạng võ công này.

Vũ Minh nghe xong đoạn chuyện về Luru Ly Cung kia, liền tắc lưỡi một cái, tự sờ lên lưỡi của mình kiểm chứng xem nó liệu có còn ở đó hay không. Cắt lưỡi của đối phương mà đối phương không hề biết gì, Luru Ly Cung này thực sự quá tà môn rồi.

Bi Do nhìn thấy Vũ Minh có hành động như vậy, liền cười trừ đùa hần:

- Huynh không biết đấy thôi, trong đời ta chỉ có hai lần là được nhìn thấy người của Luru Ly Cung, một lần là theo sư phụ vào sơn cốc sau thôn phía Tây hái thuốc luyện hoàn đan, gặp một tên đệ tử của Luru Ly Cung trọng thương. Kẻ kia vô cùng giáo hoạt, định thừa lúc hai sư đồ chúng ta sơ hở liền lấy mạng. Nhưng mà sư phụ ta vốn biết bọn người của Luru Ly Cung rất tà ác, cho nên không hỏi hần một câu liền hạ sát thủ giết chết hần. Ấy vậy mà tên kia tuy bị thương, nhưng võ công của hần cực cao. Sư phụ ta phải dùng hết sức bình sinh, sờ học hai mươi năm mới giết được hần, vậy mà cũng bị hần lấy mất con mắt lúc nào mà không hay biết. Đến lúc giết xong hần, cảm giác trống rỗng nơi con ngươi, sư phụ ta sờ lên mới biết con mắt mình vừa mới mất rồi!

Vũ Minh tắc lưỡi toát mồ hôi:

- Gì kia? Thực đáng kinh sợ, Luru Ly Cung này làm sao mà thần thánh đến như vậy?

Bi Do lại tiếp tục kể:

- Lần thứ hai ta chạm chán người của Luru Ly Cung, lúc đó là lúc ta đang luyện kiếm ở rừng trúc sau sơn thôn phía Tây, liền phát hiện ra một gã lùn, mặc đạo bào màu sắc cực kỳ sặc sỡ. Người của Luru Ly Cung bình thường đều là rất thích ăn mặc sặc sỡ như vậy. Hần có thân thủ cực cao, với tu vi của ta lúc bấy giờ, nếu cho ta đoán hần cũng phải rơi vào Võ sư Trung giai đỉnh phong, chính là bằng một vị trưởng lão hay là trưởng môn của phái chúng ta, người nói xem nếu hần ta mà ra tay thì sẽ ra sao?

Vũ Minh cười về không tin nói:

- Tất nhiên hần sẽ không ra tay, bằng không giờ này ngươi còn nói chuyện với ta được ư!

Bi Do gật đầu nói:

- Đúng vậy, thực may là hần không đánh chủ ý lên người ta. Có một thứ khiến ta nhận biết rõ ràng được hần là người của Luru Ly Cung, đó là một mùi hương rất đặc trưng. Loại mùi hương này cũng giống hệt với loại mùi hương ta gặp tên đệ tử Luru Ly Cung kia lần đầu tiên, chỉ có điều là mùi hương đậm hơn rất nhiều.

Bi Do chợt đem một ấm trà đặt đến bên cạnh mình, rồi rót ra một chén, sẵn tiện mời Vũ Minh một chén, rồi nói tiếp:

- Hần ta vì sao lại không đánh chủ ý lên người ta, đó là bởi vì ta nhìn thấy hần đang chạy trốn. Sau lưng hần đuổi tới chính là một lão già có khí tức rất mạnh, lão già kia ta vừa nhìn qua đã cảm thấy bần rùn chân tay, lão ta hẳn phải là một Võ sư thượng thừa.

Vũ Minh đem chén trà nhấp một ngụm nói:

- Chuyện sau đó ra sao, người mau mau nói tiếp.

Bì Do tặc tặc lưỡi vài cái nói:

- Lão già đó cầm một thanh trường kích cực dài, nhìn qua râu tóc bạc trắng, mặt đen cực kỳ xấu xí. Ta không biết lão ta rốt cuộc là người của môn phái nào, nhưng mà dựa qua chiêu võ của lão già ấy, phải là lão tổ của một phái. Ta chỉ có thể đoán được đại khái tu vi của hai người đó mà thôi, bởi vì người biết đây, tu vi võ học của ta thực sự quá thấp, đứng trước hai người này ta ngay cả một con kiến cũng không bằng.

- Rồi lão ta đuổi theo sau tên đệ tử của Lưu Ly Cung không ngừng múa kích, chỉ biết sau đó vài khắc có tiếng kêu thảm cách đó mấy trăm trượng, ta nhìn không rõ ràng cho lắm. Đến lúc, lão già kia quay trở lại, chỉ đem một ánh mắt lạnh nhạt buông lên người ta rồi biến mất. Người vừa nghe, đây chính là những đoạn chuyện liên quan đến Lưu Ly Cung mà ta biết. Nữ đạo hữu kia của phái Trịnh Đồ chúng ta, gặp phải loại tà ác như Lưu Ly Cung, cũng chỉ biết trách là số của nàng quá đen đui mà thôi.

Vũ Minh thở dài một tiếng, ngửa cổ lên trời, rồi lại nhìn Bì Do nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc! Nàng lẽ ra là một người xinh đẹp hoàn mỹ, vậy mà lại bị cắt mất lưỡi, còn đáng đi của nàng thô kệch, lại khiến ta tưởng nàng là đàn ông vậy!

Bì Do nghe Vũ Minh nói câu vừa rồi, chén trà đưa lên miệng uống được một nửa liền sắc súa cười, nước trà tràn vào cuống họng trào ngược lên mũi. Bì Do nói:

- Vũ Minh, người vì sao lại bị nàng ta lừa dễ dàng đến như vậy, nhưng không thấy mỗi lần vào đây, trước đó đều có tiếng bước chân rất nhỏ nhẹ thanh thoát đó sao?

Vũ Minh nói:

- Do huynh, ý người là gì, lẽ nào ta nói đáng đi của nàng thô tục là sai?

Bì Do cười nói:

- Sai, thực là hoàn toàn sai! Thực ra mỗi lần nàng bước vào đây, bước đến trước cửa mật thất, liền làm bộ dạng đó cho người xem!

Vũ Minh gãi đầu nói:

- Làm bộ dạng đó cho ta xem, ý người nói là nàng giả vờ đi như vậy ư? Tại sao nàng lại muốn làm như vậy cho ta xem? Là có ý định gì?

Vũ Minh nghiêm mặt cau mày nói.

Bì Do vẫn không nhịn được cười liên tục chọc hấn tiếp:

- Đó là bởi vì nàng ta thích người, nhưng vẫn không muốn người hỏi chuyện nàng ta, vì nàng ta không nói được đó thôi!

Vũ Minh cảm thấy một cỗ khí nóng bốc lên, mặt hấn như có cảm giác nóng bỏng, hai bên má cũng dần hồng đỏ nói:

- Nàng ta thích ta sao? Sao lại có thể như thế được...

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Ý đồ

Bì Do nụ cười trên miệng nói:

- Bởi vì sao ư? Cái đó dĩ nhiên người phải hỏi nàng ta rồi...

Vũ Minh đặt ngón tay lên môi, suy nghĩ một chút tự nói:

- Ừ thì, nhưng mà sao ngực nàng...

Nghĩ đến đây, mặt hấn liền đỏ bừng, tại sao lại tự nhiên có suy nghĩ đen tối như vậy?

Bì Do ngồi bên cạnh, đương nhiên những hành động của Vũ Minh đều rơi vào mắt hắn, không thể tránh thoát. Bì Do cực kỳ tương đắc nói:

- Ngươi vẫn nghi ngờ vì sao ngực nàng, à không là không có ngực, giống nam nhân ư?

Vũ Minh mặt hơi nóng lên một chút:

- Do huynh, ta thực sự không có chủ ý này!

Bì Do đương nhiên không tin, vẫn cười nói:

- Dĩ nhiên là nàng ta quần dây ép ngực lại rồi, dấu sao đây cũng là nơi toàn các vị trưởng bối. Nàng ta không được phép lộ ra những thứ ô uế dung tục, ảnh hưởng tâm trí các vị trưởng bối tu luyện...

Vũ Minh cảm thấy như mình cũng lý giải được một chút, tuy nhiên vẫn cực kỳ ngại ngùng, xấu hổ nói:

- Do huynh, tại sao ngươi vẫn luôn hiểu lầm như vậy, ta thực không hề nghĩ như vậy... Ai, ta đi luyện công đây! Không tiếp tục nói chuyện linh tinh với ngươi...

Bì Do nói:

- Ngươi không dùng cơm sao?

Vũ Minh hơi giật mình, biết mình nói hơi liên vội nói:

- Thì ta chính là bảo ăn cơm xong sẽ lập tức đi luyện công.

Sau đó hắn liền cầm chén đũa lên và cơm trắng tới tấp vào miệng, ăn nhồm nhoàm. Bì Do lắc đầu vài cái cười, cũng cầm đũa lên từ tốn, bộ dạng như cao nhân đạo mạo, chậm rãi gấp thức ăn đưa vào miệng. Loại thức ăn này sau khi cho vào miệng, liền giống như một loại mỹ vị cực phẩm. Mặc dù nhìn qua vẫn là chỉ có chút rau thịt, nhưng không hiểu tại sao lại có vị rất ngon, mùi thơm nồng mà không ngán. Vũ Minh ăn liền năm chén cơm mới hơi dừng lại một chút, sau đó đặt chén đũa xuống mâm nói:

- Hôm nay ta hơi mệt, muốn đi ngủ sớm một chút. Nên chỉ ăn như vậy thôi, ngươi tiếp tục ăn tự nhiên nhé!

Sau đó hắn đi đến một phần đệm nhỏ trong góc mật thất, đặt mông ngồi xuống cực kỳ bình thường. Bì Do đương nhiên biết là hắn đang xấu hổ, cũng không nói chuyện với hắn. Có nam nhân nào sau khi bị một nữ nhân đánh chủ ý vào mình mà lại có thể bình tĩnh được. Nếu tình huống ấy rơi vào Bì Do, hắn sợ rằng còn cảm thấy mất bình tĩnh đến mấy ngày.

Bì Do cười tươi tiếp tục cầm chén cơm lấy đũa gấp thức ăn vào, ăn uống cực kỳ từ tốn, chậm rãi.

Mà Vũ Minh sau khi hỏi xong được một chút lai lịch của nữ tiểu đạo sĩ, lại còn vô tình nghe Bì Do nói là nàng thích mình, liền trần chọc cả đêm, không sao ngủ nổi.

Sớm hôm sau.

Bì Do đem chân khoan lại ngồi dậy, mắt hắn chớp chớp một chút cho tỉnh táo. Bì Do thấy Vũ Minh đang hí hoáy ở một góc mật thất, không biết hắn đang làm cái trò trống gì. Bì Do không tiện lên tiếng, liền tận dụng quan sát triệt để.

Sau đó, Vũ Minh bộ mặt ảo não quay người lại. Bì Do cực kỳ giật mình, hắn vội hỏi:

- Vũ Minh, ngươi mặt mũi sao lại thế kia?

Vũ Minh không biết tại sao, sáng sớm mặt mũi hắn đã đen sì, tầm mắt thâm quầng. Hắn dùng bộ mặt mệt nhọc nói:

- Tối qua trong lúc ngủ say, con thạch sùng trên nóc nhà tiểu vào mắt ta, nên ta mới bị như vậy!

Bì Do cười lắc đầu không tin:

- Cái gì mà thạch sùng tiểu vào mắt! Không phải là ngươi biết được cô nương nhà người ta thích ngươi, nên cả đêm không ngủ được đấy chứ!

Vũ Minh vẫn cương quyết cứng đầu nói:

- Ngươi chính là hiểu lầm rồi...

Bì Do tiếp tục cười, nhưng sau đó liền lập tức dừng lại, nghiêm mặt nói:

- Đừng nói chuyện nữa, cô nương người ta lại đến đưa cơm kia!

Vũ Minh nghe thấy nữ tiểu đạo sĩ lại đến, liền mau chóng chỉnh đốn đầu tóc, hơi che mặt một chút.

Quả nhiên một lát sau hắn nghe thấy từ phía cửa mặt thất có tiếng bước chân nhẹ nhàng, sau đó càng đến gần mình thì lại có âm thanh lịch bạch nặng nề.

“Cô gái này, lại giả bộ làm đáng xấu cho mình xem nữa sao? Ta nhất định phải vạch trần thủ đoạn này của nàng!” Vũ Minh thầm nghĩ như vậy, rất tâm đắc với ý đồ của mình.

Nữ tiểu đạo sĩ bước vào, trên môi vẫn cười rất tươi, tuy nhiên nàng bước đi bộ dạng cực kỳ khuệnh khoáng, giống như là bị dị tật vậy.

Vũ Minh hơi nheo đôi con ngươi lại, hôm nay không tiếp tục hỏi lại lịch nàng ta. Mà chỉ chăm chú nhìn xem hành động của nàng ta như thế nào, vì sao lại đánh chủ ý lên người mình. Không phải là vì ta quá soái ca nên mới như vậy đó chứ? Vũ Minh tự hỏi trong đầu, cảm thấy mồ hôi chảy xuống khiến lỗ chân lông không thông.

Không phải, hình như nàng ta còn có ẩn tình, ta phải theo dõi kĩ xem, nữ nhân này vì sao mà thích ta? Vũ Minh tự nói trong đầu như vậy.

Thế nhưng nữ tiểu đạo sĩ kia sau khi đem cơm cho hắn, miệng vẫn tươi cười, sau đó định quay đầu đi ra ngoài, hình như vẫn không hề có hành động gì lộ ra bên ngoài là nàng ta thích ai đó. Vũ Minh trên miệng khẽ nhếch một cái, từ bàn tay hắn từ tốn bắn ra một viên lạc tròn nhỏ, viên lạc kia có lực đạo rất mạnh. Nữ tiểu đạo sĩ không để ý liền bị viên lạc bắn vào dưới bàn chân, loạng choạng ngã xuống. Sau đó nữ tiểu đạo sĩ hình như cực kỳ xấu hổ, nàng bẽn lẽn đứng dậy, bước đi cực kỳ yếu điệu chạy mất. Chính là vì quá xấu hổ cho nên đáng đi ban đầu nàng cố tình làm để bước vào, cũng quên mất không diễn tiếp.

Nữ đạo sĩ kia chạy mất rồi, lúc này Vũ Minh đem ngón tay miết miết cảm tron nhãn của mình, bộ mặt kì quái nói:

- Tại sao nàng ta lại thích ta? Tại sao nàng ta lại cố ý làm bộ dạng đó cho ta xem, nàng ta là có ý gì?

Bi Do ngồi đối diện, ngáp ngắn ngáp dài, đối với mấy loại câu hỏi này của Vũ Minh, hắn cũng cực kỳ chán ngán, liền nói:

- Chuyện tình tình ái ái này của mấy đôi nam nữ, ta làm sao mà biết. Xưa nay bốn đạo chính là chưa yêu ai bao giờ, người hỏi nhằm người rồi. Hơn nữa nữ nhân tâm địa sâu xa, người làm sao mà biết được.

Bi Do nói xong liền xò giày xuống dùng bữa sáng, rồi xong xuôi nghỉ ngơi một lát, hắn liền lập tức cầm thanh đoản kiếm của mình lên, múa may luyện kiếm cực kỳ chăm chỉ. Từng đường kiếm chiêu võ của hắn, cứ luyện đi luyện lại đến hàng trăm lần, trong mỗi một buổi sáng, Bi Do này có thể luyện kiếm tới đa đến một nghìn lần, tốc độ của lần luyện kiếm sau so với lần luyện kiếm trước càng ngày càng nhanh. Mà đường kiếm đến cuối ngày của hắn, đã nhanh đến mức kiếm cũng không còn nhìn rõ hình dạng. Tên Bi Do này mỗi ngày luyện kiếm đến mồ hôi chảy đầm đìa, ướt đầm hết đạo bào, gần xanh nổi lên đến cực hạn mới dừng lại. Vũ Minh mỗi lần nhìn thấy hắn luyện kiếm như vậy liền âm thầm tặc lưỡi, loại phong cách luyện kiếm này cũng thật là tàn chính mình quá đi.

Vũ Minh cũng không thêm tiếp tục nhìn Bi Do này luyện kiếm nữa, bởi vì chiêu thức đi lại mấy ngày liền vẫn chỉ có như vậy, hắn nhìn đã cực kỳ chán mắt rồi. Cái Lưu Đạo Kiếm Quyết của Bi Do, không nghĩ ngờ gì nếu hắn mà biết được tâm pháp, thực sự sẽ có thể thi triển được thế võ ngay lập tức, chỉ có điều điều luyện đến mức như Bi Do, hắn tự cảm thấy mình không bằng ta thôi.

Vũ Minh nhìn thấy Bi Do luyện tập kiếm thuật chăm chỉ, cũng liền đem Cực Địa Kiếm Vũ Quyết ra nghiên cứu. Ngày hôm qua hắn và Bi Do tỉ đấu, chính là đã đem Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, thức thứ ba Bộ Thể luyện thành hoàn toàn, nhưng mà để phát ra được uy lực chân chính của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết. Trong Vạn Niên Bí tịch có nhắc đến rõ ràng, muốn luyện thành thạo các chiêu thức trong Cực Địa Kiếm Vũ Quyết. Cần phải đạt đến độ tâm trí phân ly, một tách thành hai. Đó chính là một loại cảnh giới cực cao, anh không cần nghĩ đến kiếm, mà kiếm tự trong tay hộ thể, một mặt có thể nghĩ đến chuyện khác. Giống như là dùng kiếm pháp, mà như đang không dùng kiếm pháp vậy, cực kỳ cao siêu. Đó cũng là điểm cực kỳ khác biệt giữa Cực Địa Kiếm Vũ Quyết và các loại kiếm pháp khác.

Mà lại kể đến kiếm pháp, kiếp trước ở Đông Á Đại Lục, Vũ Minh biết rất nhiều loại kiếm pháp. Kể đến như vào loại kiếm pháp có lực đạo kém nhất là Trảm Thảo Kiếm Pháp, loại kiếm pháp này do một người vì chém cỏ mà nghĩ ra, nghe qua cực kỳ nực cười, vậy mà cũng rất có tác dụng. Uy lực tuy không lớn, nhưng mà nếu dùng để giết mãnh thú hung hãn cấp thấp cũng cực kỳ có tác dụng.

Kể đến thứ hai là Triều Thú Kiếm Pháp, loại kiếm pháp này chính là sinh ra trong thú triều nhiều lần công kích vào nơi có người sinh sống. Các cao thủ của nhân loại vì chống lại thú triều, liền nghĩ ra loại kiếm pháp này, công kích diện rộng rất tốt. Đối với những đợt thú triều lớn, đa phần các cao thủ ở Đông Á Đại Lục đều sử dụng Triều Thú Kiếm Pháp để diệt những loại hung thú hung dữ.

Loại kiếm pháp thứ ba mạnh hơn Triều Thú Kiếm Pháp chính là Định Tâm Kiếm Pháp. Loại kiếm pháp này không cần bất cứ cái gì cao siêu, cái cần nhất là tâm trí phải vững không bị nhiễu loạn, nếu có thể giữ vững tâm trí, có thể phát ra được uy lực tương đối lớn, đối với các loại kiếm pháp cao hơn nó, thậm chí còn có thể có phần khắc chế. Nhược điểm lớn nhất của nó, có lẽ cũng chính là thứ khiến cho nó thành loại kiếm pháp phế vật. Chính là nếu đang dùng kiếm mà nghĩ đến chuyện khác, tức khắc mất đi công dụng, kiếm kia chẳng khác gì hàng phế thải, mà uy lực của kiếm kĩ cũng mất đi hoàn toàn.

Trong lịch duyệt các đại cao thủ của Trần Tây Môn gần Phong Ngọc Kiếm Phái, cũng từng có người sử dụng loại kiếm pháp này mà thành danh. Nhưng sau vì phải lòng một kỹ nữ, liền bị kẻ thù đánh vào điểm yếu khổng lồ kĩ nữ này. Sau đó ép cao thủ kia giao đấu, trong lúc giao đấu không ngừng bắt kỹ nữ kia kể lại quá trình quen biết, sau đó sau chón màn the như thế nào... Ai, cao thủ kia cũng là người, làm sao có thể chịu được loại đả kích lớn như vậy cơ chứ. Cuối cùng vẫn là khiến Định Tâm Kiếm Pháp của hắn triệt để mất đi tác dụng, sau đó một đời kiêu hùng lại bị kẻ thù giết chết một cách vô cùng lãng nhách.

Chương 106: Kiểm pháp trong thiên hạ

Ba loại kiểm pháp vừa mới kể trên, đều dùng Chân nguyên làm nền tảng thi triển. Những loại kiểm pháp này đa phần đánh nhiều vào việc tiêu hao Chân nguyên nhiều hay ít. Kiểm pháp nào tiêu hao mà càng ít Chân nguyên, lực đạo đánh ra càng mạnh, tầm xa càng lớn, đương nhiên xếp vào hàng uy danh. Còn những loại kiểm pháp nào mà tiêu tốn nhiều Chân nguyên, càng luyện càng thấy ngổ cụt, chính là xếp vào loại kiểm pháp phế phẩm.

Tỉ như loại Trảm Thảo Kiểm Pháp kia, bình thường chính là tốn rất nhiều Chân nguyên mới có thể luyện nó, nhưng bù lại loại kiểm pháp này thường rất dễ học. Trảm Thảo Kiểm Pháp xếp vào loại kiểm pháp cấp thấp, là bởi vì từ khi nó được sáng tạo ra, ngay cả người tạo ra nó, cho đến những người cải biến sau này. Lớn nhất cũng chỉ có thể luyện được bảy thức là đã cực hạn. Vì vậy Trảm Thảo Kiểm Pháp còn được gọi là loại kiểm pháp bảy thức, luyện xong bảy thức thì coi như luyện xong hoàn toàn kiểm pháp. Bình thường các môn phái lớn, không có môn phái nào sử dụng Trảm Thảo Kiểm Pháp để giảng dạy cho đệ tử tu luyện. Chỉ có một số ít đại môn phái dùng loại Trảm Thảo Kiểm Pháp này cho đám đệ tử luyện qua, nhằm quen dần với cách luyện kiếm, còn luyện xong rồi cũng gần như vứt đi, không bao giờ đem loại kiểm pháp này ra sử dụng cả.

Nói về Trảm Thảo Kiểm Pháp, Vũ Minh kì thực cũng có biết sơ qua, kiếp trước Phong Ngọc Kiểm Pháp cũng từng cho đệ tử luyện qua loại kiểm pháp này. Phong Ngọc Kiểm Pháp là kiếm môn phái, cho nên nói về các loại công pháp kiếm pháp thì nhiều đến hằng hà sa số cũng không kể hết. Loại Trảm Thảo Kiểm Pháp này, cùng với Linh Thể Quyết, chính là những pháp môn cơ bản mà mỗi đệ tử gia nhập đều phải luyện qua. Về bảy thức của Trảm Thảo Kiểm Pháp, kiếp trước Vũ Minh đương nhiên học thuộc lòng. Tuy nhiên bình thường hẳn lại không thể sử dụng loại Trảm Thảo Kiểm Pháp này, bởi vì lượng Chân nguyên nó tiêu hao quá lớn, mà hẳn cũng không có đủ Chân nguyên để mà thi triển nổi một thức. Trảm Thảo Kiểm Pháp, có thể nói là loại kiểm pháp vô dụng nhất trong các loại kiểm pháp.

Loại kiểm pháp mạnh hơn một chút như Triều Thú Kiếm Pháp, lại là loại kiểm pháp rất ít Chân nguyên, có thể luyện được đến trên mười thức. Nhưng mà uy lực của nó kể ra lại không lớn, chỉ nhằm công kích ở diện rộng, sức sát thương đã bị giảm rất nhiều. Loại Triều Thú Kiếm Pháp này thông thường sẽ dùng để sử dụng trong các đợt thủ triều, còn bình thường cao thủ giao đấu, sẽ không lấy Triều Thú Kiếm Pháp ra để quyết đấu. Mà mỗi môn phái sẽ cho đệ tử của mình luyện những loại kiểm pháp trấn tông, trấn phái. Những loại kiểm pháp trấn tông trấn phái ấy, mới chính là những loại kiểm pháp thành danh cốt yếu. Trên toàn cõi Đông Á Đại Lục, có khoảng mấy trăm đại môn, tuy vậy những loại kiểm pháp trấn tông như vậy xuất hiện lại cực kỳ hiếm hoi, không phải đại môn nào cũng sở hữu.

May mắn thay Phong Ngọc Kiểm Pháp của hắn kiếp trước, loại kiểm pháp trấn tông này quả thực là có tồn tại. Nhưng mà bởi vì kiểm pháp trấn tông là loại kiểm pháp cực kỳ trân quý, đệ tử thông thường của Phong Ngọc Kiểm Pháp, sẽ không bao giờ được học. Chỉ có những đệ tử tài năng xuất chúng, xứng vào hàng thiên tài trong kiếm pháp, mới được cao tăng của môn phái truyền cho vài thức trong kiếm pháp để mà rèn luyện. Tuy nói là chỉ vài thức, nhưng chỉ với vài thức này, một tên đệ tử có kiếm pháp trấn tông, có thể địch được hàng trăm hàng nghìn đệ tử thông thường, xứng vào hàng thiên kiêu trong giới tu đạo.

Loại kiểm pháp trấn tông này của Phong Ngọc Kiểm Pháp, gọi là Cuồng Ngọc Kiếm Pháp. Chính là do tổ tiên của họ Phong Ngọc truyền lại, nghe nói người này tên là Phong Ngọc Hoài Nguyên, tuy nhiên người này đã sớm biến mất, không còn tin tức trên giới tu đạo của Đông Á Đại Lục. Tổ sư Phong Ngọc Hoài Nguyên của Phong Ngọc Kiểm Pháp, sáng tạo ra bộ kiếm pháp Cuồng Ngọc. Chính là trong một lúc ông ta đầu tóc bù xù, nhìn như người điên, vừa mới cứu tử nhất sinh thoát khỏi điên loạn vì luyện công mà luyện thành. Loại kiểm pháp này sau đó giúp cho ông ta bước vào cảnh giới Tiên Thiên Đạo Sư, đứng vững gót chân trên Đông Á Đại Lục, khai tông lập phái, truyền thừa trăm đời về sau xuống dưới. Theo tích truyền đề lại của Phong Ngọc Kiểm Pháp, Phong Ngọc Hoài Nguyên này rất có thể đã đắc đạo thành tiên.

Vũ Minh đối với loại kiểm pháp này kiếp trước, cũng đã được tiếp cận qua. Vì dù sao thì hắn cũng là bậc thiên tài về luyện đan trong môn phái. Hắn chính là Luyện Đan Sư tam cấp. Cho nên trưởng lão hay thậm chí là Cung Phụng trong môn phái cũng cực kỳ tương đắc hắn, thường xuyên tìm kiếm cơ hội muốn truyền cho hắn kiếm pháp trấn phái. Đáng tiếc rằng hắn lại không ham muốn luyện kiếm chút nào, chỉ trách thế giới kiếp trước, Luyện Đan Sư đáng tiền bao nhiêu thì thế giới hiện đại này lại mất giá bấy nhiêu. Nếu hắn đem kiến thức luyện đan ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị người đòi cho là lừa đảo, cho nên cái ý định đem đan lập nghiệp của hắn từ mấy tháng trước chưa thực hiện được đã tan thành mây khói rồi.

Bây giờ Vũ Minh nghĩ lại đúng thật là cũng có chút cảm giác tiếc nuối không dứt, nếu như ngày đó hắn có thể học được mấy thức của Cuồng Ngọc Kiếm Pháp, có lẽ mấy lần hung hiểm ở Địa Cầu này cũng không đến nỗi cứu tử nhất sinh như vậy. Đặc biệt là lần giao chiến với Ngân Thi ở Miếu thần bà, nếu hắn mà chịu khó học loại kiểm pháp này, đã không xảy ra nhiều chuyện thương tâm như vậy, mấy người bị chết đó, đáng nhẽ ra sẽ không phải chết.

Vũ Minh nghĩ lại cũng là cảm thấy tự trách bản thân vô cùng. Sau này hắn nhất định được Vạn Niên Bí Tích, trong đó có loại Cực Địa Kiếm Vũ Quyết kia, đến lúc gặp nguy hiểm cũng không cần phải sợ hãi nữa, ít ra cũng có quân bài tù lăm vũ khí. Nhưng mà những người kia đã chết đi rồi cũng không thể sống lại, hắn học được loại kiểm pháp này đã quá muộn rồi.

Ở trong này đã mấy hôm, Vũ Minh quan sát Bí Do luyện kiếm, cũng nhìn ra loại Lưu Đạo Kiếm Pháp kia của Bí Do là loại kiểm pháp như thế nào. Lưu Đạo Kiếm Quyết kia chính là một loại kiểm pháp quanh đi quanh lại chỉ có mười hai thức, còn gọi là Thập Nhị Đạo Kiếm Quyết. Mỗi một đạo kiếm quyết trong này chính là đại biểu cho tốc độ, thân pháp, nhãn quang, lực đạo, sơ hở, điểm yếu, điểm mạnh, hơi thở, độ mềm mại của đường kiếm, tính bất ngờ, tính đột phá, tính may mắn và quan trọng nhất chính là ổn định tinh thần tâm. Hay nói cách khác loại Lưu Đạo Kiếm Pháp này chính là gần giống như Định Tâm Kiếm Pháp, điều khác biệt duy nhất của nó chắc rằng là phân biệt giữa Chân nguyên sử dụng, và Nội công sử dụng.

Định Tâm Kiếm Pháp chính là xâm nhập Chân nguyên vào cơ thể địch nhân, từ từ thấm sâu vào rồi toái nhỏ từng phần yếu hại, phá hỏng cơ thể như một loại kí sinh. Còn Lưu Đạo Kiếm Quyết, sử dụng nội công, đặc điểm của nội công chính là độ phá hoại cực lớn, nội công giống như một dòng thuốc nổ. Chảy đến đâu, va chạm đến đâu chính là phát nổ tanh bành, sức phá toái tương đối lớn, nói cách khác nếu so sánh giữa nội công và Chân nguyên. Nội công có tính bạo liệt, hung hãn, thậm chí có thể nói nội công nguy hiểm hơn Chân nguyên. Nếu một người sử dụng là Định Tâm Kiếm Pháp, người khác lại sử dụng là Lưu Đạo Kiếm Quyết này, chỉ sợ là người sử dụng Định Tâm Kiếm Pháp kia không có bất cứ ưu thế nào.

Điều khiến Vũ Minh bận tâm nhất chính là, điểm yếu của hai loại kiếm pháp này quá lớn. Chính là điểm yếu chết người ở tâm thức, nếu Bị Do mà không biết đến điểm này, sau này bị địch nhân lợi dụng vào, loại Lưu Đạo Kiếm Quyết này sẽ khiến hắn phải thảm thương. Trừ phi hắn là một người chết tâm, không có bất cứ chút cảm tình nào với thế gian, sống tự do tự tại chỉ mình ta với ta. Như vậy thì hắn sẽ không bị địch nhân nắm được bất cứ điểm yếu nào.

Nhưng mà nếu Bị Do sống như vậy, vậy thì kiếp người này của hắn sẽ phải uống phí hay sao. Một người sống mà không có cảm tình, khác gì một nhành cây ngọn cỏ, một tảng đá vô tri, sống chỉ biết đến mình, giống như thế gian chỉ có một mình mình vậy, thế gian có nổi mấy loại người này. Đáng tiếc hắn Bị Do này lại chính là kiểu người như vậy, hắn luyện kiếm đến mức cuồng si, đến cả bạc đầu mà không quan tâm bất cứ cái gì, sau này hắn có thành tựu, sợ rằng cũng sẽ chỉ là một kẻ vô tình vô nghĩa.

Nghĩ lại một chiều Cực Địa Kiếm Vũ Quyết của mình, Vũ Minh cũng cảm thấy nó là một loại kiếm pháp cực kỳ cao thâm, hắn tuy luyện kiếm ba thức đầu tiên có cảm giác rất nhanh chóng. Nhưng mà hắn càng luyện lại càng cảm thấy khó khăn, dường như những thức sau khó luyện không chỉ là một vấn đề, mà chính là không thể nào luyện nổi. Hắn luyện xong thức thứ ba của kiếm pháp là Bộ Thể, chuyển sang đọc thức thứ tư là Kiếm Quang, dùng cả đêm đọc vẫn không thể nào hiểu nổi tâm pháp. Loại kiếm pháp này vì sao lại cao thâm đến như vậy?

Kiếm pháp của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, theo tâm pháp thì muốn luyện thành công viên mãn, phải luyện một thứ nào đó hình thành trong đại não, gọi là Kiếm Tâm, một khi luyện được thành Kiếm Tâm này, mọi chuyện tự khắc dễ dàng. Nhưng làm thế nào để luyện thành kiếm tâm? Vũ Minh lại tự suy nghĩ về vấn đề này một chút. Trong Vạn Niên Bí Tích có nói, muốn luyện thành Kiếm Tâm, trừ phi Hồn Thể đạt tới Đạo Sư Cảnh tức là Mị Thể tu vi linh hồn. Thứ hai, cần nhất chính là hai loại lực lượng cấu thành kiếm khí, phải một nhu hòa, một mãnh liệt.

- Một nhu hòa, một mãnh liệt?

Vũ Minh cứ như thế suy nghĩ, cuối cùng hai mắt hắn sáng lên, liền nói:

- Có rồi, nếu như vừa mềm vừa cứng, nhất định là phải sử dụng Nội công kết hợp với Chân nguyên. Nhưng mà...

Nghĩ đến đây liền có một chút vướng mắc, Vũ Minh liền dừng lại một chút ngẫm nghĩ tiếp. Cường Hùng Chân Nhân kia là một nhân vật của hai thế giới, ông ta từng nhắc đến võ công ở Địa Cầu rất phát triển, nên mới kết hợp hai loại võ công, sáng tạo ra Vạn Niên Bí Tích, nhưng mà không phải là đã luyện được Chân nguyên rồi, thì sẽ không thể luyện được Nội công nữa hay sao? Hai loại lực lượng này chính là tương khắc lẫn nhau. Nếu một người luyện cả hai loại lực lượng này, không chừng sẽ là bạo thể mà chết. Nhưng mà tiêu chí của Cực Địa Kiếm Vũ Quyết, chính là dùng một mềm mại, một mãnh liệt. Vậy có thể dùng yếu tố Nguyên tố để luyện thành Kiếm tâm hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bại Liệt Thiểu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.